

Ngược chiều kim đồng hồ

Contents

Ngược chiều kim đồng hồ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	18
4. Chương 04	25
5. Chương 05	44
6. Chương 06	59
7. Chương 07	94
8. Chương 08	101
9. Chương 09	144
10. Chương 10	154
11. Chương 11	177
12. Chương 12	210
13. Chương 13	238
14. Chương 14 (hoàn)	285

Ngược chiều kim đồng hồ

Giới thiệu

Những mầm lá non mơn mớn chồi lên sau cơn bão chiều qua, một sức sống căng tràn trên thân cỏ nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoc-chieu-kim-dong-ho>

1. Chương 01

Chương 1: Bản giao hưởng mới chỉ bắt đầu

Rẽ trái, đi thẳng, rẽ trái...

Chiếc xe Benz đang gắng mình với những hi vọng cuối cùng, màu xe phủ lớp bùn đất xám bẩn. Trong xe là người phụ nữ với đứa bé con bên cạnh, theo sau có một chiếc xe đua,...

Qua đoạn dốc, sỏi đá thi nhau khoe nanh vuốt sắc nhọn. Con đường dài trắc trở, mịt mù, quanh co, giằng xé. Chiếc Limo đằng sau vẫn ung dung chờ đợi con mồi, thời gian như cầm lạng, ranh giới giữa sự sống và cái chết trở nên mong manh, càng lúc càng gần lại. Cuộc dạo chơi tới hồi kết thúc.

Và chiếc xe đã bị hạ gục. Nổ lốp, hết xăng, cháy buồng máy... Người phụ nữ hoang mang bế đứa bé con chạy trong vô vọng. Cô dùng hết bản năng của một con người, chạy, chạy, chạy thật nhanh, dù đôi chân đã ứa máu. Giờ đây cô còn biết làm gì chỉ bằng cố gắng vẫn hơn là tuyệt vọng.

Đường cùng. Xung quanh bốn phía là cánh đồng xanh bạt ngàn, không thể chạy trốn. Còn chút sức lực, vì đứa bé, vì tình mẫu tử, cô ôm lấy con che chở. Bé vẫn đang khóc, khóc cả ngày hôm nay rồi, một ngày quá dài và đáng sợ với mẹ. Bé còn quá nhỏ.

Một mảnh sành cắm xuyên thủng bàn chân người phụ nữ. Máu rỉ ra. Nặng nề, xiềng xích, ghì chặt những bước chân cuối cùng, nghiệt ngã. Cô biết cuộc đời kết thúc tại đây nhưng với đứa bé này không đáng.

-Đoàng! - Tên sát thủ theo lệnh nổ súng. Tiếng súng xé ngang tâm hồn con trẻ.

Lại là máu, máu, và vẫn là máu, máu đang rơi, lan tràn, tóe tung, đỏ thẫm, ướt đẫm tấm lưng nhưng người mẹ vẫn ôm chặt lấy bé con. Mặt đất nhuộm mình một màu chết chóc, từng giọt, từng giọt rơi, lặng thầm. Đoạn kết cho cuộc đời người phụ nữ chỉ mới 28 tuổi. Làn gió nhẹ nhẹ tung bay từng lọn tóc buông dài, đôi mắt ấy tha thiết nhìn đứa trẻ. Nó nhìn mẹ không hiểu, vì nó chẳng thể hiểu, chẳng bao giờ có thể, nhưng dù chết, cô cũng không thể để bé con bị vấy máu. Chỉ ít thì siết chặt lấy, để đôi mắt chưa biết nhận thức không thấy được thứ dung dịch màu đỏ, để chiếc mũi non nớt kia không cảm nhận được thứ mùi tanh, mặn chát, để đôi tay được gìn giữ, mãi mãi...

Tên sát thủ tiếp tục, hấn không định tha cho sinh mạng vô tội. Con bé khóc rất giữ, nó gào lên những tiếng oe oe. Một sự thật đau buồn tới não nề, một khung cảnh u ám, bầu trời nhuộm màu đau thương, tìm mẹ đã ngừng đập, thật sự không còn tồn tại rồi, mẹ không đủ khả năng che chở cho bé nữa...

-Bé nó đi! - Một giọng trẻ con phát ra từ đằng sau tấm lưng cao lớn của tên sát thủ, thứ giọng vô cảm tới đáng sợ.

Tên sát thủ làm theo, hấn dắt súng ngang người, đẩy cái xác kia ra, lạnh lùng túm lấy con bé. Hấn chưa từng bế ai và cũng không định làm với bé con. Bàn tay to chắc khỏe của hấn là đủ. Và họ vào xe.

Khung trời co hẹp dần trong mắt trẻ thơ. Đượm một sắc màu u ám, những đám mây đen che lấp ánh hào quang, chắc có lẽ sẽ có giông...!

z

Nó không có tên. Cuộc sống ở cô nhi viện thật buồn tẻ, những cô cậu bé kia chỉ hơn một hai tuổi, chúng không cho nó chơi cùng. Chúng cũng mồi côi nhưng được đối xử tử tế, cha mẹ đều là những chiến binh trung thành cho DEVILS, còn mẹ nó - bà là gián điệp cho tổ chức của chính phủ. Nó thường xuyên bị bỏ đói, bị cách li không được ai tiếp chuyện và cũng chẳng được lên tiếng. Ánh mắt họ nhìn nó thật sắc lạnh.

-Ai ày ăn cơm chung với bọn tao!?! - Một đứa bé xinh xắn quẳng bát xuống sàn, chiếc bát rơi xuống vào chân, cơm vung vãi tung tóe. Mấy bé khác vắt miếng thịt rắn và khúc cá xuống cạnh chỗ nó đứng.

Nó cũng quen với những kiểu như thế rồi, bọn trẻ thì thoảng cho ăn cùng bàn, rồi thì thoảng lại ném bát nó xuống, không ăn thì sẽ bị đói, vậy nên nó lại cúi mặt xuống, bốc từng miếng lên bát và ra góc cây ngồi ăn.

Năm năm trời sống ở cô nhi viện nhưng chưa một ngày có được bình yên. Lũ trẻ mỗi khi đầu tháng lại được phát đồ chơi, toàn những thứ hay ho và đắt tiền, nó không có suất hoặc là có nhưng không ai thèm để ý đến. Mấy thằng bé hay thích trêu chọc bằng những trò bạo lực, ô tô điều khiển từ xa, toàn những loại xa xỉ, chúng hay gọi nó ra, mấy lần ngưỡng tưởng được chơi cùng, ngờ đâu, chúng lấy nó làm manocanh bắt đứng yên một chỗ để chúng dùng điều khiển lái xe đâm vào. Nó càng chạy, chúng càng thích trêu, nhiều lần đôi chân bị rách toạc vì những cú đâm thẳng trực tiếp. Cũng là cái kiểu dôn con mồi vào đường cùng, nó

nép mình nào chân tường, rồi chiếc xe đồ chơi sáng đèn, lao thẳng, khoảng thời gian nhanh chóng và đôi chân ứa máu giống như một kỉ niệm buồn nào xa xăm.

Nó không có cha, người ta bảo nó là con hoang. Thực sự không phải thế, chỉ vì cha ghét nó nên đã bỏ mẹ nó ra đi. Tại sao ư? Nó không biết.

Hôm nay cô nhi viện được cấp thêm đồ chơi cho bọn trẻ. Đây là hình thức trả ơn cho những nhân viên trung thành của DEVILS, đồng thời cũng chuẩn bị ột thế hệ những người trẻ tuổi sẽ tiếp nối kế hoạch còn dang dở của cha mẹ chúng. Nhưng nó không được đồ chơi. Cô trông trẻ không quan tâm đến vì còn có nhiều đứa bé xứng đáng được hơn. Nó lại né vào một góc dõi theo những niềm vui của bạn trang lứa, biết bao giờ mới có được một món đồ như thế.

Đồ chơi của nó là gì nhỉ? Đúng là những thứ xa xỉ kia nhưng chúng đâu còn nguyên vẹn. Bọn trẻ chơi chán lại tìm đến để bóc thí những thứ đã làm hỏng. Mấy cậu bé thì phá bộ điều khiển từ xa, vất đi một vài chi tiết như bánh xe, đường ray tàu hỏa,... mà thiếu những thứ ấy còn chơi được ư? Còn những con búp bê xinh xắn của quý cô tiểu thư, chẳng còn lành lặn, không bị vất tay, chân thì cũng có kẻ cố tình cắt rời chẳng bao giờ ghép lại được. Đồ chơi của nó là như thế.p>

Đối với một đứa trẻ con, chúng thường giận dỗi bố mẹ mỗi khi không vừa ý, bậc làm cha mẹ chắc chắn sẽ chiều lòng những suy nghĩ trẻ con đó, họ để cho các bé được nũng nịu, nhờn nhéo, rồi lại ôm chầm lấy mà bảo ban, nhưng những đứa trẻ ở đây thì làm gì có tình thương từ gia đình, chúng đều mồ côi cả. Đặc biệt là nó, bọn chúng còn có bạn bè, cô giáo, còn nó thì chỉ có cái bóng đen ngòm sau lưng. Muốn khóc cũng chỉ có cái bóng khóc cùng, muốn chơi thì cũng chỉ có cái bóng cùng mấy thứ đồ mang đầy thương tật. Nó trân trọng mỗi cô búp bê ấy, thường chải mái đầu cho chúng, dù có những cô bé búp bê bị cắt trụi hết tóc, hay bị sơn một màu đen xì, rồi tối đến lại đem ra kể chuyện cho chúng nghe. Nó thì có chuyện gì chứ, ngoài mấy câu chuyện cổ tích không đầu đuôi nghe lỏm được từ các bạn. Trời vào đông, tiết trời hôm nay đột nhiên lạnh. Mấy đứa trẻ rúc mình vào tấm chăn lông ấm áp, chúng kể chuyện cho nhau nghe, mấy đứa khác tụ tập bên lò sưởi ấm cúng, để cô giáo dạy chữ. Còn nó thì đơn độc. Ai đã làm đổ nước vào tấm chăn của nó rồi. Lạnh lẽo. Cơn gió ghê gớm ùa vào bên giường, cái chốt cửa bị hỏng từ lúc nào. Nó không biết phải làm sao cho đỡ lạnh. Bơ vơ, buồn tẻ, một cơn ác mộng dai dẳng với một đứa trẻ con tội nghiệp.

z

Arrow - đó là một con người rất đẹp, mười hai tuổi, nhưng bộ não thì không hề đơn giản. Được sinh ra trong một gia đình dòng dõi, cha mẹ đều là những người có quyền thế, bởi vậy cũng không khó hình dung về một cậu bé có tư chất lãnh đạo cả một guồng máy đồ sộ.

Hắn luôn chọn ình áo sơ mi đen mỗi khi bước ra khỏi phòng, luôn là thế. Đôi mắt sâu màu đen khoáng đạt, mang một nét cổ điển, xoáy sâu những mô mạch nhỏ bé của từng tế bào thị giác, hàng lông mi đen, khinh khinh không bao giờ hướng xuống. Từng đường nét trên khuôn mặt tựa như được sắp đặt một cách hoàn hảo của tạo hóa, nhưng chính khuôn mặt còn non nớt ấy, ẩn chứa biết bao những toan tính và tham vọng.

Bước ra với khuôn mặt tức giận, lại một lần nữa hắn bị qua mặt. Đôi mắt nhìn xuyên thấu mọi thứ đi qua, một màu đen băng giá như thể không có cái gì giá trị. Chẳng bao giờ hắn trội hơn người đó, dù đã cố gắng rất nhiều, cần có một con mồi để chút sự tức giận. Là nó.

Con bé với mái tóc đen nhánh buộc gọn gàng đang chơi cùng cái ô tô ngoài hiên. Chiếc ô tô chỉ còn ba bánh, con bé dùng xe kéo lê xuống sàn. Tình cờ, chiếc xe con chạm vào chân hắn... Thế là bị mũi giày cong nhọn giẫm nát, tan tành. Con bé lo sợ nhìn vào con người kia, như một bàn tay lạnh ve vuốt sống lưng, một nỗi sợ khủng khiếp trào dâng, nó quen với người này(?).

-Mày là Moon - Hắn ra hiệu gọi con bé lại gần. Cái cách động đậy ngón trỏ để gọi không một chút tình người. Đương nhiên nó phải lại gần.

-Mấy năm không gặp mày đã lớn từng này rồi cơ à?!

-Dạ - Con bé sợ ánh mắt, giọng nói ấy. Nó đã gặp người này ở đâu nhỉ? Khuôn mặt này chẳng quen thuộc chút nào, nhưng giọng nói gọi lại rất nhiều nỗi niềm. Con bé vô tư nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Đó là một sai lầm, một mảnh đồ chơi sắc nhọn cứa vào cánh tay, hắn nhẹ nhàng, nhưng khi dừng lại, một vết

máu đã lặn xuống. Con bé co rút tay lại theo phản xạ, nhưng hấn vẫn chưa buông khỏi tay nó thế nên thêm một vết sâu vào cánh tay nhỏ bé. Máu ứa ra mạnh hơn, và nó khóc.

-Nín! - Mày sẽ phải trả nợ ẹ mày! - Có vẻ như Arrow ghét mẹ con bé.

Và nó được chuyển về khu của Arrow - DEVILS 4. Cuộc đời của nó không biết sẽ rồi ra sao?

z

Từ ngày hôm ấy nó mới biết mình là Moon. Nó có một người anh trai, vậy là đâu có đơn độc. Chỉ có điều không biết làm thế nào tìm được anh và liệu anh có chấp nhận nó không?

Moon là đồ chơi của Arrow. Chính nó cũng không biết vì sao lại thế. Moon phải sống trong một khu nhà kho trật trội. Ở DEVILS đâu thiếu nhà để ở thế mà lại bắt nó ở căn nhà chứa rộng chừng 40m² nhưng đồ đạc đã chiếm gần hết diện tích, chỉ còn lại vài khoảng trống nhỏ bé. Mỗi sáng nó dậy sớm và phải quét dọn nhà cửa, không được làm ẩu. Nếu không làm theo đúng ý chủ sẽ bị đối.

DEVILS là một tập đoàn rất lớn, chẳng hạn gì bữa ăn no ột đứa trẻ con, nhưng không biết vì sao chủ lại không cho nó được như vậy. Arrow thường hay qua, từ khi gặp con bé hấn mới có thói quen ghé vào một nơi nào đó. Hấn thích nhìn thấy cách con bé ăn cơm mà không được ăn bằng thìa hay đũa. Nó phải bốc từng nắm lên miệng, có canh chan thì cũng chỉ uống được nước, mà không ăn thì đói lắm, lấy sức đâu ra dọn dẹp nhà. Trông nó thật tội nghiệp, nhưng không có chỗ cho nhân tính ở con người tàn bạo kia.

Lại một đêm Moon ngủ không yên, chỗ trống để ngủ chật hẹp quá, nó co gối thu lu nằm nhắm nghiền mắt. Trời mùa hạ nóng, ở đây làm gì có cái quạt nào, đồ đạc thì xếp ngổn ngang rồi nó ngủ say lúc nào không biết. Đến sáng, lại một chu trình được cài đặt sẵn, nó như con rô bô sống qua ngày, mà đã là rô bô thì đâu có quyền được đặt câu hỏi.

Nhưng hôm nay khác, con bé thức dậy với cái bụng trống rỗng, cơn đói quằn quại không thể ngủ yên, mắt hoa lên, nhưng nó biết không nhờ với ai đây? Moon mở cửa phòng, cánh cửa gỗ đã lâu được sơn lại qua loa, bản lề có chút han gỉ của thời gian, chắc chỉ có nơi đây mang khái niệm hoài cổ, vì trong cả khu DEVILS này hầu hết đều thường xuyên được tu sửa. Con bé rầu rĩ kéo cánh cửa nặng nề, lượn từ vệt dầu loang vào áo, lem nhem, đột nhiên một túi nước tối màu đổ vào đầu, lan tràn. Đó là thứ gì nhỉ? Sền sệt giống máu, cũng cái màu đỏ thẫm, cả lít nước đổ vào đầu bé con. Nó sợ thứ dung dịch này, từng phân tử bám chặt vào mái tóc, kết dính, rồi lại tràn xuống khuôn mặt, đôi hàng mi, từ từ lướt qua sống mũi, tràn xuống cổ, bờ vai nhỏ bé và ướt đẫm cái áo của nó. Một vài giọt đã rỉ tới đôi chân gây guộc. Ai đó đã từng che chở cho nó khỏi những vết nhơ, nhưng lại một ai đó rót đầy những tội lỗi lên đầu nó.

Moon khóc, gào lên rất to, nó còn quá trẻ con, ngây thơ, ở tuổi này những đứa trẻ khác phải hồn nhiên, vui vẻ lắm chứ, tại sao nó không thể như thế? Tâm hồn non nớt đã bị thiêu rụi, mỗi trang sách cuộc đời bị phủ lem bởi những nỗi đau, tìm đâu ột bờ vai, một cái ôm, một nơi nương tựa. Nó đã từng có những thứ ấy, nhưng chúng quá mỏng manh, những nụ hôn từ mẹ, hơi ấm cũng từ mẹ,...tất cả đã bị con người đó lấy đi... Nước mắt hòa lẫn trong từng giọt màu đỏ, sự tinh khiết của làn nước màu trắng chẳng thể trôi đi thứ màu man rợ kia, chẳng, chỉ hòa thêm vào chất đỏ. Con bé ngã nhào xuống, nó vẫn tiếp tục khóc, khuôn mặt đã vấy đầy những giọt máu, con tim như bị luộc chín. Nó kinh sợ cái nơi này, đôi tay nắm chặt, cổ bầu vú vào nhau. Nó gào thảm thiết lắm, chẳng thể nghe được gào cái gì, không thành lời, vì nó biết chẳng có ai lắng nghe và giúp nó vượt qua... Hấn thích nhìn con bé như thế, một con bé chưa tròn 6 tuổi, hấn muốn đo sự chịu đựng của một con người ra sao.

-Câm ngay! Nhóc con, mẹ mày làm mày ra thế này đây! - Arrow lại gần con bé, tay vẫn trong túi quần, nhìn đứa bé thảm thương cho hấn cảm giác thích thú lạ thường.

Nhưng con bé thật ngốc, nó không nín được, thì cũng đúng, trẻ con khóc mà có người đến bên thì càng thét to hơn để người ta biết mà chiều chuộng, nhưng với hấn thì không. Con bé khóc ngày một to hơn, trông nó lem luốc, bẩn thỉu,... Arrow dùng mũi giấy cọ vào má con bé, ghì xuống mép sàn cũng bằng chính cái giấy đấy.

-Mày khóc nữa xem. - Hấn mạnh chân ghì sát đầu nó như một con vật hết giá trị, vô tình hấn phá lên cười.

..

-Mày mà còn khóc nữa thì lần sau là máu thật đấy! - Hấn đe dọa.

Rồi con bé im bật, không khóc nữa. Nó nhận ra thứ máu này không chút mùi vị, có lẽ chỉ là phẩm màu và các chất hóa học khác. Arrow bỏ mũi giày ra, vết bẩn đã in vào đế, hấn di di mũi giày để gột, hấn đi cùng nụ cười nửa miệng trên môi. Còn lại một mình con bé, thu lu vào mép cửa và nấc, nỗi sợ hãi mà không được khóc, nước mắt chảy ngược trong tim, mỗi giọt như một mũi tên được mài kĩ lưỡng đâm thủng ruột gan, rồi nó thiếp đi trong cơn đói.

-Dậy! - Arrow quay trở lại. Nó đang nằm ngủ co do mặc kệ thứ nước đã khô từ lúc nào, bám vào da tróc vẩy. Hấn lại dùng mũi giày, lần này thì đá nhẹ vào đỉnh đầu con bé, vẫn là cái cách cộc cằn thiếu tôn trọng người khác như thể quay ngược thời gian trở về quá khứ xa xưa, khi xã hội chỉ có hai tầng giai cấp: chủ nô và nô lệ. Con bé bị coi rẻ là một món đồ, hấn tha hồ mà dùng chân giẫm đạp lên danh dự của nó, hành động quá đỗi tàn bạo, con bé cũng là người, nó cũng biết nhận thức và suy nghĩ chứ đâu quá đáng so bì với chú chó bị chủ nhân dùng chân ra lệnh.

Tựa hồ như đang gặp cơn ác mộng, rồi lại thêm một cơn ác mộng khác còn kinh khủng hơn, con bé mở mắt tỉnh dậy, chân và tay dính vào lớp sàn, phải chịu đau một chút nó mới có thể đứng lên. Gỉ từ đôi mắt kết hai hàng mi lại, lấy tay dụi mắt qua loa nó bước theo “ông chủ”.

Hấn dẫn con bé vào nhà vệ sinh rồi chờ đợi nó bước ra với bộ quần áo chỉnh tề. Con bé không hiểu lắm, như thể trước khi nói lời vĩnh biệt, người ta thường vỗ béo và giữ cho con vật được sạch sẽ.

-Cho anh đấy! - Arrow cằn trọng nhìn người đối diện. Một cậu nhóc với mái tóc hớt gọn gàng, khuôn mặt thông minh rạng ngời và đôi mắt lạnh. Cậu ta khoanh tay và nhìn xuống con bé. Moon sợ sệt đầu dám nhìn thẳng lên ánh mắt kia. Đó có thể là ai nhỉ, người khiến ông chủ của nó phải khiêm nhường?

Arrow nhìn theo bóng hai con người khuất xa, có lẽ với hấn, nên để con bé đi. Moon bị chuyển tới một nơi khác - DEVILS 5. Một căn phòng mới, một cuộc sống mới, không còn phải ở trong khu nhà kho tăm tối, ít nhất thì ở đây cũng có điện, giường ngủ hẳn hoi.

z

DEVILS - những con quỷ trời dậy - đó là tên một tổ chức ngầm, hoạt động dưới cái tên ANGELS. Bề ngoài tổ chức tạo lớp vỏ bọc hoàn hảo, hoạt động với những mục đích từ thiện xuyên quốc gia, hết sức chuyên nghiệp, để che đậy ranh giới đen tối của những hành động phạm pháp. Phân nửa quan chức cấp cao của trên 30 quốc gia phát triển và đang phát triển trên thế giới đều bí mật tham gia tổ chức này, lí do là mức lương ở DEVILS gấp hơn ba mươi lần so với ăn lương của nhà nước đơn thuần, đồng thời tổ chức còn có các chính sách đãi ngộ phù hợp với năng lực.

Trong cái xã hội thu hẹp này, ngày ngày có biết bao phi vụ được diễn ra, những hoạt động phi thương mại đội lốt cho dịch vụ rửa tiền cao cấp, những chuyển hàng cung cấp cho hội chữ thập đỏ che đậy cho hàng tấn thứ vũ khí vận chuyển qua biên giới. Có thể nói sức ảnh hưởng của tập đoàn DEVILS là toàn cầu. DEVILS quá lớn và mạnh.

Một sự thật thú vị, người đứng đầu tập đoàn, tương lai sẽ là cậu nhóc này - K.E.N - King-Eagle-Name (Đức vua - Chim Đại Bàng- Danh tiếng). Cha mẹ của Ken và Arrow là anh em và chị em ruột, họ thuộc hai dòng dõi danh gia vọng tộc. Kì vọng của thế hệ trước vào thế hệ sau, Ken và Arrow chính là đại diện được chọn. Cuộc hôn nhân giữa những người họ phục vụ tương lai của tổ chức, đòi hỏi phải có những vị thủ lĩnh với bộ óc siêu đẳng hơn người. Do đó, ngay từ khi mang thai, hai bà mẹ đã được quan tâm rất đặc biệt, hai đứa trẻ sinh ra trực tiếp được tiêm kích thích tăng trưởng, hocmoon hoạt hoá tối ưu trí tuệ và khả năng phát triển. Hai bộ óc đó đồng thời cũng là sản phẩm của Hiệp hội khoa học gen và bản đồ gen người của DEVILS.

Giữa bé con tên Moon và hai người họ có quá nhiều điểm khác nhau nhưng định mệnh lại để họ giao nhau tại một nút.

x

-Tao không biết mày có gì hay mà Arrow dám đưa tao - Ken dùng nửa con mắt nhìn đứa bé. So với Arrow, con người này trông vẻ “nhân tính” hơn. Moon khép mình vào rèm cửa, linh cảm cho biết đây là một buổi

chiều tàn...

Ken dẫn con bé theo sau. Hắn thấy thật lạ. Ở con bé này có thứ gì rất ngứa mắt, trông nó không có gì đặc biệt nhưng chỉ cần nhìn vào là hắn muốn đánh ột trận toi bời. Thật buồn cười mà cũng thật khó hiểu...

-Mày là trẻ mồ côi!?

-Vâng ạ! - Cũng như ở bên con người vô nhân tính kia, Moon tập trung cao độ.

-Tao có một trò chơi, nếu thoát thì mày sẽ được nhận làm nhân viên của tao, còn không thì... - Đó là cái chết, con bé hiểu điều đó.

Hắn dẫn con bé đến một nơi. Khu nhà to và rộng, con bé đi cách một đoạn dài, e dè trái lại với con người phía trước cổ tình phát tiếng động. Bỗng dưng đèn phụt tắt, cả một hệ thống đèn chạy dài tắt nhanh chóng. Có những con mắt đen ngòm đang nhắm nhe nhìn con bé, tiếng gầm gừ vang vọng,... Phút chốc thứ gì đó nhảy chồm tới, tốc độ ngang ngửa xe đua.

-Gừ !!!

-Ầng !!!

Chúng kêu gào trước món thịt sống ngon lành. Con bé nhắm nghiền và chạy thẳng tới chỗ Ken, nó biết, chỉ khi ở bên ông chủ thì may ra thứ đó mới không tiến tới chỗ mình. Nhanh như sóc, nó đã ở trước mặt Ken, có lẽ vì ông chủ cũng là một con quái thú nên nó dừng lại đúng lúc. Đèn lại sáng. Ông chủ nhìn nó, nở một nụ cười mỉa mai. Trông hắn ung dung trái ngược với con bé lúc này, mồ hôi ứa ra như mưa.

Moon chợt nhận ra đây là chuồng chó. Tiếng động phát ra từ những con chó đáng sợ hai bên, tất cả đều đã bị nhốt trong chuồng, bốn bức tường bao quanh đều làm bằng thủy tinh hữu cơ, vẫn có một vài lỗ thông khí phía trên thế nên ban đầu nó cứ tưởng chúng được thả tự do.

Ông chủ bước tiếp. Chẳng có lí do gì nó bám chặt lấy nên đứng yên đấy. Nhìn những con chó không có tự do, có khi nào giống nó, chúng đang gào thét, nhưng là gào vì có người lạ, tương đồng với nó, những con vật này được huấn luyện phải trung thành tuyệt đối với chủ.

Một con chó đang tiến tới ông chủ, theo trực quan, hẳn đây là con chó được ông chủ cưng chiều. Ken đỡ lấy thú cưng của mình, nó là một con chó nhỏ, chắc chừng hai năm tuổi, hắn lướt nhẹ đôi tay lên bộ lông mượt mà, con vật tỏ ra phấn khích khi gặp chủ, vẫy đuôi ngoe nguẩy nũng nịu. Từng chiếc lông tơ mềm mại quăn lấy ngón tay Ken, bộ lông trắng muốt như chó săn Bắc Cực đang đợi chờ được chạm vào, hiểu ý thú cưng, hắn chiều lòng, ngồi xuống và vuốt ve, bàn tay hắn lướt qua như một nghệ sĩ lướt phím đàn. Rồi đột nhiên, nhìn thấy con bé, con chó sủa gầm lên.

-Gâu ! Gâu ! Gâu... !

Con bé hoảng sợ, theo nó, chỉ cần Ken thả lỏng đôi tay thì chắc chắn rằng mình sẽ nằm gọn dưới nanh vuốt của con chó này. Ken nhận ra một điều, không chỉ hắn mà ngay cả con Frang, lũ chó ở đây đều không ưa con nhỏ.

-Thôi nào Frang! - Con chó im lặng ngay. Hắn bỏ đôi tay mình ra khỏi, nó cũng không định nhảy chồm lên con bé.

Vẫn là cái dáng ung dung vô tư lự, khuôn mặt nở nụ cười đầy ác ý, hắn gọi con bé lại. Dù rất sợ hãi nhưng không thể trái lời, Moon chậm chậm bước qua con chó, nhìn thật tội nghiệp trước một con vật hung bạo. Frang là một giống chó thông minh, nó rất đẹp, đôi mắt đen tròn kiêu ngạo, lớp lông của con vật hăng nhiệt này quả thật tuyệt vời, mềm như nhung lụa, cẳng chân nó dài, rắn khỏe như động cơ máy. Con vật thêm lần nữa tiếp tục gầm gừ, như thể ông chủ không ở đây là Moon đã trở thành một bữa tối cho nó rồi.

Bên lén bước tới gần Ken, đôi tay con bé vẫn nghiền chặt vật quăn, vài giọt mồ hôi đã rơi xuống sàn gỗ. Ken chủ định ném một thứ gì đó vào chuồng của mấy con chó săn. Sau một chút lưỡng lự, hắn chọn chuồng số ba, đây có vẻ gồm những con chó háo chiến, cả thấy là bảy con, mỗi con một màu lông, có con màu vàng, có con lại đen tuyền, hắn thích cho con bé chơi cùng lũ chó này chẳng? Hắn từ từ cởi bỏ chiếc nơ trên cổ. Mở cái cánh cửa nhỏ bên trên của cái chuồng ra, lũ chó ngoan ngoãn ngồi im, vẫy đuôi, tỏ ra rất kính trọng. Ken ném chiếc nơ vào sâu tận cuối chuồng, quay sang nhìn con bé.

Con Frang quả thật đẹp, nhưng những gì nó đang nghĩ thì thật đáng ngờ, cũng như hai cậu bé chỉ đáng tuổi anh trai của Moon, chẳng ai hiểu được những chiêu mà họ nghĩ ra để hành hạ người khác. Moon lép vế vào lớp kính, sợ lắm, sợ những nanh vuốt sắc nhọn kia, sợ những con chó ghê tởm,... con bé đã làm gì chứ, nó còn quá nhỏ thì có thể gây thù hằn với con người này à, hay vì mẹ là gián điệp, vì thế mà nó phải chịu đựng những nỗi đau mà mẹ đã để lại. Nó chưa từng một lần hận mẹ.

Bất thành hình, đàn chó nhảy xồm lên, toan định cắn nát đầu con bé. Moon sợ hãi quay lại, nước mắt ứa ra lăn dài trên má, không dám hét vì sợ, như Arrow đã nói vậy: “Mày mà còn khóc nữa thì lần sau là máu thật đấy!”. Nó câm lặng, nín thở trong tiếng nấc nghẹn. May mà qua lớp kính. Ken đang bóc một lớp túi gì đó, con bé nhìn bằng một ánh mắt thành khẩn, thà rằng dùng mũi giày để đánh vào đầu còn hơn thế này, Moon quý xuống,... Ken bước tới, rưới một thứ màu đỏ thẫm vào “con mồi” đang co do. Đó là túi máu, thứ mà người ta vẫn hay dùng để truyền, những giọt đỏ hỏn rơi tề tưng xuống đầu Moon, là thứ mùi tanh tanh của chất sắt, những giọt máu của ai đó đang rơi,... xuống cổ con bé, xuống người, cả người Moon nhuộm máu,...

-Vào đi! - Ken ra lệnh một cách lạnh lùng, trong câu nói không có chút tình người.

Moon không muốn làm theo, máu dậy lên khứu giác của con Frang một thứ mùi khiêu khích. Chủ nó đang vuốt ve, điều đó làm nó không thể làm thịt con mồi kia. Ánh mắt của Ken còn đáng sợ hơn bao nhiêu con mắt trừng trừng kia, không thể trái lời, cách duy nhất là phải bước vào, Moon nhắm mắt mà bước.

Những giọt nước mắt không thể kìm lại, hết thật rồi, cuộc sống ngắn ngủi của bé con 7 tuổi nay giờ sắp tắt, bé con vừa bước đi, vừa tưởng tượng,... giống như mỗi khi ấy con vật ở cô nhi viện ăn, bọn chúng gấu nghiến món thịt thừa, rồi gặm nát từng khúc xương có khi của chính đồng loại, giờ đây là món thịt sống, được dậy mùi bởi chính thứ máu của con người. Con bé còn quá nhỏ, thế mà nó đã hình dung được rồi đấy, nó bước vào, sắp tới rồi, chỉ cần một cái đẩy cửa là tan xác,...

Moon ngoái nhìn lại nhìn bóng của Ken, không nhìn hẳn, có lẽ anh trai chạc tuổi hẳn nên cái bóng cũng tựa, còn đôi mắt chắc chắn không tàn bạo giống kia. Moon đau đầu nhìn vào bóng hình, nếu anh ở đây chắc chắn sẽ che chở cho,...

Bước vào!

Hắn thấy khá ngạc nhiên đó, con bé đó không nhìn hẳn mà như nhìn đi đâu, cái ánh mắt làm hắn ghét vô cùng, ghét kinh khủng, chỉ muốn móc nó ra khỏi lồng tử lúc này. Nhưng con bé vào trong rồi, Ken dựa vào tường theo dõi trò chơi. Lũ chó ở các phòng còn lại không dám găm ghè. Người huấn luyện đã dạy cho chúng biết gọi dạ bảo vâng với bậc tối cao của DEVILS. Nhưng liệu những con vật ở cái phòng đối diện có còn nhận ra điều đó không khi mà thú tính trong chúng đang trỗi dậy...

Moon nhắm nghiền mắt, không nghĩ mình còn sống để đi tới cuối phòng cầm cho chủ cái nơ màu xanh dương về, thế là nó ngồi thu lu lại, lấy tay che kín đầu, coi như không còn nghe không còn biết gì hết cho tới kết thúc.

Ken vẫn đang dõi theo. Sáu con chó găm gừ đi lại xung quanh đứa bé. Ba con chó nhỡ đang nhăm nhe đợi chờ động tĩnh từ con chó thứ bảy, chúng tiến lại mỗi lúc một gần hơn, ba con khác trưởng thành đi vòng quanh. Con bé cô đơn không còn ý niệm thời gian nữa, đôi tay, chân và cả người run lên bần bật, nỗi sợ hãi đã che lấp ý thức về quyền sống hay vì quá nhỏ bé, chẳng thể xoay chuyển tình thế.

Lũ chó găm lên to hơn, điều đó làm con mồi sợ hãi tới tột cùng. Giống như một con người nhịn đói từ lâu, nay bày ra trước mắt một bàn tiệc với đủ thứ sơn hào hải vị, ánh mắt của lũ chó sáng lên, không một động tĩnh của con mồi qua mắt được. Mùi máu khiến chúng bị kích thích, nước dãi chảy tùm lum. Con bé đang suy nghĩ điều gì đó, cái chết đã sắp gần kề mà còn phải suy nghĩ gì sao? Cách chốn thoát? Không, dù có đường để chạy cũng không thể thoát khỏi bảy con chó tinh thông này mà nó đang nghĩ cách để chết, thật nhanh chóng, đau đớn đến cùng chỉ chốc lát còn hơn là dai dẳng.

Ken vẫn nhìn vào cái chuồng đó, một cách thờ ơ vì hắn biết đáp án. Nửa tiếng trôi qua, lũ chó cũng vẫn chỉ khoe nanh vuốt, tuyệt đối không hề động đến con bé. Lạ thật. Moon quen dần với những tiếng đe dọa hoang dã, ngừng đầu dậy, nếu lũ chó muốn ăn thịt thì đã thanh toán xong từ lâu rồi. Moon thông minh nghĩ ra rằng, đó là nhờ uy lực của ông chủ. Rồi nó liêu lĩnh đẩy người ra phía trước, từng bước một, tới chỗ

cái nơ. Cẩn thận vì chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể mất mạng, một rồi hai, ba cứ thế, những bước chân nặng nề đã tới đích. Trở trên thay chiếc nơ đang ở giữa cẳng chân của hai con chó, một trong hai là con chó cái hung tợn. Con bé hoang mang, vô hướng.

Ken nhìn vào chiếc nơ, đây là món quà sinh nhật từ mẹ hắn. Nhìn là biết đó là một nhãn hiệu nổi tiếng, Prada, từng đường chỉ cho thấy sự tỉ mỉ trong việc khâu vá. Đây là loại chỉ được pha tỉ lệ cùng với vàng rồi dát rất mỏng, kèm theo chất vải bông được nhập khẩu từ Hi Lạp, chẳng có giá trị gì trong mắt hắn.

Moon bối rối, nếu thò tay và lượm chiếc nơ, đồng nghĩa với việc mất đi một cánh tay, mà chắc gì đã toàn thây. Có thể những phút trước, chúng mới chỉ đang trên đùa, giờ đây trận chiến mới bắt đầu. Lùi lại những con chó còn vẫn quần theo, riêng hai con chó đó chẳng rời khỏi cái nơ. Lũ chó không sửa nữa, bầu không khí im lặng, như một quả bom có thể nổ bất kì lúc nào. Moon quyết định liều, còn hơn là kéo dài nỗi sợ hãi này, nhắm nghiền mắt sau khi đã xác định vị trí của chiếc nơ. Con bé nhanh chóng lao tới, vươn người tóm bắt vật phẩm.

-Gâu! - Con chó cái sửa ầm ĩ, theo phản xạ, Moon bịt kín đôi tai lại. Dòng máu đi ngược tuần hoàn.

1...2...3...4...13s sau đó, lũ chó vẫn để con bé yên.

Moon vẫn còn đang rất sợ, chuyển ánh mắt sang ông chủ. Hắn đã ra ngoài. Con bé mở to mắt khi không thấy ai đứng ở đó nữa. Thêm một nỗi sợ trào dâng, lần này chắc chắn là thôi rồi. Đâu còn giới hạn nào cho lũ chó này. Không, bây giờ không được quay mặt lại, chỉ còn duy nhất một cách. Là chạy.

Con bé vội vàng lao người ra phía cửa, theo sát là lũ chó. Con chó cái nhảy lồm lồm, gầm rú những tiếng sửa từ những phòng kế bên. Cố lên, chỉ vài bước nữa là thoát rồi.

Chiếc nơ bị tuột khỏi bàn tay, chắc có lẽ đôi tay ra quá nhiều mồ hôi khiến nó trơn tuột. Quay lại hay tiếp tục, nếu không có chiếc nơ thì có ra được con bé vẫn sẽ phải vào lại lần hai, lúc đó còn kinh khủng hơn. Mất một vài tích tắc để lường lự, để hình dung ra đôi mắt đáng sợ đó, Moon xoay người lại, dồn hết sức lực vào việc lấy chiếc nơ, vội vàng, hành động chỉ diễn ra trong 3s, nhưng là quá đơn giản với lũ chó. May mắn thay, Moon lấy được và đẩy cửa ra ngoài. Thoát nạn. Lũ chó nhảy chồm lên nhưng đã quá muộn.

Moon thở hổn hển rồi tiếp tục chạy ra khỏi gian nhà, đến lúc này mới cảm nhận được nhịp đập từ lồng ngực. Nó dừng lại trước ngưỡng cửa, ngã phịch xuống, môi nhợt nhạt, mái tóc bết chặt lại, chiếc áo màu trắng loang lổ máu, nhưng lại không hề đau. Có lẽ Thượng đế đã để cho nó sống. Một lúc, Moon đi tìm chủ để gửi lại chiếc nơ.

-Vắt cái đó đi - Ken không nhìn vào con bé, hắn vẫn tiếp tục tưới cây.

-... - chần chừ, nó mất bao nhiêu công sức thể mà ông chủ lại nói như thế.

-VẮT! - Ken trừng mắt nhìn cái cây không bao giờ đơm hoa.p>

Con bé hãi ánh mắt ấy hơn tất cả, nó ngó tìm thùng rác rồi để nhẹ nhàng chiếc nơ xuống. Giờ cái nơ đã nhau nhúm. Đâu cần tới Thượng đế, nếu muốn, nó có thể rơi vào nanh vuốt của lũ chó bất cứ lúc nào...

Ken nhìn hành động đó của con bé. Hắn đã biết vì sao mình ghét con nhóc đến thế. Có rất nhiều người, chỉ cần nhìn vào họ, chào nói vài câu đã để lại ấn tượng tốt trong lòng người khác, nhưng cũng có những người, ta nhìn đã thấy không ưa. Nhóc con này, lũ trẻ ở cô nhi viện, Arrow, Ken,... nhìn vào nó đã ghét nó rồi, vậy nên mới đối xử tồi tệ. Khác hẳn với con người đã từng che chở cho nó, có lẽ nó là một điểm nút của những tội ác, sự ghét bỏ, hận thù...

2. Chương 02

Chương 02: Không tồn tại

Điều duy nhất Moon biết về người anh trai thất lạc của mình, đó là cái tên “MES”. Chẳng gì hơn, chẳng có căn cứ rằng người đó còn sống hay đã chết, nhưng em vẫn luôn hy vọng. Cuộc đời nếu như không có hy vọng, sẽ chẳng thể vươn lên mà sống, như cô bé này, nếu không vì người anh trai, có lẽ em đã tạm biệt cuộc sống nghiệt ngã này...

... Ken gấp trang sách lại, hắn mới chỉ 14 tuổi nhưng thật đáng sợ. Tất cả người làm ở DEVILS.5 đều phải e dè trước hắn, đầu người đó có phải là một ông già gạo cội. Đạo này hắn phải thức khuya rất nhiều, công việc chuẩn bị cho chiếc ghế sắp đảm nhiệm khiến hắn dường như không có thời gian để thở. Tất cả đều kì vọng vào con người này - một kẻ độc tài, một niềm kiêu hãnh của DEVILS.

Ken hướng tầm nhìn sang phía cửa sổ, nhâm nhi một ly cà phê đắng, trông hắn chẳng khác gì con búp bê không biểu cảm. Dường như khiến ta bị hút hồn, ánh mắt mang một nét đẹp cổ điển, sắc lạnh như vì sao tinh tú trên bầu trời kia, đuôi mắt dài vẽ lên nét phóng khoáng, thêm nữa là sống mũi cao thẳng, kết hợp với đôi môi kiêu kì. Có lẽ nào hắn là một con rô bô được tạo ra bởi một nghệ nhân khéo léo, nhưng người đó đã quá tay để mà con rô bô này không hề có nhân tính. Bỗng nhiên nghĩ đến bé con, chưa bao giờ hắn tỏ ra khoái một trò chơi lâu đến thế, vì thế Ken đứng dậy, ra khỏi phòng.

Moon đang viết một cái gì đó, vừa viết vừa khóc, nhưng tuyệt đối không thành lời. Có bóng đen ngòm hiện lên che lấp ánh sáng. Giật mình, em quay lại.

-Mày làm gì thế hả nhóc con? - Ken bỏ một tay ra khỏi túi, khoái chí nhìn con bé. Lại thêm một lần nữa, xoáy sâu vào ánh mắt nâu tròn hắn chỉ muốn dùng bạo lực.

-Không ạ! - Moon sợ hãi vo viên tờ giấy, mồ hôi ứa ra, rất nhiều...

-Đưa tao xem! - Ken giật tờ giấy đã nhàu nát. Con bé chẳng thể giữ chặt hơn.

“ Anh Mes, biết bao giờ anh mới tìm thấy em. Em không thể đợi được nữa rồi, em sợ lắm, họ thật ác độc, em làm gì sai cơ chứ, sao vậy anh? Em không biết đâu, khi nào anh tìm được em, nhất định em sẽ bắt anh phải đền, anh sẽ phải đánh những người đã hành hạ em...”

-Chữ mày xấu thật đấy!... Nói tao xem những người đó là ai? - Ken nhìn vào con nhóc đang co do và run lên bần bật.

-...- Moon chỉ biết lắc đầu, những lúc như thế này thật đáng sợ.

Ngay lập tức, Ken túm lấy cổ áo con bé, kéo lê một đoạn rồi dúi cả đầu vào bồn nước. Chối với, con bé kêu gào thảm thiết, quơ tay để tìm một điểm tựa. Nhưng con quỷ đó lại không cho em có sự lựa chọn. Hắn tiếp tục dúi thêm hai lần nữa mới buông tha. Moon bị sặc nước, nhưng ngay khi được thả ra đã chạy đi. Lần này hắn tha, dù sao bắt nạt trẻ con cũng không mấy thú vị.

Moon chạy về phòng, mái tóc ướt sũng, nước chảy tòng tòng. Họng con bé đau rát, sặc nước lên tận mũi, ho sặc sụa. Cái cảm giác lẻ loi lại dâng tràn ngập kín tâm hồn bé thơ. Em bị sốt cao. Ken quay về phòng. Hắn không thích điều đó - cảm giác đơn độc. Ai cũng sợ hắn, và hắn không có bạn, liệu khi mà đứa em còn sống, nó có là bạn với hắn không? Nhưng, chính hắn lại là người giết em mình.

z Moon đang ngồi tự học máy tính. Căn phòng của em ở DEVILS.5 này có đầy đủ mọi thứ không còn dơ bẩn như ở DEVILS.4. Một phần là vì DEVILS.5 rộng lớn và phát triển hơn, phần khác là ông chủ mới không đến nỗi phân biệt đối xử con của gián điệp, nhưng hắn còn độc ác hơn Arrow nhiều.

Moon rất tự hào về cha mình. Ông chính là Monster, một trong những kì cựu viên của hệ thống an ninh mạng ở DEVILS nhưng vì lấy mẹ, ông không thể thăng tiến, mãi vẫn chỉ ở mức 3 sao.

Xem ra Moon cũng có chút năng khiếu trong lĩnh vực mạng thông tin. Sử dụng phần mềm DOD và chương trình soạn thảo tự học đã có nhiều nhân tài được phát hiện, sau đó họ mới được huấn luyện bài bản, Moon mong mình được như thế, nên em ra sức học tập. Con bé chẳng thể phân biệt đúng sai vì từ nhỏ chưa bao giờ được tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Những điều được học đều lấy từ quan niệm chuẩn của DEVILS, chẳng thể so sánh với luật pháp hay đạo đức, theo vậy, nhân viên của DEVILS tuyệt đối trung thành với

ông trùm, dẫu cho việc làm đó có gây hại cho bản thân, gia đình, đồng loại. Moon tiếp tục bài tập theo chương trình đã cài đặt sẵn, có đôi chỗ thật rắc rối và phức tạp khiến đầu óc bé nhỏ không thể tìm được cách giải lại chẳng thể hỏi ai.

-Meo! - Một con mèo bị thương nhảy vào phòng. Nhanh như sóc, Moon tóm lấy. Thì ra nó bị đánh bẫy, may mà thoát ra kịp, chân của nó dính máu và có những vết trầy xước. Moon lấy bông và thuốc ra băng cho con mèo, nó có vẻ không thích cũng chẳng thể chống đối vì con người này đang chữa bệnh cho.

-Mèo con ở lại đây với chị nhé! - Moon ve vuốt con vật rồi lấy cho chút đồ. Mèo thấy thức ăn là sáng mắt lên, ăn lấy ăn để, xong, nó nằm ngủ trên giường của Moon li bì. Nhìn con mèo mà thích thú, em rúc mình vào bộ lông mượt, khiến mèo giật mình chạy biến luôn. Một cảm giác hệt hăng dăng trào trong lòng... Những ngày sau đó, lạ thay cứ mỗi khi đến giờ ăn, con mèo lại mò vào phòng của Moon. Nó đòi ăn.

-Mèo con à, sao không ở lại?!!- Moon đồng ý ngày ngày cho nó ăn, chấp nhận ăn dè dặt mong con vật qua lại căn phòng. Đây có lẽ là người bạn đầu tiên của em.

-Meo! - Con mèo những lần ăn no, nó nũng nịu vào đôi chân Moon để trả ơn, rồi lại đi. Nhiều lần như thế, Moon thường tóm nó lại và vuốt. Con mèo mang một màu lông tro, trông nó như đeo kính vậy, dễ thương vô cùng. Moon đặt cho nó cái tên là “Mun”, mèo Mun - cách phát âm giống với tên của em.

Trời vào thu, đây có lẽ là thời gian rảnh rỗi nhất trong năm của Ken. Những phi vụ vận chuyển hàng cấm dừng hết lại để đề phòng cúm, nhà băng rửa tiền cũng tạm hoãn chờ đợi những mẫu thiết kế tiền giả tinh vi hơn, đây là lúc DEVILS trá hình dưới cái tên ANGELS - hoạt động như một tổ chức tình nguyện.

Ken đi dạo quanh. Hắn tuy thật độc ác nhưng cũng rất chu đáo với nhân viên, những buổi chiều thế này, hắn thường khảo sát qua một vòng tình hình đời sống của kẻ dưới. Hắn muốn tạo cho những nhân viên trung thành nơi đây một môi trường cực kì thoải mái để toàn tâm cống hiến cho tổ chức.

-Méo! Méo!!! - Tiếng mèo thất thanh, Ken lùi bước đi đến chỗ đó.

-Ngoan nào mèo con! - Moon đang dùng tất cả sức lực giữ mèo ở lại, bàn tay bé nhỏ ghì chặt cái thân con mèo. Moon rúc đầu vào phần bụng con vật, em thích cái cảm giác mềm mượt khi chạm vào những mèo con đâu có thích. Giống như tất cả những người ở DEVILS này, con mèo khi cần mới đến để ăn cơm, còn không thì nó chẳng quan tâm gì cả.

Mèo tức tối khi bị Moon vuốt xù cả bộ lông, nó tức mình dùng móng vuốt cào sâu vào cánh tay, Moon vẫn ngoan cố, thế là nó dùng cả hàm răng cắn cho chảy máu. Em buông con mèo ra, nó chạy lao vút lên mái nhà. Cánh tay Moon đang rỉ máu, vết cắn rất sâu, thật chua xót. Moon để yên như thế, không định băng lại. Ánh mắt trùng xuống lại là một nỗi buồn vô tận, thần thờ, có ai dạy cho em biết cách chiều chuộng một con mèo đâu chứ. Những người xung quanh chẳng phải đều đối xử thậm tệ với em sao. Giọt nước mắt rơi vào đúng vết trầy thêm vô vàn nỗi đauứa quanh con tim mờ mờ của em. Ken nhìn vào nhưng không ra mặt. Trông con bé lúc này có khi nào giống hắn, còn con mèo đó giống như Moon.

Một buổi sáng bắt đầu, những giọt nước đọng lại sau cơn mưa hôm qua tụ thành từng vũng, phản chiếu ánh sáng từ Mặt trời. Ken lạc bước vào cái nơi mà dạo này hay qua... Vẫn là con mèo màu tro đó, nó chắc chùng chùng gần sáu tháng. Mèo con chui vào nằm cạnh bên Moon. Ken nhìn qua cửa sổ. Vết thương ở cánh tay con bé có vẻ đã đóng vảy, trông Moon nằm co do dù cái giường có thể đủ cho 3 người nằm. Mèo con ghé sát vào tấm lưng của Moon. Moon khẽ xoay người, rồi em nhận ra có cái gì đó êm mượt ngay cạnh mình. Ngay tức thì, Moon ôm chầm lấy con mèo đang thiêu thiêu ngủ, con mèo lại đáp trả bằng một vết xước trên cổ. Nó chạy đi, dẫu cho con bé vội vàng lấy cơm cho ăn... Ken biết chắc chắn lát nữa con mèo sẽ quay lại. Cuộc sống là vậy, giá trị vật chất che lấp giá trị tinh thần mà hiện thân chính là con mèo đó. Ken quay về.

z

-Meo, meo...! - Moon cất tiếng gọi. Năm hôm nay không thấy mèo quay lại, chẳng lẽ nó đã bỏ lại Moon. Con bé buồn thiu, em ước nếu như mèo con quay lại sẽ không vẫn như thế nữa.

Máu, cứ đi vài bước Moon lại thấy máu trên mặt sàn nhà, đi tiếp, vết máu càng nhiều hơn, nhưng đã khô lại. Moon sợ cái cảm giác này, một luồng khí nghẹn lên tới tận cổ, ngào ngạt... nhưng đôi chân vẫn bước tiếp. Mùi hôi thối bốc lên, như là món thịt để lâu ngày thối rửa vậy. Moon rẽ trái, tới một bãi đất. Xác con

mèo cô hồn nằm giữa một luồng cây, xung quanh be bét máu đã khô đặc. Giật mình trước cảnh tượng đó, thật đáng sợ, không bao giờ Moon có thể hình dung ra. Con bé khóc nức lên, thút thít đến gần xác chết, không dám tới sát bên hơn.

Những con ruồi lâu nhâu đã bám xía thể xác con mèo, lũ bọ ngoẻo nguẩy quanh vết thương... Tư thế của mèo thật tội nghiệp, nó duỗi người ra, nhưng cái chi trên lại gập vào, có lẽ vì quá kiệt sức đã ngã luôn ra cát và chết khi máu chảy lan tràn. Moon khóc thét, gục ngã, người bạn duy nhất đã ra đi... mà em chẳng hề biết.

-Ta đã giết nó đấy - Ken lên tiếng, hấn đã ở đây từ lúc nào, mắt không rời khỏi xác con mèo, dựa lưng vào tường, cho tay túi quần như thể không hề có trách nhiệm trong việc này. Moon nín bật, em không dám khóc nữa, những ngày qua đã dạy cho em một điều, càng khóc thì càng bị lũ người này đàn áp.

-Một viên đạn xuyên qua bả vai. Ta tưởng nó phải chết ngay cơ. Ha ha - Hấn cố tình bắn trượt để vết đạn rỉ máu, con vật phải đau đớn tận cùng trước khi chết.

Moon nhắm chặt đôi mắt, em không muốn nghe, không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì hết. Đây có phải là cơn ác mộng dai dẳng mãi quấn siết lấy em, đôi vảy hao gầy này không thể chịu thêm được nữa.

-Tại sao? Tại sao chứ? - Giọng con bé hét lên, em xoay người lại, lấy hết dũng cảm để chọc giận kẻ ác ôn.

-Mày muốn như con mèo kia sao? - Ken hù dọa bằng cọng súng rút từ sau lưng.

-Đúng thế! - Chẳng ai dạy con bé cách nói đồng dạng và quyết đoán như thế. Moon nhìn hấn bằng một ánh mắt vô hồn mà quả quyết.

-Mới bắt đầu trò chơi đã sợ thế rồi? - Ken bước thong dong đến chỗ con bé.

-Giết tôi đi! - Vẫn là ánh mắt vô hồn em dám nhìn thẳng vào con người ấy.

-Nhưng tao không thích giết trẻ con - Ken nhìn lại bằng một ánh mắt sắc lẹm. Hấn chưa hề chớp mắt.

-Một con quỷ xấu xa - Moon buộc miệng, ngay lập tức, em ôm chặt miệng lại, con tim ngừng đập trong giây lát. Chưa từng ai dám nhìn thẳng vào hấn mà thốt ra câu nói đó, huống chi đây chỉ là một đứa trẻ con. Câu nói như một viên bi sắt ném thẳng vào từng nội tạng cơ thể, thậm chí khiến hấn có chút e sợ. Đôi mắt đã từng như tảng băng lớn giờ bị thiêu rụi bởi đám lửa trong lòng, mắt hấn bỗng đỏ ngầu, Ken phi thẳng vào người con bé khẩu súng. Như một cục gạch, ép một luồng không khí theo sau, khẩu súng vô tình trúng vai trái Moon.

Rồi hấn bước đi, lặng thầm, để con bé tự làm. Moon thở hổn hển, khẩu súng lạnh lùng rơi cạnh xác con mèo...

-ĐOÀNG! - Ken vừa đi tiếng súng đã nổ rách toạc bầu trời. Chỉ là một đứa trẻ con, ngay thơ, ấy vậy đã biết cầm súng.

-Hic...huhu... - Moon gào lên, chưa bao giờ là thế, sức nén của cò súng kèm theo lực đẩy khiến tay con bé bỏng rát, phỏng dập. Sợ, rất sợ.

Trời đất như tối sầm lại, đầu óc quay cuồng, oxi trong lồng ngực không đủ cho hô hấp. Cảm giác tội lỗi dâng tràn đến khó tả. Lần đầu tiên, và cũng là lần duy nhất, Moon đi theo vết xe đổ của một ai đó. Cái dáng người cao ráo hiện về, người đàn ông cầm một khẩu súng chĩa thẳng vào khuôn mặt mẹ em, khuôn mặt tái nhợt vì một mối, sợ hãi và rồi: "Đoàng!"- tiếng súng cứ thế kéo dài mãi, vang vọng trong đầu óc non nớt này. Âm ảnh, vẫn cứ hiện lên, y như khung cảnh ngày ấy, một cánh đồng hoang vắng, máu ai đang chảy, một người nào đó cố gắng giữ cho em trong sạch, thế mà giờ đôi tay em đã vấy máu. Chẳng thể nào gột rửa tới nghìn thu.

Viên đạn rơi xuống cũng là lúc máu từ hốc mũi chảy từng dòng, Moon choáng váng, và rồi ngất lịm. Thế là hết! Giờ có lẽ cánh cửa thiên đường, nơi mà mẹ đang chờ đón vĩnh viễn khép lại... như một giấc mộng.

z

Chiếc áo sơ mi quá mỏng manh khiến Ken đau nhói. Nhưng có lẽ một nỗi đau khác khiến hấn còn đau hơn nhiều.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi khu đất trống, chói lóa nơi Moon đang nằm. Cái xác của con mèo ngày càng dậy mùi kinh khủng hơn, lũ nhặng vẫn tiếp tục công việc ưa thích, một vài con đã bay sang chỗ bên cạnh. Moon vội vàng tỉnh dậy. Máu trên khuôn mặt đã khô từ lúc nào.

Dần dần, Moon đang nhớ lại mọi chuyện. Hôm qua, em đã cầm súng bắn chính ông chủ mình. Vậy là đã thiếp đi suốt hơn 12 tiếng rồi sao? Moon lấy tay chùi nước mũi, làn máu theo đó cũng rửa trôi. Tại sao xung quanh lại không hề có máu, và ông chủ đâu rồi. Cả khẩu súng nữa, cũng không còn ở đây.

Một mẫu giấy được gói ghém cẩn thận theo khuôn hình viên đạn. Moon nhặt lên. “Cỡ lẽ một thiên thần nào đó đã biến viên đạn thép thành mẫu giấy”. Moon ngược lên bầu trời. Ánh dương làm mắt chói lóa, em rất đói, cũng rất mệt, nhưng cần phải chôn cái xác của mèo con...

z

Tất cả các quan chức cấp cao của DEVILS được mời đến dự buổi tiệc long trọng. Hàng loạt xe Limo đen xếp hàng dài phía trước căn biệt thự to lớn. Từ cổng đã giăng đèn sáng, vô vàn loài hoa khoe sắc hai bên, đài phun nước được bố trí ngay chính lối vào ngôi nhà, từng đường nét chạm trổ tinh xảo hoàn toàn thủ công tạo cho bộ phun một vẻ đẹp cổ xưa. Bốn bức tượng sứ ông voi quay lưng vào nhau không ngừng phun nước. Hiệu ứng đèn chùm tôn thêm vẻ đẹp huyền ảo.

Đây chỉ là một trong những nhà hội trường lớn ở DEVILS.5. Căn biệt thự được xây dựng theo bản thiết kế của một kĩ sư người Italia mang hơi hướng thời kì phục hưng của châu Âu. Tông màu trắng phô bày những gì tinh túy nhất, từng bậc thềm là một kì công điêu khắc hoa voan. Chiếc cửa sổ được làm bằng gỗ lim hơn năm trăm năm tuổi, sơn màu trắng tinh khôi, riêng cánh cửa chính khoác lên mình lớp sơn màu đen hào nhoáng. Vòm trần cao và rất sáng, được trang trí bởi những bức tranh vẽ cõi thiên đường xa xăm. Đây chẳng khác lâu đài của các vị vua chúa quý tộc đầu thế kỉ XIV.

Bước ra từ con xe Triumph màu trắng bóng dài duy nhất ở đây, Arrow là một trong số những khách được mời nhưng hẳn không thích dự buổi tiệc này. Thảm đỏ trải rộng, khách mời đi tới đâu đều có người phục vụ theo sát. Căn biệt thự lộng lẫy ánh đèn phát ra từ các khối thạch anh lung linh sắc màu. Ken đứng ở đó, vị trí trung tâm, nhưng lạc lõng...

Hôm nay Ken là chủ nhân của bữa tiệc. Vẫn dáng đứng kiêu kì, đặt tay trong túi quần dù đang nói chuyện với người lớn, chẳng bao giờ hắn thôi không coi thường những người xung quanh. Họ đều cao hơn hắn ít nhất một cái đầu, nhưng ai cũng phải dùng những từ ngữ kính trọng khi nói chuyện và không phải ai cũng có vinh dự đó. Ken chán ghét những câu nói sáo rỗng của lũ người lớn này. Ngay cả người mẹ dẫu có dành những lời lẽ ngọt ngào, hắn cũng chẳng muốn nghe. Đúng 20h, cánh cửa lớn đóng lại, Ken cùng cha bước lên vị trí tối cao.

-Ta là Rồng Đen, từ giây phút này ta chính thức ấn định người thừa kế Tập đoàn Thương Mại DEVILS toàn cầu sẽ là con trai ta - Đại Bàng Trắng. Ngay ngày mai, Đại Bàng Trắng sẽ đi tập huấn, đào tạo lần cuối cùng và khi trở về sẽ là một quý ông trưởng thành đủ điều kiện tiếp nhận chức vị cao sang này.

Ken lướt đôi mắt qua tất cả những người có mặt ở đây, ánh mắt thể hiện đẳng cấp, uy nghi của một vị lãnh đạo tối cao. Hắn quyết định ra đi sớm hơn dự tính. Arrow nhìn anh trai mình, cũng từ đây, đã có sự phân hóa giữa hai con người cùng huyết thống, đôi bàn tay nghiền chặt, lại một lần nữa để thua anh trai mình, giống như 40 năm trước đây, cha hắn cũng thua con người có bí danh là Rồng Đen kia. Arrow về luôn tức thì dù cha hắn vẫn cố ép con trai ở lại theo đúng phép lịch sự. Bước lên xe, hắn yêu cầu tài xế đi với tốc độ cao. Arrow chợt nghĩ nếu có con bé bên cạnh sẽ thật thỏa thích để xả nỗi bức dọc theo cách thức phát xít vẫn hay dùng. Nhưng theo hắn, Moon đã chết dưới tay Ken từ lâu rồi.

z

Chuyến bay khởi hành lúc 8h ngày hôm sau.

Moon nghe được từ một vài người làm nói chuyện về việc đi tập huấn lượt hai của ông chủ, em có vẻ an tâm hơn. “May mắn, ông chủ vẫn sống sót.” Nhưng nỗi đau tinh thần không thể nguôi bớt. Em đã lạc lối rồi. Điều em lo sợ nhất là bây giờ anh trai sẽ ra sao đây khi mà em đã phạm vào một thứ tội không thể tha thứ được, đó là đâm chĩa súng vào ông chủ.

Khi người ta bị dồn vào đường cùng họ còn gì để mất, như em, nhưng ân hận quá, dẫu đó chỉ là một viên đạn giấy sao mục tiêu không phải chính bản thân, sao viên đạn không phải rơi vào tim em chứ? “Gián điệp!” - cái từ mà họ chỉ dành ẹ em, liệu có phải là em? Mẹ làm chỉ điểm cho Interpol mà em đã phải chịu những đầy dọa này, thì cái hành động vừa rồi kia, anh trai sẽ ra sao? Em ước mình có thể dầy xuống địa ngục, chỉ để dừng ai động đến anh...

z

Bốn năm sau...

-Ông chủ sắp về! - Một quản lý thông báo với nhân viên của mình. Trên bầu trời:

-Tọa độ 56X72Y, chuẩn bị hạ cánh - Người phi công cho chậm dần tốc độ.

Hai chiếc trực thăng hạ cánh, luồng không khí áp lực thổi tung bay mái tóc của đám người đứng dưới. Đây là buổi ra mắt của toàn bộ nhân viên trước hai ông chủ nhỏ. Bước xuống đồng thời từ hai chiếc máy bay sơn màu đỏ bóng loáng, hai người đàn ông trong bộ Vest đen. Tất cả lũ người dưới đều phải cúi mặt.

Arrow đã 17, ngài bước thong dong trước đoàn người chừng 70 tuổi cúi mặt chào. Không một chút biểu cảm trên khuôn mặt, mái tóc đen chuốt keo nhẹ nhàng, vẻ đẹp kiêu sa toát lên lạnh lùng, đôi mắt đen tràn đầy tham vọng thiêu đốt mọi ý chí của kẻ mong muốn vượt lên, không có một trạng từ nào có thể diễn tả thỏa đáng nét đẹp đó.

Bước ngay sau, là Ken. Ông chủ bỏ lớp kính đen, trông ngài giờ khác hẳn, khuôn người vừa vặn trong trang phục cổ điển, một vẻ đẹp phóng khoáng khêu gợi, bờ môi nở nụ cười tỏa nắng mang một ẩn số khó hiểu. Mặt ngọc toát ra từ phiến đá safia thứ màu trắng tinh khôi yên vị trong chiếc nhẫn cái tạo vẻ găm gổ cho đôi tay vốn rất khỏe mạnh, từng đường gân lộ ra dưới lớp da. Hai người đi trên lớp thảm đen, họ không hề quan tâm đến lũ nhân viên đang bày trò chào đón. Vừa bước tới văn phòng, Ken đã khởi động máy tính chủ, ngài muốn xem toàn bộ thống kê trong bốn năm qua:

-Chắc chắn năm nay sẽ bằng tổng thu nhập của cả bốn năm trước - Vẻ mặt quyết đoán với sự tự tin ngạo nghễ, hẳn không hài lòng với quá khứ.

-Ta tin ở Ngài! - Rõng Đen thỏa mãn những gì được nhìn thấy. Cũng đúng thôi, bộ óc đó là sản phẩm không chỉ của con người, mà còn được hỗ trợ bởi khoa học công nghệ đỉnh cao, DEVILS có thể tự tin rằng, công nghệ sinh học của tập đoàn hơn hẳn Hoa Kỳ.

Arrow trở về với vị trí quen thuộc, cái ghế của tổ chức DEVILS.4. Không thay đổi lắm, cánh tay phải của Ken. Chỉ có thể.

Việc thay đổi nhân sự của DEVILS, tạo lên một cơn lốc cho guồng máy to lớn, thế hệ trẻ thay thế cho lớp người trước đã có dấu hiệu thoái hóa. Như một cơn sóng thần ập tới bất ngờ, nuốt chửng những cơ sở dữ liệu tài chính của các tổ chức doanh nghiệp vừa và nhỏ, thôn tóm các nhà chính trị gia toàn cầu, cán cân thương mại bị mất thăng bằng, lạm phát ở những nước đang phát triển và suy thoái xảy đến với nền kinh tế tư bản, gửi tặng cơn sóc đau đầu tới tổ chức hình sự quốc tế. Một sự thay đổi chóng mặt chỉ trong thời gian ngắn.

Phong độ ngày càng phô trương hơn, bốn năm chính là đòn bẩy để Ken có thể vươn mình ra xa hơn. Tuy giờ chưa thể đem so sánh với Rõng Đen, nhưng trong tương lai gần, chắc chắn vị thủ lĩnh này sẽ làm xáo trộn cả một nền văn minh thế giới. Bên cạnh đó, sâu thẳm trong trái tim con người này, vẫn không nguôi một nỗi niềm. Hẳn ước thời gian có thể quay lại, chính hẳn sẽ là người đem lại sự sống cho em gái mình, chứ không phải là hung thủ cướp đi tính mạng đứa trẻ.

z

Hôm nay là chủ nhật đầu tiên của tháng mười hai, Moon tự chọn ngày này là sinh nhật. Em vừa tròn 11 tuổi. Chỉ là một vài mẩu bánh nhỏ ở nhà bếp mà mấy người đầu bếp để lại cho, một ly nước lọc, chấm hết, nhưng em biết, ở nơi nào đó trên thế giới này, có một bữa tiệc sinh nhật được tổ chức cho em bởi người cha và anh ruột. Điều đó giúp em cầm cự suốt thời gian qua, là một nghị lực đưa tới một tương lai tươi đẹp hơn.

Moon dùng hộp quẹt thấp nển, chiếc bánh kem đáng lẽ ra được dùng ột vị công nương cao quý nào đó, nhưng người làm đã cố tình mang về cho khi mà cô nàng đó không dùng tới. Moon nhắm mắt và lẩm bẩm một vài điều.

“Anh à!!! Khi mà em 18 tuổi, nhất định em sẽ đi tìm anh!” - Câu nói cuối cùng, Moon hét to.

Có những thói quen mà lâu ngày Ken đã đánh mất, rồi hôm nay lại lạc bước vào con đường đó... “Anh à! Khi mà em 18 tuổi, nhất định em sẽ đi tìm anh!” - Câu nói vang lên trong đầu hắn, như một lời nguyện rửa vậy. Hắn vội vã chạy tới nơi phát ra tiếng nói.

Là một nhóc con. Trông đã khác xưa, hắn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy nó lùn tịt với mái tóc xác xơ và nham nhở. Giờ thì nó có vẻ cao hơn trước nhiều, mái tóc không còn cháy nắng nữa, đó là một màu đen tuyền và được buộc gọn gàng sau lưng. Cái lúm đồng tiền hiện rõ hơn trước. Trông con bé không còn bần bần, tuy làn da vẫn mai má và chẳng có gì đặc biệt. À, nó đang chuẩn bị ăn bánh.

-Tao mà biết anh mày là ai thì nó cũng giống như cái bánh này! - Ken vừa nói vừa dùng mũi giấy giẫm lên chiếc bánh, be bét.

Luôn là thế mỗi khi xuất hiện, hắn lại làm cho Moon sợ hãi nhưng đây là lần đầu tiên, có người đe dọa đến anh trai em. -...

Ken ghét nhất cái vẻ tội nghiệp đó của con nhóc, Moon cứ im lìm mãi.

-Tao bảo mày ăn! - Mắt hắn long lên lườm con bé.

-... - Moon suy nghĩ, không dám nghĩ quá lâu và cúi xuống. Đáng nhẽ Ken phải thích thú trước sự vâng lời của con bé thế mà hắn chẳng khoái chút nào. Moon làm thật, em quệt lên tay phần bánh bông lan vẫn còn nguyên.

-Ăn phần kem! - Ken “gợi ý” cho con bé ăn cái phần nát nhất. Tiếp tục, Moon bỏ lại miếng bánh, quệt lấy phần kem sữa.

-... - Ken định lên tiếng, nhưng lại thôi, không thể hiểu suy nghĩ của con nhỏ này. Moon há miệng và định iếng kem đó vào. Ngay lập tức, Ken dùng mũi giấy còn lại hích vào bên má có lúm đồng tiền. Cái chân thô bạo của hắn ra tay thật đúng lúc. Rồi hắn bỏ đi.

Moon vẫn ngồi yên chỗ đó, nước mắt không hề rơi. Suốt những năm tháng qua, em đã khóc rất nhiều, giờ đã vô cảm trước những cái mũi giấy hạ thấp danh dự và lòng tự rồi. Ngày trước, lũ trẻ con thường hay dùng chân đạp, rồi thì Arrow, hắn dùng mũi giấy đạp vào đầu để gọi dậy, và giờ vẫn chẳng hơn, cái giấy ấy đáng giá hơn một con người được sao? Thứ đó đáng giá bằng phẩm chất của con người? Phải rồi, em đâu có đáng giá.

z

Ropez là một cô gái gốc Ý. Cô sở hữu màu mắt xanh nước biển dịu mát, mái tóc tơ bạch kim mượt mà chạm gáy. Chính xác cô là người mẫu cho tạp chí thời trang của NewYork, thân hình đầy đặn và không cần uốn chỉnh thêm một chỗ nào. Đó là người con gái của Ken.

Lọt vào đôi mắt của Ken thật không dễ dàng chút nào, đó hẳn phải là một người cơ hội và theo chủ nghĩa hoàn hảo. Cô cũng vừa bằng đúng tuổi của ông chủ, xét về dung nhan, có thể cô hơn rất nhiều người, nhưng để xứng với Ken thì vẫn chưa được. Hắn là khuôn mẫu của tạo hóa. Cũng là may mắn cho cô nàng vì trong số các người đẹp, cô có phần tài trí hơn. Ken không chỉ chọn sắc còn đòi hỏi cả đầu óc.

Arrow thì khác hẳn với anh trai, hắn không thích con gái, hầu hết nhân viên phục vụ đều là nam giới, vì theo hắn: phụ nữ chỉ làm rắc rối con đường tiến thân của người đàn ông.

Ken đang nhìn vào đôi giày ánh bạc, cái giày hôm trước đã dùng để giẫm lên bánh kem của con nhóc. Cũng y như cái nơ màu xanh hôm nào, đây là quà của mẹ hắn. Hắn ghét bà ta.

-Anh đang làm gì vậy? - Ropez ngả lưng vào chiếc ghế của Ken đang ngồi. Nhanh chóng Ken đẩy cô ả ra. Chẳng hợp đôi chút nào, hắn nghĩ, vì ngay cả chiều cao cô nàng đã ngang ngửa với hắn rồi.

-Đôi giày đó trị giá tới nghìn Bảng!?! - khá khen cho cô gái sành điệu khi nhận ra rằng nếu hần không thích thì đừng nên đụng vào, cô nằm dài trên chiếc ghế sa lông.

-Tới mức đó sao? - Ken thừa biết giá trị của nó, nhưng thứ hần muốn không phải chỉ có thế.

-Có khi còn hơn mức giá em nói! - Cô nàng tạo dáng để làn nước hoa lilac nhẹ nhàng bung tỏa thoang thoảng căn phòng. Ken đứng dậy và đi luôn. Ropez có chút tức tối vì không được đáp lại.

z

-Em phải mang li nước này vào phòng sao? - Moon lưỡng lự, mấy hôm nay em được chuyển vào làm người giúp việc ở tổng hành dinh của Sếp lớn.

-Cô chủ yêu cầu mà! Cố lên em! - có vẻ như Moon dần dần cũng chiếm được lòng yêu mến của mấy người làm giúp việc ở đây, họ đều thương cảm cho số phận của đứa trẻ mồ côi.

Moon hít một hơi dài rồi dũng cảm bê ba li cà phê vào phòng. Cánh cửa mở ra. Đây là một căn phòng rộng lớn, chưa bao giờ em được đặt chân tới nơi sang trọng này. Nó nguy nga tráng lệ như cung điện, chiếc lò sưởi giả cổ trang nhã nghi ngút khói, cảm giác ấm áp tới vô cùng nhưng ba con người ngồi trong đó, khuôn mặt không có chút biểu cảm.

Là Arrow, Ken, và Ropez. Đôi mắt Arrow mở ra khi có cảm giác ai đó nhìn chằm chằm vào mình. Moon cúi gầm mặt lại ngay, con tim em co thắt, từng nhịp đập dữ dội, khiến tất cả đều phải nhận ra sự tồn tại của nó. Chính xác đã sáu năm, em chưa nhìn thấy con quỷ ác độc đó. -Làm gì thế? - Ropez cắt ngang dòng suy nghĩ của Moon.

-Dạ! - Moon run rẩy cánh tay, nước từ ly cà phê ban đầu lăn tăn, rồi sóng sánh. Em hướng chiếc cốc về phía Arrow.

Sai mất rồi, người ta dạy em phải dâng ly cho Sếp lớn trước, rồi mới tới Sếp nhỏ, tiếp theo là người khác nhưng lúc này em chẳng nghĩ được gì hơn. Em sợ ai hơn thì phải dâng ly trước.

Arrow khá bất ngờ trước sự xuất hiện của con bé. Đến tận bây giờ nó vẫn còn sống được ư? Thế mà thời gian qua hần cứ ngỡ con bé bị nổ banh xác dưới những trò chơi ác độc của Ken rồi cơ. Hần nhớ tới cái lúm đồng tiền quen thuộc mà từng nhờ đó nhận ra con nhóc là con của kẻ gián điệp năm nào. Trông con bé nhanh nhẹn hơn ngày xưa nhiều, ngạc nhiên hơn khi mà lại to gan dám mời trà hần trước.

-Có biết thứ tự ở đây không? - Arrow lên tiếng. Moon giật thoát tim khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc. “Bé nó đi!” - đây là câu nói mà Moon đã khắc sâu tận ruột gan mình. Cái giọng không có chút tình người, độc ác hơn cả thú dữ. Ly nước sánh ra, rồi tuột khỏi tay, rơi tự do, và...

-Choang! - Nước từ ly rơi bắn tóe tung, vương vào bộ Vest của Arrow. Mùi cà phê, màu nâu đen. Moon nhớ, mẹ em hôm đấy cũng mặc một chiếc áo màu trắng như người ngồi đây. Những giọt cà phê lan ra áo người đó không hề rớt vào người em, dù chỉ một giọt bé xíu... Máu và cà phê đều đặc sệt như nhau, đều làm ố tấm vải trắng tinh.

Sức nóng từ ly cà phê vừa với pha làm Arrow rùng mình. Ropez ra vẻ quan tâm, dù sao muốn được lòng Ken, cô phải được sự đồng thuận của những người xung quanh, đặc biệt là Arrow, vì trọng lượng trong lời nói của Arrow hơn hẳn những người cô đặt mối quan hệ tiến thân. Moon đặt đĩa xuống bàn rồi tiếp giấy cho Ropez để cô lau dùm Arrow. Nhưng Ropez đâu có hay rằng, Arrow ghét nhất những ai chạm vào người mình. Hần đẩy cô ả ra dẫu biết làm như thế là thất lễ với đàn anh. Arrow giật mạnh cuộn giấy từ tay Moon tự lau. Hần quay sang nhìn Moon, có vẻ đang suy nghĩ hình phạt cho con nhóc này, nhưng ánh mắt của con bé đáng thương quá, không thể chạm vào.

Dẫn lòng phải thật bình tĩnh, dù tỏ ra như một chú cún con làm sai ý chủ xin tội bằng cách sửa lại lỗi lầm, nhưng sao đối với Moon khó quá, em không thể giả tạo, cũng không thể sửa sai, biết làm gì đây, có khi nào em có thể làm cho con quỷ ấy tức giận đến nổi mà ban ột phát súng kết liễu.

-Cút! - Ken ra lệnh. Câu nói như gỡ rối ột con cá mắc cạn.

Moon vội vã chạy thoát khỏi cái không khí ấm nóng nhưng lạnh tới run sợ. Lớp vỏ bọc của những con “manocanh” quá hoàn hảo, cái lõi bên trong thì trống rỗng. Moon sợ phải đối diện với con quỷ đó, quá đủ

rồi. Nó đã giết mẹ em, rồi hành hạ em, coi em như một món hàng, để rồi dùng cái từ “cho” chuyển em đến với một con quỷ độc ác không kém. Ghê rợn! Moon kinh tởm lũ quỷ đó. Em ngủ thiếp đi lúc nào không hay, bỏ dở lại một đồng công việc nhà.

z

Hai ly cà phê còn lại cuối cùng cũng ngừng bốc khói, hơi ẩm đã lan tỏa. Ropez thất bại, kế hoạch không như ý. Cô ta toan định gọi con bé tới để “học đòi” như Ken. Theo một vài người làm, cô ta biết, con bé là một “bao cát” để Ken xả stress, nếu muốn được lòng, cô ta phải chứng tỏ rằng mình cũng là một nữ hoàng độc ác. Chắc cô ta cũng định dùng mũi giày chín phân của mình chà đạp lên con bé.

-Con nhỏ đó ở đâu? - Ropez tức tối. Cô ta còn giận chuyện bị Arrow đẩy ra trước mặt ông chủ và nhai con.

-Chúng tôi không biết! - Vẫn có những người cố gắng bao che cho Moon. Nhưng chẳng cần ai phải nhắc, Ropez cũng tìm ra chỗ con bé, đôi giày ló ra ngoài cánh tủ. Cô ả đi tới, dùng năm ngón tay thanh mảnh của mình nắm lấy chòm tóc con bé, khiến Moon đang ngủ say giật bắn. -Á! - Con bé thét lên khi những sợi tóc bị kéo căng khiến đầu đau nhói.

Ropez ném một ánh nhìn sắc lẹm rồi bất thành linh thả nắm tóc xuống, Moon ngã nhào xuống đất, đầu đập thẳng vào cánh tủ. Đau nhức.

Giống như bất kì ai, Ropez cũng không ngoại lệ, thoát đầu nhìn vào con bé là cô ta thấy ngứa mắt. Không lí do. Cô ta dùng cả bàn tay trái tát mạnh vào má con bé. Năm ngón tay nuôi dài móng và sơn màu đen. Cái khoảnh khắc chạm vào má ấy, tương tự như cánh tay của quỷ. Sắc nhọn cào xé từng thớ thịt và tế bào của em. Chưa hết, mồ hôi chảy xuống đầu xót vô tận,... Đầu con bé lại bị đập vào tường lần nữa. Người làm kéo tới, họ thương cảm, nhưng chẳng ai dám can ngăn vì động đến cô ả, là tính mạng của họ cũng không an ổn. Cô ta đã thỏa mãn, bước đi. Moon tự ngượng dậy. Đầu óc nhức nhối nhưng em đã học thêm được một bài học, đừng bao giờ tỏ bất kì thái độ trước Sếp. Mong rằng Arrow không động tới em.

Ánh trăng hôm nay đã bị mây che khuất...

z

Ken có vẻ lạnh nhạt với Ropez. Hắn luôn đẩy cô ra khi mà cô dùng mọi cách để nũng nịu. Trông họ giống như chị em hơn là một cặp tình nhân. Khuôn mặt của hắn vẫn mang một nét trẻ trung của cậu chàng mới 18 tuổi luôn cư xử giống một người chừng chạc.

22h, đây là đêm đầu tiên kể từ ngày Ropez tới đây mà được Ken ở lại phòng lâu tới thế. Ropez bước ra từ nhà tắm, một thân hình hết sức nóng bỏng. Cô đã để Ken chờ khá lâu, đến nỗi mà hắn chơi hết hai ván sudoku.

Cũng là cái cách chuyên nghiệp chụp hình cho các tờ báo sắc đẹp, Ropez đang phô trương nét đẹp cơ thể của bản thân. Cô mặc một chiếc váy mỏng dính sát người màu đen hoang dại. Chắc có lẽ chiếc váy phải được đặt mua mấy tháng trước tại kinh đô thời trang Paris, từng đường nét tôn lên thân hình cân đối, vòng eo thon thả cùng với số đo chuẩn khiến không một ai có thể chối từ, mùi hương hoa tử đinh hương thoảng thoảng dưới lớp da trắng hồng mịn màng, đôi mắt cuốn hút đến chết người. Cô ta lại gần Ken hơn.

Ken nở một nụ cười, hắn sải tay như thể đón cô gái vào lòng. Nhưng, ngón tay hắn vô tình chạm vào lọ nước hoa được bày trang trọng ngay cạnh ghế sofa.

-Choang! - màu nước xanh ngọc lan tràn, tỏa một thứ mùi thơm dễ chịu, rồi nồng nàn.

-Đến giờ ăn cơm rồi! - Ken đứng dậy và đi thẳng ra khỏi cửa, không thèm quay lại nhìn cô ả.

Ropez không thể tin được rằng Ken đã từ chối mình. Đã thế còn cố tình làm đổ lọ nước hoa - món quà mà hắn tặng cô ngay trong buổi đầu tiên. Ropez tu ngay một chai rượu mạnh đời 93. Bao nhiêu công đàn xếp, cuối cùng lại đổ sông đổ bể.

z

-Ăn!

-...- Moon ngước lên nhìn Ropez, rồi lại cúi mặt xuống ngay.

-Tao bảo mày ăn thức ăn của con ang đó! - Ropez đang muốn xả những óc ách trong người, ngay từ sáng sớm, cô đã bắt Moon đi theo mình.

-... - Không phải thức ăn của chó, mà là thức ăn thừa. - Mày dám chống lại tao à!? - Ropez thích thú với trò đùa này của mình.

-... - Moon không đáp lại, em thật sự không thể hạ thấp bản thân đến mức đó.

-Ăn! - Ropez dúi mặt Moon xuống sàn. Cô ta khỏe hơn nhóc con nhiều. Nhất định là không, Moon chống cự lại bằng mọi giá. Em lắc đầu thật mạnh để cô ta không thể ghì sát hơn nữa.

-Đó là lệnh của Ken! Mày nuốt gan hùm sao? - Cô nàng tiếp tục đe dọa.

“Tao mà biết anh mày là ai thì nó cũng giống như cái bánh này!”- đây là cái giá phải trả nếu như Moon làm trái lời ông chủ. Em sợ lắm rồi, đến ngọt thở mất rồi. Đôi mắt trẻ thơ đâu còn sáng ngời nữa. Nhặt nhòa. Em vẫn dám chống lời được ư? Nếu theo lời ông chủ, em sẽ không phải sợ hãi đến như vậy, lần này cũng đừng lạc lối nữa. Một lần sai là quá đủ rồi, không còn sự lựa chọn nào khác đâu.

Ropez bỏ tay ra khỏi con bé, cô nghĩ trò đùa chỉ đến thế thôi nhưng con bé làm thật. Em sợ ông chủ lắm. Từng miếng một, cho lên miệng. Chỗ thức ăn ngổn ngang, trộn lẫn các thứ,...

-“Moon ơi! Những giọt nước mắt này sẽ không bao giờ chảy nữa!”- Moon khóc nức lên, khiến những mẩu thức ăn trong miệng sặc lên tới tận mũi. Quá nhục nhã, chưa bao giờ em thấy khinh thường bản thân mình đến thế này. Đau lắm, vết thương trong lòng bị tróc vẩy rồi một mũi dao vô tình xé rách toạc đau thấy xương, máu cứ thế mà ứa ra, cuốn trôi con tim, thêm nữa, một mũi dao khác đâm thẳng vào danh phẩm, đâm lần hai, khiến nó thủng, lần ba, khiến nó nát tan. Em cảm thấy thứ tanh tưởi của con chó, nước dãi của nó như rửa trôi khuôn mặt, em đánh mất lòng tự trọng rồi, hay lòng tự trọng đã bị dòng thác lũ cuốn đi, mãi mãi xa rồi.

Em có còn là Moon nữa không? Hay chỉ là một thứ gì đó trống rỗng. Đau hết rồi, danh dự, nhân phẩm, tư cách đã rùng rời. Em có thể mua lại nó bằng cách nào? Mất hết, trang giấy cuộc đời đã bị đám lửa thiêu cháy thành tàn tro. Em không bằng một con chó. Lũ chó trong những chuồng bên cạnh sữa lên dữ dội, chúng đang làm gì thế, ủng hộ việc làm của người kia à, hay đang nguyên rửa em. Một màn đen tối phủ kín tâm hồn. Máu từ trong người chảy ra và ngắt lịm.

ang nhảy chồm từ trong lòng của chủ nhân, lao thẳng về nơi quen thuộc. Nó sữa ầm ỉ,...

Ropez hốt hoảng quay người lại, con chó lao tới định liếm máu chảy ra từ mũi cho con bé, nhưng rồi lại thôi. Nó sữa lên để ra hiệu cho lũ chó yên lặng. Ken bước tới.

-Không phải em! - Ropez cố gắng thanh minh.

-Gâu! - Con ang phản đối.

Ken không quan tâm đến cô ta. Hắn bế con bé lên đưa đi. ang chạy theo sau.

z

Moon bất tỉnh đã lâu lắm rồi. Ken vẫn ngồi đó đợi chờ. Lần đầu tiên hắn nhìn con bé kĩ đến thế. Chai nước truyền đã vơi bớt. Hơi thở dần đều hơn. Hắn nhận ra một điều, bé con này làm người ta ghét khi thoát đầu nhìn thấy, nhưng càng ngắm kĩ, bé con có một nét gì đó rất cuốn hút. Đặc biệt là cái lúm đồng tiền. Rất duyên. Đôi mắt đang nhắm nghiền ấy khi mà hé mở ra là cả một bầu trời, nó tròn xoe và màu nâu,... Là thật, hắn và con bé cùng hít thở chung một bầu không khí mà tính cách trái ngược nhau quá nhiều. Một đứa trẻ luôn khao khát được yêu thương, dẫu trong mọi hoàn cảnh, cái nét hồn nhiên, ngây thơ của trẻ thơ vẫn luôn ngời sáng. Còn một con người máu lạnh luôn che giấu sự cô đơn của mình. Con bé phải chăng đang cần một người anh trai? Còn hắn cũng cần có một đứa em gái đó sao?

Ken bước ra khỏi cửa. Moon mở mắt, đã quá muộn để thay đổi tất cả...

z

-Cô bị sa thải! - Lão quản gia lên tiếng.

-Sao cơ? Tại sao lại thế? Ke... - Ropez không tin vào những gì mình vừa nghe.

-Cô sẽ ra đi ngay bây giờ! - Khuôn mặt nghiêm nghị của ông già không đùa một chút nào.

-Nhưng tôi.... Tôi phải gặp Ken - nét bối rối hiện rõ trên khuôn mặt cô gái.

-Được thôi nếu như cô muốn bị xóa tài khoản ở ngân hàng và tẩy não.

Người làm đã dọn hết đồ của cô ta đi. Vậy là Ropez đã thất bại, cứ tưởng sẽ có một vị trí ở đây, nào ngờ, biết bao nhiêu nỗ lực, hy sinh, cô nhận ra một điều mình rất yêu hấn, chẳng ai có thể chối từ được sức hấp dẫn của hấn đầu. Cô đã quá tự tin vào bản thân, rốt cuộc người bị lợi dụng lại chính là mình. Nhờ cô mà DEVILS đã hợp tác được với khá nhiều quan chức của Ý, thế mà nhận về mình không là gì...

z

Moon ngồi dậy, em đã tỉnh từ lâu rồi,... Cái giường lạ quá, cả căn phòng này nữa, nó rộng hơn phòng em nhiều lần. Toàn bộ phòng được sơn phủ một lớp trắng muốt, đồ đạc cũng vậy. Nhưng không phù hợp, em đã quen dần với màu đen.

Moon xoay người sang bên vì khát nước. Chiếc máy tính cũ có mặt ở đây, lạ thật, ai đã mang đồ đến. Moon mở tủ gương ngay cạnh giường ra, quần áo của trẻ con rất nhiều, được sắp xếp hết sức ngăn nắp. Rõ ràng không phải dành cho ai khác, ở DEVILS.5 làm gì có trẻ con ngoài mình ra.

“Chẳng lẽ ăn cơm của con ang đó là được như thế này sao?”- Ừ, em đã đúng, nghe lời chủ em sẽ không phải sợ hãi nữa. Vậy là em sống trong căn nhà này, không trở về căn phòng xưa bởi đã không còn đủ tư cách.

Mấy hôm nay trời ẩm ướt, tiếng mưa thật ồn ào. Chiếc máy tính đã có dấu hiệu muốn về hưu, thực ra Moon lấy từ cái nhà kho ở DEVILS.4. Bài toán này khó quá, mắc mấy hôm rồi mà vẫn chưa tìm được lời giải, em đã thử mọi cách nhưng chương trình vẫn chẳng thể chạy. Chỉ mình em thì làm được gì hơn chứ!

Qua hệ thống camera, Ken vẫn đang dõi theo. Hấn thấy lạ vì con bé thấy cái gì hay ở cái máy tính cổ lỗ sĩ mà cứ chăm chăm nhìn vào mãi. Moon giật mình quay người lại. Dáng người cao lớn đang tiến tới, Ken ném vào chiếc gối bên cạnh con bé, một chiếc máy tính mới. Moon hướng tầm nhìn sang bên cạnh, đó là chiếc Lenovo màu trắng bạc, hàng nhập khẩu, dòng mới nhất, kiểu dáng gọn nhẹ. Ken chủ động ngồi bên cạnh. Hấn giật lấy cái máy cổ, cục pin phải cỡ phải hai kg, vẫn không nhìn con bé. -Phải mở khóa trước khi cài chương trình. Đó là điều cần bản! - Ken di con chuột chậm chậm. Con bé nhìn theo, khá phức tạp nếu không muốn nói là không thể nhớ nổi. Hấn làm lại, con bé vẫn còn ngây ngô lắm.

-Làm theo! - Giọng không có chút biểu cảm.

-... - Moon hiểu ý, em khởi động chiếc mới và làm theo.

3. Chương 03

Chương 03: Thiện ác đảo đầu

Hai hôm nay thật căng thẳng, FBI đã chặn đầu mối thông thương ở vịnh Mexico và con kênh Panama. Ba chuyến hàng của DEVILS bị hoãn lại, thiệt hại không hề nhỏ. Chuyên gia của DEVILS đang tìm hướng giải quyết. FBI muốn tìm sơ hở của tập đoàn này.

Con số thiệt hại lên tới hai tỉ dola, tiếp tục tăng lên từng giây phút. Thị trường Châu Mỹ vô cùng sôi động, đặc biệt là Hoa Kỳ, mà trọng tâm là Hollywood, biết bao nhiêu hợp đồng được kí kết với các ngôi sao, giờ

này mà họ vẫn chưa nhận được hàng, uy tín của DEVILS chắc hẳn sẽ bị giảm sút, nhưng không thể mua chuộc được tất cả đội ngũ FBI.

Chuyến hàng vẫn đang chờ được vận chuyển. Đường hàng không bị kiểm soát nghiêm ngặt vì vùng trời của các quốc gia rất khó xâm nhập, đường thủy đang bị sẵn đón bởi đội ngũ FBI, nếu không nhanh chóng tìm cách giải quyết thì CIA sẽ vào cuộc, ngăn chặn con đường cuối cùng, đường bộ. Khá đau đầu, dù cách nửa bán cầu, nhưng không khí ngột ngạt bao trùm toàn bộ trụ sở của DEVILS. Nguồn vốn dự trữ của DEVILS tuy dồi dào, chi phí bồi thường cũng chỉ như miếng bánh nhỏ trong cả chiếc bánh lớn nhưng DEVILS không muốn. Nếu nhường đường cho lũ cớm một lần, những lần tới chúng sẽ được thể mà bắt chặt hơn, đồng thời những tổ chức nhỏ đối đầu với DEVILS sẽ kéo khách về bên chúng.

Ken đang suy nghĩ hướng giải quyết. Mấy hôm nay hắn đang bận việc xử lý một số trình thám ở trụ sở chính, khiến những dây thần kinh làm việc liên tục, cần được yên tĩnh, trước khi ra quyết định. Ken trở về căn biệt thự. Ở đây thật sự thoải mái, hắn đưa cho Moon một cái đĩa.

-Thử làm đi, bài tập kiểm tra - Ken nằm phịch luôn xuống giường mà không quan tâm đến thái độ của bất kì ai hết. Nhắm đôi mắt lại.

Moon khởi động máy, em phải để chế độ yên lặng, nhấn nút “Sẵn sàng” để bắt đầu bài kiểm tra trình độ. Sáu tiếng sau, Ken tỉnh dậy. Hắn vừa ngủ rất ngon giấc, có lẽ chưa bao giờ khoan khoái đến thế, so với giường này, cái ở phòng hắn to và êm ái hơn nhiều nhưng chẳng thể ngủ đầy giấc.

Hắn đang nhìn con bé. Nó ngồi ở bàn quay lưng vào trong. Mái tóc trông thật hay, dài ngang vai, rồi cắt bằng, đen mượt để buông thông, những làn gió thổi nhẹ nhàng khiến làn tóc tung bay. Đôi bờ vai bé nhỏ có vẻ đã mỏi nhừ. Hắn đứng dậy và đi tới. Màn hình máy tính hiển thị chế độ chờ. Con nhóc đang ngủ, chống tay lên cằm. Đôi môi chum chím, cái má thì phồng lên. Ken dùng tay “tạch” nhẹ vào không khí đánh thức con bé dậy. Đôi mắt từ từ mở ra hướng lên nhìn Ken, lơ mơ hắn còn ngoái ngủ. Moon lấy tay chùi mép. Ken thấy con bé thật bần, chảy cả nước miếng khi ngủ.

-Đi rửa mặt đi! - Hắn theo chủ nghĩa hoàn hảo. Moon rậm rập làm theo. Con bé đứng dậy mà xương kêu răng rắc, chắc quá mỏi.

Ken ngồi vào ghế. Hắn kiểm tra con bé đã làm được những gì, thì ra vừa mới ngủ nửa tiếng. Phần mềm có tất cả 100 chương trình, mỗi chương trình là một bài toán lập trình được sắp xếp theo mức độ tăng dần. Con bé đang dật ở phần thứ 3, mà phải qua được thì mới tiếp tục được chơi cửa sau. Hắn khá bất ngờ, chẳng lẽ trong hơn 5 tiếng qua, con bé chỉ làm được có thế. Moon tiến lại gần, khá lo vì mình không thể giải được bài toán đó. Ken thở dài giúp con bé chuyển nút rồi. Hắn chọn cách đơn giản nhất để con bé hiểu, đầu hơi rườm rà. Thế là đã nắm được trình độ của con bé, phải dậy nó nhiều.

z

Ken thật sáng suốt khi chọn ình chỗ chợp mắt lí tưởng. Hắn đã lấy lại sức lực, trở về văn phòng cùng nụ cười thâm độc, vậy là đã có cách trị những kẻ dám làm liều với DEVILS.

-Tung ANGELS ra - Ken nhâm nhi ly trà nóng.

-Ý ngài là... - Hội nghị bàn tròn tập hợp toàn bộ chất xám của DEVILS.

z

-DEVILS nói máy với Bộ trưởng Bộ Y Tế Brazil - giọng nữ phát thanh của tổ chức xã hội đen.

-Vâng, mong quý cô chờ trong giây lát - nhân viên nội bộ trực thuộc cục Y tế Brazil trả lời. Cô đang nói máy tới ông Tony.

-Tôi Tony nghe máy - Lão già cằn trọng kéo rèm cửa.

San Francisco, 20h45

-Tổng đài của FBI xin nghe.

-Chúng tôi đến từ The Red Cross đề nghị được xuất cảnh qua eo biển Panama. Hiện tại chúng tôi đang ở New Orleans, chính phủ của Brazil cần viện trợ gấp một tấn thuốc men chống lại bệnh sốt rét.

-Xin vui lòng đợi chờ trong giây lát - người trực tổng đài nói máy tới trung tâm - Alo! Tôi là nhân viên PC23, có thông báo viện trợ khẩn cấp. Tổ chức chữ thập đỏ Hoa Kỳ đang chờ đợi quyết định.

-Nói máy cho họ - ông Peter- cảnh sát trưởng của FBI hiện đang trực tiếp điều hành kế hoạch chống trả DEVILS có chút đắn đo.

-Vâng, The Red Cross đang chờ thông báo.

-Chỉ gồm hội chữ thập đỏ của Hoa Kỳ hay còn tổ chức nào nữa? - Ông Peter nghi ngờ DEVILS sẽ nhân cơ hội này mà trá hình thoát thân.

-Chúng tôi hợp tác cùng bên ANGELS. The Red Cross không thể cung cấp ngay số lượng lớn thuốc men nên cần sự đong góp. Họ đồng ý viện trợ 70% dụng cụ y tế, vật dụng chuyên dùng và nhà lưu động. Thêm nữa là một trăm thùng nước truyền dịch,...

Ông Peter không để ý đến điều đó. Cái tên ANGELS làm ông khẽ nheo mày. Tổ chức này mới được thành lập từ năm 1993, hiện đang hoạt động ở trên 15 quốc gia. Mọi hoạt động đều nêu cao tinh thần tình nguyện, họ đã ra sức giúp đỡ những người nghèo đói, cử người đến các vùng còn lạc hậu ở châu Phi để mở lớp học xóa nạn mù chữ cho hàng trăm người, tạo việc làm cho trên 2000 đàn ông và phụ nữ ở Nam Phi. Hàng năm còn tổ chức các đợt vui chơi cho trẻ em nghèo, tặng các xuất học bổng giá trị khuyến khích các tài năng nhỏ... Họ đã làm những điều đó để tìm lại nụ cười cho những số phận không may mắn. Có thể nghi ngờ tổ chức này được ư? Hoàn toàn trong sạch, nguồn vốn được công khai trên website của tổ chức, phần lớn là từ tấm lòng từ thiện của các doanh nghiệp. Giữa họ và DEVILS hoàn toàn trái ngược,...

-Ông vẫn đang nghe chúng tôi nói đấy chứ, ông Peter?

-À vâng, FBI đồng ý. Nhưng hàng hóa phải được kiểm soát chặt chẽ, và chúng tôi có trách nhiệm bảo đảm an toàn tuyệt đối cho các vị, do đó cần phải lên kế hoạch chi tiết.

Ông cúp máy, triệu tập một cuộc họp bí mật ngay lập tức. Không nằm ngoài dự đoán của Ken.

Hai lần trực thăng được huy động, hơn 1000 cảnh sát cơ động triệu tập trước vùng biên của New Orleans. Sẽ chia nhỏ tấn hàng, hai trong năm phần được trún chuyển qua đường hàng không, dưới sự bảo vệ của 21 chiếc trực thăng bay tập trung, sau đó rẽ làm ba hướng. Hai phần hàng viện trợ tiếp theo bao bọc trong lớp tàu vận chuyển qua biển Caribe, đây là thế mạnh của FBI, vì họ dự đoán DEVILS sẽ chuyển hàng bằng đường thủy nên đã chuẩn bị tương đối nghiêm ngặt. Phần còn lại giao cho CIA qua đường bộ. Có thể tạm an tâm về kế hoạch A.

-Tất cả chú ý! Việc đảm bảo an toàn cho chuyến hàng cứu trợ này có ý nghĩa vô cùng to lớn, rất nhiều em nhỏ đang đợi chúng ta, phải tiến hành nhanh chóng nhưng cũng không được lơ là nhiệm vụ chính. FBI sẵn sàng! - Ông Peter cổ vũ mọi người qua mic.

05h,... Hai chiếc trực thăng trinh thám lượn vài vòng trên bầu trời, không phát hiện ra bất kì tín hiệu lạ gì.

- Xuất phát! - Ông Peter hiện đang ở Colombia nhưng điều hành toàn bộ sự việc qua hệ thống rada.

Toàn bộ 21 chiếc trực thăng đồng loạt khởi động cách quạt, mười phút sau đã bay ổn định trên bầu trời, theo hình thoi giống như quân át jo. Bốn chiếc trực thăng khác cũng được lệnh bảo vệ con tàu xuất dương, xung quanh là năm chiếc tàu ngầm chiến hạm của FBI. CIA cũng đã vào cuộc, 500 quân được cử đến bố trí dọc tuyến đường cho chuyến hàng thứ 5.

-Tôi không an tâm lắm - Ông Peter nói với người đồng cấp bên CIA.

-Đừng quá thận trọng, đúng là hai sự việc xảy ra trùng hợp, nhưng nhờ thế mà ta có cơ hội đổ quân tới Venezuela, nơi mà bọn DEVILS đang bị dấn hàng - ông là John.

-Theo ông chúng ta có nên cắt bốn phần quân viện trợ cho hội chữ thập đỏ khi đến Colombia để tấn công trực diện DEVILS? Tôi e rằng như thế là hơi ít - Ông Peter trở mình.

-Không ít đâu, theo tôi việc cắt bốn phần quân chỉ là hình thức, chúng ta thừa biết DEVILS rất lươn lẹo, không bao giờ chúng chịu đi lối bị vạch sẵn. Ý tôi sẽ để FBI các ông tấn công trực tiếp, CIA chúng tôi bị

hạn chế quyền hành trong lĩnh vực này, nên sẽ đánh úp - Xét về tuổi, John có vẻ già dặn hơn. -Mong rằng lần này hợp tác tốt đẹp - Ông Peter đứng dậy, ông sẽ đi Venezuela ngay, người bạn già kia thì ở lại.

09h...

- PC12 (Kí hiệu tên nhân viên của FBI) thông báo: Hiện thời vẫn theo như dự kiến, chưa phát hiện bất thường, đợi lệnh từ chỉ huy!

- Được rồi, chuyển hướng bay vào vùng Colombia, đội 1 gồm 7 chiếc còn lại theo hướng Venezuela. Giấy thông hành đã được cấp, chính phủ hai nước chấp thuận.

-Rõ! - Thế là 14 chiếc máy bay còn lại theo hướng đông nam tiến tới vùng trời Colombia. Sau đó sáu chiếc đổi hướng (Đội 2), tám chiếc còn lại tiếp tục làm nhiệm vụ của mình, tới Brazil cung cấp thuốc men (Đội 3).

- Đội 4 thông báo: Tàu 003 vừa cập cảng Venezuela, đề nghị cho qua cổng hải quan số 1.

- Chấp thuận, tổ hải quan số 2 cũng sẽ được mở ngay.

-Đội 5 thông báo: Chuyến xe từ Mexico, đi qua Guatemala, El Salvador, Costarica, và đang ở Panama sắp qua cầu để tới Colombia. Dự kiến sẽ tới địa phận Brazil trong năm tiếng tới.

-Tốt! Còn về phía đội 1 thì sao? - Ông Peter cũng vừa đến nơi.

-Đội 1 thông báo, chúng tôi đã hạ cánh ở bìa rừng phía Bắc Venezuela. Không phát hiện trinh thám của DEVILS.

-Bao vây khu vực I - Ông Peter theo dõi qua hệ thống định vị toàn cầu. Khu vực I chính là nơi chứa hàng chủ yếu của DEVILS trong chuyến làm ăn lần này. Giá trị của số hàng tương đương 1,5 tỉ. Thật lạ là ông không hề thấy có bất kì chuyến xe nào đi lại trong phạm vi khu vực I mấy ngày gần đây chứng tỏ hàng hóa không thể chuyển đi được, lần này sẽ bắt quả tang được lũ quỷ tham lam.

Đội đặc nhiệm nhảy dù trước khi máy bay hạ cánh để đánh lạc hướng.

Z

-Bíp Bíp! - Arrow tỏ ra hứng thú với trò chơi này, hẳn đề nghị được tham gia từ nửa kia quả đất. Máy chủ của DEVILS hiện thời đang do Arrow đảm nhiệm. Hẳn tung ra ba con virus mới được DEVILS thử nghiệm cách đây 2 tháng. Khá nhiều công đoạn phức tạp, cài đĩa chương trình ảo để truyền thông tin tới vệ tinh, gây sốc hệ thống của FBI, sau đó trà trộn 3 con virus thể hệ mới theo sóng điện từ tới cổng thông tin của FBI và CIA, từ ba con sẽ sinh ra hàng tỉ tỉ virus. Chúng không chỉ làm rối loạn đường truyền, mà còn phủ sóng với tần số chênh lệch, chính vì thế mà những “con mắt” hồng ngoại tối tân nhất của Interpol không thể kiểm soát được hoạt động của DEVILS, nên ông Peter vẫn nghĩ là chúng “án binh bất động”.

Z

- Báo cáo chuyển hàng cuối cùng đã được đưa tới đông nam Brazil an toàn.

- Tốt! Hãy để hội chữ thập đỏ và ANGELS thực hiện thiên chức của họ - ông John châm điều thuốc thứ ba. Vậy là một tấn hàng được chuyển tới người nghèo ở Brazil. Tất cả gồm một trăm người của tổ chức chữ thập đỏ và ANGELS, họ vừa đặt chân xuống bãi đất trống của vùng đất khô hạn, không hề nghĩ ngợi đã lập tức dựng lều trại, ngay chiều nay sẽ tổ chức buổi khám bệnh miễn phí cho người nghèo.

Bầu không khí yên lặng bao trùm những người thi hành nghiệp vụ. Đội 1,2,4 và đội 5 của CIA vẫn đang đợi lệnh. DEVILS yên ắng quá, chúng đã ngủ quên rồi sao? Hay là chờ chết?

-Tình hình chưa có thay đổi gì sao? - Ông John bắt đầu lo lắng.

-Tôi cũng thấy lạ, tại sao chúng lại im lìm tới thế. Hệ thống cho biết, không chỉ ở Venezuela, mà là tất cả trên thế giới, chúng đều ngừng hoạt động.

Ngày kế tiếp,...

-Các vị cần thực hiện nhanh công việc tình nguyện, nội đến hết sáng hôm nay phải hoàn thành, điều đó ảnh hưởng trực tiếp tới tính mạng của các vị - Nhân viên của đội 3 muốn đẩy nhanh giai đoạn để đảm bảo an ninh.

-Vậy chỉ còn vài tiếng thôi à! Được rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức - Nhân viên tình nguyện lên tiếng nhưng vẫn không bỏ khẩu trang ra.

- Muỗi Anopheles không ngừng đột biến, việc chữa trị rất khó khăn. Thật tội cho lũ trẻ em nghèo.

Hàng năm cứ vào thời điểm giao mùa là nơi đây lại bùng phát dịch sốt xuất huyết và những dịch bệnh khác như đậu mùa, sởi, hay lao, thật đáng lo ngại cho những đứa trẻ da màu này. Chúng sinh ra trong môi trường quá khắc nghiệt, lại thêm những bệnh nhân mới, tổ chức chữ thập đỏ và ANGELS luôn tất bật, họ còn chưa kịp ăn sáng, chỉ cần nhìn vào lũ trẻ với thân hình còm nhom, cái bụng thì phệ ra vì suy dinh dưỡng là họ quên ngay những khó khăn nhọc nhằn. Ánh mắt trẻ thơ lúc nào cũng thế, luôn ánh lên những khát vọng hạnh phúc, dù không cùng màu da... làm cho người khác phải động lòng.

13h,...

- Hoạt động của tổ chức từ thiện vẫn ổn chứ? - Ông Peter nóng lòng.

- Đội 3 thông báo, họ đã kết thúc công việc, chúng tôi giúp họ thu dọn và chuẩn bị rời khỏi Brazil.

- Đội 2 sẽ ứng trợ các anh ở cửa khẩu. Cần phải hết sức cẩn thận, lướt về không dễ dàng như lướt đi - Ông Peter có chút thay đổi trong kế hoạch.

- Sao vậy Peter? Ông chuyển sang kế hoạch B à? Tôi thấy không cần thiết lắm!

- Ông nghĩ thử xem, việc đăng xuất khỏi Nam Mỹ của hai tổ chức phi lợi nhuận chỉ có 50 quân đặc vụ đảm nhiệm, quá nhiều sơ hở không thể tránh khỏi. Tôi lo DEVILS sẽ tranh thủ việc này để ồ ạt chuyển hàng qua biên giới, không biết chúng sẽ làm cách nào, nhưng phòng vệ vẫn hơn. Phía tôi có những 800 quân, chuyển qua 200 người cũng không sao. Chẳng lẽ khu vực của chúng hơn được con số 50 người sao... Yên tâm quá rồi còn gì!

- Cũng có lí. Có thể chúng đang đợi thời cơ để tấn công. Tôi sẽ cử thêm 100 người bí mật bảo vệ cho đội 3 của ông.

- Được! Bắt đầu kế hoạch B.

Bảy chiếc máy bay cất cánh từ Đông Nam Brazil, họ không bay theo đường hoạch định trước nữa, kế hoạch là bay đường vòng, đi từ Sao Paolo tới Paraguay, ngược lên Bolivia qua đường hàng không của Peru rồi an toàn bay về Bắc Mỹ. Nhưng số lượng người chở trong mỗi khoang không được nhiều, chỉ có 15 người của tổ chức chữ thập đỏ, 10 người của ANGELS và các đội bảo vệ.

CIA đã đến kịp lúc, bố trí cho 75 người còn lại đi xuống Argentina chờ một thời gian rồi mới làm thủ tục để đưa họ về nhà. Vậy là không phải qua Venezuela. Còn đội 2 sẽ giả vờ làm quân tình nguyện theo đường bộ đi qua biên giới hai nước Colombia và Venezuela.

z

-Phô trương thật!- Ken cười nửa miệng - Xuất phát đi! - Một chuyến hàng mới của DEVILS vừa cập bến Alaska.

Arrow thức dậy sau khi đã ngủ một giấc dài. Hắn đến bên hệ thống máy, nhấn nút: "Delete".

z

-Cấp báo! Hệ thống định vị đang rối loạn, ngay cả kim la bàn cũng mất phương hướng! - Trung sĩ phụ trách việc quản lí an ninh mạng ra sức điều chỉnh ăng ten.

-Sao vậy? Chuyện gì đang... xảy... ra thế? - Ông John hoang mang, tín hiệu kết nối giữa CIA và FBI bị gián đoạn. Đồng hồ của những hệ thống định vị quay liên tục, không còn ổn định nữa. Đội số 3 phải dừng việc bay do mất phương hướng.

-Bảo từ!

-Chuyện gì? - Ông Peter quát lớn

-Từ trường của Trái Đất bị biến thiên, do tia Rơn-ghen và dòng hạt tích điện từ Mặt Trời hoạt động bất thường gây ra bão từ, nhiễu loạn thông tin liên lạc bằng sóng điện từ, có trường hợp làm cho việc truyền dẫn thông tin bị mất hẳn - Chuyên gia FBI phân tích.

-Shit! - Ông John gầm lên.

-Các ngài bình tĩnh, chúng tôi đang cố gắng khắc phục, trong trường hợp xấu nhất hệ thống sẽ được khởi động lại sau một tiếng nữa.

-Một tiếng nữa thì xong rồi còn gì?!

-Hiện tại hệ thống liên lạc vẫn ổn định, ngài hãy bình tĩnh, chỉ là hệ thống qua vệ tinh có phần ngắt quãng. Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể.

-Tức cha chả là tức! Bọn DEVILS lại gặp may rồi! - ông Peter bóp nát tờ fax mới nhận.

Virus làm hết nhiệm vụ của nó, tự động xóa khỏi bộ nhớ không dấu vết.

-Bão từ đã qua, hệ thống bắt đầu được khởi động - thông tin được truyền tới tất cả rada của đội đặc nhiệm sau năm phút gián đoạn. Đội 3 tiếp tục khởi hành.

-Tình hình của các anh sao rồi? - Ông John hy vọng vẫn còn kịp.

-Đội 1 vẫn đang theo lệnh của ngài Peter, chúng tôi sẽ đánh trực diện khu I tại cổng chính, một phần chia ra bít các lối mòn thoát thân của chúng.

-Đội 2 đã đến rất gần khu vực I, dàn binh để chặn mọi con đường của DEVILS.

-Đội 4 tập trung ở kênh đào Panama, khóa vận toàn bộ cửa khẩu hải quan.

-Đội 5 đã vượt qua lãnh thổ Paraguay.

-...

-Đội 3 thì sao...? Alo! Chỉ huy gọi đội 3.

-Đoàng! Bùm! Bùm! - Hệ thống máy của chiếc phi cơ số 4 phát nổ. Hình như ai đã đổ nước vào trước khi máy bay cất cánh. Trớ trêu thay, chiếc máy bay bay giữa.

-Đội 3 nghe rõ không?

Quá bất ngờ, ở cự li ngắn, 100m, khiến 5 chiếc còn lại chệch hướng lái ngã ra tứ phương, riêng chiếc số 7 bay ngay sau nên không kịp trở tay, đang rơi tự do với độ cao 1000m.

-Nhảy xuống! - Tất cả đành phải nhảy dù, cả 6 chiếc máy bay còn lại đều đang bị hư hỏng do mảnh vụn từ chiếc số 4 với lực tung ra rất mạnh đập vào.

-Đội số 3 nghe rõ trả lời ngay!?

-Vâng, chúng tôi cần viện trợ, phương tiện của chúng tôi đã hỏng. Vừa rồi đã xảy ra một sự cố. Tôi đang kiểm soát tình hình.

-Được rồi, ở yên đó, ta sẽ xin chính phủ Brazil một chuyến xe.

z

Họ - những người vừa trải qua giây phút quyết định của cuộc đời hẹn nhau sẽ tập trung ở tọa độ 24X 46Y chờ đợi viện trợ.

-Ôn chúa! May mà chúng tôi thấy cái máy bay có hiện tượng lạ nên đã nhảy xuống! - Một người lên tiếng.

-Vậy sao phi cơ của máy số 4 không báo cáo? - Người chỉ huy đội 3 không hài lòng.

-Lúc đấy quá khẩn cấp nên tôi phải nhảy luôn, không kịp - Người phi cơ lên tiếng, người này, có khi nào là của DEVILS?!

Một kế hoạch thật hoàn hảo, nhờ đó mà 25 người của DEVILS vốn không hề có giấy thông hành đã trà trộn vào thay thế cho 25 người thuộc ANGELS để rút về Colombia. Nếu như cảnh sát cứ nghĩ là có 10 người của ANGELS và 15 của hội chữ thập đỏ thì cứ để mặc họ suy nghĩ, ai mà biết được cơ chứ, họ luôn đeo khẩu trang bịt kín mặt lúc hoạt động từ thiện. Hay thật, thế là toàn bộ quân của DEVILS trong lốt những người gieo mầm cỏ hạnh phúc đã qua mặt cảnh sát. Về phần người của ANGELS, chẳng khó khăn để họ tham gia vào một hoạt động tình nguyện khác rồi trở về với ngôi nhà của mình.

z

Lâu quá rồi, thời gian hững hờ trôi, trong khi trụ sở chính của FBI đang hồi thúc, ông Peter ra quyết định:

-Vào thôi! Bắt sống bọn chúng!

Hơn 500 người đổ bộ vào khu nhà của DEVILS, thực chất là một căn hầm rất rộng. Từng bước chân nhẹ nhàng không tạo ra tiếng động, đội đặc nhiệm cẩn trọng rà soát từng phòng. Họ phải mặc áo chống đạn và trang bị mặt nạ phòng độc. Rất có thể chúng đốt bạch phấn.

-Đứng yên! - Ông Peter động thủ khi phát hiện một bóng đen.

-Đoàng! Đoàng! Đoàng! - ba phát súng từ gọng của ông. Ông vội vàng chạy đến cái bóng đó.

-Shit! Một con Manocanh.

-Ngài Peter! Chỗ ngài có tín hiệu gì không? - Trung sĩ Taw chỉ đạo hai mươi người đi lối cửa phụ.

-Vẫn chưa. Khỉ thật, cái hầm này rộng ghê.

-Bọn này có mấy con Manocanh như người thật làm quân của chúng tôi nhầm lẫn.

-Chỗ ta cũng thế - ông Peter đi sâu vào đường hầm hơn. Ông sử dụng máy rò tìm. Nguyên tắc hoạt động của máy là cảm nhận tia hồng ngoại. Cơ thể người phát ra tia hồng ngoại, máy sẽ có chức năng đếm số người trong căn hầm, chỉ cần hơn con số 500 là có kết quả.

-Sếp đã thấy động tĩnh gì chưa? Chúng em đi mãi mà không phát hiện ra ai cả - một tiểu đội nữa lên tiếng.

-Kiên nhẫn đi, chắc chắn chúng tập trung ở nhà lớn - Ông Peter phát hiện ra một căn phòng rất rộng, đang cho quân kéo tới.

-Bọn này đầu tư thật!

-Tất cả các người đã bị bắt! - Cậu nói được đồng thanh cất lên từ chỉ huy của sáu tổ đặc nhiệm, trong đó có ông Peter. Họ đi từ các cổng riêng biệt.

-Sao vậy? Không có một con quỷ nào, thậm chí tất cả đều trống trơn.

-Chúng độn thổ chắc! - Máy của ông Peter chỉ con số 500.

-“Hàng” cũng không có. Thế này là sao?

-Bên ngoài có động tĩnh gì không? - Ông Peter cố tỏ ra bình tĩnh.

-Không thừa chỉ huy.

-Quái lạ, chúng đào tẩu bằng cách nào? Mà còn hàng hóa nữa, sao có thể chuyển đi một cách dễ dàng được - ông quan ngại về sự cố bão từ khi này.

-Bây giờ là 17h58 phút!

-Cái gì kêu đấy? - Ông Peter ngạc nhiên trước chất giọng lạ hoắc.

-Các vị còn 2 phút nữa, chính xác là 1 phút 56s.

-Cậu nói à?

-Không, tiếng nói phát ra từ cái loa trên trần kia Sếp.

Ông Peter hướng tầm nhìn lên.

-Bom! - Một đặc vụ thấy có dấu hiệu lạ dưới gầm bàn trà.

-Còn 1 phút 30s - tiếng nói được cài tự động.

-Chạy!

Tất cả 500 con người hô hoán chạy nhanh, họ chia ra tìm đường tháo rút, do đã được tập huấn nên không hề diễn ra cảnh giẫm đạp lên nhau.

-Chạy mau! Có bom! - những người ở sâu bên trong thông báo cho đoàn phục kích bên ngoài để họ dẫn ra, tạo lối đi cho người ở trong.

-Bom! Yêu cầu mọi người rút ngay khỏi vị trí - Hệ thống truyền tin lan tỏa, xe cơ động đang ở chế độ nổ máy để chờ người bên trong hầm lên.

-Còn 1 phút!

Cái hầm này quá rộng, cộng thêm nữa là rất sâu, muốn thoát khỏi phải đi qua rất nhiều bậc cầu thang. Liệu một phút có đủ cho 500 con người chạy thoát. Bộ trang phục chuyên dụng khiến họ nặng nề và thật tốn diện tích. Từng giây đồng hồ trôi qua, không khí hỗn loạn bao trùm.

-Đã có người thoát ra - một vài đặc vụ chạy lại khơi thông đường cho họ.

-Còn 30s...20s...10s...5s...1s...tích tắc...tích tắc... Bùm!- Vụ nổ làm sáng cả một vùng trời Venezuela. Khói bụi tạo thành lớp mây đen khổng lồ. Quả bom với sức công phá mạnh, hủy diệt toàn bộ căn hầm và vùng xung quanh. Bụi khí SO₂, CO₂, CO tỏa ra gây ô nhiễm môi trường nặng nề, chưa kể là những chất phóng xạ thoát ra với liều lượng lớn trong thời gian quá ngắn.

z

- Peter! Ông bị sa thải - Cấp trên FBI thất vọng.

- Nó nằm ngoài dự đoán của tất cả, tôi... - Ông Peter không tìm được lời bào chữa nào.

- Ông có biết cách đây ít phút, chuyến hàng của DEVILS đã trót lọt tới Vancouver không?

- Sao cơ? Chúng chuyển hàng tới đó?

- Ông sai rồi, chúng đã lợi dụng việc FBI quá chú trọng cảng Panama, khởi hành một chuyến hàng mới từ Alaska, ung dung mà nhập cảng Vancouver.

- Vô lí, chúng lấy đâu mà nhiều hàng đến thế?

- Hỏi Chúa!

Ông John cũng không thể điều tra được thứ “hàng tồn” của DEVILS. Thất bại, FBI đã tốn một khoản phí không hề nhỏ trong cuộc điều tra này, thậm chí còn tạo thuận lợi lớn cho DEVILS xuất ra một khối lượng hàng khổng lồ sang Bắc Mỹ. Trị giá của chuyến hàng mới này gấp bảy lần chuyến cũ đó. Như vậy, từ giờ đến cuối năm, DEVILS có thể “nghỉ bình” để tránh sự điều tra của Interpol. Còn về chuyến hàng cũ chẳng bao giờ cảnh sát ngờ tới được. Mấu chốt là ở quả bom.

Một vụ nổ, ai cũng muốn thoát ra khỏi căn hầm, chẳng ai còn ở lại để đi sâu thêm một tầng ngầm nữa. Cảnh vật xung quanh đều hoang tàn vì bom, nhưng đâu phải chỗ nào cũng không nguyên vẹn. Bom chỉ nổ bên ngoài thôi.

4. Chương 04

Chương 04: Nảy mầm

Moon đang suy nghĩ, sự tò mò thôi thúc bản thân ra khỏi phòng. Đi hết hành lang, em dừng lại ở căn phòng có cửa được sơn màu đen, khác hoàn toàn với chín phòng còn lại. Đột nhiên cửa phòng mở ra, Ken bước ra ngoài.

-Sao vậy nhóc con? - Lần đầu tiên hắn không còn gọi em là “mày” nhưng chất giọng thì vẫn như trước.

-Dạ không có gì! - Con bé sợ hãi, ước gì đừng đặt chân ra khỏi cửa.

Ken nhìn con bé bước đi thẳng. Tới phòng cuối cùng, hắn mở cửa vào. Đơn giản hắn không thích ai vào phòng mình.

Moon bước theo. Vẫn như xưa, em thấp hơn hắn hơn một cái đầu. Ken ngồi chờ sẵn ở ghế salon. Hắn đang dùng máy tính của mình. Chẳng lẽ lại dạy con bé bằng cái máy cổ lỗ sĩ kia. Moon lấy máy tính của mình ra, hai máy đối lập nhau về màu sắc, một màu trắng bạc, trong khi cái còn lại đen tuyền. Ken chiêm tới bảy phần của cái ghế dài, tư thế hắn ngồi rất thoải mái, trong khi con bé chỉ dám ngồi ở ghế phụ kề bên.

Hai tuần học được từ tay hacker chuyên nghiệp, con bé có vẻ khá hơn, nhanh nhạy hơn, xác định được phương hướng trong những bài toán khó. Có những phương thức mà các hacker của DEVILS không hề hay biết Moon lại được tiếp cận. Ken sàng lọc những bài tập rắc rối, chỉ dạy cho những thứ dễ hiểu và một số tuyệt kỹ cơ bản, hắn không thích nói, trong cả mấy tiếng đồng hồ, họ đều im lặng. Tuy nhiên cũng có rất nhiều buổi hắn phát cáu với con bé. Moon quá chậm hiểu, Ken đã chỉ cận kề vài ba lần rồi mà để tự thực hiện mãi không xong. Sao có thể so sánh Moon với hắn được, trí tuệ của một con bé mới chỉ 11,12 sao sánh bằng cái người sinh trước tới tận bảy năm, mặt khác, hắn là ai kia!?! Nhưng Ken vẫn giữ bình tĩnh, nhìn vào đôi mắt ngây ngô của em khiến hắn chẳng thể nào tức được nữa, những lúc ấy hắn đành thở dài và truyền đạt lại từ đầu.

Một buổi sáng đầu tuần như bao ngày khác, Ken định sẽ dạy con bé cách ẩn mình trên hệ thống mạng online trước khi tới văn phòng. Vẫn cái cách chẳng coi ai ra gì, hắn thần nhiên mở cửa phòng con bé. Moon đang đánh răng, còn quá sớm mới lại hôm qua hắn dạy tới tận khuya. Nghe thấy tiếng động, con bé nhận ngay ra là hắn. Lại phải học, em chán ngấy rồi, một ngày hắn dành ít nhất tám tiếng trực tiếp dạy, còn lại để em tự thực hành với đồng bài tập phải làm trong mười tiếng. Em chải đầu cẩn thận rồi bước ra. Ken nhìn con bé bằng ánh mắt khó chịu vì đã để hắn chờ lâu. Nếu là người khác chắc chắn con bé đã tìm cách làm hỏng cái máy tính để khỏi phải học nữa, nhưng hắn thì không thể. Hắn toàn dạy cách lẩn tránh chương trình an ninh, biết bao nhiêu dạng bài tập, trong khi em thích lập trình hơn. Em lại ngồi vào vị trí quen thuộc, khởi động máy.

Hắn vẫn nhìn con bé từ nãy tới giờ. Trông nó ăn mặc chẳng hợp gu tẹo nào. Hắn luôn lịch sự với bộ jeans áo sơ mi, có hôm thì là quần âu, áo vest, thi thoảng mới thấy hắn mặc áo cổ tim. Còn con bé, nó luôn mặc quần thụng, áo phông.

“Ha, có lẽ nó ngại người khác giới!” - hắn khẽ mỉm cười, đối với hắn con bé chẳng khác gì khúc củi khô. Hắn thoáng nhìn thấy nét đần độn trên khuôn mặt non choẹt, nhận ra sự không thích của con bé vào những bài tập này, ờ thì hắn đã quen với cách làm việc 18/24 tiếng của DEVILS rồi, có lẽ phải thay đổi.

Chẳng ai thích người khác nhìn mình quá lâu, Moon đứng dậy vào nhà bếp. Buồn ngủ quá, em lấy một ly cà phê và uống ực. Thật chẳng phép tắc chút nào. Sếp vẫn ngồi ngoài này mà em dám.

-Cà phê! - Ken lên tiếng ra lệnh.

Chủ muốn uống cà phê, em hiểu, rửa cái cốc vừa uống, đổ nước cà phê vào và mang ra, đặt trước bàn chỗ hắn ngồi. Thật hết chịu nổi, Ken nhìn vào cốc cà phê đó, rồi lại nhìn em. Ánh mắt rất khó chịu. Con người hắn vốn hoàn mỹ. Đôi mắt tròn xoe nhìn vào con mắt sâu thẳm, làm hắn chẳng thể trách con bé, chắc vẫn còn ngoài ngủ.

Giờ thì Moon mới hiểu, đem cất ly cà phê đó đi rồi lấy một ly mới. Em quay lưng về phía hắn, hồn nhiên uống hết ly cà phê trước, sau đó đem ly mới ra. Chiếc gương đã phản chiếu hết hành động, Moon đặt ly cà phê xuống bàn. Hắn chẳng còn gì để nói với em. Không coi ai ra gì cả. Hắn không dùng cà phê nữa. Lại tiếp tục học.

Sau ba tiếng yên tĩnh, con bé chợt lên tiếng:

-Tôi đi ra ngoài một chút - thường người ta hay nói rồi làm ngay, nhưng con bé phải được sự đồng ý đã.

“Tôi” - thật buồn cười, nếu lớn hơn tí nữa thì có thể xưng hô như thế, vì nhân viên của DEVILS vẫn hay dùng từ đó để trao đổi với hần,... Từ “tôi” khẽ nhói trong tim, riêng đối với nhóc con này thì không được dùng từ đó. Nên là gì nhỉ? “Anh - em” - đột nhiên hần nghĩ về em mình, có khi nào con nhóc này đã lấy đi vị trí đó mất rồi. Tiếng bíp từ máy tính kéo hần về với thực tại, Moon vẫn đang nhìn hần.

“À! Nó đã nốc hai ly cà phê lúc này!” - Ken ra hiệu cho con bé đi. Trẻ con thật nhiều điều thú vị, hần lại mỉm cười.

Ken nhìn vào chiếc ghế đối diện, có cái gì dưới gối. Một tấm thiệp chúc mừng. Bên ngoài có từ “Anh trai”. Ken không giở ra đọc. Moon lạnh hơn hần nhiều.

Khi Moon quay lại thì hần đã đi rồi!

Tốn thời gian với nhóc con thật, lần nào hần cũng chỉ định dạy nhóc một lúc thôi, nhưng hình như bên nhóc hần không có ý niệm thời gian, dẫn cho chỉ cần hướng mắt xuống cuối màn hình laptop.

Kể từ vụ trao đổi hàng lần trước, DEVILS đang tạm ngừng hoạt động, phần là để củng cố lại đội ngũ nhân viên, phần khác là do ông trùm đã tìm ra thú vui khác không phải công việc.

Ken lại nhớ đến cái từ “Anh trai”. Con người hạ đẳng đó có gì mà hơn hần, chỉ khác là chảy chung một dòng máu với con bé. Thế mà ngày nào hần cũng qua căn phòng đó, im lặng hàng giờ, rồi lại đi. Có khi nào đã trở thành một phần rất quen thuộc mỗi ngày, và cũng không có ý định gỡ bỏ. Cái cảm giác mong chờ một điều gì đó thật thú vị, như là chạm vào đôi mắt nâu của nhóc, hay cốc nhẹ vào đầu khi giảng mãi mà không hiểu, cái mặt thộn ra vì cách giải bài tập khó lại quá dễ,... Nhưng cái gì cũng có giới hạn, Ken luôn dừng lại đúng lúc.

Hần đã coi con bé như em gái, nhưng nhờ đâu, một ngày nào đó lại vượt quá ranh giới. Đối với một kẻ có tham vọng mà nói, DEVILS là tất cả, không gì hơn!

z

Moon nhận được thông báo, ngay chiều nay phải đi tập huấn. Trong tương lai, em sẽ trở thành điệp viên. Moon không mong muốn điều đó, thứ mong chờ chỉ là một nơi yên ổn, sống qua ngày, rồi khi đã đủ tuổi được phát luật quy định, em sẽ từ bỏ nơi này, bằng mọi cách... Điều em vẫn đang tìm kiếm là gia đình thật sự, vì chỉ có những giọt máu mủ mới không ép con tim cô độc đau khổ quằn quại. Thế mà em lại được làm điệp viên phải sống mãi trong cái xã hội vô nhân tính này.

Moon lên chuyến bay cuối cùng sang Tokyo.

Arrow nhìn theo bóng chiếc máy bay...

z

Đặt chân về lại đất nước sau sáu năm, Moon hít một hơi dài,... Thứ mùi cảm nhận được là máu, của mẹ,... Đặt một vòng hoa trước cánh đồng bạt ngàn, thời gian làm phai nhạt đi con đường mòn hồi nào, mà có phải là trên mảnh đất này không, em không thể hình dung được, lúc ấy mới chỉ là một bé con, ...quá lâu rồi, nhưng chưa khi nào con tim thôi không rỉ máu,...

Moon không thay đổi là mấy, vẫn là mái tóc đen cắt ngang lưng buộc gọn gàng, đôi mắt màu nâu ẩn dưới hàng lông mi dài, à, đôi mắt không tròn xoe như hồi bé nữa, đuôi mắt dài và sâu hơn, mang nỗi buồn man mác,...

Qua bài kiểm tra kĩ thuật lập trình, Moon được xếp vào DEVILS.4. Thật bất ngờ, vì tư cách của em đâu có thể tiến xa như thế, mẹ là gián điệp cho tổ chức chống lại DEVILS, nhưng có lẽ một tháng học với bậc thầy của máy tính ngày trước đã giúp em có một chỗ đứng. Giờ thì những đứa trẻ ở cùng hồi bé trong cô nhi viện sẽ không thể khinh miệt mình như trước nữa, bởi tiêu chuẩn để vào được DEVILS.4 là rất cao.

Moon xếp hạng thứ 300/300 tổng số nhân viên đợt này của DEVILS, giống như đồ vớt vậ, thà rằng không được còn hơn. Tại sao ư? Moon sợ làm việc cho con người đó. Hôm nay là ngày ra mắt Sếp. Em không thích nhìn thấy cái khuôn mặt ấy chút nào.

Moon xếp hàng theo thứ tự, em xếp trong dãy gồm 10 người, còn lại những dãy kia dài hơn. Họ phát ôi người một tấm thẻ thông hành, của em là cái màu đỏ. Thật choáng váng! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Em sẽ đảm nhiệm vai trò của một gián điệp cho DEVILS!

Mẹ vì làm gián điệp mà chết dưới phát súng theo lệnh của kẻ đó, việc chọn người làm ở vị trí nào cũng phải dưới sự phê chuẩn từ hân, thế mà “bắt” em làm theo cái điều không thể ngờ tới. Hân muốn gì chứ? Một đứa con trả thù mẹ nó, đi ngược hoàn toàn lại những gì mẹ nó đã làm. Còn gì đau đớn hơn.

-Sếp! - người quản lý hô lớn. Tất cả nhân viên mới của DEVILS.4 đều cúi mặt, riêng hàng cuối cùng gồm 10 người không cần phải làm điều đó. Moon đứng thẳng người. Sếp đi vòng quanh kiểm tra. Có những người, họ biết nhau ở đó mà không muốn nhìn.

Arrow rất đẹp. Trông hân chừng chạc so với độ tuổi 24, phom người chuẩn cộng với chiều cao ngất ngưỡng, 1m87, khiến hân chẳng bao giờ không phải là tâm điểm của sự chú ý. Arrow sải bước tiến tới chỗ của những gián điệp tương lai, từng bước chân toát lên một phong thái đỉnh đặc, con mắt chẳng chủ định nhìn vào cái gì. Lúc này đồng loạt cả 10 con người cúi đầu kính chào. Moon đứng ở vị trí số bảy.

-Tốt lắm - Arrow lên tiếng bằng chất giọng trầm ấm, nhưng không biểu cảm - Từ giờ các người không hề quen biết nhau, không hề biết DEVILS, và ta, chủ nhân của các người chừng nào mà hoàn thành nhiệm vụ.

-Rõ! - Tất cả đồng loạt lên tiếng.

Giây phút này đối với Moon là giây phút hạnh phúc nhất từ trước tới giờ. Không còn phải cúi chào con người đó, không phải lo sợ con người đó sẽ hành hạ mình, cũng chẳng phải sống trong những ngột ngạt của DEVILS. Nếu như không được huấn luyện từ nhỏ phải trung thành với những vị thủ lĩnh của DEVILS, chắc chắn Moon sẽ cầm súng bắn lên từ phía sau hân rồi. Ngay cả người có vị trí cao hơn hân một bậc, em cũng đã từng dám...

z

Trường THPT Hermann Gmeiner

-Cả lớp, hôm nay chúng ta sẽ có một bạn học sinh mới - Cô Hana chủ nhiệm lớp 12A2 thông báo - vào đi em! - cô chỉ tay vào bạn học sinh nữ đứng ngoài cửa lớp. Moon bước vào, cố tỏ ra thân thiện.

-Bạn ấy sẽ giới thiệu đôi nét về bản thân mình cho cả lớp! - Cô Hana tạo không khí sôi nổi.

-Xin chào! Mình là Moon, các bạn giúp đỡ mình nhiều nhé! - Giọng của Moon rất truyền cảm nhưng có vẻ như ẩn tượng đầu tiên trong các bạn là không tốt. Vậy nên Moon cũng thôi, người của DEVILS không thích nhiều lời.

-Chà, phía góc lớp còn hai cái bàn trống, chúng ta không thể để bạn mới ngồi trong đó được. Yun à, em chuyển vào trong để bạn ngồi chỗ em nhé! - cô giáo muốn học sinh mới ngồi dãy giữa, nhưng là bàn cuối vì Moon khá cao - Thị lực của em tốt chứ, Moon?

-Dạ vâng - Moon lễ phép rồi đi xuống cuối lớp.

Cậu học sinh đó với cái tên Yun không thích nhường chỗ cho em nhưng vì là lệnh của giáo viên, cậu đành chấp hành vô điều kiện. Moon đặt ba lô lên bàn, kèm theo một nụ cười:

-Xin lỗi vì đã ngồi chỗ của cậu nhé!

Cậu ta không thay đổi trạng thái khuôn mặt, chỉ đặt phịch chồng sách xuống một cách thái độ.

Thế giới mà Moon sống trước đây khác thế này hoàn toàn, không bao giờ có chuyện trước mặt người quản lý mà nhân viên tự do nói chuyện và bày trò, thế nhưng tại cái lớp học này, cô giáo vẫn đang nghiền ngẫm giảng bài, lũ học sinh ngồi học với đủ mọi tư thế, người thì cúi gằm xuống đọc truyện tranh, người thì nằm dật dẹo, hay tiếng rung liên tục từ điện thoại của một vài nam sinh. Moon chưa từng nghĩ lớp chọn hai lại

thế, biết vậy đã xin vào chọn một cho xong. Mà hình như Moon học lớp Văn, đây là môn học yếu nhất của em từ trước tới giờ...

Moon khẽ mỉm cười nhận ra cậu bạn đang nhìn về phía mình, em đã biết lý do sao cậu lại khó chịu khi phải chuyển chỗ. Là vì cô bạn ngồi phía bên tay phải. Có vẻ ánh nhìn của cậu ta không được đáp lại, Moon nhìn ra phía đó, bạn nữ ấy vẫn đang chăm chỉ nghe bài. Theo trực quan, em biết hai người này không đơn giản chút nào.

-Cạch! - cây bút chì của Yun bị gãy, đây là lúc để thể hiện sự thân thiện, Moon lấy ra chiếc bút chì và hướng về phía Yun.

-Dùng của mình nè! - Moon nở nụ cười tươi tắn.

Yun cũng không có ý định dùng, nhưng trong hộp bút chẳng còn cái nào thay thế. Yun lấy luôn và chẳng thèm nhìn cô bạn. Cánh tay cậu ta không giống như những nam sinh khác, nó chắc và khỏe, từng đường gân nổi lên một cách khỏe khoắn. Ở tuổi này hầu hết có một cơ thể hoàn chỉnh như vậy được, không chỉ cậu mà hai bạn nam ngồi phía trên cũng vậy. Giờ thì Moon đã biết tại sao mình phải vào lớp Văn để học. Trái lại, Yun chẳng có chút nghi ngờ về cô gái đó. Cả năm tháng tuổi thơ đã tạo cho Moon chiếc mặt nạ hoàn hảo mà ngay cả “những con mắt” tinh tường nhất cũng không thể hiểu.

Đầu học kì có một bài kiểm tra khảo một số môn học cơ bản, Moon đều thực hiện một cách dễ dàng, có khi còn cố tình làm sai để tránh điểm tối đa, môn cuối cùng thì không mấy trót lọt Môn Văn. Nếu là phân tích một tác phẩm văn học thì chỉ cần học thuộc văn mẫu là Moon có thể làm được, chuyện đó không khó, nhưng cô Hana muốn thay đổi đôi chút, vì những đề cảm hứng của các tác phẩm đã quá quen thuộc, cô ra một đề hoàn toàn cấp I.

“ĐỀ BÀI: Hãy kể lại một kỉ niệm mà anh (chị) đáng nhớ nhất.” - Cô viết rất to lên bảng.

-Lớp sẽ được làm bài trong 150 phút!

-Cô ơi! Sao đề này mà thời gian lâu thế! - Học sinh nhao nhao.

-Lâu để các em có thời gian cân nhắc kỉ niệm nào đáng để viết nhất. Bắt đầu tính giờ - Cô nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, rồi trở về bàn giáo viên.

- Moon à, em không nhìn thấy đề sao? - Cô Hana thấy lạ vì tại sao cô học trò cuối lớp vẫn cứ chằm chằm nhìn cái bảng từ nãy tới giờ.

Moon không có vẻ nghe thấy những gì cô nói. Cả lớp quay xuống nhìn thành viên mới, cô bạn ngồi trên phải dùng tay lay mạnh, em mới thực sự trở về hiện tại.

-Cô đang nói bạn đó!

-Hả, à vâng, em nhìn rất rõ, chỉ là em đang tập trung suy nghĩ.

-Ừ, thế thì làm đi em - Cô Hana tiếp tục soạn giáo án. Cả lớp ai nấy đều đã đặt bút sau 15 phút đầu tiên. Trừ em.

Em thấy ghen tỵ với họ. Sao ai cũng phải đắn đo để chọn trong số hàng tỉ kỉ niệm, mà mình thì chẳng thể. Tờ giấy chỉ viết gọn gọn tên và hai chữ bài làm. Biết viết gì đây? Tờ giấy trắng giống như tâm hồn em, những nét ban đầu là của mẹ, mẹ đã cho em những kỉ niệm hạnh phúc, nhưng em còn quá bé, không thể hình dung ra được. Em không biết mẹ bao nhiêu tuổi, cũng chẳng biết tên mẹ, không thể nhớ mình đã đủ lớn để gọi lên cái từ “mẹ” chưa?! Rồi thì cảm giác được ôm ấp trong vòng tay của người mẹ, không nhớ nổi, cha và anh trai nữa, những khuôn mặt ấy nếu như một ngày nào đó tình cờ giáp mặt, ai chỉ cho em biết được chứ?

Kỉ niệm thì nhiều lắm, toàn những mảnh vụn sắc lẹm mà chẳng bao giờ quên được. Nếu nói, em đã từng ăn cơm của con thú cưng của chủ, ai tin được chứ? Nếu nói người bạn duy nhất của mình đã bị hành sát một cách thê thảm dưới một tay súng 14 tuổi, chắc em tâm thần mất? Nếu nói em đã từng phải sống trong căn nhà kho trật trọi và ngày ngày phải ăn cơm có sạn, em đã bị hoang tưởng?

Cuộc đời bắt đầu từ máu, máu của mẹ. Giọt mồ hôi mặn chát ướt đầm tấm lưng, mẹ ôm em trong vô vọng. Rồi ai đó lấy đi quyền sống của mẹ... Chỉ vì làm gián điệp mà mẹ chết, cũng chỉ vì từ “gián điệp” em được sống, để con người đó hành hạ. Em không muốn lật lại, trang giấy trắng quá, em ghen tỵ với nó,... Còn nhớ, em đã từng ở cô nhi viện, nhận lấy sự ghê lạnh từ mọi người, nhưng đó chưa là gì khi chịu đựng dưới quyền kiểm soát của Sếp. Em đơn giản chỉ là vật tế ột con quỷ hung tợn, để nó chà đạp lên mọi quyền sống, cho nó thỏa mãn thú tính... Giống như chủ nghĩa phân biệt chủng tộc trên thế giới, làn da của em như đồng than chì, không chút giá trị còn hằn như hàng ngàn viên pha lê kết nối,... làm sao dám quên.

-Các em còn 15 phút nữa - Cô Hana dừng công việc soạn thảo và thông báo. Có lẽ nhờ vậy mà Moon mới thức tỉnh, tờ giấy đã bị bôi bẩn và kín hết cả hai mặt. Ai đã làm điều đó, hay chính em đã làm như tâm hồn???

Moon không hề để lộ cảm xúc ra bên ngoài, trông em vẫn bình tĩnh như các bạn khác. Có lẽ từ chính nỗi đau, khiến con người ta mạnh mẽ hơn. Chỉ còn 15 phút, em định nộp bài văn này sao? Chẳng có một kỉ niệm cụ thể nào, chẳng có chủ ngữ, và là vô thực tế với những con người hiện thực kia. Moon cất bài văn đó đi, lôi tờ khác ra viết trong vòng 15 phút ngắn ngủi.

Ngày thông báo điểm chẳng thú vị chút nào. Cô Hana bước vào lớp cùng tờ báo điểm.

-Lớp ta nhìn chung là khá tốt, chỉ có một vài bạn cần phải xem xét lại - Rồi cô phát danh sách điểm cả lớp cho từng học sinh vừa để cả lớp tự đánh giá lực học và bố trí kế hoạch bồi dưỡng thêm. Cô Hana đưa tờ điểm cho Moon, không hài lòng:

-Giờ ra chơi em gặp cô!

-Vâng.

-Bạn chạy chân trong à? - Cô bạn ngồi trên quay xuống nói với chất giọng mỉa mai nhấn mạnh ở từ “bạn”.

-Là sao? - Moon không hiểu mấy từ ẩn dụ lắm. Ở DEVILS mọi người luôn nói thẳng vào chủ đề chính luôn.

-Học văn mà cái đó không hiểu hay cố tình không biết thế? - Rõ ràng cô bạn ngồi trên không hề hiền lành chút nào.

-Ý là bạn dút tiền để được vào lớp ấy, không ngờ lớp mình cũng có thành phần như thế - Một cô bạn ngồi cùng hàng với người bạn kia lên tiếng.

-... - Moon lặng thinh. Đúng là em vào đây theo lệnh Sếp.

-Không biết nói gì ư, điểm văn của cậu có 3 thôi à? Kém thế, ỉnh mượn bài văn đi - Giọng cô bạn kiêu căng.

-... - Moon vẫn không nói, hai tay giữ khư khư lấy bài văn dù bị người kia giằng xé.

-Ồn ào, trật tự giùm - Yun chen ngang, cậu không thích tính mấy bạn nữ trong lớp hay so đo, rồi bắt nạt người mới vào - Nó thích cho xem thì cho, không thì thôi, quay lên đi - giọng cậu không quá to để hai cô bạn kia còn biết ý quay lên.

-Ông được sáu chữ mấy mà hét to thế - Cô gái ngồi trên Yun quay lại.

-Kệ tui.

-... - Moon thở dài. Hai cô bạn này chẳng khác mấy người ở cô nhi viện năm đó.

-Reng! Reng! Reng! - Tiếng chuông ra chơi cất lên, cả lớp đứng dậy chào cô rồi bàn tán đủ thứ chuyện, riêng Moon vẫn chưa có bạn, đứng lên theo cô Hana vào văn phòng.

-Cô không hài lòng về bài văn của em. 150 phút mà nội dung quá ngắn, chưa hết mặt giấy, em bị ốm hay không tập trung vậy?

-Dạ, em... - Moon ấp úng.

-Mà cô không thể ngờ được, chữ em thật tệ, giống như mấy bạn học lớp chọn một theo chương trình trắc nghiệm, tờ giấy thi mà viết chẳng khác gì giấy nháp. Em về làm lại bài khác rồi nộp cô.

-Dạ, em xin phép - Moon cúi gằm đầu rồi lủi thủi bước đi, trông em thật tội nghiệp, chẳng ai không chạnh lòng. Cô Hana nhìn theo bóng em.

-Cô à, em... làm đề khác được không? Bất kì đề gì cũng được - Moon quay lại, bạo dạn lên tiếng. Cái đề đó có được làm ở nhà thì cũng chẳng hơn, em biết chắc.

-Nhưng là đề chung của toàn trường, người chấm đâu chỉ mình cô - Cô Hana nhìn học sinh của mình, vẫn là khuôn mặt ngốc nghếch, em đã làm Ken thay đổi, thì tại sao cô Hana lại không - Thôi thì em làm đề khác vậy! - nói rồi cô tìm đề thay thế. Moon mong rằng không phải là viết về gia đình hay bạn bè, em không có những thứ xa xỉ ấy.

-Được rồi, nghị luận xã hội về hiện tượng bạo lực trong cuộc sống. Đề này hơi rộng, em cần phân tích cả gia đình, nhà trường và xã hội. Thế nhé, đây là đề dự trữ, không thay đổi nữa được đâu, nếu vẫn muốn làm đề cũ thì cũng được.

-Dạ - Moon bước đi. Cô Hana trông con bé thật tội nghiệp.

Cả ngôi trường rộng lớn này biết bao nhiêu người mà em chỉ có một mình,... Lớp học ở góc trái, dãy hành lang trải dài như vô tận. Chữ em xấu, đúng thế, vì có ai nắn cho, ở DEVILS họ chẳng mấy khi dùng giấy. Còn về bạo hành, em chính là một nạn nhân đây. Đúng là ông trời ghét em rồi.

Moon về lớp, có một vài đôi mắt đang sầm soi, trực quan của điệp viên cho biết điều đó là vô hại, họ chỉ có quyền nói không tốt về em, làm sao có quyền hành động, bởi em cũng như họ đang ở một xã hội bình đẳng.

-Mình là Jess - Một cô bạn chìa gói bím bím trước mặt Moon bằng cách dễ mến - làm quen nhé! - làn da trắng và đôi môi mọng đỏ khiến cô bạn nổi bật hơn tất cả. Trông cô ấy đầy thiện cảm, Moon không ngần ngại nở nụ cười. Có thể đã lâu lắm rồi, em mới cười tự nhiên, không thể so bì với ánh mắt trong sáng và nụ cười đáng yêu của cô bạn, nhưng chắc chắn, đó là một nụ cười “đem lại hạnh phúc ọi người”. Jess chỉ cho Moon từng người trong lớp, em cũng chỉ biết lắng nghe,...

-Thế nhá! - Sau khi nhiệt tình giúp bạn hòa nhập với bạn bè, Jess để Moon tự mình tìm hiểu, cô đi về phía Ring - bạn trai cô.

z

Lướt qua vài trang mạng, Moon có quá nhiều tư liệu để viết, nhưng không thể...

Moon dùng xe đạp để tới trường, gần đây em mới học cách sử dụng nó, không có ai dạy nên dù đã biết đi vẫn gặp đôi chút bất tiện.

-Đi đứng kiểu gì vậy!? - Một cậu học sinh đi đằng sau quát lớn làm em giật mình. Xe của em tự nhiên bị kẹt phanh dừng gấp làm xe phía sau buộc phải dừng lại.

-Xin lỗi bạn! - Moon rối rít quay mặt lại nhận ra đó là Yun. Trông mặt cậu ta lạnh te, đôi mắt màu ngọc trai đen ẩn dưới hàng mi cong, sống mũi cao và thẳng,... chưa bao giờ Moon nhìn thẳng vào một người nào đó mà ngấm kĩ đến thế. -Không đi đi à!? - Yun quát lớn hơn. Cậu đã quá quen với những đứa con gái hay nhìn chằm chằm vào cậu. Chỉ còn năm phút nữa là vào lớp rồi.

-À ừ! - Moon định tấp vào lề đường cho cậu bạn vượt lên, nhưng đường đông quá, vậy nên em lên xe và đi tiếp.

Yun thấy khó chịu với người đi trước, rõ là đường đông mà tay lái cô ta hết xoay bên này rồi lại chập choạng bên kia. Tới một ngã tư, Moon quên mất không nhìn đèn tín hiệu, vẫn cứ đi thẳng.

-Mù à!? - Yun lại quát lớn, may mà cậu đã kịp giữ yên sau xe của Moon. Moon giật thót tim, nhưng thứ khiến con tim đập dồn dập không phải là vì bị lực kéo ở phía sau,... Bên kia đường, một con Lamborghini LP640 dừng lại vì đèn đỏ. Có hai thanh niên đang ngồi trong đó. Moon mím chặt môi, hệ tuần hoàn làm việc hết công suất để có thể bình tĩnh nhưng mồ hôi đã ướt đầm áo lúc nào không hay. Người cầm lái là Arrow, còn người ngồi kế bên là Ken. Dấu khoảng cách giữa hai con đường đối diện không hề gần, qua một lớp kính trong. Cái dáng người ấy mấy năm qua Moon không hề gặp, hần vẫn ngồi theo kiểu sẽ “ăn thịt đối phương”, tay phải gác lên cửa xe một cách phóng khoáng, còn tay trái tựa sau gáy phong thái thượng

phong. Tư thế người cầm lái cũng không kém phần oai hùng, như “nuốt chửng” mọi thứ. Luôn là thế, họ xuất hiện để làm tim em ngạt thở.

Đèn chuyển màu xanh, tất cả các phương tiện bắt đầu lặn bánh, con xe đó cũng chuyển mình. Xe đạp của em buộc phải cuốn theo... Yun cố gắng vượt ngang cô bạn để “chiếm ngưỡng” chủ nhân con siêu xe.

Thật lạ, nếu là một công chức không bao giờ có thể dám mơ được ngồi trong chiếc xe ấy, và nếu có tiền tỷ cũng khó mà có được xe nhập từ Mỹ như thế. Bằng đôi mắt tinh tường, Yun đưa ra những quan sát đích đáng: đây là con xe mang một gam màu đen khỏe khoắn, ngoại trừ mui và khung cửa, thân xe được làm bằng sợi cacbon, vành được đúc hợp kim nhẹ giảm trọng lượng tối đa, chỉ ít cũng phải 650 mã lực, và tốc độ có thể đạt tới là 342 km/h. Còn hai người ngồi trong, chắc chắn không ai khác ngoài người của DEVILS. Chúng muốn phô trương đây mà. Yun nhìn kĩ vào đôi mắt của người ngồi ghế bên, rồi tới người cầm lái, chúng toát lên vẻ kiêu hãnh tới đáng sợ, chúng chỉ nhìn thẳng. Thật là may mắn, Yun đã che khuất hoàn toàn cho em. Cậu đã xuất hiện thật kịp lúc, khi mà con xe dừng hẳn kia đi lướt qua...

Tiếng chuông vào lớp vừa dứt, Yun là học sinh cuối cùng được vào trường. Kể từ ngã tư đó, Yun vượt lên đi trước Moon. Người bảo vệ chặn cổng không cho bất kì học sinh nào cố “vượt rào”.

Moon không may mắn như cậu bạn. Em sẽ quay về nhà ư? Nếu như không nhìn thấy chiếc xe màu đen đó thì có thể, còn giờ bằng mọi giá em phải vào trường vì không muốn giáp mặt lần hai. Moon gửi xe ở ngoài và tìm cách vượt rào, điều đó không khó nếu là một nhân viên của DEVILS. Em luôn tỏ ra bình tĩnh, đi dạo xung quanh trường và tìm sơ hở, sử dụng chút ít khả năng từ đợt tập huấn, chỉ sau 4 phút đã có mặt tại lớp học.

-Ghê nhỉ? - Yun khá bất ngờ vì sự xuất hiện của cô bạn. Nếu là học sinh cá biệt lâu năm thì dễ dàng tìm được lối vào, nhưng đây chỉ là lính mới, lại còn là phái yếu mà có thể vào được thì thật bất ngờ.

-Hi - Moon chỉ cười ngượng ngạo chẳng biết giải thích lí do. Hôm nay em phải nộp bài văn nên cũng khó để nghỉ.

Cậu nhìn vào nụ cười ấy, lạ thật, cậu cũng chẳng còn suy nghĩ gì nữa. Cô Hana bước vào, cả lớp đứng dậy chào. Cô mới ngoài 30, nhưng vì tâm lí nên cả lớp đều quý mến. Moon lấy trong cặp bài văn của mình ra đem lên nộp.

-Xong rồi à? - Cô Hana luôn niềm nở.

-Vâng - Moon cười trừ.

-... - Cô nhìn vào bài văn của học sinh lớp chuyên văn, chữ viết chẳng dễ đọc chút nào.

-Hi, em viết hơi ngoáy một tí ạ - Moon ngập ngừng. Thực ra em chẳng hề suy nghĩ về bài viết này, gửi yêu cầu tới DEVILS, lập tức sẽ có một bài văn hoàn chỉnh phù hợp với giọng văn của học sinh lớp 12 lực học bình thường. Em biết lạm dụng vị trí là không tốt, nhưng điều gì khác em cũng có thể làm được trừ việc hình dung về hai con người ấy.

Moon lại nở nụ cười đáp lại ánh nhìn của cô. Cô Hana rất thích nhìn nụ cười của cô học sinh này, trông thật thánh thiện và gần gũi.

Moon vẫn đang cố gắng hòa đồng với các bạn, em bỏ ngoài tai tất cả những lời bàn tán, lúc nào cũng mỉm cười. Hộp bút luôn căng phồng, toàn là dụng cụ học tập, bạn nào thiếu, em sẵn lòng cho ngay, vì, thứ em mong muốn là được làm bạn với tập thể lớp. Nhưng khi mà càng thân thiết với cái thế giới này sợ rằng em sẽ yêu nó mất, rồi khi về lại DEVILS phải chết trong nỗi cô đơn.

Yun ngồi phía phải, cũng là phía bên hành lang của lớp học, từ chỗ mình nhìn ra cửa sổ chỗ cậu thì chẳng có thứ gì, nhưng em lại thích nhìn ra phía ấy. Em thích nhìn vào ánh mắt của cậu. Đó là gì nhỉ, giống như giọt pha lê, đôi mắt đang nhìn về phía cô bạn Luci. Yun thích người ấy, cậu luôn trộm nhìn và cười một mình. Còn Moon không nghĩ thế, em cho rằng đó là ánh mắt của người anh trai đang nhìn cô em gái. Bạn ấy thật hạnh phúc, em ao ước có được ánh nhìn đó dù chỉ một lần.

Mấy cô bạn ngồi trên đều thấy lạ, vì sao ngày nào cũng thấy em nhìn cậu bạn rồi mỉm cười, thế là họ bàn tán xôn xao. Họ mặc định rằng em thích Yun.

-Cậu thích Yun à? - Jess nói nhỏ bên tai Moon.

-Gì cơ? - Moon quay sang nhìn người bạn mà mặt chẳng thể hiện gì, nếu như bị nói trúng tim đen, thì phải tía tai, đỏ mặt, nổi da gà, nhưng em vẫn hoàn toàn bình thường.

-Thôi đi, đừng giả bộ nữa, cả lớp biết rồi - Jess vẫn nài nỉ cô bạn hé lộ chút ít bí mật.

-Bạn đùa à, mình thích nhìn vào mắt của Yun, chỉ thế thôi - Moon thẳng thắn.

Cứ tưởng câu nói thâm thì đó chỉ là bí mật của hai người, nhưng toàn bộ khu dưới đã nghe thấy hết. Trong đó có Yun. Tất cả đều quay xuống nhìn Moon. Họ nhìn vào đôi mắt Moon, rồi lại quay lên cùng với tiếng cười rúc rích. Yun đang úp mặt trên bàn, nghe thấy mấy tiếng cười đó, cậu ngừng lên quay sang phía Moon và nói:

-Trơ trên - Rồi cậu bước ra khỏi phòng học.

-Yun à, chờ tớ với! - Jess đuổi theo, hình như cô định thanh minh giúp cô bạn.

Moon vẫn ngồi yên đó, “Trơ trên??”, vốn từ hạn hẹp không cho phép Moon hiểu cậu ta nói gì. Ngay sau đó, trong giờ Toán của thầy Be, cả lớp chăm chú học, thái độ học tập nghiêm túc không giống hồi đầu năm nữa. Theo thói quen, Moon quay sang nhìn cậu bạn. Cậu ta ném luôn cục tẩy vào chính giữa đỉnh đầu em. Moon khế nhứu mày, không đau nhưng làm tóc rối đành tháo dây buộc lại.

-Mời hai anh chị ra ngoài! - Thầy Be nổi tiếng nghiêm khắc, đang say sưa giảng bài mà có ai ồn hoặc làm việc riêng khiến thầy rất ức chế. Thầy vừa viết một số dạng tích phân cho cả lớp và quay xuống thì thấy trò nam ném mạnh thứ gì đó vào trò nữ cuối lớp, không hề tôn trọng bài giảng, thầy đoán rằng chắc phải làm việc riêng từ nãy rồi - Giờ này sắp thi thố đến nơi rồi mà còn trêu với đùa được hả? - Thầy Be chỉ tay ra cửa lớp. Cả lớp khẽ che mặt cười, “Thầy đuổi đúng người thế!”,... Yun bước thẳng ra ngoài lớp, cậu thừa biết tính ông thầy già và lại cũng không thích năn nỉ ỉ ôi chỉ để nghe thêm mấy lời giảng.

Riêng Moon vẫn trân trân nhìn thầy, em chưa bổ sung ỉnh được cách ứng xử. Ngày trước ở DEVILS, dù một ông lão ở tuổi 80 làm việc cho DEVILS.3 thì vẫn phải “nhường nhịn” người ở DEVILS.4.

-Thầy kinh lắm đó, ra ngoài đi - Cô bạn ngồi trên thì thâm, thực chất là muốn có câu chuyện để thu hoạch.

-... - Moon tin theo lời bạn không chút do dự bước ra cửa lớp. Và thầy Be tiếp tục giảng bài sau vài phút gián đoạn.

-Cứ đứng ở ngoài này thôi à? - Moon lên tiếng hỏi.

-Không thì thích uống nước chè hả? - Yun vẫn luôn trả lời bằng giọng cộc cằn.

-Là sao?- Moon đâu phải tỏ ra ngây ngô mà thực lòng không biết.

-... - Yun nhìn em, cậu chúa ghét những đứa con gái nào giả vờ ngốc nghếch.

-... - Moon lặng im. Nhưng em vốn không thích yên lặng, cậu là ai chứ, chỉ là bạn cùng lớp, ngang hàng, em pha trò...

-Muốn nghe chuyện cười không?

-Không!

-Thế giải đó? - Moon vốn là người hòa đồng chẳng qua hồi nhỏ không có bạn.

-Không!

-Ừm, à, hôm qua cậu có xem bóng đá không?

-Không!

-Vậy à, thế thì nói chuyện gì nhỉ? - Moon cho tay lên cằm suy nghĩ.

-Im đi - Yun bắt đầu khó chịu.

-... - Moon yên lặng được một lúc -... nhưng thời gian trôi lâu lắm, không nói chuyện thì...

-Thì mặc xác cô. Cô không có lòng tự trọng à? - Yun vừa dứt lời, cậu bước ra chỗ khác, áp mình vào tường mà ngủ.

Bài giảng của thầy Be dù hay mấy thì hôm nay cũng không vào đầu, các bạn đều tranh thủ ngó nghiêng ra phía cửa lớp. Họ thấy khó chịu vì hai người kia đứng khuất so với tầm nhìn, “có lẽ không muốn cho ai xem đây mà!”, nhưng rồi lại khoái chí khi thấy Yun bước ra đứng quay về phía lớp mình. Trông cậu lúc nào cũng thật lãng tử. Moon như chết lặng vì câu nói đó. Em có lòng tự trọng, nhưng đã bị “rơi” mất rồi. Vẫn cứ nghĩ cô bạn sẽ lừa mình, Yun mở mắt và nhìn về phía cũ. Moon chỉ cúi gằm mặt xuống, cố gắng thở nhẹ, ánh nắng chói cũng không bận tâm. Em không đẹp, nhưng em luôn rạng rỡ mỗi khi cười. Em không có thứ gì nổi bật cả, nhưng luôn làm người khác phải chú ý.

Yun đã hơi quá lời, cậu biết nhưng cậu không muốn cho bất kì ai cơ hội. Vì cậu đã yêu người đó rồi. Moon vẫn đứng đấy, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt em, khiến đôi môi khô rát. Từng hơi thở bị kìm lại vì nỗi đau. Như những lần trước, vết thương trong tim lại rỉ máu, ừ, cứ cho là họ có quyền, có địa vị, họ có tất cả và họ muốn làm gì thì em đều phải chịu, nhưng Yun chỉ là một người bình thường thôi, vậy mà cậu có quyền ném vào đầu em à,... rồi đỉnh đầu em khẽ nhói đau, kí ức ngày nào vẫn ám ảnh em mãi,... Còn cái thứ xa xỉ lòng tự trọng,... thì đã nói rồi mà, em đâu còn nữa,... Moon ghi chặt tay mình vào chân váy không tựa vào tường, em muốn đứng vững bằng đôi chân và sức lực của mình.

z

-Cậu điều con nhóc đó đi à? - Ken lên tiếng sau khi im lặng một hồi lâu.

-Nhân viên của tôi, tôi có quyền! - Arrow cũng không ngần ngại gì mà nhìn vào người ngồi kế bên.

-Ăn nói với bề trên vậy sao?

-Giờ thì chúng ta ngang hàng. - Chính xác là vậy, họ đều đang ngồi trên cùng một hàng ghế. Arrow tiếp tục phóng xe lao thẳng.

z

-Reng! Reng! Reng!

Thầy Be còn bực bội chuyện hai học sinh làm mất năm phút quý giá nhưng chuông đã kêu, thầy vội vàng chép mấy bài toán tích phân lên bảng rồi cho lớp nghỉ. Ngay lập tức, các bạn đã ủa ra khỏi phòng để thăm dò.

-Em chào thầy! - Yun đứng thẳng người, nghiêm trang chào, ra vẻ rất kính nể.

Thầy cũng phì cười vì hành động vừa rồi, đi qua chỗ của Moon, nhìn cô học trò mà thấy tội. Thầy nghĩ chắc cô trò chỉ diễn kịch nhưng cũng khiến thương cảm nên vỗ nhẹ vào vai động viên. Moon nhìn thầy rồi nở nụ cười hối lỗi. Sau đó đám bạn xúm xít hỏi chuyện Moon, vì đương nhiên họ biết có khai thác từ Yun cũng chẳng được gì. Moon không trả lời, lắc đầu cười nhạt. Yun nhìn vào cô bạn, thay đổi nhanh chóng, lúc vừa trông tội khổ vô cùng còn giờ thì toe toét.

-Cáo! - Yun thốt lên dù đang đi bên cạnh hai người anh em.

Ring và Poise đều biết, vì ba trái tim họ, cùng hướng về một người. ...

Moon ngồi tập trung làm bài không nhìn đi đâu nữa. Có nhiều phiền toái lắm rồi, nhưng cũng vui vì nhờ thế mà giờ ra chơi em có cơ hội được nói chuyện với nhiều bạn. Những kiến thức trong sách giáo khoa đều đã được học bài bản khi đi đào tạo ở DEVILS, nên việc hoàn thành bài không mất nhiều thời gian.

-“ Cậu có biết bộ ba Yun, Ring và Poise là niềm tự hào của lớp mình không?” -“ Mấy em lớp dưới chạy hàng dài ý”

-“Mấy bà sinh viên trường bên cũng chết mê chết mệt”...

Moon đang nghĩ... Đẹp ư? Đúng là họ rất ưa nhìn, nhưng so với hai vị Sếp, họ chưa là gì. Tuy nhiên nếu để tả về nét đẹp của hai người thì em chịu, chưa bao giờ dám nhìn trực diện vào họ. Rồi lại mỉm cười, hiện giờ em vẫn đang yên bình, được sống mà không phải lo lắng gì hết.

-Bị điên à!? - Yun quay sang, cậu thấy khó hiểu vì sao em vừa cười vừa làm bài, lúc thì ngồi trầm ngâm, được một lát lại gở khuôn mặt náo nề.

-Ừ! Bị điên! - Moon thừa nhận, em đúng là điên rồi, điên từ cái ngày mà tên sát thủ mang em về. Theo bản thân nghĩ, những người đẹp, họ tàn nhẫn và độc ác lắm, chẳng ai là không thể đâu, kể cả Yun.

Một thời gian sau, Moon không còn bị gán ghép nữa, bởi chủ thể đầu tỏ ra thái độ khác lạ với Yun từ lần ấy. Mà mọi người cũng quen rồi, vì Yun đẹp nên có nhiều người thích, một sự thật hiển nhiên luôn luôn đúng.

Dạo này Yun không hay đi chung với những người còn lại. Có lẽ cậu muốn đặt tình bạn lên trên.

Cách đây mười năm,... Ba cậu nhóc được kết hợp lại thành một gia đình.

Cha của Ring và Poise đều tử trận khi chiến đấu với Rồng Đen, còn mẹ của hai người cũng hy sinh khi đang làm nhiệm vụ. Vì vậy cha và mẹ Yun đã nhận họ làm con nuôi, chăm sóc như con đẻ của mình. Sau đó chừng ba năm, họ mang về cô nhóc, kém ba cậu bé một tuổi. Cô bé ấy có cái tên là Luci, em hay bị các cậu nhóc bắt nạt và luôn khóc thảm thiết. Nhưng sau khi mẹ Yun quyết định nói sự thật cho cả bốn, đó là, cha và mẹ Luci đềuị chết dưới đạn của DEVILS, ba cậu nhóc không còn ghét Luci nữa, và dần dần kết nạp cô vào gia đình nhỏ.

Mục tiêu của cả 4 người - là kẻ đứng đầu những con ác quỷ, chính vì thế họ đã quyết tâm rèn luyện thể chất để thực hiện đến cùng nhiệm vụ. Được biết ở tổ chức WHITE, có một cô bạn chừng tuổi Luci được tổ chức chọn để gài chip điện tử, họ đã sẵn sàng đề nghị sẽ bảo vệ người đó, vì họ nghĩ, chắc chắn lú quỷ sẽ thèm khát con chip và tự mò đến.

Những năm tuổi thơ qua vô tình họ đã đặt Luci ở trong trái tim mình. Còn giờ thì sao nhỉ? Yun không biết nữa, ... Ring đã thích Jess, còn mình và Poise... Cậu đã có tình bạn rất đẹp với Poise và không muốn mất nó,... cả sự khó xử của Luci nữa,... Cậu sẽ từ bỏ, có thể con tim sẽ chẳng thể thay đổi, nhưng có lẽ về hình thức sẽ là hơn...

“ Quen nhau nhé ” - Moon vo viên tờ giấy rồi nhét vào hộc bàn.

-Linh tinh, tôi và cậu học cùng nhau mấy tháng rồi mà giờ mới là quen à? - Moon nói nhỏ để tránh làm ồn trong giờ của thầy Be.

-...- Yun nhìn lại cô bạn mình, không hiểu đối phương nghĩ gì. Moon đã ở “đấy” suốt 16 năm trời, người ta mấy khi nói, chủ yếu dung hành động diễn tả nên vốn từ còn hạn hẹp.

Thầy Be cầm viên phấn ném xuống cuối lớp, thầy lại phạt lòng vì hai cô cậu học trò. Moon đổi hướng về thầy, em cũng đâu muốn gây sự chú ý. Rồi thầy giảng bài tiếp, nhìn vào mắt cô học trò đó, nó vô tội. Cả lớp quay xuống và họ biết, hóa ra trước đây chỉ là đòn “nghỉ binh”.

Yun kéo mạnh Moon ra khỏi lớp khi vừa hết tiết mặc cho những đôi mắt nhìn theo tò mò. Bàn tay thô bạo của cậu nắm chặt lấy cánh tay của Moon. Cậu cứ tiến thẳng về phía trước, kéo cô bạn xuống tận tầng một, tới bãi cỏ đằng sau trường. Một làn gió vi vu thổi, khẽ luồn vào từng sợi tóc của Moon.

-Cậu... làm bạn gái tôi... NHÁ! - Cả câu Yun đều nói đủ nghe, riêng từ cuối, cậu cố ý nhấn mạnh, nhưng nói mà mắt đâu có nhìn Moon.

-... - Moon không trả lời.

-... - Họ đứng im lặng một hồi lâu.

-Làm bạn gái cậu thì được cái gì? - Moon ngược lên nhìn vào mắt người đối diện.

Yun thực sự khá bất ngờ khi nghe câu nói trên. Cậu đã hơi tự phụ, ngưỡng tưởng cô gái này có tình cảm với mình, nhưng dường như không hề. Yun đỏ mặt, cậu hơi ngại, tránh ánh mắt của Moon, cái ánh mắt nói lên sự thật.

-Được thôi - Moon thở dài, rồi lại mỉm cười.

Hai người, hai trái tim, hai nhịp đập, hai nỗi niềm... hoàn toàn khác nhau. Bầu trời hửng nắng, mây đen đã nhường chỗ cho những tia hào quang từ ánh dương...

z

Tại DEVILS.5,... -Cậu khá là may mắn khi được làm việc cho ta đây, Mes! - Ken xoay ghế và ngừng hút xì gà. Hương thơm từ điều thuốc bung tỏa, một mùi thơm quý tộc.

-Vâng thưa ngài, tôi sẽ cống hiến hết mình cho DEVILS - Mes cúi gập người. Không biết vì lí do gì mà anh được ưu ái đặc biệt nên được Ken xưng hô gần gũi như vậy, chẳng mấy người được hân gọi là “cậu”.

Rồi Mes bước ra ngoài, trong văn phòng giờ chỉ còn mình Ken. Một tia sáng hiếm hoi chiếu lọt qua bức rèm cửa ánh vào chiếc nhẫn cái trên tay hắn, phản xạ lại thứ ánh sáng trắng, giống như mắt của chim đại bàng, lóe sáng trong bóng tối.

z

Yun không nhận thấy sự thay đổi gì từ “bạn gái mình”. Moon quay ra và nhìn cậu, rồi lại tiếp tục chép bài. Yun luôn ăn nói thiếu chủ ngữ làm em chẳng hiểu gì hết.

-Này! - Yun gọi, cậu chỉ tay vào Jess, theo đó muốn Moon nhìn mà “học tập”.

Jess ngồi cạnh bên Ring, cô đang hỏi bài. Ring luôn nhiệt tình với cô, còn cô thì hay tỏ ra trẻ con. Trông họ thật xứng đôi. Moon cười, hóa ra cậu ta muốn thế. Chỉ là diễn trò để cô bạn đó nhìn thấy, được thôi, em làm được, vì bản thân cũng đang cần một vòng tay. Moon giờ quẹo vở và nhìn về phía Yun. Có vẻ hiểu ý rồi đấy, Yun hài lòng, cậu đứng dậy tới bên chỗ Moon.

-Trời ạ! Có đời nào bắt con trai giảng văn cho không? - Yun không thể hiểu Moon đang nghĩ gì nữa, em chỉ bút vào một đề văn bất kì.

-Haha - Moon lấy tay che miệng cười khoái chí, cậu ta đúng thật quá trẻ con.

-Cười gì!? Lôi quyển toán ra đây! - Cậu nói như ra lệnh. -Haha - Moon vẫn không thể nhịn được cười. Thấy khuôn mặt cậu ta hằm hằm nhìn, em đành lôi mấy bài tập toán ra và nhờ cậu “giải” hộ. Không phải là giảng mà Yun khua chân múa tay nói linh tinh rồi làm luôn cho em. Trông bộ dạng cậu ta thật...

-Trơ trên!

-Nói cái gì đấy?! - Yun dùng bút ngay lập tức.

-Haha - Moon càng cười to hơn.

-Hai người làm gì mà cười như nắc nẻ thế? - Cô bạn ngồi trên tò mò không chịu được đành quay xuống.

-Haha, đúng ý cậu rồi nha! - Moon lại cười tiếp. -Hừ! - Yun đứng dậy và bỏ ra ngoài luôn, ừ, đúng ý cậu rồi, cô bạn ấy đã quay ra nhìn.

-Sao bạn cứ cười mãi thế!- Cô bạn tỏ vẻ khó chịu vì Moon không cho biết lí do.

-Hi, không có gì! - Moon rất vui, đã lâu lắm rồi chưa được cười thoải mái đến thế.

Hôm sau đi học, Moon thay đổi hẳn. Vừa đến lớp, em đã toe toét cười với Yun dù cậu không thèm nhìn lại. Nụ cười của em thật sự rất hồn nhiên như mang sức sống mới ọi người.

-Đến sớm nhỉ? - Sau vài câu nói chuyện với các bạn nam, Yun về chỗ.

-Ừ! Đến sớm để hỏi cậu mấy bài tập.

-... - Yun nhìn chăm chăm vào cô bạn, - Ô, sao thay đổi nhanh gọn!

-Lần này là Lí nhá, không phải Văn đâu - Ánh mắt Moon tinh nghịch.

-Hừm! - Rồi cậu giảng bài cho Moon một cách say sưa.

-Có hiểu không đấy!/? - Yun khinh thường phái yếu. -Cậu làm sai ngay từ bước hai rồi, dấu cộng mà viết thành nhân à!

-Cộp! - Yun cốc đầu Moon một cái - Biết sao giờ mới nói! - Ngày trước, ai đó cũng đã từng cốc đầu mỗi khi em không hiểu bài,...

-Đừng cốc đầu mình, mình không thích đâu! - Giọng Moon trùng xuống.

-Gì chứ, tui cốc nhẹ mà - Yun thấy lạ, tự nhiên cô bạn thay đổi sắc mặt - Sợ học dốt à?

-Không! Chỉ có Quỷ mới đi cốc đầu người khác! - Moon nhìn thẳng vào mắt Yun.

-Quý không ăn thịt người thì thôi, cốc đầu người ta làm gì?! - Yun không hiểu câu nói đó, với cậu, em chỉ như những bạn nữ khác trong lớp, không hơn và cũng không chút nghi ngờ.

DEVILS, Moon chợt nghĩ, mình không muốn về nơi đó, chỉ muốn mãi mãi được ở cái thế giới này.

...

Moon rất hay theo Yun, phần lớn thời gian đều ở bên cậu. Em không thích cậu. Đúng! Nhưng em cần có người bảo vệ vì rất cần một người anh trai!

Một thói quen, ngày nào Yun cũng đưa Moon về, nhưng chỉ qua ngã tư một đoạn thì cậu để em tự về. Yun cũng chỉ là một con rối trong vở kịch mà cậu tự viết lên.

Hôm nay là chiều chủ nhật, Yun ngủ liền một mạch tới muộn. Khi cậu dậy thì mọi người đã đi hết rồi. Rìng thì đương nhiên đi với Jess, còn Luci, cô chắc đã đi đâu đó cùng với Poise. Không biết cậu quyết định đúng không, việc có bạn gái khiến chẳng hôm nào lòng thanh thản. Đôi khi, ta hành động một cách ngu ngốc, dù hành động đó đã được đắn đo suy nghĩ rất nhiều và khi hối hận thì không thể quay lại được. Cậu đặt tình bạn với Poise lên trên, hay cậu không có chút lòng tin ở bản thân mình về người con gái đó. Yun thất bại mất rồi.

Yun bước vào phòng tắm, cậu để nước từ vòi sen sôi trực tiếp vào đầu. Cảm giác lạnh tê tê khiến đầu quay cuồng. Cậu thương người con gái ấy, rất nhiều, nhưng chẳng dám nói lên lời,... Yun gục mặt xuống bồn nước, muốn lấy lại thăng bằng, rồi sức nhớ, cuộc hẹn với Moon lúc 17h. Yun bắt mình phải đi, dù không muốn.

-Ê! Đợi có lâu lắm không! - Yun vỗ nhẹ vào bên vai của Moon. Em đang ngồi trầm ngâm ngắm phố phường.

-Có! Mỏi hết cả chân rồi - Moon giả vờ đùa, thầm biết miễn cưỡng Yun mới đến gặp mình.

-... - Yun nhìn bạn đồng hành, từ đầu tới chân, rồi ngược lại - Đi chơi với bạn nam mà ăn mặc thế này à?

-Sao nào!? - Moon nhìn lại trang phục, có gì đâu nhỉ, em mặc một chiếc áo phông màu rượu vang có chữ, quần Jeans dáng dài. Hoàn toàn rất bình thường.

-Giờ là 5h47 - Yun chỉ về phía bầu trời đã dần tắt nắng - con gái thường hay “thả dáng” giờ này! - Yun ném tặng cô bạn một nụ cười khẩy.

-Vớ vẩn - Moon chẳng bận tâm. Moon đã tạo thói quen riêng vì hồi nhỏ hay bị ngã, nên luôn mặc quần dài và dày để tránh bị chảy máu. Yun đang suy nghĩ định đưa cô bạn này đi đâu, cậu đặt tay lên thái dương, rồi ngóng xem chỗ nào thích hợp nhất.

Ken bước ra từ Plaza đối diện, một tay cho trong túi quần, tay còn lại quàng hông cô gái ăn mặc thời thượng. Mặc nhiên, dù mua nhiều đồ, hắn không buồn cầm đồ giúp cô ả. Ken luôn để bộ mặt rất tay chơi, đôi mắt luôn nhìn về phía trước, chẳng bao giờ quan tâm đến xung quanh. Yun đang nhìn hắn, cậu không có chút cảm tình về con người này. Chỉ biết là đã từng gặp mà chưa nhận ra đó là ai. Cậu giả vờ đang tìm kiếm một thứ gì đó để tranh thủ quan sát người đàn ông.

-Yun à, cái máy này dùng thế nào vậy? - Moon hướng mắt vào máy bán hàng tự động.

-Hả? À - Yun quay lại, cậu dùng mấy đồng xu thả vào khe đồng thời cũng quay mình vào trong để che chở cho bạn khỏi tầm nhìn của người đó. Tự nhiên thấy thương cho Moon, có lẽ Moon đã chọn nhầm bạn để chơi rồi, chơi với cậu ngộ nhờ Moon sẽ gặp hiểm nguy mà một con người bình thường không ngờ tới. Vì thế, tốt nhất nên tránh để những người mà cậu có linh cảm xấu nhìn thấy bạn mình.

-Thế rồi nhấn nút chọn à? - Moon chưa từng sử dụng máy bán hàng tự động nên thích thú - Ê! Sao cậu không nghe tớ nói gì hết vậy? - Moon tò mò không hiểu Yun đang nhìn gì nữa.

-Chọn đi! Cậu thích uống nước cam ép hay dâu tây? - Yun trả lời em nhưng vẫn đang suy nghĩ đã gặp hấn ở đâu rồi nhỉ?

-Nước táo nhá! - Moon nhấn hai lần vào phím màu xanh.

-Ồ - Yun tiếp tục quan sát lại sợ lộ liễu nên thôi.

-Đây nè! - Moon chờ máy đẩy ra hai lon nước rồi đưa cho.

-Cậu nhìn gì vậy? - Moon xoay người, đôi mắt của em nhỉnh hơn bờ vai cậu một chút nên không khó để nhìn ra ngoài.

-À không! Không gì cả - Yun chợt nhớ ra đó là người đã trông thấy ở trong con xe thể thao hôm trước. Nhưng quay ra thì hấn đã lên xe và khuất dạng.

Nếu đã muốn nhìn, thì dù cậu có che khuất, hấn vẫn nhìn được thôi.

z

Những ngày sau Moon hay leo đèo theo Yun, thi thoảng đi xem phim, ăn uống, hay chỉ là dạo phố,...

Yun ở cùng với mấy người bạn như một gia đình, ba người - Ring - Poise và Luci đều coi cha mẹ cậu là những người thân. Xét về hoàn cảnh, thì Yun may mắn hơn họ nhiều nên trong mọi hành động cậu đều đặt suy nghĩ và quyền lợi của họ lên trước. Nếu cậu biết quá khứ của cô bạn đang đi cùng đây, chắc chắn sẽ giúp Moon thoát ra khỏi DEVILS bằng mọi giá.

Vì cậu là người tốt!

Yun không bao giờ hỏi Moon về chuyện gia đình, nhưng ngược lại, Moon luôn bắt cậu phải kể cho nghe tường tận mọi sinh hoạt của gia đình. Yun vốn là người sống nội tâm, ít nói, cô bạn lại bắt cậu phải nói liên mồm. Đôi khi cậu nghĩ em như một đứa trẻ con tuy rằng không bao giờ làm nũng, nhưng cái gì cũng tỏ ra không biết hết. Bất kì thứ gì cũng có thể là câu hỏi dành cho cậu. Giả dụ như, mấy từ ngữ học sinh hay dùng để trao đổi với nhau rất phổ biến mà cũng phải hỏi nghĩa, rồi thì cách thức sử dụng những thứ rất chi phổ biến,... cũng phải hỏi. Cậu nghĩ em cố tình không biết, nhưng cũng mặc kệ, vẫn nói cho. Chẳng tốn gì một lời nói.

Em cứ hỏi và cậu cứ trả lời. Em nói nhiều dù cậu không muốn nghe. Em làm mọi thứ dù cậu không muốn.. Liệu, anh trai em có thể chứ? Đối với em, Yun là người bạn thân duy nhất. Mà cũng chỉ có cậu sẵn sàng giải thích cho em những thứ mà 16 năm qua chưa từng được tiếp cận. Moon không hề trẻ con, chẳng qua, em đâu được biết, và muốn hỏi. Có nói ra cậu cũng chẳng tin, nên cứ làm nhóc con trong mắt cậu vậy, dù suy nghĩ của em, thì không phải người trưởng thành nào cũng hiểu thấu.

“Yun à! Nhất định sẽ có ngày, tớ trả ơn cậu!”

Đôi khi, người ta nghĩ thâm trong lòng, thời gian qua đi, mà chẳng thể nào thực hiện được! Vì, em - là rắc rối của cậu.

z

Sang kì hai, lớp có một học sinh mới. Đó là mật vụ của DEVILS, bằng cách nào đó, chúng đã biết được tung tích của con chip, và gài trình thám.

Vào vai cậu nhóc thư sinh đù đờ, Wine có khả năng diễn xuất chuyên nghiệp. Hấn to cao đẹp trai, nhưng đã bị che lấp bởi cặp kính dày và bộ dạng khù khờ. Chẳng ai trong lớp muốn nói chuyện cùng, hấn được xếp vào góc trong, phía góc cùng, bên cạnh cô bạn Luci.

Vậy là có hai nhân viên của DEVILS trong lớp 12A2.

z

Tối nay trời mưa rất to, thời tiết thật lạ, vẫn đang mùa đông mà lại có cơn mưa rào bất chợt. Moon ngược lên nhìn màn mưa qua khung cửa sổ. Hôm nay không có trăng, có lẽ đã bị mây đen che khuất. Những vì sao tinh tú đang chơi trò trốn tìm, để lại mảnh trời trơ trọi, tối đen,... em ngủ quên lúc nào không hay. Cứ thế chìm sâu vào giấc ngủ, sâu, rất sâu, đến khi nhận ra mình đang ở một bãi đất... Em chậm chậm đi. Ai

đó đang đứng đợi ở phía cuối con đường. Em đang tới gần,...nhưng người đó lại càng xa, là dáng của người phụ nữ quen thuộc mặc chiếc áo màu trắng, xa quá, em không nhìn thấy ai nữa, chỉ biết cái áo trắng trên người phụ nữ loang lổ một thứ màu. Em với tay định nắm lấy bàn tay người đó,... nhưng không được... Cái bóng trắng dần khuất dạng. Và, cũng chính từ chỗ ấy, xuất hiện một đứa bé. Cậu tiến lại gần mà không có cảm giác đang bước đi... Em có nên đứng chờ người đó tiến lại gần hay không?

Người đó từ từ lại gần, nhưng vẫn quá xa, khiến em không thể nhìn được... Hình như là một cậu bé,... Một làn gió thổi vi vu, làm rối bởi mái tóc, Moon đưa tay lên vuốt, chợt nhận ra giờ mình là cô nhóc năm tuổi,... Bất giác, ngừng lên nhìn bóng người đó, nó đang lao vút về mình,... Đột ngột dừng lại. Người đó đang nhìn lại mà em vẫn chưa hay khuôn mặt đó. Mùi thơm nồng lên sống mũi, tê buốt, gió thổi mạnh hơn. Em đang ở đâu vậy? Ánh đèn cao áp đầu đường tự nhiên bật sáng, chỉ rọi mỗi chỗ đang đứng, chợt nhận ra, đây là... nghĩa địa.

-Vù! - Đột nhiên làn gió thổi mạnh làm mái tóc lòa xòa, có sợi thì bay bay vướng vào mắt, khóe môi, vài sợi chọc vào cổ khiến em bồn chồn. Cái người đó vẫn nhìn về phía này - “Anh!?” - Có phải là anh trai đó không? Chỗ đứng sáng quá khiến em chỉ nhìn thấy khuôn mặt tối đen của người đó, trừ con mắt màu trắng... Nếu có là bất kì người nào thì con mắt vẫn phải có con ngươi khác màu với lòng tử chứ?

Không! Cảm giác này không hề gần gũi chút nào! Đây không phải là anh! Em cảm nhận thấy điều đó! Và bắt đầu lùi,... lùi một bước,... người ấy tiến hai bước,... Tiếng chân giẫm lên cỏ sao chỉ phát ra từ em còn người đó thì không,...? Tiếp tục, lùi bấy nhiêu thì người đó lại tiến tới gấp đôi số bước chân của em dấu bước ngắn bước dài, nhưng khoảng cách mỗi lần người đó chuyển động lại đều nhau như thể không hề di chuyển nhàm. Tiếng gió vi vu bên tai, sương đêm ẩm ướt, mùi thơm rạ mỗi lúc một nồng hơn. Cái cảm giác lạnh lẽo cô đơn ghê gớm,... Em đã bước qua mấy ngôi mộ rồi,... Và người ấy cũng sắp chạm tới chỗ cây đèn.

Giờ mình và người ấy cùng đứng trong bóng tối nhưng chỉ cần bước thêm một bước, thì ánh sáng sẽ chiếu tới.Moon lùi bước, thật chậm,... Và người đó từ từ hé lộ ra ánh sáng, mặc một bộ Vest rất sang trọng, giống Sếp,... Moon nhìn vào đôi giày, rồi từ từ nhìn lên,... Người đó cho cả hai tay vào túi quần, mặc áo sơ mi màu tối bên trong, thất cả vạt chỉnh chu, đưa con mắt lên khiến em không thấy gì ngoài một màu đen ngòm. Người đó không có mắt, không có mũi, không có gì hết, chỉ là một cái bóng. Ở cái chỗ đặt con mắt thì chỉ có lỗ tròn màu trắng.

-Á Á Á Á Á AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... - Moon nhắm nghiền mắt lại, nhưng cái khuôn mặt màu đen đó mãi vẫn ám ảnh tâm trí.

Rồi mười đầu ngón tay lạnh buốt chạm vào cổ. Nhanh như chớp. Ghì chặt. Khuôn mặt ấy đã ở ngay trước mặt. Em thấy rất rõ, màu trắng của con mắt. Trắng tinh và không có cái gì sâu trong. Cái chỗ khuôn môi hé ra màu trắng toát tương tự, nụ cười hiểm độc. Moon giẫy giụa nhưng càng giẫy mười ngón tay kia càng siết chặt cổ hơn. Không thể la hét và nếu có thể, thì ở đây ngoài mình em ra, không có “con người”.

Moon cố gắng dùng mọi sức lực vẫy vùng, đưa tay lên cố gắng bấu víu vào những ngón tay đen xì. Cái bóng có trường sức nén khủng khiếp, áp luồng không khí xung quanh tới ngột ngạt, lồng ngực muốn vỡ tung. Nghẹt thở!

Đôi tay vừa chạm vào bóng đen đó, nó vội tan chảy,... Mười đầu ngón tay vẫn đang bóp cổ em nhưng dần biến thành chất lỏng, nhót nhót, chảy rữa,... Moon có chút thời gian để tiếp tục thở, hỗn hển,... đột nhiên ngón tay vươn dài ra như quỳ! Cửa vào từng huyết mạch sống, có cảm giác như hàng nghìn mao mạch đã đứt rồi. Tim đập dồn dập, máu không đủ oxi để não làm việc... Moon sắp tắt thở!

z

Mes đột nhiên tỉnh giấc giữa đêm.

Anh ngoái lại nhìn đồng hồ, 24h đúng! Thật lạ, anh đang ngủ say mà bất giác chợt tỉnh, không thể lí giải.

z

-Reng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Moon bật dậy thở gấp, nhìn vào đồng hồ kim giây vừa mới vượt qua ngưỡng 12. May mắn, em đã để chuông giữa đêm. Tình trạng lúc này môi tái nhợt, mồ hôi chảy đầm đìa ướt đầm cả chiếc gối và ga trải giường,

Moon nhìn vào tay mình là bàn tay của một cô gái 17 tuổi.

Hóa ra đã mơ, vội vàng ra khỏi giường mở ngăn kéo, lấy thuốc, kể từ khi rời DEVILS đến giờ, không đêm nào Moon quên dùng thuốc trợ thần kinh. Ban đầu là một hai viên, sau đó liều lượng cứ tăng dần lên. Và cũng chính vì những cơn ác mộng rình rập suốt đêm, khiến em có thói quen, hẹn giờ lúc 0h00'.

Suốt sáu tháng qua, Moon làm gián điệp mà chưa từng nhận được bất kì một nhiệm vụ nào cả, được DEVILS cử đi quan sát những người khả nghi lại không bao giờ hỏi kết quả. Đôi lúc tự hỏi, họ đề nghị em tới đây để làm việc gì? Rõ ràng là nhân viên của DEVILS.4, thế mà em lại được làm lập trình viên cho bên ANGELS, thật lạ lùng, chưa một lần em nhúng tay vào tội ác.

Moon sẽ chẳng bao giờ biết được: Vì Sếp - rất độc ác, nhưng Sếp không muốn: người con gái của mình vấy máu. Đó chính là người đã ban cho em sự sống.

z

-Yun à! Hôm qua cậu làm những gì thế? - Moon tò mò hỏi, thói quen mỗi khi gặp cậu là hỏi như vậy vì em thích được nghe về mái ấm, có điều gì đó khiến tâm trạng vui sướng như có thể quên đi những chuyện về cuộc sống của mình sau này.

-Suốt ngày hỏi! Gia đình tui sống thế nào thì mặc xác tui! Hỏi làm thế? - Yun khó chịu, cậu có rất nhiều tâm sự mong muốn kể ột ai đó, nhưng, với cô gái này thì không đời nào.

-Ồ, mình... - Moon ngưỡng tưởng cậu sẽ trả lời như mọi khi.

-Im đi, tui chán cô lắm rồi, ngày nào cũng hỏi, gì cũng hỏi,... cô là người rùng rợn hay sao mà không cái gì biết? Chịu hết nổi rồi, lần sau đừng có mở mồm ra là hỏi thế này thế nọ nữa! - Yun phát ngán khi mà cứ có ai quấy rầy trong lúc cần yên tĩnh.

Moon không nói thêm cũng không giải thích. Em đã làm cậu giận. Từ giờ, sẽ chẳng có ai cho em biết những điều không hề biết.

z

Xe của Wine bị hỏng, khi nhìn thấy Moon đang đi một mình, hắn dựng ra một màn kịch. Theo hắn, muốn tiếp cận với nhóm Seven thì việc đầu tiên nên dựa vào quan hệ với con nhóc này. Nó ngây ngô dễ dàng lợi dụng.

-Xe cậu bị sao thế? - Moon nhận ra đó là bạn cùng lớp.

-À! Xe tớ bị gãy đũa - Khả năng diễn xuất của Wine gần như không có sơ hở. Trông mặt hắn tội nghiệp, dính dầu lem nhem, mái tóc bù xù che đi đôi mắt tinh tường ở cái tuổi hai mươi.

-Vậy lên xe mình rồi cùng đi tìm chỗ sửa! - Moon nhiệt tình.

-Cảm ơn nhá!!!

Moon làm quen được một bạn mới, vậy là đã không cô đơn. Nếu Moon coi Yun như một người anh trai, thì có lẽ, em coi Wine như một cậu em vậy. Kể từ hôm ấy, Moon rất quan tâm đến hắn, dạy học vì hắn luôn tỏ ra chậm hiểu. Em thay đổi gu thời trang giúp vì hắn ăn mặc chẳng giống ai. Moon thấy mình ở trong con người ấy, có chút gì hoang dại, mà theo người khác nghĩ, là giả tạo.

Hai nhân viên của DEVILS, một tâm hồn còn ngây dại, một tâm hồn độc ác, cả hai đều tự tạo ỉnh lớp vỏ bọc bề ngoài quá hoàn hảo, đến nỗi mà, người trong cuộc cũng không thể nhận ra. Và cũng là một lỗi mòn: hắn ghét em, giống như Yun, Wine không thể chịu được một đứa con gái suốt ngày ở bên cạnh, bảo ban, chăm sóc mình như đứa trẻ nhưng làm gì được khi mà đã vào vai quá đạt.

z

-Yun à! - Luci đặt cốc trà nóng vào tay cậu - Mình không biết có nên nói ra không, nhưng...

-Sao vậy? - Yun thu người lại để cô bạn ngồi cạnh.

-Có cảm giác không hay lắm, là linh cảm, cả hai người ngồi bên cạnh mình trên lớp, mình không thích họ cho lắm.

-Mình có thấy gì đâu nhỉ?

-Không biết, nhưng cái cậu tên Wine đó, trông cậu ta rất chừng chặc,...

-Mình thấy hần ngó ngày thì có! - Yun cười, cậu có một trực giác rất tốt, nhưng đôi khi cũng ngoại lệ - Cậu thử nói xem?

-Wine cao lớn, mà cũng chẳng biết nữa, có lẽ mình nhầm, hi! - Luci lại thôi, ba người con trai trong gia đình, cô coi cậu là anh cả, không phải chỉ suy nghĩ của cậu trưởng thành hơn, mà hồi nhỏ cậu là người bắt nạt cô nhiều nhất nhưng lại là người bênh vực cô nhiều nhất, nên mọi suy nghĩ đều mong muốn chia sẻ cùng.

-Thế còn Moon, vì sao cậu không thích? - Yun ngập ngừng - Hay vì cô ấy là bạn gái của mình?

-Có lẽ vậy! Hi - Luci thở dài, điều gì đó khiến cô ái ngại ở người con gái đó.

Yun im lặng, đôi tay cậu nhẹ đưa lên xoa mái đầu cô.

z

-Moon này! - Yun đi ngay sau từ lúc nào. Mấy hôm nay thấy em không còn theo sát, Yun cũng đoán ra Moon biết tình cảm mình dành cho Luci, cậu không muốn lừa dối Moon nữa nên đưa tới quyết định - Chia tay! - không nhìn vào mắt Moon giống như lần cậu ngỏ lời dạo trước.

-... Không đồng ý! Nhìn tớ này! - Moon mỉm cười - Tớ sẽ giúp cậu Yun à. Tình cảm của cậu và Poise dành cho Luci dùng trực giác là biết. Cậu có một tình bạn đẹp với họ và không muốn làm Luci khó xử phải không? Vậy thì tiếp tục đi. Thú thực, mình thiếu tình thương từ nhỏ, mình cần một người anh thân hơn tất cả, trong suốt thời gian qua cậu như người anh vậy, mình không muốn mất một người thân thiết như cậu, nên cứ tiếp tục nhé! -Thì vẫn có thể coi là anh trai được mà!- Yun không thích dùng chủ ngữ.

-Thế ha, nhưng mình không muốn chịu ơn người khác - Moon thẳng thắn.

-Đã coi là anh trai thì đừng có nghĩ như thế - Yun thừa nhận mình đã coi Moon như em gái.

-Nếu cậu từ chối thì thôi - Moon tròng xuống rồi lại mỉm cười.

-...- Yun lưỡng lự đôi chút - Thế bạn gái muốn ăn gì hôm nay nào? - nở nụ cười đáp lại, cậu khoác vai em rồi sánh bước. Nếu hợp tác mà hai bên cùng có lợi thì tại sao lại không?

Chiếc xe màu đen vụt qua,... Có những người, dù làm mọi cách chẳng bao giờ em quan tâm. Nhưng Yun và Wine đâu có biết trân trọng, để rồi khi tuột khỏi tầm tay muốn nắm lại đâu còn kịp!

z

-Vụ tới này, ta sẽ cử duy nhất một điệp viên nữ! - Arrow thông thả lên tiếng trước cuộc họp.

-Ngài nói gì vậy? Đây là việc hệ trọng, tại sao chỉ để một người đi?

-Ngài liệu đã suy nghĩ kĩ? Để phụ nữ đi chúng tôi e rằng không phù hợp! - Bằng chứng là cả cuộc họp, ngoại trừ em họ của Ken và Arrow, tất cả đều là nam giới. Cả hội nghị bất đồng.

-Ai vậy? - Luôn là người nói ít nhất, Ken mấp máy môi nhưng đã thừa biết đáp án.

-Moon, nhân viên của DEVILS.4 - Không thể hiểu nổi Arrow đang nghĩ gì.

-Moon? - Những người tham gia buổi họp lập tức theo dõi hồ sơ về người có bí danh Moon - Đây chỉ là một con nhỏ chưa đủ 18, ý ngài là gì vậy?

-Ông nghĩ ta đùa à?! - từ trước tới giờ, Arrow nhìn người rất chuẩn, tuy nhiên lần này không ai nghĩ như vậy.

-Không được, tôi sẵn sàng nhận nhiệm vụ thay cô gái này, cô ta còn quá trẻ và chưa có kinh nghiệm - Một người tận tâm với DEVILS đề nghị. Hơn ai hết, những người góp mặt trong cuộc họp đều hiểu vai trò quan

trọng của chuyến đi lần này. -Ông tự tin quá nhỉ? - Arrow nhìn vào người đó rồi đứng dậy kết thúc buổi họp. Tất cả ánh mắt còn lại đổ dồn về Ken- người duy nhất có quyền thay đổi. Hắn không tỏ thái độ gì.

Đó là chuyến đi không trở về, một chuyến đi cầm chắc cái chết. Mes là một trong những thành viên trẻ tuổi được tham dự cuộc họp. Nhất định, anh sẽ không để em phải chết.

z

Tin nhắn vừa được chuyển tới Moon. Đây là nhiệm vụ đầu tiên và cũng là cuối cùng của em ở cương vị điệp viên DEVILS. Chính xác là bảy tháng nữa, em tròn 18 - cái tuổi có quyền quyết định cuộc đời - nhưng chắc chẳng thể sống tới ngày ấy. Người đó ban cho em sự sống nhưng cũng cho em cơ hội gặp tử thần.

“ANH! Có lẽ, em không thể tìm được anh nữa rồi.....”

Anh đang ở phương trời nào mà sao vẫn chưa tìm thấy em?”

z

Moon đến trường với tâm trạng buồn thiu. Mùa hè sắp tới, đây là thời gian quan trọng của học sinh cuối cấp để củng cố kỹ năng trước khi bước vào kì thi đại học, nên các bạn trong lớp đều rất cố gắng. Trừ em. Em học để làm gì nữa, khi mà giấy mời của tử thần đã được chuyển tới tận tay.

Moon trầm ngâm cất giấu nụ cười và gói kín thanh bạch cuộc sống. Những ngày trước, em là người hoạt bát, sôi nổi, còn giờ thì ngược lại. Bất kể ai cũng có thể đoán được suy nghĩ trong mắt em, một nỗi buồn vô hạn mà bấy lâu nay đã kìm nén.

-Sao vậy bạn gái? - Yun trêu chọc cô bạn để “thăm dò”, quả thực từ ngày Moon chuyển vào lớp, cậu chưa từng thấy em như thế, trông tội vô cùng.

-...- Moon không trả lời, tâm trí phiêu du miền cực lạc.

Reng! Reng! Reng! - Tiếng chuông vào lớp làm gián đoạn hội thoại của các bạn, họ đều đang tranh thủ những giây phút quý giá để trao đổi bài tập. Cô Hana bước lên lớp. Cả lớp đứng dậy chào, trong đó có Moon nhưng hành động y hệt con robo vô tri, bất chúc mọi người.

Cô giáo vẫn cứ giảng bài còn Moon im lìm trong sự hăng say của bạn cùng trang lứa. Ai cũng có một mơ ước để thực hiện, mà sao riêng mình em lại xa tầm với, hãy đợi em tìm thấy anh rồi cướp đi mạng sống yếu ớt này không được ư??? Một tiết, hai tiết trôi qua, Moon vẫn ngồi trong tĩnh lặng. Nếu là ngày thường, hẳn Yun và Wine chắc chắn sẽ rất thích, vì không có người làm phiền.

Yun vốn ít nói, cậu không muốn bị quấy rầy, còn Wine, đúng như niềm mong đợi của DEVILS, hắn sắp ra soát ra tung tích của con chip. Nhờ mấy lần được Moon cho đi cùng với Yun và những người bạn của cậu với cái cớ “hòa đồng”, hắn đã khoanh vùng được số người có khả năng chứa con chip. Vì tồn tại trong tế bào sống lại được mã hóa đặc biệt, nên các loại máy móc hiện đại cũng không thể tìm được vị trí chính xác của nó, việc thu hẹp phạm vi này rất có giá trị. Hắn nhận thấy, người trong diện tình nghi là năm con người đặc biệt trong lớp học này: Yun- Ring- Poise- Luci và Jess. Sau thời gian có được sự giúp đỡ vô tình của Moon, hắn loại trừ đi được Yun và Poise, còn lại ba người đó. Ban đầu hắn không định cho Jess vào danh sách, nhưng mấy lần quan sát cô ta luôn nằm trong sự kiểm soát của một số người. Quả thật, hắn nghĩ giết một cô gái trẻ đẹp thế kia để lấy con chip thì... thật đáng tiếc!

Moon đã hết giá trị lợi dụng. Theo lẽ thông thường, khi đã hết date thì phải khứ. Hắn là con quỷ theo chủ nghĩa cầu toàn nhưng lại không muốn giết cô gái này. Hắn có cha, nhưng cha không bao giờ quan tâm đến con cái, hắn sống chủ yếu bằng tình thương của anh trai, hắn nhận thấy, cô gái ấy với người anh đó, có những nét tương đồng!

-Bạn sao vậy? - Hắn lại gần chỗ ngồi của Moon ra vẻ quan tâm.

-Không sao! Tâm trạng mình không tốt thôi - Moon nhìn hắn rồi thở dài, có rất nhiều điều muốn nói, hay là tìm một ai đó giải bày, ví như cậu bạn này chẳng hạn,...

“Mình sắp đi mà không trở về...”, hay “Mình muốn thoát ra khỏi Devils...”

Moon chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, và dùng những từ ngữ nào. Đối với em, con người này rất đối bình thường, thậm chí còn nghĩ cậu ta không thể bảo vệ được bản thân mình thì làm sao có thể hiểu được những chuyện em sẽ nói, và đâu có hiểu thì cũng chẳng thể giúp. Vậy nên thôi,... Em để cơ hội duy nhất của cuộc đời tuột mất,...

Thầy Be bước vào lớp, năm nay là khóa cuối sau gần 35 năm gắn bó với mái trường nên thầy rất lưu luyến. Vẫn phong cách giảng dạy chậm rãi, hằng năm đã có nhiều học sinh thành đạt nhờ thầy. Thầy vẫn miệt mài với bài giảng, phía cuối lớp, cô học trò nhỏ mong ước được như vậy, được sống tới khi mà mái đầu đã bạc trắng,...

Em ngực xuống bàn, không khóc, chỉ là nằm im, không nghe, không thấy cuộc sống. Như chiếc lá lìa cành, như bông hoa héo khô, để hồn mình trôi theo dòng sông chết... mặc kệ tất cả.

Tối qua em lại gặp ác mộng, rồi lại dùng thuốc ngủ nhưng lạm dụng thuốc nhiều rồi thành quen, cơ thể đã “miễn dịch”.

-Em bị làm sao vậy? - Thầy Be bước xuống cuối lớp cốc nhẹ vào đầu học sinh.

-Bạn ấy bị mệt! Nằm nghỉ chút sẽ đỡ thôi, thầy. - Yun lên tiếng. Cậu nghĩ em đã ngủ rồi.

-Vậy thì xuống phòng y tế để cô y tá cắt thuốc cho - Thầy ôn tồn.

-Em không sao! - Moon ngẩng đầu lên, hạnh phúc vì được quan tâm.

Ánh mắt ngấn nước, ánh lên những giọt lệ long lanh, nhưng rất buồn. Vì thế, thầy không hỏi thêm nữa. Moon cố gắng nghe nốt bài giảng, chẳng thấy thú vị gì cả vì hoàn toàn bế tắc.

...

Một ngày mới, Moon thức dậy với khỏe môi tươi tắn, hôm nay là ngày cuối. Đi học sớm hơn ngày thường, em lượn một vòng xung quanh khu phố, tâm trạng lúc này chỉ là ảo giác.

Tối lớp, em lại riu rít bên tai Yun, còn rất nhiều điều chưa biết về thế giới này, em sẽ cố gắng hỏi cho hết,... Moon cũng ra chỗ Wine nhẩn nhủ vài lời đến cậu bạn. Ánh mắt trở nên hồn nhiên, trong sáng.

“Khùng! Con nhóc này đôi khi dở hơi, đôi khi làm người ta thương hại, rồi lại làm người ta ghét!”- Wine chưa từng suy nghĩ như thế vì từ trước tới giờ, hắn coi phụ nữ là thứ một món đồ chơi, sẵn sàng vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Hôm nay, Yun tiễn Moon về, như mọi lần, cậu chỉ tiễn qua ngã tư một đoạn.

-Về nhà mình không? - Moon đề nghị, chưa bao giờ cậu quan tâm em là ai thì phải. -Hôm nay thì không được rồi, mình đi có chút việc,... với Luci! - Yun cười cười quen nói thật - Để mai nhé!

-Ừ! Thì ngày mai... - “Yun ngốc, làm gì còn ngày mai,...!”

Tối gần ngã rẽ, họ đi chậm lại, am thanh cất lên từ cửa hiệu bên đường giai điệu ảm đạm của bản nhạc không lời.

-Lại cười! Suốt ngày cười thế!? - Yun nói nhỏ, cậu không thích em cười chút nào cả, bởi không muốn một ai đó bị thế chỗ,... -Chào nhé! - Moon không trả lời câu hỏi trên, nhovn miệng vì em rất quý cậu, vì muốn cảm ơn, vì cậu là người rất tốt,... Hai từ “chào nhé” cất lên, không chỉ dành cho Yun, mà còn dành cho cả thế giới nơi em đang đứng đây...

-Ừ! Đi cẩn thận! - Yun rẽ trái vào tuyến đường khác, rộng và thênh thang. Con đường đã qua chia ra làm hai ngã, lối em về... xa lắm, cậu có biết không?

“Bạn trai mà không biết nhà bạn gái mình ở đâu!”- Moon mỉm cười, nhìn cậu, tiếc một điều là, chưa thể giúp cậu điều gì.

Chợt Yun ngoái lại nhìn theo.

-...

Chính nụ cười ấy khiến cậu ngẩn ngơ. Bóng em khuất dần, cậu mãi mãi sẽ chẳng thể biết, Moon ở đâu?

Muộn mắt rồi...

5. Chương 05

Chương 05: Giao dịch

Đã rất lâu Moon trở lại nơi đây, ngày ấy, khung trời tuổi thơ khép lại bằng màu đen xám xịt...

Lệnh gặp Sếp lúc 8h, Moon lê từng bước chân nặng nề đi vào văn phòng của Arrow.

-Cộc cộc! - Theo phép lịch sự, nhân viên gõ cửa dù để mở.

-Vào đi! - Arrow bỏ kính, hắn cũng gấp máy tính lại, dừng công việc.

-Moon, nhân viên của DEVILS.4 đợi lệnh ngài! - Moon cúi đầu, em khẽ cảm nhận thấy nhịp tim mình đập loạn trong sợ hãi.

-Được rồi! - Arrow muốn cô gái ngẩng mặt lên để nhìn mình. Phận bầy tôi tớ, sao có thể - Nhiệm vụ của cô, sẽ là lấy thông tin từ GREEN.

“Green???” - Moon thậm chí còn chưa nghe tới cái tên này.

-Green là tổ chức con tách ra từ DEVILS mẹ, chúng phản bội lại DEVILS và giành giật những mối làm ăn của chúng ta. Bọn nhãi ranh đó, chỉ mình cô đi là đủ - Arrow vẫn đang nhìn em.

-Dạ vâng,... thưa ngài! - Moon nói lí nhí, dẫu chúng có bé tí tẹo thì cũng chẳng thể hoàn thành được nhiệm vụ đợt này, vì sao ư, vì em chưa từng làm bao giờ. Nhưng ai dám chống lại ý cấp trên!?

-Tốt! - Arrow không thích không gian xa lạ này - Còn vũ khí! Cô chưa đủ 18 phải không? -Vâng, chưa ạ! - Moon đã từng được học cách cầm súng khi đi tập huấn, chắc lần này em sẽ chỉ được sử dụng súng lục.p>

-Rất tiếc! Như vậy là chưa đủ tuổi - Arrow không định ban cho kẻ dưới thứ vũ khí nào cả.

-?! - Moon không dám hướng mắt vào gương mặt lạnh lùng, nhưng qua phản chiếu của chiếc bàn kính Arrow hiện lên những nét độc đoán đáng gờm.

-Được rồi cho cô đi - Hắn tiếp tục công việc.

-Chào Sếp! - Moon cúi đầu rồi ra về.

Hình như, hắn quên chưa nói điều gì đó rất quan trọng.

Moon ra khỏi cửa phòng theo sự căng thẳng dâng tràn, ngay cả việc bản thân phải thi hành nhiệm vụ theo cách nào cũng chưa hình dung ra. Moon đi chậm chậm hồi tưởng về hai chữ “tuổi thơ”, ở lứa tuổi mà bao đứa trẻ được ăn no ngủ ấm, em phải nhốt mình trong căn nhà kho ẩm thấp, là ngôi nhà này đây, em đẩy cửa bước vào. Đồ đạc bên trong vẫn y nguyên, không hề bị thay đổi hay dịch chuyển, đây rồi, em đã lấy chiếc máy tính cũ từ cái thùng đặt ở góc trái để học lập trình...

Căn phòng không hề có bụi, chắc là do cửa đóng kín. Em ngồi thu lưc xuống một khe trống, tay đan vào nhau. Ngày ấy, nơi nằm ngủ nhỏ bé bằng chỗ đang ngồi đây thôi, nếu là bây giờ, em đủ khả năng để thu dọn số đồ đạc này, nhưng hồi ấy, còn bé quá... ngủ thiếp lúc nào không hay, Moon đang mơ về một mái ấm,...

Bất giác tỉnh giấc, quên mất mình còn phải đi gặp tử thần, không Sếp sẽ đánh em đấy. Hi, em chết rồi mà Sếp còn hành được sao? Moon bước ra cửa, một phản xạ mà dẫu thoát khỏi đây lâu lắm rồi vẫn luôn thực hiện, là đứng sau cánh cửa rồi mới mở. Thứ dung dịch ấy nhờ đâu lại rơi vào đầu...

Em đi, từng bước, muốn níu kéo thời gian, em muốn thăm người bạn nhỏ mèo Mun nhưng làm gì còn thời gian nữa, có khi chỗ đất ấy cỏ dại đã mọc cao ngang người,...

Đây rồi, hành lang ngày trước em chơi Sếp Arrow trông thấy và gọi lại, nếu không có lần xuất hiện ấy chắc em đã không đau khổ biết nhường nào. Ước gì em đã không đặt chân vào những giờ, thật trùng hợp, chính tại bậc tam cấp, em gặp anh.

-ANH! - Moon thốt lên khi một người đàn ông vừa đi ngang qua. Cảm giác rất đỗi quen thuộc, ấm áp, gần gũi. Moon quay người lại, là giác quan thứ sáu...

Người đó không hề phản ứng.

Chưa bao giờ em có cảm giác này, mãnh liệt, một thứ tình cảm mà lâu nay mỗi mồn tìm kiếm, chính là anh trai. Người đó vẫn bước đi, vô tình,...

-Anh! Em là Moon đây, em gái anh đây! - Moon nói trong nước mắt và niềm vui khôn xiết. Lâu lắm rồi không từng khóc, sao giờ nhìn thấy anh lại thế, em đã tự nhủ phải cười thật tươi khi gặp anh mình cơ mà.

-Cô nhận nhầm người rồi! - chàng trai không quay lại, âm thanh phát ra lạnh nhạt.

-Quay lại nhìn em đi anh! - Moon tin nếu đã là anh em ruột, nhất định phải có điểm chung. Anh tàn nhẫn lắm. Anh thậm chí còn lờ đi câu nói của em. p>

-Mes à! Anh là Mes phải không?

-... - Chàng trai không nói gì. -Nhìn em đi, anh ! - Moon gào lên, tiếng nấc nghẹn ngào. Em tin vào linh cảm, tin vào anh.

- ...

-Anh không biết sao? Moon là em gái của anh Mes đó! - Giọng Moon lạc hẳn, vì sợ, đột nhiên, em sợ bị linh cảm đánh lừa.

-Em... em... sắp phải chết rồi! Thật đó anh! - Moon hy vọng anh trai sẽ quay lại -Anh... anh là anh của em mà! - Moon cố gắng chạy tới ôm lấy người thanh niên, nhưng anh ta vẫn cất bước đi.

Thế rồi anh dừng lại. Moon đứng ngay sau, em muốn được cánh tay anh dang ra để ôm chầm lấy...

-EM GÁI TÔI CHẾT! - Anh cũng đau lắm chứ, anh sao lại không biết em, em là em gái bé bỏng của anh, ngoài em ra còn ai khác chứ, nhưng, anh đâu được phép...

-Em còn sống đây mà! Mẹ đã che chở cho em, tên sát thủ đã để em sống, Arrow đã cho em được sống mà! - Moon vẫn đang cố gào thật to để cho cả người bị suy giảm chức năng thính giác cũng phải nghe thấy.

-TÔI KHÔNG QUAN TÂM! - “Em gái à, em to gan lắm, em dám gọi Sếp như thế à?”, Mes tránh để em nhìn thấy đôi mắt mình, anh sợ sẽ không đủ độc ác, sợ sẽ ôm người em gái này vào lòng mất.

-Nghe này anh, hãy xét nghiệm máu, đúng rồi, hoặc chỉ cần một sợi tóc của anh và em là đủ - Moon vẫn đủ tỉnh táo.

-KỂ CẢ TRÙNG THÌ SAO? LOẠI HẠ ĐẲNG NHƯ CÔ MÀ ĐỦ TƯ CÁCH LÀM EM TÔI À!?

-Anh nói gì vậy? - Mặt Moon tái nhợt, mỗi câu anh nói, thật vô tình, từng câu chữ như đẩy thêm sức nặng vào cái búa, rồi chính anh đập thẳng vào tim em, khiến nó tan thành từng mảnh vụn nhỏ.

-MOON? CÁI TÊN NÀY TÔI CHƯA TỪNG NGHE... VÀ CŨNG KHÔNG MUỐN NGHE LẠI LẦN HAI, CÚT NGAY TRƯỚC KHI TÔI NỔ SÚNG! - Anh đang cố đe dọa em đấy.

-Anh làm đi, em không tin, anh không thể làm thế với em được. Mà đằng nào em cũng sắp chết rồi, cứ làm những gì mà anh muốn! - Có lẽ khi biết em gái sắp chết, anh sẽ rút lại những lời nói đó.

Với bất kì ai, một lần làm em đau đớn là quá đủ, rồi sau này có đôi đũa tốt thế nào chẳng nữa, em cũng mặc. Nhưng anh thì khác, em sống để đợi anh, ngày quay ngày em chịu mọi tủ nhục chỉ để một lần được

cất lên tiếng “Anh”, mà nếu anh có bóp nghẹt tim can mình thì chỉ cần anh mỉm cười, em sẽ bỏ qua tất. Anh có biết anh quan trọng với em thế nào không?

-LÀNG NHẮNG - Rồi Mes đi, bỏ lại mình em,... anh sao có thể để máu mủ của mình chết được chứ.

-Anh à!... - Nước mắt Moon lăn chã, lần đầu tiên nước mắt ứa ra nhiều đến thế.

-Vì sao chứ? Sao không nhận em? - Moon gào lên trong vô vọng, chẳng ai còn nghe thấy em đâu,...

“Anh chắc chắn là anh trai của em mà!”

Cuộc đời là vậy, ta càng mong chờ một điều gì đó, rồi cứ hy vọng, nhưng thực tế trả về con số không tròn trĩnh.

Moon ngượng dậy, lau khô nước mắt, và bước đi thực hiện nhiệm vụ ngay lập tức. Qua thang máy, chiếc kế bên là Ken, hắn nhìn thấy em đang khóc,... Ngày trước, hắn có làm gì cũng không thể khiến đôi mắt kia sưng húp híp ra thế kia. Hắn cũng muốn có một người em!

z

-Mẹ à! Bao giờ em con trào đời? - Mes ghé mình vào bụng mẹ. Cậu cảm nhận từng nhịp đập hạnh phúc cùng niềm hân diện khi sắp được làm anh.

-Con à! Thiên thần bé nhỏ sẽ chào đời vào mùa đông! - Bà mẹ trẻ vuốt ve mái tóc của con trai mình.

-Ừ ừ! Mẹ bắt em đến chơi với con sớm đi! - Mes làm nũng.

-Em con giờ còn phải ngủ để còn có sức mà chơi với con chứ! - Cô Hanmony mỉm cười xoa đầu cậu bé.

-Thế em con tên là gì hả mẹ? - Mes rất thích được nói chuyện về em bé.

-Tên là Moon!

-Sao lại là Moon? Tên em cũng có chữ M giống con! Hihi - Mes cười hạnh phúc, một nụ cười tràn đầy tình yêu thương.

-Vì mẹ muốn hai anh em con phải đùm bọc và che chở lẫn nhau! - Nụ cười của cô cũng thánh thiện như đứa trẻ vậy.

Cậu bé chạy đến bên cha và kể chuyện về em. Gia đình cậu đã có lúc rất hạnh phúc thế rồi một ngày khoảng cách giữa cha mẹ cậu xa mãi xa...

Hanmony là tình báo của tổ chức WHITE cài vào làm điệp viên cho DEVILS ngay từ khi 17 tuổi. Công việc ở DEVILS vốn không dễ dàng đối với một cô gái còn quá trẻ, nhưng cô luôn mỉm cười trước cuộc sống, dần dần cô quen với Monster. Hai người kết hôn sau đó, Mes được ra đời trong nỗi niềm thầm kín của bà mẹ trẻ. Đứa con là minh chứng cho sự “trung thành tuyệt đối” của Hanmony với tập đoàn. Theo góc nhìn chiến lược, ta có thể hiểu Mes là một quân cờ mà WHITE muốn mượn thế để đẩy uy tín của Hanmony lên đối với DEVILS.

Còn đứa con thứ hai - Moon - bà mẹ trẻ đã phải hy sinh đứa con đầu lòng, cô không muốn đứa con bé bỏng của mình cũng phải trở thành một điệp viên của DEVILS theo cha nó. Cô muốn con gái giống như bao đứa trẻ khác, được cắp sách tới trường và thực hiện ước mơ của riêng nó,...

Thế rồi khi bé Moon được chào đời, Mes lại không được gặp em! Cha đã để lại mẹ con em, và bắt anh đi cùng ông.

-Sao cha không cho con gặp mẹ và em? - Mes nằng nặc không chịu.

-Con bé đó không chung huyết thống với ta, không phải con ta - Mắt ông ta long lên nhìn đứa con trai. Và Mes đành phải nghe theo.

Vậy là ngoài cái tên Moon, anh cũng chẳng biết gì hơn về em gái mình. Rồi mấy năm sau, khi cha và anh đã định cư ổn định tại Paris, ông dẫn về một thằng nhóc.

-Em con đây! - Ông đẩy thằng nhóc về phía anh trai nó.

-Em...con? - Mes đã đủ lớn để hiểu, ừ, cha bảo Moon không cùng huyết thống với cha, vậy nhóc con kia thì đâu có cùng huyết thống với mẹ. Vậy chỉ có Mes là chung dòng máu với hai đứa em.

Trẻ con không có tội, chúng chỉ là những đứa trẻ ngây dại, anh cũng thế, cậu nhóc và Moon cũng thế. Nếu có trách thì chỉ nên trách những người sinh ra chúng.

-Anh là Mes, em là gì vậy? - Mes nở nụ cười với cậu bé.

-Em là Wine.

Mes đón lấy tay cậu bé, không biết giờ này, em gái thế nào?!

...

Thấm thoát thời gian đưa anh gặp lại em,...

Mes giờ đã là một người đàn ông trưởng thành. Thời gian sống và làm việc cho DEVILS khiến anh khoác lên mình lớp vỏ bọc của đá. Anh lạnh lùng ngay cả với cô bạn gái của mình - là Perry, em họ của Ken và Arrow.

Anh đã từng nghĩ, có được một vị trí ở DEVILS.5, anh sẽ có quyền hành, giờ anh đã đạt được nhưng nếu anh nhận em, em sẽ làm cản con đường công danh của anh mất. Tất cả chỉ vì “Mẹ chúng ta là gián điệp”.

Anh không hận bà, và anh mong, em gái anh cũng vậy,... “Em ơi! Anh muốn, em phải được là một cô gái sống một cuộc đời tươi đẹp, được bước đi trên đường đời bằng đôi chân của em...”

Hai Sếp của anh đã sang London để tham dự cuộc họp thường niên của DEVILS, chắc ba, bốn hôm nữa mới về. Nhất định, anh sẽ làm mọi cách để em không phải đi... Anh sẽ đi thay em, em gái à!

Z

Thiếu vắng một chỗ ngồi trong lớp 12A2,...

9h. Moon khóa cửa phong cẩn thận, động tác dứt khoát. Làn da tẩy trắng muốt, tóc búi cao, môi được quét một lớp son đỏ bóng chính là khuôn mẫu nhân viên nữ của DEVILS. Em chẳng khác một con manocanh, đôi mắt vô hồn, mặc một chiếc áo somi màu xanh dương, khoác thêm áo vest đen, quần âu và giày cao gót, đi để giập mặt tử thần

Moon đặt chân tới trước trụ sở của Green, giờ thẻ căn cước để nhân viên bảo vệ mở cổng.

Đúng là nhân viên của DEVILS có khác, chúng mở rộng cửa chào đón. Green có được những mối hàng “ngon lành” đều phải dựa vào DEVILS, vì thế dù không ưa, nhưng chúng luôn tỏ ra “lễ phép”.

Qua hệ thống camera, vị chủ tịch của Green nheo mắt khó chịu:

-Bọn DEVILS đó coi chúng ta là cái gì vậy? Cừ mỗi con oắt con còm nhom đến “giao dịch” thôi à!? Thăng cha Đại Bàng Trắng và Báo Đen này, không hiểu chúng nghĩ gì? - âm thanh phát ra từ thanh quản bộc lộ rõ giận dữ.

-Mà con nhóc là nhân viên của DEVILS.4, thậm chí bọn quý không cừ người bên DEVILS.5! Chúng coi chúng ta chỉ như con nít chấc?! - lão già khác vẫn đang phì phò điều thuốc.

-Chào! Tôi là Moon, hân hạnh làm quen! - Moon đã bước vào sảnh.

-Không gõ cửa mà vào là bất lịch sự đấy nhóc - Ông già mặc áo vest màu lam đay nghiến.

-Tôi nghĩ không cần thiết! - Moon thực hiện đúng y như kịch bản đã đề ra, DEVILS không cho phép nhân viên của mình kính nể bất kì tổ chức nào khác.

-Vậy nhóc con đến đây có việc gì? - Giọng của cô đầm bên cạnh ông già đang hút thuốc.

-Việc gì thì các ngài phải biết chứ? Nếu muốn tôi sẽ nhắc lại! - Moon tỏ ra bình tĩnh. Quá trình sống gần hai vị Sếp đã cho em học được cách kìm nén cảm xúc và rèn luyện tính gan dạ.

-Ồ! Ta chưa biết đấy!

-Tiếp đón khách Vip tử tế, đưa hồ sơ và trả tôi về với DEVILS.- Nếu quá dễ dàng như vậy, chắc Moon đã có cơ hội gặp lại anh.

-Chúng mày nghe rõ rồi chứ? - Ông ta tiếp tục giễu cợt mặc cả - Nhóc à! Ta chỉ có thể làm được hai việc trong số ba việc đó thôi - tiến lại gần và phả khói thuốc nhằm vào mặt kẻ ngoại bang - Nếu muốn việc 1 và 2, thì ta e là cô em về hơi khó đấy, chọn 1 và 3 thì lại dễ cô em về tay không, còn nếu nhận việc 2,3 thì sợ cô em... CHẾT... trước khi tiếp tục làm nhiệm vụ ấy! Haha! - Lão cười lớn, khói thuốc lan tỏa.

-Vậy thì làm từ từ từng việc một - Moon cứng rắn.

-Được đấy! Mời dùng trà - Ông ta trực tiếp rót vào tách cho khách.

-Tôi không thích đùa! Vào luôn việc chính đi - Moon khó chịu khi tất cả các con mắt ở đây đều dồn về phía mình.

-Vậy ta thích đùa chắc! - Ông già gập người nói nhỏ vào tai đối phương.

-Đưa hồ sơ ra đây! - Moon né mình.

-Thế sao cô em muốn ta tiếp đón như khách Vip? - Ông ta không chịu thua.

-Vậy ông nghĩ tôi là đến đây để chơi à?- Moon xoáy ánh mắt vào ông ta.

-Chà!!! Oắt con thì dọa nạt được ai chứ.

-Nhưng DEVILS thì làm được đấy!

-Thôi ta cũng chẳng trêu oắt con của DEVILS làm gì, không thì mang tiếng bắt nạt trẻ con mất, Mang dữ liệu ra đây! - Ông ta ra lệnh cho cô ả nhân viên.

-Ông làm thế rất đúng, khi trở về tôi sẽ nói tốt cho Green - Đây chính là lời thoại theo màn sắp đặt trước.

-Chỉ sợ không thể về được thôi - Ông ta nở một nụ cười xảo trá. -... - Đến đây thì lời thoại cũng hết. Moon sẽ phải tự mình “diễn” tiếp.

-Sợ rồi à! - Một tay ông ta cầm điều xì gà, một tay cầm lấy chiếc Usb.

-Nhóc con cầm lấy mà mang về cho chủ! - Ông ném Usb vào chỗ Moon đang ngồi. Nhanh chóng em bắt được.

-Thái độ của ông như thế là không tôn trọng khách nhưng tôi bỏ qua - Moon hy vọng chúng sẽ để em về - Nhưng làm thế nào tôi chắc chắn cái Usb này chứa gì?

-Ta không thích lừa trẻ con, đặc biệt là mấy con quỷ nhỏ! - ám chỉ DEVILS.

-Nhưng con quỷ nhỏ thì không tin người lớn! - Nếu tệp tin trong usb chứa virus thì gay.

-Thế quỷ con nghĩ có gì trong đó??? - Ông ta có vẻ khó chịu trước cách ăn nói thiếu tôn trọng của bọn người DEVILS.

-Phải kiểm tra chính xác thì mới đem về trình Sếp được chứ!

-Nhờ cô em tranh thủ gửi về cho Sếp thì sao?

-Đằng nào Sếp chẳng biết!

-Thế thì còn đến đây lấy làm gì? - Ông ta bực mình, giọng bắt đầu gay gắt.

-Dù sao hãy để tôi kiểm chứng - Moon dịu giọng.

-Được thôi! Nếu nhóc muốn biết thì ta cho biết, nhưng nhớ mà bảo vệ tính mạng mình đấy! - Ông ta chẳng sợ, cho xem và để con nhóc gửi tin xác minh về DEVILS, sau đó thì khừ.

Ông ta cắm Usb vào máy tính cá nhân, qua vài thao tác rồi xoay lại cho Moon.

-Nhìn đi!

Trên màn hình hiện lên ba thư mục con, có rất nhiều con số chạy liên tục, ông không cho Moon chạm vào bàn phím. Vì tốc độ chạy của dữ liệu rất nhanh nên nếu em có là một siêu nhân cũng chẳng thể nhớ được dữ liệu gồm những gì.

-Được rồi! Tôi tin Green! - Moon đã hoàn thành phân nửa công việc.

-Vậy cô gửi xác minh cho DEVILS đi nào! - ông ta nôn nóng, bây giờ mới thực sự đi vào vấn đề chính.p>

-... - Moon nhìn vào mắt của kẻ đầu bạc, đúng là ánh mắt con quỷ khát máu. Em đang soạn văn bản xác minh từ di động của mình, chỉ cần nhấn “Send” chắc chắn, hắn sẽ khử mình ngay và thu về cái Usb.

-Sao vậy? Phải thực hiện đúng theo lời giao kết. Nhận Usb rồi thì gửi tín hiệu cho DEVILS nhanh!

Thực chất đây là một vụ giao dịch mã chứng khoán, Green đã bí mật tham gia chơi trên thị trường ảo này để thu về số tiền khổng lồ. Tục ngữ có câu: “Vuốt râu phải nể mặt cằm”, DEVILS không thể để bọn nhãi ranh có cơ hội vơ hết cả vốn lẫn lãi, nên ép Green phải trao mật khẩu cho chúng, một phần cũng để răn đe những thế lực vừa và nhỏ đang có âm mưu lộng hành trước mặt một tập đoàn to lớn. Ma cũ bắt nạt ma mới, đó là điều hiển nhiên, Green chỉ mới tham gia hoạt động ngầm được chừng năm năm, không thể không e dè trước “pháo đài kiên cố” đã hoạt động được hơn một trăm năm nay, nếu không biết mình biết ta thì cũng sẽ bị DEVILS nuốt gọn. Green đồng ý chia 60% số lãi sắp tới cho DEVILS dù biết là quá thiệt, nên đã bày ra cách: để lấy được số tiền lên tới mấy chục tỉ đô la đó, DEVILS phải trực tiếp cử người đến lấy mã tiền tệ được bảo mật trong chiếc Usb hiệu Strontium. Khi Usb được trao cho người của DEVILS, lập tức giao kèo thành công, còn vấn đề những nhân viên đó có an toàn mà trở về hay không phụ thuộc vào kinh nghiệm của người đó, mà người quyết định giao phó hợp đồng cho ai là Sếp - của DEVILS.

“SENDING...” Moon đã nhấn nút, em không tha thiết gì cuộc sống nữa!

“Complete” - di động báo hiệu tức thì.

-Xong rồi! Giờ thì thả nhóc về! - Ông già đích thân ra cửa tiễn em.

-Chào! - Moon bước đi.

Em bước ra ngoài sảnh chừng 10m, linh tính báo cho biết một điều gì đó không hay.

- Theo sát nó! - Ông già hướng mắt vào hai tên sát thủ mặc đồ đen.

z

Chúng không tiễn em theo lối cổng chính, mà đề nghị đi lối phụ.

-Mời cô vào xe! - Tài xế xe mở cửa một cách kính trọng. Moon bước vào. Một khi đã bước chân đi, không còn kịp để quay lại,... Theo sau xe em là hai chiếc xe khác, vị tài xế bảo đó là theo sát để “Bảo vệ”. Chúng chạy lòng vòng, rồi dừng lại trước một con ngõ nhỏ. Tuyệt nhiên các thiết bị điện tử đều bị chặn sóng.

-Mời cô! Chúng tôi rất muốn đưa cô về qua cổng chính, nhưng giờ này chắc Interpol đang đi thanh tra, thật khó nên đành để cô đi lối này. Vì đường quá hẹp nên tôi không thể cho xe vào được. Cô chỉ cần đi qua con đường kia là sẽ ra đường lớn. Tôi tiễn cô đến đây thôi! Chúc cô thượng lộ bình an! - Vị tài xế để Moon bước ra khỏi xe thì quay đầu xe lại luôn.

Hai con xe đằng sau cũng chạy ngược lại. Giờ đoạn đường còn lại Moon, theo sát là hai tên sát thủ.

Moon không sợ cảm giác u tối của con đường, chậm rãi tiến sâu hơn mà chưa nghe thấy tiếng chân lạ nào.

Đúng như người tài xế đó nói, con đường rất hẹp, tồn tại lâu lắm rồi, kiểu kiến trúc cổ xưa, tường trần ẩm mốc, nấm mọc quanh mép sàn,... Em vừa rời khỏi chỗ này cách đây 30 phút (!) Mê cung! Chúng đã nhốt em vào mê cung! Tiếng bước chân mỗi lúc một to dần,... Có lẽ chúng muốn để con mồi thích nghi với hoàn cảnh rồi mới ra tay.

Moon có gì để tự vệ? Em có một chiếc di động đã ngoài vòng phủ sóng, một chiếc Usb và không gì hơn. Vẽ lên di động những lối vừa đi mong là nó không hết pin, hiện giờ vạch pin vẫn còn đầy.

Theo quan sát cho thấy mình đang bị theo dõi bởi camera ở khắp nơi, chắc chắn nhưng tên sát thủ đó biết chỗ em đang đứng, có điều chưa muốn ra tay. Moon không hề có kinh nghiệm trong việc này, cũng không

hề có vũ khí tự vệ còn hai tên sát thủ đó, chúng hoàn hảo. Chính xác chúng là cặp đôi sát thủ cao cấp luôn hoạt động cùng nhau. Một nam và một nữ. Cả người đều khoác lên một màu đen kín mít, trừ đôi mắt và lỗ để thở. Rất chuyên nghiệp.

Cái chết đối lúc này rất đơn giản, đứng yên một lúc là có vé tóc hành sang thế giới bên kia, nhưng, em sống là vì ai?

Mes - Em đã sống vì anh trai mình, là “đã”, còn giờ thì sao? Nếu muốn chết, Moon hoàn toàn có thể toại nguyện, nhưng niềm tin ở anh cho thấy ngày hôm đó anh không nói thật.

-Cạch! - Moon xoay người, tiếng cửa đóng lại. Chắc là cái cửa ở lối ra vào. Chúng sắp hành động rồi.

Moon bắt đầu dời khỏi chỗ và đi nhanh dần. Việc cần phải làm bây giờ là đánh lừa đường truyền camera. Nếu không sớm tìm ra sơ hở của hệ thống máy quay sẽ nhanh chóng bị bắn giết, tranh thủ khi chúng vẫn đang chờ con mồi, em cần phải giải nguy cho chính bản thân.

Moon vẫn đang suy nghĩ, tiếng giày của bọn sát thủ vang lên, chúng cố tình tạo tiếng động để thử thách kẻ xấu số. Moon chợt nhớ, ngày trước Ken đã dạy rất nhiều dạng “mánh khéo” để che mắt hệ thống an ninh, lục lọi trong đầu mọi cách thức, ngày ấy em đã học rất tập trung,...

Đây rồi! Moon nhớ ra. Cần thực hiện thật chính xác và nhanh chóng. Nhắm thấy chiếc camera tối tân ở trên nóc nhà, với chiều cao 1m71 thì không thể với tới, em còn có đôi giày mười phân. Vẫn là khó vì trần nhà phải khoảng 3,5 m. Chỉ còn cách duy nhất.

Em gỡ giày trái ra, sẽ làm trụ bằng đế giày bên phải. Thực hiện cú xoay người tung lên, chân trái lấy đà là lên tường, xoay một góc vừa đủ và dùng tay phải tì để giày nhọn hoắt vào ống kính.

-Két! - Trượt rồi, Moon đã xoay quá đà. Chiếc giày rơi xuống mặt đất.

Nếu không có hành động vừa rồi bọn sát thủ vẫn chưa hành động, nhưng giờ thì chúng thật sự nhập cuộc. Moon không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ còn biết chạy,... Thật khó khăn, một chân em chạm đất, còn một bên chân vẫn đang đi giày cao gót, vội vàng cúi xuống và tháo chiếc giày ra, em chạy tiếp. Usb rơi ngay tại chỗ đó.

Chạy và chạy, tiếp tục thực hiện một vòng tròn,... Thêm một cái camera trên nóc, đây là cơ hội cuối cùng. Lần này mà thất bại thì em không đủ khả năng để với tới máy thu hình nào khác. Dùng nốt chiếc giày còn lại, ném thẳng vào ống kính.

Hy vọng là thành công!

Trật, chiếc giày văng vào tường kế bên. Thế là hết hy vọng,... Moon thở hổn hển,... Đế giày bị gãy do lực nén quá lớn phi thẳng vào ống kính của chiếc camera đằng sau.p>

May mắn vẫn mỉm cười với người con gái này.

Em cười, rồi vội vàng chiếu tia laze vào đúng chỗ vỡ của ống kính cũng chính là lớp màng bảo vệ con mắt thần của máy quay. Ánh sáng tương thích kích thích dòng chảy của các electron trong con mắt thần, khiến nó rối loạn. Em tiếp tục chạy, giờ có thể tạm yên tâm, dấu chúng đã phát giác ra hành động vừa rồi thì khi đến nơi hệ thống cũng sẽ báo lỗi!

Moon khởi động chương trình phá an ninh, sử dụng một vài thủ thuật nho nhỏ để làm nhiễu đường truyền tín hiệu dây cáp quang. Như vậy dù có ở trước camera vừa bị phá, nó sẽ hiển thị kết quả trước khi có người bước vào đây vì em chỉnh tua lại thời gian 24h. Mà đây là đường dây mắc nối tiếp, nên tất cả các máy khác cũng sẽ ở trạng thái “im lìm”.

-Mi tưởng chúng ta là con nít chắc! - Tên sát thủ nữ lên tiếng, âm thanh vọng lại.

Moon giật mình quay sang bên, ả đang đến gần, chưa hết, tiếng chân từ bên đối diện cũng đang lớn dần. Em đã bị bao vây.

Moon sơ suất để mất thời gian chạy phần mềm mà không chú ý tới hành tung của hai tên sát thủ. Giờ chúng chỉ cách em một con đường hẹp. Em vẫn muốn gặp anh, em phải sống, Moon nhìn xung quanh bốn

phía xem có cách nào thoát thân, phía trên trần thì không thể mà chiến đấu thì không dám, phải rồi, tầng hầm.

May mắn chính chỗ em đang đứng đây có một lối thoát! Moon cố cạy nắp cửa hầm, khó quá, tay em không đủ khỏe, rút điện thoại và bật sóng laze công suất lớn. Nhanh lên, chúng sắp thấy mình rồi.

Nắp cửa vừa mở, toan định nhảy xuống, chúng đã kịp trông thấy. Em vội vàng bám lấy thang dốc.

-Đoàng! - tên sát thủ nữ nổ súng vừa đúng lúc Moon xoay người.

-Á! - trúng đạn vào đúng xương bả vai, mất thăng bằng, em trượt luôn theo cầu thang, hai cánh tay vẫn cố tỳ vào cột dọc của thang để tránh bị ngã nhào.

-Uỳnh! - Moon tiếp đất, người rũ xuống dù rất đau vẫn cố ngượng dậy. Máu từ bả vai trái tuôn ra, nếu không mau chóng băng lại, cơ thể sẽ mất máu và cũng vô tình để lại dấu vết cho chúng.

Dưới tầng vẫn là mê cung. Nhưng vì là đường hầm nên có phần tăm tối, nếu chúng muốn rà soát vết máu thì buộc phải dùng đèn, như thế sẽ bất lợi hơn vì một tay chúng đang “bận”. Về việc camera thì em yên tâm rồi, chúng đã bị vô hiệu hóa.

Chiếc điện thoại có chức năng đèn pin và xác định những nơi đi qua, Moon dần khoanh vùng lại được những lối mòn. Được rồi, tạm thời ngồi nghỉ tại một góc khuất mà muốn vào được đây phải đi khá lòng vòng.

Em đang rất đau, máu rỉ ra từ viên đạn, một hành động nhỏ như cựa mình cũng khiến vết rách tê tái. Chiếc áo vest góp phần giảm bớt ảnh hưởng từ sức nóng rát và tránh cho viên đạn tiến sâu hơn. Cởi áo khoác ra, máu chảy nhiều quá, tại em đã hoạt động quá sức,...

Moon cho chiếc điện thoại lên miệng để giữ, bật chế độ tia diệt khuẩn, đây là ứng dụng mới trong sản phẩm công nghệ của DEVILS, biến đổi tia X và hạt nhân cơ bản của nguyên tử. Em chiếu ánh sáng vào vết thương và ngón tay phải của mình.

Nhắm nghiền mắt, rồi dùng năm đầu ngón tay gấp viên đạn ra, hoàn toàn thủ công. Móng tay không quá dài đủ để chạm tới viên đạn. Đau! Nỗi đau thể xác quá kinh khủng, tự ta xé từng miếng da thịt của bản thân. Máu vẫn cứ tràn ra, ừng ực. Nếu ngày ấy, “họ” không tập cho cách tiếp xúc với máu, chắc giờ em đã hoảng loạn trầm trọng rồi,...

Từng giọt máu rơi, em đang nghĩ tới anh,... hai chúng ta cùng chảy chung một dòng máu! Moon lôi được viên đạn ra, không có thuốc gây tê, nên khiến bả vai đau như búa bổ.

Moon xé ruột áo Vest ra làm băng để quấn lên vai. Máu đã ướt sũng chiếc áo sơ mi.

Thở mệt,...

“Em cố gắng tất cả là vì anh đấy!” - Moon cười.

Em thò tay vào túi áo khoác, định lấy ra Usb, dù thế nào nhất định cũng phải phá khóa để gửi về DEVILS, như thế mới thực sự hoàn thành nhiệm vụ và mới có cơ hội để lập công, xứng đáng với anh. Chợt Moon phát hiện ra mình đã làm rơi ở đâu đó.

Hai tên sát thủ đã dò ra vết máu.

Thôi rồi! Em đã làm mất thứ quan trọng nhất của vụ giao dịch. Những lúc này phải thật bình tĩnh mới có thể đưa ra lối thoát cho bản thân. Nếu đánh trực diện sẽ không thể thắng nổi chúng, vì chúng có vũ trang. Em chỉ có một mình và đang bị thương. Chắc chắn giờ này hai sát thủ đang ở rất gần.

Gọng áo! - Em chợt nảy ra một suy nghĩ.

Để tôn dáng cho chiếc áo vest, thông thường người ta hay sử dụng vải đệm lót và gọng thiếc để tôn lên cầu vai. Đúng rồi! Hai bên vai là có cả thấy bốn chiếc gọng. Em dùng răng rạch chỉ áo ra rút gọng nhét vào người. Đây sẽ là vũ khí.

Bước chân tên sát thủ chậm dần.

Moon vẫn còn thời gian vì lúc trước đã cố tình đi vài vòng quanh những lối mòn để vết máu lấm tẩm rơi xung quanh khiến chúng hẳn sẽ khó tìm hơn. Cố kìm tiếng thở của mình.

Bọn chúng sắp đi tới. Kế hoạch là Moon sẽ ném chiếc áo khoác vào người chúng, tranh thủ thời cơ chạy biến, rồi ném ba miếng gong ra để tung hỏa mù, cho chúng xác định nhầm vị trí của mình. Tiếp tục bật hệ thống rối loạn camera sẽ khiến đầu đọc dữ liệu của bọn sát thủ bị đơ. Theo em chắc Usb rơi ở đâu đó gần cái cầu thang, có thể do lần ngã mạnh nên nó bắn tung ra lúc nào. Tên sát thủ hẳn nghĩ em vẫn đang cầm nên sẽ không tìm kiếm, thế rồi lần mò lối thoát thân nhờ hệ thống camera ở đây...

Kế hoạch tạm ổn, tuy nhiên,... Chiếc điện thoại đột nhiên bật sáng thông báo trạng thái sắp hết pin. Ánh sáng từ đèn đủ để tên sát thủ nhận ra, vị trí con mồi.

Moon vội vàng cất chiếc điện thoại vào túi quần. Tiếng động mỗi lúc một gần hơn. Cố gắng gượng dậy, vết thương vẫn rất đau. May là trước khi tới đây em đã uống một viên thuốc AKR giúp đẩy nhanh quá trình đông máu,...

Hai tên sát thủ chìa đèn pin vào mặt kẻ thù!

! Em tựa vào tường, cố gắng tìm cách thoát thân,...

Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu thẳng vào khuôn mặt khiến hai con mắt nhắm lại, Moon vội vàng cho tay trong túi quần và nhấn tổ hợp phím AltF2 - chức năng gây rối loạn hiện lên màn hình tức thì, nhớ ngày trước em hay làm thủ công rất dài, Ken đã chỉ cho cách nhanh hơn, giờ không được nhìn màn hình, rất khó để thực hiện.

Phải sử dụng trí tưởng tượng! Moon đang cố gắng nhớ lại màn hình của chiếc laptop ngày trước được học, Sếp đã dạy rất kỹ phần này, đã sáu năm trôi qua, em phải nhớ. Thực sự phải nhớ để còn gặp anh.

-Đoàng! - Tiếng súng được bắn ở cự li 5m.

-Sao mày lại nổ súng! - Tên sát thủ nữ muốn để cho con mồi đau thêm chút nữa vì phát súng vừa nãy và ả muốn được bắn con mồi.

-Để nó có cơ hội tìm đường thoát thân sao? Nó chỉ là một con oắt con, nhưng khinh địch là không tốt, để an toàn thì cho nó một phát súng cho vui! - Tên sát thủ nam lạnh lùng lên tiếng.

-Ta không thích, lần tới này để ta bóp cò! - Tên sát thủ nữ tranh dành.

Moon rất đau, viên đạn mà hắn cố tình bắn trượt đang nằm yên trên cổ tay trái. Vẫn may là hắn không bắn vào tay phải, vì bắp vai trái đã tê liệt, thêm một viên đạn nữa chỉ khiến một bên cánh bị vô hiệu hóa. Em cần phải giữ gìn tay phải nếu không khó lòng mà thoát thân. Chúng vẫn đang đôi co, nhân cơ hội này em dùng phi tiêu.

Moon ném cái gong áo bắt ngờ vào mặt của hai tên sát thủ. Do đã được đào tạo và ở cự li gần, hai mũi tên đã trúng đích. Một văng vào sống mũi của nam sát thủ, còn một cái rơi vào khóe mắt tên còn lại khiến lớp vỏ mặt nạ bị rách toạc một đoạn chừng hai cm.

Chạy! Cách tốt nhất bây giờ là chạy, chúng theo rất sát.

Moon giờ chiếc điện thoại lên, vừa chạy và cố không để phát ra tiếng động quá to, vừa tranh thủ theo dõi màn hình phá hệ thống. Chỉ có một cánh tay khiến em bất lợi vô cùng.

-Nó ở đằng kia! - Tên sát thủ đã chiếu đèn pin vào con mồi. Chối quá, Moon vẫn cố gắng thực hiện. Cổ tay ra rất nhiều máu, nếu không kịp thời cầm thì bàn tay trái sẽ bị hoại tử.

“Accept” - Moon nhấn ngay trên màn hình cảm ứng, bộ phận nhiễu từ đã được kích hoạt trên màn hình kép của di động.

-Bíp! Bíp! Bíp! - đồng hồ đa năng của hai tên sát thủ báo hiệu khẩn cấp, hệ thống thông tin và camera rối loạn.

Hai tên vẫn đang chỉnh đồng hồ, em có lợi thế. Chạy! Chạy rất vồn vã!

-Đuổi theo nó mau!

-Vội gì! Trêu con nhỏ đó tí, đằng nào mọi ngõ ngách ở mê cung này đôi ta chẳng thuộc nằm lòng.p>

-Mi lại khinh địch rồi! -Vậy thì cho ta 5 phút! Ta sẽ giết con nhỏ đó! - Tên nữ sát thủ cam đoan.p>

-... Thôi được!

Tên sát thủ nữ chậm chậm bước đi,...

Moon đã chạy tới chiếc cầu thang ban nãy, loay hoay cố gắng tìm chiếc Usb, nếu không có nó thì dấu sóng sót trở về cũng không toàn mạng, vẫn bản xác mình đã được kí kết, Green đã hết trách nhiệm, DEVILS không có quyền gì để khiêu nại, giá trị của những con số trong Usb không hề nhỏ.

-Tìm gì thế nhóc con? - Tên sát thủ nữ đã tiến sát nút.

Chính nhờ vị trí tương đối gần nên xung điện từ của chiếc di động phát ra rất mạnh, khiến đồng hồ của ả báo loạn.

Moon vội vàng trèo lên thang nhân lúc cô ta tháo chiếc đồng hồ, em có được 15s, vì đồng hồ được gắn khá chắc chắn.

“Thôi vậy! Phải tìm cách thoát trước đã rồi mới quay lại tìm Usb”- Moon nghĩ thầm.

“Pin yếu”- Chiếc điện thoại tiếp tục hiển thị trạng thái, em đã để máy hoạt động trong thời gian dài và sử dụng tia sáng xanh diệt khuẩn tiêu tốn rất nhiều năng lượng. Tạm thời tắt máy, như vậy là hệ thống camera lại trở về trạng thái bình thường. Tên nữ sát thủ đã vất bỏ đồng hồ định vị, nhưng còn sát thủ nam, hẳn vẫn đang dùng.

Moon xé tạm bên thân áo sơ mi để lấy vải buộc tay trái lại.

-Đoàng! - Một lần nữa tiếng súng lại nổ. Tên sát thủ nữ muốn trả thù cho chiếc mặt nạ rách.

Rất quá, viên đạn vừa mới sượt qua mặt, rơi trúng vào tóc. Moon tiếp tục sử dụng gọng áo. Phi thẳng vào bả vai phải của kẻ nữ, ả tránh được. Đã mất ba chiếc gọng.

Ngay sau đó Moon cầm nhanh viên đạn đang nóng ném mạnh vào đầu gối tranh thủ lúc ả không chú ý. Đương nhiên vì phải né miếng hợp kim vừa rồi, không kịp trở tay, sức nóng của viên đạn khiến chân cô ả tê buốt. Còn em đã có một vết bỏng nhỏ khá nặng ở má phải và lòng bàn tay, do lực ma sát và khối khí di chuyển theo viên đạn với tốc độ quá nhanh.

Em chạy tiếp!

-Đoàng đoàng đoàng! - Tên sát thủ liên tiếp nổ súng mà quên mất rằng đã dùng hết số đạn trong bao. -Hey! Cho ta mượn súng! - Cô ta giơ tay trước mặt đồng bọn tiến tới từ lúc nào.

-Thôi đi - Hẳn sẽ trực tiếp ra tay. Tên này dày dạn kinh nghiệm và tuyệt đối không coi thường mục tiêu.

Moon chạy, đột nhiên em ngã ụch. Lòng bàn chân trầy máu, rách da, đau ghê gớm, mau chóng lấy tay quệt mồ hôi, máu đã lem nhem khuôn mặt non choẹt.

“Anh à! Em sẽ trở về để gặp anh! Nhất định là thế!”

Hơi thở hỗn hển... gấp gấp. Tên sát thủ đã ở ngay sau.

-Bình! - Hẳn dùng nắm đấm đầm trực tiếp vào bụng nạn nhân, rồi dặng hai chân trước mặt, cúi người xuống và xóc nách em lên. Đứng bên trái, khiến em đau dữ.

-Bốp! - Hẳn mạnh tay tát thẳng vào mặt, đồng thời buông tay khiến Moon lao thẳng ra phía trước.

Đàn ông không bao giờ dùng nắm đấm với phụ nữ. Nhưng đối với bọn sát thủ thì chẳng tồn tại khái niệm ấy, dấu hằn có vào nghề được hai mươi năm và em chỉ là một con nhóc.

Mặt lê xuống gạch, người ề ảm Moon cố mở mắt, phía trước chính là cái Usb. Moon khởi động lại điện thoại. Tên xấu xa vịn tay chuẩn bị tung đòn.

-Bụp! - Hẳn dùng cùi trỏ đập mạnh vào lưng em.

- Phụt! - Là máu, lồng ngực không thể chịu được sức nén từ cú va đập, khiến máu từ trong cơ thể trào ra ngoài.

Hắn thật vô nhân đạo. Em không có sức chiến đấu, ngay từ ban đầu đến lúc này nhưng vẫn phải cố gắng cầm cự, thà để hắn đánh bầm dập còn hơn dùng súng.p>

Moon lấy thân mình che đi điện thoại, em đang cố gắng chuyển dữ liệu từ Usb vào máy. Chắc chắn chúng sẽ giết và thu lại đồ vật nên cần lưu hồ sơ. Rồi may mắn nếu thoát ra được đây, chiếc điện thoại sử dụng năng lượng Mặt trời sẽ gửi thông tin cần thiết đến Sếp.

Máu từ vai và tay chảy ra rất nhiều, chính là lớp nguy trang cho những hoạt động của em. Tên sát nhân ngờ tưởng Moon đang cố ngượng dậy định ột phát quét định.

Hắn dơ gọng súng chìa thẳng vào khuôn mặt trắng bệch. Nếu bắn ở cự li này thì chắc chắn máu sẽ vấy vào bộ quần áo nên lùi lại vài bước.

Hay là buông xuôi, làm gì còn lối thoát nữa, dữ liệu mới bắt đầu được gài vào điện thoại, hệ thống triển khai tự động cần phải qua bước kiểm tra, rà soát tính liên tục rồi mới được lưu, mất quá nhiều thời gian mà với tình hình này thì em không thể thoát ra ngoài tới vùng phủ sóng.

“Anh ơi! Liệu em có còn được gặp anh không?

Liệu anh có nhận em không?

Hay liệu anh không phải là anh trai em?

Suốt 17 năm qua, anh trai đâu có tìm em, hoặc là anh đã chết rồi!”

Tuyệt vọng! - Moon chẳng có gì để chứng minh người thanh niên hôm trước là Mes ngoài linh cảm. Không! Linh cảm đâu phải lúc nào cũng đúng!

Và em quyết định buông xuôi!

z

Arrow và Ken bước ra từ hội nghị bàn tròn, họ dự tính sẽ bay về nước ngay.

“You have a mail” - Giờ Arrow mới mở di động.

“Chắc lại là hộp thoại của mấy lão già xin xỏ đi thay thế công việc ở Green” - Arrow nhả mặt, hắn không mở xem và cũng không xóa.

z

Moon nhìn thẳng vào gọng súng.

Tên sát thủ đã kéo cò, chỉ cần buông tay là khuôn mặt người con gái kia sẽ nát toét(!)

Thời gian như ngừng trôi,...

Trong khoảnh khắc cận kề cái chết, người ta thường suy nghĩ về cuộc sống...

Mẹ cũng đã từng như này, bà từng bị dồn vào lối mòn và một phát súng đã đưa tiễn bà về thế giới bên kia. Em là người chứng kiến.

Em còn nhớ, trước khi chút hơi thở cuối cùng, mẹ đã mỉm cười với em. Đôi mắt mẹ ngấn nước, mẹ rất đau khổ.

Rồi khi ở cô nhi viện, bọn trẻ đã khinh miệt em, nhưng đôi khi chúng cũng ột chỗ ngồi, cũng cho ăn chung và cho em đồ chơi cũ,...

Arrow đã từng đánh em, nhưng hắn lại ban cho em sự sống!

Ken cũng coi em như một bao cát để hắn chút giận, nhưng lại chính là người đã dạy em học lập trình.

Yun là người bạn thân nhất của em, đôi khi làm cậu cáu nhưng cậu vẫn luôn bảo ban.

Wine là người mà em rất muốn bảo vệ, không hề biết là ai, nhưng em rất quý,...

Khi đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, người ta thường nghĩ về những điều tốt đẹp,...

Còn anh?

Anh đã cho em nghị lực sống!

Vậy mà anh đâu có tốt với em!

Moon buông xuôi rồi, vết thương vẫn chưa ngừng ra máu.

“Liệu đã muộn, phải không anh?”

Máu em đã tràn xuống rồi

Loang lổ những vết ố của thời gian

Những vết đỏ vô vọng...”

...

Và tên sát thủ bóp cò!

Một ai đó muốn tìm tới cái chết, thật ích kỉ! Họ rũ bỏ trách nhiệm với gia đình, và xã hội... họ chỉ nghĩ mình sẽ được đến một nơi thanh thản mà đâu nghĩ đến một ai,...

Liệu sẽ có ai đau khổ vì em chứ?

z

-Anh đi nhé! - Mes vỗ vai cậu em trai.

-Thì anh cứ đi! - Wine vẫn không dời mắt khỏi cửa sổ thông tin trên máy tính.

-Ừ! Đừng đợi cơm anh! - Mes nở một nụ cười hiền.

Wine nhìn anh. Nhà chỉ có hai anh em nhưng có bao giờ ăn cơm chung đâu nhỉ, hầu như Wine toàn đi ăn ngoài. Khuôn mặt Mes lúc này rất lạ, thoáng có chút buồn, nụ cười ấy không giống với khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Mes đứng đợi Arrow rất lâu...

Hai vị Sếp giờ đã xuống sân bay, đang trên đường về Devil Buildings. Anh nhắm tính, còn hai ngày nữa em gái sẽ phải thực hiện kế hoạch.p>

“Mes!”- Arrow trông thấy anh. Cả Ken cũng đồng sững nghĩ.

“Nực cười, ta sao có thể để Moon chết được!” - Arrow không thích tình cảm của Mes dành cho em.

-Mes! Nếu cậu sẵn sàng đi thay con nhóc ấy, chúng tôi sẽ ủng hộ - Một số nhân viên của DEVILS chờ chực hy vọng Arrow sẽ đổi ý.

Ken bước xuống xe, đột nhiên chiếc điện thoại trong túi rung lên.

Hắn mở ra.

“From Green,

Key: 196795976053453434213

Click here!”

Ken không tin những gì nhìn vào mắt mình. Hắn phải có người nào đó đã thực hiện giao dịch.

-Arrow! Kiểm tra điện thoại đi! - Ken đưa mắt sang bên Arrow. Kế hoạch đàm phán với Green do Arrow trực tiếp chỉ huy, văn bản xác minh được gửi tới máy của Arrow, còn dữ liệu sẽ được nhập từ máy của người đến lấy, chuyển về máy của cả hai vị Sếp.

Arrow lấy máy ra, hắn đã lại tắt nguồn vì quá nhàm chán những tin nhắn vô vị.

“You have 2 mails”.

Arrow mở ra,...

“1: 15h56’, FRI, Match 23,2011.

From to Moon

Tôi xác nhận đã giao dịch hệ thống cơ sở dữ liệu số 367 từ Green...”

Arrow thực sự bất ngờ, hắn mở tiếp tin nhắn thứ hai đã nhận được.

! - Tin nhắn đúng y như ở máy Ken. Bất giác hắn nhận ra, đã quên mất không nói thời gian cho Moon.

!

-Tạch! - Tên sát thủ đã thả ngón tay khỏi cò súng.

Moon nhắm chặt mắt.

1...2...3s...

Hắn nhìn em. Súng hết đạn.

-Khỉ thật!- Hắn đã quên không tra.

Vậy là súng của cả hai tên đều không còn một viên đạn nào tuy nhiên không khó để tên cao to lực lưỡng này giết chết con nhóc, mà chẳng cần đến hắn, ở bên cạnh cũng dư sức.

-Đàn ông không nên mạnh tay với phái yếu! Để ta!

Hắn lùi người lại để nhường đông đội mình tiến lại gần con mồi. Di động của Moon đã chấp nhận dữ liệu của Usb, bắt đầu tiến hành chuyển nạp dữ liệu và sẵn sàng gửi tới Sếp.

Khi gần kề với cái chết, bản năng sống trời dậy dù đã muốn buông tay,... Moon còn một chiếc gọng cuối cùng.

Em đã sẵn sàng!

Tên sát thủ giơ móng tay sắc nhọn đã được gọt giữa tỉ mỉ lên toan định cào nát lớp da mỏng manh.

-Đúng là tính ích kỉ của phụ nữ! - Tên còn lại lên tiếng.

-Hừm! Thôi thì dùng nắm đấm vậy!- Ả vo tròn nắm ngón tay và nhằm thẳng chúng vào xương quai hàm của Moon.

-Ọc ọc! - Máu từ khoang miệng trào ra, - Khụ khụ! - Moon không thể làm chủ được cơ thể, đầu đau điếng, lượng máu trong người cứ vơi dần.

-Wow! Tiếp đi! - Hắn khoanh tay đứng nhìn, cổ vũ bằng âm thanh đắc chí.

-Đau không cô em? Không ngờ nhân viên của DEVILS cao cấp lại có ngày bị lụy trước Green chúng ta - Cô ta nói mà không hề xem xét về tuổi tác. Nếu có thể là một nhân viên cao cấp thực thụ của DEVILS, hai hay ba lần cặp đôi sát thủ khó mà qua mặt được, nhưng em chỉ là một điệp viên hạ cấp.

-Khụ khụ! - Máu vẫn cứ tuôn ra, Moon lấy tay lau miệng, cả người giờ sặc mùi máu. Moon nắm chặt lấy gọng áo, máu đã nhuộm màu cho thanh hợp kim.

Ả ta tiếp tục duỗi thẳng bốn ngón tay, riêng ngón cái cụp vào, dự định sẽ “chặt” vào cổ nạn nhân. Với động tác dứt khoát và trúng mục tiêu, chắc chắn gân cổ sẽ đứt, dẫn đến hiện tượng chảy máu trong và tắt thở ngay lập tức. Nghĩ là làm, cô ta giương tay lên cao.

Chiếc điện sắp hết pin hoạt động chậm quá, em đâu còn nhiều thời gian.

-Phập! - Moon đã kẹp đâm gọng sắt vào lòng bàn tay cô ả. Em vội vàng chạy tức thì.

Mỗi bước chân là một hy vọng. Moon xác định rồi, mình chết nhưng vì lòng trung thành nhất định phải gửi tài liệu về. Chạy được một vài bước thì điện thoại đã hoàn thành việc copy dữ liệu, Moon rút ngay chiếc Usb và ném ra đằng sau theo cách vô tình đánh rơi.

Hai tên sát thủ biết chắc chắn con bé sẽ chết, vấn đề chỉ còn thời gian. Chúng yên tâm tìm vị trí của chiếc Usb, để mặc con mồi chờ chết.

Moon chạy vội xuống tầng hầm, cần tìm ra cái đồng hồ của tên vừa rồi ném đi, chắc chắn nhờ nó sẽ gửi dữ liệu về.

Đây rồi! Moon mò mẫm cách khởi động, chiếc di động vẫn đang phát huy công dụng của nó, chặn sóng tín hiệu tới đồng hồ của tên nam, vạch pin di động nhấp nháy.

Được rồi, hệ thống cổng thông tin đã được mở, em nhấn nút “Move” để chuyển hoàn toàn về máy của Sếp.

Mong là kịp để Sếp nhận được.

-Hey! Ta tìm thấy rồi! - Nữ sát thủ tìm được chiếc Usb ở góc nhỏ của tường, máu lem nhem đã làm chúng chậm lại mấy phút.

-Khử con nhỏ đi! - Tên kia ra lệnh.

Và hai người chúng xuống hầm. Ánh sáng quá tối, chiếc đèn pin thể hiện được một phần nhỏ chức năng.

Một xác người đang tựa vào tường. Là cô gái đó,... Máu chảy loang lổ, xuất phát từ đỉnh đầu, vẫn còn nghe thấy tiếng tí tách rơi của từng giọt, chảy xuống khuôn mặt nhợt nhạt, đi qua sống mũi, cả khuôn cằm, cổ, bả vai ướt đầm, thứ mùi máu còn rất tươi, chiếc áo sơ mi dày đặc máu, phía dưới, máu đã lan tràn quanh chỗ cái xác, lênh láng. Ánh đèn bị phản chiếu lại, thứ ánh sáng tang tóc, đau thương,... Cô gái chết rất thảm.

-Hình như nó bị cái thùng trên kia rơi trúng đầu!

-Và cả đỉnh đầu thùng lưng nữa - Tên còn lại nhận xét, máu từ sau chảy rất nhiều, chắc là có cái đinh nào đó cắm ở tường.

Chiếc điện thoại cũng vừa mới sập nguồn. Tên sát thủ đẩy nhẹ vào cằm Moon, khuôn mặt đã đổ rộp.

-Nó chết rồi!

-Ông chủ có lệnh gọi về! - Tên sát thủ nam vừa nhận được thông báo.

-Thế còn cái xác này!

- Kệ đi, lần sau cho kẻ tử từ đến “dọn”!

Rồi chúng lạnh lùng bước đi. Cái xác đơn độc, máu vẫn tiếp tục chảy...

z

Arrow thực sự bất ngờ, trách mình bất cẩn sao có thể quên một chuyện hệ trọng tới như vậy. Hắn đã định gài người theo sát Moon để bảo vệ, nhưng chẳng ai nghĩ em đi sớm quá vậy và người anh của hắn cũng có suy nghĩ tương tự.

“Làm sao một cô gái có thể làm được điều đó?” - Arrow có chút nghi vấn, mấy lão già của DEVILS còn chưa chắc dám đi một mình, thế mà một mình em có thể? Vội vàng gửi thông báo khẩn tới Green. Hắn sẽ nhập cuộc!

Ken lại có cách làm riêng của mình.

Họ lên xe để lại đám nhân viên đằng sau, trong đó có Mes. Anh vẫn chưa hay hung tin gì!

z

Yun đang đứng trước ngã rẽ, nếu hôm ấy, cậu theo em, thì hôm nay đã không phải hối hận,...

Giờ cậu có cảm giác gì đó... nhưng nhớ!

z

Arrow phi thẳng xe tới Green, hấn đi một mình, lao luôn vào cổng tòa nhà, dù có vài người đang đứng ở đấy. May là họ đã kịp nhảy ra bên lề. Tốc độ nhanh khủng khiếp, dừng lại, hấn không mở cửa xe mà dùng chân đạp mạnh. Hấn đang nổi giận! Đi rất nhanh lên lầu vào tới sảnh.

-Ngài Báo! Rất vui vì ngài đã đến - Ông già ra vẻ niềm nở, trong lòng đang lo tới nẫu ruột.

-Câm đi! Người của ta đâu? - Arrow gầm vào tai ông già.

-Ngài bình tĩnh, chúng tôi đã đưa cô ấy về rồi! - Ông ra giọng ngọt nhẹ. cách đây ít phút, ông vừa nhận được tin báo tử của cô gái đó. -Đưa về theo cách nào? - Arrow đang nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn.

-Ngài yên tâm, chúng tôi đã cử người bảo vệ theo sát, đảm bảo không có rủi ro - “Tên nhóc này, mi mà không phải Báo Đen thì ta đã i no đạn rồi, con nhỏ đó là nhân viên của mày thì sao nào? Đã hoàn thành giao dịch còn nhiều lời!” - Ông ta nghĩ thầm.

-100% vốn và lãi trong sàn chứng khoán chuyển hết về DEVILS, kèm theo hai năm khóa vận giao thương. - Arrow nói mà không nể nang người trên.

-Ngài nói gì vậy? Đã giao kèo DEVILS lấy 60%, còn chúng tôi chỉ 40%, cam kết đã được xác lập sao ngài lại thay đổi? - Ông già khó chịu.

-Vậy hay thích bị nuốt luôn!? - mạng sống của lão này chẳng đáng giá đối với Arrow, ông ta chết đi thì người khác lên thay, chuyện rất bình thường, nhưng Arrow muốn trừng phạt chúng, vậy thì cách tốt nhất là đánh vào kinh tế.

-Hạ nhiệt nào! Bay đâu, dâng trà! - Ông ta ra lệnh - Ngài cho tôi biết lí do, chúng tôi đã làm gì phật ý DEVILS? - Tiếp tục tỏ ra nhường nhịn người mà kém ông ta gần bốn chục tuổi, thật nhục nhã.

-Nhân viên của ta đâu? - Arrow chắc chắn khi hấn gửi tin đến Green lúc vừa rồi, chúng phải dừng tay lại ngay với Moon, mong là mọi chuyện chưa quá muộn.

-Ngài cứ về nghỉ là nhân viên của ngài cũng về liền! - Ông ta đành nói vậy.

-Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ! - Hai tên sát thủ sau khi thay đổi trang phục lập tức về trình diện. Lũ người dưới đã không kịp ngăn chúng vào trong sảnh.

-Đoàng! Đoàng! - Arrow rút súng và bắn liên tiếp vào đúng cổ họng của cả hai.

Dẫu chúng có là sát thủ cao cấp luôn mặc áo chống đạn nhưng Arrow hạ thủ chỉ trong vòng 1s. Hai tên chết ngay tức khắc, chúng đâu trực tiếp sát hại em, và Arrow cũng không chắc chúng đã đi làm nhiệm vụ gì.

-Ngài hơi quá rồi đấy! - Ông già không thể chịu thêm nổi, ai đời lại để cho DEVILS bắn chết người của mình ngay tại sảnh của chính mình. Máu bắn tóe vào tận tay áo ông ta.

-Muốn tồn tại thì giao người ra đây! NGAY LẬP TỨC! - Mắt của Arrow long lên đáng sợ.

-Cô ấy đã về DEVILS an toàn. Nếu không tin ngài có thể về kiểm chứng!

-Để mà các người tẩu sang nước ngoài chắc!?!

-Ngài nói gì vậy! Mà nói thẳng ra, theo bản cam kết, chúng tôi không có trách nhiệm về an toàn của cô gái.

-Xoảng! - Arrow ném ngay cái cốc thủy tinh vào tấm bản đồ treo trên tường. Lớp kính bao bọc bên ngoài vỡ vụn.

z

Một vài nhân viên nội gián của DEVILS đã tìm tới khu nhà cổ theo lệnh của Sếp lớn. Cái xác đã biến mất. Trước đó,... Chiếc điện thoại sập nguồn đúng lúc hoàn thành nhiệm vụ. Kể theo lệnh hạ thủ theo tin ông chủ về gấp. Moon bị ngất lịm.

Em tỉnh dậy sau đó khá lâu, đầu như vừa có cái gì rơi trúng, cả người có lớp keo dính dính.

Lúc rồi khi đang loay hoay với cái đồng hồ và cố tìm đường thoát thân, em đã va vào một ván gỗ trên tường, khiến lớp dầu đen trên cao rơi xuống. Moon bất tỉnh vì cả thùng dầu rơi tự do, may mà không trúng hẳn vào đỉnh đầu. Thế là nước dầu đen ngòm từ chân tóc cứ thế mà chảy xuống. Bả vai cũng bị hộp sắt va vào, khiến nó rỉ thêm máu, máu và dầu không tan vào nhau mà chỉ đan xen. Cộng thêm thể lực rất yếu, lúc ấy trông em chẳng khác gì một xác chết.

Thứ chất lỏng này nếu nhìn thoáng qua thì giống thật là máu, và chúng cũng không có mùi gì, chỉ phảng phất mùi máu tanh của em. Moon cố gắng đứng dậy.

Hai tên sát thủ đầu rồi? Mà giờ em chẳng đủ sức để suy nghĩ gì thêm nữa, đói và mệt, mất máu quá nhiều. Moon tiến tới chỗ đồng hồ và di động, bật nguồn máy, nhờ tinnhs năng hồi pin nhưng chỉ dùng được thêm một ít thôi là sẽ tắt, cần nhanh chóng rời khỏi nơi tối tăm này. Kết nối hai thiết bị cũng tìm được lỗi ra gần nhất, dạ dày em đang kêu dữ dội. Và Moon lết từng bước,...

Vết dầu đã khô và máu cũng vậy, chẳng để lại dấu chân em.

Hôm nay, vẫn có trăng!

6. Chương 06

Chương 06 : Tác dụng phụ

Moon choàng áo Vest lên người nhưng trông vẫn rất thê thảm. Mặt mũi thì tái mét, nước dầu đen xì đã khô kết bám vào khuôn mặt, mái tóc bết thành từng cụm, còn chiếc quần màu nâu gần như được nhuộm sang đen. Em vẫn đang tỏ ra bình tĩnh không muốn để người dân xung quanh phát hoảng vì bộ dạng mình.p>

-Cháu gái! Cháu bị làm sao thế? - một người hàng nước tốt bụng thấy vậy liền hỏi thăm.

-À! Cháu đang đóng phim - Moon giả bộ - Cháu là người đóng thế! Hi hi!

-Thế à! Phim gì mà ghê quá? - Một người khác tò mò. Moon cố tươi cười để che đi những mệt mỏi và đón đầu thể xác. Trông em giống như một diễn viên thực thụ.

-Phim hành động. Cháu phải giữ bí mật. Đạo diễn không cho cháu nói, chú ấy bảo cháu đi xung quanh một vòng để người ta nhìn xem có thấy sợ không? Hi hi!

-Ta thấy giống phim kinh dị hơn! Haha! Mà cái nước màu đen này là gì vậy? Còn cả máu nữa? Chắc là tiết lợn hả?

Moon cười cười: -Không, phẩm màu hết! À, bác cho cháu xin ngụm nước với!

Moon sau khi đã “tẩy trang” quyết định về báo cáo. Em đã hoàn thành trọng trách Sếp giao phó, “LOẠI HẠ ĐẲNG NHƯ CÔ MÀ ĐỦ TƯ CÁCH LÀM EM TÔI À!”- Em đã vì câu nói này mà rất quyết tâm. Trên con đường vắng vẫn chỉ mình đơn độc, mỗi mòn từng bước chân,... Ken đang ngồi trong xe, hẳn cũng đi con đường đó, thấy một dáng người quen quen, mái tóc cắt ngang vai.

“Moon (!)?”

Hắn bước xuống xe. Moon không bao giờ mặc áo bó sát người đến thế. Em mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ và quần Jean. Nghe thấy tiếng ô tô dừng lại và cảm nhận một người nào đó đang ở phía sau, Moon quay người theo phản xạ.

Hắn lướt nhìn từ trên xuống dưới - Làm gì ở đây? - rồi lên tiếng, giọng trầm âm nhưng luôn miệt thị.

-... - Moon rất muốn trả lời nhưng vì quá sợ nên cứng lưỡi, cổ họng bị nghẹn ứ. Em thở mệt và trượt người theo bờ tường, không còn hơi sức để nghĩ gì thêm nữa. Ken ngồi xuống bên cạnh, xắn tay áo em lên, đứng bên trái. Không nằm ngoài dự đoán, Moon mặc chiếc áo màu đỏ để che đi vết thương bên trong. Ken kéo áo rất mạnh khiến tay em co lại rồi cũng nhẹ tay hơn, xắn bên ống quần phải. Máu đã tụ lại bên trong khiến cả một vùng da thâm tím. Moon mệt nhoài. Giờ hắn có đánh thì em cũng không cảm thấy đau nữa, vì quá đau rồi. Mặc kệ! Và em ngất lịm trong vòng tay để Ken đưa về phòng.

Moon được chăm sóc cẩn thận dưới tay nghề của những bác sĩ chuyên nghiệp, chỉ sau vài tiếng đã hồi sức. Mọi thứ vẫn rất mờ ảo, cứ nhắm rồi lại mở mắt ra để điều tiết. Đây là đâu? Em đã từng đến đây rồi thì phải? Rất quen, tất cả đều được phủ màu trắng. Là phòng của em hồi trước. Moon cảm thấy cánh tay đỡ đau nhiều, cảm giác êm ái vô cùng. Máu đang được truyền vào tay. Là máu! Một lốc máu treo trên cao, từng giọt nhỏ xuống, đi vào cơ thể.

-Phụt! - Giật mạnh. Em không cần thứ máu này, em muốn máu của anh! Từng giọt máu lạ chảy vào còng khiến em xa lạ với anh trai hơn.

Moon thuộc nhóm máu AB, loại máu chuyên nhận nên bất kì loại máu nào khác cũng có thể phù hợp. Em không thích điều đó, chỉ muốn chảy chung một dòng máu với anh.

-“Ring!” - chiếc điện thoại đổ chuông, có một tin nhắn. Moon thực sự sốc khi nhìn vào hàng chữ trong màn hình. “Em tôi” sao từ ngữ anh sử dụng lại phù phàng đến thế. Anh đã xác minh chưa mà tuyệt tình đến vậy. Ngộp thở quá, em quần trí rồi, trong đầu mông mông những suy nghĩ tiêu cực.

-Vậy nếu em chết thì anh chịu nhận em chứ? - Moon gào lên trong căn phòng trống, ném túi máu vừa rồi xuống sàn, khiến túi bục và máu chảy ra,... Moon chạy ra khỏi giường đi tới bếp.

Ken bước vào.

-Anh à ? Sao lại đối xử với em tàn nhẫn như thế chứ ? - Moon vẫn tiếp tục gào, nước mắt lã chã, không hề quan tâm đến sự có mặt của ai khác.

Hắn vẫn để yên cho gào tới khuây khỏa rồi mệt là sẽ thiếp đi nhưng không như dự đoán, em gào, gào rất to... Rồi đến khi cổ họng khô cứng, Moon ngồi thừ xuống kệ bếp, bất động. riêng con mắt vẫn đau đáu nhìn về phía xa... Ken thấy chiếc điện thoại trên giường, có một vài dòng chữ trên màn hình. Xem thư của người khác là không hợp pháp, nhưng hắn là Sếp, hắn muốn đọc. Ken đang nghĩ về Mes, hôm trước Mes còn dự định đi thế chỗ Moon, sao giờ lại không nhận em?

“Tôi không hề biết cô là ai và cô đang có âm mưu gì, nhưng tôi cảnh cáo: tuyệt đối không được nhắc tới từ “anh” trước mặt tôi. Tôi có em gái, nhưng em tôi đã chết cách đây 17 năm. Cô chẳng là cái thá gì mà có quyền được làm em tôi. Một lần nữa mà còn thái độ như vậy, tôi sẽ cho cô vĩnh viễn rời khỏi thế giới này”.

-Phập!

Ken quay lại, bàn tay Moon đã vấy máu. Hắn chạy như bay tới. Moon mỉm cười, thánh thiện. Từng giọt nước mắt lăn trên đôi bờ mi. Mãn nguyện! Trông em chẳng khác gì một thiên thần,... Em đã tự đâm vào bụng mình.

-Làm ơn!... Hãy để tôi chết! - Moon nói rất nhỏ, giọng điệu van nài ngất ngưởng.

Máu bắt đầu ứa ra, ừng ực,... Tay em vẫn cầm chặt con dao,...

Chết như thế này đau lắm em à! Vết thương cũ chưa lành, lại đến vết thương mới, nỗi đau cứ tiếp nối. Em không thể chịu được nữa, gánh nặng đã đè bẹp dí đôi vai mỏng manh. Không thể tiếp tục sống và chịu đựng, em không muốn bị đánh, cũng không muốn cô độc, em muốn được giải thoát. Ken đau đáu nhìn về em, đôi mắt cầu cứu hắn chỉ xin hãy buông tha,...

Khẽ nhắm mắt, nuốt nước miếng, em đau, đang rất đau,... da thịt trách thân chủ nhiều lắm, em đã quá vô tình với bản thân mình. Lại là nụ cười ấy, Ken ghét nhìn thấy nó, nụ cười thánh thiện, nếu như là trước đây, hắn sẽ đánh để em không được phép cười, nhưng giờ sao khó quá, em đã làm thế xác mình đau gấp bội phần...

Em mệt, hơi thở cứ thế mà yếu dần, người hẳn quá nóng hay vì em đã lạnh,... Ken toát mồ hôi. Hẳn sợ, đột nhiên hẳn lo lắng vì sẽ không được nhìn ánh mắt ngây ngô và nụ cười hồn nhiên nữa.

Trong bất kì hoàn cảnh nào, em vẫn luôn cười, vì mẹ đã dành cho em nụ cười cuối cùng,... Em đã từng bị hẳn dọa nạt, hẳn từng đã nhốt em vào phòng lạnh, đôi lần bắt đứng dưới mưa, khi thì bị hẳn tát, rất đau,... thế mà đến lúc này em vẫn không hỏi lí do. Em đã chấp nhận những việc làm thô bạo của người khác như một lẽ đương nhiên. Vì em hạ đẳng, vô học, không gia đình,...

“Mẹ làm gián điệp!”- Em luôn ý thức được điều đó.

Moon phục tùng cấp trên, dẫu cho họ chẳng coi mình là con người... Số phận của em là vậy, sống để chịu đựng, hy sinh cho những trò tai quái của bất kì ai khác,... Em thêm được tình thương, thêm sự ôm ấp che chở,... nhưng ngoài mẹ ra em chưa từng được hưởng. Em không biết cái vị của hạnh phúc nó thế nào? Sao ai cũng có mà riêng em thì không?

“Mẹ ơi! Con sắp được gặp mẹ rồi!”- Moon mỉm cười, đón nhận ánh hào quang đang soi chiếu con đường mịt mù xung quanh. Hạnh phúc chỉ cách một bước chân.

Ken lau nước mắt cho em, hẳn cảm nhận từng thay đổi trong cơ thể sống này, mỗi lúc một lạnh dần,... chênh vênh giữa dòng đời hiu quạnh. Gió lùa vào cửa sổ, rèm cửa tung bay, ánh mặt trời hé sáng,... Những đứa trẻ với đôi cánh trên vai đang bay tới, chúng sẽ đưa em đi!

Ken dấy lên nỗi lo sợ sắp mất đi điều gì quý giá, ích kỉ, hẳn không muốn để tuột mất em. Khuôn mặt hẳn giờ cũng đã dính máu, không thể để con tìm kia ngừng đập. Chẳng do dự thêm bất kì giây phút nào nữa, Ken bế Moon lên đặt nhẹ nhàng xuống giường. Hẳn sẽ trực tiếp sơ cứu, lấy bông băng ngay trong ngăn kéo, bạo tay rút con dao ra, máu bắn lên vào mắt. Nhất định không cho phép để người con gái này chết. Hẳn rắc thuốc sát trùng và băng lại nhanh chóng. Hy vọng vẫn còn tìm được máu. Ken đã từng giết rất nhiều người một cách tàn độc nhưng người con gái này, dù đã to gan cầm súng và chĩa vào mình nhưng chưa một lần có ý định ra tay.

*

Ngoại trừ Ken, thì chẳng ai biết giờ Moon đang ở đâu. Mes rất buồn. Anh có lí do của riêng mình. Anh dự định sẽ đi thay và có thể sẽ chết. Anh không nhận máu mủ vì muốn em hy vọng về một người anh nào đó vẫn còn tồn tại, để dẫu anh đã ra đi em vẫn tiếp tục sống. Anh thương em nhiều lắm, hơn tất cả mọi thứ vì Moon cô cút, không được hưởng tình thương.

Cha đã từng rất nhiều đêm thức trắng, anh biết, ông nghĩ về mẹ và em. Cả cha, mẹ và anh đều không xứng. Em là một con người lương thiện. Còn cha, mẹ, và anh thì không. Đặc biệt là anh! Đôi tay anh sặc mùi tanh tươi, mỗi khi dí súng vào bất kì ai, ánh mắt anh khát máu, vô tình và lạnh lùng. Anh thừa nhận điều đó. Nếu vòng tay ôm lấy em sẽ nhận ra anh thực sự là ác quỷ, anh đã coi DEVILS như tâm hồn mình rồi. Điều đó chẳng phải trái lại những nỗ lực của mẹ hay sao?

Mẹ đã từng nói với anh: “Nhất định hãy để em con được lựa chọn con đường của riêng em”- anh muốn giữ lời hứa đó. Và anh chắc chắn, em sẽ không chọn DEVILS, thế thì làm sao anh nhận em được chứ? Anh hy vọng Moon được sống dưới bầu trời màu xanh nhưng anh đâu hay biết, tin nhắn đó làm em đâu còn tha thiết cuộc sống này.

z

-Đã hay tin gì chưa? - Poise lên tiếng phá tan bầu không khí của ba người còn lại. -Sao vậy? - Rìng tiếp lời.

-DEVILS đã san phẳng toàn bộ tập đoàn Green.

-Gì cơ??? Chúng làm vậy nhằm mục đích gì? - Yun giật mình nhìn cậu bạn.

-Hỏi chúa! Hình như là vì tranh chấp lợi nhuận - Poise cũng không rõ.

-San phẳng tức là...? - Luci vẫn chưa hình dung ra sự dã man của những con người đó.

-Theo một số trình thám cho hay, bọn DEVILS đã chôn sống mấy lão già bên Green, đập nát toàn bộ hệ thống cơ sở vật chất và chiêu mộ nhân tài của Green. Dẫu chấm hết cho sự hoạt động tròn năm năm của

tập đoàn mafia này. Một phần chúng cũng muốn tung đòn cảnh cáo những thế lực phản động chống lại, trong đó có chúng ta - Poise nhận định.

-Hay tranh thủ đợt này ta gài mật vụ vào DEVILS - Yun đưa ra ý kiến.

-Được đấy! - Luci ủng hộ, hơn ai hết, cô căm thù DEVILS. Bốn người trẻ tuổi họ nhìn nhau, tán đồng quan điểm.

-Sai lầm đó các con! - Mẹ Yun lên tiếng - DEVILS không dễ để các con xâm nhập vào được đâu.

-Thời gian và kinh nghiệm sẽ giúp chúng ta có thể. - Ring tiếp lời.

-Mẹ có một người bạn, cô ấy ít hơn mẹ chừng năm hay sáu tuổi, được gài làm mật giám cho WHITE. Sau chừng vài năm lập được kha khá kì tích cho DEVILS, cô ấy đã bị chúng sát hại.

-Đấy là do cô ấy không khéo che đậy thân phận! - Yun nghĩ nếu là nam giới sẽ dễ dàng tiếp cận với DEVILS hơn.

-Không! DEVILS rất tinh tường, cô ấy đã bị phát hiện ra thân thế sớm, nhưng chúng vẫn cho cô được làm việc. Chúng muốn ăn miếng trả miếng, chúng ta gài người vào, chưa kịp thu được thông tin gì, thậm chí WHITE còn tạo rất nhiều thuận lợi, thế là chúng nghiễm nhiên có được các phi vụ thành công của cô, xong rồi thì ra tay sát hại. Ban đầu WHITE ngưỡng tưởng đã đưa người vào sâu bên trong cơ quan của địch, ai ngờ chúng quá cao tay. Bên ta không những bị mất người, lại còn làm không công - Mẹ Yun hẳn phải có rất nhiều kinh nghiệm.

-Chà! Vậy thì khó quá! - Luci chau mày, nếu tổ chức cử người tới DEVILS, chắc chắn cô sẽ xin đi bằng mọi giá.

-Ừ! Chẳng biết khi nào chúng ta mới có thể hạ được chúng. Cũng có thể câu trả lời là không bao giờ. - Người mẹ nhìn vào những đứa con. Đã có rất nhiều người ở tuổi bà phải chết dưới họng súng của DEVILS, liệu sau này, chúng có toàn mạng?

-Không! Nhất định sẽ có một ngày DEVILS sụp đổ! - Ring nói như đinh đóng cột.

Định mệnh sẽ cho ta câu trả lời, điều gì phải tới rồi sẽ tới!

z

Ken ngồi ở hàng ghế bên cạnh giường suy nghĩ về Moon.

Hắn gặp em lần đầu tiên ở trại trẻ mồ côi. Hôm ấy Ken đi khảo sát một vòng quanh Devil Buildings nên tiện rẽ qua cô nhi viện. Hắn đi một mình. Thập thò đằng sau bức tường lớn, là bóng của đứa trẻ con, hắn lướt qua. Ánh mắt của con bé rất sáng, trông nó như đang bị bắt nạt và Ken không bận tâm.

Lần thứ hai, thật tình cờ, Arrow dẫn con bé đến. Áp lực công việc đè nặng lên đầu, khi ấy mới chỉ là cậu nhóc 14, vì vậy hắn cần phải xả stress. Arrow đã dùng từ “cho”.

Con bé chẳng có cái gì đặc biệt ngoài đôi mắt. Hắn nghĩ, muốn giết nó chẳng cần đến súng nhưng đột nhiên lại có thú vui kì quặc, là ném cái nơ màu xanh mà người mẹ tặng vào chuồng chó, bắt con nhóc lầy. Biết thừa khi có mặt chủ nhân ở đấy lũ chó sẽ chẳng dám động vào một sợi tóc của nhóc con, chỉ là hắn muốn thử xem nó dừng cảm tới mức nào. Cũng khá ngạc nhiên đấy, con nhóc cũng nhanh nhẹn và thông minh lắm.

Hắn ghét nhất nhìn con bé cười. Trông thật đáng ghét! Bởi lẽ ở DEVILS, chưa ai “dám” cười nụ cười trong sáng và “không có chút tham vọng”. Thế là hắn tìm mọi cách để không cho khóe môi nó nhếch lên. Nhưng sau lưng hắn, con bé vẫn ngày ngọ cười trên những nỗi đau.

Nó có một người anh trai, hắn cũng có một người em gái. Tuy nhiên anh trai nó được nhiều hơn hắn về tình thương. Từ lúc sinh ra, chưa một lần mẹ bế đứa con trai này, thậm chí lên bốn mới được mới nhìn mặt. Họ bảo, cha mẹ muốn rèn cho vị thủ lĩnh tương lai tính tự lập và vô cảm, “Không được tin vào bất kì người nào ngay cả chính bản thân cũng có lúc dối mình!”.

Hắn ghét thứ tình thương nó dành cho anh trai.

Nhưng cái đáng day dứt đó là Ropez đã bắt “đồ chơi” của hắn phải dùng thức ăn dở của con Frang. Ngay lúc ấy Ken chỉ muốn lột da cô ả. Hắn tuy rằng rất khinh thường con nhóc mà chưa một lần nghĩ tới trò đó. Sau lần ấy cả thầy 200 con chó đã được rèn luyện phải biết e sợ con nhóc và ngay cả cún cưng vâng lời chủ cũng không ngoại lệ. Nhưng nó ghét con Frang mất rồi. Con chó chẳng làm gì nên tội, trong khi hắn rất quý con vật vậy nên suốt thời gian dài, Ken chẳng nhìn mặt con chó luôn.

Vì sao lại thế nhỉ!?

Hắn chờ đợi con bé sẽ coi mình như một người anh nhưng nó chẳng xem hắn là gì hết. Con bé được cử đi tập huấn ngay tức thì, lúc này, dường như hắn đâu còn coi nó như một người em. Đến khi con bé Moon ngày nào lớn, hắn vẫn dõi theo. Em cũng chẳng biết hay em chẳng hề quan tâm. Hắn hay ngồi ở lầu hai quán cà phê Victoria. Ngày ngày em hay đi cùng với một người nào khác. Em cười rất hồn nhiên với người đó dù đôi lúc cậu ta tỏ ra khó chịu.

Còn giờ thì em đang ở bên hắn đây. “Arrow đã ban cho em sự sống. Em đã tự lấy nó đi Và giờ, ta mới là người đem lại sự sống cho em”. Một khi Arrow đã đem em đi “cho”, thì “đừng hòng mà” đoạt lại!

Moon mở mắt sau giấc ngủ dài. Lại là căn phòng quen thuộc thế mà em đã mong đây là cổng thiên đường. Ken đứng dậy đi về phòng. Em vẫn nằm im đấy, đang suy tính một vài điều gì đó. Nếu đã hạ quyết tâm, thì bằng mọi giá sẽ thực hiện được.

z

-Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! - Mes liên tục bắn xối xả vào hồng tâm.

-Hôm nay anh sao vậy? - Perry tiếp đạn.

Perry chính là người cai quản DEVILS.3. Giống như hai người anh trai, cô là một phụ nữ quý phái và độc ác.

-Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! - Mes vẫn tiếp tục bắn. Anh đang tức giận. Hắn phải có lí do gì khiến Arrow “luộc chín” bọn Green, anh không mong muốn Moon gặp phải điều gì tồi tệ.

-Dừng lại đi! Bắn liên tục sẽ làm co giật dây thần kinh đấy.

-Im! - Giọng anh hoàn toàn trống rỗng.

-... - Hết sức bất ngờ, chưa bao giờ có ai dám ăn nói như vậy với Perry. Xét về vị trí cấp bậc, rõ ràng cô thuộc vào hàng danh giá, chỉ xếp sau Đại Bàng Trắng và Báo Đen, trong khi người thanh niên này chỉ là nhân viên của Đại Bàng Trắng. Anh đã chọc tức cô, lần đầu tiên chỉ vì một lí do nào đó mà Mes gắt lên ngay với chính bạn gái mình.

Perry bỏ đi. Mes cũng chẳng có ý đuổi theo.

z

Ngay từ hồi nhỏ, Moon đã bị bóng đè do phải chịu nhiều ám ảnh từ cái chết của mẹ. Giống như cơn ác mộng, em cứ nằm mê man, rõ ràng hình dung ra được từng chuyển động của cuộc sống mà không tài nào mở mắt ra được. Trong cơn mê có ai ấn chặt tay trước ngực, khó thở, muốn mở mắt để thoát khỏi giấc mộng thì lại như bị kẹp chặt mi mắt. Nên em để một con dao dưới gầm giường. Theo quan niệm âm dương, con dao như một lá bùa hộ mệnh, khiến loài ma quỷ chỉ có thể quanh quẩn, lẩn vẩn xung quanh, chứ không thể đi vào giấc mơ của con người được.

Moon khê xê người, nâng tấm nệm giường lấy con dao ra. Ken kiêu gì chẳng mang vắt những con dao ở kệ bếp đi lại chẳng thể ngờ còn sót con dao giấu. Moon tựa lưng vào thành giường, duỗi thẳng chân, phủ tấm chăn mỏng lên. Tất cả căn phòng đều màu trắng, không ngoại trừ lớp chăn, từ từ rút lưỡi dao ra. Bóng loáng!

Con dao rất sắc vì chưa được sử dụng bao giờ. Em nắm chặt lấy phần chuôi nhìn vào chiếc chắn sẽ không thấy máu của chính mình, bởi thức màu trắng tinh khiết che phủ. Giờ cao lưỡi dao lên, vai khê nhói đau, vết thương ở bụng cũng chưa lành Moon nhắm mắt. Quán tính chỉ cho phép con dao đi theo đường thẳng. Mất máu một chút là sẽ bất tỉnh và lịm đi ngay. Em dám!

Moon đưa mạnh tay mình xuống, lưỡi dao thật vô tình.

-Phập! - Chiếc chăn màu trắng đã vậy máu. Những giọt máu rất tươi, hơi ẩm của chúng vẫn còn y nguyên như trong cơ thể. Nhưng tại sao em lại nhìn thấy được máu?

Là máu của Ken.

Hắn đã lao vào phòng kịp lúc thông qua hệ thống máy quay. Từng giọt máu đỏ thẫm lan tràn ướt đầm đôi tay. Moon vẫn chưa biết phải làm gì. Em đang hoảng.

Con dao dừng lại ngay khi chạm tới lớp vải chăn. Còn lòng bàn tay hắn vì bóp chặt lưỡi sắc nhọn nên ứa máu. Ken vẫn nắm rất chặt con dao, đường gân xanh nổi lên trên đôi tay rắn chắc. Moon vội vàng lấy băng, em đã làm Sếp đau. Ken ném ngay con dao xuống sàn, hắn không muốn em có cơ hội động vào. Cứ để em băng tay cho. Rõ ràng không phải mình bị thương nhưng em lại run run lo sợ.

-CÔ BỊ SA THẢI! - Ken nhìn thẳng vào mắt người con gái. Chất giọng của một chủ nô trước con nô lệ bần hàn.

Moon không dám nhìn lên, ra sức quần tiếp băng.

“Nếu đây là cách duy nhất khiến em không tự tử, ta chấp nhận mất em!”

Sau câu nói này, giữa Moon và DEVILS không còn bất kì mối ràng buộc nào. Giờ, Moon được tự do!p>

Ken bỏ đi tức thì, mấy ngày không quay về đó. Khi trở lại, em đã đi rồi.

Moon đang tìm inh một chỗ ở. Em có nên quay về nơi đã học lớp 12 không nhỉ? Chẳng còn chỗ nào khác để đi, nhưng em không thích. Ở thế giới đó, ai cũng không chào đón mình.

Giờ Moon nuôi tham vọng được ở DEVILS, mong muốn chứng minh cho anh thấy em là ai. Bị sa thải rồi, biết làm gì đây. Có lẽ ông trời không để em chết, nên nếu tự tử thêm nữa sẽ chỉ làm đau bản thân.

-Moon! - Có ai đó gọi.

-Dạ! - Moon quay lại lễ phép.

-Em vẫn còn sống sao? Mọi người cứ tưởng em một đi không trở về - Là Perry.

-Cứ để mọi người nghĩ như vậy đi ạ. Dù sao em cũng đã bị sa thải. - Moon rầu rĩ.

-Thành công sao lại bị sa thải?

-Sếp bảo vậy ạ! - Moon ngượng cười.

-Đã có nơi để đi chưa? - Perry quan tâm, riêng đối với Moon, cô cư xử có nhân tính. Từ nhỏ, Perry đã chứng kiến cảnh cô bé bị hai ông anh hành hạ, không hẳn là thương hại, nhưng dù sao, cô thấy hai người đó quá nhẫn tâm.

-Em cũng đang suy nghĩ. - Moon chỉ mới tiếp xúc với Perry một vài lần khi tiếp nước cho Sếp. Trông cô sắc sảo và kiêu kì nhưng chưa bao giờ làm gì em.

-Ở đây để bị đánh à! Thôi được rồi, theo ta! - Perry không muốn để con nhóc phải chịu thêm đau khổ. Perry rất thích đôi mắt sáng ngời và lúm đồng tiền của em.

Vậy là Moon được chuyển về DEVILS.3. Perry không bắt làm gì hết. Chỉ ít, ở đây cũng có người đối xử tốt.

-Này! - Perry lay mạnh người - Sao thế? Mồ hôi chảy ướt cả đệm rồi.

-Dạ! - Moon chợt tỉnh, đầu ông ong lại gặp ác mộng.

-Bóng đè phải không? -Em cũng quen rồi, hi! - Trông Moon lúc nào cũng buồn dưới nụ cười ngượng.

-Thế thì uống thuốc đi! Chốc ta sẽ cho người mang đến.

-Dạ! Sau đó Moon đều đều uống thuốc, những cơn ác mộng dai dẳng cũng dần biến mất.

-Ọc! Ọc! Ọc! - Moon chạy vội vào nhà vệ sinh để nôn ra hết cả bữa sáng.

Sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng, dù mỗi ngày em ngủ đủ giờ nhờ những viên thuốc. Người gầy hằn đi, sức khỏe rất yếu, Moon vẫn miệt mài luyện toán lập trình. Hy vọng một ngày nào đó em sẽ được cùng làm việc cùng anh.

z

Những tội ác của DEVILS ngày qua ngày chất cao như núi. Mà đại diện của chúng, chính là những lớp người rất trẻ, thậm chí còn chưa đến 30.

Arrow vẫn luôn chờ tin. Em như đã bốc hơi đi vậy, hân chẳng thể nào tìm thấy, ân hận vì đã để em đi,...

z

-Cô ơi! Bạn Moon lớp mình đi đâu rồi? Sao dạo này chúng em không thấy bạn đến trường? - Jess đứng lên và hỏi cô Hana trong giờ sinh hoạt.

-Bạn ấy chuyển trường rồi. Gia đình có việc gấp nên Moon không có cơ hội chào cả lớp. - Dù Moon đã không lên lớp lâu, nhưng giờ ban giám hiệu mới cho cô Hana biết.

-"Cuối lớp 12 rồi mà còn chuyển đi đâu được chứ?" - Yun nghĩ thầm. Cậu thực sự rất quan tâm.

Con đường dẫn về, giờ trống vắng.

z -Oe! Oe! - Moon lấy tay lau miệng. Dạo này lạ thật, em hoàn toàn không hấp thụ được gì, ăn đến đâu là nôn ra hết, đôi khi cảm giác thấy bị chảy máu bên trong, thi thoảng đang ngồi học lập trình, máu cũng từ khóe miệng đi ra.

-Oe!Oe! - Moon chạy vội vào nhà vệ sinh - Là máu. Em đã nôn ra máu.

-Sao thế? - Perry ghé thăm nhà. Cô kinh ngạc khi mà mới một hai tuần không gặp, người em chỉ còn da bọc xương.

Moon quẹt miệng, tay vương máu, rất mệt, ngồi phịch xuống sàn. Perry đưa tay lên trán, không hề nóng.

-Mỗi ngày, em dùng bao nhiêu viên thuốc vậy? - Cô đã đoán ra được căn nguyên.

-Chừng khoảng năm tới tám viên - Moon nói thật. -Em sao vậy? Có biết thuốc ấy rất nặng không?

-Nhưng em khó ngủ quá! Hi! - Moon lấy khăn lau mặt.

-Chính vì thế nên ta đã đưa em kháng sinh liều cao, thường dành cho người trưởng thành, mỗi ngày tối đa chỉ 3 viên mà em lại... - Perry dìu Moon vào trong nghỉ ngơi.

-Không sao mà, ngày trước em cũng quen uống nhiều thuốc an thần rồi.

-Nhưng... - Perry không nói thêm nữa, để em tựa vào giá giường. Đôi mắt Moon nhìn hướng ra bên ngoài, trông đáng dấp giống một người quen - dùng như thế sẽ khiến cơ thể bị suy nhược, nếu quá liều thậm chí còn dẫn đến tử vong.

-Em không sao mà! - Moon cười vẫn hướng ra khung cửa.

-Nhìn em mà nói không sao được à? - Perry càng nhìn càng thấy giống.

-Em muốn chết! Thật đấy! Muốn thoát khỏi cuộc sống này! - Rồi Moon quay lại nhìn Perry, mắt em vẫn sáng, dù viền mắt thâm quầng.

-...

Perry đã nhận ra. Là chị của Arrow. Nếu bây giờ người ấy còn sống, phải hơn tuổi của cả Ken nữa. Cái ngày mà DEVILS hay tin mẹ của Arrow có bầu, cả tập đoàn DEVILS đã kì vọng lớn vào thế hệ tương lai. Nhưng đứa trẻ lại là bé gái. Mẹ của Arrow nhất định không chịu bỏ con một mặc sinh cháu. Do được tiêm quá nhiều kích thích, đối với bào thai non nớt, không thể chịu nổi nên khi vừa chào đời chị đã mang rất nhiều thứ bệnh. Năm lên năm, chị như Moon lúc này, ngày nào cũng nôn ra máu,... Những viên thuốc và hoạt chất kích thích đã làm cơ thể bé con ngày càng suy yếu, bó buộc cuộc sống trên giường bệnh. Tuy nhiên, khác hẳn với em trai, chị được nhận tình yêu thương từ mẹ, ngày nào bà cũng đến chăm con. Ngày

chị qua đời, mẹ đã khóc rất nhiều. Ken và Arrow được rút kinh nghiệm từ người đó, DEVILS đã tạo ra hai con người hoàn hảo, không hề có sự cố trong quá trình thai nghén và sinh đẻ của thai phụ. Mặt khác, Ken và Arrow phải hoàn toàn tự lập, nên ngay từ nhỏ họ đã rất độc ác. Tuy nhiên, trong lồng ngực của họ có chỗ chứa trái tim, chỉ là đã bị giấu kín. Thấy người chị ấy nhận được tình thương từ nhỏ, hẳn họ đều không ưa. Đặc biệt là Arrow, hẳn rất hận mẹ. Người chị ấy, thực sự không chỉ chảy chung một dòng máu ruột thịt với hắn, mà còn mang trong mình dòng máu của Rồng Đen. Từ ấy, hắn căm ghét phụ nữ, một lí do khiến hắn để bé con được sống rồi hành hạ.

Lúc trước khi qua đời, chị hay nằm tựa vào giường nhìn xa xăm, giống em lúc này. Về bề ngoài tuy họ chẳng giống nhau, nhưng về hoàn cảnh thì tương tự. Moon thở hắt, em giống như nghiện thuốc, mỗi khi nhắm mắt là không thể nào thở được nếu bỏ qua sự hỗ trợ từ viên nang thần kinh. Ngày qua ngày, liều thuốc giống như con dao hai lưỡi, một mặt, nó cho người bệnh những giấc ngủ, mặt khác, nó phá hủy cơ thể họ. Cả một vùng trung khu điều khiển não bộ đã bị ảnh hưởng, ban đầu là hệ tiêu hóa, khiến em không thể hấp thụ thức ăn, sau đó là hệ tuần hoàn, những mao mạch do thiếu vitamin C và sắt cứ thế mà đứt, dẫn đến hiện tượng nôn ra máu.

- Nếu giờ uống thuốc bổ em sẽ hồi phục! Bệnh viện trực thuộc DEVILS hoàn toàn có thể chữa trị nếu can thiệp kịp thời - Perry thấy mình sơ sẩy.

-... - Moon không nói gì hết, em chỉ nhìn vào mắt của Perry, ngẩn lẹ.

Sự giải thoát là điều mà em cần nhất lúc này. Perry để em lại một mình. Ngoài trời đang mưa, cô gái vẫn ngồi bên khung cửa sổ, những đám mây mang đến một cảm giác lạnh lẽo,... Moon vẫn tiếp tục uống thuốc.

z

Cuộc họp hội nghị bàn tròn được tiến hành. Hôm nay Wine có mặt.

-Ngài Arrow! Việc cô nhân viên của chúng ta tới Green, là Moon, kết quả ra sao mà Ngài đập nát cả tổ chức ? - Ngoài trừ ba người Ken, Arrow và Perry biết kế hoạch đã thành công, thì chẳng ai hay tin gì, họ lên tiếng chất vấn. Mes cũng đang chờ đợi câu trả lời.

"Moon?"- Wine cũng sững sờ, khi xem hồ sơ của nhân viên thi hành. -Đương nhiên là thành công! - Arrow lên tiếng một cách chậm rãi.

Khuôn mặt Mes dịu lại. Perry sức nhớ ra người con gái mà mình đang cưm mang, cũng có một cái lúm đồng tiền giống anh. Arrow tắt loa lớn, giờ cuộc nói chuyện chỉ còn ba anh em.

-Perry! Moon ở đâu? - Hẳn đã biết - Ta đang cần người cho dự án mới! - Đôi khi muốn đi thẳng vào vấn đề nhưng con người ta lại cố gắng tìm đường quanh co, như Arrow, hẳn chẳng phải đang mong ngóng tin của em sao.

-Nó - Perry trả lời thẳng thắn luôn - không còn sống được bao lâu nữa. Nó cũng bảo em, làm xong việc rồi, anh không còn là Sếp của nó nữa, anh cả cũng mới sa thải. Hiện tại, em chịu trách nhiệm về nó. Em muốn thực hiện nguyện vọng của nhân viên mình. -Vậy sao? - Arrow thấy Perry không giống ngày thường - Cô mà cũng có lúc thương tình giúp người khác à?

-Ừm! Em không cho phép DEVILS.4 mượn người của DEVILS.3 - Perry cười đùa Arrow.

-Đề nghị gì? - Ken hỏi.

-Chết! - Perry trả lời thẳng thừng - Em không quan tâm hai anh nghĩ gì, nhưng giờ Moon là người của bên em quản lí. Nó đã hết giá trị, nên cho nó được "an bình".

Hình như Ken không hề nghe Perry nói gì sau từ "Chết". Hắn nhìn vào chiếc ghế trống bên trái mình. Đó là chiếc ghế sẽ dành cho "phu nhân độc ác". Ken xoay chiếc ghế quay mấy vòng. Lần đầu tiên tất cả những người trong buổi họp nhìn thấy Sếp động vào chiếc ghế đó.

Hắn đứng dậy - Perry! Cẩn thận với cách xưng hô của mình! - rồi bước đi, kết thúc buổi họp.

Những người ngồi bên dưới chẳng ai hiểu. Hai người còn lại, họ có thể, nhưng chỉ là không ngờ đến.

z

Ken theo dấu của Perry tìm được nơi ở của Moon. Hắn đi vào mà không thèm gõ cửa. -Ọc! Ọc! - Moon không kịp chạy vào nhà vệ sinh, máu chảy xuống sàn. Em cúi người để làn máu không vương vào chân.

Ken nhìn em trông chẳng còn chút sức sống nào. Hắn xót. Thực sự chưa bao giờ hắn thấy thương hại một ai như lúc này. Da dễ tối sẫm, làn môi nứt nẻ. Tóc mái đã che gần kín khuôn mặt, bờ vai ngày càng hao gầy. Lần đầu tiên vào bếp. Hắn lôi cặp lồng và đổ ra bát. Moon nhìn vô định. Thiết nghĩ, thần chết lại buông tha em rồi. Hắn mang tới tô canh. Moon đỡ lấy. Hắn ngoảnh đi, tới tủ thuốc.

Em đưa từng thìa lên miệng. Vị giác chẳng còn rồi chốc nữa thức ăn cũng đi ra cùng máu thôi nhưng chẳng dám trái lời Sếp. Ken cầm vỉ thuốc đã được dùng gần hết lên tay. Đây là loại SE26, thường được dùng cho người bị tiền đình. Loại thuốc này là hàng “lóng” của cựu điệp viên DEVILS, muốn xoa dịu tội ác của mình trong quá khứ, tìm đến để có được giấc ngủ ngon lành. Mà những người sử dụng phải có thể chất tương đối, là người trưởng thành nam từ 25 và nữ là 30 trở lên.

Ken không hiểu sao Perry lại đưa loại này cho em, có khả năng, Moon đã “nhờn” với kháng sinh liều cao. Lại nhìn em, một bát canh sen mà ăn mãi không hết, hắn cao lớn, cái bóng cũng đủ che kín cả người em.

-Khụ! Khụ! - Moon lại nôn ra máu. Khóe mắt ướt đầm, ước gì anh Mes ở đây.

Ken lấy ra trong túi áo một viên thuốc con nhộng. Em uống. Khi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng rộng lớn, em nằm trên một chiếc giường màu trắng. Còn tất cả đều màu đen.

Dọc hai bên trần là hệ thống đèn neon. Căn phòng sáng loáng, dù màu đen chỉ hấp thụ ánh sáng mà không bao giờ phản xạ. Moon ngồi dậy, có một mình em trong căn phòng to lớn này.

Chính xác em đang ở nhà của Ken. Phòng em đang ở đây là phòng ngủ. Song song với cái giường trắng muốt là một chiếc màu đen, bản giường to gấp ba lần cái kia. Duy chỉ có một cái gối màu đen trên đó.

Phía đối diện là bàn trà, cũng là nơi hắn làm việc. Từ phòng này, em có thể nhìn ra phòng khách và gian bếp, cùng những phòng nhỏ khác, vì tường ngăn cách là lớp kính trong suốt.

Đồ đạc trong nhà, hầu hết đều rất hiện đại, chỉ riêng phòng sách là cổ điển. Ken rất chuộng hàng cổ. Chiếc đồng hồ quả lắc treo trước giá sách cổ phải năm trăm tuổi, còn mấy lục bình trang trí trên kệ đều được “săn lùng” ở Trung Hoa thời nhà Hán...

Moon đẩy nhẹ lớp cửa kính ra ngoài phòng lớn, không thể tưởng tượng nổi có một ngôi nhà cao cấp thế này. Sàn ráp đá hoa cương, căn hộ chỉ một tầng nên trần rất cao và rộng, mái vòm cung, nếu ngồi ở ghế sofa, ngược lên, có thể ngắm nhìn bầu trời thăm thẳm.p>

Phía cuối căn phòng là một hồ bơi nhân tạo, xung quanh được bố trí các loại cây cảnh đậm chất nhiệt đới, giống như lạc vào khu resort đầy đủ tiện nghi. Ở dưới hồ bơi nhân tạo là một lớp kính trong suốt phủ lên một hệ thống máy tính tối tân. Đây chính là căn cứ của Ken, nơi tập chung toàn bộ dữ liệu trong suốt 149 năm hoạt động của DEVILS.

Rõ ràng, việc Ken để Moon ở nơi này, cho thấy sự tin tưởng tuyệt đối của hắn ở em.

Moon đi tới cửa ra vào, hệ thống máy tính xác minh dấu vân tay xác minh tính hợp lệ. Em ra ngoài hành lang, thì ra, ngày bé em cũng đã từng ở đây chỉ có điều, lúc đó phòng của mình ở cuối dãy. Moon đi tới căn phòng cuối cùng đó, vặn nắm đấm cửa định vào. Nhưng, phòng đã khóa, cả tám phòng còn lại đều vậy, chỉ riêng căn phòng có cánh cửa màu đen là mở. Tức là, “nhà” của em ở đó.

z

-Chúng ta sẽ có một buổi tiệc! - Cha của Yun nói trước bữa cơm gia đình.

-Tiệc? - Tất cả đều nhìn ông.

-Một màn chào hỏi DEVILS - Mẹ Yun tiếp lời. -Sắp được làm nhiệm vụ rồi! - Rìng mong muốn được giáp mặt với những con quỷ khát máu đó.

-Lần này Rồng Đen sẽ không tới. Hắn đã “thoái vị”, thật bất ngờ, chúng ta cập nhật thông tin quá chậm, việc Đại Bàng Trắng lên ngôi đã mấy năm mà giờ ta mới hay - Ông nâng ly rượu Vodka.

-Cha nói gì vậy? Rồng Đen đã nhường ngôi rồi sao? - Yun dừng cơm.

-DEVILS thật khéo che giấu. Thứ sáu tới này chúng ta sẽ được “nghênh đón” Đại Bàng Trắng. Ta đang thắc mắc đây là ai mà trong suốt mấy năm đã thu về cho DEVILS lượng tài sản khổng lồ.

-Chắc là một ông già tám mươi - Yun nghĩ - vì để chèo lái cả tập đoàn mafia hẳn là một người từng trải và có rất nhiều kinh nghiệm.

-Rồng Đen cũng mới chỉ sáu chín, nếu nói như cậu là không đúng - Poise không nghĩ vậy - theo con, chắc là một người trung tuổi, như Rồng Đen lúc “lên ngôi”.

-Chắc vậy! Đây là dịp để các con học hỏi nhiều đấy.

-Con không muốn học bất kì điều gì từ chúng - Luci giờ mới lên tiếng.

-Nhớ là phải đảm bảo an toàn cho Jess và con chip.

z

Ken trở về từ hội nghị. Hắn cũng đang tò mò ai là người sở hữu con chip kia.

-Cạch! - Ken cố tình phát ra tiếng động khi mở cửa. Hắn treo áo mangto lên giá, tháo cà vạt rồi về phòng.

Moon vẫn đang ngủ. Hắn đưa tay lên trán kiểm tra, để ly nước lọc và viên thuốc con nhộng bên cạnh. Rồi hắn đi.

Lí do Ken không để Moon ở căn phòng cuối cùng của dãy, đơn giản chỉ vì không muốn em tự tử. Hắn biết em rất sợ mình. Moon dần dần tỉnh dậy, em đã cảm thấy trong người đỡ hơn trước nhiều, nhờ tác dụng của những viên thuốc bổ.

-Tôi sẽ làm gì ở đây? - Ken lúc này đang đọc sách, chợt dừng lại khi thấy em đã tỉnh. Moon lên tiếng một cách nhẹ nhàng.

-Ta muốn ăn sáng! - Ken nhìn em rồi lại chú tâm vào trang sách. Giờ thì em đã hiểu, vai trò của em là người giúp việc. Moon đi tới cửa bếp. Nếu như không nhầm thì Sếp thường hay ăn trứng tráng vào mỗi sáng. Moon mở tủ và lấy mấy quả trứng gà, đặt chảo lên bếp. Yêu cầu của Sếp rất cao, ngày trước, em hay bung bê đồ ăn tới phòng Sếp, món ăn phải thật sạch, được bày trí đẹp mắt và vừa khẩu vị.

Ken nhìn em qua cửa kính. Trước kia những người làm đồ ăn cho hắn hẳn phải là những tay nghề chuyên nghiệp nấu món ăn có đơn giản tới mức nào, nhưng giờ, hắn chỉ muốn người con gái kia làm cho thôi. Moon loay hoay một lúc lâu, mãi vẫn chưa có đĩa trứng nào như ý.

-Mang ra đây! - Ken sốt ruột, hắn muốn xem khả năng của em. Không muốn để Sếp chờ lâu, Moon đành mang ra. Đĩa trứng rất to, trong khi “ruột” thì không nhiều, tay em run run, hy vọng lòng đỏ không bị chảy bởi Sếp chỉ thích ăn tái. Moon vừa đặt xuống bàn, thì lớp màng trứng đã vỡ, thế là lòng đỏ chảy ra, thậm chí còn tràn hẳn ra ngoài so với lòng trắng. Ken nhìn em thất vọng, bỏ đi luôn. Trông đĩa trứng như thế ai mà muốn ăn. Căn phòng giờ còn mình em. Ken đi làm khi chưa lót dạ, dù vậy, hắn thấy vui vui.

Ngày hôm sau, lại là trứng. Nhưng dù có cố gắng mấy, em cũng không thể một lần thành công. Ken chờ em từ nãy giờ, hắn đã ngồi ở bàn để tăng thêm “áp lực”.p>

-Xèo! - Moon đập quả trứng thứ 5 trong ngày, trứng lại vỡ.

-Tránh ra! - Ken tiến lại gần.

-... - Moon giật mình. Hắn giật chảo từ tay người nấu bữa sáng.

-Nhìn kĩ vào! - Dù chưa một lần động tay vào bếp nhưng hắn tự tin. Ken lấy quả trứng gà bên cạnh, lòng bàn tay hắn có thể cầm được cả ba quả. Hắn giơ quả trứng lên, dùng dao đập vỏ nom chẳng khác một đầu bếp thực thụ, nhưng sự thật thì sản phẩm của chẳng hơn em là mấy. Lòng đỏ đã bị vỡ ngay khi ra khỏi vỏ. Tức mình, làm lại một lần nữa, rõ ràng, nấu ăn không phải sở trường của hắn.

-Sếp đập vỏ mạnh quá! - Moon che miệng mím môi, đến giờ vẫn chưa tin Sếp đích thân vào bếp.

-Biết gì mà nói! - Chưa ai dám ý kiến về bất kì hành động nào của hấn, thế mà giờ, con nhóc chỉ mới 17 tuổi lại bảo hấn làm sai.

-... - Moon im bặt, so với trước kia, hấn đã “dịu dàng” hơn nhiều.

Ken vắt mạnh vỏ trứng vào sọt, rửa tay cẩn thận rồi ra bàn ngồi. Tự nhiên tim hấn đập nhanh hơn. Ken gọi món từ nhà bếp chính của DEVILS qua máy tính, để mặc em vẫn đang cố gắng với cái bếp.

Dẫu sao, đối với hấn, Moon vẫn chỉ là một đứa trẻ con!

z

Ken không chú tâm về cuộc họp để Arrow chỉ đạo. Hấn nghĩ về món trứng tráng, có nhiều thú vị hơn là quanh đi quẩn lại với mấy lão già ở đây. Tới trưa, hấn không định về nhà. Thực ra Ken tới một nhà hàng Á Đông mà ở đó, khách hàng sẽ được trực tiếp chiêm ngưỡng cách thức nấu ăn của đầu bếp. Hấn ra hiệu cho chủ cửa hàng hôm nay nghỉ bán, chỉ phục vụ riêng mình.

Ken chọn chỗ ngồi thích hợp, lướt qua thực đơn rồi gọi đầu bếp thực hiện món trứng tráng. Người đầu bếp với tay nghề cao chỉ vài ba công đoạn đã cho ra món ăn như ý. Món trứng trông rất ngon lành, độ chín của nó chỉ xấp xỉ 5%, ấy vậy mà lòng đỏ được ở nguyên trong lớp vỏ bọc của lòng trắng tinh khiết. Hoàn hảo.

Từ trước tới giờ, hấn chỉ cần nhìn một lần là làm được mà món ăn này quá đơn giản, chỉ cần đập vỏ, chờ một vài giây, rồi lật chảo và cho ra đĩa là xong. Lần này hấn không chắc khả năng, do đã từng thất bại, nhưng, lí do chính, là vì hấn đứng cạnh em.

Người đầu bếp để món trứng trước bàn, món trứng nếu không ăn ngay sẽ mất ngon. Tuy nhiên, Ken không dùng bữa mà muốn làm thử. Ngay bây giờ.

Ken không đi bao tay và cũng không khoác áo tạp dề, dù bộ Vest đang mặc trị giá không hề nhỏ, ra hiệu cho người đầu bếp nhường chỗ. Ken thực hiện từng động tác chính xác để không có sự cố và thành công. Món trứng tuy không thể hoàn mĩ nhưng lòng đỏ không hề bị chảy ra. Để chắc chắn, hấn thực hiện lần hai, lần này với hai quả cùng một lúc. Người đầu bếp vỗ tay cho thấy hấn đã làm tốt.

Ngày hôm sau, Ken tiếp tục để Moon thực hiện món trứng. Hấn khẽ mỉm cười khi thấy em chẳng khéo tay tẹo nào.

-Xê ra!

-Vâng ạ! - Moon chịu thua, em không thể làm được và đình ninh Sếp cũng vậy.

-... - Ken nhìn vào mấy quả trứng. Có nên rán cùng lúc hai quả hay không? Thôi, hấn không muốn bị “quê” nhờ chẳng may, Ken lấy một quả, dù rằng, xác suất thất bại thấp.

Moon nhìn theo từng động tác điều luyện của hấn mà mới hôm qua thôi, hấn cũng “gà gà” giống em. Chừng 5s, Ken lật chảo. Tuyệt nhiên, miếng trứng rơi đúng chỗ. Hấn cười khẩy, nhưng lại cố kìm lại để em không nhìn thấy. Moon tròn mắt.

-Giờ thì làm lại đi!

-Vâng! - Moon đỡ lấy chiếc chảo, trông cũng đâu có khó. Ken để em làm, hy vọng không quá hoàn hảo để có cơ hội cốc đầu. Moon đập vỏ trứng, em đã làm thông thạo công đoạn này. Ken tiếp tục theo dõi.

Moon nhắm đếm từ một tới năm như mọi lần là em cho luôn ra đĩa rồi, nhưng vì vừa rồi, Ken đã lật một lần để rán thêm mặt dưới nên “bất chước”. Miếng trứng được tung lên không trung tức thì, lộn một vòng.

-Á! - Chưa kịp để trứng rơi xuống chảo, em đã chạy thẳng ra xa và co người lại. Em sợ bị bỏng. Vừa chạm xuống chảo, trứng đã bị dập nát, thậm chí còn bắn sang cả áo sơ mi của Ken. Hấn vốn ưa sạch sẽ, thông thường lập tức thay áo ngay, dù vết bắn có bé tẹo, nhưng trông khuôn mặt hoảng sợ của em, hấn không nhìn được cười. Moon xấu hổ cúi xuống.

-Dù sao da dẻ của con gái rất mỏng. Ta không trách.- Hấn cười chữa cháy cho em. -Dạ! - Moon chạy tới tắt bếp, suýt thì cháy rồi.

-Thử lại lần nữa đi! - Ken kiên nhẫn để xem hài kịch lần hai.

-Dạ! - Lần này, em quyết tâm sẽ không “bỏ của chạy lấy người”.

-Thế thì rán thêm một chút rồi hăng lật.- Ý Ken là em không cần tung trứng lên cao giống hần, lấy đũa lật là được rồi nhưng Moon ddaau có hiểu.

-Vâng - Moon đếm đến mười, gấp đôi lần trước, khi này lòng trắng đã dần lên màu.

A lê hấp, em nâng chảo lên và lại chạy, lần này em mang theo cả cái chảo (!). Miếng trứng rơi xuống bếp ga, chỉ một chốc là cháy đen, khét lẹt. Ken tắt bếp.

Tại Moon đổ ran, em sợ bị Sếp la. Rõ ràng, nội trợ là việc của phụ nữ ấy vậy mà Moon chẳng biết làm gì cả. Ken lắc đầu nhìn vào “thành quả”. Vội vàng Moon cho tay toan định dọn miếng trứng.

-Bị diên hả? Vẫn còn nóng.

-Nhưng em có bao tay rồi! - Moon lí nhí.

-... - Ken không để em dọn chừng nào mà trứng chưa hết nóng. Cái từ “Em” khiến hần hạnh phúc!p>

-Tiếp tục đi! - Sau khi Moon đã dọn dẹp xong, Ken lên tiếng - Cô làm tôi chán món này rồi đấy! - Hần tạo thêm áp lực cho cô học trò.

-Sếp chán rồi, thế thì làm món khác nhé! - Moon e dè.

-Không, làm đi! - Ken gắt lên làm em giật thóp tim. Ngoài món này ra, hần có còn biết làm món gì nữa đâu.

z

-Dạo này trông anh có vẻ gầy đi nhiều quá! - Một cô nàng chân dài đến bên Ken và ngồi luôn vào lòng.

-Tránh! - Hần đẩy mạnh cô ta, làm suýt thì cô ngã xuống sàn.

Mọi lần, hần để cho cô thỏa sức làm nũng mà không hề nói gì, nhưng dạo này hần lạ lẫm. Không cho bất kì phụ nữ nào chạm vào người. Nhưng cô gái nói đúng, Ken soi mình trước gương, mấy hôm nay hần ăn uống thiếu chất quá. Ken lái xe về nhà, chắc hôm nay, vẫn là trứng.

Vừa về tới, Ken đã ném cái áo khoác vào em, chùi kín cả đầu. Moon đem treo lên giá. Ken nằm phịch xuống ghế. Hần bắt đầu chán món trứng, nhưng lại nghĩ, món trứng em còn làm không nổi thì sao có thể làm được những món khác.

-Nhà ở thì phải thường xuyên lau dọn! - Ken nhú mày.

-... - Moon không nói gì. Em cứ nghĩ là ở trong nhà kín mà đóng cửa suốt, làm gì có bụi mà phải lau dọn. Nhưng Sếp đã lên tiếng, thì em cứ “liệu” mà làm.

Ken ngồi dậy, hần vào bếp xem xét tình hình. Không như dự đoán, trên bàn được bày biện rất nhiều thức ăn. Nào là: tôm hùm, cá basa, lẩu cua đồng, gà quay, mực xào... Ken nhìn em, những giọt mồ hôi lấm thấm trên khuôn mặt.

-Ở đâu ra? - Ken thừa biết không phải em làm.

-Dạ! Bên dinh dưỡng yêu cầu Sếp phải ăn những món này ạ! Họ bảo Sếp bị ốm!

-Vậy cô không làm gì sao? - Ken vẫn muốn có món trứng của em, dù nó không vừa mắt.

-Dạ! Em chỉ dọn ra thôi ạ! - Moon thẳng thắn, từ trước tới giờ, em còn chưa được ăn những món ngon thế này thì sao có thể làm được. -... - Ken định bắt em rán trứng nhưng lại thôi. Nhìn xem, trông mặt em vẫn còn xanh xao, mới lại, vừa ốm dậy nên để cơ thể được bồi bổ. Hần ngồi xuống bàn dùng bữa. Thức ăn dưới tay nghề cao có khác, làm hần hài lòng về khẩu vị. Moon đứng đằng sau, bụng em cũng đang đói. -Ngồi xuống đi! - Nếu không phải vì em thì hần cũng đã chẳng ăn.

-Thôi ạ! - Sự phân đẳng cấp luôn hiện hữu trong em.

-Ta bảo ăn! - Ken luôn phải lờ mắt với cô gái này.

Em ngồi xuống, không chọn ghế đối diện, cũng không phải ghế kề bên, em chọn chỗ cách hẳn ba ghế, rồi dùng bữa. Chỉ em cho rằng mình là người giúp việc trong nhà, chứ hẳn đâu có ý đó. Được ăn cùng hẳn, dọn nhà, hay giặt áo cho hẳn, hẳn phải cứ muốn là làm được. Nhìn em ăn ngon lành, tim hẳn bỗng đập loạn nhịp.

z

Tiệc trà sẽ được tổ chức vào 7h tối thứ sáu. Tức là hôm nay. Rینگ bí mật gắn lên chiếc váy voan của cô bạn gái một con dấu, đề phòng trường hợp xấu xảy ra. Mọi người ở WHITE đều đã sẵn sàng “tiếp khách”.

Cũng có đôi chút tò mò về người giữ con chip của WHITE, nhưng Ken không thích đi cho lắm. Hẳn muốn ở nhà hơn. Một nơi thì ồn ào và náo nhiệt, còn một nơi thì yên bình.

Moon đi vào phòng trang phục của Sếp, giống như người giúp việc đa năng. Choáng ngợp trước tủ quần áo đồ sộ, em thắc mắc không hiểu vì sao lại phải cần tới nhiều trang phục đến thế. Đây rồi, bộ Vest dáng dài này có đánh dấu cho buổi tiệc tối nay. Em đem ra ngoài.

Ken khoác lên người, vừa vặn phom. Đây là hàng được may thủ công từ nhà thiết kế nổi tiếng ở Anh theo đúng các số đo. Rồi hẳn ra xe. Moon cúi chào. Em hiểu rồi, vì Sếp là bộ mặt của cả DEVILS nên tất cả những gì thuộc về Sếp, từ đôi giày, đồng hồ, cho tới trang phục và chiếc bút kí cũng toàn là hàng hiệu. Sếp chẳng bao giờ mặc trùng cái lần hai.

Nhưng áo sơ mi của Sếp thì em vẫn phải đem đi giặt, ngộ nhờ Sếp dùng đến. Trong nhà tuy rằng toàn đồ hiện đại, nhưng lại không hề có máy giặt, Moon phải tự giặt tay rồi đem phơi.

z

Ken và Arrow đến cùng lúc, họ đến sớm hơn giờ mời. Làm như vậy, WHITE sẽ chẳng thể nào ngờ tới họ mới chính là những vị thủ lĩnh của DEVILS, thay vì những người trung tuổi phương Tây đến sau.

Chiếc xe dừng lại trước cổng lớn. Ken và Arrow bước ra đồng thời. Cả hai đều mặc màu đen, tất cả nhân viên của DEVILS đều thế. Arrow chỉnh trang phục trước khi bước vào, trong hẳn luôn lịch lãm.

-Tiệc giao hảo hả? - Ken nói chỉ để cho Arrow biết.

-Chẳng phải là muốn xem mặt của chúng ta hay sao! - Arrow tiếp lời, chân vẫn sải bước.

-Để xem chúng có nhìn ra được không - Ken cười nửa miệng.

-Bọn nhóc này còn ngây ngô lắm - Arrow nhìn lướt qua đám phục vụ. Wine và Mes theo sau.

Bữa tiệc được tổ chức với kinh phí từ chính phủ. Khu nhà rất rộng nên có thể đủ chỗ cho bốn trăm người. Ngay từ bàn tiệc tới cách sắp xếp đều cho thấy sự cẩn trọng. Tiệc đứng nên các món ăn đã được mang ra hết, phục vụ chuẩn bị toàn những hạng rượu vang cổ giá trị.

-!!!! - Cả bốn người Yun, Poise, Rینگ và Luci đều nhận ra người quen.

Ken và Arrow bước vào, khiến tất cả đều phải ngoái nhìn, hai con người toát lên một vẻ đẹp kiêu sa và độc tài. Nhưng điều khiến bốn người kia kinh ngạc, đó lại là cậu bạn Wine. Wine rẽ hướng, thẳng tiến tới chỗ họ.

-Chào bạn cùng lớp! - Khác với những lần đã gặp, Wine giờ trông giống một thanh niên trưởng thành, phong thái khác hoàn toàn cậu học sinh đủ đồ kèm cặp kính dầy cộp.

-Thì chào! - Yun dơ tay bắt lấy tay “người bạn” theo phép lịch sự.

Yun thở dài, theo như lần trước, Luci đã nói với cậu về linh cảm không tốt trước hai họ sinh mới. Nếu thế thì, Moon?

“Liệu hôm nay cậu có đến không?”- Yun không tin Moon là người xấu. Thời gian tiếp xúc với em chính là bằng chứng cho niềm tin ấy, đã lâu rồi không được nhìn thấy nụ cười của “bạn gái”.

-Nghĩ gì vậy? - Wine chẹp miệng khi thấy cậu bạn cứ mãi bắt tay mình.

-Đóng đật lắm - Yun đáp trả bằng chất giọng khinh thường.

Sau đó thì đã có thêm một số quan khách của DEVILS tới, hầu như toàn là người nước ngoài. Trông họ cao to và phong độ. Quả thực, chẳng ai ngờ rằng, hai ông trùm lớn của DEVILS là người sở hữu nét đẹp phương Đông. Mes chọn ình một góc khuất phía ban công lặng nhìn Yun, anh mỉm cười, đây là một chàng trai rất tốt. Nếu không vì cậu là người của WHITE thì anh sẽ để cho cậu được chăm sóc em gái mình, thay anh. Giống như mẹ là người của WHITE, còn cha làm việc cho DEVILS, anh không muốn lặp lại điều đó... Nhưng anh thương em lắm, không biết giờ đây em ở phương trời nào?

z

Moon sau khi đã dọn dẹp xong tất cả, em lên giường trùm kín chăn nằm ngủ. Giấc ngủ ban đầu đến thật nhẹ nhàng rồi lại mê mết. Những viên thuốc hay dùng giờ đã bị Ken vắt hết đi, cũng không cho dùng bất kì loại thuốc trợ thần kinh nào khác.

Cái giường màu trắng nằm trống trải giữa căn phòng rộng lớn. Em thấy sợ. Bóng đen hiện về trong giấc ngủ của Moon....

z

Jess đã xuất hiện tại buổi tiệc, cô mặc một chiếc váy màu hồng nhã nhặn, tôn lên từng đường nét mảnh mai mà quý phái, đi bên cạnh cô là Ring.

-Con bé đó hả? - Arrow quay sang chỗ Wine.

-Chính xác! - Wine đã phát hiện ra dấu của con chip. Hắn khéo léo gắn kính áp tròng có định vị lên mắt, hai con mắt hơi chuyển màu, nhưng phải nhìn rất kĩ mới nhận ra sự tồn tại của cặp kính trong suốt. Arrow tới gần chỗ Jess.

-Xin chào tiểu thư! - Hắn hạ mình và đưa tay lên trước. Nụ cười ẩn giấu đã tâm.

-Vâng! Rất hân hạnh được làm quen - Jess hơi run, cô nhìn thẳng vào đôi mắt sâu của Arrow, hắn rất đẹp.

Thực chất, chính là sự nhìn của hai con người, một là Ring, và bên kia là Arrow. Cái nhìn sắc đá. Arrow rất tinh tường, hắn đã biết cô gái này được gắn một trường bảo vệ. Wine hướng tầm nhìn về phía Jess, máy quét mini đang làm việc trong con người. Máy đang xác nhận con chip. Arrow đứng chắn ngang tầm nhìn của cặp dưới. Wine lập tức tắt tín hiệu, hắn vẫn chưa hiểu ý Sếp. Arrow nán lại nói chuyện với Jess, vốn dĩ đã không ưa phụ nữ, tuy nhiên cũng phải ấy bọn “nhóc tí” biết sợ.

-Anh chàng này là ai vậy? - Arrow chỉ nói chuyện với Jess, không hề tỏ ý muốn nói với Ring, thái độ khinh khỉnh.

-Bạn tôi - Jess đáp lại, dù đã cố gắng giọng, vẫn có chút gì hoang mang.

-Bạn à. - Arrow cười - Thật là thế sao? - Giọng của hắn tỏ ra đầy hồ nghi.

-Vâng! - Jess cũng chỉ biết đáp lại.

Sau vài câu chuyện xã giao, hắn tiến về chỗ nhân viên của mình.

-Con chip không dễ lấy đâu! - Arrow nháy mắt với Wine.

-Nhưng sao ngài lại không để tôi xác định chính xác vị trí con chip? - Wine mấp máy môi khiến chẳng ai biết hắn đang nói.

-Con bé đó cũng được đấy chứ! Biết nó giữ con chip rồi, thì vội gì! - Nói rồi Arrow nâng ly rượu và uống cạn.

...

- Khỉ thật! Hắn đã biết mình đi theo để bảo vệ con chip - Ring đứng ra ngoài ban công với hai người anh em còn lại.

-Trông hắn có vẻ là đại ca! - Poise tiếp chuyện.

-Hừ! Có khi lại thế! Nhìn xem, cả người thanh niên có mái tóc màu nâu đen kia, hắn ngồi im một chỗ từ lúc vào tới giờ, cả hai đều đáng ngờ.

-Có khi lại là thủ lĩnh của bọn DEVILS - cuộc nói chuyện chỉ gồm hai người, Yun không tham gia ý kiến.

-Nhưng theo phán đoán, mình nghĩ chắc chỉ là thủ lĩnh của khu vực nhỏ thôi, nhìn phong cách của mấy lão tây kia xem, khả năng Đại Bàng Trắng là một trong số đó cao hơn nhiều - Rìng suy ngẫm, qua tiếp xúc, cậu không cho rằng Arrow có vai trò cực kì quan trọng.

-Yun này, cậu đang nghĩ gì thế? - Poise chợt nhận ra, Yun chưa góp ý kiến nào.

-Không! Đang ngẫm sao - Yun cười nhạt. Cậu cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

-Phải rồi! Cô gái được chuyển vào lớp đầu năm, liệu cô ta là đồng bọn của tên Wine đó? - Rìng nhìn vào bạn mình - Cậu đang ngẫm sao hay là trắng?

-Có chúa biết! - Yun quay đi chỗ khác, có vẻ đã bị bạn nói đúng tim đen - Thôi bỏ đi - Cậu đi tới chỗ của Luci, ngồi im lặng.

"Nhóc con làm sao mà biết được ta là ai chứ!"- Ken nhướn miệng cười. Hắn lắc mạnh ly rượu từ này tới giờ, không hề uống. Đứng dậy và ra cửa chính, hắn muốn về. "Chắc" ở nhà đang có người đợi hắn.

Ken về sớm. Hắn lái xe rất nhanh như để tiết kiệm thời gian. Lại thêm lần nữa, cánh cửa bị đập mạnh rung lên, phát ra tiếng động. Nhưng không có người hắn muốn nhìn thấy, đảo mắt một lượt quanh căn nhà. "Moon ngủ rồi!" - Điều này khiến hắn bất ngờ, có chút hụt hẫng. Từ trước tới giờ, không ai dám có thái độ như vậy, mà theo lẽ thường, thì đương nhiên phải đợi "người nhà" về chứ!

Hắn ném cái áo khoác xuống ghế, rồi vào phòng ngủ, toan định đập mạnh cửa để ra hiệu cho biết mình đang tức giận, nhưng vừa chạm tới cánh cửa, lại thôi, vì hắn biết, giấc ngủ của em đâu dễ dàng có được. Mở cửa rất nhẹ nhàng, em đang ngủ dù đèn bật sáng trưng. Ken chỉnh lại độ sáng của căn phòng. Hắn nhìn em, rồi thầm nghĩ: "Đồ ngốc! Chùm chăn kín như thế thì ngạt thở chết!". Hắn tới ngồi bên cạnh cẩn trọng nhấc tấm chăn ra khỏi đầu, những ngón tay ay vô tình chạm nhẹ vào má em.

-BÁO! - Moon bất chợt tỉnh giấc và hét to. Em thở mệt. Ken nhìn chằm chằm. Em làm hắn tức rồi. Em đã gọi tên của Arrow. Trước mặt hắn, chưa một người con gái nào to gan tới cỡ đó!

Sự thật thì đâu phải thế, chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Từ "Báo" ở đây đâu để ám chỉ Arrow. Moon vừa mới miên man, em nằm mơ thấy những con báo, chúng đang bám riết rồi bỗng nhiên có bàn tay ai chạm nhẹ vào, khiến em chợt tỉnh.

Sếp đang nhìn em, ánh mắt Sếp rất đáng sợ. Rồi Sếp bỏ đi.

...

Ken đóng rầm cánh cửa, khiến em giật mình. Mà thực sự em cũng chẳng hiểu sao Sếp lại ngồi trên giường nhìn bằng cái ánh mắt đáng sợ đó. Rồi Moon chợt nhớ, mặt danh của Sếp nhỏ là Báo, em đã chót lờ gọi thẳng danh từ đó một cách vô lễ,...

Ken phóng xe lao thẳng ra khỏi khu biệt thự. Hắn đang điên tiết. Nếu giờ bất kì ai mà động vào hắn sẽ không thoát khỏi cơn thịnh nộ. Dù thế nào chăng nữa, thì so với Arrow, hắn đối đãi tốt với em hơn nhiều, chỉ trừ cái lần hắn đổ nguyên túi máu vào người, chắc tại vì... khi ấy, hắn chưa có tình cảm với em! Vậy, khi nào thì đã có? - Ken chợt phanh xe gấp lại - Và hiện giờ thì sao? - Ken vẫn giữ chặt lấy vô lăng, bất động. Em khác hắn hoàn toàn, về tất cả.

Thứ nhất là địa vị, em chỉ như cô hầu gái, còn hắn, hắn là ai kia chứ, là người mà tất cả phải cúi sợ, thậm chí chính phủ các nước còn treo giải thưởng nếu như ai giết được lãnh tụ của DEVILS.

Thứ hai là về tính cách, cứ cho em hiền khô và toàn bị hắn "bắt nạt", vì thực tế, ai cũng có thể làm điều đó, còn hắn chính xác là hiểm ác và tàn bạo, chỉ có hắn sai khiến người ta, chứ không bao giờ có điều ngược lại.

Xét về ngoại hình, hắn sang trọng trong phong thái nam tính cuốn hút. Còn em, một cô gái quá đỗi bình thường không hơn kém. Nhưng chưa bao giờ em thấy hắn đẹp.

Hắn có rất nhiều phụ nữ vây quanh... cái này khiến hắn phải suy nghĩ... em cũng chẳng thiếu. Thậm chí, chỉ cần đem Arrow so sánh với tất tần tật những cô nàng bên cạnh hắn đó thôi, thì rõ ràng là em hơn!?!

Mà tại sao hắn lại nghĩ tới Arrow ở đây? Em và Arrow chẳng phải lâu lắm rồi không gặp, biết là vậy, nhưng cậu em trai dạo này lạ lắm. Ngay lúc hắn bảo cậu ta kiểm tra tin nhắn thoại hôm trước, Arrow đã lao thẳng lên xe tốc độ rất cao, kết quả là, lũ Green bị dọn sạch. Chẳng có gì vì một nhân viên của DEVILS phải làm thế!?

Nhưng nếu Arrow không làm, thì hắn cũng cho đẹp cái chỗ đó rồi... Lạ thật, hay vì Arrow cũng đã để em “lọt” mình vào tim mất rồi!

z

Arrow trầm ngâm, hắn vẫn đang ở bữa tiệc. Khác với lúc đầu, hắn giờ chỉ im lìm nhìn hồ nước phẳng lặng, phản chiếu lại ánh trăng mờ mờ. Hắn chỉ được nhìn trăng “gián tiếp” qua lăng kính của những giọt nước lạnh lẽo kia...

Ngày ấy, cách đây hơn 17 năm, hắn ra dấu để tên sát thủ giết một phụ nữ. Arrow rất căm ghét bè lũ gián điệp, nên chẳng hỏi hặn một chút nào. Người ta nói con bé người phụ nữ ấy bế trên tay không phải là con của nhân viên DEVILS, mà rõ ràng chồng người phụ nữ đó quá đối trung thành với DEVILS.3, vậy thì cũng giống mẹ hắn. Hắn khinh thường. Mẹ hắn với mẹ Ken là hai chị em ruột, cùng sinh ra và lớn lên trong gia đình quý tộc. Mẹ Ken là chị, bà đã gặp cha của anh ta trước, vì môn đăng hộ đối nên hai người đi tới hôn nhân. Tuy vậy, mẹ hắn mới là người được Rồng Đen thương yêu. Nhìn thấy bé con được người phụ nữ ấy ôm siết, hắn khó chịu vô cùng. Giống như người chị cùng mẹ khác cha của mình, người ấy được chăm sóc nâng niu từng chút một, trong khi hắn không hề được hưởng. Vậy là hắn muốn giữ lại con bé để trừng phạt tất cả.

Con bé đó là Moon, hắn đối xử thật tàn bạo với nó. Ở con bé có một sức mạnh mà hắn muốn chiếm hữu, đó là sức mạnh của tình thương. Hắn càng đánh đau, con bé càng khóc dữ, nhưng sao lại luôn kêu than danh từ “Anh trai” làm hắn căm ghét. Nó thì có gia đình chắc, cũng chỉ là một trái tim mồ côi, thế mà lại dám gào to như thể anh của nó là “hiệp sĩ” vậy.

Arrow ghen với anh con bé. Thế nên mới càng hành hạ nó, để rồi ép không cho thoát lên từ “Anh” nữa, nhưng chẳng được, mà càng làm thế chỉ càng khiến nó gào lên mạnh hơn. Rồi thì dần dần, hắn đã có thói quen theo dõi nó. Hắn nhìn nó ăn khổ sở, ngủ trật trệ, nhưng mà nó chịu đựng giỏi lắm, lại còn cười trên những đau khổ. Nụ cười của trẻ thơ không chút hận thù, tinh khiết như những giọt sương mai. Chính vì lo rằng cái thói quen ấy làm hắn lạc bước, nên hắn đã “cho” Ken.

Giờ thì hối hận nhiều lắm, thực sự lúc ấy hắn nghĩ, chỉ mấy ngày là nó chết dưới gọng súng của Ken thôi, nhưng cũng vì nhẫn tâm, mà Ken cũng đã để cho con bé được sống.

Một lần hối hận nữa, đó là hắn đã cử Moon đi tới Green, ban đầu dự định sẽ cử mật vụ theo sát để em thành công. Hắn muốn, em không nhúng tay vào tội ác, nhưng nếu không lập công trạng gì cho DEVILS, thì theo luật, em đâu thể trở thành người - con - gái - của - hắn. Hắn đã ích kỷ chẳng? Ừ, chính vì chỉ suy nghĩ cho riêng mình mà em đã phải khổ sở như thế. Cách tốt nhất lúc này là để em ở chỗ Perry.

z

Bầu trời đã nhuộm sắc vàng ươm, những tia nắng trải dài xuống khung cửa, đôi chim vành khuyên hót líu lo đón chào một mùa hè mới lại về.

Moon trầm ngâm. Căn nhà này rộng thật nhưng cô đơn quá, không một ai chuyện trò, ngày qua ngày chỉ mình em ngắm bình minh và tối chiều tà cũng một mình thưởng thức cảnh hoàng hôn... chẳng biết Sếp để em ở đây làm gì nữa? Em vẫn thắc mắc tại sao lại cứu mình, thậm chí còn đỡ lấy mũi dao từ chính tay em,... hay, để em chết như vậy dễ dàng quá, muốn em sống trong sự mòn mỏi của cô độc...

Giờ cũng đã không còn tìm tới cái chết để giải thoát, không, Moon chưa nhận thức ra điều gì, chỉ là sợ nếu chết ở đây, sẽ mãi mãi là cái bóng mà lăm lè ở khu nhà rộng lớn, chẳng ai còn ngó ngang đến. Em nâng bàn tay đỡ lấy chút nắng, dịu dịu như làn suối trong lành, mà cũng ấm áp như ngọn lửa hồng,... em nhớ Anh!

Thật buồn cười, em tự cười chính mình, đã biết anh đâu nhận mình mà sao vẫn cứ hy vọng, anh ghét em lắm mà, em đâu là gì của anh chứ... nhưng... anh là nguồn sống của em. Tình máu mủ chảy trong từng đơn vị tế bào nhỏ bé, sâu thẳm trong con tim...

-Két! - Moon quay người lại, có tiếng động cửa. Em đứng dậy và đi tới.

-...- Ken bước vào sau mấy hôm không về. Nơi đây cũng đâu phải là địa chỉ hần ở thường xuyên, chỉ là một nơi nào đó trong khu nhà to lớn của DEVILS, đi hay ở cũng chẳng việc gì. Nhưng có một người đã làm cho căn nhà trở nên ý nghĩa, Ken muốn về thăm em, hần lo vì sợ Moon nghĩ quẩn.

-Dạ! Sếp! - Moon cúi chào, mấy hôm nay em vẫn lau dọn nhà cửa cẩn thận, mong là Sếp hài lòng.

-... - Ken không nói gì, hần tháo chiếc ca vạt cùng với chiếc áo khoác ném vào phía em. Trời bắt đầu nóng rồi nên hần không muốn dùng áo vest nữa. -Dạ! - Moon đón lấy cái áo, dù Sếp cố tình ném vào mặt, lần này còn ném mạnh hơn những lần trước. Mùi nước hoa trong từng sợi vải bung tỏa thứ hương thơm cao sang mà dịu mát. Em nghĩ, chắc chẳng bao giờ Sếp nghĩ đến những chiếc áo em giặt vì có dùng nước xả bao giờ. Tuy vậy, thấy Sếp đi từ nhà tắm bước ra, em vẫn tiếp tục lấy áo của Sếp đem đi giặt. Anh của em cũng đáng người tựa như Sếp, em muốn “thực tập” để sau này may có cơ hội.

Ken không nhìn em, hần tiến đến ghế bành ngay trước phòng khách nằm dài ở đó. Nghỉ một lúc, hần ngồi dậy và lấy máy xách tay ra làm việc. Thực chất thì làm gì có việc gì quan trọng, mới lại mấy lão già đã làm hết thay rồi, hần chỉ đang nhìn màn hình.

Moon đã giặt xong chiếc áo sơ mi hần vừa thay ra. Áo của Sếp rất sạch, chắc một ngày Sếp phải thay mấy cái, đây là cái màu đen, còn Sếp giờ đang mặc cái màu trắng, chắc đến tối là Sếp thay cái màu xanh lam. Moon đoán vậy. Biết tính Sếp, em vào trong bếp rót ly rượu vang đem ra. Hồi nhỏ, Sếp thường uống café đen, còn giờ khẩu vị đã thay đổi. Ly rượu màu đỏ cam vừa được đặt xuống bàn.

-Mời Sếp! - Moon khép nép không muốn làm Sếp mất tập trung trong công việc.

-Cà phê nóng! - Ken đáp lững, từ chối uống rượu khi ở bên em.

-Dạ! - Moon lại đem cất ly rượu, gửi thử vị của nó ,à không dám nhấm, em có biết uống rượu bao giờ. Rồi đi lấy phin để pha cà phê.

-... - Ken đang suy nghĩ về em. Từ lúc về tới giờ, mỗi khi thấy em mấp máy môi định nói gì, hần lại chỉ nghĩ tới mỗi từ “Báo!”. Hần chường tai khi nghe thấy tên của ai khác từ em. Mà ngay cả cái từ Sếp hần cũng không muốn em dùng. Sếp là từ chỉ mỗi hần thôi à, cũng là của Arrow nữa đấy chứ, dẫu em có gọi hần bằng “Anh”, Ken cũng không thích, giống với anh trai em quá, mà đúng hơn, nếu em gọi thế, hần sẽ ngại!

-Của Sếp đây ạ!

-... - Ken vẫn chưa tìm ra từ nào ưng ý. Hần lướt nhìn một lượt, dạo này trông em lại gầy đi rồi, chắc là ăn uống linh tinh, thôi thì ngày nào hần “cùng phải” ở đây. Có Sếp thì em mới nghiêm túc nấu ăn. Moon lại lui vào bếp dọn dẹp.

“Có cái quái gì ở trong đấy mà làm lâu thế không biết?”- Ken suy nghĩ, hần muốn em được nghỉ ngơi, mới có mấy tuần thì làm sao mà vết thương ở bả vai và cổ tay bình phục hoàn toàn được, mà chưa nói đến vết thương tự xử ở vùng bụng. Ôi! Tự nhiên nghĩ đến đây, hần thương em vô cùng.

-... - Sau khi định nói lên lời, hần lại thôi, mặc kệ.

Hôm ấy, rõ ràng em đã gọi lên thành tiếng trong giấc mơ, “Báo!”, đâu phải cứ ngủ say và mơ về “Báo” thì mới hét lên to đến thế, trong suy nghĩ của hần, Arrow là quan trọng với em. Arrow, Ken không chắc lắm đã bao giờ thấy hần ta dịu dàng với Moon chưa, nhưng Ken thì đã từng.

Ken đã dạy em học máy tính, nhờ thế mà em mới khá tay nghề lên nhiều nhiều như vậy, hay là giờ hần kiểm tra trình độ của em nhỉ, chợt hần vui, nhưng lại thôi. Ken đã xem kĩ mấy lần đoạn video ở hành lang, cái lần em gặp Mes đó. Hần không hiểu vì sao Mes lại không nhận em, cũng nhờ thế, mà giờ, em vẫn đang ở bên hần đây.

Lạnh lùng! - Hần đã tìm ra lời giải thích, Arrow coi em chẳng ra gì, mà em còn gọi tên hần. Mes cũng đã dùng khuôn mặt lạnh thấu xương để xua đuổi em, ấy vậy mà em vẫn mong chờ. Còn hần, hần chỉ lạnh với em khi còn nhỏ thôi, ừ, có lẽ giờ nên quay lại khoảng thời gian đó!

Một khi Ken đã khoác lên mình mặt nạ thủy tinh, thì chẳng ai có thể lạnh bằng. Moon đang suy nghĩ xem tối nay sẽ ăn gì, em nghĩ chắc đầu bếp sẽ chuyển tới những món “cao lương mỹ vị” nên cũng đứng đĩnh, không vội làm gì, chỉ cần đợi họ mang đến và bày biện ra bàn thôi. Mấy hôm nay, toàn là ăn trứng, mà em làm mãi, vẫn chưa thành công cái việc lật trứng khó khăn ấy.

Sếp làm việc với máy tính khá lâu rồi, thi thoảng em thấy Sếp vươn vai cho đỡ mỏi. Moon thầm nghĩ, người lớn là thế đấy, ngày nào cũng phải làm đi làm lại một công việc, mà mình cũng sắp lớn, sắp 18 rồi. Tự nhiên em lại nghĩ tới anh, không biết Mes đang làm gì nhỉ? Moon nhìn Sếp mà nghĩ về anh trai, khiến có người hiểu lầm.

Ken dán mắt vào cái máy tính chẳng hiểu mình đang làm gì, chốc chốc lại để ý thời gian. Hắn làm mấy ván Sudoku, trò này chơi mãi cũng chán, hắn chơi rất nhanh, trong khi thời gian thì im lìm. -Nấu cơm đi! - Hẳn dùng thứ giọng hách dịch, nói mà không hề quay sang nhìn em.

-Dạ! - Bây giờ mới có 17h, Moon khó hiểu, chẳng lẽ Sếp đói ư? - Nếu Sếp đói thì ăn bánh flan, em đi lấy! - Moon có biết nấu nướng gì đâu.

-Không! - Ken đáp gọn lỏn, tay hắn vẫn di di con chuột.

-Nhưng... - Moon hiểu rằng không nên chống lại “thánh chỉ”, em nhắc điện thoại lên và yêu cầu nhà bếp - Alo, chào bác ạ, Sếp muốn... - Moon chưa kịp nói thì đường dây đã bị ngắt. Em gọi lại.

Ken đã ngắt tín hiệu đàm thoại từ máy tính cá nhân. Chiếc máy tính là công cụ điều khiển các thiết bị trong nhà.

-Tút! Tút! Tút!... - Moon chẳng nghe gì hơn ngoài tín hiệu này, không biết tại sao lại đứt mạch liên lạc, hỏi Sếp thì em không dám. Nhưng cũng đoán ra là ý Sếp, vì thiết bị của DEVILS rất ít khi gặp sự cố, gần như là không bao giờ.

Hay Sếp muốn ăn trứng? Nghĩ rồi Moon đi tới bếp, em lấy chảo và chuẩn bị mấy quả trứng từ tủ lạnh. Lần nào cũng vậy, em đều lôi ra chục quả, vì xác suất thành công rất thấp, chắc hôm nay cũng chẳng hơn.

Ken thở dài ngao ngán, hắn cố tình thở mạnh. Thì mấy hôm không ăn trứng, cũng thấy muốn, nhưng để Moon làm một lần, thì kiểu gì sáng mai cũng trứng, trưa cũng trứng và tối mai cũng là trứng.

-Đổi món! - Ken không tìm câu nói nào dài hơn để ra lệnh. -Dạ! - Moon chỉ biết vâng vâng dạ dạ.

Moon cất mấy quả trứng đi, may mà Sếp không muốn ăn trứng tráng, thử phào nhẹ nhõm, thế thì làm món khác. Từ nhỏ, em toàn làm việc lật vặt như lau dọn, bưng bê, chẳng ai cho vào bếp nên không biết nấu ăn chẳng có gì đáng trách, nhưng đối với Sếp thì đừng có lí do lí trấu,... Moon đang suy nghĩ, ngày trước, nhớ ra rồi, Yun đã từng đưa em tới nhà và mẹ của cậu ấy đã để em phụ bếp. Là món gì ấy nhỉ? À, món mì xào.

Trong tủ bếp chẳng thiếu thứ gì, vì có hẳn một kho nhỏ để dự trữ lương thực khô, em mở tủ và lấy ra gói mì xào. Đọc kĩ hướng dẫn, luôn là thế, tuy nhiên, đây là hàng nhập khẩu từ Thái Lan, nhìn vào gói mì hy vọng mình làm được. Đây là loại mì ống, nên phải ngâm trong nước nóng chừng hai mươi phút, e ngại Sếp đói, thế là Moon cho lên bếp luộc luôn để rút ngắn thời gian,... Trong lúc chờ đợi, em đi nhặt rau và bóc tỏi.

Chừng 10 phút tắt bếp rồi vớt mì ra rổ để ráo nước. Em cầm thử một miếng lên xem đã nhũn chưa, không dám thử, vì làm như thế là “phải tội”. Moon vo nhẹ sợ mì to, theo cảm tính là ổn. Và bắt đầu xào.

-Ấy! - Moon kêu nhỏ, may mà Sếp không để ý, tại sao sợi mì cứ vón cục và dính chặt vào nhau thế này?

Moon nghĩ đến nước, đổ một chút nước vào, không hề có ý niệm về việc cho dầu vào xào. Được một lát rồi cho kha khá rau. Em nghĩ ăn nhiều chất xơ như vậy thì sẽ mát và nhuận tràng. Ken không nhìn về phía em, nhưng hắn rất tò mò. Vậy là hắn bật camera ngầm trên trần nhà bếp, hình ảnh được truyền tới máy ngay lập tức. Trông em làm thật... hay.

Nhưng hắn cũng không biết em đang làm món gì nữa, chỉ thấy đầu bếp thực tập dùng tay lấy rau cho vào chảo. Hắn rất sạch. Ken đứng lên và ra chỗ em.

-Đi bao tay - Ken quát lớn vì biết chắc chắn mình sẽ dùng bữa, nên không thể để mất vệ sinh.

-Dạ! - Moon quay người nhìn, Sếp nói to quá làm em lo lắng nhưng đằng nào cũng đã bốc rau trực tiếp rồi chỉ cho vào chảo nớt nắm rau đang cầm trên tay thôi, nên Moon đành trái ý Sếp và tiếp tục làm.

-Điếc hả? - Ken trợn mắt nhìn em, càng ngày càng hết hiểu nổi, hẳn đã quá dễ tính hay sao mà em không hề coi lời hắn nói là gì.

-Dạ! Nhưng mà xong rồi ạ! - Moon nhắm nghiền mắt, đảo đi đảo lại mấy lần rồi tắt bếp. Sếp thích ăn tái nên không xào quá lâu.

Ken lúc này mới đi vào hẳn bếp. Hắn... thực sự bất ngờ vì món mì của em!

-Cái quái gì đây hở? - Chưa để em cho vào đĩa, hắn đã cao giọng, thực lòng rất thất vọng, nhưng khuôn mặt vẫn nghiêm nghị như đi họp hội đồng.

-Dạ! Món này là mì xào Thái Lan ạ! - Moon lí nhí, em thấy nó đâu có đến nổi nào, chỉ là nhiều sợi mì hơi dính vào nhau, chết, mà có sợi còn nâu nâu đen đen. Moon vội vàng “che giấu” những miếng mì đó dưới “tán lá”, em gấp ra đĩa và chỉ chọn sợi mì màu vàng.

-... - Ken lơ đi, hắn vào bàn ngồi, từng ngón đập nhẹ vào mặt bàn ra hiệu nhanh lên. Dù sao cũng phải thử.

-Đây ạ! Sếp ăn ngon miệng! - Moon đặt đĩa mì lên, rồi đặt đĩa bên cạnh. Em đi “thủ tiêu” những thứ “vô giá trị”.

-... - Ken nhìn vào đĩa mì, trời đất là của đứa con gái 17, 18 tuổi làm đây sao? Không bằng đứa trẻ con. Hắn không hề thấy lớp bóng mỡ phủ lên mì - Dầu? - Hắn muốn nhắc em đã quên, nhưng kiềm lời tối đa.

-Dạ! Dầu? Em... quên cho rồi ạ! - Cổ họng Moon ứ lại, càng cuối câu, âm thanh phát ra càng nhỏ. Tự véo má trách mình đến nỗi hoảng.

Ken nhìn vào đĩa mì. Trông kinh khủng quá, hắn đã quá quen với những món ăn bày biện đẹp mắt, nhìn xem rau và mì trộn lẫn, gọi là mì nhưng số lượng rau thì ngang ngửa với mì, có sợi thì be bét, hắn “chọc” đĩa vào cái chỗ trông có vẻ bình thường nhất, và đưa lên miệng. Nhặt thếch! Mới chạm nhẹ vào sợi mì, đã thấy ghê tởm.

-Dạ! - Moon chủ động lên tiếng trước.

-Gia vị !?!- Ken hất tay phi đĩa mì ra chỗ em. Hắn dự tính sẽ sử dụng vừa đủ lực để cái đĩa phanh đúng mép bàn, ai ngờ đâu có thể do hắn đóng quá chặt, nên mạnh tay làm đĩa mì đổ ào xuống dưới sàn, vương một chút vào chân em.

Rồi hắn lại ra ghế ngồi. Thở dài. Mì còn rất nóng, khiến chân em rụt lại. Moon ngẩn người lúc lâu cũng dần định thần lại. Em lại làm sai rồi, đến món mì cũng làm không xong, cúi xuống và nhặt từng sợi mì vào đĩa. Mặt em buồn lắm. Vì đâu có ai dạy cho em biết cách để trở thành “một con người” chứ!

...

Ken ngồi nhìn em thấy mình ác. “Cái món đó... thực ra cũng gọi là mì được, chỉ là tiêu chuẩn của ta quá cao thôi!” - Hắn thầm nghĩ.

Em đâu thể sánh với những đầu bếp tài ba của DEVILS được, Ken nheo mắt lại tiếc nuối vì đã để lỡ một cơ hội ăn mì em nấu.

Nhìn em lúi thủi thu nhặt từng sợi mì rồi dọn dẹp, hắn đau đầu quá. Muốn đứng lên và ra giúp lại thôi, hắn làm gì có chuyện ra tay giúp ai. Ken ngồi yên một chỗ, giờ bắt đầu thấy đói.

Moon sau khi dọn xong lạng lẽ đi vào nhà tắm. Rất lâu, không hiểu em làm gì trong đó, chùng cả tiếng mới thấy bước ra. Mặt buồn rười. Đến giờ bên dinh dưỡng mang thức ăn đến, như mọi khi là 18h30, em mở cửa và nhanh chóng dọn thức ăn lên bàn cho Sếp.

-Ăn đi! - Lần này thì Ken lên tiếng, hắn không muốn em bỏ bữa.

-... - Moon không đáp lại, chỉ ngồi im một lúc, đợi Sếp ăn rồi bắt đầu dùng bữa.

-... - Cảm giác như có thể nghe được từng giây đồng hồ tíc tắc.

Ken đã ăn gần hết hai bát cơm và rất nhiều thức ăn trong khi em nhai mãi mà không hết nửa bát cùng với vài miếng rau lèo tèo. Ở tuổi của em, hẳn phải ăn rất khỏe ấy chứ, thế mà trông em kìa, lần cuối cùng gấp cơm lên miệng cách đây năm phút rồi. Trông thương quá, nhưng, hẳn vẫn đang lạnh lùng.

Ken còn ngồi đấy cho tới khi em ăn xong, em ăn ít quá, hẳn không tiện nhắc nhở, chắc tại con gái ở tuổi này thường giữ eo, trước một mỹ nam như hẳn mà không “kiêng khem” thì thật khó coi. Hẳn cười thầm trong bụng với cái lí do quá đỗi “thực dụng” mà mấy cô người mẫu hay áp dụng để được tiếp cận với mình. Nhưng, hẳn thích em béo khỏe hơn, trông em thì gầy gò, xanh xao quá. Hừm, hẳn đang suy nghĩ có nên tiếp tục “lạnh” không. Moon dọn bát cẩn thận để không bị trê trách. Trong lúc ấy thì Ken đi tắm.

Mặt em buồn thiu, thấy thất vọng vì chính bản thân mình, ngay đến nấu mì mà làm cũng không xong, thì sao có thể nấu ăn cho anh trai. Ken bước ra. Em cũng vào luôn. Hẳn thấy lạ, nhà đâu phải chỉ có một nhà vệ sinh, mà sao em chỉ vào mỗi phòng ấy. “Hay lại đi giặt áo rồi!” - Ken vừa mới thay cái áo sơ mi màu trắng ra, Moon đã chuẩn bị cho cái màu xanh lam nên mặc luôn. “Đành phải thay áo ít thôi vậy!” - Hẳn tự nghĩ rồi cho tay lên gội đầu, em vẫn còn yếu lắm không nên để làm quá nhiều việc.

Mãi lâu sau không thấy Moon ra, “khóc ở trong đó rồi chắc”, nhưng lúc vừa ăn cơm, hẳn đâu có thấy mắt em sưng. “Khỉ thật!” - Ken định gõ cửa hỏi, nhưng hẳn mới nhớ ra, đây là phòng tắm, không được rồi. Vậy nên lại vào trong phòng và chờ đợi cùng chiếc máy tính.

Hẳn nhìn vào giường của mình, nó to, rộng và màu đen. Ngay cả gối và chăn cũng màu đen nốt. Tắm nệm giường rất êm nhưng chỉ khi có em nằm gần mới ngủ ngon...

Thật là như vậy, chưa khi nào ở bên cạnh các cô gái khác lại cho hẳn cái cảm giác yên bình và dễ chịu như em. Nhìn em ngủ, hẳn thường hay ngắm đôi lông mi, thi thoảng lại nheo lại trông đáng mến và những khi ấy, hẳn chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đồng hồ đã chỉ 23h đúng, Moon bước vào phòng, cúi chào Sếp rồi nằm phịch xuống giường và ngủ luôn.

Ken nhìn em đã định lơ, nhưng sao ánh mắt vẫn cứ hướng lên. Chốc lát, rồi lại hướng xuống trở về màn hình máy tính, thì ra không hề khóc, mắt em vẫn sáng lắm, chỉ hơi tối chút thôi. Hẳn cười nhẹ, ngồi thêm một lúc nữa thì vào giường của mình. Hôm nay em quay lưng và trùm chăn kín mít, vậy là không được ngắm nữa. Ken toan định dậy để kéo chăn xuống cho khỏi bị ngạt lại thôi, hẳn muốn xem em có vô tình gọi lên cái từ “Báo!” ấy không nữa.

Ken trần trọc suy nghĩ, mãi mà hẳn không ngủ được, em cứ nhốt mình vào trong nhà tắm để làm gì chứ? Không khóc thì em làm gì? Như thế thì thà em khóc còn hơn là vác bộ mặt bí xị ấy. Hẳn có thể làm em khóc được không? Ken vẫn nhìn vào cái chăn mà em trùm kín lên đó, ngoại trừ em khóc vì sợ ra, thì chưa bao giờ hẳn làm em rơi lệ. em vô cảm với hẳn?

-Ừ! Ừ! - Moon rên rỉ.p>

-Sao thế? - Ken lên tiếng lập tức ra khỏi giường mình và tiến tới chỗ em.

-Ừ! Ừ! - Moon vẫn đang mê sảng.

Ken nhẹ nhàng ngồi bên cạnh, lật tấm chăn xuống người, thì ra do em để tay trước ngực nên bị bóng đè. Hẳn “rón rén” cầm lấy đôi tay đặt xuống, chạm nhẹ vào má để em thoát khỏi cơn mê, từng động tác, khiến tim hẳn đập liên hồi. Sau đó thì đắp lại chăn cho em, hẳn thật “dịu dàng” lau đi giọt mồ hôi vương trên mái tóc.

-Ngủ ngoan nhé! - Ken đi về chỗ. Mà cũng chẳng biết tại sao hẳn lại buộc miệng nói vậy trong giai đoạn vẫn đang “lạnh”. Thế rồi hẳn quay sang phía em, ngắm và ngủ quên mất.

Chiếc giường khẽ rung khiến Moon tỉnh dậy, em đã để chế độ hẹn lúc 6h. Thực ra nếu để chuông báo thức Sếp sẽ tỉnh giấc mất nên chọn chế độ rung của giường để chỉ mình em biết. Moon vươn vai rồi ngồi dậy, hôm qua em ngủ khá đầy giấc. Giờ thì lại phải dọn dẹp nhà cửa, không sao, đây là trách nhiệm của một người làm. Nghĩ vậy em xách máy hút bụi.

Xong xuôi việc dọn dẹp, em vào phòng lấy trang phục cho Sếp, chẳng phải nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ cần đem bộ quần áo đầu tiên trong giá treo đã được người để sẵn đó, mang xuống cho Sếp dùng. Tất cả các trang

phục đều thiết kế rất công phu, ấy vậy mà Sếp chỉ mặc đúng một lần, em nhìn chúng mà thấy tiếc, nhưng nói thật, dáng Sếp chuẩn như thế, khoác lên mình những bộ cánh thế này, càng giúp tôn lên vẻ đẹp của những bộ đồ mà nếu phải một người nào khác gầy gò thì có khi mặc lại xấu xí. Em tự nhìn mình trước gương, thở dài, nếu em có cả đồng áo quần này, thì cũng vậy, người em đứng là trơn tuột từ trên xuống.

Cũng chỉ là nghĩ thôi, chứ em thì làm sao có được những thứ xa xỉ ấy, ngó lại mình, một chiếc áo thun màu trắng, cùng với chiếc quần dài di màu bộ đội, thực là chẳng nữ tính chút nào. Nhưng em thích vậy, cái tính tự lập ngay từ nhỏ đã thôi luyện em trở nên mạnh mẽ hơn, thể hiện qua trang phục đang mặc. Đối lập, mái tóc dài ngang vai kéo em trở về nét nữ tính, đôi mắt trong trẻo tôn lên khuôn mặt sự thánh thiện vốn có,... em chẳng giống bất kì ai, lúc thì tự đánh mất quyền sống của bản thân, khi thì vươn dậy bằng mọi giá, nên... em ở trong tim hần.

Ken tỉnh dậy khi đồng hồ chỉ số 8. Hần chuyển người xem em vẫn còn đang ngủ hay không, giường em đã được gấp nếp cẩn thận,... Hần không thích vậy, bao giờ cũng thế, với bất kì người phụ nữ nào, người tỉnh dậy trước luôn là hần, dù đã trải qua một đêm nóng bỏng nhưng nguyên tắc của hần, khi đã dậy thì coi như không hề biết người bên cạnh là ai. Hần lạnh lùng như vậy, còn với em thì, sao mà khó “giả tạo” vậy.

Ken ra khỏi giường không định chỉnh lại ga giường, vì đó đâu phải nghĩa vụ của Sếp, tiện tay cởi áo, từng đường nét trên cơ thể từ từ phô trương theo làn áo được quần lên, phải gọi là hoàn hảo, vai nở, khuôn ngực đầy đặn và vòng eo thon.

Hình như có người đang nhìn, mà ngoài hần ra ở đây có ai, trừ Moon.

-“Khỉ thật!” - Hần quên mất căn nhà này có tường làm bằng kính, nên dù ở trong phòng thì người ngoài cũng vẫn nhìn thấy. Hần hơi ngại, khi mà con mắt ấy là của một đứa “trẻ con”. Ken luống cuống rồi lấy áo mặc vào người. Toan định thay áo, nhưng lại lo em mất công giặt nhiều, hần lại thôi. Trong phòng đánh răng, hần suy nghĩ không biết sẽ gặp mặt với em thế nào đây.

-“Ở với trẻ con khổ quá đấy!” - Hần thở dài, thực ra chỉ hần suy nghĩ vậy thôi chứ.

Moon tiếp tục công việc dọn thức ăn sẵn ra bàn, chẳng hiểu hành động vừa rồi của Sếp. Lúc Sếp dậy, em nhìn theo thói quen rồi thấy Sếp cởi áo, nghĩ gì đó, rồi lại mặc vào. Em hoàn toàn không thể hiểu. Lúc học bơi ở trường, các bạn nam thì mặc quần sooc và cởi trần, Yun cũng như vậy. Cậu ấy nhìn em rồi bắt quay mặt đi. Khó hiểu, em mà lại ngại ư, các bạn nam của cả lớp đều thế cơ mà, mặt khác, hồi đi tập huấn ở DEVILS, những người khác giới cũng không mặc áo để tiện cho việc tập luyện, em và mọi người đều nhìn “quen” hết rồi.

-Sếp ăn sáng à! - Moon lễ phép. Rõ ràng, em hoàn toàn coi như không có chuyện gì. Ken không nhìn em, cũng không ra hiệu để em ngồi cùng, ăn nhanh rồi đi làm luôn. Vừa bước khỏi, khuôn mặt đã chuyển sắc, mức độ lạnh lùng tăng dần đều. Đặc biệt đôi mắt, không bao giờ nhìn xuống và đôi bàn tay luôn trong trạng thái nắm hờ. Moon chẳng thể nào biết được, khuôn mặt lạnh như băng ấy.

Tự dưng nhớ đến Yun, không biết người bạn thân nhất của em thế nào rồi. Từ ngày hôm ấy, em vẫn chưa một lần gặp cậu, không biết, cậu có thấy dễ chịu khi cách xa em không...?

“ Yun à! Tổ mong rằng, sau này, khi mà cậu biết tổ làm cho DEVILS, hy vọng cậu vẫn mỉm cười với tổ nhé!”
- Moon thì thầm, sự thật dù có được “bưng bít” cẩn trọng, thì tới một ngày, cũng bị “lòi” ra.

Đối với em, Yun là người quan trọng, nhưng chắc có lẽ, em chẳng là gì của cậu đâu. Ngày trước, cậu đi đâu em cũng theo đấy, la cà khắp mọi nơi, em thì suốt ngày tíu tít bên cạnh cậu, hỏi mọi thứ, cái gì không biết cũng đều hỏi hết. Yun nhăn mặt nhưng đều nói cho em hay. Cậu rất hiền, chỉ thì thoảng hơi ác khẩu và cộc cằn, lúc nào cũng bảo không muốn trả lời nữa, nhưng tí lại nói ra hết. Vì thế mà em rất quý mến cậu.

Moon đã từng nghĩ, anh trai của em cũng như thế, là một người anh luôn giải đáp mọi thắc mắc cho cô em ngốc nghếch!!! Nhưng giờ, em chẳng còn lòng tin nào nữa dòng máu chảy trong người, đã rất nhiều đổ vỡ, thêm vào những nhóm máu khác, hay vì thế mà máu em không trong lành nữa, hay vì thế máu đã lẫn tạp nham để anh không nhận em...

Moon đem theo những suy nghĩ trên vào nhà tắm, cả chiều và tối qua cũng thế, sau khi dọn đồng mĩ dưới sàn, em cũng đã chui vào đấy, ngồi không. Cả căn nhà, em chỉ muốn vào đây ngồi thôi, vì duy chỉ phòng

tắm này là màu trắng, hoàn toàn, em để dòng nước mát lạnh cứ thế chảy, thay cho nước mắt, em lúc ấy rất buồn.

Em đã nhận thức được giá trị của những giọt lệ, không phải khi đau khổ hay mất mát mới đem ra dùng, hay quá vui sướng mà hạnh phúc, không được đâu giá trị của những giọt nước mắt là... vô nghĩa.

Moon đã nhảm, và Arrow đã đúng. Ngày đấy Sếp nhỏ dọa nạt sợ tới mức chỉ biết khóc, Sếp nói bảo rằng, “Mày mà còn khóc nữa thì lần sau là máu thật đấy!” - Em không quên được câu nói này, đúng, Sếp nói hoàn toàn đúng.

Khi mẹ chết, em cũng đã khóc rất nhiều, vậy nên máu của mẹ chảy đầm đìa, giàn giụa tắm áo. Khi tủ thân quá em khóc nấc lên, bọn trẻ ở cô nhi viện lại càng được thể trêu chọc nhiều hơn,...

Lần đầu tiên gặp Sếp, Sếp cứa mạnh mảnh nhựa vụn vỡ sắc nhọn vào tay, em đã khóc, và Sếp đáp trả lại bằng một vết thương sâu ở tay, máu cũng đã chảy tòng tòng,... Tiếp đến, em khóc vì Sếp ác độc quá, ép em ăn thức ăn đầy sạn, không cho em dùng thìa hay đũa, mà phải “bốc” từng miếng lên để ăn, càng khóc, Sếp lại càng ghét hơn.

Người bạn mèo Mun cũng loang lổ máu khi em khóc, thậm chí máu còn kết lại nhúm lấy đám lông của con vật nhỏ bé. Em khóc và Sếp lớn chỉ đáp gọn lỏn “Ta đã giết nó đấy”.

Em đã tự hứa, sẽ không bao giờ khóc nữa, khi bị Ropez ép ăn đồ thừa của chó. Em hận lắm, nhưng chỉ dám hận bản thân, tự mình không bảo vệ được mình, Sếp và cô gái đó, Ropez, họ có quyền đầy dọa kẻ dưới, chỉ có em vì quá hèn kém nên đành chấp nhận số phận. Em đã đang cảm giác được sự tanh bẩn của phẩm giá mình, thế mà vẫn tiếp tục, nước mắt cứ lã chã.

“Moon ơi! Những giọt nước mắt này sẽ không bao giờ chảy nữa!” - Em đã từng nói vậy, thế mà khi gặp anh em lại khóc, để rồi tuột mất anh... Tự thất hứa lời hứa cuối cùng của danh dự!

Nước mắt có đem mẹ về lại với em không? Nước mắt có thể để mèo con sống lại? Nước mắt có gọi anh đến bên em? Và nước mắt có thể nhòa đi lòng tự trọng? Không! Chính nước mắt, chỉ làm em xa rời những thứ vốn dĩ đã là của em thôi.

Yun, phải rồi, ở bên cậu, chưa một lần em khóc, có lẽ vì thế mà cậu vẫn là bạn em. Moon mong mỗi cậu không ghét mình thôi, chứ chẳng mong gì nhiều. “Chỉ ít thì nước mắt chưa thể cướp đi cậu”.

Thế nên hôm qua em mới không khóc, em đã hiểu, thực sự thấu rồi. Moon vẫn đang để nước chảy tràn xuống bồn, em đặt chân trái vào trong, nước trào mạnh hơn. Nước rất mát, em để cả người mình dưới làn nước, để nước cuốn đi những mảng kí ức nào nề.

z

-Choang! - Ken tức tối, hắn đã về và cố ý đập đổ chiếc bình pha lê trên tủ.

-Khốn! - DEVILS đã bị lỗ một khoản tiền lớn kèm theo một vỏ quá đau từ Interpol. Nhìn hắn thật đáng sợ, hai con ngươi long lên, thậm chí còn thấy mạch máu đỏ ngầu hiện trên lồng tử. Tay hắn ghì chặt vào nhau, nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc. Hơi thở mạnh tới mức có thể thổi tung trang giấy. WHITE đã liên kết với Interpol để tung bầy DEVILS, chính hôm đi dự tiệc ấy, bọn chúng đã cho người vào DEVILS để ăn cắp dữ liệu. Ken không tiếc dữ liệu và tiền bạc, đối với hắn, lấy lại không hề khó, thậm chí chúng lấy một, DEVILS còn có thể “đòi” lại gấp trăm lần, thứ mà hắn điên tiết, chính là tính bất cần của bản thân - điều tối kị đối với một ông trùm lớn. Đạo này hắn cũng thấy mình quá lơ là với tổ chức, hệ thống tập đoàn DEVILS có ở rất nhiều nơi trên thế giới, thế mà hắn lại quá chú trọng tới những nơi “miếng mồi” ngon lành, quên đi thị trường “non nớt”. DEVILS như chính da thịt, vì vậy, hắn cần phải xem xét bản thân.

Moon bước ra từ phòng tắm, nghe thấy tiếng rơi vỡ là biết ngay mình sẽ phải dọn.

-Dạ! Sếp! - Moon nói nhỏ, để chắc rằng Sếp “cho phép” mình làm nhiệm vụ.

Ken quay lại nhìn em. Cục tức trong người tự dưng biến mất. Trông em lúc này thật lạ, mái tóc do đang sấy dở buông xù, tuy còn hơi ẩm nhưng có nét gì đó hoang dại mà thuần khiết. Đôi mắt màu nâu ánh lên những tia sáng long lanh, đôi môi em mỉm cười chum chím. Cả trang phục nữa, vì bị tóc trước khi sấy làm ướt bó sát vào người.

Ken vẫn đang nhìn em, hần thở chậm lại. Em tiến lại gần mắt vẫn dán nhìn vào chiếc bình đã vỡ vụn. Thật đáng tiếc, chiếc bình rất đẹp, những tinh thể pha lê óng ánh dưới đèn điện, phút chốc chỉ còn là những mảnh nhỏ li ti.

-Oái! - Moon bị trượt chân, do nước trong bình văng ra xa, đúng đến bước chân đã làm em mất đà. Trong khoảnh khắc ngưỡng tưởng người mình đã be bét máu khi chạm vào những mảnh sắc nhọn kia, với lực hút của Trái Đất, chỉ tích tắc kia thôi, em sẽ nát người.

-Bụp! - Ken đã đỡ lấy nhanh chóng. Em còn chưa hoàn hồn thì đã có cảm giác ướt phía đầu môi.

Có một chút gì đó tê tê đầu lưỡi, khi môi Ken chạm nhẹ vào em. Hần không thể hiểu được cảm giác của mình lúc này, một xúc cảm nồng nàn dâng tràn tâm trí. Bờ môi em nhẹ nhàng lướt trên môi hắn. Ken luôn đôi bàn tay vào từng lọn tóc nơi em, những ngón tay trở nên dịu dàng đẩy em gần về phía hắn hơn nữa. Ken cảm giác thấy từng hơi thở yếu mềm, hắn chỉ muốn xiết chặt hơn nữa, để em sà vào ngực, cảm nhận từng nhịp đập con tim hắn và nhận trọn lấy sự ấm áp của cơ thể.

Hắn vẫn chưa thể dứt ra khỏi đôi môi đầy cảm dỗ, một sự quyến rũ lạ kì khiến hắn quyến luyến và không thể tách rời. Càng tiến sâu, hắn càng bị lôi cuốn, bờ môi mỏng đang mềm mại khiêu khích, như thể muốn thử thách chính hắn đây. Tay trái từ từ buông xuống, hắn muốn em là của hắn!

Tay Moon ghi chặt, dùng mọi cách để đẩy ra nhưng không thể. Một là em sợ đẩy mạnh quá, lỡ hắn buông tay là thân mình ngã ngay xuống những mảnh vụn kia, hai là em không đủ sức, hắn rất khỏe. Em càng tránh, tay hắn càng đẩy sâu vào hơn, em không thể chịu nổi nữa, ngạt thở lắm!

Vậy là em cắn nát môi hắn, cho tới khi có cảm giác tanh tanh mới thôi. Tay em vẫn tiếp tục chống cự. Khẽ nhói đau, Ken dừng lại, thả lỏng người em ra, từ từ buông tay.

Em thở mạnh.

Ken ngưỡng ngừng quay đi, nhưng hắn vẫn muốn thấy thái độ của em, hắn đã quá bất ngờ và “tự tiện” chẳng? Môi của em dính máu hắn, chẳng suy nghĩ gì, Moon đưa tay lên và quẹt đi, rất mạnh. Một sự phũ phàng tới từ phía em!

Không chỉ dùng một tay, mà cả hai cánh tay em cũng đưa lên để lau môi, hoàn toàn bị động, em không thể tin Sếp lại làm như thế. Ken nhìn em ái ngại, rồi bước ra ngoài ban công. Hắn buồn khi em đã từ chối nụ hôn đó. Nụ hôn đầu tiên của một cô gái, là cái cảm giác lo lắng, có chút sợ sệt, nhưng lại có gì đó hạnh phúc, tự nguyện. Hắn đã đánh mất cái quyền đó của em.

Ken cũng không biết vì sao nữa, chỉ là lúc người con gái ấy sắp ngã, hắn dang tay ra đỡ và em đã ở trong lòng hắn rồi. Khoảng cách quá gần, trong khi em làm hắn mất phương hướng. Ken như bị hút vào, hoàn toàn để mặc cho bản năng hành động mà không hề đắn đo, rất nhẹ nhàng, hắn không muốn làm em đau, thế mà em lại làm cái điều mà chưa một ai cho phép, là cắn.

Hình ảnh Moon quẹt môi vào tay vẫn cứ quay cuồng trong đầu, em là ai mà có quyền “hung hăng” chống đối lại Sếp của mình, thế hắn là ai mà có quyền hôn em? Ken bất giác rung mình, đúng hắn là Sếp, còn em là nhân viên, nhưng có liên quan gì đến tình cảm nam nữ? Ken lấy chai rượu và tu một mạch. Hắn nằm ngủ luôn tại ghế, như vậy, chỉ ít cũng sẽ làm em bớt khó xử. Moon trở lại về giường của mình kéo chăn kín mít. Đầu óc rối loạn và cũng khó chịu, đúng hơn là, em cần có anh để được bảo vệ.

Em sợ hắn!

z

Ken xuất hiện trước cuộc họp kín của DEVILS. Vẫn như mọi khi, lạnh lùng hiện hữu qua từng góc cạnh của khuôn mặt, dáng đi điềm tĩnh của một thanh niên cao lớn, hắn nom thật hoàn hảo trong chiếc áo sơ mi màu ngọc trai và chiếc quần âu màu café đen, từ trên xuống, trừ đôi môi.

-Anh - Perry cất tiếng vừa để chào cũng mang chút tò mò - ... sao vậy? - dẫu biết sẽ không bao giờ được đáp lại, nhưng thật sự dấu vết trên bờ môi của vị lãnh đạo trẻ tuổi này khiến cô có chút hoài nghi. Chẳng là của một cô gái táo bạo nào đó? Trường hợp này không thỏa đáng, vì cô biết nguyên tắc của hắn, không

bao giờ để cho bất kì phụ nữ nào chế ngự. Trừ phi là tự cắn vào môi mình, do sơ xuất trong khi ăn, nhưng cũng khó để tin được vào điều đó.

-Ồ! - Ken đáp lại gọn gọn, không có ý định sẽ nói gì thêm.

Perry ngạc nhiên trước câu trả lời. Nếu nói rõ ra thì câu trả lời này không phù hợp với câu hỏi của cô, vì chưa đề cập tới lí do, tuy nhiên đây là lần đầu cô nhận được câu trả lời từ một câu hỏi không liên quan đến công việc của DEVILS. Tiếc là, Perry chẳng thể nào khai thác được gì từ đôi mắt đen sâu thẳm phía đối diện.

Ken ngồi vào ghế của mình. Đó là một chiếc ghế màu ánh bạc vô cùng sang trọng, mà để sản xuất ra phải nói là cả một kì công. Bởi lẽ, đó là ghế dành cho con chim đại bàng kiêu hãnh của DEVILS, toàn thân ghế được phủ một lớp vàng Ý cao cấp, chạm trổ hoàn toàn thủ công, không hề có bất kì họa tiết nào bị lỗi. Trong quá trình tạo hình cho ghế, chỉ cần đi chệch một mũi dao lập tức chiếc ghế phải làm hoàn toàn lại từ đầu cho tới khi hoàn tất. Tầm đệm lót của ghế vô cùng êm ái, sử dụng lông cừu xứ lạnh để tạo độ đàn hồi mềm mại, còn khung ghế được thiết kế để đem tới cảm giác thoải mái nhất cho chủ sở hữu. Ken cực kì khó tính, nên chỉ những thứ xa xỉ này mới có cơ hội được “ưu ái”.

Ken bắt đầu công việc của một ông trùm. Mới cách đây vài tiếng, hắn còn đang tức tối khiến bề dưới lo sợ. Lúc ấy, hai đôi hàng mi nheo lại, đôi mắt toát lên sát khí hùng hực, bàn tay nghiền chặt, ghì sát bàn, lộ ra từng mạch máu, mà nếu nhìn thật kĩ, ta có thể thấy từng nhịp máu tuôn chảy dữ dội. Thế mà giờ, trông hắn trở về còn người trầm lặng, ung dung và thư thái, như thể chưa hề có biến cố.

Quả thực, chính bản thân hắn cũng không thể lí giải cái giây phút chạm vào ánh mắt của Moon. Đôi mắt màu nâu ẩn chứa sức sống mãnh liệt, phảng phất nghị lực của tâm hồn u tối, mà lại trong trẻo như ánh ban mai, ấm áp như ngọn lửa hồng. Đôi mắt giống như trạm dừng chân vĩnh viễn của hắn, một cảm giác bình yên tới khao khát. Đơn giản, vì đôi mắt thuộc về em, xua đuổi những đám bụi mịt mù trong hắn, trấn an con tim vốn đang thịnh nộ.

Con thuyền nhỏ giữa đại dương bao la, hắn tò mò về đôi mắt ấy, phút chốc muốn được làm người thủy thủ táo bạo, liều lĩnh chinh phục Hồng Hải. Chưa bao giờ hắn thấy mình nhỏ bé như vậy. Chạm vào mắt em, tâm hồn như được tưới mát, thổi bùng ái buồm căng gió, hay đôi mắt em đã chạm tới cái tôi của hắn. Cái tôi tự cao tự đại, bị chế ngự trước một ánh mắt không màng danh lợi. Không ai khác, chính em đã làm dịu đi cơn giận giữ, chế ngự con quỷ tàn độc trong hắn, và tan biến cái thứ gọi là danh vọng. Gần em, hắn đâu còn suy nghĩ mình là chúa tể, ông hoàng hay một người nắm cường quyền trong tay, không hề, mà chỉ là người đàn ông bình thường, có một công việc giản dị, thế thôi. Tất cả đều trở nên dung dị, gần gũi khi trở về ngôi - nhà - của - hắn - và - em, mà người ta vẫn thường hay gọi là “mái ấm gia đình”. Nghĩ về điều đó, bỗng dưng làm hắn đỏ mặt.

-E Hèm! - Ken chỉnh lại chỗ ngồi, thực chất, muốn thoát khỏi những dòng suy nghĩ về em. Tuy rằng chú ý tới cuộc họp, nhưng hình ảnh của em vẫn có cơ hội len lỏi trong tâm trí. Nhìn vào ánh mắt của cậu em trai - Arrow, sao hắn lại có cảm giác như đang soi xét tình địch.

Arrow quả là đối thủ đáng gờm - Ken thừa nhận điều đó. DEVILS chỉ có một. Arrow và Ken không hề chia nhau cai quản, cả hai cùng bắt tay hợp tác để tạo dựng một DEVILS trên cả hoàn hảo. Đó là quan hệ tương hỗ. Còn Moon, làm sao có thể san sẻ em ột ai đó, không đời nào có thể.

Ánh mắt Arrow đáp lại tràn đầy thách thức. Ken cũng chắc chắn rằng, Arrow chẳng thể nào hiểu được ánh mắt hắn. Liệu cả hai vẫn đang chỉ nghĩ tới công việc của DEVILS?

Ken rời mắt khỏi Arrow, ánh mắt hướng về Mes. Có đôi chút đố kị với anh. Người đó - là Moon - luôn chỉ nghĩ tới anh trai. Xét trên mọi khía cạnh, hắn hơn Mes về mọi mặt, theo cách nói suông sã, Mes chỉ là người làm công ăn lương cho ông chủ, về tuổi tác thì tương đương, còn ngoại hình, đương nhiên Mes không thể so bì. Mes tương đối cao, và khuôn mặt tuấn tú, giống với Moon, anh cũng có má lúm đồng tiền, chỉ khác, nụ cười của anh buốt tới thấu xương, chiếc lúm đồng tiền ấy càng làm tôn lên sự băng giá vô tận.

Phải nói là may mắn, hắn hơn Mes ở điểm này, vì điều quan trọng nhất là, em và hắn không cùng huyết thống. Với Moon gia đình là tất cả, đặc biệt là anh trai, em chỉ có duy nhất một người thân, nhưng nếu có thêm một người nữa, tuy không chảy chung một máu, ngày ngày sống chung dưới một mái nhà, hắn em sẽ

coi người đó hơn tất cả, vì đó là người sẽ bên em tới đầu bạc răng long, sớm hôm che chở, bảo vệ mái ấm. Ken buộc miệng cười khi tìm được chính xác danh từ để chỉ về người giữ vai trò đó.

Ngày hôm nay, Ken đã làm nhân viên rất ngạc nhiên. Ban đầu là vết cắn trên môi, giờ lại là nụ cười bất chợt trong giờ họp. Họ không lạ gì nụ cười của Sếp, âm thanh nhạt nhẽo, hay là cái nhếch môi vô vị, còn lần này thì chưa ai được chiêm ngưỡng. Thực sự hắn đã cười rất thoải mái và ấm áp. Ken không để ý tới những ánh mắt tò mò của kẻ dưới. Ken vẫn đang làm việc, chỉ có điều, em chi phối một phần tâm trí hắn. Tới giờ nghỉ giữa cuộc họp, lập tức hình ảnh về em lại xâm chiếm hoàn toàn khối óc.

Bị em từ chối, hắn khó chịu, và phải kèm theo trạng từ “rất”, chính xác là rất khó chịu, cực kì khó chịu. Hắn đã chủ động nhưng lại không hề có khả năng kiểm soát nụ hôn đó. Hôm ấy hắn hoàn toàn tỉnh táo, không có chút men rượu, hắn hôn em chỉ vì cảm xúc nhất thời, hắn đã đốt cháy giai đoạn, không phải do em ở quá gần, mà là cảm xúc về em vốn như tàn lửa ngày ngày dùng để sưởi lò, nay đột ngột bùng cháy, mãnh liệt. Nếu hôn em, chạm lên bờ môi hồng và được em đáp lại bằng một nụ hôn nồng nàn,... thì dễ dàng quá, phải chăng như thế là em dễ dãi trước vẻ bề ngoài hào nhoáng, đa tình, phong lưu của hắn. Một trái tim được bảo vệ nghiêm ngặt trong hàng tỉ tình thế bằng sao có thể bị lay động? Em thì khác, em từ chối hắn bởi em đã hiểu gì về con người hắn đâu. Hắn chấp nhận “vết cắn” và hành động thiếu tôn trọng khi em quệt mạnh đôi môi mình, cho em một ngoại lệ.

Hắn đã sẵn sàng thực hiện thử thách để vươn tới trái em. Hắn đủ tự tin sẽ làm em trở thành người - phụ - nữ - của - hắn, rồi một ngày hai trái tim sẽ phải chung một nhịp đập. Hắn đã hạ quyết tâm. Em đã đẩy hắn ra, đâu có nghĩa lí vì không muốn hắn. Bất ngờ, ngại ngùng, tự vệ,... tất cả chỉ dẫn đến câu trả lời cho hành động của em. Hắn đã nghe rất rõ, cảm nhận từng nhịp đập nơi con tim em, vội vàng, gấp gáp và loạn nhịp... Làn môi em còn khê mấp máy e ngại. Đôi tay run run khi áp vào ngực hắn.

-Ken!

Ken lập tức quay sang phía người vừa nói, gọi đích danh tên hắn trong cuộc họp này, chỉ có Arrow.

-Tới giờ họp rồi! - Arrow nhắc nhở anh mình tuy rằng từ nãy tới giờ, Ken vẫn đắm chiêu nhìn vào tập tư liệu và trong tư thế sẵn sàng làm việc.

Rồi Arrow ngoái lại nhìn cô em gái Perry, mấy lần đã định hỏi về người - con - gái - được - đặc - cách - vào - DEVILS.4 nhưng lại thôi. Hắn chưa sẵn sàng để đối diện với em, có khi Moon đang trách hắn đã để em đi làm một nhiệm vụ quá nặng nề mà chỉ có một mình. Một mặt, Arrow cũng đang phân vân về tình cảm dành cho Moon, chỉ là hắn phát hiện ra mình đặc biệt quan tâm đến Moon lúc em còn nhỏ, ngay khi đó đã đẩy em theo Sếp lớn để bị “khử”. Nếu đã có tình cảm với em, sao lại đẩy em vào chỗ chết? Nhưng quả thực, cái lần lại gặp em ở phòng của Ropez, khi em bưng li café đầu tiên cho hắn ngay trước mắt Ken, kể từ ngày ấy, hắn đã dõi theo bước chân của em, không là luôn luôn, nhưng thi thoảng, đôi mắt “vô tình” hướng về phía em. Arrow thở dài, nếu cái ngày đem em “cho” Sếp lớn, mà Sếp lớn ra tay sát hại em một cách dã man, có lẽ đã quên được. Nhưng tại sao Sếp lớn lại không làm vậy, với tính cách tàn độc của Ken thì em sao còn tồn tại được tới ngày hôm nay.

-“Hay Ken đã yêu em rồi?” - Arrow nghĩ thầm, sau đó đổi mắt với Ken, bốn con mắt nhìn nhau mục đích thăm dò. Rất lâu sau, cả hai đều không có được kết quả. Việc này Arrow cần phải điều tra, có khi nào người con gái của hắn - tới lúc này, hắn đã xác định ra tình cảm của mình - không phải ở chỗ Perry.

Đương nhiên, dù rất khó hiểu, nhưng cả hai đều mong muốn Mes mãi mãi không nhận em gái mình.p>

z

Ken về nhà, khác với mọi khi, không cố tình đập cửa, hắn bước vào mà không hề phát ra tiếng động.

Moon cúi đầu chào Sếp, cũng không thể hiện bằng lời nói. Hắn nhìn em, khóe môi nhói đau dù vết thương đã lành.

-Phịch! - Hành động thô bạo nhân đôi so với ngày thường khi hắn ném cái áo gile vào chỗ em. Moon lẳng lặng đem treo áo vào mắc, trông em như một con mèo ngoan ngoãn biết thân biết phận. Không hề có thêm cuộc đối thoại nào giữa hai người.

Trước khi về, Ken đã yêu cầu nhà bếp ngừng cung cấp thực phẩm cho bữa tối, chính vì thế giờ hân sẽ vào bếp để xem “sự cố gắng” của em. Đã 19h, em có hơn hai tiếng vừa rồi để chuẩn bị bữa tối cho người đàn ông - với tư cách không phải là Sếp của mình.

Ken cũng không biết từ khi nào hân lại có thói quen để ý “vật” những việc của phụ nữ. Hân thấy thú vị.

-Bẩn! - Duy chỉ một từ được cất lên bằng thứ giọng khó tính như thể một lão quan gia già dặn bóc lột sức lao động của người mới nhận việc, Ken đi qua phòng khách, đôi bàn chân nhận thấy vẫn còn có vài hạt bụi nho nhỏ dưới sàn.

-Dạ! - Moon đã dọn dẹp nhà khá cẩn thận, ấy vậy mà không qua khỏi “con mắt sạch sẽ” của Sếp.

Ken tiếp tục bước vào bếp, hân đi qua nơi “lịch sử” đã cướp mất nụ hôn đầu của em. Tim đập dồn dập, những nhịp đập thổn thức khi hình dung lại giây phút đó, người lạnh toát... nhưng không hề hối hận.

Hân ngồi xuống ghế, hai tay dang hai bên tỳ vào mép bàn, thư thái, đôi mắt lướt qua bàn ăn. Moon dường như đã rất cố gắng. Trên bàn không có nhiều món như mọi khi, cách bày trí cũng giản đơn, chỉ có một vài đĩa thức ăn với hai ba món “tủ” của em. Moon vẫn đứng đằng sau, em khẽ nheo mày lại và thở chậm, chú tâm tới sắc mặt của Sếp. Ken để em đứng, hân không có ý định cho ngồi chung bàn, thà rằng giống tiểu nô tì bên cạnh còn hơn là phải đối mặt với ánh mắt nâu tròn, hân không thể tập trung được vào những món ăn này, chỉ cần nhìn em, những thứ xung quanh đối với hân đều trở lên vô giá trị và tan biến.

Ken nhắc đôi đũa lên, hân muốn thử món mì xào mà khi trước đã để lỡ, hôm ấy có lẽ đã làm em buồn, giờ hân sẽ không cư xử thô bạo. Em đã nhớ cho dầu và không quên bỏ gia vị. Trông cái đĩa thức ăn đó, tạm được gọi là mì, sợi không vón thành cục lớn, đã có lớp dầu ngậy bao phủ lên dù hơi nhiều, chứng tỏ em đã phải tốn rất nhiều công sức làm lại nhiều lần. Hân nghĩ vậy, vì món trứng em phải làm bao nhiêu lần mà vẫn không được. Nói tới trứng, hân thả sợi mì xuống và chuyển hướng sang bên trái. Trứng tráng là món đã trực tiếp dạy em nên hân muốn thử đầu tiên. Ken đổi đĩa, mắt không rời món ăn, khá bất ngờ khi tay nghề em được nâng cao, có thể đây là kết quả của sự cố gắng và tâm huyết (?). Lòng đỏ được bảo vệ trọn vẹn bên trong lớp trứng trắng tinh khôi, em còn cho thêm chút rau thơm bên cạnh nom khá ổn, nhưng Ken vừa chạm dĩa vào, lập tức lòng đỏ đã vỡ ra nhanh chóng.

-Cô... đập luôn trứng vào đĩa! - Giọng hân thoáng chút thất vọng, nhưng vẫn giữ tính chất lạnh lùng. Hình dung khi em lấy quả trứng từ tủ lạnh, đập ngay vào đĩa khiến hân không khỏi chạnh lòng, em không sợ hân đau bụng sao.

-... Dạ không ạ! - Moon áp ứng - Trứng đã được... trần qua nước sôi... khá kĩ... rồi mới... - Chỉ cần nói tới đây hân đã hiểu, nên Moon không dám nói gì thêm, em không tránh khỏi lo lắng khi cất từng lời, và luôn ở trạng thái đề phòng nếu Sếp nổi cơn thịnh nộ. Em chẳng biết làm gì hơn ón trứng này.

-... - Hân không nói gì, em vụng về quá nhưng ghi nhận sự nhanh trí. Đâu phải ai cũng làm được món trứng nguyên vẹn khi mà trứng mới chỉ hơi tái, nếu là một người bình thường, em nghĩ ra cách này cũng khá thông minh đó chứ. Ken cười trừ trong lòng, em đâu thể làm tổn hại sức khỏe của Sếp.

-“Ngốc!”- Ken cũng không biết tại sao mình lại chọn từ ngữ dịu dàng không phù hợp với tính cách mình để nói về em. Tiêu chuẩn của hân quá cao nhưng lại chấp nhận rất nhiều thiếu sót của em, dù không thể hiện qua lời nói. Những thứ hân muốn, em không thể đáp ứng, hân muốn nhà cửa luôn phải sạch sẽ tuyệt đối, bữa cơm phải thật hoàn hảo với các món ăn bắt mắt và phù hợp với khẩu vị khó tính, hay cả quần áo, hạn chế tối đa những nếp gấp của trang phục,... Em chưa từng một lần làm hân hài lòng trong tất cả những việc đã làm từ trước tới giờ, vụng về, hậu đậu ấy vậy mà lại được làm nhân viên của DEVILS.4, hân lại nghĩ tới Arrow, Arrow cũng khó tính y như hân, muốn được làm nhân viên cho Sếp nhỏ phải trải qua rất nhiều giai đoạn thanh trừ. Em mới chỉ 17, mà đã leo lên vị trí quá tốt. Bất giác Ken quay người đón lấy bóng hình hân em. Moon đang dọn dẹp. Tầm lưng nhỏ bé, cả mái tóc đen buông dài, đôi bàn tay xương xương, ở em có một sợi dây vô hình chế ngự hân, bất kể lúc nào. Trái tim hân đã bị em bít kín tất cả con đường dù to, nhỏ, lớn bé, góc ngách. Em ngự trị hoàn toàn trong ấy như một lễ đương nhiên, không ai biết được, em đã đi vào tầng băng đó bằng cách nào, theo lối ngắn hay dài, chỉ biết, em thấp lên ngọn lửa rực cháy ở chính giữa, ngọn đuốc của em còn hơn cả Mặt Trời, phút chốc khiến cả nghìn khối băng tan chảy, ánh sáng của ngọn đuốc còn chinh phục được cả khối não của hân, đang ở bên cạnh em đây, mà tất cả dây thần kinh của hân vẫn còn cào trào dâng nổi nhớ em sâu sắc. Hân đã yêu em mất rồi. Ken khẳng định điều đó. Chính tại

giây phút này, hẳn xác định, Moon là của mình, bất kì ai cũng không có quyền được bảo vệ em ngoại trừ hẳn. Tuy nhiên, sự ích kỉ, không cho phép hẳn là của em.

z

Ngày qua ngày, thời gian trôi đi trong tĩnh lặng. Ken đều đặn về nhà mỗi tối, chỉ cần bước vào cửa, dường như mọi gánh nặng công việc, tước quyền tan biến. Tuyệt nhiên họ - Ken và Moon - không nói chuyện với nhau và ánh mắt cũng chẳng bao giờ chạm tới. Rào cản về giai cấp tạo dựng bức tường dày đặc ngăn cách hai con người, bên cạnh đó là tính cách trái ngược càng tăng thêm bề dày cho tường thành. Moon luôn nghĩ mình chỉ là một người dọn dẹp, giúp việc cho Sếp, không hơn kém.

Ở tuổi của em, như bao bạn cùng trang lứa, em muốn được sải bước trên con đường của tự do, muốn có những chiều thơ thẩn đạp xe rong ruổi một mình qua những con phố cổ, hay tung tăng bên những trang sách,... Những gì mà em có trong suốt 17 năm qua, không là gì, ngay cả sự tự do cũng không nốt. Em khao khát được sống cho chính mình dù là một lần. Ở căn nhà của Sếp, có gì hơn ngoài những bức tường kính, quanh quẩn những công việc quá đỗi quen thuộc,... Vòng quay của một ngày cứ tiếp diễn mà giam cầm em trong nỗi cô đơn khôn nguôi...

Ken vừa về tới, lại vẫn là công việc cúi chào và treo áo lên mắc, như thể nhắm mắt vào cũng làm đúng được, Moon khẽ thở dài ngao ngán. Tối bữa cơm, Ken nhận ra người ngồi gần kề có điều muốn nói, hẳn em không dám nói lên lời, nên hẳn chủ động hỏi:

-Sao? - Không nhìn em nhưng hẳn chờ đợi một điều gì đó.

-Tôi... ngày mai tôi có thể ra ngoài được không? - Moon liếc nhìn, giọng nói của em cứng nhắc và có phần quyết tâm.

Ken suy nghĩ một lúc rồi trả lời: -Đó là quyền tự do - một lúc nữa, hẳn tiếp tục - Việc gì? - Rõ ràng câu nói thứ nhất cho em sự thoải mái, ấy vậy hẳn không kiềm được tò mò trong câu hỏi liền kề.

-Tôi muốn đăng kí làm điệp viên thông tin cho DEVILS - Lời thỉnh cầu e dè từ phía em. -Không muốn làm cho ANGELS ư? - Hẳn không thích Moon làm việc cho DEVILS một chút nào. Moon đã dùng đại từ “Tôi” thay vì “Em” như ngày trước, hẳn hiểu vì em đang đề cập tới công việc.

-Dạ, bên ANGELS không gọi nữa ạ!

-Với trình độ của cô mà đòi làm cho DEVILS? - Ken dứt giọng.

Moon lặng im, mới vài giây trước, Ken đã cho em chút hy vọng, nhưng chỉ với một câu hỏi tu từ đầy miệt thị, hy vọng đó bị dập tắt. Đó đây trong tâm trí em, vòng vòng cái hình ảnh phần cơm thừa của con Frang. Bát cơm hiện tại, duy chỉ còn chút ít nhưng sao khó nuốt quá. Từng hạt cơm trắng dẻo như nhảy múa, đè nén cảm xúc trong em, nghẹn ngào, không dám khóc, không dám thể hiện nỗi đau qua đôi mắt, em hắng hực, chối với. Moon dùng cơm không, vì sợ những thứ màu mè trên bàn ăn, những hạt cơm trắng tinh đã chà đạp nên phẩm giá của em, thì những sắc màu xanh xanh đỏ đỏ kia còn khiến bữa cơm của em càng tanh tưởi hơn. Em sao vậy, đã qua rất nhiều năm rồi, mà vẫn không nguôi hình dung về cái quá khứ nhục nhã đó!

Em lẳng lặng dọn bát sau khi Sếp dùng bữa, lùi thúi tấm thân hao gầy trước chồng bát đĩa đầy dầu mỡ. Ngay cả những việc trong căn phòng này em còn làm không xong, thế thì Sếp nói như vậy cũng phải. Tối hôm ấy, Moon chỉ lao đầu vào dọn dẹp, như mọi ngày, em vẫn hay ngồi học lập trình một mình hoặc xem ti vi trong khi Sếp làm việc, thế mà giờ mồ hôi đã nhễ nhại, vẫn cứ lao động, giặt quần áo, đánh rửa phòng tắm,... Cho tới khi đồng hồ điểm 23h, em lên giường và ngủ li bì.

Về phần Ken, hẳn đã nằm trên giường từ lâu lắm rồi, khi thấy em vào phòng với bộ dạng bơ phờ mệt lử, hẳn đau biết nhường nào. Cả đêm đó hẳn không ngủ được, trách mình đã quá nặng lời. Biết làm sao khi buông câu nói đó, hẳn hoàn toàn không hề suy nghĩ. Thực lòng Ken đâu muốn em nhúng tay vào tội ác, bất kể việc đó là gì, chỉ cần liên quan tới DEVILS là hẳn không hề muốn. ANGLES là lớp vỏ bọc cho DEVILS, vẫn thường hay trá hình để qua mặt cảnh sát quốc tế, tuy vậy, ANGELS hoạt động theo khuyến hướng hướng thiện. Hẳn muốn em làm ở đó, vì không ai khác ngoài em, xứng đáng với từ “Thiên thần”.

So với nhân viên của DEVILS, Moon còn thiếu rất nhiều kinh nghiệm và kỹ năng, mà đâu có học cả đời, chưa chắc đã đảm nhiệm được. Nhưng những kiến thức Moon học được từ hấn, thì đâu phải hacker cao cấp nào cũng được trang bị, Ken đã dạy em một cách bài bản, đâu ra đấy, một phần vì hấn muốn phòng vệ cho em khi gặp phải trường hợp xấu nhất, hai là để trở thành một người nào đó “đặc biệt”, hấn em phải thông thạo về lĩnh vực nào đó, mà công việc hack mạng hoàn toàn phù hợp với một cô gái. Nhưng hấn không cam để đôi tay thiên thần kia sa bước...

Hay vì em đã quá ngọt ngào với cái không gian này, chán ngấy khi suốt ngày nhìn thấy hấn, ngày ngày cũng chỉ những hành động, việc làm dọn dẹp, nấu ăn... Hấn buồn khi nghĩ về điều đó, sao ngày nào cũng nhìn thấy em, hấn luôn cảm thấy hạnh phúc, chứ đâu chán nản tới thế. Chẳng lẽ trong đôi mắt em, hấn không đẹp sao?

Bữa sáng, món trứng ốp la Moon đem ra vẫn duy trì theo cách thức trần nước nóng và đập vỏ, Ken bất giác chợt nhận thấy: “Có ai dạy cho nấu ăn đâu mà em làm được?” - Duy chỉ có một lần được hướng dẫn, nhưng hấn đã thao tác quá nhanh, đâu để em kịp thấu, hấn còn đòi hỏi em phải nấu ăn những món sơn hào hải vị, phức tạp mà những đầu bếp thường làm dù em chỉ được nhìn sản phẩm sau khi đã hoàn tác. Ngay đến những vị bếp trưởng cũng đều phải được học hỏi, thực tập vô số lần để cho ra những món ngon,... còn em, ai cho em học cơ chứ.

-Ồ bên ANGELS đang thiếu người! - Ken lên tiếng với chất giọng trầm ấm, hấn mở ra một cơ hội cho em.

Moon vẫn lặng im ngồi vào ghế của mình, cảm nhận xuống.

-Phụ trách thông tin, sáng mai ANGELS tuyển nhân sự - Ken không đợi chờ phản ứng của em. Hấn kết thúc bữa sáng và ra khỏi nhà. Ken ra lệnh ngay cho bên quản lý của ANGELS.p>

Moon không đến.p>

Ken đã trực tiếp tham gia vào cuộc tuyển chọn nhân sự đợt này với vai trò giám khảo, chưa bao giờ hấn đặc biệt quan tâm tới ANGELS nhưng chờ mãi, đâu thấy em.

Moon tiếp tục làm những công việc quen thuộc. Tối tối muộn, Ken về nhà, trong lòng không tránh khỏi tức tối khi em đã thờ ơ cái hy vọng mà hấn gieo cấy. Vừa mở cửa, hấn đã nhìn thấy đứng bên chậu cây xương rồng nhỏ xíu.

Những cái gai nhỏ trên cây không vướng bận khi đôi tay lướt qua, em chăm chú nhìn cái cây mà chẳng để ý tới Ken. Em nở một nụ cười thánh thiện với bé xương rồng, mà cũng đâu phải là bé, cây xương rồng này em đã trồng từ rất lâu khi còn ở căn phòng phía cuối dãy kia. Hôm trước Sếp mở cửa phòng đó, nên em mang sang đây để chăm sóc. Dù mấy năm qua đi, không hề bón tưới một giọt nước nào, cây vẫn phủ lên mình một sắc xanh khỏe khoắn, tràn đầy nhựa sống. Vừa nhận thấy hấn, nụ cười trên khóe môi vụt tắt, em đặt chậu cây xuống rồi đi pha café.

-Không đi tuyển việc? - Ken không giấu sự tò mò trước em.

-Không ạ! - Moon lễ phép. Ken chờ đợi lý do.

-Em muốn làm cho DEVILS! - Moon thay đổi xưng hô, có thể do giọng nói gần gũi của Sếp.

-Loại như cô mà làm được sao? - Ken nói xong câu đó, biết mình không nên nhưng sao bộ não và lời nói không ăn nhập lúc này.

Moon rót café từ bình vào tách, vô tình em đã để giọt nước từ khóe mi rơi xuống.

Ken ngồi xa chỗ em, nhưng hấn biết, hấn cũng cảm nhận được. Bình thường Ken vẫn hay dùng lời nói khó nghe nhưng em đâu có khóc, sao lần này, bờ mi lại nhỏ lệ. Hấn chạm vào lòng tự tôn của em rồi sao, hay em không thể chịu nổi nữa. Ôi, hấn đâu có muốn làm em đau. Và thêm một lần nữa, em lầm lì lủi thủi quanh quẩn với công việc nội trợ, tội nghiệp em vô cùng.

Ngày chủ nhật, Ken không đi làm, hấn ngồi trầm ngâm bên ly café nóng vừa được pha. Tại sao em lại mang cho hấn những cảm xúc âm ảm, trong khi hấn đem trả lại toàn những băng tảng lạnh giá, vùi dập ngọn lửa trong đôi mắt ngày dãi.

Moon đang là áo, em cố gắng là thật phẳng vì không muốn bị chê trách. Trông em mệt mỏi vì cả đêm thức trắng. Những lời nói của Sếp còn đau hơn cả khi Sếp đánh đập. Sếp có nhiều cách làm em đau quá, ngày nhỏ thì dùng roi vọt quật thẳng vào nỗi đau thể xác, giờ lớn rồi thì quật vào tinh thần. Em chỉ là như thế! Em hèn kém, ngu dốt, vô giá trị,... sao Sếp lại còn để em ở đây, sao lại cứu cái mạng sống “rẻ tiền” này, em không đáng một thứ gì, không bằng một con chó trong cả cái chuồng của Sếp, không bằng một hạt cát để xây dựng lên ngôi nhà này, em là gì đây?

-Tôi sẽ bố trí cho cô làm bên nghiệp vụ của ANGELS - Ken đã suy nghĩ kỹ trước khi lên tiếng. Từ “tôi” và “cô” ở đây có nghĩa ngang hàng.

-Vâng - Moon lí nhí, em không nghe rõ Sếp nói, giọng như sắp vỡ òa, nghẹn ngào.

Ken quan sát trạng thái biểu cảm của em, vẫn là nỗi buồn thiên thu.

-Không hài lòng?

-Dạ không! - Moon nói nhỏ như thể âm thanh chỉ được phát ra bằng đường mũi.

-Thôi được! Sáng thứ 4, 8h DEVILS xét tuyển.

Ken nhận lại một từ “Vâng”, câu nói quá quen thuộc mà hắn nghe được từ Moon không biết bao nhiêu lần. Em biết nói gì hơn nữa.

Tối thứ 4, Ken ra lệnh tuyển nhân viên cho DEVILS, dù mới tuyển hồi đầu tháng. Quản lý bên đó không hiểu lí do, họ phục tùng vì hắn là đẳng tối cao. Hiếm hoi lắm mới có lần Sếp trực tiếp tuyển chọn, lần này, hắn giấu mặt.

Ken đã nói rõ thời gian và địa điểm cụ thể sao chờ hoài mà người con gái ấy vẫn không tới. Hắn vì ai mà mất công sức thế này, đâu phải nói chọn nhân viên là đơn giản, chỉ cần ra lệnh là được thôi chắc, còn phải chuẩn bị huy động hệ cơ sở dữ liệu để thẩm tra kĩ năng của nhân viên, đâu có dễ dàng. Hắn nhận được gì đây về người con gái đó?

Ken vẫn chờ cho tới muộn, hắn vẫn hy vọng em đến, dù mong manh. Chưa bao giờ hắn cho phép ai để mình chờ đợi, khái niệm ấy không có trong khối óc. Phá đi quy tắc của bản thân, hắn đặt quyền lợi vào tay em.

Ken trở về nhà. Moon đang ngồi trước màn hình ti vi, không chắc có đang xem.

-Cô định ăn bám mãi sao? - Giọng chì chiết của hắn khiến Moon giật mình, em vội tắt ti vi và toan định lấy chiếc áo hắn vừa ném xuống sàn mang đi giặt.

Ken không thể hiểu nổi mình, hành động thật quá đáng, hắn có lỗi với em.

-DEVILS vẫn còn một chỗ trống duy nhất - Hắn dụ giọng, trong câu nói thể hiện đôi chút quan tâm dù giấu kĩ.

-Họ không nhận em đâu - Moon cúi gầm mặt. Em đã chờ đợi đến ngày thứ tư hôm nay để được tiếp tục làm việc cho DEVILS, rồi nhận ra vì trở ngại lớn.

-Những thứ tôi dạy cô không phải ai cũng làm được. - Dù những bài học của Ken đã lâu, nhưng hắn tin chừng đó dư sức thắng được nhiều người trong phần quản lí mạng.

-Nhưng... - Moon cười ngượng ngạo - Mẹ em... - ngập ngừng một lúc mới nói thành lời - ... là gián điệp!

-Vậy còn cô? - Ken quan tâm tới câu hỏi này hơn cả, Mes cũng là con của người gián điệp đó, anh vẫn được làm cho DEVILS đấy thôi.

-Em... mẹ dặn em phải trả ơn cho DEVILS.

Ken không tin câu trả lời đó, nhưng hắn tin em. Người phụ nữ đó đã chết khi em còn rất nhỏ, sao có thể dặn dò con gái, có khả năng, em muốn noi gương người anh trai. Nhưng em đâu có biết, cả anh trai và cha em cũng không thể biết, Mes được nhận vào DEVILS.5 là vì em. Anh dù có tài giỏi tới cỡ nào đi chăng nữa, gắn mác con của gián điệp thì làm sao có chuyện được nhận vào DEVILS.4, huống chi DEVILS.5. Vì em đó em à, em có biết không?

-Thôi được, mai cô tới đặc khu DEVILS, giữ nhiệm vụ truyền dẫn thông tin.

-Không, em không thể. Họ sẽ không chấp nhận đâu.

-Ta cho phép - Hấn muốn cho em biết, hấn có quyền quyết định mọi thứ, chỉ cần em muốn.

-Em vô cùng cảm ơn, nhưng em không đủ tư cách.

-Lời ta nói không có trọng lượng sao? - Hấn không nghĩ là Moon chưa rõ vị trí tối cao của hấn ở DEVILS.

-Cha em vì mẹ mà bị vùi dập, em không muốn hệ lụy tới ai cả - Moon chân thật. Em đang nói về quan hệ giữa hai người sao, Ken đã cố tình hiểu ý nghĩa câu nói theo cách của hấn. “Cha và mẹ”, hấn đang nghĩ tới cái gì đó xa xôi.

-Cô là gì của tôi? - Ken nhìn thẳng vào mắt Moon, hai cánh tay tì sát vào thành ghế của Moon, tra hỏi.

-MỘT THỨ ĐỒ CHƠI RẺ TIỀN - Hấn ghé sát tai em. Theo quan niệm của hấn, những cô gái chân dài là loại đồ chơi cao cấp, còn Moon chỉ là một con búp bê xấu xí thỏa mãn thú vui độc ác nhưng quan niệm đó đã trôi vào dĩ vãng - HAY CÔ MUỐN LÀM VỢ TÔI? - Ken không làm chủ được ngôn ngữ của chính mình nữa.

-Không - Moon trả lời một cách tự nhiên, không chút dối trá, không ham muốn. Tất cả đều thể hiện qua con mắt rất thực. Ken không thích điều đó, hấn đã nghĩ, em sẽ trả lời là “không”, nhưng hấn phải áp úng, khó nói, trái lại lời đối đáp của em rất thẳng thắn. Lại một lần nữa, hấn “thua” em.

Tim đập dồn dập, cái cảm giác được gần bên người yêu thương làm từng huyết mạch lúc căng dồn, lúc thả lỏng tới khó chịu, Ken vẫn hướng về người đối diện, nhưng ánh mắt em luôn nhìn xuống, bỗng từ từ hướng mắt lên, cái cách em bẽn lẽn, sợ sệt, làm các dây thần kinh hấn đông cứng và tê liệt.

-Tôi... phát điên vì cô mắt - Ken lẳng lẳng ra ngoài ban công.

z

Tối đây là sinh nhật lần thứ 25 của Mes, Perry muốn tổ chức một bữa tiệc lớn và công khai quan hệ tình cảm với anh, hai người đã yêu nhau được ba năm. Mes để mặc bạn gái mình, anh không mặn mà về chuyện tình cảm và cũng không thích bày vẽ, phô trương. Perry đã gửi thiệp tới mọi người, đương nhiên Ken nằm trong danh sách khách tới dự.

Moon đã vô tình biết được tấm thiệp khi Ken sơ ý để quên trong túi áo mang đi giặt. Hy vọng sẽ có tấm thiệp cho riêng mình, em đã chờ đợi mãi rồi kết quả là không hề nhận được bất kì lời mời nào dù gửi qua hộp thư điện tử.

Buổi sáng ngày hôm ấy, Ken thức dậy khá muộn. Moon đang chuẩn bị đồ ăn sáng. Em dự định sẽ làm một chiếc bánh và tự tổ chức sinh nhật cho anh trai.

-Chuẩn bị đi - Ken ngồi xuống ghế và nói vọng vào gian bếp.

-Dạ, chuẩn bị gì ạ? - Moon cũng đang nghĩ tới điều mà Ken nói.

-Dự tiệc! - Ken chỉ nói đủ nghĩa.

-Em đâu có được mời - Moon nhặt giọng.

Ken khá bất ngờ vì điều đó, hấn vẫn đi tìm lí do Mes không nhận em, hay vì Mes sợ làm thế sẽ cản bước tiến thân.

-10h sáng - hấn thông báo.

-Không được mời em không đi đâu - Moon tiếp tục công việc như chưa có chuyện gì.

-Đi theo ta.

-Em cảm ơn, nhưng hôm nay em có kế hoạch riêng rồi. -Ăn không ngồi rồi như cô mà cũng có việc ư?

Moon không trả lời câu hỏi đó, mà đẩy không phải câu hỏi.

-Sinh nhật anh cô mà không tới? - Ken vẫn điềm đạm, dù trong lòng hấn thương em vô cùng. Hấn muốn cho em đi, thời gian qua Moon đã rất khổ tâm, đây là cơ hội giúp em vui bớt phần nào.

-Anh... biết rồi sao? - Em không còn gọi hấn là Sếp nữa, gần đây, em nhận thấy, Sếp rất lạ và chính mình cũng rất lạ.

-Làm ơn, xin anh đừng nói đừng nói cho ai biết - Ánh mắt Moon thành khẩn cầu xin Ken.

-Vì sao? - Thừa biết lí do, nhưng Ken vẫn muốn hỏi.

-Nếu ông chủ lớn hoặc một ai đó biết được, họ sẽ... sẽ hỏng hết mọi cố gắng của anh ấy, vì... em và mẹ...

-Vậy ta biết thì sao? - Trong mắt Moon, Ken chỉ là một tên đại ca chứ không phải đáng tối cao, hấn nhận ra điều đó. Dễ hiểu vì chẳng ai ngờ được Đại Bàng Trắng còn quá trẻ tuy nhiên em cũng thật ngốc, suốt này gọi hấn là Sếp và ở trong căn nhà này, có một hệ thống máy móc hiện đại mà không nghi ngờ.

-Em tin anh sẽ không nói - Moon chân thật.

-Nói và làm là hai việc khác nhau!

-Không thể mà!

-Ừm! - Hấn chưa từng cho đối phương sự an tâm, nhưng lại đồng ý như vậy để em vui bớt nỗi lo sợ.

-Cô sẽ đi với tư cách bạn gái tôi! - Hấn đã suy nghĩ kĩ khi nói ra câu đó. Hấn nâng đĩa dùng bữa, chờ đợi phản ứng của Moon.

-Anh không cần phải làm vậy đâu, rồi cũng mất hết tất cả những cố gắng của anh trong thời gian qua nhưng em cảm ơn anh nhiều lắm!

Có biết bao nhiêu cô gái muốn được đi bên cạnh hấn mà riêng Moon được trực tiếp ngỏ lời, em lại không nắm lấy cơ may.

-Còn có người dìm được ta xuống sao?!

Moon không hiểu ý đồ của câu nói, phần vì ít khi tiếp xúc với người của DEVILS.

-Cô không định đi sao? - Ken không thích thấy em cầm cái máy hút bụi cả ngày.

-Không, em nên ở nhà! - Moon nhìn Ken, giọng nhẹ nhàng.

-Ở mãi mà không chán? - Chỉ cần em gạt đầu, lập tức hấn sẽ cho em đi ngay.

-Không chán, thoải mái mà - Moon không nói thực lòng mình, em cười ngượng ngạo.

-Rồi sẽ phải hối hận, tôi cho cơ hội cuối! - Chưa bao giờ hấn phải “nài nỉ” ai đó như thế này.

-Không, không đi, đến đây em chẳng biết phải làm gì - Chính xác Moon đâu có tư cách khách mời để đến. Em không hề nghĩ tới khái niệm “bạn gái” của Sếp, đâu biết rằng, chỉ cần thế em sẽ có tất cả.

-Một lần nữa, cô có đi không? - Ken kiên nhẫn, cho Moon thêm một cơ hội hay là tự tăng ình tia hy vọng?

-Không đi mà! - Nước mắt Moon bắt đầu tràn xuống, hấn không “dám” ép nữa. Ken trầm ngâm ngồi xuống salon, đợi chờ bằng hành động chứ không còn là lời nói, 9h, 10h, 11h, Moon không đổi ý định.

Ken ra khỏi nhà vì nể chủ nhân bữa tiệc. Đợi Ken đi, Moon lôi bột làm bánh ra tự làm một chiếc bánh sinh nhật anh trai. Em nhủ lòng phải cười mà những giọt nước mắt cứ vô tình rơi. Một ai đó lặng thầm quan sát em, rất lâu.

Ken muốn được ở bên em lúc đó, được cùng làm bánh, làm bờ vai cho em. Nhưng hiện tại là gì? Hấn chỉ dám dõi theo qua lớp kính dày, tại mình hay mắng khi em vào bếp lắm, làm sao mà em cho làm cùng?

Moon loay hoay một mình, thực hiện các bước cảm tính, nhào bột bằng đôi bàn tay mảnh, dẫu không thể nhào hết được và không hề có kinh nghiệm vẫn hăng say làm. Chắc chiếc bánh này sẽ rất mặn, vì nước mắt em chảy nhiều quá không kìm được. Anh trai đã quá vô tình và lạnh lùng! Còn em thì ngu ngốc tôn thờ

anh, sống vì anh, làm tất cả cũng vì anh. Nhưng nếu có ai đó nghĩ về em, yêu thương em, em sẽ quên anh đi thật đấy.

Cuối cùng chiếc bánh cũng được hoàn thành trong sự tủi thân cùng quẫn. Nó không đẹp, xấu xí, lớp kem phủ trên bề mặt chẳng nghệ thuật chút nào, làm bánh trong khi tâm trạng rối bời, nhưng em biết không, dù có thế nào, thì Ken rất muốn được thử, hẳn muốn ngồi bên cạnh, an ủi, ôm lấy người con gái bé nhỏ để làm chỗ dựa ấm áp. Hẳn muốn được cắt bánh và ăn cùng, dù biết chiếc bánh dành cho người khác. Lại không thể,...

Ken lẳng lặng bỏ đi, đến buổi tiệc. Hẳn bỏ qua việc mở lời chào cô em gái và chủ nhân bữa tiệc, tìm một góc khuất, im lìm. Ken nhìn vào chiếc bánh gato lung linh đặt ở trung tâm buổi tiệc. Giống như Mes và em, hẳn so sánh, Moon là chiếc bánh mà em tự làm, vì điều kiện và người tạo ra, nó không tròn trịa, hương vị mặn chát của những giọt nước mắt. Em đã lớn bằng những hạt nước đó. Còn Mes, anh ở vị trí cao sang gấp bội, một mình hiên ngang giữa bàn tiệc, chiếc bánh tượng trưng cho em làm bằng cùng thứ bột mì, nhưng dưới tay nghề của người đầu bếp, như anh sống dưới mái nhà DEVILS, gọt dưa tỉ mỉ và lạnh lùng,... Khác nhau hoàn toàn. Sao lại không nhận em gái mình chứ? Ken thấy đau thay cho em, hẳn không hiểu Mes, cả em gái anh cũng không hiểu, nên chẳng ai biết, tất cả đều chỉ nghĩ anh ích kỉ! Ừ, để như thế, để anh mang tiếng tuyệt tình bạc nghĩa, hơn là để em thất vọng vì anh...

Moon cũng đâu hiểu lòng Ken, hẳn muốn em đến đây với tư cách “bạn gái”, hẳn muốn cho cả hai anh em họ một cơ hội. Em sẽ được lũ người DEVILS chấp thuận, khiêm nhường. Em sẽ có quyền, và khi ấy, phải chăng Mes sẽ mở lòng đón nhận. Rốt cục, hẳn thương em biết nhường nào.

Rất nhiều cô gái với thân hình quyến rũ trong trang phục gợi cảm qua lại trước mặt, họ hy vọng sẽ được Ken một lần để ý tới, nhưng không chút may mắn, với hẳn lúc này, người con gái ở nhà đã ôm trọn hết suy nghĩ mất rồi. Ken chợt nghĩ đến từ “NHÀ” trong câu nói của Moon - “Em nên ở nhà!”- lúc này như có ngọn lửa bùng lên hy vọng, em đã gọi nơi đó là “nhà!”.

...

Moon cố gắng ăn hết chiếc bánh vừa làm, khó nuốt, rất dở, cứng ngoắc mà không rõ vị, vừa mặn chát, vừa ngọt lợ. Thế nhưng em không bỏ xốt một miếng nào, ăn hết. Đã quá quen với cái cảm giác cô đơn này rồi, em chợt nghĩ đến rượu (!)

Ken đi vắng, lại chưa từng được uống rượu, trong nhà có sẵn, như người ta nói uống rượu để quên sầu, để tâm tư phút chốc được thanh thoi, lang thang trên vườn địa đàng, tại sao lại không thử một chút men kích thích để tránh xa địa ngục trần gian? Nghĩ vậy, Moon xuống hầm và lôi chai rượu lên. Em “tu” ừng ực cho khuây khỏa. Cứ thế, rượu làm bản thân mất kiểm soát, em uống mà không biết mình đã ngốn bao nhiêu, cồn trong rượu như đốt cháy tim gan, khiến con mắt hoa lên và ngủ gục ngay trên bàn.

Trên mác mỗi chai đều ghi chú hạn chế cho người dùng dưới 18. Em chưa bao giờ được đắm mình trong cảm giác lâng lâng êm ái của men rượu, cũng chưa từng trải thứ khoái lạc của cảm xúc. Vất bỏ hết tất cả những vướng bận, anh trai ư? Chẳng là gì! Sếp giờ cũng chẳng sợ, vì gan của em hiện thời lớn lắm. Mặc kệ tất cả, thời gian vô tình trôi, xem như tất cả là hư vô, em ngủ mê trong sự thích thú về tương lai tươi đẹp gửi ngấm qua những giấc mơ. Nhờ rượu em giữ bỏ được tất cả gánh nặng ngày ngày đè nén bờ vai, em như thoát ra khỏi mọi ràng buộc,...

Cứ thế em mộng mị trong niềm vui của riêng mình.

Ken về sớm, hẳn không thích ngày hôm nay, cả bữa tiệc này nữa. Những thứ xa hoa kia nhàm chán quá rồi, hoàn toàn vô giá trị, ngưỡng tưởng là giàu có, sang trọng, đủ đầy mọi thứ, nào ngờ hẳn chỉ muốn một điều gì đó giản dị. Không phải thanh toán bằng giá trị vật chất, không dùng cái tôi cao quý để đối lấy, thứ ấy chẳng lẽ lại xa tầm với của hẳn đến thế sao. Ken muốn con người em, mọi thứ thuộc về em, từ ánh mắt, bờ mi, đôi tay tới những cảm xúc, tâm tư tình cảm, hẳn muốn những thứ đó của em phải là của hẳn.

Ken lái xe về, hẳn đi tốc độ chậm. Làn gió từ hai bên khung cửa thổi bay thoảng hương rượu Chivas đã dùng. Cũng là loại Whisky, nhưng ở Chivas có một sức cuốn hút kì lạ, đem đến hương vị hảo hạng mỗi khi nâng ly, Ken không mấy khi uống nó, nhưng vì sẽ về nhà, nên chỉ chọn loại rượu nhẹ.

Chắc giờ này em đã ngủ, gọi là về sớm nhưng đồng hồ đã lệnh khỏi số 11, bữa tiệc còn kéo dài. Vừa mở cửa, mùi rượu đã theo luồng không khí ủa vào cánh mũi, Ken không ngờ tới. Hắn từ từ bước vào, đôi mắt tìm về em.

Moon gục xuống bàn, mái tóc đã che kín hết khuôn mặt. Hơi rượu có chút gì nóng, khiến người em không ngừng ra mồ hôi. Trên bàn bày bữa đủ thứ, còn nguyên cả những vỏ trứng hồi sáng đập làm bánh, chút ít hạt vali và bột mì rơi vãi, ngay cả đĩa bánh cũng chưa rửa. Thứ mùi tanh tanh từ trứng không thể át đi mùi rượu nồng nặc, em đã ngốn hết tận năm chai rượu mạnh mà hắn vẫn hay thường uống với Arrow. Thôi vậy, hắn để em ngủ yên.

Ken dựa vào tường, tay cho trong túi quần, đôi mắt tập trung nhìn em. Thông thường, hắn sẽ bế vào giường để em ngủ đỡ mỏi cho qua cơn say, hắn cũng đang chịu sự kích thích của rượu, không dễ gì mà chỉ làm những điều đơn giản ấy. Có rất nhiều cách để khiến em trở thành của mình, rất đơn giản, nhưng hắn từ chối con đường tắt, chỉ của những kẻ hèn hạ. Hắn muốn đường thẳng dù con đường vươn tới có dài dằng dặc cỡ nào chẳng nữa.

Nhìn từ xa trông em ngủ đã là quá lắm rồi, từng nhịp đập nơi lồng ngực không ngừng gây áp lực cho cơ bắp và thớ thịt, mỗi giây qua đi như hắn phải chịu trăm ngàn khổ cực, đôi mắt chỉ cần nhắm lại là bao nhiêu thứ hình dung đều có thể diễn ra và thực hiện ngay trong vô thức. Em khiêu khích hắn, em chuyển mình để khuôn mặt quay sang phải, gối đầu lên tay. Đôi môi mọng đỏ là một khó khăn mà hắn phải vượt qua, còn cả đôi hàng mi khẽ rung mỗi khi em thở sâu, liệu có một liều kháng sinh giúp được hắn?

Nếu có được em đêm nay, là sự ích kỉ. Lối mòn của sự tư duy bị sai khiến bởi những phù du ham muốn, đàn ông đánh mất phút giây tự chủ và tự nhủ sẽ chịu trách nhiệm trước những việc mình làm. Nực cười, hắn cũng đang nghĩ như vậy, chủ nghĩa cá nhân sai bảo hắn nghĩ cho riêng mình, còn em, thì ai nghĩ giùm chứ? Nếu em không thể yêu hắn, bây giờ và mãi mãi, thì sự chiếm hữu về thể xác kia cũng chẳng là gì, thỏa mãn niềm vui trước mắt, để rồi đánh mất chính người mình yêu?

Hắn là ai? Một con chim Đại Bàng kiêu hãnh, suốt hai mươi mấy năm qua, Ken đã vứt bỏ biết bao hạnh phúc và niềm vui của tuổi trẻ, cốt để đảm nhiệm vị trí tối cao. Mọi dự định, ước mơ khi còn là một cậu nhóc tới bây giờ hắn đều gạt sang một bên để thực hiện một mục tiêu chính, vậy mà giờ hắn lại không thể gạt cái suy nghĩ “hèn hạ” ra được ư?

Vì thế, hắn lặng yên trong bóng tối...

Cho tới tận sáng Moon mới tỉnh dậy, em đã bị những tia nắng của ngày mới đánh thức. Người đau ê ẩm và mỏi nhừ vì đã ngủ ngồi suốt đêm, em vẫn chưa thể tỉnh rượu. Mùi trứng và những thứ nguyên liệu làm bánh cuộn lại khó chịu, càng khiến đầu quay cuồng hơn. Đường như có người đang nhìn, em không dám quay lại, mà vội vàng thu dọn đồ đạc đã bày bữa hôm qua.

-Để đấy! - Ken lên tiếng, giọng phảng phất mệt mỏi.

-Tôi bảo để đấy - Hắn lo cho sức khỏe của người con gái đã uống năm chai rượu.

-Xoảng! - Moon giật mình đánh rơi chai rượu xuống sàn. Mảnh sành rơi tung tóe bắn vào chân.

-Đi ngủ đi! - Ken trở lại với chất giọng điềm đạm.

Em còn mệt lắm nên chỉ biết phục tùng. Ken cũng không thể đứng vững thêm được nữa, hai chân tê cứng. Hắn cũng đi vào phòng, nằm xuống và hướng về chiếc giường bên cạnh, lặng ngắm người con gái mà hắn đã chót yêu...

Ken ngủ quên lúc nào không hay. Giấc ngủ đến với hắn dễ dàng tựa cơn gió thoảng. Khi tỉnh dậy bầu trời đã đầy sao. Ken không thấy Moon ở giường kê bên, em đang ngồi bên khung cửa sổ. Một con chim muốn tung cánh bay mà bất lực!

-Moon! - Bỗng nhiên hắn lên tiếng, chưa bao giờ lại nhẹ nhàng và ảm áp đến thế, gọi tên em là điều hắn đầu đã từng làm.

Moon quay người vào trong. Ánh mắt cả hai chạm nhau.

-... - Ken không thể cất lên một lời nào để nói với người con gái ấy, dù chỉ là một câu hỏi han, quan tâm.

Nhìn hần, rồi lại quay đi, em nhìn vào bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

- Em ngủ với anh được không? - Moon quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Ken, em không hề say.

Ken không tin vào những gì mình nghe thấy mà rõ ràng không hề nghe nhầm. z

“Em ngủ với anh được không?” - Moon cất lên yếu ớt nhưng chất giọng to dần. Ken đáp lại ánh mắt tha thiết của em bằng một cái nhìn khó hiểu. Hần không tưởng tượng ra Moon có thể nói những từ ngữ ấy. Cô gái này mới chỉ là vị thành niên chưa kiểm soát được những suy nghĩ và lời nói thiếu cân nhắc. Hần coi như đây chỉ là lời bộc phát trong cơn say.

-Em muốn có em bé... - Moon đang tìm ình những từ ngữ để nói tiếp -...

-Cô vẫn còn say lắm! - Ken ngồi trên giường, thấu nhận sự tỉnh táo nơi em. Dù vậy, vẫn lờ đi.

-Rồi em sẽ biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời anh! - Đúng hơn là Moon lờ đi câu nói của hần.

Em khiến hần phải đau đầu, một mớ bòng bong những suy nghĩ, giả thiết cho sự việc đang xảy ra, Ken chưa thể hiểu hết về em. Những phụ nữ mong muốn được mang trong mình giọt máu của hần rất nhiều, lí do chính là vì họ muốn được làm vợ, không thì là bồ nhí vĩnh viễn, cũng vì si mê hần cùng với quyền lực trong tay. Moon trái lại, em “ích kỉ” theo cách của riêng em. “Rồi em sẽ biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời anh!” - Câu nói này như thể con chỉ là của em, hần không có vai trò, chức vị gì đối với đứa trẻ ấy.

-Nó sẽ mang họ gì? - Giọng hần lạnh buốt.

-Họ của em! - Moon thừa hưởng họ của mẹ, chứ đâu được như Mes. Moon đang khóc, nước mắt lăn dài trên má, ngã phịch xuống sàn như để cầu xin.

-Những gì của ta thì phải là của ta! - Hần nheo mắt lại.

Moon hiểu mình đang nghĩ gì, em hoàn toàn làm chủ được suy nghĩ bản thân. Không rõ ánh mắt Ken đang nhìn em có hàm ý nào, riêng em nhận thấy đó là cái nhìn khinh bỉ từ mọi góc cạnh. Bẩn thỉu, rẻ rúng, tanh tưởi,... , tham lam, ích kỉ - em cũng đang tự vấn chính con người mình. Em chọn từ “ĐỘC ÁC” để diễn tả cái sự nhỏ nhen hằng trực, bủa vây tâm hồn. Sự toan tính kĩ lưỡng. Ken không tin em vì danh vọng, tham tước quyền mà liều lĩnh tới vậy, nhưng em không sợ hần sao, bản dĩ em đã rất sợ hần cơ mà, giờ lại như hần sợ em.

Ken vẫn nhìn em, ánh mắt thật khó đoán, bề ngoài tỏ ra khinh khỉnh nhưng ẩn chứa tình thương sâu sắc. Em thế này phải chăng là “hư hỏng”, từ nhỏ tới giờ em đâu nhận được sự giáo dục từ gia đình. Nếu muốn, hần sẵn sàng có thể cho em một gia đình, thậm chí ngay cả Mes hần cũng có thể “bắt ép” phải nhận em gái.

Moon đã từng cố gắng không được khóc giờ nước mắt vẫn cứ tuôn rơi, vỡ òa. Em ân hận! Nước mắt đã là vô nghĩa nhưng sao còn chua xót tới vậy, em khóc ra ngoài đôi mắt và khóc cả bên trong con tim, sao có thể ngu ngốc đến nhường đó. Thứ mà em cần là một người để bầu bạn, để san sẻ vui buồn nỗi cô đơn, vực dậy con người từ nấm mồ tuyệt vọng, truyền cho em một chút hi vọng sống,... Nhưng ai cho em? Không một ai muốn làm điều đó, nên em phải tự tìm kiếm, đợi chờ từ tình thương nơi ruột thịt, mà Mes đã vô tình “quăng” nó đi. Em và con phải chăng sẽ gần gũi hơn anh trai.

Giờ em đang tự trách cái suy nghĩ ngông cuồng nông cạn mà ngưỡng tưởng đã chín chắn. Thu người lại, co do, em có nghĩ tới đứa trẻ khi phải sống một vòng đời y như mẹ nó - là em. Thuở ấy cô bé Moon mang tiếng con ngoài dạ thú mặc dù có cha, lũ trẻ trên chóc tới mức phát khóc vì tủi hờn. Trẻ con thì làm gì có tội cơ chứ, thế mà em lại phải gánh chịu những nỗi đau tinh thần khủng khiếp. Đã qua rồi cái thời ấy, em đã từng ngây dại, nhưng... em lại định gây dựng tội lỗi và đẩy chúng ột đứa trẻ khác. Em làm ngơ trước điều đó được ư, nó là con em đấy!

Ken đâu có vô tình như người ta nghĩ, hần cũng có một trái tim, cũng là người sâu sắc. Hần hiểu nỗi khổ của đứa trẻ không tình thương, không mái ấm. Nếu chuyện đó xảy ra, khi mà đứa trẻ ra đời, chính là lúc em đã bỏ tới một nơi rất xa, mọi người xung quanh sẽ kì thị bé con. Nhưng hần cam đoan một điều: bé con sẽ hạnh phúc hơn cha nó. Những thứ hần có chỉ là lớp vỏ bọc hoàn hảo, bao kín lõi rỗng bên trong. Gia đình ư? Hần có một gia đình với bà mẹ sắc sảo, tàn nhẫn, một người cha tham vọng. Cuộc hôn nhân ngượng ép để sinh ra hần - kết tinh của đủ loại tài sắc nhưng khuyết giá trị tình cảm. Còn bé con, theo như

Moon, bé sẽ không có gia đình tròn trịa, thiếu đi quyền làm cha của hấn, nhưng bé có tất cả, tình thương của mẹ đủ để bù lấp đi tình cha. Ken ghen tị với chính người con gái mà hấn yêu, sao em có thể dạt dào tình thương đến thế, sao khi đã bị ruồng bỏ từ người anh trai mà em vẫn thương anh tới vậy, sao em có thể sống tới ngày hôm nay mà vẫn còn trái tim để yêu thương...? Nếu hấn có trái tim như của em, thì hấn đã không là Đại Bàng Trắng, hấn đã sở hữu cả một tập đoàn DEVILS hùng mạnh mà còn so đo với em,...

-Em xin lỗi... coi như em chưa nói ra câu gì! - Moon đã bình tĩnh trở lại, em không đổ lỗi cho rượu, vì khi ấy, em không hề say, còn bây giờ, tỉnh táo hơn, đầu óc đã thông suốt.

-Được... nếu cô muốn - Hấn đồng ý lời thỉnh cầu ban đầu, dù rằng nhận thấy sự dằn vặt trong em.

Moon, em ngốc lắm! Em đâu biết chỉ cần được mang trong mình đứa con của hấn, dù không phải là vợ, thì em hấn phải được tổ chức thừa nhận. Đã bao nhiêu cô gái dùng mọi thủ đoạn, mưu kế để thực hiện giấc mơ nhưng đâu có được, không bao giờ có thể qua mặt được hấn đâu, nên mới có chuyện tổ chức DEVILS - ANGELS “sủng ái” người phụ nữ “tài giỏi” ấy.

Moon không trả lời, thấy hiểu giai cấp của mình không vượt lên tất cả, mặt khác, em đã trưởng thành rồi, không còn chịu tác động nhỏ nhen sai khiến.

-Đứa trẻ ấy sẽ có bố! - Hấn không để con mình đi theo cuộc đời của mẹ nó.

-Rồi con em sẽ như em thôi! - Moon không nhìn hấn.

Cái từ “CON EM” nghe sao mà xa lạ quá, hấn cũng có quyền gọi bé là “Con” chứ. Em nghĩ gì vậy, em sợ hấn không chấp nhận em?

-Chúng ta... HÃY KẾT HÔN!!!! - Câu nói chắc nịch rắn hơn đá. Ken biết nói điều này với một cô gái chưa tròn 18 là không phải lúc, nhưng hấn không can tâm. Câu nói khiến Moon bất ngờ, chân tay run lên, em cũng không hiểu cảm giác của bản thân lúc này.

-TA KHÔNG MUỐN CON TA BỊ GỌI LÀ CON HOANG TRONG KHI CON CÓ BỐ - sức nặng của lời nói kèm theo chiều sâu từ đôi mắt.

Moon vẫn đang đáp lại Ken bằng ánh mắt ngẩn lẹ.

-MÀ TA CŨNG KHÔNG MUỐN CÓ CON VỚI NGƯỜI PHỤ NỮ KHÔNG PHẢI VỢ TA - Chẳng phải hấn đang cầu hôn em sao, không một chút dối trá trong câu nói của Ken. Hấn vẫn ngồi yên trên giường từ lúc tỉnh dậy tới giờ, còn em thì vẫn khụy gối bên cửa sổ.

Một phút trôi qua để Moon hiểu được những gì hấn đã nói, Ken ra khỏi giường mình, tiến về phía em và ngồi xuống bên cạnh. Dù dịch chuyển nhưng bốn con mắt không rời nhau, Moon không hề co người hay lùi mình.

-Có biết ta là Đại Bàng Trắng không? - Ken giữ khoảng cách an toàn.

-Dạ! - Moon trả lời không chút ngạc nhiên, em biết Ken là Đại Bàng Trắng, cả Arrow em cũng biết là Báo Đen.

-Theo cô vị trí của ta trong DEVILS là gì? - Xem ra Moon không hiểu rõ về thứ bậc.

-Em... không biết! - Moon nắm chặt đôi tay, thoáng lo sợ.

-Chán thật, ta giữ chức vị gì mà cũng không hay ?

Làn gió vi vu thổi qua từng lọn tóc Moon, em ngây ngô đoán ý qua ánh mắt hấn.

-TA LÀ ĐẲNG TỐI CAO CỦA DEVILS - Ken cho phép mình lại gần Moon thêm một chút nữa.

-Ken à! Chuyện này không đùa được đâu!

Ken dùng ngôn ngữ cơ thể để trả lời câu nói của Moon, ánh mắt của cái tôi hoàn hảo. Người được hấn “cho phép” gọi thẳng quý danh, đâu có nhiều, ngoại trừ cha mẹ và cậu em trai kém mình chưa đầy một tuổi, toàn những người cao sang tài giỏi, lần này, hấn để yên cho em gọi. Cái từ “Ken” cất lên từ em khiến hấn hạnh phúc, tột cùng.

Nhìn em một hồi lâu, cho đến khi hắn ôm trọn em vào lòng. Cái ôm siết mà chưa bao giờ em nhận được... ấm áp.

Thật khó hiểu con người Ken, khi dữ dội, khi dịu êm như lúc này. Hạnh phúc trào dâng trong lồng ngực hắn, được che chở cho em, cảm nhận bờ vai run rẩy nằm gọn nơi mình. Hắn siết em chặt hơn nữa, như để bù đắp cho tất cả cái quá khứ đau đớn kia, dù em có lạnh lẽo tới cỡ nào, thì hơi ấm của hắn sẽ mãi ở bên em.

Moon lặng yên trong vòng tay hắn, không chống cự. Em đang nghĩ về vòng tay của mẹ, không thể ấm bằng lúc này, hay nếu Mes ôm em vào lòng, con tim em liệu có đập mạnh hơn nữa. Em không biết, cái người đang giữ em thật chặt, sao lại gần gũi quá.

“Đáng tối cao?” - Phạm vi mà Ken nói rộng tới cỡ nào, em không rõ, Moon khựng lại khi biết người mà em vẫn hay gọi là Sếp đây có nhiều tham vọng, em vội đẩy ra, không muốn để lại lịch bản thân cản trở con đường thẳng tiến rộng mở của Ken.

Em không thể đẩy mạnh hơn, vì càng thế hắn lại càng siết em lại gần. Nhưng em không muốn làm hại tới người đối - xử - tốt - với mình nên vẫn cố gắng thoát ra khỏi vòng tay ấm. Ken nhận ra sự khó chịu nơi em, hắn không muốn như lần trước, từ từ buông bờ vai kia ra. Thở dài và nhìn sâu thẳm đôi mắt, rồi sau đó đứng dậy ra khỏi nhà.

Chính tại giây phút ấy, em mới tường minh nét đẹp trên khuôn mặt hắn. Suốt bao năm qua, chưa một lần em ngắm kĩ từng đường nét ở con người điển trai kia. Thứ em có được là một vẻ đẹp bên trong mà chưa bao giờ Ken thể hiện ra. Tất cả đều khiến em bối rối. Chợt Moon nhận ra hôm nay là ngày 1 tháng 4, hóa ra hắn chỉ đùa(?).

7. Chương 07

Chương 07: “Chị dâu!”

Hôm nay Moon muốn ra ngoài, Sếp đã cho em quyền tự do. Em vẫn còn nhớ lối đi tắt mà ngày nhỏ hay theo sau Sếp nên không sợ ai nhìn thấy. Mà mấy hôm Sếp đều không về nhà nên chắc có đi hơi lâu một chút cũng chẳng sao.

Moon dạo phố một mình trên con đường xa lạ mà chưa từng đặt chân tới, em thích cảm giác được đứng giữa dòng người tấp nập như đã góp thêm một màu sắc cho cuộc sống. Em đi thong dong qua từng ngôi nhà, những kỉ niệm về thời học sinh gần gũi chợt ùa về.

-Moon - Một giọng nói quen quen cất lên. Em chưa quay lại nhưng đã nhận ra là Wine. Moon nở một nụ cười tươi tắn.

-Lâu lắm rồi không gặp - Wine ngỏ lời.

-Ừm! - Moon tiếp tục bước, em sợ hấn sẽ hỏi lí do mình đã vắng mặt trong suốt mấy tháng qua.

-Chúng ta cùng làm cho DEVILS! - Wine chuyển hướng đi cùng Moon.

Moon khá bất ngờ, nhưng không biểu hiện qua khuôn mặt.

-Dạo này cậu ở đâu? - Wine thoáng buồn trước thái độ thờ ơ của em, nếu là mọi khi nhìn thấy bạn cùng lớp em sẽ vui như vớ được vàng.

-Ồ DEVILS.5 - Moon biết mình không phải là nhân viên của Ken, nhưng quả thực em đang ở trong khu vực đấy.

-Mình ở DEVILS.4 - Wine ngạc nhiên, dấu sao em kém mình những 3 tuổi, mà đã leo lên được DEVILS.5 trong khi hấn ra sức cố gắng mà còn chưa được.

-Sướng nhá! - Ý Moon có nghĩa là, được làm nhân viên của DEVILS thực thụ hơn em nhiều. -Ồ DEVILS.5 môi trường tốt hơn chứ? - Còn chưa kể mức lương ở đây cao gấp hai lần bậc liền kề mà em lại nói là “sướng”
- Cậu làm về lĩnh vực gì? - Wine quan tâm.

-Mình đâu có được làm điệp viên.

-Làm gì?

-Người giúp việc! Wine nhìn em.

-Bên mình đang thiếu người, hay cậu chuyển sang đi, mình sẽ giới thiệu.

Mắt Moon sáng lên nhìn Wine, nhưng rồi lại từ chối.

-Sao vậy?

-Vì điều đó không tốt cho cậu? -Không hiểu? - Wine thực sự rất muốn giúp bạn mình. Ngày hôm nay được gặp em hấn thấy đã rất may mắn rồi, trong suốt những tháng ngày qua không ngừng tìm kiếm vì nhưng nhớ, nói thực từ nhỏ tới giờ, con gái vây quanh mình rất nhiều, nhưng chưa một người nào đến với hấn chân thật và dịu dàng tới thế. Moon đã từng chăm sóc cho bản thân rất chu đáo, khi ấy hấn cảm thấy vương vãi, ghét bỏ, còn giờ thì muốn quay lại quãng thời gian đó biết nhường nào. Ngày ngày hấn để Moon “bắt ép” phải hoà đồng với các bạn trong lớp, dù quan hệ của em với các bạn đâu có tốt, em còn hay đặt suy nghĩ và lợi ích của bạn bè lên trên bản thân mình,... người con gái thánh thiện như thế, Wine thích em từ lúc nào không hay. -Không sao! Mình sẽ giúp! - Wine không đợi câu trả lời từ em.

-Muốn lắm nhưng không được đâu Wine à.

-Sao không được, mình có thể chuyển cậu sang DEVILS.4 - Wine ăn mặc rất phong cách, không còn cái dáng vẻ lôm côm đóng giả ngày nào, trông chừng chặc nhưng vẫn gọi em là bạn.

-Wow, hấn vị trí của cậu rất cao!

-Ừm!

-Nhưng không được đâu, khó lắm - Dù sao Wine không thể bằng Arrow được, Moon nghĩ vậy vì em luôn gọi Arrow là Sếp.

-Anh trai mình làm bên DEVILS.5, mình có thể nhờ anh ấy giúp! - Chưa bao giờ Wine kể cho Moon biết cậu có một người anh trai.

-Không, làm phiền anh ấy - Dù người ấy có là ai, thì so với “đấng tối cao” cũng chưa đủ so bì.

-Mes rất nhiệt tình! - Thực ra, Mes chỉ tốt đối với em trai của anh thôi. -Cậu vừa nói gì vậy? Mes... Mes là anh trai cậu sao?

-Sao nào? Đúng là thế! -Vô lí, mình là đứa em duy nhất của anh ấy! - Moon khẳng khái.

-Tở... tôi và anh Mes cùng cha khác mẹ! Chẳng kịp để Wine dứt lời, Moon đã ôm chầm lấy cậu dẫu đang ở giữa đường.

Dù dòng người vội vã trôi qua, thời gian vẫn như đang lặng trôi nơi đây. Em ôm siết lấy Wine, rất chặt, rất lâu. Moon khóc òa và nghẹn ngào trong tiếng nức, nước mắt ướt đầm ngực áo Wine, gào lên như một đứa trẻ con:

-Anh đừng bỏ em! - Cảm xúc của Moon giờ đây lẫn lộn. Giống như một nhà mạo hiểm nghiệp dư may mắn leo lên đến đỉnh ngọn núi cao đồ sộ, hạnh phúc vì mình đã làm được điều mong muốn, nhưng lại lo sợ bị một cơn gió mạnh cuốn ngã từ trên cao, ngã từ cái đỉnh của sự hạnh phúc, là đau nhất. Wine là ngọn núi ấy, việc nhận tìm được anh trai là hạnh phúc tột đỉnh, nhưng em sợ chính hấn lại là ngọn gió vô tình thổi bay những ao ước, mơ tưởng của em về tình thương. Em sợ Wine cũng như Mes, sợ tất cả đều như cha mà ruồng bỏ mẹ con em, em ôm Wine chặt lắm, đến nỗi mà ngộp thở, níu giữ người anh thứ bằng sức mạnh của tình yêu. Em biết, mình quá nhỏ bé chỉ cần bị hấn vung tay là sẽ ngã ập ra. Chính vì siết chặt quá, phụ thuộc hoàn toàn vào bờ vai Wine, nên nếu bị đẩy ra, hấn sẽ rất đau. Nhưng Moon không biết làm gì hơn, bản năng cho biết phải giữ lấy ỉnh người anh này, mọi giá phải để anh nhận em,...

-Wine ơi, đừng bỏ em... - Giọng Moon không thoát ra được cao hơn, nước mắt đã làm ứ nghẹn con tim.

Wine chẳng biết làm gì hơn, ngoài việc vỗ về em gái. Wine biết cách chiều lòng phái yếu nhưng sao đối diện với em đôi bàn tay như cứng đờ.

Cho đến khi phải hứa rằng không bỏ rơi mình Moon mới buông tha, Wine vuốt nhẹ hai bên khóe mắt, lau khô nước mắt cho. Ánh mắt em sao mà long lanh và trong sáng tới thế, khiến khiến không thể không ôm em vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc để kiểm chứng lời hứa. Còn em thì vẫn cứ giữ chặt lấy tay hấn như một đứa trẻ sợ bị bỏ lại.

-Em à, về nhà với anh! - Wine không muốn để em mình phải làm người giúp việc.

-Anh ở với ai?

-Anh Mes!

-Vậy thì em không về đâu! Em không được tiếp nhận.

-Anh sẽ...

-Không, anh không được nói, xin anh, có lẽ anh Mes có điều khó nói!

Đôi mắt Moon làm Wine không thể không nghe theo. Moon thêm một lần nữa ôm chặt lấy anh trai.

-Chỉ cần thi thoảng em được nhìn thấy anh là đủ rồi! - Hạnh phúc của Moon đơn giản là được nhìn thấy nụ cười anh trai dành ỉnh.- Ước gì em được ở cùng với anh nhỉ, một mình anh thôi, em sẽ nấu bữa sáng mỗi ngày, giặt đồ của anh, cả bắt nạt anh nữa... hi hi... làm tất cả những việc mà cô em gái hay làm! - Moon nghĩ tới đó bật cười, chỉ cần hình dung khi đem áo quần của anh trai đi giặt, thò được một vài thứ trong túi, tiếng cười trong nước mắt.

-Vậy thì về với anh! Anh có nhà riêng, anh cũng sẽ không nói cho Mes.

-Ngốc! Mẹ em là gián điệp, anh gọi em về thì sẽ phải như bố đấy!

-Vậy thì sao?

-Nhưng...

-Chúng ta là anh em! - Wine “tuyên bố”.

Một nụ cười rất tươi nở trên đôi môi Moon. Em và Wine là hai anh em khác mẹ cùng cha. Mes không nhận em, nhưng Wine đã làm điều ngược lại. Từ giờ, em đã có Anh!

Lúc này cũng chẳng phải lúc để nghĩ về con người đang đợi chờ ở nhà - hửn, em đi theo anh trai của mình tới một căn biệt thự nằm ngoài Devil Buildings...

Trên đường đi em không nói gì, chỉ nhìn anh trai mà mỉm cười, ngay cả Wine cũng không thể biết hết được niềm vui sướng của em lúc này đâu. Đôi lần bắt gặp ánh mắt kia, khiến hửn bối rối, nhưng rồi lại tự nhủ: “Moon là em gái mình!”.

Căn nhà nằm ở ngoại ô thành phố, phải mất chừng một giờ xe chạy mới tới. Vừa đặt chân xuống xe, Moon đã chạy vào sân để ngắm nghía ngôi nhà.

Wine là con người hiện đại, nên ngôi nhà mang dáng vẻ của thời đại mới. Tường được sơn màu xanh thiên thanh mát dịu, trên chiếc cổng nho nhỏ màu trắng sữa là dàn hoa thiên lý đã đang độ trổ hoa,... một cảm giác thân quen ngập tràn trong Moon, em là người thân của Wine, nên ngôi nhà này em cũng là chủ!

Moon vẫy vẫy người anh rồi đi vào trong nhà luôn, tỏ ra mình là một vị chủ nhân đã đi đã ngoại một chuyến lâu lâu mới về, nhìn thấy áo của anh trên ghế đã vội vàng treo lên ngay ngắn. Em sẽ nấu bữa tối và yêu cầu Wine nghỉ ngơi.

Trong khi đó Ken đã về tới nhà, mấy hôm nay hửn đi công việc, giờ trở về, mong muốn được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của em. Hửn có quà, chắc chắn em sẽ thích... hửn đã phải bay sang tận Chile chỉ để mua một chậu xương rồng cảnh cho người con gái của mình. Ken đang hình dung khi em nhận món quà, bỗng dưng hửn cười, cười một mình mà thấy rất thú vị!

Em không có ở nhà, cũng không để lại lời nhắn. Hửn chờ hoài mà không thấy, sốt ruột bật hệ thống kiểm soát định vị vị trí. Biết rằng làm vậy là không tôn trọng quyền tự do của em, nhưng đã 19h rồi, bốn tiếng qua hửn lo cho em lắm. Thiết bị được kích hoạt, mỗi một nhân viên ở DEVILS đều phát tín hiệu tần số riêng biệt trên cơ thể, qua máy lọc tín hiệu toàn cầu, Ken có thể phát hiện ra người cần tìm, trừ phi đang ở vùng mã hóa, ví như ở trong phòng hửn đây, chỗ của Arrow hay Perry cùng những người lãnh đạo khác. Kết quả thu được rất nhanh, chỉ sau chưa đầy một giây, Ken đã biết Moon ở bên Wine.

Wine và Moon có quan hệ gì, hửn đã biết, đương nhiên hửn quan tâm đến người con gái ấy rất nhiều nên đã điều tra kỹ lưỡng. Tuy nhiên việc em đi mà vẫn chưa trở về tới giờ này khiến hửn khó chịu, cơn tức giận được nhân đôi khi hửn nghĩ tới “lời thỉnh cầu” của em hôm trước. Ngộ nhỡ, cả hai người đó chưa biết về quan hệ ruột thịt của mình thì sao? Ken sợ em sẽ thay thế hửn bằng một người khác. Ngay lập tức Ken khởi động cầu dữ liệu thông qua hệ thống DEVILS.4 triệu tập Wine tới DEVILS ngay lập tức. Điều này đã không qua khỏi con mắt nghi ngờ của Arrow.

z

-Sao vậy anh? - Moon vừa dọn thức ăn lên bàn.

-Có việc đột xuất! Không biết là việc gì nữa! - Wine ôn tồn trả lời em, vừa kiểm tra lời nhắn.

-Vậy thì anh phải đi ngay chứ! Đi thôi anh không bị phạt đấy! - Moon tháo găng tay ra, em vào phòng lấy bộ quần áo cho Wine - Em không sao đâu! - Moon cũng đoán vì anh trai không muốn để em ở nhà một mình.

-Nhưng em... - Wine thật khó xử, đây là lệnh Sếp lớn, chắc phải rất quan trọng, mà lại vẫn muốn ở bên em để bù đắp những thiếu hụt về tình cảm.

-Không! Đi đi anh! Anh mà bị hệ lụy từ em là em buồn lắm đó, nên anh đi đi mà...! - Moon đẩy Wine ra tới cửa và nâng nấc bắt phải đi. Wine đành chấp nhận.

Wine có khi nào đã cướp mất tình thương của em? Hắn vừa lái xe vừa nghĩ. Cả hai cùng là em của Mes, nhưng sao Moon lại nói Mes không nhận em trong khi anh đối với mình rất tốt. Wine thở dài, nếu biết em là em gái của mình sớm hơn, hắn cậu sẽ không để em chịu nhiều khổ nhục...

Ken khéo léo bố trí để Wine tình cờ biết được Moon chính là em gái mình thông qua việc gửi sót dữ liệu về Mes, yêu cầu đồng nghiệp thân tín phải gửi lại do Mes vẫn đang ở Nam Mỹ vì lí bảo mật tuyệt đối nên không thể gửi qua mạng an ninh xuyên cấp. Như thế, chắc chắn Wine sẽ phải rà soát lại một lượt thông tin của Mes để kiểm tra và sẽ nhận ra cái tên Moon nằm ở đâu đó trong bộ nhớ, Ken đã xóa phần “con của gián điệp” để tránh lặp lại sự việc anh trai không nhận em, sau khi đã an tâm, Wine được trả về. Ken chắc hẳn Moon giờ này rất hạnh phúc.

Ken có thêm một đêm khó chịu, hắn không tài nào chợp mắt được, cứ nghĩ nụ cười em dành cho Wine là đã không thể nở. Em chưa từng cười với hắn đâu chỉ là một nụ cười sáo rỗng,...

Một ngày mới, không có Moon dọn bữa sáng, không có người đem áo tới cho, trống vắng vô cùng, Ken không thể tìm thấy sự thoải mái dù ở một mình. Đi làm với tâm trạng uể oải, trong buổi họp, hắn liếc nhìn Wine không biết bao nhiêu lần. Wine vẫn tỏ ra hết sức bình thường, che giấu niềm vui hạnh phúc qua lớp mặt nạ. Hắn thừa biết Wine đang dùng tài diễn xuất cao tay....

Rồi thêm một ngày nữa không thấy Moon trở về, hắn... ghét em vô cùng. Sao lại có thể vô tâm quá vậy? Chẳng lẽ suốt mấy ngày qua, không một giây phút nào em nghĩ về hắn? Em không sợ Wine bị vui dập sao? Nhưng Ken đâu có cơ để gọi em về.

z

Từ bên nước ngoài DEVILS tuyển chọn rất nhiều kiều nữ tới từ Châu Á, Âu, Mỹ để tìm ra những mỹ nhân hợp “khẩu vị” của Đại Bàng Trắng, tất cả phải là giai nhân tuyệt sắc. Cuộc tuyển chọn trải qua nhiều quá trình nên việc chọn ra năm mươi người đẹp hắn sẽ phải thu hút sự quan tâm của Sếp. Trong số họ có thể chỉ là người tình một đêm của Ken, hoặc sẽ là vĩnh viễn, không thể nói trước được, chưa ai từng được gặp Ken dù chỉ một lần nên đều tò mò về con người hoàn hảo này, nhưng đều mong muốn lọt vào tầm ngắm nơi đôi mắt Ken. Họ tự kiêu, tài năng và trí tuệ.

Buổi tiệc đêm của DEVILS vừa mới chỉ bắt đầu, 50 cô gái đã choáng ngợp trước vẻ đẹp của Arrow. Quả không như lời người ta nói, những nỗ lực của họ không uổng! Arrow là em trai của Đại Bàng Trắng, hắn đã đẹp như vậy rồi, thì người mà họ chờ đợi sẽ không thua kém!

Arrow mặc bộ Vest màu trắng khác hẳn với tông tối màu hàng ngày, hắn đang đi vào, phong thái đường hoàng hùng dũng theo từng bước chân. Cầu vai nở nang cùng với tầm vóc cao lớn, Arrow luôn thu hút ánh nhìn của mọi người.

Perry bước đi cùng với anh mình. Duy chỉ có mỗi cô là phái yếu được sánh vai cùng Arrow từ trước tới giờ, Arrow ghét phụ nữ. Các quý cô chân dài thoáng do dự trước nữ hoàng của buổi tiệc, Perry cũng mang vẻ đẹp quý phái như người anh trai. Nếu Arrow mang một phong cách rất đàn ông, thì ngược lại, ở Perry sự nữ tính luôn hiện hữu, không chỉ vậy, đôi mắt biết nói của cô còn khiến bao nhiêu người ngã gục. Làn da trắng hồng nổi bật trên nền chân váy đen, đúng là một khuôn mẫu của DEVILS. Rồi chỗ Arrow, Perry tiến về chỗ Mes, anh đang đứng cạnh người em trai, Wine.

Ken tới ngay sau đó, hắn lịch lãm trong trang phục màu đen tương phản với Arrow. Chính lại cổ áo, Ken đi vào. Hắn là chủ nhân của buổi tiệc.

Ngay khi vừa nhìn thấy, những mỹ nhân đã ngây ngất trước vẻ đẹp “khó đoán” của Ken, mặt khác vẫn luôn phải tự tin trước hắn. Nếu may mắn, họ có thể có được vinh dự sở hữu hắn suốt cuộc đời.

Năm mươi cô gái, là tụ họp tinh hoa, chất lọc những tinh tú từ hơn một trăm quốc gia. Họ đều xuất thân không chút tì vết và tất cả đều một lòng vì DEVILS. Những đôi chân dài miên man, bờ môi gợi cảm và thân hình quyến rũ không một thước đo nào có thể đánh giá, họ nín thở đợi chờ đôi mắt Ken dừng lại nơi mình. Viên quản lí giới thiệu từng cô gái một cách chi tiết, tổ chức tin rằng sẽ có ít nhất một người trong số được chọn. Ấy thế mà Ken lại nghĩ tới Moon lúc này, nếu đem so sánh em với họ, chắc chỉ là 0,1 trên thang điểm 1000. Ken vẫn đang lắng nghe lời của người thuyết trình, so với những mỹ nhân hoàn hảo này Moon sao lại có quá nhiều nhược điểm tới vậy?

Lại nghĩ tới em, hắn nâng một ly Vodka nho đen và uống cạn. Moon cũng có một chiều cao tương đối, nhưng không hề gợi cảm, thế mà lại có sức quyến rũ chết người, hơn hẳn những đường cong khiêu gợi trước mặt hắn đây.

Viên quản lý muốn hỏi Sếp có muốn xếp cô gái nào vào một trong số những khu biệt thự không và nhận lại cái lắc đầu ngay lập tức. Hắn không muốn, mà tại sao ngay từ khi Moon mới chỉ mười một, hắn đã cho em được ở đó, chẳng lẽ... tình cảm của hắn bắt đầu từ trước đó rồi sao? Ken không chọn ai cả, điều đó thật phũ phàng và lạnh lùng, trái lại càng khiến các giai nhân mong muốn chinh phục hơn.

Ở buổi dạ hội đêm này còn có thêm tâm điểm chú ý nữa, là Arrow. Mười bộ trang sức độc nhất vô nhị từ hơn 128 quốc gia được bày trang trọng trong lớp tủ kính, tất cả đều của Arrow. Giá trị mỗi sản phẩm lên tới vài chục nghìn dola chứ không ít. Mọi người góp mặt tại đây đều tò mò không biết những món nữ trang này sẽ vinh dự dành cho cô gái nào. Như đã biết, Arrow không bao giờ ngó ngang đến phụ nữ, thế mà hôm nay khác hẳn, Arrow trầm ngâm đợi chờ một người nào đó.

z

Moon đang ngủ thì nhận được tin triệu tập của Sếp nhỏ. Em không hề biết di động đã bị gài hệ thống của Arrow từ hồi nào, khi bước ra cửa thì đã thấy có ngay một chiếc xe đứng chờ.

Cửa lớn đã được đóng khi vị khách mời cuối cùng đến. Là một cô gái. Moon bước vào, em chưa thực sự hiểu lệnh của Sếp. Nói thực, so với Ken em sợ Arrow gấp đôi. Trống ngực đập thình thịch khi mà nhiều con mắt quý tộc đang soi mói, đây là chốn “thiên đường”, có lẽ vậy, em toàn thấy những ác quỷ cao sang qua lại trong cung điện đồ sộ. Nhìn thẳng ra chỗ của những kiều nữ chân dài, giữa họ là một người khác giới vận đồ đen. Ken đã nhìn thấy em. Hắn không tin em lại ở đây, cả chiếc váy màu đỏ hồng em đang mặc trên người nữa, hắn phải có người đăng cấp ư cho. Là Wine được sao? Có thể, nhưng Wine không to gan tới mức dẫn em gái tới đây! Ken nhận định, còn Mes thì càng không phải, hay là...

Mes cũng nhìn thấy em. Anh cố không để tâm tới. Ken ôm đại một cô gái trong số, tay hắn mơn man nơi vòng eo của quý cô cốt chỉ để em ghen. Nhưng Moon ngoảnh đi ngay, em lo sợ Sếp hỏi một tuần nay đã đi đâu nên tiếp tục làm theo lệnh Sếp nhỏ, tiến lại gần mấy chiếc tủ kính long lanh ánh đèn. Người bảo vệ chặn lại, không cho bước tiếp. Em không hiểu gì, chỉ biết dòng lệnh của Sếp sai khiến mình phải đi vào khu vực đó.

Lúc này, Arrow đã đến bên cạnh, nở một nụ cười chưa từng thấy:

-Chọn đi! Một hoặc tất cả! - Arrow nhìn em âu yếm.

-... - Moon nhìn thẳng vào mắt hắn. Không giống như mọi khi, đôi mắt dành cho em giờ tràn ngập tình yêu thương.

Tất tần tật những người có mặt lúc này đều sốc vì điều đó. Họ không tin câu nói được phát ra từ Arrow và cũng không tin người con gái lại là một tiểu nữ vô danh. Moon chưa xác định ra dụng ý của Arrow, nhưng ánh mắt hắn khiến em không rời được. Em không hô hấp bằng mũi nữa mà dùng miệng thở sâu.

-Chọn đi! - Arrow đặt tay lên bờ vai Moon và đẩy đi xem từng thứ đồ. Những viên kim cương lấp lánh, những chuỗi hạt xa xỉ lộng lẫy, thực sự không thể so bì bằng ánh mắt của Arrow đang nhìn em. Moon chớp mắt rồi nhìn xuống. Em còn cảm nhận được đôi vai run rẩy của mình, mắt em hoa lên, ghì chặt tay vào chiếc váy.

-Chiếc lắc chân hạt cườm hay khuyên tai ngọc trai La Mã? - Arrow để em lại gần mình hơn.

Moon vẫn yên lặng, những bộ sản phẩm này quá phô trương. Arrow định giải thích cho em và mọi người bằng cách hôn nhẹ lên má thì từ xa, Ken đã đẩy cô gái người Hà Lan ra.

-CẬU ĐANG NỊNH CHỊ DẤU ĐẤY À!

z

Moon mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ hồng chấm ngang đầu gối. Người toát lên mùi thơm hoa huệ tây, thanh cao nhã nhặn. Em đứng so người một phần vì sức nặng đôi bàn tay của Arrow. Không phải nặng bởi trọng lượng mà là ở làn da của Sếp rất ấm, ẩn dưới bàn tay hồng hào kia là hàng hà vô số tinh thể mặt trời

bé con, truyền sự nồng ấm tới đôi bờ vai run rẩy. Giống như giữa Sếp thân quen, em nhìn Arrow với vô số cung bậc cảm xúc, hận có, sợ có, trách móc cũng có, và có chút gì đó là niềm tin.

Em không hiểu mình đến đây để làm gì, khoác lên mình bộ cánh như những công nữ quý phái, và là tâm điểm của sự chú ý. Arrow hài lòng vì chiếc váy mà đích thân chọn lựa, Moon rất hợp với màu đỏ thắm mỹ này. Người em không còn quá gầy như lần hấn sai em đi tới Green, có lẽ thời gian qua đã chú ý giữ gìn sức khỏe hơn. Trông em không nổi bật trong bữa tiệc nhưng nổi bật với riêng mình hấn, chỉ thế là đủ. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, một nét giản dị vốn có mà vì thế hấn đã yêu em. Em dung dị, không trưng diện như những người con gái khác, em là chính mình, và là người con gái hấn yêu.

Đứng bên cạnh em đây là một người đàn ông mặc Vest trắng, còn đằng xa là một người khác mặc đồ màu đen, rõ ràng màu đỏ hợp với trắng hơn là đen. Arrow cúi người để hôn lên đôi má em, hấn muốn giải thích cho tất cả chỗ đứng của Moon, kể cả hai người anh trai kia, nhưng không được, lần thứ hai, hấn lại bị Ken qua mặt. -CẬU ĐANG NINH CHỊ DÂU ĐẤY À! - Câu nói cất lên theo ngữ âm trầm mà rất rõ, khiến tất cả phải lặng im, kể cả tiếng nhạc. Ken bỏ tay ra khỏi người cô gái, rồi ung dung bước tới chỗ Arrow, như mình đã “đặt cọc” chỗ đứng.

Cái từ “Chị dâu” Moon không giả vờ không hiểu, chẳng lẽ câu chuyện hôm nọ là thực sao? Những điều Ken nói với em...? Em rời mắt nhìn về phía người đang tiến lại gần, không chỉ em mà hàng trăm ánh mắt cũng đang dõi theo.

Không quan tâm tới suy nghĩ của Arrow, Ken đến ngay trước mặt, đối diện, luồn tay vào eo và giữ em về bên mình.

Arrow nhìn lại Ken bằng ánh mắt nảy lửa. Đây là buổi tiệc của Ken, Arrow chuyển mắt về phía Moon - “Đúng vậy, tôi đang cùng bạn gái lựa đồ cho chị dâu!” - Nếu muốn nói, Arrow hoàn toàn có thể chớp cơ hội khi Ken tiến đến, nhưng hấn không làm. Arrow thở dài tĩnh. Hấn cũng buông tay khỏi đôi vai em ngay khi Ken bước tới, chỉ là bằng mặt nhưng không bằng lòng. Arrow không thích đem chuyện này ra làm trò hề, đặc biệt càng không muốn đem em ra để tranh giành. Hấn phạm sai lầm một lần là đủ, cái ngày đem em đi “cho” đã là quá khứ, giờ không thể tiếp diễn. Hấn chấp nhận em với tư cách là “chị dâu”, nhưng chỉ trong buổi tối ngày hôm nay.

Arrow không nhìn Moon nữa, hấn quay đi, để lại ánh nhìn huyệt hăng nơi em. Phía cuối tầm nhìn, em chạm ánh mắt của Wine, Mes đang ở đó, nhưng em không dám, chỉ dám tìm đường giải thoát nơi người anh thứ hai. Sự việc này đối với Wine cũng thật khó lường, em gái cậu là “chị dâu của Sếp nhỏ” được ư?

Ken không thích ánh mắt đó của Moon, thà rằng em mở tròn to đôi mắt nhìn vô định mọi thứ còn hơn là nhìn về phía người khác. -Em muốn lấy hết tất cả số nữ trang này sao? - Ken cắt ngang, nhưng Moon không trả lời. Chưa bao giờ nghe hấn gọi mình là “EM”. Ken đặt đôi môi của mình vào môi em như để cố hữu “chủ quyền”. Hấn làm vậy là bất ngờ, gây sốc với tất cả mọi người, nhưng em để yên thế.

Phải nói là liều lĩnh, ngộ nhỡ đột nhiên em đẩy hấn ra, chắc chắn Arrow sẽ “nhảy vào cuộc”, vì thế Ken không thể chạm môi quá lâu, tay hấn luôn trong trạng thái chờ chực, kiểm soát cánh tay em, không thể để hành động “thô lỗ” lấy tay quẹt miệng diễn ra được. Cố gắng lắm Ken mới dứt khỏi bờ môi mềm. Cảm giác quyến luyến êm ái từ từ quần lấy hấn rồi siết chặt, em không khước từ nụ hôn bị động đó. Moon hướng lên nhìn Ken, đôi mắt như một đứa trẻ vô tội có vô vàn điều phải hỏi ngay tức thì.

-Em không thích chúng sao? Vậy có lẽ chiếc nhẫn này sẽ làm em hài lòng! - Ken ra hiệu cho nhân viên đem ra. Hấn chu đáo hay vì đã tính trước? Và lẽ luôn ánh mắt của em.

Người phục vụ đem ra một món đồ giá trị, một chiếc nhẫn. Ánh sáng từ mặt ngọc safia phát ra tao nhã, lung linh tỏa sáng trên đôi mắt em. Hấn không đợi Moon lên tiếng mà đã nâng đôi tay em lên, đặt chiếc nhẫn vào vị trí mà hấn muốn, vừa vặn.

Moon đối hướng về phía tay mình, em không biết giá trị của chiếc nhẫn và cũng không thể hiểu được giá trị hành động vừa rồi của Ken. Sau giây phút này, giờ đây vị trí của em đã hơn hấn hai người anh trai mình, và có khả năng còn vượt cao hơn cả nhiều người khác nữa. Ken đón nhận ánh mắt của em, một mặt hấn sợ rằng em và những người xung quanh cảm nhận được thấy từng nhịp đập dồn dập của trái tim mình, mặt khác lại muốn thể hiện em là người hạnh phúc nhất tối nay.

Ken dùng tay nhẹ nhàng chỉnh đầu Moon xuống, hắn không muốn em cứ trân trân nhìn hắn thư thế. Đôi môi em như đang thách thức, giống một liều thuốc chết người, hắn phải kiềm chế bằng cách để em đổi tầm nhìn.

Đạt được mục đích của ngày hôm nay, Ken xoay người và để em đi theo mình bằng cách tay vẫn đang ôm lưng nơi vòng eo. Hai người ra tới cổng và lên xe đi luôn. Trước khi sánh bước cùng Ken, Moon đã ngoái lại. Ánh mắt em tìm kiếm là Arrow. Arrow khước từ sự tìm kiếm của em, hắn chỉ nhìn vào chiếc nhẫn trên đôi tay run run. Một ánh mắt buồn tới khó tả, một sự hy sinh không thể lớn lao hơn, trước khi em rời tầm mắt, Arrow đột ngột nhìn thẳng vào em... đó là sự không từ bỏ.

Dù thế nào chăng nữa, dù ngày hôm nay em thuộc về ai, thể xác hay cả con tim em nữa, nhất định một ngày nào đó, hắn sẽ làm cho em phải “chủ động” đi tìm “mũi tên” của riêng em!

8. Chương 08

Chương 08: Trái đắng

Ken mở cửa xe, vừa đặt chân xuống đã vội vàng đi tới cửa bên phải, toan định mở cho em. Moon đã làm điều đó trước khi Ken bước tới, không giống với cái cách của các tiểu thư quý tộc yếu điệu thực nữ, mà em cũng không bao giờ nghĩ Sếp lại coi mình như một quý cô. Để Moon sánh bước cùng, hắn tiếp tục luồn tay

vào eo giữ và đi tiếp, mặc cho em có thích điều đó hay không và không gian chỉ còn lại hai người. Bước vào nhà, Ken chẳng muốn bỏ tay ra khỏi, hấn giả vờ gấp chút rắc rối với chiếc cà vạt, vì theo thói quen mấy ngày qua ở nhà anh trai, Moon quay về phía hấn và nhẹ nhàng tháo giúp. Ken buông tay để em cởi áo khoác, treo vào giá ngay ngắn. Hương thơm thoang thoảng trên cơ thể em thật quyến rũ, nhưng hấn không thích mùi đó, vì thứ nước hoa em dùng chắc chắn của Arrow.

Sau đó Moon bước vào phòng tắm để thay đồ, tự nhận thấy mình không phù hợp với những thứ diêm dúa, cầu kì. Moon nhìn mình trước gương, không như đã nghĩ, trái lại em duyên dáng với chiếc váy bông này, chưa kể tới những trang sức lóng lánh ngự trên cổ, đôi bàn tay. Moon gơ chiếc nhẫn lên, ngắm nghía một lúc. Chiếc nhẫn không thanh mảnh, khá dày, bản to màu trắng bạc, không để tôn lên đôi bàn tay thon dài của người phụ nữ, thiết kế hao hao với chiếc nhẫn cái của hấn. Em không ngờ tới tầm quan trọng của chữ “K” ẩn trong mặt đá. Thật khó hiểu cho những gì đã trải qua ngày hôm nay, về cả hai người Sếp. Ken thì đã đành, vì em đã dần thích ứng với sự thay đổi ấy, nhưng Arrow kia, rõ ràng Sếp nhỏ đã định nói điều gì với em, chỉ tại câu nói cắt ngang với âm lượng rất to “Cậu đang định chị dâu đấy à?!” của Sếp lớn.

Liệu em có nên hỏi Sếp lớn, lòng như chứa một mớ bong bóng hỗn độn những suy nghĩ, cái từ “chị dâu”, trời ạ, Sếp còn đặt tay ôm hôn và nhìn em âu yếm,...

Nghĩ tới Arrow, lần đầu tiên Sếp nhỏ cho phép em chạm vào ánh nhìn, đôi mắt rất đẹp, rất có hồn, tựa mặt trăng êm dịu lại cũng giống lỗ đen vũ trụ, hút lấy toàn bộ ánh sáng và mọi thứ xung quanh, em chỉ thể nhìn tập trung vào mà không còn biết mình đang đi cạnh ai. Em thấy mình trong đó, chỉ mình em thôi,...

Lật lại, trước đó là nụ hôn bất ngờ của Sếp lớn. Hai lần Sếp đã chạm môi em. Không mãnh liệt, ép buộc, mà hoàn toàn tự do. Em nhắm nghiền mắt khi ấy, nín thở để không nhận hơi thở của Sếp phả thẳng mặt mình, nhưng em biết, môi Sếp run run. Em chấp nhận, à không, phải là em bất động khi làn môi Sếp khẽ lướt qua mình, là em ích kỉ. Người em nghĩ tới là Mes, chắc chắn anh sẽ phải quan sát thấy em đang được Sếp ân ái, và muốn anh thừa nhận, em không phải loại người hạ đẳng.

Em không bao giờ tin hai nụ hôn của Sếp là thực lòng, thật đấy, vì khi nhỏ, Sếp đã hạ nhục nhân phẩm và danh dự của em rất nhiều lần, chẳng qua không muốn nhớ lại. Có thể Sếp cũng đang trêu ngươi, để em ảo tưởng rồi đột nhiên quật ngã rất đau.

Sau một lúc lâu Moon mới bước ra, Ken đã đợi ở chiếc bàn lung linh ánh nến, hai ly rượu vang đã được rót. Thấy em, hấn đứng dậy và kéo chiếc ghế ra, tức là em sẽ phải ngồi đó. Moon không nghĩ gì tiến tới và ngồi đúng ý Sếp. Nhìn khuôn mặt Sếp lúc này, không còn sự độc đoán ngự trị, cũng không phải là sự tàn bạo đáng sợ, mà có một thứ gì đó thảng hoạc. Em từ từ đưa mắt lên đáp lại Sếp. Gạt bỏ trang phục cứng nhắc tôn lên chức sắc, địa vị của Sếp, dưới ánh đèn, em không còn thấy khoảng cách giữa cái tôi nhỏ bé và cái tôi hoàn hảo, em ngắm nghía từng đường nét của Ken. Chân mày đậm, sống mũi cao, thẳng thanh tú, Moon không dám nhìn nữa, không chắc là đã chỉ nghĩ tới Mes. Em đặt tay lên trán và xoa nhẹ, thân người nóng lên theo từng nhịp đập của thời gian, ánh mắt ấy gói gọn hình ảnh của người phía trước.

Biết nói thế nào đây nhỉ? Sếp không buông tha cuộc sống của em, Sếp sai khiến thần chết bắt em ở lại, là Sếp rất ác. Nhưng Sếp tốt hơn Yun, em chưa từng một lần yêu cầu được học, mà Sếp truyền đạt cho biết bao bài học máy tính, cả việc nấu ăn, rán trứng em không làm được Sếp cũng giảng dạy. Cái ôm siết của Sếp còn ấm hơn cả khi ở trong vòng tay Wine, hơi thở của Sếp có thể so sánh với của mẹ,... gì nữa đây, Sếp cho em những trải nghiệm chưa từng có, đột nhiên em tự hỏi, đây liệu có phải một cuộc sống gia đình? Em có nên hỏi Sếp về chiếc nhẫn? Ken đợi chờ câu hỏi từ Moon, hấn sẽ trả lời tất cả.

Ken nâng ly và cọ vào chiếc ly đối diện, cười mỉm rồi uống cạn. Hấn vẫn đang nhìn em. Theo phép lịch sự cần đáp lại hành động đó, Moon nâng ly lên. Mùi rượu hương anh đào, Moon không uống mà chỉ chạm nhẹ vào bờ môi. Ken bị kích thích trước làn môi bóng gợn cảm, sự quyến rũ khó thể chối từ. Hấn nhắm mắt lại và thở dốc. Em mấp máy bờ môi, quyết định hỏi Sếp dù có thể không nhận được câu trả lời.

-Đi ngủ! - Ken đứng phắt dậy và về phòng, hấn không định giải thích thắc mắc nữa, tâm trạng rối bời lúc này không thể đưa ra câu trả lời cho những hành động của buổi tối, cũng không biết nên mở đầu hoặc lí giải thế nào cho em hiểu.

Ngồi lại thêm một lát, Moon dọn dẹp và cũng đi ngủ. Hai hôm nay em đã đâu có ngủ ở nhà Wine mà quậy phá hết tất cả, may mà Sếp chưa nhắc gì tới việc mấy ngày qua vắng mặt. Moon đặt mình lên giường và

ngủ ngon lành, gác lại mọi dấu hỏi.

Hai chiếc giường song song, Ken xoay mình sang bên để nhìn thấy em, dù chỉ là mái đầu. Có một lực hút khiến hắn không thể cưỡng lại, thử thách khả năng tự chủ. Ken đấu tranh nhưng rồi thất bại dễ dàng, chồm người dậy, hắn nhẹ nhàng đến bên em, và đặt mình lên trên tấm chăn màu trắng.

Khoảng cách lúc này không quá gần, tay Ken vẫn đang giữ người để tránh ghì cả người lên Moon, nhưng hắn cảm nhận được từng hơi thở nhẹ nhàng. Em vẫn đang ngủ say, nhìn em ngủ mà chẳng khác gì một đứa trẻ con. Phải thôi, Moon giờ mới 17, còn hắn đã 25, hắn còn rất trẻ, em cũng chỉ là vị thành niên. Một vài ý nghĩ len lỏi trong đầu Ken, hắn muốn em bất kể lúc nào, đặc biệt là bây giờ. Tất cả con người em, từ mái tóc, hàng mi, sống mũi, đôi môi,... cả chiếc áo phong có cổ màu xanh dương em đang mặc,... hoàn toàn kêu gọi trước hắn. Hắn là đáng tối cao và những thứ mong muốn đâu phải được sự đồng thuận của người khác nhưng với Moon, hắn luôn tôn trọng suy nghĩ của em.

Ken đang suy nghĩ tới từ “nhân cách”, em cho rằng mình không đủ tư cách để so bì với cánh chim đại bàng, em còn dưới cả dân đen, trong khi hắn như vua chúa, đẳng cấp vượt bậc. Sao lúc này hắn không thấy điều đó đúng? Từ trước tới giờ, đã có hàng tá thiếu nữ dâng hiến cho hắn cả về thể xác lẫn tâm hồn, hắn thừa nhận đã coi họ như một thú vui tiêu khiển để xả bớt bức dọc trong công việc. Hắn chán gối với họ chỉ để mua vui, đổi lại không bao giờ để họ thiệt, Ken luôn bù lại bằng vật chất, đó là “nội quy”, sự sòng phẳng hai bên cùng có lợi. Trước mặt hắn đây là một cô gái như bao người khác, mà hắn lại muốn sở hữu duy chỉ một mình em.

Vì sao ư?

Vì hắn ghét cái cách Moon nhìn Mes, cả Wine nữa, em sẵn sàng bỏ hắn để theo sau anh trai. Còn cậu học sinh Yun, cậu ta đâu cùng huyết thống mà em lại đem tặng nụ cười của mình. Chưa hết là Arrow, dù chưa thực sự hiểu ý, nhưng Ken không thích cái cách Arrow nhìn em như thể em đã là của hắn ta rồi. Có quá nhiều đàn ông xung quanh người con gái này, hắn không muốn điều đó, chỉ muốn đóng một cái mác thật to Moon là của hắn, dính lên trên tất cả những gì thuộc về em...

Ken thở gay gắt, hắn vừa đang tức cũng vừa đang kiềm chế.

Bất thành linh Moon chợt tỉnh, có lẽ vì cảm giác có luồng không khí nóng áp lên mình, em mở mắt nhìn thẳng vào Ken. Hắn lúng túng vì không biết xử lý ra sao, còn em thì hiện rõ vẻ lo sợ. Em bám chặt vào chiếc chăn của mình, đẩy người từ từ thụt xuống để che lên tận cổ.

- Tôi... có thể thực hiện điều cầu xin hôm trước! - Đây là giọng của một người đàn ông trước một cô gái, chứ không phải là của Sếp trước một nhóc con!

Bất kì ai ở hoàn cảnh này cũng đều như Moon, sự lo sợ, hoang mang chiếm lĩnh toàn bộ cung bậc cảm xúc, vừa mở mắt đã thấy một người khác giới nằm trên giường mình, thậm chí còn áp cả cơ thể cường tráng lên người. Lúc nào Sếp cũng đẩy em vào thế bị động, nhưng thật sự lần này Sếp đưa em tới đỉnh điểm của sự sợ hãi. Mà em đang nhìn lại Sếp với tư cách không phải là tôi tớ và chủ nhân, em nhìn nhận Ken là một người đàn ông, nhưng đáng sợ hơn Sếp ngàn lần. Mồ hôi trên khuôn mặt chảy ra như vũ, lặn dài vương vào sợi tóc. Em thở dồn dập.

Nhìn Moon thế này quả thực Ken cũng đâu có muốn, hắn bắt gặp ánh mắt của em như một kẻ trộm đối mặt với cảnh sát, chưa bao giờ phải e dè, hay là sợ hãi khi làm ăn phi pháp, thế mà giờ đây như bản thân đã bị bỏ vào ngục lao. Ken thực sự muốn thoát ra khỏi cái giường này biết nhường nào, nhưng xiềng xích đã trói chặt hắn ở lại, ngăn không cho nhúc nhích.

-Sao? - Ken không đợi được câu trả lời của Moon. Về phía em đang cố chớp mắt nhiều lần để điều tiết và quan sát người đối diện ở cự li quá gần.

-Em... hôm ấy em uống say nên nói thiếu suy nghĩ!

-Không phải đã đắn đo rất kĩ rồi ư?

-Em... em sai rồi.

-Ta ghét nhất là thất hứa - Ken đã đồng ý từ hôm ấy rồi.

-Nhưng... - Suy nghĩ nông cạn, ngây ngô của em lại được một người trưởng thành đồng thuận.

-Gi?

-Em làm thế là quá ích kỉ! - Moon không dám nhìn thẳng vào mắt Ken bèn xoay đầu sang trái. -Như thế nào? - Nói mà như quát, Ken vẫn đang giữ khoảng cách. Hắn lừ mắt nhìn em để tăng thêm hoàn cảnh của mức độ tra khảo, hắn muốn nghe những suy nghĩ của em, muốn em phải thừa nhận đứa trẻ ấy cũng là con của hắn.

-Con sẽ hận em.

-Nói hết ra!

-Em... chịu được, nhưng đứa trẻ vô tội thì không thể, những em bé khác sẽ chửi bới, đánh đập con em. Em... em có thể ôm con và dỗ dành nhưng cũng không thể nào chữa lành vết thương của một đứa trẻ. Em xin lỗi, nhưng lúc ấy em đã chỉ nghĩ tới bản thân mình. Em sợ bị cô đơn, hằng mong có người lắng nghe mà đã không nghĩ tới số phận của đứa trẻ. Rồi nó sẽ đơn độc - Mắt Moon long lên những giọt nước, chính đây là cảm giác của một tuổi thơ từng trải trong em.

-Còn cô?

-Lỡ em chết thì con sẽ mồ côi, không bao giờ hình dung được khuôn mặt của mẹ bé - Moon đang nói về những thứ rất xa xôi.

-Vậy còn ta? - Rõ ràng thứ hắn chờ đợi là trách nhiệm hắn trong đoạn hội thoại.

-Không, em sẽ không để ai biết, em sẽ mang con đi xa khỏi nơi đây, đâu cũng được - Moon dừng lại thở hắt - Nhưng chuyện đó, lời cầu xin hôm ấy, xin anh coi như chưa từng nghe thấy - Moon trở lại vẻ điềm tĩnh, giờ em đã không sợ Ken nữa, dù hắn có đang chần lầy mọi tầm nhìn. Đôi lúc Ken làm em sợ hãi vô cùng, nhưng đôi lúc em chẳng thấy ở hắn chút độc ác nào cả.

-Cô coi tôi là gì? - Vẫn là đại từ “Tôi”, Ken rất khó chịu, thứ mà hắn chờ đợi không tới, trong câu nói của Moon, không có một chút gì ý niệm về người cha của đứa bé vô hình.

-Cô nên nhớ là ta cũng sinh ra đứa trẻ ấy. **NÓ LÀ CON CỦA TA!**

Moon không nói gì, nhưng Ken muốn em phải rõ ràng:

-Nói đi, theo như cô thì quyền làm cha của ta ở đâu?

Em nhìn hắn, đã bảo là sai rồi cơ mà, sao cứ ép em phải nói ra thế, nước mắt từ khóe mi rủ nhau lăn dài xuống ướt đầm bên gối như những giọt pha lê lấp lánh.

-Anh không thể tha ột đứa bé sao, đúng là con mang dòng máu của em, em sẵn sàng chịu mọi hình phạt, dù đau đớn, tủi cực như thế nào, nhưng xin anh đừng làm đau con em - Moon nghĩ Ken giống như cha em vậy. Đầu tuần trước, chắc là Wine đã giấu em nói hết cho cha, vì thế nên lúc về nhà, em thấy lưng anh bị quật một vết dài thâm tím, chắc chắn là đã xin cho em,... Moon biết cha để mặc con gái bị đối khổ, đau đớn, mà em cũng không chắc ông có phải là cha mình không nữa, cũng như Wine chắc gì đã phải anh ruột của em, một tờ giấy khai sinh đầy đủ họ tên cha mẹ đâu hẳn đã đúng với lẽ thực tế. Chưa kể ông đã từng chửi rửa em đủ điều, nói sẵn sàng dùng em để làm bàn đạp cho hai người anh trai tiền thân, ông không nói trực tiếp, nhưng em đã lén nghe được khi đi đón Wine. Nếu em là con ngoài dã thú, mẹ đã phản bội cha, sao cha không nghĩ Wine cũng như em, mà cậu còn hơn tuổi em nữa kia, gia đình này phức tạp quá, em không hiểu nổi những người lớn họ nghĩ gì, em chỉ biết dựa vào Wine để có hy vọng thôi.

Ken là người đã man hơn cha em bội phần, em biết điều đó nhờ quá khứ, hắn đã “tôi luyện” em thành một con robo không còn cảm giác đau đớn, ngay giữa tiết trời đông, còn bắt em mặc một chiếc áo phong phanh và đánh tới tê buốt da thịt,... như thế sao em không khỏi lo lắng hắn sẽ trừng phạt con mình. -Cô chỉ nghĩ được như thế thôi sao? - Ken không bao giờ nghĩ mình sẽ bỏ rơi con cái dù người mẹ có là ai chẳng nữa, thậm chí có là mẫu người kiểu như bà mẹ rắn độc của hắn.

-Không, Ken à, làm gì có chuyện nào xảy ra, em không tưởng tượng về tương lai nữa. Em đã tìm được anh trai rồi cũng không suy nghĩ thiếu cận nữa! - Mắt Moon sáng lên những hy vọng - Anh cho phép em nhé,

khi nào làm xong việc ở đây em sẽ được về nhà anh trai, ngày nào cũng thế, được chứ? Em tuyệt đối không bỏ bê cơm nước, dọn dẹp cẩn thận khu nhà này. Cho em về nhà nhé!

Cái từ “NHÀ” nghe sao mà xa lạ với Ken.

-Dọn dẹp, nấu cơm là việc làm để cô tồn tại ở DEVILS? - Thì ra là vậy, Ken đã hiểu, hóa ra từ trước tới giờ, em ở đây chỉ là hy vọng sẽ tìm được anh trai, còn khi tìm được rồi, em không coi nơi đây là gì hết. Ánh mắt của Moon đã tự thừa nhận - Tôi thiếu người ở hay là ô sin ư? Tôi yêu cầu cô không được làm vỡ trứng, là áo quần, lau dọn đồ sinh hoạt cho tôi, cả việc dạy cô học lập trình, cho cô ở tại đây chỉ để huấn luyện cô thành con ở? NGHE ĐÂY, NHỮNG VIỆC LÀM ĐÓ, TẤT CẢ LÀ VÌ TÔI KHÔNG MUỐN CON TÔI PHẢI ĂN, MẶC NHỮNG THỨ CỦA NGƯỜI NGOÀI THAY VÌ DO MẸ NÓ LÀM - Ken dừng lại. Hắn đang tức giận và trong cơn tức ấy hắn đã thổ lộ hết lòng mình. Thực sự việc hắn cho em ở đây, ngay cả việc hứa sẽ thực hiện lời nguyện cầu của em, mọi thứ đều để đợi chờ cho cái ngày em là của hắn. Nguyên do mà bấy lâu nay hắn đối xử khác với em, chỉ có một, vì hắn đã quá yêu em mất rồi.

-Không! Em không hiểu?

-Không hiểu hay cố tình không hiểu? - Ánh mắt Ken trở nên mệt mỏi.

-Em sao có thể là... vợ anh được?

Ken nhìn em, hắn ghét cái gương phản chiếu hình ảnh hắn trong mắt em. Tại sao lại không thể, Moon không thể thì ai có thể chứ? Đâu nào, hắn cho em ngồi cùng bàn ăn, được phép nấu cơm cho hắn, được tự do thoải mái trong ngôi nhà này, không một chút đề phòng, cả việc ngủ song song giường với hắn nữa, thế mà em đâu có hiểu!

-Chuyện xảy ra tối nay là sao ạ? - Moon gắng hỏi.

-Là tôi tuyên bố... Moon sẽ là vợ tôi! - Ken không nói to nữa, hắn quá mệt mỏi trong cái tư thế này rồi.

-V..ợ..? - Moon đi đến kinh ngạc, hắn đâu có nói yêu mà sao có thể dùng một cái cho em tước vị cao quý ấy.

-Chẳng lẽ muốn gọi là vợ chưa cưới sao?

-Nhưng... nhưng tại sao em là... vợ!???

-... Tôi cho cô một cơ hội vàng, cô sợ rằng anh trai sẽ không nhận mình vì lai lịch mang cái từ “gián điệp”, sợ anh cô hệ lụy, bị chìm xuống như cha cô, giờ cho cô một địa vị danh giá, hoàn hảo, liệu cô còn đơn độc nữa không? - Đây không phải lí do thực của hắn.

-Tức là,... - Moon suy nghĩ - Tức là anh, à,... Ngài là người có địa vị cao nhất của DEVILS?

Ken nhìn em bằng ánh mắt rất thật, giờ thì em đã thực sự tin điều đó.

-Sao vậy? - Moon toát mồ hôi khá nhiều khiến hắn lo lắng, em sợ hắn đến thế hay sao.

-Không ạ!

Ken chuyển mình sang ngang, hắn nằm xuống bên cạnh em, đè lên lớp chăn dày, khiến nó căng lên. Moon khẽ dịch người ra xa. Ken không muốn về giường của mình, còn Moon thấy khó chịu khi hắn không về chỗ. Ken xoay người sang bên, nhìn em rất lâu.

-Không tưởng tượng được à? - Moon vẫn nhìn lên trần - Hay vì em đang nghĩ về ta!? - Ken không ngại ngần trong lời giao tiếp nữa.

Ken ghé sát mình vào lớp chăn, hắn muốn truyền hơi ấm của mình cho em. Người hắn ấm lấm, nếu em nghĩ hắn như một người anh trai, thì lúc này đây, hắn chấp nhận. Cứ thế nhìn em chìm dần vào giấc ngủ, hắn nhẹ nhàng đặt tay mình làm gối, khẽ ve vuốt làn tóc mềm. Rồi em nằm gọn trong vòng tay hắn, ghé sát vào ngực mà ngủ ngoan như trẻ thơ. Sự ấm áp của hắn chẳng ai có thể chối từ, còn hơn cả lớp chăn lông. Ken để chính lớp chăn màu trắng ngăn cách cả hai. Đối với hắn, dù em có cho phép hắn thực hiện lời thỉnh cầu, chỉ khi nào em là vợ thực sự, còn không, thì không bao giờ hắn để mình làm điều đó.

Sáng sớm, Ken đã tỉnh dậy, tâm trạng lúc này chính hắn cũng không biết được. Không thừa nhận là thích, cũng không phủ nhận, nhưng hắn đã giữ nguyên tư thế nằm trong suốt năm tiếng qua, và chẳng muốn thay

đổi. Hay thật, chung một giường ngủ mà hẳn đâu có được làm chủ đầu cái giường này thuộc quyền sở hữu của hẳn, không có cái quyền thỏa mãn những thứ mình muốn, tuy nhiên, hẳn chấp nhận điều đó, không, phải dùng từ “phục tùng” mới đúng. Em vẫn đang ngủ say, bàn tay Ken lướt nhẹ trên mái tóc em, mùi thơm quện vào từng tế bào cảm giác của hẳn. Thật may mắn khi em rúc mặt vào ngực hẳn, vì điều đó tránh phải nhìn thấy đôi môi của em, Ken muốn cắn nát đôi môi ấy bất cứ lúc nào. Hơi thở của em khiến hẳn nao núng. Nó đều đều, nhẹ nhẹ mà lại đầy ma lực, khiến những cơ bụng của hẳn căng lên, bồn chồn. Moon khẽ chuyển người, em vẫn đang ngủ. Lần này Ken không thể cưỡng lại được đôi môi ấy, hẳn ngả đầu xuống và chạm nơi bờ môi, chỉ là nụ hôn từ một phía, ngọt ngào và mãnh liệt dành cho em. Ken dừng lại khi có cảm giác Moon tỉnh giấc. Lo sợ em sẽ tức giận và không nhìn mặt mình nữa, vậy là hẳn ngồi dậy và đi vào phòng tắm. Cho đến khi bước ra em còn chưa tỉnh, ngắm em, rồi hẳn đi làm.

z

- Bốp! - Ông Peter ném thẳng chai nước vào Yun. Cậu đang nghĩ về điều gì đó mà vẫn chưa tập trung được. Thì là mấy hôm trước, trong lúc đi mua đồ cùng Ring, Yun đã nhìn thấy Wine và Moon đi bên cạnh nhau. Cậu đã từng không chắc Moon là người của DEVILS, nhưng khi nhìn thấy Wine - trong trang phục lịch sự, mới ngộ ra Moon suốt thời gian qua lợi dụng mình để Wine tiếp cận. Ngoài ra Moon khi ấy còn cười rất tươi mà gọi Wine là “Anh”, chẳng lẽ hai người họ là một cặp tình nhân, Yun không biết nữa, nhưng sao Moon lại có thể? Cậu không tin lắm về những điều mình nhìn thấy nên cũng không chỉ cho người bạn đi cùng.

- Tập luyện đi! - Peter lôi Yun về với thực tại.

Ông kĩ lưỡng theo dõi từng động tác tập luyện của nhóm Seven. Kể từ ngày bị sa thải, ông đã bay về quê hương thứ hai của mình. FBI đã không cho Peter thêm một cơ hội tham gia tiêu diệt lũ DEVILS, nên ông đầu quân sang WHITE. Do đã có hơn năm mươi năm tuổi nghề và kinh nghiệm dày dặn, nên vừa gia nhập tổ chức, ông được bổ nhiệm chức Huấn Luyện Viên cho bốn cô cậu Ring - Yun - Luci và Poise.

Sau một tháng làm việc cùng với nhóm, ông nhận thấy Ring là nổi trội hơn cả. Cậu không chỉ sở hữu một thân hình cường tráng, hoạt bát trong từng cử động mà khả năng sử dụng máy tính rất thuần thục. Nhưng nhóm có tính chuyên môn hóa cao, đây chính là nhược điểm, trong khi Poise rất giỏi kĩ năng tẩu thoát và tài bắn súng, khả năng xử lí sự cố lại không bằng Yun và ngược lại. Chung quy, cả ba tuy đều có thể thay phiên nhau thực hiện trọng trách nhưng xác suất thành công chưa đạt là tuyệt đối, mà đối với DEVILS không bao giờ được sơ sẩy. Còn về Luci, ông có chút xem thường bởi nhóm gồm các chiến binh tinh nhuệ lại ột cô gái nhập cuộc thì càng giảm đi tỉ lệ chiến thắng, nhưng biết làm sao được, tình cảm của bốn người họ quá sâu sắc, không thể can thiệp. Và cũng vì ông đã từng được trải bài học để đời từ một cô gái kém mình tận ba mươi tuổi về tinh thần đoàn kết nên Peter chấp nhận cho Luci tiếp tục hoạt động trong nhóm. Cô gái trẻ đã chỉ cho ông thấy sức mạnh ý chí ấy chẳng biết giờ sống thế nào, ông chỉ biết cô ta là người của DEVILS và đã hai chục năm trôi qua.

-Tập trung! - Chỉ huy thối còi ra hiệu cho bốn người dừng tập luyện.- Đây là nhiệm vụ mới! Để hạ nhiệt trận sốt giá vàng lịch sử đang diễn ra, Ngân hàng Nhà nước vừa chính thức cho phép các đầu mối nhập khẩu hai mươi tấn kim loại quý. Lợi dụng tình thế bọn DEVILS sẽ chuẩn bị kế hoạch “bỏ túi” một số lượng vàng nhất định nào đó. Chúng lộ liễu khiêu chiến với chúng ta, vì vậy đây là cơ hội để các cô cậu thực hành những bài tập luyện đã qua.

-Rõ! - Bốn người đồng thanh đáp.

-Ta sẽ để mặc cho các học viên tự xử lí, nhớ đấy, không được phép thất bại và phải nêu cao tinh thần đoàn kết nội bộ. Lần này, đối thủ đụng độ của WHITE lại chính là bạn học cùng lớp của các cô cậu đấy!

Yun giật mình, bạn cùng lớp, chỉ là tên thanh niên cao to tên Wine kia, hay còn là Moon?

z

Wine đẩy mạnh phần kính của chiếc mũ bảo hiểm, vịn tay ga và lao thẳng về phía trước với tốc độ rất nhanh, hôm nay hẳn sẽ trực tiếp tiến hành phi vụ cướp ngân hàng. Không khó để đánh lừa camera giao thông của cảnh sát, chẳng mấy chốc hẳn đã có mặt tại góc khuất của quán café RaY. Bật con hai máy VARIO lên xem xét tình hình. Sếp cử hẳn “ra oai” với nhóm bạn cũ của mình, một nhân viên đẳng cấp cao như vậy

thì triệt hạ mấy đứa chip hôi dễ dàng như ăn cháo. Wine dùng một máy để nhập dữ liệu tỉ giá đồng nội tệ và so sánh với giá vàng thế giới, người ngoài nhìn vào sẽ lầm tưởng người đàn ông là dân chơi chứng khoán, còn một bên máy kia bắt đầu thâm nhập vào cổng thông tin của chính phủ.

-Hắn ra tay rồi! - Ring thông báo cho ba người còn lại.

-Không ngờ bọn DEVILS lại lộ liễu tới vậy, chúng có âm mưu gì mà thậm chí ta còn biết được cả vị trí máy tính của chúng? - Yun đang suy nghĩ.

-Đây rồi, hắn đang ở quán café dành cho người Pháp, RaY, trên phố 54C, từ đây đến mất khoảng bảy phút - Ring tiếp tục thông báo.

-Có cần phải tới đó không? Và liệu hắn ở đây ám chỉ mấy người? - Luci lên tiếng, đây cũng là câu hỏi Yun đang nóng lòng muốn biết câu trả lời.

-Yun? - Poise đang chờ đợi kế hoạch từ người bạn.

-À ừ! Mình nghĩ không nên, chắc ở đó chỉ có một tên thôi, theo mình sẽ có đồng bọn ẩn nấp ở chỗ nào khác - Yun đang nghĩ tên ngồi ở quán nước đó là phụ nữ, tông phạm nam là kẻ trực tiếp ăn cắp.

-Vậy bước tiếp theo sẽ thế nào đây? - Luci nao núng.

-Chúng khiêu chiến thì chúng ta sẽ đón đầu! - Yun lên kế hoạch tỉ mỉ cho cả nhóm.

z

- Ta đang chống mắt để xem lũ trẻ ranh các người làm trò mèo gì nào?! - Wine mỉm cười, mười đầu ngón tay giảo hoạt lướt trên bàn phím không ngừng nghỉ.

Hắn nhìn vào đồng hồ, chừng mười phút nữa là chuyển hàng cập bến. Chấn chấn cảnh sát sẽ chia số vàng làm nhiều phần để phân tán giá trị và tiện bề truân chuyển. Tính ra nếu “chôm” theo mức độ nhỏ giọt, mỗi nơi một ít thì chẳng bỏ bèn, mà tăng mức độ lên, hắn sẽ bị nghi ngờ. Wine đã toan tính hết tất cả, hắn cười sảng khoái như thể số tiền khổng lồ không thoát khỏi lòng bàn tay. Theo Yun, Ring sẽ ở lại để theo dõi từng hành vi của tên cướp, còn Luci và Poise sẽ tới cổng A của hải cảng bãi 125 để “đón” vàng. Yun biết giờ chưa có chứng cứ để bắt chẹt tên đó nên cậu sẽ cùng Ring thu thập dữ liệu và đề ra đường lối cho hai người bạn còn lại, chỉ trường hợp khẩn cấp mới ra tay ứng trợ.

Được cung cấp mã số của mười container vận chuyển kim loại quý, Ring nắm được vị trí bến bãi, tuyến đường và các ngân hàng nhận giữ, do đó khi nào tên cướp ra tay cậu vẫn có thể kiểm soát tình hình.

-Mình không nghĩ hắn sẽ cướp ra mặt! - Yun và Ring đồng suy nghĩ - nhưng không biết làm thế nào hắn có thể chuyển được số vàng về DEVILS được ?

-Cái khó ở chỗ đó, nếu hắn lấy tiền thì còn dễ, chứ lấy vàng thì hơi bị “chịu chơi” , xưa nay có mấy vụ cướp hàng trăm lượng vàng bằng tay không đâu, phần lớn đều phải do cả tổ chức thực hiện. Đây mới chỉ có hai người!

-Không! Chỉ một người thôi, mình tin Moon không tham gia vụ này!

-Thôi đi ông tướng! Bọn DEVILS giỏi nguy trang lắm, nhìn tên Wine hồi mới vào lớp xem, trông chẳng khác gì một thằng ngớ ngẩn, thế mà giờ còn phong độ hơn cả siêu sao, ha ha! Buồn cười thật, chẳng có lí gì mà nói con nhỏ đó không phải là người của DEVILS!

-... - Yun đắn đo.

-Rồi, hắn bắt đầu hành động, màn hình của mình báo cáo tín hiệu liên hồi, hay thật, sao giờ này mà vẫn không hề “rải” virus để vô hiệu hóa chúng ta.

-Biết thừa chúng ta có mạng lưới an ninh antiV rồi thì tung ra làm gì cho phí công - Yun thực sự vẫn hy vọng không có Moon tham gia.

-Bíp Bíp! - Ring quay sang bộ đàm - Đến nơi rồi sao? - Cậu hỏi hai người bạn và tiếp tục - Thông tin mới: Cảnh sát sẽ không chia vàng thành mười xe chuyên dụng, mà chỉ có duy nhất một xe có hàng thật, còn lại

chín cái kia vinh dự chở kim loại bạc cùng vomfram, nên các cậu chỉ cần làm “vệ sĩ” cho xe số VI, những mấy cái kia giao cho các cảnh sát đóng thể mặc giống trang phục hai cậu, một nam một nữ là được.

Đầu dây bên kia, là Luci:

-OK, tất cả các xe đều được bảo vệ nghiêm ngặt bởi hải quan, cảnh sát và công an. Số lượng người có mặt tại đây phải lên tới một một người, bao gồm cả cảnh sát nước ngoài.

-Mỗi thùng hàng đều có gắn chip trộm, mình sẽ gửi mã số cho cậu - Poise khởi động hệ điều hành và tải dữ liệu về, toàn bộ quá trình được thực hiện nghiêm ngặt và không có sự cố.

Đây là cuộc giao dịch xuyên quốc gia nên cảnh sát nước bạn cũng đi theo để “hộ tống” số kim loại vô cùng giá trị. Ngân hàng Trung Ương tiếp nhận vàng ròng, các ngành công nghiệp trang sức sử dụng bạc trắng, còn kim loại nặng khác như vomfram hay crom sẽ chuyển tới trung tâm công nghiệp để làm nguyên liệu sản xuất. Sau khi giao hàng thành công, tiền mặt quy đổi sang dola Mỹ chuyển vào tài khoản của nước xuất khẩu kim loại. Mọi kế hoạch vận chuyển hàng đều được bàn tính kỹ lưỡng và tối mật, chỉ những nhà chức trách và người trong cuộc mới được biết, nên rất khó để “hack”.

Luci và Poise cũng như toàn bộ nhân viên cảnh sát ở đây đều được trang bị áo chống đạn cùng vật dụng cần thiết để sẵn sàng chiến đấu. Thùng hàng đã được cần cẩu chuyển tới từng ô tô tải, họ đều chưa thấy có bất cứ dấu hiệu đáng lo ngại, diễn biến theo đúng kế hoạch, dấu niêm phong được dán xung quanh khắp các kiện, và bên trong có máy quay camera và bộ phận cảm ứng linh hoạt phát giác mọi tính hiệu lạ. Chuyển hàng đầu tiên lần bánh, theo sau là hai xe chở bạc và vomfram, cuối cùng cả thấy các phương tiện rời khỏi vị trí và đi về các ngã khác nhau. Cảnh sát vẫn đang tập trung tối đa vào nhiệm vụ.

-Luci gọi Ring, cậu có thấy gì bất thường không? Xe số VI đã sắp tới kho bãi mà chưa xuất hiện động tĩnh của tên cướp.

-Không rõ! - Ring trả lời gẩn gợn, trên máy tính hiện lên quá nhiều vùng nguy hiểm. Ban đầu cả cậu và Yun đều nghĩ có ít nhất hai tên, mà giờ con số là hai một. Mỗi thùng hàng đều có kẻ bám sát, chúng biến hóa khôn lường nên không thể xác định rõ vị trí, chỉ có thể khoanh vùng phạm vi xung quanh.

-Liệu tên ngồi ở quán RaY còn ở đó không? - Ring quay sang hỏi Yun, cả hai đều đưa mắt theo các tín hiệu thu được.

-Hắn là tên chỉ đạo, có lẽ một trong hai ta phải tới đó để nắm được tình hình. Mình nghĩ, dù hắn có còn ở đó hay không, thì hắn vẫn phải còn máy chủ của hắn ở đó.

-Vậy mình sẽ ở lại, còn cậu đi? - Ring đoán được ý đồ cậu bạn - Nhớ là đừng để tình cảm chi phối.

-Vớ vẩn! - Yun ra khỏi phòng và lên xe phóng tới.

Sau 6 phút 32 giây cậu có mặt ở quán trình giấy chứng minh và đi lên lầu như một thượng khách.

-Xin chào! - Wine ấn định thời gian hoàn tất nhiệm vụ.

...

Sau hai mươi phút, mọi chuyển hàng đã nhập kho an toàn, số lượng vàng nguyên vẹn, cả những kim loại khác cũng tới xưởng. Màn hình của Ring cũng mất dấu lũ bám đuôi.

-Hoàn thành! - Poise trả lời qua máy bộ đàm, bản thân cậu cảm thấy có gì không ổn, trong quá trình vận chuyển, Ring thông báo có thành viên của DEVILS theo sau, mà mấy lần cậu đánh lạc hướng đều không nhìn rõ chúng là ai. Có thể máy của Ring đã bị cài vào “con ma tặc”, phiên bản bốn chiều tạo ảo ảnh không gian, sử dụng đồ họa đời X9, đem lại hiệu ứng người sử dụng, gây rối thiết bị an ninh. Dù sao thì hàng đã được chuyển tới, việc làm trên cũng vô nghĩa, không chừng lần này DEVILS chỉ là đang trêu người cảnh sát.

Ring cũng nhận thấy sự thành công trong kế hoạch vận chuyển mà sao cậu bạn không liên lạc về. Hay Yun vẫn đang ở chỗ của tên cướp, -“Có thể vì cô ta thấy Yun mà mũi lòng chẳng?” - Cậu cười trừ, vẫn giữ nguyên suy nghĩ người ngồi ở quán café đó là Moon, giả thiết Yun đã thuyết phục được cô nhóc.

Xong xuôi tất cả, Luci và Poise trở về nhà. Ông Peter cũng vừa đến, tất cả đều có mặt đông đủ, chỉ thiếu Yun.

-Các ông làm gì thế hả? - Một viên chức ngân hàng Nhà nước gần như hét lên vào ống thoại của vị chủ tịch WHITE. -Ông nói gì vậy, hàng đã về tận tay rồi còn gì?! - Cố giữ giọng điềm tĩnh, vị chủ tịch thanh minh. -Ừ! Hàng về rồi, vậy còn số tiền Nhà nước phải trả cho núi vàng này là bao nhiêu?

-Quy đổi đúng theo tỉ giá ngoại tệ! Không phải sao? Còn mấy mặt hàng kim loại khác các ngành kinh tế vừa mới hoàn tất giao dịch. -Im đi! Tại sao số dư tài khoản của bên xuất không hề tăng? Chẳng lẽ chúng tôi phải mua một trả hai cây vàng ư?

-... - Vị chủ tịch đứng người, DEVILS đã chơi một vỏ đầu điên. Ông đập máy ngay.

-NGHE ĐÂY! TÊN CƯỚP KHÔNG CƯỚP VÀNG, MÀ ĂN TRỘM GIÁ TRỊ MẶT HÀNG TRAO ĐỔI BẰNG TIỀN! - Ông quát lên trước mặt Peter và ba học trò cùng những người có mặt tại đây.

Không một tiếng động được phát ra, Rìng kinh ngạc khởi động lại chương trình. Dấu vân tay của Yun đã bị tên cướp lợi dụng để lấy chuỗi seri mã thẻ ATM, hắn đã cao tay chặn đường truyền tiền tệ, vớ vét số tiền tỉ bỏ túi. Những tên cướp ảo bám theo chỉ dùng để “mời gọi” một trong bốn người thuộc nhóm Seven tới lấy dấu tay, vì cả bốn được giao trọng trách nên có quyền thâm nhập cơ quan ngân hàng. Hắn đã lợi dụng điều đó để cướp trắng trợn số tiền mà không cần tốn một giọt mồ hôi, lại còn thu được chiến lợi phẩm là Yun.

Ở trên trái đất hình cầu này biết DEVILS ở đâu mà tìm. Quay lại quán café đó chắc chắn sẽ chẳng còn gì, liệu Yun có thể toàn mạng, câu trả lời hiện rõ mông mẫm. Rìng và cả hai người còn lại lo sợ điều không may xảy đến với người anh em thân thiết. Còn chưa kể, cậu sẽ bị truy tố trước pháp luật vì đã “thông đồng” với “giặc” trắng trợn cướp của, khiến cán cân thương mại mất cân đối, chỉ số các mã chứng khoán đi kèm với giá vàng và dola tuột dốc.

z

Wine trở về văn phòng, tới trình diện Sếp.

-Tốt lắm! - Arrow quả không nhìn nhầm người. Hắn khá hài lòng với thành quả của nhân viên, tài khoản của DEVILS.4 đã tăng lên tương đối sau mấy phi vụ của Wine. Phải công nhận ông Monster rất giỏi, sau khi từ bỏ người vợ, ông ta đã cáo lui DEVILS và quyết tâm huấn luyện hai người con trai trở thành một trong những gangster tài giỏi, nhưng vì tập đoàn không chấp nhận, Monster đã bao lần hi sinh để đưa đẩy hai con từ hạ cấp lên tới vị trí cao - Xứng đáng với cánh tay phải của ta! - Arrow hài lòng, dấu có hơi “tâng bốc” nhưng hắn cho Wine cơ hội thăng tiến.

-Cảm ơn Sếp! - Wine đã thành công, công sức bao nhiêu năm trời tận tụy theo DEVILS.4 quả không uổng.

z

Ken hẹn gặp Twin - ông chủ tập đoàn vàng bạc đá quý, một trong những bạn làm ăn lớn của DEVILS. Lão đã hứa làm cho Ken chiếc dây chuyền độc nhất vô nhị từ vàng ròng, mặt dây là hình chữ “K” bằng thạch anh, bên ngoài phủ bởi lớp pha lê kim cương tinh túy. Ánh sáng từ mặt ngọc rất độc đáo, như những chiếc khác, chỉ lấp lánh xa hoa, thì ở riêng chiếc này, phát ra thứ ánh sáng trắng thuần khiết theo đúng khuôn hình chữ “K”. Ngọc thạch anh pha lẫn phi kim quý hiếm được điều chỉnh phù hợp với nhiệt độ cơ thể Ken, có nghĩa là cô gái nào may mắn được đeo nó, chiếc dây sẽ thật lấp lánh, nhưng khi có hắn ở gần, thì chiếc dây chuyền sẽ tỏa sáng tuyệt vời, mà nếu ở cùng một người con trai khác, màu của nó sẽ xin tối đen. Cấu trúc không gian của Cacbon dưới sự điều tiết theo nhiệt độ của môi trường đã khiến khối thạch anh chuyển màu. Ken hài lòng về chiếc dây được chế tác tỉ mỉ dưới tay người thợ hoàn kim đã hơn 60 năm tuổi nghề.

Ken trở về văn phòng, ngồi rất lâu trong đó. Chiếc dây mỏng manh được hắn đưa qua đưa lại, một màu vàng óng ánh khi ở trong tay mình, Ken tò mò không biết khi đặt lên chiếc cổ thanh mảnh của một cô gái sẽ thế nào, và khi hắn ở bên cô gái đó màu sắc của nó sẽ tuyệt vời cỡ nào nữa.

Chiếc dây còn đi kèm với sản phẩm khác, đó là chiếc lắc tay găm gỗ của hắn. Viên kim cương nhỏ được gắn vào mặt trước, nó thông báo trạng thái màu sắc của viên thạch anh trong chiếc dây chuyền nữ kia, dù khi hai loại trang sức này không ở gần nhau. Do đó hắn có thể kiểm soát cô gái đó có đang ở bên người đàn ông nào khác mà vẫn tôn trọng quyền riêng tư do không gài thiết bị định vị. Ken trầm ngâm suy tính sẽ tặng cho người con gái đó bằng cách nào...

Từ cửa phòng, một cô gái chân dài chủ động bước vào, cô ta ăn mặc lịch sự nhưng lại rất gợi cảm, nhẹ nhàng đặt đôi tay nờn nà lên tấm vai của Ken. Hắn vẫn lạnh lùng, không đứng dậy cũng không đẩy cô ra. Chiếc dây khá đẹp khiến cô nàng đưa đôi tay thanh mảnh chạm vào, thân nhiệt của phái nữ khiến mặt ngọc chuyển màu trắng, kèm theo hơi ấm của hắn, tỏa ra một thứ ánh sáng lóng lánh. Thế là đủ, hắn giành lại, cho vào hộp, đứng lên rồi bước đi.

z

10h45, Moon giờ mới tỉnh dậy. Từ khi ở đây, chưa bao giờ em dậy quá 6h làm bữa sáng dù Sếp có ăn hay không. Moon nhớ đã hẹn báo thức mà giường không rung, phần rìa giường và lớp chăn bên trái bị là phẳng, chẳng lẽ Ken đã nằm bên cạnh em suốt? Cũng chẳng có thời gian suy nghĩ, Moon vội vàng dọn ga giường chuẩn bị bữa trưa. Em đã bỏ đi một tuần mà không hề xin phép nên cần chỉnh chu từ đầu đến cuối để Sếp không tức giận. Vừa nấu, em tranh thủ dọn nhà, mong rằng khi Sếp về là kịp.

Chưa thực hiện xong món rau, Ken đã về tới, em không thể bỏ cái chảo lại nên đành tiếp tục công việc. Ken nhận ra Moon đang bận nên không trách cứ.

-Anh về rồi ạ! - Moon lúc này mới tắt bếp, lễ phép nhận lấy áo và cà vạt từ Ken đem treo.

-Ồ! - Ken đi quanh phòng, hắn dừng lại trước cửa gian bếp - Ăn mì! - rồi ra lệnh. Nhìn em nấu ăn vất vả đáng thương nên đành giảm khẩu vị của bản thân, sau đó hắn nằm xuống ghế sofa.

Moon thở nhẹ nhõm khi thấy Sếp không nhận xét gì về nhà cửa cũng như bữa cơm. Moon ngoái lại trông theo. Sau khi đặt đĩa mì lên bàn, em ngoái lại lần hai, không lẽ Sếp đang ngủ, chẳng dám đánh thức nên ngồi đợi chờ. Tự dưng em mỉm cười, hôm qua trong lúc ngủ mình đã chảy nước miếng vào ngực Sếp, buồn cười thật, Moon phá lên cười, rồi bịt ngay miệng lại. Khi ngủ em có thói quen há mồm, hi hi, Sếp sạch sẽ vậy không biết sẽ phản ứng gì, chắc đã quăng em ra nên không có gì phải lo sợ.

Tiếng cười nho nhỏ đã làm Ken rời mắt khỏi món quà, hắn vẫn chưa tìm ra cách để đem bất ngờ tới, liệu em có hạnh phúc vì món quà này hay có mỉm cười khi được nhận, sao mà rắc rối thế không biết,... Ken đứng dậy và đi vào bàn ăn. Nhìn hai đĩa mì, hai cốc nước lọc và mấy thứ linh tinh xung quanh thật chẳng lãng mạn chút nào, không thi vị nhưng tại em không biết nấu ăn đấy mà, Ken tiếp tục “phục tùng”. Hắn ngồi xuống, nhìn em. Moon cảm mặt xuống.

Mới bắt đầu bữa ăn mà hắn đã ăn gần xong, Moon e ngại vì mình nấu quá dở chẳng? Thêm ít phút nữa, hắn dừng bữa. Người con gái trước mặt đây không muốn những thứ quá phô trương, không cần tới bàn rượu lung linh ánh nến trong nhà hàng chỉ có hai người, em đâu có mơ tưởng những điều cổ tích hão huyền, mà có lẽ thực tế những những thứ giản dị lại dễ được em tiếp nhận. Đó là sự khác biệt với những người phụ nữ hắn từng gặp. Họ đẹp, sang trọng, đẳng cấp, yêu cầu đòi hỏi về cuộc sống rất cao, luôn tỏ ra thanh tao, nhã nhặn mà lại cố tình phô trương trước hắn, còn Moon, theo trường phái hiện thực, luôn ý thức về vị trí, khả năng của mình. Hắn chưa từng thấy em thể hiện bất cứ điều gì dù khả năng làm được, đôi lúc điều đó khiến hắn khó chịu, nhưng giấu lại, hoàn toàn bỏ qua được, vì hắn thuộc tuýp người cầu toàn, chẳng ai sánh kịp.

Moon không biết phải đối mặt với Sếp như thế nào, hôm qua ánh mắt này đã nhìn em âu yếm khiến đôi lúc tâm trí xao động. Ken đang rửa tay, theo thói quen mỗi khi kết thúc bữa ăn, hắn lau khô tay cẩn thận rồi bước lại gần, rút sợi dây từ túi ra, mọi hành động diễn ra sau lưng Moon, Ken vòng tay qua và chiếc dây ngự trị trên cổ của người được tặng. Theo yêu cầu đặc biệt, chủ nhân sợi dây chuyên phải là người có thân nhiệt thấp hơn so với người bình thường, mà cô gái vừa này chạm nhẹ đã khiến mặt dây tỏa sáng, thì khi ở đúng chủ nhân của nó, hắn sẽ trên cả tuyệt vời. Moon giật mình, em chỉ biết có một vật gì hơi lạnh vừa mới được đặt lên cổ, em cúi đầu nhưng không dám nhìn xuống để nhìn được mặt đá. Ken vừa khóa sợi dây lại, hắn bỏ tay ngay lập tức và tự lự bước ra ghế, không hề ngoảnh lại. Nhìn vào chiếc lắc của mình, bộ sản phẩm đôi, óng lên một màu trắng ngọc ngà quý phái, Ken hài lòng.

Moon kết thúc bữa ăn, em vẫn chưa “ngó ngang” tới món quà, dọn bàn và rửa bát, có một chút ngưng ngừng trong suy nghĩ. Ken xoay người cho đỡ mỏi, hắn đứng lên và tự mình rót rượu uống, thực chất là muốn xem Moon có vui hay không, nhưng thậm chí em còn không vuốt tóc ra khỏi sợi dây, mái tóc buộc lỏng bị giữ lại tại gáy vì chiếc dây kéo áp vào. Không ngờ, dù đã bỏ ra gần triệu Bảng cũng không là gì đối

với em, quan trọng nhất, em chẳng thể nào biết được hấn đã phải đắn đo suy nghĩ bao nhiêu lần về món quà này,... Thêm một lần thất vọng, sao trước mặt người con gái ấy, hấn chẳng có sự tự tin hậu thuẫn.

Sau khi dọn xong, Moon lúc này bước vào nhà tắm lau tay và nhìn vào sợi dây chuyền. Em nhẹ nhàng nâng sợi dây lên, mân mê mặt chữ “K” long lanh, chữ “K” là tập hợp của vô số viên kim cương, đẹp lắm, em không thể rời mắt được. Con tim không thể kiểm soát nổi đập lên từng nhịp thổn thức, không, chỉ là em chưa quen được nhận quà, chưa quen nhận được tình yêu thương. Sếp thực sự muốn em là “Vợ”?

Moon cố thoát mình khỏi suy nghĩ để chữ “K” kiêu hãnh tỏa sáng. Vào phòng trang phục và lấy ra bộ quần áo đã được nhà thiết kế chuẩn bị sẵn, em đem ra treo trên giá ngay ngắn. Sáng nay Sếp mặc áo màu xanh thẫm và quần Kaki, còn giờ sẽ là áo sơ mi trắng kẻ xanh lam, quần âu.

Đúng là Ken có việc chuẩn bị đi cần phải thay trang phục, nhưng hấn lại bị thất vọng bởi em, chưa bao giờ tự ý chọn cho hấn một bộ cánh nào cả, dù tất cả trang phục của em ngần đây đều là hấn đích thân lựa. Vì sao ư? Người làm họ tưởng em là một cô gái “sexy” nên toàn chọn lựa những bộ quần áo khêu gợi, trong khi sự thật hoàn toàn khác, thế là hấn “tình nguyện” làm nhà thời trang cho em, với hy vọng em cũng sẽ đáp lại “lòng tốt”. Nhưng chán quá, Moon có biết chỉ cần là mình chọn thì dù có không hợp, thậm chí tới mức thảm họa, hấn cũng sẽ mặc. Vì hấn muốn “vợ” phải làm tất cả mọi thứ.

-Ta không thích bộ đó, chọn cho ta bộ khác! - Đành phải răn đe vậy.

Moon cất bộ đồ đi, lôi ra một bộ của một nhà thiết kế khác, là áo sơ mi kẻ ca rô chìm và quần đứng. Em chỉ lấy theo thứ tự vì tất cả những bộ đồ này đều là tâm huyết của bao người, nên cần trân trọng.

-Sao ngày nào cũng giặt quần áo mà sao không đem ra đây? - Hấn thấy mình để ý vật, nhưng phải nói thẳng ra thì may ra “cô vợ” này mới làm được.

-Em nghĩ anh chỉ mặc áo mới ạ! - Luôn có từ “ạ” đi kèm trong câu nói của Moon.

-Chúng thì cũ sao? - Ken sắp điên lên vì em rồi đấy.

-Dạ không, nhưng những bộ này đều được chuẩn bị sẵn cả rồi ạ!

-Giặt rồi vắt dry sao? - Sao em không hiểu gì hết.

-Em nghĩ... anh sẽ mặc tới nhưng chưa thấy họ ngừng cung cấp trang phục.

-Không biết tự điều chỉnh sao? - Tưởng một tuần cho đi “tập huấn” nhà anh trai, sẽ khá khẩm hơn. Hấn thở dài ngao ngán.

-Em sẽ sửa ạ!

-Giờ thì chọn lấy một bộ mang ra đây, ta không thích mặc giống những lần trước nên tự mà lựa đi!- Phải nói rõ với em, không thì em sẽ lấy y nguyên bộ đã thiết kế sẵn mặc rồi, như thế không còn gì để nói nữa. Ken bắt đầu bốc hỏa.

Rầm rập làm theo, Moon lên phòng và loay hoay, khá lâu sau mới thấy em bước ra. Lo không vừa ý Sếp nên cứ chọn đi chọn lại, một chiếc áo sơ mi đen cổ điển và quần kaki sẫm màu.

Theo trí nhớ của Ken, hấn đã mặc chiếc áo cũng với quần đen khác và chiếc quần kaki sẫm kia từng kết hợp với áo đen bóng, chỉ là khác nhau về đường may và kiểu dáng. Thật nực cười, hấn đang cố kìm nén cơn tức giận.

-Tổn thời gian chỉ để chơi trò ghép hình thôi hả?! - Ken chau mày, nhưng nhìn thấy chữ “K”- một phần tài sản của mình hiện hữu trên cơ thể em, hấn nguôi ngay. Nhìn em run rẩy, lo lắng thế kia ai mà giận nổi. Ken lại gần và lấy bộ trang phục, “phục tùng” vì bộ áo này hợp với cuộc họp làm ăn chiều nay. Một ánh sáng lan tỏa thanh tú trên ngực, chữ “K” chuyển sang thứ màu trắng dung hòa y như chiếc lắc trên tay. Đột nhiên hấn mỉm cười trước ánh sáng từ chữ “K” được tạo ra chỉ bởi riêng hai người. Một nụ cười có phần trẻ thơ, hấn liệu có “lấn sân” làm việc cho thiên thần không vậy, mà sao nụ cười hút hồn tới thế. Em lặng người một hồi lâu.

-Tối nay ta về muộn! - Ken trình bày, hấn lại làm những việc mà xưa nay chưa từng, rồi vào phòng thay đồ và đi làm.

Moon vẫn đờ ra khi nhìn thấy nụ cười của Sếp. So với ánh mắt ảm áp của Sếp nhỏ, thì đây lần thứ hai khiến tim em ngừng đập trong giây lát. Mặt em nóng lên, tai đỏ ửng, cảm giác lúc này lạ quá. Mãi cho tới khi chuông điện thoại rung mới bừng tỉnh.

Moon sẽ có một cuộc hẹn chiều nay. Trong tin nhắn, người đó chỉ đề cập tới chỗ hẹn, yêu cầu không được mang theo bất kì tín hiệu thu phát sóng nào mà không nói gì thêm, cuối cùng là dòng chữ:

“Đó là lệnh,

DEVILS.”

Đây không giống với phong cách của Sếp nhỏ, Sếp sẽ chẳng bao giờ đề chữ DEVILS ở dưới, và cũng chẳng thể là một cuộc hẹn của Sếp lớn, nếu có gì thì Sếp lớn sẽ nói luôn chữ đầu cần rườm rà tới vậy. Ai là người đưa ra cuộc hẹn này?, dù không biết nhưng Moon sẽ tới, có khả năng từ người nào đó thuộc DEVILS. Sau 5 phút kể từ lúc đọc, tin nhắn đã bị xóa không một dấu vết.

Moon nghĩ rằng có thể chiếc dây chuyền mặt chữ “K” gắn thiết bị quan sát, nên để lại, và đi ngay lập tức. Không nằm ngoài dự đoán, người muốn gặp chính xác là những nhân viên kì cựu của DEVILS. Vừa nhìn thấy em, họ đã niềm nở chào đón.

-Xin chào quý bà! - Một ông già chừng 59,60 lên tiếng.

-... - Moon ngoái người lại để xem còn ai khác ngoài ra, lẽ nào danh từ “quý bà” là dành cho em ư? - Dạ! - Moon lễ phép trả lời.

-Mời ngồi - Để Moon ngồi vào ghế, ông tiếp lời - Chúng ta sẽ không đi lòng vòng, mà vào việc chính. Xin giới thiệu chúng tôi làm việc ở ban cố vấn của DEVILS, hôm nay gọi quý bà tới đây là để làm một bài kiểm tra, xem rằng quý bà là một con diều hâu, con sư tử hay chỉ là một con nhạn, con mèo hoang! - Giọng ông ta trở nên day nghiêng chứ không “kính trọng”. Nhạn và mèo hoang dùng để so sánh với loài Đại Bàng và Báo gấm, một sự so sánh không chút cân bằng. Moon hiểu ý đồ của người đó, bài “kiểm tra” được thi hành theo cách nào thì chưa rõ.

-Đại Bàng Trắng hiện đang nắm giữ tổng tài sản là bao nhiêu? - Ông ta bắt đầu tra hỏi.

-... Không biết ạ! - Có bao giờ em quan tâm, mà đúng hơn là dấu Sếp có để cái máy tính vẫn đang hoạt động mà đi ra ngoài, em cũng chẳng dám ngó vào thì sao mà biết được những việc này.

-DEVILS hoạt động trên phạm vi bao nhiêu vùng lãnh thổ? - Sau mỗi câu trả lời của Moon, người thư kí bên cạnh ông ta đánh dấu “x” vào ô trống.

-Tôi không biết!

-Phi vụ gần đây nhất của DEVILS thu lời bao nhiêu tỉ đô? - tiếp tục hỏi dồn dập.

-Không biết! - Moon căng mắt mà nhìn vào họ, Sếp đâu có để em ngó vào việc của DEVILS. -... Lấy máy ra đây! - Ông lão nghi ngờ em nói dối, nên sai thuộc hạ mang máy nói thật ra, nhờ việc đưa ra các câu trả lời, máy sẽ đo nhịp tim và điện não đồ để kiểm tra tính đúng sai của câu nói. Nếu nói dối, nhịp tim sẽ đập nhanh hơn.

Một người gắn dây thiết bị vào những huyết đạo ở tay và gáy Moon, sau một vài phút cho lại tinh thần, ông già tiếp:

-Cánh tay phải của Đại Bàng Trắng là ai? - Câu hỏi quá dễ, chính là Báo, ông ta hẳn nghĩ em sẽ trả lời tốt.

-Dạ, không biết ạ! - Máy đo nhịp tim vẫn tuân hoàn bình thường, điện não đồ xung động không đáng kể. Em nói thật.

-Cô gái đã qua đêm với Sếp nhiều lần nhất là ai? - Câu này thì ông ta cũng chẳng thể biết câu trả lời, cứ hỏi để xem trạng thái sắc mặt của cô gái kia thế nào.

-Không biết! - Ai mà kiểm soát nổi những chuyện riêng tư của Sếp, Moon thiết nghĩ.

-Vậy cô gái cuối cùng đã lên giường với Sếp? - Ông già không nghĩ là con nhóc con này. Chỉ muốn hù nó một tý cho sợ, chứ nhìn còn ngây ngô lắm, không tin là Sếp có thể ân ái với nó được.

-... - Moon không trả lời câu hỏi này, chính là em thì phải. Nhưng cái từ “lên giường” có thể được hiểu theo hai nghĩa khác nhau. Tối qua Sếp để em nằm cạnh, mà đúng hơn là bị ép buộc. -Nó đang đùa đấy hả?- Ông già nói chuyện với đám nhân viên bằng hình thức nhắn tin. -Không rõ, những nhịp tim đập nhanh quá!- Một cô gái trẻ chính là thư kí vẽ rất kinh nghiệm tiếp lời - Câu trả lời có khi nào là nó?

-Không! Nhìn nó mà xem, trông nó không phải là người đã được ân sủng! - Một gã thanh niên nhận định. Hắn nói đúng và những người còn lại tin điều đó.

-Vậy Ngài ấy đã cái chuyện chọn Phu nhân ra để đùa? Không không, không thể nào, từ trước tới giờ Ngài không bao giờ biết đùa! - Thêm một người khác tiếp lời.

-Tên thật của Sếp là gì? - Ông ta tiếp tục truy vấn.

-Của Sếp lớn là Ken, còn Sếp nhỏ là Arrow ạ!

-Láo toét! Dám gọi đích danh tên các ngài, chính ta đây còn chưa bao giờ dám.

-Cả ngài Báo cũng để cho con bé biết tên thật, chứng tỏ không phải đùa đâu.

-Vớ vẩn, sẽ không bao giờ có chuyện hai ngài ấy chấp nhận oắt con này!

-Kết thúc phần vấn đáp, giờ quý bà vui lòng tham gia thực hành kĩ năng. Đầu tiên sẽ kiểm tra thao tác bắn súng - Dù không muốn gọi một đứa con gái chỉ đáng tuổi con cháu là “quý bà”, nhưng vì tôn trọng Sếp, nên ông già và tất cả người ở đây đều chấp thuận. Ông ta dẫn Moon đến sân tập bắn.

-Rồi! Giờ xin mời bắn liên hoàn năm phát súng trúng hồng tâm ở cự li hai mươi m.

-Dạ! - Từ nhỏ Moon đã “thử” bắn súng một lần, lần đó là đạn giả nhưng cũng đã khiến tay giật mạnh. Sau khi đi tập huấn, cũng đã được huấn luyện cách lắp ráp và sử dụng súng, tuy nhiên không hiểu lí do gì mà so với các bạn trong lớp học, em chỉ được giảng lí thuyết mà chưa từng được thực hành. Giờ sẽ là lần đầu tiên sai “hàng thật”!

Không có người đứng ngắm giúp, Moon đã mặc áo chống đạn dù không cần thiết, đi bao tay bảo vệ và đeo kính, mục tiêu cách chính xác là 38,45m là một hồng tâm di động. Đứng yên đã khó, lại còn chuyển động thì quả thực quá khó đối với người chỉ mới học mà chưa hành. Tay Moon run run đánh liều.

-Đoàng! - Súng giật mạnh khiến viên đạn đi sai hướng, lệch hẳn góc 76°, khoảng cách bay của viên đạn là 10m. Thất bại!

-Đoàng! - Lần thứ hai chẳng khác hơn lần thứ nhất, không thể đi tới nửa đường đã bị rơi.

-Đoàng! - Do lớp da tay vẫn chưa đỡ căng phồng cho hai lần thực hiện trước, Moon lại để viên đạn bay tự do trong không gian.

-Thôi! Dừng bắn! - Người thư kí tích thêm một dấu “x” vào ô trống.

-Dạ! - Moon còn cảm thấy may vì không phải làm thêm hai lần nữa. Em thở nhẹ và nắn ngón tay cho đỡ mỏi cơ.

-Tiếp tục là phần thi lắp trình! - Moon rầm rập đi theo mấy người lớn. Họ còn kiểm tra tới bao giờ nữa đây?

-Mời quý bà chạy thử phần mềm mới nhất của DEVILS trong hệ điều hành Android, phần mềm chống trộm vượt bậc mà các kĩ sư hàng đầu DEVILS đã phát minh!

-Dạ! - Moon nhấn OK và bắt đầu sử dụng. Thoáng có chút lo sợ, nhưng đây chính là phần mềm mà cách đây nửa tháng, Ken đã đưa sử dụng. Thực tế là Sếp hay “ném” mấy cái đĩa ứng dụng cho em tập luyện, nếu không làm được thì có đĩa B giải mã cách thức nên chẳng cần hỏi ai, tự mình em học. Giờ họ đưa cho cái đĩa A, em hoàn toàn có thể làm lại, vì phần mềm này rất khó, đã thực hành bao nhiêu lần nên hẳn phải nhớ như in.

-Trình độ lập trình của nó khá đấy! Ta đã điều tra, nó có quan hệ với nhân viên Mes làm bên DEVILS.5 và Wine làm bên DEVILS.4, hai người này đều là bậc thầy của máy tính, nó hẳn cũng được thừa kế gen này. Tuy nhiên, khác với hai con người đẳng cấp kia, nó cho thấy sự ti tiện, ngu dốt, và không ham muốn quyền lực. Điều này là tối kị!

-Chúng tôi cũng đồng tình, có nên kiểm tra thêm một phần nữa không?

-Ừ! Nhưng đừng bắt nó làm việc nặng nhọc!

-Tốt lắm! Quý bà sử dụng khá thành thạo, phần này coi như đã vượt qua, thêm một vòng kiểm tra nữa rồi kết thúc.

-Theo tôi - Gã thanh niên dẫn Moon tới một ngôi nhà nằm cuối dãy, ở đó có mấy con chó đã hết “date”, chúng một là bị thương quá nặng, hai là đều đã già, không còn khả năng “lao động”. Hẳn yêu cầu Moon phải đề ra cái chết ấy con vật.

-Giết chúng á? Tại sao lại phải giết chúng? - Gã này không hơn tuổi Moon nhiều, nên em mới cất tiếng hỏi. Dù bị dị ứng với chó nhưng Moon không ghét bỏ loài vật này và càng không muốn sát hại - Chúng dù sao đã cống hiến hết mình cho DEVILS, sao lại có thể... - Moon nhìn hắn bằng ánh mắt thương cảm cho lũ chó.

-Vậy quý bà muốn để chúng chết trong mỗi mồn? - Giọng hắn lạnh te.

Moon không nói gì, có thể hắn nói đúng. Năm con chó ở đây, mỗi con đều có một vết thương, nhẹ thì bỏng hai chi trước, bị mất đuôi, cụt chi, nặng thì hoại tử cả nửa dưới. Chúng đều đã trên 20 năm tuổi, nếu có chữa trị cũng không đủ sức đề kháng để vực dậy, và cũng phải mang thương tích tàn tật. Nhưng nhìn máu rỉ ra ghê quá mà không ai bằng bó, có con chó còn bị đứt cả một khúc khuỷu chi trên, ra máu nhiều mà chưa được cầm. Moon mở cửa và đi vào chuồng chó.

-Ê! Làm gì thế! - Tên kia định bụng sẽ để “quý bà” giết nó bằng mấy phát súng ở cự li gần, nhưng phải là đứng ngoài này cơ.

-Phải cứu chúng thôi! - Moon đi vào mà không nghĩ rằng lũ chó rất hung hăng.

-Không được! - Hắn ta đành phải đi vào theo, đã được lệnh phải bảo vệ “quý bà”, hắn không “dám” để “quý bà của Sếp” bị bất cứ thứ gì làm hại, không thì mạng sống khó mà giữ nổi. Hắn chỉ đứng yên cho “quý bà” chăm lũ chó, canh chừng không cho chúng xâm hại “lòng thành dỏ hơi”.

Đã quá quen với cảnh đau thương, Moon cặm cụi làm mà chẳng lo sợ, có người canh thì lo gì bị lũ chó “xử”, mà em còn đang cứu chúng, lũ chó thông minh hiểu và để yên cho làm.

Moon và gã đó bước ra sau 1 tiếng, nhìn hắn sạch sẽ còn Moon thì nhem nhuốc, ông già gọi hắn ra và quát lớn.

-Mày điên à! Sếp mà biết chuyện thì chúng ta chỉ có chết! - Ông ta tưởng là Moon bị nhốt chung với lũ chó và bị cắn xé tới bời. -Tôi không điên, ông nhìn kĩ xem, “quý bà” có làm sao đâu! Dỏ hơi đi bông băng cho lũ chó!

-Con nhỏ này đúng là... - Ông ta quay lại chỗ Moon và yêu cầu thay đồ.

-Kết thúc! Thực chất chúng tôi gọi cô tới đây - Đã thay đổi cách xưng hô - để kiểm tra trình độ, nếu vượt qua nghiêm nhiên cô sẽ được gọi là “quý bà” và được trở thành người quan trọng của DEVILS. Rất tiếc, cô đã bị đánh trượt, từ ngoại hình, cách ứng xử, mức độ tàn ác,... tất cả đều không thể. Theo quy tắc của DEVILS, phu nhân của chúng tôi chỉ cần lọt qua mắt của ngài sẽ được ngang hàng với cánh tay phải, và chúng tôi, những bậc tôi tớ sẽ một mực trung thành với vị phu nhân đó. Tuy nhiên, lần này là ngoại lệ, cô không đủ tư cách để đảm nhiệm, về cả lai lịch, khả năng,... Chúng tôi là những người cống hiến hết mình, cả đời vì sự nghiệp DEVILS, chỉ muốn tốt cho thế hệ sau, nên muốn đề nghị cô TỪ BỎ TẤT CẢ, RỜI XA NGÀI ĐẠI BÀNG TRẮNG, HAY KỂ CẢ LÀ NGÀI BẢO. CHỦ ĐỘNG RỜI KHỎI TRƯỚC KHI QUÁ MUỘN!

Vừa dứt câu, ông già cùng mấy người đương tuổi đi hết, trong phòng chỉ còn lại Moon và một vài thanh niên. Moon xoay người lại, nhận ra ngoài mình, không còn một cô gái nào ở đây.

z

Arrow trầm ngâm nhìn cốc café nóng hổi. Hôm nay hắn không có việc gì, thư thái nghỉ ngơi và đánh cờ, một trò chơi cổ mà không bao giờ lỗi mốt. Wine đã đi con pháo chặn nước cờ, nhưng hắn đang nghĩ cách chiếu tướng nào nhanh mà hiểm nhất.

-Moon... - Arrow còn ngập ngừng chưa nói... - là em gái cậu?

Cách xưng hô gần gũi khiến Wine khá bất ngờ, Sếp đang hỏi về phụ nữ, điều mà chưa bao giờ Sếp từng làm.

-Trên danh nghĩa, nhưng không chung dòng máu! - Wine không chắc, dù Moon có là người thân mình thật, thì cũng không muốn em thuộc về một trong hai người Sếp nên muốn cho Sếp biết, hắn chính là một đối thủ đáng ngại.

-Vậy sao! Còn Mes?

-Anh ấy là người vừa có quan hệ huyết thống với Moon và tôi.

-Ta ăn con tướng của cậu mất rồi! - Arrow nhìn thẳng vào mắt Wine, lạ thật, sao lại vô lí tới thế, hắn đã xét nghiệm mẫu máu của cả ba người này, kết quả đúng là Mes và Wine hợp mẫu, nhưng sao Moon lại không có điểm chung gì hết với ngay cả Mes... Arrow không tập trung vào ván cờ, ngày trước, chính hắn là người gọi tên em đầu tiên, không lẽ đã gọi nhầm.

-Sếp bị tôi chiếu vua rồi! - Wine nhận thấy sơ suất trong nước cờ của Arrow nên đã tấn công, nếu chạy vua thì sẽ mất hậu.

-... Đoán xem Moon đang ở đâu? - Arrow dừng cuộc chơi, không phải vì chịu thua, là vì hắn biết Wine cũng muốn nói chuyện về người con gái ấy.

-... - Wine không trả lời, theo hắn, em đang ở chỗ Sếp lớn. Mấy hôm em ở nhà, hắn vui hẳn lên, suốt ngày cười, nhưng hai hôm nay trông vắng, lòng buồn man mác.

-Gâu! Gâu! Gâu! - Con Frang sủa lên và chạy tới chỗ Arrow, không giống như mọi khi nó đòi cho ăn, lần này nó nhảy lên người và vẫy chi trên ra hiệu cho Arrow nhìn vào chiếc cà vạt. Đây là chó cưng của Ken, nhưng Arrow cũng hay chơi nên nó quý hắn lắm, coi như người chủ thứ hai. Mỗi khi thấy Arrow đang rảnh, nó thường chạy tới và trêu đùa, còn khi hắn đang bận thì chỉ nằm yên bên cạnh. Chủ lớn không còn thích để nó theo nên nó buồn, sang nũng nịu chủ nhỏ.

Arrow đẩy con chó ra, hắn chưa hiểu dụng ý của nó. Chiếc cà vạt thì may ra chỉ có Ken với hiểu, ý là nó biết chỗ của cái người đã vào chuồng chó nhốt nơ cho Sếp năm nào, hiện không ở chỗ Sếp lớn. Lũ chó sau khi đã được Moon băng bó, được nhân viên DEVILS đem thả trong chuồng, có thể con Frang đã gửi thấy mùi quen thuộc nên cáo báo, ngộ nhỡ người ấy có việc gì Sếp còn biết mà đến cứu. Con Frang biết thừa chủ mình “cưng” con người ấy, nên bắt chước, mong một ngày cô gái ấy hết ghét bỏ và chủ cũng sẽ lại cho nó gần gũi.

Dù biết giống chó này rất khôn, nhưng Arrow còn đang dở dang câu chuyện với Wine. Hắn đứng dậy và đi cùng nhân viên, bỏ lại con chó cho người trông, mặc nó cứ kêu mãi.

z

Yun đã ngủ một giấc li bì từ sáng tới tận giờ, kể từ lúc gặp Wine cậu không nhớ chính xác chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết giờ thức dậy với cái đầu nhức nhối, toàn thân ê ẩm, xung quanh là ba bức tường bê tông dày và một song sắt. Cậu đang bị bắt giữ làm con tin.

Yun vươn vai, hồi sáng cứ tưởng người gặp ở quán RaY ấy là Moon, ai ngờ đâu lại là Wine, câu hỏi Moon liệu có tham gia vào công việc ăn cắp ấy không, cậu không phân xét được, và Moon có biết cậu ở đây không, ai trả lời được chứ. “Con tin”, chắc gì cậu đã được vinh hạnh làm vật trao đổi, vì DEVILS có cần gì ở WHITE đâu. Bạn bè sẽ tìm ra nơi này để giải cứu cho cậu được ư? Không, thả chết còn hơn để họ liều một đi không trở lại. Cuộc đời cậu sẽ khép lại ở cái nơi ngục tù nhơ nhuốc này, 19 tuổi, mong rằng cậu sẽ có một nấm mồ chôn thân...

-Moon à! Cậu nỡ để “bạn trai” ở đây sao? Hi, dù thế nào, mình cũng sẽ cố gắng nghĩ, cậu không hề hay biết chuyện này! - Yun nắm lấy một song sắt và siết mạnh. Một cảm giác cô đơn quẩn lầy, ai đó đã từng giống như cậu lúc này, bị giam hãm trong thế giới đen tối, không một ai thân thiết.

z

Ken có mặt tại buổi ngoại giao với một vài quan chức chính trị quan trọng. Họ đang bàn chuyện làm ăn, đôi bên cùng có lợi, nhưng DEVILS luôn được nhiều nhất. Kế hoạch đã được đề ra, giờ chỉ ngồi nghe thuyết trình và kí tên vào vài trang giấy. Nhưng còn lâu mới kết thúc cuộc họp, hắn không buồn nghe họ nói những gì, cái thứ bao lầy suy nghĩ lúc này là vì sao Moon lại không đeo dây chuyền. Nhìn vào chiếc lắc bản to trên tay trái, Ken biết được trạng thái của mặt ngọc ở chiếc dây kia, một màu vàng đơn thuần, không sức sống, trơ trọi. Em không thích nó chẳng? Hay vì là của hắn nên không muốn dùng? Em hận, không thể tha thứ cho những việc làm trước kia của mình? Moon sẽ ghét hắn mãi mãi à?

Sao em “độc ác” thế, hắn đã cố gắng dung hòa mọi thứ rồi mà, tỏ ra “tốt bụng”, tìm mọi cách để giúp đỡ mà sao em cứ lại thế? Phá vỡ những quy tắc tự đề ra, hắn vứt bỏ cái tôi kiêu hãnh, những tiêu chuẩn cao sang của một người hoàn hảo, để rồi nhận được cái gì từ em? Làm “vợ” hắn được không? Em không muốn rồi, vì không muốn nên mới cắt chiếc nhẫn và cả dây chuyền hắn tặng.

Tối qua, em đã cắt chiếc nhẫn ngay khi về tới nhà, hắn đã buồn tới mức nào có biết không? Biết chắc bọn người DEVILS, cả cha mẹ sẽ không đồng ý, nhưng vẫn sẵn sàng tuyên bố em sẽ là người sở hữu Đại Bàng Trắng. Rồi trao nhẫn cho em, hy vọng một ngày nào đó hắn sẽ có một gia đình hạnh phúc, với những đứa trẻ của em và mình,... Ấy mà lại để kỉ vật thiêng liêng trong hòm tối, em nghĩ cất giữ nó trong một chiếc hộp bằng bạc vàng là tôn trọng hắn sao? Không đâu, hắn chỉ cần nhìn chiếc nhẫn ở trên tay em thôi là đã mãn nguyện lắm rồi,...

Em cần hơi ấm, hắn bảo rằng sẽ đem lại một gia đình mà em đâu hề biết hắn đã cho đi rất nhiều. Không phải ư? Em cần tình yêu từ anh Mes, hắn đã đóng vai một người anh, dạy dỗ những điều căn bản nhất của máy tính, rồi mỗi khi thấy em đau, hắn đều gửi thuốc cho. Cái lần từ Green về ấy, không có hắn thì liệu em có đủ sức để về được DEVILS hay không? Em nào đâu hay, sau mỗi bước chân đều có hắn thầm lặng dõi theo. Em cần một người cha, hắn đem tới những lời trách móc nhỏ, rồi khi đỡ lưỡi dao sắc lẹm, em có thể coi như đây là tình cảm của một người cha dành, cha dù để con ngã đau, nhưng không bao giờ để con chảy máu,... Em cần một người bạn, hắn luôn ở bên, thường trực... chỉ để hóa bằng những giọt nước mắt, nhưng chưa bao giờ hắn được nghe lời tâm sự thì phải. Còn nữa, khi ôm chặt, hắn cũng muốn em cảm nhận hơi ấm tình thương từ người mẹ đã mất của mình, siết chặt em trong vòng tay, để em ngoan ngoãn ngủ một giấc no say. Moon có biết đêm nào em cũng ngủ mơ, chính hắn ở bên vuốt ve mái tóc để giúp, mẹ nếu còn sống cũng sẽ làm như thế với đứa con của mình, chẳng đêm nào hắn ngủ một mạch được cả, vì còn thức để trông em đấy em à,... Thế mà hắn chỉ cần một chỗ dựa tình cảm, không hơn, mà em đâu có cho hắn, vì ích kỉ hay vô tình?

Mes hoàn hảo được hơn hắn ư? Chỉ chảy chung một dòng máu nhưng đâu có chiều chuộng em bao giờ, đâu có lau khô những giọt nước mắt lăn dài trên bờ mi, hay có bao giờ nhìn em lấy một lần,... Sao lạnh lùng thế mà em vẫn cứ trông mong? - “Em ơi! Anh là gì trong mắt em chứ?”.

Ken nâng chén rượu và uống một mình, mặc kệ những đám người kia đang làm gì. Từng giọt, từng giọt như men axit phá hủy tế bào của hắn, chua xót, đắng cay. Ánh mắt giờ nhìn tất cả chỉ là phù phiếm, những lão già mặc Vest tài giỏi kia, những cô gái với thân hình căng tròn, cả thú vui tiêu khiển của giới thượng lưu nữa, rồi cái bắt tay giả tạo với đối tác, ngọc ngà, lụa là trên cơ thể hay chính con người hắn đây chẳng qua chỉ là lớp vỏ bọc hoàn mỹ để mà đánh mất chính những giá trị mộc mạc, chân thành nhất.

Nếu, Ken không phải là Đại Bàng Trắng, không sinh ra khi đã có mọi thứ, một khuôn mặt xấu xí, một đầu óc trống tuếch, gia cảnh nghèo hèn thì liệu những đám người này có chạy theo không?

Moon thì khác.

Cách đây chừng 7 năm, hắn cho Moon ra ngoài Devil Buildings, vì muốn nhìn thấy vẻ mặt ngu ngốc của con bé từ trước tới giờ chỉ được tiếp xúc với thế giới đôi ba lần. Con bé bị bắt mặc áo phong phanh, một chiếc áo dài tay mỏng, thêm áo gió khoác ngoài và nhin chói từ sáng. Trong con xe Limo sang trọng, bật nhiệt độ cao, khi dừng tới một cửa hiệu, hắn ném cho con bé mấy đồng và bảo vào mua bánh kem. Vừa mở

cửa ô tô, không khí nóng gấp tiết trời lạnh dưới 13°C, nó bị những cơn gió lùa tê tái cùng cái cảm giác nhưc buốt các khớp cơ. Bộ dạng què mùa, nghèo khổ của nó bước vào cửa hàng mà hần có thể cười khẩy, trong khi người tài xế im lặng ghê sợ. Do không biết giá trị của đồng tiền, nên chỉ nhìn thấy mấy con số không trên tờ tiền, nó cứ tưởng là nhiều:

-Cô ơi! Cho cháu một chiếc bánh socola! - Con bé ngốc nghếch đến tội nghiệp, nó cười vui vẻ với người bán hàng và chìa mười đầu ngón tay bé xiu ra.

-Nhìn đi! - Người bán hàng đang đông khách nên chỉ lừ mắt. Cô chỉ vào biển giá của chiếc bánh, 20\$.

Con bé hiểu sao được chứ, những số không trong tờ tiền nó có nhiều hơn bằng giá, số nào lớn hơn thì giá trị đồng tiền sẽ phải to hơn nhiều, mà nó nghĩ, Sếp của nó còn hào phóng cho nó gấp mấy trăm chiếc bánh kem kia.

-Cô bán cho cháu đi ạ! - Mặt nó vẫn vui vẻ lắm, mắt chăm chú nhìn chú thợ trang trí cho cái bánh.

Trong khi đó, hần bước vào và vô tư gọi hàng tá loại bánh đắt tiền. Cô bán hàng càng bận việc hơn, người phục vụ bàn cũng luôn trong tình trạng làm việc gấp gáp. Con bé thì vẫn đợi chờ. Dù đã 15,16 tuổi mà Ken còn thích thú khi thấy nhóc thộn mặt.

-Cô ơi! Cho cháu đi ạ! - Moon lên tiếng, em đã đứng đợi khá lâu, mà những người đến sau đều đã được phục vụ.

-Con nhóc này! Bấy nghìn của mày thì mua được cái gì, ra kia mà lượm mấy đĩa thừa trước khi người ta đem dọn! Đi ra cho tao bán hàng! - Cô đuổi nhóc đi.

Moon quay người lại, tủi thân vô cùng, nó hiểu rồi, đồng tiền mấy vị khách nước ngoài đưa cho cô khác loại với tờ của nó. Cô vừa bảo ra lượm đồ ăn thừa, nó buồn quá, ở nhà vẫn hay ăn thừa đồ ăn của bạn và người lớn. Giờ ra ngoài này mà cũng bị bắt ăn thừa sao? Bụng đói lắm, nhưng nó không làm việc đó đâu, chịu đói được mà. Moon nhìn ra chỗ Sếp, hần lờ đi như không thấy, biết mình không được quyền tới lại gần Sếp lúc này, nhìn những chiếc bánh trên bàn Sếp ngon chưa kia, bánh dâu, bánh cam, bánh cacao, bánh sữa,... mà Sếp chẳng thèm ăn, chỉ vung cái đĩa tượng trưng. Nhưng dù Sếp có cho cũng ứ cần, nó là Moon và có lòng tự trọng của riêng mình. Moon không nhìn Sếp nữa và cũng chẳng nhìn thêm bất kì cái bánh ngon lành nào trong quán, tủi thân khép mình vào một góc tường, cũng để dọn đường ấy anh chị phục vụ. Lạnh quá, trong phòng này nhiệt độ giữ ở khoảng 25°C, nhưng chẳng thể cho nó bớt buốt, lạnh vì chỉ có hai lớp áo, lạnh vì chỉ có mỗi bảy nghìn bé nhỏ.

Ken ra hiệu để nó lại gần, hần chỉ vào quán bánh bên kia đường có thứ rẻ tiền để nó mua được. Moon chỉ biết làm theo. Nó mở cửa và băng qua đường, từng cơn gió mùa len lỏi vào sợi vải mỏng manh, tra tấn da thịt. Nhưng đói.

Sang bên đường, nó lễ phép hỏi người bán hàng giá tiền của chiếc bánh gọi là bánh mì bate. Nhìn trông ngon miệng lắm, bà ấy bảo nó là 10000 đồng, nhưng nó chỉ có bảy, nài nỉ bằng lúm đồng tiền dễ thương, người ấy cũng đồng ý bán. Nó cần ăn bánh không thôi cũng được, thêm một chút bate chứ không cần đầy ọp như cái giá 10000 đâu.

Định ngoạm một cái thật to khi còn đang nóng, nhưng khi nhìn thấy một ông già, nó dừng lại. Hiện lên trên đôi mắt ngây dại, là một ông cụ trông khổ sở và rách rưới, mặt mũi đen nhèm, trông thô kệch và xấu xí, ông ta không có gì hơn ngoài một chiếc áo trắng đã bị rách hai bên vai, và nhuộm đủ thứ màu bẩn của rác. Ông ta nhìn chăm chăm vào chiếc bánh mì trên đôi bàn tay của con bé, ông ta cũng đói! Ông nói một thôi một hồi những âm thanh nghe không thể hiểu. Ken nhìn qua lớp cửa kính không rõ chuyện gì. Moon nhìn ông ấy, rồi chẳng biết ai hay chính bản thân sai khiến, đưa nguyên cái bánh mì ấy cho. Ông ta ăn một cách ngẫu nhiên như sợ bị đòi lại, ăn nhanh tới tức mà mắt cứ trợn trừng, mồm miệng căng phồng, tưởng như là nghẹn ứ, nó đâu có định đòi lại cơ chứ. Ông ta không hề nói một tiếng cảm ơn, khi cô bán hàng làm xong việc, quay sang nhìn thì lại trách con bé ngốc:

-Ông ta bị điên đấy, suốt ngày quanh quẩn dọc con phố này, sao mà cháu dại thế!?! -

-Dạ! - Moon không dại, tỉnh táo và ngượng cười. Còn Ken ư, hần dừng ngay đôi tay đang định đưa lên để ăn miếng bánh kem, coi như thế là giả tạo. Con bé còn ngu ngốc hơn, khi cởi áo gió dầm dãi của mình cho

ông ta. Ken lại càng ghét bỏ, giả nhân giả nghĩa, đã không có còn đòi bố thí cho người khác. Chính vì hành động đó, con bé bị bỏ đói cả ngày và chịu lạnh.

Moon là như thế, đến giờ hán vẫn chưa tìm được lời giải thích cho hành động đó của em.

Thêm một lần nữa, mới gần đây thôi, khi mà Moon vẫn còn đi học, vô tình hán bắt gặp đi cùng với Yun. Em vô tư và trong sáng bắt cậu ta đi hết cửa hàng này tới cửa hàng nọ. Ken không thích cách sống mà theo hán là giả dối nên toan định phóng xe đi thì thấy Moon nhân lúc Yun không để ý, đi ra ngoài cửa hàng tạp hóa và móc hết trong túi ra, chừng khoảng 20000 đặt lên mũ của một thằng bé ăn xin bị cụt tay. Y như cái lần hồi nhỏ đó, nhưng tại sao em lại phải giấu Yun, “áo gấm đi đêm” như thế để làm gì, nếu giả tạo thì hán sẽ phải để cậu ta nhìn thấy, hoặc để Yun “vô tình” tưởng em lảng lạng ra ngoài làm việc tốt. Đằng này, em tỏ như không hề có chuyện gì xảy ra khi cậu ta hỏi.

Con người Moon thật khó hiểu, những việc như thế để hán căm ghét hay để em tranh giành chức vị với thiên thần?

Trở về với hiện tại, hán vẫn đang tìm lời giải cho hành động của em, chỉ muốn lao về nhà và hỏi vì sao em lại làm thế, rất muốn hỏi, nhưng chưa thể về được, hợp đồng đầu đã hoàn thành. Trong đầu là một mớ câu hỏi, liệu hán là một người hạ đẳng, em có sẽ đối xử như thế, à không, hay nếu ở vị trí bây giờ, khi bị ốm đau, em chăm sóc hán không khi đã gây ra quá nhiều nỗi đau cho em. Hay, chỉ là sự thờ ơ, những viên thuốc được chuẩn bị bởi DEVILS, em chỉ mang đến để đưa uống như nghĩa vụ của bậc tôi tớ...

22h, hợp đồng mới được hoàn tất, Ken vội vã phi thẳng xe về nhà, không may mắn đến những dự tính của lũ người DEVILS sẽ cho hán một đêm trường với cô kiều nữ nào đó.

Mưa bắt đầu rơi, lộp độp một vài giọt rồi đổ ào xuống, chẳng mấy chốc mặt đường ướt mềm, chiếc xe con lao vút trong màn đêm. Ken sẽ về để hỏi em tất cả, và cũng thộ lộ hết tình cảm cho em, hán cần gì, muốn gì, sẽ phải nói.

Một ngày đáng sợ của Moon, em như sắp phát điên vì những gì đã trải qua. Ngớ ngẩn, chính em cũng không hiểu sau khi thoát ra khỏi chỗ bọn DEVILS ấy, em lại về đây. Lũ người bức ép không được gặp Sếp nhưng mệt quá rồi, chẳng thể nghĩ ra con đường đi nữa...

Khi cánh cửa khép lại, chỉ còn em và một vài người. Dưới ánh đèn mờ nhạt, những con người ấy áp sát. Họ cởi áo và bắt em phải nhìn vào cơ thể ba người đàn ông bị kín mặt. Bị kín mặt, em thà như bị tên sát thủ ngày nào tra tấn bằng cách đánh đập và dí súng vào còn hơn. Hai người Sếp của em cũng thế, họ cũng chỉ là đe dọa em bằng những cú đánh dù đau hay không, cũng đầu cho em cảm giác hoảng loạn và lo sợ tương tự. Em càng co mình vào góc tối, ba người tiến đến nhanh hơn. Một tên trong số đó còn dùng ngón tay mơn trớn khuôn mặt. Em không nhớ đã mấy lần cất tiếng gọi Ken, nhắm nghiền mắt mà hét lên trong nốt cùng của sự vô vọng...

-Này nhóc! Lần này chỉ là chào hỏi, lần sau nhóc sẽ được sài thuốc và chơi với tụi anh! - Rồi họ đi. Họ không dám làm gì em, vì Ken, ngoài khuôn mặt ra đâu có quyền động vào thân thể em chứ, khi được thả là chạy một mạch về đây. Em sẽ mách Sếp để răn đe họ, em không biết mình có là gì của Sếp không, nhưng em sợ lũ người ấy, “lần sau” trong câu nói ấy sẽ là ngày mai, ngày kia hay ngày nào nữa?

Suy cho cùng họ chỉ là những người làm theo lệnh, ba người thanh niên đó và cả lão già ấy không hề ác, đứng trên lập trường của DEVILS, họ làm vậy là chấp nhận được. Nhưng một khi để Ken biết chuyện này, thì chắc chắn, sẽ không một ai thoát khỏi cánh cửa địa ngục, nên họ chỉ dám hăm dọa Moon mà chưa thể ra tay hạ sát.

Moon còn quá ngây thơ, em đâu có khát vọng quyền lực. Nhưng nếu bị ép vào đường cùng, bị người anh ruồng bỏ, người cha không nhận con, và cả thấy bao nhiêu sự việc đã xảy ra, em đã xác định con đường chết để giải thoát, duy chỉ có cái chết sẽ khiến con người ta thanh thoi. Khi ấy, lũ người DEVILS kia chẳng thể nào làm gì được em nữa, và ngay cả Ken cũng không chi phối được quyền sống của mình. Em bật khóc, chẳng còn mong muốn gì cho cuộc sống. Ước mơ không có, đúng hơn là chẳng còn gì tha thiết níu kéo tâm hồn. Trong cuộc sống cơ cực em lớn lên cùng niềm đau, đôi lúc cần một chút toan tính để ích kỉ mà vượt lên, nhưng lại không có, rồi khi cần sự vô nhân tính, để từ bỏ cái huyết thống vốn đã chẳng nhận mình, bao nhiêu cái mong muốn, em không hề có. Cuộc đời giống như một ván bài, có người mang vận đỏ, lại có người

mang vận đen. Em giống như con nhép, vô sản. Thêm nữa từ bé tới tận lúc này sự tự do mãi chưa cho em cơ hội nắm bắt.

Cứ thế Moon khóc rất lâu nhưng chẳng thể thiếp đi. Trò đùa của số phận vẫn cứ nhõn nhơ hành hạ, đầy dọa con người khiến cho sống không bằng chết, mà muốn chết cũng không thành. Em không thể ngu quên khi nước mắt quặn đau tưởng như cuộc sống dày vò lên bờ vai nhỏ bé, không cho được nghỉ ngơi, em thêm được ngã xuống một năm mờ xanh.

Trong ánh đèn lung linh ở DEVILS, một vị trí được cho là tối cao nhất - căn nhà của Đại Bàng Trắng - có một số phận đau đớn tới tột cùng, mà người ta vẫn nghĩ là vô cùng sung sướng.

Cánh cửa phòng hé mở, Moon lúng túng, vội vàng, lo sợ. Những thứ người đàn ông già giận đó nói cứ lớn vồn quanh đầu, “CHỦ ĐỘNG RỜI KHỎI TRƯỚC KHI QUÁ MUỘN!”, và giọng của cả tên bịp mặt nữa, toàn những lời răn đe đen tối. Không chần chừ, em chạy nhanh về giường của mình.

-Phịch! - vội quá nên xảy chân ngã, nhưng điều đó không khiến đôi chân dừng lại, vẫn cố gắng leo lên giường, rồi chồm chần kín mít.

Ken bước vào, chứng kiến hành động đó. Nếu là ngày thường, em sẽ phải cúi mặt chào, sau đó treo quần áo, tiếp đến là rót café hoặc mang đồ ăn nhẹ ra kể cả không được dùng tới. Nhưng em vừa lẩn tránh khi nhìn thấy hắn, mà hôm nay hắn lại cần nói chuyện nghiêm túc. Ken từ từ ngồi lên giường mình, sẽ phải hỏi em và nói những điều cần nói.

Một cảm giác trào dâng, động mạch vành như bị thắt lại khiến con tim không thể đập, Ken cảm thấy sao mà xa tầm với quá. Khoảng cách giữa em và hắn chỉ cần một bước chân, nhưng muốn tới bên thì lại xa hơn cả vòng quanh Trái đất. Em vì nhìn thấy hắn là phải chồn biệt như thế? Hắn biết, dưới lớp chăn kia, người con gái này cố ghìm những giọt nước long lanh để không phát thành tiếng, sao em phải tự làm khổ bản thân, hắn là cộp beo hay quỷ dữ? Hắn đã từng ác với em nhưng giờ đâu còn như vậy nữa?

Ken vùng dậy, hắn đi tới giường bên, sẽ phải hỏi cặn kẽ những gì đã xảy ra. Nhưng tay hắn như cứng đờ, giờ trước không gian mà không chạm tới đích. Nhìn lớp chăn run lên, hắn em đang khóc nhiều lắm, muốn lau đi nỗi cô đơn, ôm lấy những hy vọng mà xa vời.

Ken khựng lại, im lìm,... hay để em đi là lựa chọn tốt nhất!

z

Moon thức dậy sau một đêm tưởng chừng thức trắng, dù ám ảnh bởi những lời dọa nạt ghê sợ nhưng lạ thay, em lại ngủ ngon vô cùng. Xoay người sang bên trái, Sếp lại ngủ trên giường mình rồi. Ai cho Sếp cái quyền đó chứ? Tư thế Sếp ngủ quay về phía em, rất gần, chỉ cần mở mắt là sẽ chạm tới. Sếp ngủ say quá, không nở đánh thức. Mà Sếp cũng “lười” đến nỗi không mang chăn từ giường bên, nên phải ghì chặt đôi tay vào khuỷu. Ngồi dậy, Moon lấy chăn của mình đắp lên người Sếp rồi ra khỏi giường luôn. Nhìn vào số chỉ điều hòa, nhiệt độ đủ để cho người nằm trong chăn ấm áp, nhưng hơi lạnh đối với người nằm không, Sếp duy trì nhiệt độ phòng thế này là vì em sao? Tự nhiên em đặt một câu hỏi rồi quay lại chỗ Sếp, nhẹ nâng đầu lên để chèn cái gối duy nhất trên giường, em cảm nhận được từng hơi thở đều đều. Người Sếp rất ấm, chỉ cần lướt thôi đã có cảm giác gì đó rất cuốn hút. Em ngồi ngay bên cạnh, vô tình để ngón tay đặt trên đôi môi Ken.

Bụng đói meo, vậy là em quyết định ra khỏi phòng và chuẩn bị bữa sáng. Vừa nấu vừa nghĩ về con người kia. Đó là tất cả của DEVILS, từ nhỏ, em đã nhận thức phải cống hiến hết mình cho tập đoàn, cho những người lãnh đạo trụ cột, vì thế dù không hề biết họ là ai, họ muốn gì, họ có làm gì mình chẳng nữa, vẫn phải một mực trung thành. Xét về cấp bậc, Ken hơn hẳn những đám người hôm qua đã gặp, việc phải tuân theo Sếp là lẽ đương nhiên, nhưng... có khi nào làm theo lệnh những người đó là đúng. Em có tư cách gì để làm “vợ” của Đại Bàng Trắng?

Moon cố tình đánh rơi rổ vo gạo, chỉ cần làm những gì thật vụng về như thế Sếp sẽ ghét bỏ và đuổi em đi. Xa rời Sếp, là con đường tốt nhất để phát triển DEVILS.

Tiếng động mạnh làm Ken choàng tỉnh, bật dậy nhìn thẳng vào bếp, bắt gặp cái sợ hãi của Moon, không quan tâm và ngủ tiếp.

Sao Sếp không làm gì cả, em nghĩ rằng Sếp sẽ ra ngoài và trách mắng nhưng lại cho qua. Em cặm cụi thu dọn số gạo rơi vãi. Đói quá, mắt hoa cả lên, chẳng còn chút sức lực nào, gục xuống như một kẻ bất cần.

Một tiếng sau Ken mới ra khỏi giường, hấn thấy lạ vì tấm chăn đắp trên mình, đem qua hấn đâu có dùng chăn. Bước ra ngoài, nhìn em kìa, trông mà tội, ngủ bệt, lưng dựa vào thành tủ bếp, tay vẫn còn cầm cái rổ, và miệng há to, đáng yêu vô cùng. Nhìn em, hấn cười tươi sảng khoái như chẳng còn nhớ mình đã quyết tâm điều gì ngày hôm qua. Moon bắt giác chợt tỉnh, đứng dậy, vội vàng lấy gạo mới để vo.

- Thôi khỏi! - Hấn lên tiếng và bước vào nhà tắm. Moon biết mình đã làm sai ý, tự nhiên thấy mình ngu ngốc giờ nên bới việc ra mà làm, hy vọng Sếp bớt giận. Tối qua đã quên chuẩn bị trang phục cho Sếp, em qua phòng bên lấy một bộ trang phục đã được thiết kế sẵn đem treo trên giá. Ken bước ra, nhìn vào bộ trang phục, hôm nay hấn không đi làm, một chiếc áo phông dài tay và cổ áo xẻ rất sâu, màu đen, thêm một hàng cúc tối màu bên vai trái, và quần bò nam tính. Rõ ràng không phải em tự chọn, hôm trước đã bảo như thế rồi mà, có lẽ em không hề để tâm đến những gì hấn nói.

Không cần nhần, Ken chấp nhận.

Dáng người chuẩn, chiếc áo cổ tình khoe ra những vẻ đẹp đàn ông từ hấn, cơ ngực rắn chắc, khuôn vai nở nang đầy mê hoặc, hấn đang nhìn em và ngược lại. Suýt nữa thì mất đi vẻ lạnh lùng vốn có, hấn gần như không nhận được cười trước bộ dạng của Moon. Muốn có được em, hấn phải hoàn hảo trong mọi bộ trang phục, mà chưa chắc đã có được, còn em đây, chẳng cần cái gì mà giam cầm cả con người hấn. Moon đang nhai một chút thức ăn, có lẽ là thức ăn dư thừa từ sáng hôm trước, em nhét cả thìa thức ăn to uỳnh vào cái miệng, khiến nó phúng phích. Nhìn thấy hấn, em ngừng lại ngay, không nhai tiếp nữa, thông thường sẽ phải nhả hết ra khi nhìn thấy sự quyến rũ chết người của hấn chứ, nhưng đằng này, em tiếc rẻ số thức ăn ấy và quay đi... nhai tiếp. Đúng là Moon có khác, chắc em đói không chịu được nữa.

-Thay đồ đi! - Ken định bụng sẽ đưa em ra ngoài.

Thoáng có chút hoang mang, thứ nhất, giống như hồi bé, lần nào cho em ra ngoài là lần ấy động chạm đến danh dự, thứ hai, em sợ bọn người DEVILS nhìn thấy... nhưng đã là lệnh của đáng tối cao thì phải thi hành, dầu sao một khi còn ở bên cạnh Sếp, em hoàn toàn có thể phớt lờ những ý định của bọn DEVILS. Suy nghĩ thay đổi nhanh thật, mới trước lo sợ bị đám người ấy hành hung, còn giờ trái lại, hay là em đã có Sếp bảo vệ rồi.

Moon tiến tới phòng thay đồ, trang phục của Ken và em để chung một phòng, nhưng của hấn chiếm tới 5/6. Lựa đồ, Ken biết em đang khó chọn, thấy em chạm vào chiếc áo sơ mi màu đen rồi lại thôi, chắc là sợ trùng màu với mình, còn chiếc áo màu trắng thì lại lo phản tông. Moon lưỡng lự:

-Em... bị nhức đầu, ở nhà được chứ ạ? - bình thường, không bao giờ dám trái lệnh, nhưng hôm nay lại khác. Ken không nói gì, điều đó khiến Moon phải lấy tạm một chiếc áo để đi, áo sơ mi màu lục thẫm và quần âu lịch sự, sơ vin cẩn thận. Chẳng hợp gu tẹo nào. Ken thở dài, thôi vậy, thế này có khi lại hài hòa tuổi tác.

-Chiếc dây chuyền đâu rồi? - Ken hỏi một cách nhẹ nhàng.

-Dạ! Em cất nó... - Moon đi lấy và đeo lên cổ.

-Sợ ai giật mất à?

-Không, em sợ mình làm rơi! - Moon ấp úng.

-Nó ở trên cổ thì sẽ mãi ở trên cổ! - Đúng, em là “vợ” hấn thì sẽ mãi là thế.

-Vâng! - Ngoài câu này ra thì chẳng còn từ nào thích hợp hơn.

Moon rất thích vì sợi dây rất đẹp, một chữ K gắn vô số hạt kim cương, con gái thì ai chẳng thích đeo đồ trang sức và cũng vì sự chân thành của người tặng.

-Lần sau muốn ra ngoài thì đi lối này! - Ken để Moon theo sau, không muốn lấy đi tự do của em.

Moon không đáp. Được đi sau một người cao lớn cho em một cảm giác an tâm như thể giông bão có ập tới cũng không làm chùn chân bước. Ra tới xe, Ken mở cửa định sẽ ngồi cùng ở hàng ghế dưới, nhưng vì hiểu

em lo sợ ai trông thấy, nên thôi không cần tài xế riêng. Hẳn chắc chắn, sự sợ hãi của em là có nguyên do từ mấy lão già rảnh việc ở DEVILS.

Ngồi trong xe, em chỉ im lặng, mà hẳn cũng chẳng biết nói gì, đã bao giờ phải gọi chuyện để nói cho người khác đâu. Mặt khác, tương giao giữa em và hẳn là tập rỗng. Ken lái xe qua cửa hàng bán bánh kem ngày nào, giờ đã thành một trung tâm mua sắm, còn bên kia đường, quán bánh mì nhỏ nhỏ nay đã là một cửa hàng bánh mì to lớn. Thời gian đã thay đổi con đường này, cũng thay đổi con người hẳn, nhưng lại chẳng thể sai khiến em. Ken cho xe quay vòng, rồi dừng lại trước quán Victoria. Dừng xe, đặt chân xuống, luồn tay lên eo Moon và bước vào, hẳn vui vì được chấp thuận.

Với tác phong rất tự tin, khoáng đạt và đôi chút phong lưu, Ken nhận lấy vô số ánh mắt của các thực khách trong quán, cái áo nửa kín nửa hở khiêu khích mọi ánh nhìn, tuy vậy hẳn chỉ nhìn thẳng và tay vẫn đang “giữ khư khư” cô gái bên cạnh. Chọn một chiếc bàn nhìn hướng ra bên ngoài ở tầng một, Ken lịch sự kéo ghế cho em. Phục vụ đưa thực đơn tới, nhưng hẳn chủ động chọn, vì em ngốc lắm, chẳng biết ăn gì để bồi bổ sức khỏe đâu. Bữa sáng là bữa quan trọng nhất, hẳn gọi rất nhiều, biết thừa tính của cô nhóc ham ăn này, chỉ vì ngại người khác nên mới tỏ vẻ ăn vài ba thìa, chứ nhìn bộ dạng lúc này ở nhà của em, giống với họ hàng của lão chur lắm chứ bộ. Ken mỉm cười, sao em lại dễ thương như thế chứ. Càng ngắm kĩ, Ken càng phá đi ranh giới và luật lệ của bản thân. Mắt hẳn bị cuốn vào từng đường nét hoang dại kia, làm mờ đi không gian xung quanh, con tim đã bị thiêu cháy bởi ngọn lửa trước mắt. Em không có lối ra trong tim hẳn, ngay cả lúc nhắm mắt hình ảnh về em đã chờ chực dán vào tâm trí, dù khi ấy có đang rơi vào trạng thái nào chẳng nữa, say xỉn, bộn bề với công việc hay đang ở bên cạnh bất kì ai. Dù đã có nhiều thay đổi nhưng suy cho cùng chính hẳn lại tự lúi mình vào một mê cung mà đi mãi cũng không thoát nổi cái vạch xuất phát. Thời gian qua đi chỉ càng làm cho hẳn có thêm những “bằng chứng” đẩy em vào sâu hơn từng huyết mạch nơi con tim.

Người phục vụ mang đồ ăn tới và chúc ngon miệng. Ken muốn em phải là người dùng bữa trước, hẳn chủ động gấp thức ăn cho. Moon vâng theo hành động đó, mong muốn được người khác gấp thức ăn cho, chỉ cần em vừa nuốt, Ken đã tiếp tục gấp những món ngon đặt vào bát.

-Tại sao hồi đó lại cho đi chiếc bánh mì? - Ken dùng chất giọng trầm ấm.

-Dạ? - Moon ngừng lại, chưa hiểu ý.

-Cách đây 7 năm.

-... - Moon vẫn chưa nhớ ra. Hẳn dừng không hỏi nữa.

-Vì ông ấy bị đói! - Moon nghĩ một lúc rồi cũng nhớ lại.

-Cô cũng đói! - Hẳn vẫn chưa thể thay cái từ “cô” bằng “em”.

-... nhưng ông ấy... chắc là luôn đói. -Ta không thích nghe lí do đó! - Ken đẩy người vào sâu hơn, chống tay tì lên mặt bàn.

-... Em nghĩ ông ấy sẽ cảm ơn!

-Nhưng ông ta đã không! - Ken khẳng định.

-Vâng!

-Còn cho ông ta cái áo?

-Ông ấy... rét lắm - Moon cũng đang hồi tưởng lại đợt lạnh năm đó.

-Thừa nhiều thứ nhỉ? - Ken không còn dùng cái giọng nghiêm nghị ngày nào, cả ngày hôm nay hẳn sẽ chỉ nói nhẹ nhàng với em. Trong vô số ngăn kéo nơi con tim, em liệu có để chứa một chút nào cho hẳn, ý câu nói là vậy.

Hẳn thấy tự ti quá. Vì sao ư? Vì chưa từng có người con gái nào tiếp xúc với hẳn, được đối xử tử tế mà không xiêu lòng. Còn em, nói thế nào nhỉ, như thể con tim em miễn dịch trước con virus của hẳn rồi, Ken thờ dãi, nhưng phải tin vào sự kháng thuốc của Virus chứ.

-... Vì em thấy ở mình có gì đó giống với ông ấy! - Đây mới thực sự là câu trả lời. Em nhìn vào mắt Ken, hoàn toàn không hề nghĩ hấn là đẳng cấp trên nữa. Những gì em đã nói, chính là lời muốn bộc bạch bấy lâu nay. Em không quan tâm Sếp rồi sẽ nghĩ gì, nhưng em muốn ai đó phải hiểu nỗi khổ mà em đã từng trải.

Ken rung mình vì câu trả lời. Hấn thấy sợ chính bản thân. Em vừa đã nói về cái điểm “giống”, giống nhau giữa hai con người, một lão diên rách rưới bẩn thỉu và một bé con mồ côi. Thôi đúng rồi, em đã từng giống thứ người vất đi đó, vì hấn bắt em phải như thế. Nếu như em không nói ra, có lẽ hấn sẽ chẳng bao giờ hiểu. Ánh mắt em không còn sự trong sáng của một đứa trẻ con, sao giờ này hấn vẫn chưa thể nhận ra, đôi mắt đã mờ đục vì bao nhiêu nỗi đau chỉ mình em cam chịu. Hấn tưởng mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy, là thấy sự ngây ngô và ngờ nghệch của một đứa bé hạ đẳng, nhưng đâu phải, ở đó không có chỗ cho những thứ ám áp huyền ảo như những đứa trẻ khác. Sự so sánh khiến hấn phải giật mình, từng này tuổi rồi mà đôi mắt hấn chưa từng trải bằng em khi mới vài tuổi đầu. Em đau lắm phải không, cái lần ấy và biết bao nhiêu những lần đau khác nữa, hấn đã hạ nhục em để đổi lấy sự thỏa mãn cho riêng mình. Tưởng chừng vì em sợ hấn, khiếp sợ trước những thứ mà hấn đã gây ra, mà thu mình vào một góc, nhưng phải đâu, em làm vậy chỉ vì chấp nhận làm đồ chơi rẻ rúng cho hấn, em không làm thì sẽ có một đứa trẻ khác phải chịu, nên đành can đảm cho qua ngày.

Thế thì sao mà hấn đi vào tim em được chứ? Ken cười chua xót, hấn tránh ánh mắt của em, không đủ dũng cảm để bắt gặp ánh mắt thiên thần ấy.

-“TỪ GIỜ, ANH HỨA SẼ CHỈ LÀM EM CƯỜI THÔI!” - Thậm chí quyền phát ngôn ra câu nói này cũng không thể. Tòa án trong lương tâm chưa cho phép đủ quyền lực để hấn thoát ra được những từ ngữ ấy. Sợ, sợ sẽ thất hứa.

Ken không dùng bữa, và em cũng không dùng gì thêm cả. Em vẫn nhìn còn hấn chỉ cúi mặt, ngược lại hoàn toàn rồi. Sau đó hấn thanh toán và cả hai cùng bước ra. Có những câu nói làm người khác trở nên tội lỗi, nhưng cũng phải nói, để họ hiểu mà đừng làm thế nữa.

Để thay đổi tâm trạng, Ken đưa em tới lễ hội hoa, một lễ hội thường niên được tổ chức hai năm một lần ở ngoại ô thành phố. Mong rằng khi nhìn thấy những đóa hoa sẽ khiến em hạnh phúc và có thêm những niềm tin ở ngày mai. Xuống xe, Ken không để tay mình ôm em, chỉ sóng bước cùng.

Tháng năm là mùa của hoa phượng, từng chùm phượng vĩ đỏ thắm ẩn hiện giữa những tán lá xanh mơn mớn mang đến một sức sống diệu kì. Phượng là loại cây trồng lâu năm, bám rễ sâu vào lòng đất, thân cây to có vỏ màu nâu xỉn, lốm đốm bạc, xù xì và mang nhiều vết nứt ngang. Cành cây vươn cao có thể chạm tới những nhà ba tầng, mỗi khi gió vi vu thổi là cánh phượng rơi la đà xuống sân. Người ta đặt tên phượng bởi lá giống như lá me, mỏng và mọc song song hai bên cuống trông xa như đuôi con chim phượng. Moon đi chậm chậm qua từng cây phượng vĩ, em thích ẩn mình dưới bóng râm mát rượi, tĩnh lặng trong giây phút này. Xa xa, người ta thường thức những khóm hoa phong lan, cẩm tú cầu hay trà mi,... ở đó đông đúc lắm, nhưng em thích ở đây hơn. Những thú hoa tao nhã không phù hợp, em chỉ thích những loài cây cổ, vô tình mọc ven đường, rồi lớn lên theo năm tháng mưa gió dãi dầu, đem đến cảm giác yên bình ỏi con người đứng dưới. Moon đưa tay lên và đỡ lấy một cánh phượng, khuôn mặt mang nỗi buồn man mác. Cánh hoa phượng nhỏ bé rơi chạm tới tay, mềm mại, rồi em rứt ngay lại, khéo mắt đã cay cay. Ken nhìn em không nói gì, phần nào hiểu được tâm trạng em lúc này.

Cánh hoa phượng màu đỏ, rơi theo làn gió cuốn những giọt lệ vô tình của em. Phượng rơi cũng chính là thời khắc chia tay, một cái cảm giác hụt hẫng khi phải xa lìa những người yêu quý. Em đang hình dung những giọt máu rơi trên cao kia từ mẹ, cây phượng vươn mình che chở, rồi cứ thế, những cánh hoa đỏ tươi từ từ đổ xuống, phủ kín mặt đất. Đột nhiên lạnh quá, em nhớ mẹ vô cùng, dù không thể nhớ nổi khuôn mặt mẹ thế nào, giọng nói cũng không thể hình dung, nhưng sao em trống vắng quá, kể như ngày ấy mẹ cho theo cùng...

Đôi môi khẽ run lên, một màu đỏ giống như cánh phượng, em để nhòe đi tất cả không gian này, tuy đứng vững nhưng tâm hồn gục ngã. Ken chỉ là đang ngắm nhìn em, không làm gì hơn. Đâu phải muốn ôm em là làm được, đâu em có để yên thì tim em cũng đã trống rỗng. Hấn vẫn mong muốn được đặt đôi bàn tay lên bờ vai nhỏ bé ấy.

Những cánh hoa tiếp tục buông trên mái tóc, kèm theo những giọt sương mai trong suốt, làn gió thổi mạnh

làm đứt dây nịt tóc khiến mái tóc em được buộc gọn gàng nay tung bay. Chưa bao giờ Ken thấy em đẹp tới thế, ngay cả trong buổi tiệc đêm hôm trước, được khoác lên mình lụa là vàng ngọc cũng không thể đẹp như lúc này. Trông em hoàn hảo như một thiên sứ, lọn tóc dài thối bay sóng sánh hòa cùng những giọt lệ pha lê lấp lánh. Giữa biết bao nhiêu người đang ở đây, em chỉ là một trong số đó, nhưng em khác họ bởi nỗi đau phải chịu là tột cùng, những giọt nước mắt là ngàn vết thương đang rỉ máu, còn từng hơi thở ngột ngạt chẳng khác ngục tù không bao giờ được giải thoát. Nhưng thứ em có hơn họ chẳng là gì, thế mà họ cứ nhìn mà xía xói, về người đàn ông rất đẹp đứng bên cạnh em ư? Vì em không xứng để đứng cạnh người đó, em không sang trọng như thế, và không phù hợp với hắn về tất cả.

Một chiếc lá nhỏ bé rơi trên tóc em, phút chốc cái cảm giác nghĩ rằng tim em trống rỗng tan biến, Ken kiểm tìm những mảnh ghép để mang em lại gần mình hơn. Rồi gỡ chiếc lá non đó trên mái tóc, nhẹ nhàng từng ngón tay, luồn vào sâu hơn, cho tới khi đầu em ngã hẳn vào tay hắn, bất ngờ đặt một nụ hôn vào đôi môi đỏ mọng. Một cảm giác ngọt ngào, Ken để con tim mách bảo, từng nhịp đập dồn dập như đang muốn nổ tung cả lồng ngực, đẩy em lại gần mình hơn, trao cho em hơn cả một nụ hôn, sự thăng hoa mang tên tình yêu rực cháy nơi đầu môi. Vị ngọt đôi môi em khiến hắn càng muốn chiếm hữu, những ngón tay ghì chặt, đầu lưỡi mơn chớn làn môi em, cứ thế, chẳng quan tâm tới những ai đang nhìn, Ken nhắm đôi mắt. Hôn em, vừa thỏa mãn ngọn lửa tình yêu vừa để khóa trái lời hứa sẽ mãi bảo vệ em của mình. Em phải là của mình và hắn có quyền được bảo vệ em.

Moon không biết tại sao lại để cho Ken gặm nhắm đôi môi, em đáp lại chỉ biết nhắm chặt mắt và giữ tay ở đúng trái tim kia, cũng cảm thấy từng nhịp trống trong lồng ngực, có gì đó chung hòa. Tâm trạng lúc này là gì đây?, khác lạ, hoàn toàn không giống với những tình cảm dành cho ai khác, chợt nhận ra là một cảm xúc đặc biệt.

Ken chỉ dừng lại cho tới khi mặt chất nơi đầu lưỡi, khi mà đôi tay em siết chặt lấy áo hắn. Hắn đã làm em đau ư, máu bắt đầu rỉ ra trên làn môi, em mím môi để kìm lại. Nhưng vẫn chưa dừng, Ken tiếp tục thở mạnh và lia qua vết thương trên môi, sâu dần, rồi dừng hẳn bằng một cái chạm má nhẹ nhàng. -Em là của Anh! - Ken hôn nhẹ lên trán Moon. Lần đầu tiên hắn có thể phát ngôn ra những từ ngữ đượm sắc màu tình yêu.

Moon không nói gì, nhìn vào đôi môi thanh tú ấy, em không đủ khả năng phản kháng câu nói. Lần đầu tiên được nghe một câu nói yêu thương tới như vậy, chưa một ai dành cho sự chân thành, em thả lỏng ngón tay mình, nín lại đôi chút cái cảm giác ấm áp vừa qua.

Hay là em đồng ý, Moon ngược lên cao, từng lá phượng rơi, cả hoa phượng cũng đi theo xuống, đâu phải là sự chia ly, chỉ là có một hạnh phúc đang nhen nhóm trong tầm tay. Ken nhìn em, nở một nụ cười tươi sáng.

Mes thở dài rồi ném chiếc điện thoại xuống sàn, anh quyết định sẽ đi gặp em gái mình. Moon đứng chờ anh từ rất lâu, em đến trước hắn một tiếng đồng hồ, chưa kể trước đó đã chuẩn bị hàng giờ.

-Này! - Mes tiến tới từ phía sau, anh ra hiệu để Moon quay lại.

-An...! - Không chắc rằng Mes có muốn nhận âm thanh này không, Moon lưỡng lự trong giây lát rồi chỉ thoát ra được một câu lí nhí ở cổ họng - Dạ!

-Lại đây! - Mes không thích đứng nói, anh ngồi vào chiếc ghế đá và chỉ cho sang ghế đối diện.

-Dạ! - Moon thực sự rất vui khi được gặp mặt. - Anh Wine đã bảo anh ă? - Em nghĩ là Wine đã phân tích cho Mes hiểu tình cảm của mình này dành cho anh.

-Chẳng liên quan gì tới nó cả! - Mes vẫn tỏ ra thờ ơ.

Thoảng chút thất vọng lộ rõ trên khuôn mặt, đôi mắt anh đáng sợ quá, không giống với những gì em đã từng tưởng tượng. Em đến đây để hy vọng được anh tiếp nhận, khi nhận được tin nhắn, em vui sướng khôn siết chừng nào, mà sao giờ trông anh lạnh lùng y như cái ngày gặp em hôm ấy.

-Dạ, vâng! - Em cúi gằm và kìm nén dòng cảm xúc.

-Nói luôn vấn đề chính, hôm nay tôi đến đây gặp cô với tư cách là trợ thủ đắc lực của Sếp lớn... - Mes ngập ngừng. -Anh cứ nói đi ă! - Moon chỉ cần được nghe thấy chất giọng trầm là mãn nguyện lắm rồi.

-QUAN HỆ GIỮA CÔ VÀ SẾP LỚN LÀ GÌ? - Mes nói lớn, dù sao ở đây cũng chỉ có hai người, mặt khác lại không có bất kì thiết bị nghe lén nào.

-Là nhân viên và ông chủ - Moon bắt đầu hiểu vấn đề. -Chỉ thế thôi sao? - Mes không tin.

-Dạ!... - Moon tròng mắt xuống - Anh nghĩ quan hệ đó là thế nào? - Mes là anh trai em, em không muốn giấu anh bất kì điều gì.

-... - Mes không tin là Moon dám nói với anh những lời đó, vậy chẳng khác nào thừa nhận những gì diễn ra ở đêm tiệc.

-...- Moon cũng chỉ đáp lại sự im lặng của anh bằng một cái thở dài. Em chờ đợi người anh phản đối.

-Dừng lại đi! - Mes khuyên em chân thành, nhưng thái độ anh tỏ ra trái với những gì trong tim đang nghĩ. Chính cuộc hẹn ngày hôm nay là do bọn người DEVILS dàn xếp, họ muốn dùng anh để “sai bảo” em từ bỏ cái tham vọng vốn không thuộc về những con người yếu đuối. Nhưng phần chính là anh lo cho tương lai cuộc đời em.

-Tại sao phải dừng lại? - Moon đáp lời anh ngay sau đó.

-Nghe tôi đi - Mes nhắm mắt lại, rồi mở ra - Đừng chạm vào Sếp! - Mes e sợ thay em mình giống như một trong số những bông hoa nở trong cả một khu vườn rộng lớn của Sếp, lúc được chăm sóc thì căng tràn sức sống, khi đã qua giai đoạn thì héo khô mà không bao giờ được chăm tưới nữa.

-Sao lại khuyên em thế? - Moon vui vì anh đã quan tâm đến mình.

-Vì tôi là người của DEVILS, tôi mong muốn DEVILS phát triển hơn nữa, mà cô chính là một cái đinh gỉ cần phải loại bỏ.

-Em không phải là người của DEVILS sao? - Moon nói nhỏ, anh lại càng đẩy em xuống vực thẳm, “Vì ta là người của DEVILS”, câu nói như phỉ báng mẹ, em không tin là anh lại thay đổi đến thế, không giống với những tưởng tượng về người anh trai.

-Im đi! Cô... đừng làm cho DEVILS - Mes không nhìn em, cuối cùng thì anh không thắng nổi trái tim mình, không nỡ để người em bé bỏng rơi lệ.

-Nói cho em nghe đi anh! Anh ghét em lắm à? Hay anh sợ Ken sẽ làm gì em? - Moon chưa khóc chỉ ghen ngào trong tiếng nấc. Em đã đoán ra rồi, anh như những lũ người DEVILS đó, muốn em biến mất khỏi Ken.

-Cô sao vậy? Tôi... tôi ghét nhất là nhìn thấy nước mắt, nín ngay đi! - Rõ là anh sợ sẽ mềm lòng mà không thể đuổi em đi.

-Em đâu có khóc, nói đi anh, cho em biết, anh làm như thế là vì lòng trung thành của mình với DEVILS hay vì lo lắng cho em? Anh ơi, nếu em là vợ của Ken, sẽ không còn bị lo sợ về cái từ “gián điệp” đâu, em sẽ có quyền hành, và anh em mình sẽ được nhận nhau - Moon đơn giản chỉ nghĩ vì Mes lo sẽ bị thanh trừ nên mới không dám nhận em gái, giờ nếu em trở thành “quý bà” sẽ chẳng còn ai ngăn cản được việc em tìm về gia đình mình, và cả cha cũng sẽ phải chấp nhận em.

-Đừng nói như thế! - Mes ghìm giọng - Đây không phải là vấn đề, mà vì... thôi được rồi, coi như tôi nhận cô, nhưng cô hãy tránh xa Sếp ra, và đừng gọi Sếp bằng cái tên thân mật đó. Cả tôi và cô, không bao giờ có đủ khả năng để vươn xa, nên đừng ảo tưởng sẽ là phu nhân của DEVILS. Tôi không mong cô phải là nhân viên của DEVILS, tôi chỉ muốn em tôi một cô gái bình thường - Mes không thích lòng vòng.

-Không! Anh nhận em mà không thể gọi một tiếng là “em” được à? Sao Wine đối với tốt thế mà anh lại không coi em là gì, phải chăng cuộc gặp mặt hôm nay, mục đích chính của anh là bảo em “cút” khỏi Ken. - Moon đã trông mong Mes nhận mình đến thế, rồi khi nghe những lời lẽ ép buộc, anh chỉ là miễn cưỡng chấp nhận em thôi.

-...

-Em cóc cần, em cần gì cái con người đấy, em cần cái tước vị cao giá đó sao? Anh cho rằng em vì ham tiền bạc mà đồng ý theo Ken ư? Anh sai rồi! Rốt cục những việc mà em làm, anh có biết là chỉ vì em đợi chờ anh sẽ không còn coi em như một đồng rác - Moon bắt đầu rơi vào trạng thái khủng hoảng.

-Moon à! - Mes ôm luôn em vào lòng, anh biết em không như những người con gái khác, đến với Sếp chỉ là hư danh, cái anh lo là em sẽ bị cái con Đại Bàng Trắng ấy làm hại thôi. Cả lũ người DEVILS nữa, anh sợ mình không thể bảo vệ cho em được.

-Buông ra! Tôi không cần anh! Tôi sẽ mách Ken, tôi sẽ báo hấn trừng phạt bọn người đã đe dọa tôi, rồi tôi sẽ ngồi lên cái ghế quyền lực, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy tôi là ai! - Moon cắn mạnh khuỷu tay anh, em đang cáu giận đến tột cùng! - Sao cơ? Ken là cái thá gì mà ai cũng phải nghe hắn?! Tôi tưởng chỉ có lũ DEVILS là thế, anh cũng chỉ vì tham vọng tiền thân mà vứt bỏ tôi đi, được lắm, thế thì hãy xem tôi bắt chước các người đây này! - Moon vùng vằng người và chạy đi theo tiếng khóc.

-Nghe anh nói đã... - Mes giữ lấy cánh tay em, bàn tay anh bóp ghệt không cho em cử động.

-Tôi không muốn nghe, tôi không thiết gì hết, buông tôi ra - Moon giãy giụa và lắc đầu để không còn nghe thấy anh nói gì hết.

-BUÔNG RA! - Một giọng nói từ đằng xa cất lên, người đó đã nghe được toàn bộ câu chuyện giữa cả hai. Mes và Moon cùng lúc quay lại, cả hai đều nhận ra chất giọng quen quen đó là của ai.

-BUÔNG NÓ RA - Người đàn ông tiến lại gần.

Mes không nghe theo vì đã làm theo quá nhiều lần rồi, lần này thì sẽ không. Mes vẫn để tay giữ chặt lấy, còn em thì chỉ trân trân nhìn người đàn ông lớn tuổi đó.

-Để nó muốn làm gì thì làm! Chẳng liên quan gì đến cha con ta! - Ông không nhìn em mà chỉ nhìn vào người con trai mình. Moon gần như chết lặng trong cái câu nói đó, để mặc và không liên quan đến “hai cha con họ”, em dù gì cũng là máu mủ của Mes.

-Làm sao biết... con không phải là con... cha!? - Em rụt rè khi nói ra cái từ “con”. Những vết thương trong lòng, lâu lắm rồi và lớn lên từng ngày giờ cần phải được phẫu thuật, chứ không chỉ băng bó qua ngày.

-Xem đi! - Ông ném ra chỗ Moon một cái túi trong, và có hai sợi tóc. Mes đỡ lấy thay, anh cũng đang khỏ tâm về chuyện này.

-... - Moon nhìn vào tờ giấy xét nghiệm đã được tiến hành cách đây gần 18 năm. Hai mẫu tóc cho kết quả mẫu gen khác nhau hoàn toàn, một sợi tóc màu đen mỏng tơ giống của trẻ con và một sợi tóc màu nâu đen, là của “cha”.

-Nếu dám “chơi” với Sếp thì cứ để nó muốn, Mes, con bỏ nó ra! - Chất giọng này đúng là không có tình người.

Moon tự động đẩy Mes ra. Em cầm chặt cái bằng chứng “tội lỗi” rồi chạy một mạch ra khỏi khu nhà trống. Vừa chạy và nước mắt cứ thế tuôn bay, em biết sẽ chẳng có ai giữ lại...

-Mo... - Mes không cam.

-Dừng lại! - Ông Monster cản đường, tấn lờ người con gái nhỏ bé đó.

-Cha bỏ ra! - Mes định chạy tới thì ông cũng đóng sập cửa, ngăn cách tình máu mủ của anh.

-Nó là đồ phản bội! - Ông nói trong sự chua xót.

-Ai phản bội ai con không quan tâm, nhưng Moon là em con, con có quyền nhận em! Cha mở cửa mau! - Mes không thể làm gì hơn khi mà người cha đã mã hóa cửa theo mật khẩu riêng.

-Ta không cho phép điều đó, ta không có người con nào tên là Moon. -Cha không có nhưng con có, để con đi tìm em, em không thể để Đại Bàng Trắng làm hại được.

-Con nhóc đó đủ sức quyền rũ được Sếp sao?

-Cha dừng lại đi. Con không cho phép cha nói em con như thế, em không phải con ruột nên cha nói vậy, chứ nếu là Wine thì cha có thể không? Cha cũng đã phản bội mẹ đó thấy, bằng chứng chẳng phải Wine cũng chỉ là một đứa con hoang.

-Bốp! - Ông tát người con trưởng của mình không thương tiếc.

-Cha có quyền gì, không phải sao, suốt 17 năm qua, cha chỉ cho tôi biết về người mẹ phản bội và đứa em gái với lối suy nghĩ tiêu cực, còn cha để cho tôi sống và bao bọc đứa con của cha. Sao cha không nghĩ đến chuyện mình mới là người phản bội trước, Wine được sinh ra hơn Moon những 3 năm kia. Cha nghĩ sao mà bỏ rơi người vợ hợp pháp của mình, bắt con trai không được gặp mẹ và em. Cha có bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của tôi không? Tôi luôn cố gắng làm việc chỉ để thỏa mãn những tham vọng của cha, đổi lại sao không thể cho tôi được nhận em tôi chứ?

-Câm ngay!

-Không, tôi đã coi Wine như một đứa em cùng mẹ sinh ra, vậy sao không được làm thế với Moon. Nó chỉ là một cô gái còn thiếu quá nhiều tình thương, sao lại thế, sao gia đình chúng ta lại phải thế?

-...

Monster để cho người con nói, không ngờ dù đã trưởng thành, ông vẫn không thể làm cho con tim của Mes hóa đá được. Người vợ mà ông đã từng rất yêu quý ngày nào thật quá đáng khi để lại cho Mes một trái tim.

z

Moon không biết em đã chạy bao nhiêu cây số, đổ vơi bao nhiêu giọt mồ hôi, giờ đây đầu còn gì quan trọng nữa, thời gian chẳng phải là liều thuốc để chữa lành vết thương. Em không thể dừng lại, vì chỉ cần vậy những suy nghĩ rối bời sẽ lấp kín đầu óc, hình ảnh của người mẹ, rồi cả người anh, sẽ làm em ngạt thở tới chết mất.

-Phịch! - Moon mệt không còn sức lực nữa, đầu gối vừa chạm đất đã bật máu, rách toạc. Vết thương chẳng thấm với những nỗi đau chất chứa. Em đã làm gì sai ư? Nói là sẽ mách Sếp khiến cha phật lòng hay sao? Em đâu có định làm thế, chỉ là nhất thời buột ra câu nói với sự oán giận trong một mớ bòng bong rắc rối. Hay cha giận vì em đã không làm được như hai người anh, không thể leo lên vị trí nào đó bằng chính sức lực của mình,... không phải đâu, vì cái “vật chứng” em đang vo trong tay đây. Là hai sợi tóc một của em và một của cha.

Moon gào lên trong niềm đau khôn siết, em cần một điểm tựa cho tất cả những gì đã diễn ra, mệt lắm rồi, em không còn thể ngượng dậy được nữa.

-Moon! Cậu làm sao vậy? - Luci chạy tới chỗ Moon. Cô nhìn thấy hai bên đầu gối của chiếc quần Moon mặc đã rách và lấm thẫm máu tươi. Không thấy bạn trả lời, nhưng Luci không ngại ngần đi mua bông băng và cồn sát trùng để trị thương cho.

-Cậu ngồi lên đây để mình băng cho - Luci cũng có một lúm đồng tiền giống Moon. Cô cười rất duyên và đỡ bạn ngồi lên bồn cây. Ai có thể cho em một liều thuốc lúc này?

-... - Sau khi băng bó xong, Luci ngồi cạnh Moon, rất lâu mà không nói thêm câu gì, cũng không lau nước mắt cho bạn, vì cô biết càng làm thế thì Moon sẽ càng khóc thảm hơn.

-Khóc vì chuyện gia đình à? - mãi một lúc sau khi suy nghĩ kĩ Luci lên tiếng.

-... - Moon không nói gì, lấy tay gạt nước mắt.

-Mình là trẻ mồ côi! - Luci tâm sự - Cho tới tận bây giờ, mình còn không biết một chút gì về gia đình.

-Cậu có một gia đình đó thôi - Moon nghiêng người sang bên, em nhận thấy đây chính là chỗ cây phượng vĩ mà Sếp đã dẫn em tới.

-Không! Sao có thể coi những người không chung huyết thống là gia đình được chứ, họ, những người mà mình coi là anh trai đó, đúng là rất tốt thật, nhưng hẳn nếu là ruột thịt vẫn sẽ là hơn - Luci đáp lại ánh mắt Moon, cả hai đều mang một gánh nặng về mặt tình cảm không thể lấp đầy.

-... - Moon đâu có biết nói gì vì trong lòng vốn luôn phân biệt rạch ròi như thế.

-Nhìn vào cái túi cậu đang cầm, mình có thể đoán...

-Thôi! Không nói chuyện ấy nữa, cảm ơn cậu Luci à, đã giúp mình băng vết thương.- Moon chuyển hướng, tự nhiên Moon nhìn thấy mẹ ở con người Luci.

-... Yun... - Luci cân nhắc khi nhắc tới cái tên này, cô cũng đang lo cho người thân dù không chung dòng máu.

-Yun vẫn khỏe chứ? Lâu lắm rồi mình không gặp cậu ấy, giờ tự nhiên muốn gặp quá! - Moon nghĩ tới một người để tâm sự.

-Không! - Lẽ nào Moon không tham gia vào vụ lừa đảo đó, Luci không thấy tội ác chất chứa trong đôi mắt kia - DEVILS đã bắt cậu ấy đi! - Cô đánh liều.

-DEVILS? Họ đã bắt Yun? - Moon ngạc nhiên vì sự thật ấy, lòng trào dâng một nỗi lo âu, hắt hủ người ác độc sẽ không để cậu yên thân.

-Moon à - Luci vội bắt tay Moon và nắm chặt - Mình tin cậu không phải là người xấu, làm ơn, hãy... - Nhưng Luci lại sợ nguy hiểm cho Moon.

-Mình... - Moon không trả lời.

Em đã thề là sẽ không đi theo con đường của mẹ rồi mà, em không thể làm gián điệp và không thể phản bội DEVILS. Sợi dây chuyền vẫn lóng lánh ánh sáng, Moon chạm tay và đắn đo... Em dám làm thế khi mà có một người đặt hoàn toàn niềm tin nơi em được chăng?

Chia tay Luci, Moon trở về DEVILS. Ngay cả việc đi lại cũng còn khó hướng chỉ là giải cứu ột người nào. Tiền Taxi phải nhờ Luci giả hộ, em quyết định dừng lại để đi bộ tiếp. Sự lựa chọn, việc lỡ đi Yun đang bị giam cầm, hay là sẽ giúp cậu giải thoát, chưa bao giờ thấy dễ trả lời đến thế. Yun là người đầu tiên mang tới nụ cười cho em, giống như một chiếc ô che nắng cho người bộ hành giữa cái sa mạc khô khan, hay một tia nắng ấm áp hiếm hoi xuyên qua những đám mây đen mịt mù, em cần có một điểm tựa. Vì có cậu ở bên em, em không còn lạc lõng giữa thế giới muôn màu, vì được ẩn dưới bờ vai cậu, em không còn sự lo âu, vì được lắng nghe mỗi khi cất tiếng hát, em đã chỉ nhận từ cậu, còn đã bao giờ giúp cậu lại gì đâu,... đây chẳng phải là cơ hội để cảm ơn con người vẽ lên sắc màu cho em...

Nhưng em nhỏ bé giữa cả tập đoàn DEVILS này, em có thể biết cậu ở đâu mà tìm, và kể cả biết cũng đâu thể trả lại tự do cho người con trai ấy. Em chỉ là một đứa con của một gián điệp mà đã bị hành hạ đến nỗi không thở nổi, thì Yun - một “binh lính” chống lại DEVILS còn phải chịu những cực hình thế nào nữa, em thương cậu lắm. Chẳng phải hoàn cảnh giờ đây của em và cậu giống nhau, đều gói gọn trong hai chữ “cô độc”...

Hay là nhờ Wine, dù sao thì Wine nói là có vị trí tương đối cao ở DEVILS! Rồi em chột rùng mình. Người anh thứ hai đó, rất tốt, nếu anh đồng ý giúp thì chẳng phải anh tiếp tay phản động. Wine và Mes, em quên mất một điều là hai người đều làm việc cho DEVILS, trung thành tuyệt đối, em đã đánh rơi lời hứa phải là nhân viên của DEVILS thì dù chỉ trong suy nghĩ thôi thì em đã trở thành một kẻ tội đồ, không thể phản bội, không muốn hay vì quá sợ, sợ phải lặp lại một vòng đời đốn đau...

Chiếc dây trên ngực vẫn tỏa ánh sáng tinh khiết và thánh thiện, giống như suy nghĩ em đây, cần phải giúp Yun, em muốn vượt qua rào cản giữa hai con người xuất thân từ hai tổ chức đối lập nhau. Em muốn thế bởi em muốn cha hiểu ẹ, em muốn cha cho em một cơ hội, đây, thế nếu em cứu Yun thì làm sao còn được nữa. Đứng trước hai con đường một màu trắng và một màu đen em hẳn sẽ chọn màu trắng, nhưng em đâu phân biệt được con đường nào màu trắng. Khó nghĩ quá!

- Bíp! - Chiếc xe đồ còi và dừng lại đúng chỗ em đứng. Ken đã nhận ra vết thương ở chân em, nhưng không xuống mà chỉ để cửa tự động mở.

Moon nhìn Ken, và không thể không lên xe. Lại có thêm một lí do nữa để mặc Yun. Em ngồi im và nhìn về phía hắt, ước gì không phải là Sếp, để có thể chỉ cho em một lối đi.

- Sao vậy? - Ken đã tới gặp lũ người DEVILS, không hẳn vì chúng đã làm đôi mắt em rơi lệ, thế thì chỉ có Mes, lại là Mes, lúc nào cũng là Mes, hẳn chào thua khi em chỉ khóc vì anh trai. Nhưng, hẳn có quyền hỏi và quyền quan tâm.

-... Không gì cả! - Moon nắm chặt tay, em đâu đang phải khóc vì anh, trả lời người hơn tuổi trông không, rồi quay mặt ra ngoài.

Ken không hỏi nữa, nếu không muốn nói thì đành vậy thôi. Không gian trôi vào tĩnh lặng.

Moon đang nghĩ tới việc cứu Yun có thể sẽ làm Ken ghét mình. Mà nếu Sếp đã ghét, thì sẽ đuổi đi, như vậy chẳng phải sẽ đúng ý của mọi người sao, sẽ giải thoát Sếp khỏi con người chẳng có gì để tự hào là em... Làm gì có chuyện em trở thành “phu nhân” của DEVILS được, nụ hôn của Sếp dành cho... chân thành, em cảm nhận được điều đó, nhưng có quá nhiều ranh giới. Hay là ra đi để Sếp chút bớt gánh nặng,...

-Muốn nói gì thì nói đi! - Mỗi khi về tới nhà Ken mới lên tiếng lần nữa, hấn đỡ em vào trong, ai có thể làm em bị thương đến thế này.

-... - Moon không nói gì, chỉ đang chăm chú nhìn vào các ngón tay của Ken, hấn nhấn mật khẩu và đặt cả bàn tay qua màn hình ổ khóa cửa. Vậy là không được rồi, em làm gì có dấu vân tay của Ken để bẻ khóa, thế thì sẽ không thể bí mật tìm bản đồ của DEVILS được. Còn Ken, hấn không bận tâm khi em nhìn thấy 8 phím kí tự hấn cài, vì hấn đã gài dấu vân tay em rồi, chỉ là em không biết mình có cái quyền kiểm soát DEVILS thôi. Một khi đã để em ở đây là hấn đã tin tưởng em tuyệt đối, mà cô gái nhỏ bé này làm sao có thể làm gì to tát được đến nỗi phải đề phòng chứ, nên hấn luôn an tâm khi ở bên em, không có một chút nghi ngờ như bất kì ai khác.

Ken tiếp tục đỡ em vào trong, gần như hấn ôm trọn bờ vai, nhưng vẫn muốn em được tự mình đi. Em thích cái cảm giác này lắm, ấm áp mà an bình,... nhưng em không thể vì một chút gì đó riêng tư mà đánh mất đi ý chí. Em đã quyết tâm cứu Yun rồi, đây không phải là sự phản bội lại DEVILS, vì em sẽ rời bỏ Sếp sau đó, coi cái việc giải thoát cho Yun chỉ là việc phụ để thực hiện một “sứ mệnh” to lớn. Em đã thông suốt, nhờ thế, em có thể giúp bạn mà thực tế không phải làm việc xấu cho DEVILS, dù có thể người không hiểu sẽ nghĩ em xấu xa như thế nào chẳng nữa. Em mặc kệ, vì Yun là một phần quan trọng trong cuộc sống em và vì câu nói “CHỦ ĐỘNG RỜI KHỎI TRƯỚC KHI QUÁ MUỘN!”.

Ken để em ngồi xuống ghế mềm, rồi đi lấy thuốc. Hấn quay lại tức thì bắt gặp ánh mắt lăm lét của em, rõ ràng định nói gì với hấn. Ken thở nhẹ ngồi bên cạnh và chìa tuýp thuốc đưa cho em. Kể từ cái hôm đưa em tới lễ hội hoa ấy, em vẫn giữ khoảng cách, dù có đôi lần tình cờ thấy em trộm nhìn mình, Ken vẫn đợi chờ câu trả lời từ em.

-Mật khẩu là ***** - Moon đang nói tới mã key để vào cửa, không chỉ vậy mà cả mã máy tính của Ken cũng là 8 kí tự đó.

-Ừm, dấu vân tay của em cũng hợp lệ - Cũng kể từ ngày hôm ấy Ken quyết định thay đổi cách xưng hô. Có thể Moon sẽ cần mật mã đó để tra thông tin về Mes, hấn nghĩ, nếu không phải vì không thích can thiệp vào chuyện gia đình, hấn đã bắt Mes phải quỳ xuống để xin lỗi em sau tất cả.

-... - Moon dừng việc tra thuốc vào vết thương, chẳng phải vì ngạc nhiên khi Sếp đã gài đặc điểm nhận dạng của em để tự do trong DEVILS, mà hơn cả là vì cách nói đầy âu yếm. Em không quen được đối xử tốt nên chỉ cần ai đó ân cần đôi chút đã khiến em hạnh phúc. Ken giật lấy tuýp thuốc từ phía em, rồi trực tiếp nâng nhẹ chân em gác lên đầu gối mình và xoa cho, huyết tương vẫn chảy ra nhưng hấn không ngại chạm vào. Thuốc sẽ làm dịu bớt nỗi đau như hấn mong hành động này sẽ khiến con tim em bớt khổ.

Sếp làm thế là lại làm khó cho em rồi, trước mặt em đây đâu còn là cái người vẫn hay trách móc và làm em tổn thương, mà là một người đàn ông rất gần gũi. Tim bỗng chốc đập loạn nhịp, em thở dốc khi từng ngón tay ấy lướt nhẹ trên da thịt em, như thể rất sợ vết thương của em sẽ bị loang rộng hơn...

Nhưng hình ảnh về Yun chợt cắt ngang dòng suy nghĩ, em phải nhớ sẽ cứu cậu, Sếp đã nói vậy có nghĩa là em có thể “đột kích”, cần phải trả lại sự tự do cho con người đã giải đáp cho em rất nhiều thắc mắc. Chỉ có Yun là đối xử tốt với em ngay từ đầu thôi,...

z

-Oc! - Đây là lần thứ tám máu từ hốc miệng tuôn trào, Yun sắp kiệt sức rồi. Cả ngày cậu bị lũ người tự xưng là cai ngục tra tấn. Nỗi đau thể xác lẫn át mọi suy nghĩ nơi người con trai này, điều đó cho thấy sự dã man của những con quỷ khát máu. Chúng thỏa thích dùng roi mây quật vào tấm lưng cậu, rồi trói chặt tay để treo lên cao, suốt bảy tiếng đôi cánh tay phải nén chịu sự mỗi nhừ, cả thể trọng trên 70 kí dồn sức lên, hai bả vai như không còn tựa được nữa. Khuôn mặt bê bết máu, chúng xỉ nhục những người thi hành phát lí bằng những cái tát từ phụ nữ, không nổi nhục nào đau hơn thế, Yun bị nắm đầu ngón tay dài sắc nhọn quệt dạt cả mặt, rồi những cú đâm lủng bụng của cái đế giày nặng khủng khiếp. Sức chịu đựng của một con người có hạn, dù đó có là một cậu con trai đương tuổi trưởng thành, Yun kiệt sức mất rồi, hai con mắt đã nhắm chặt lại, hơi thở cứ thế mà yếu dần,... Nếu ai đó cho cậu biết cậu sẽ được giải thoát, nếu người ấy nhất định sẽ cứu cậu,... thì có lẽ đã có thêm hi vọng để tiếp thêm ánh sáng cho đôi mắt.

z

Ken đã ra ngoài khá lâu, Moon kiểm tra lịch làm việc của Sếp, hôm nay Sếp sẽ có một cuộc họp kín với Sếp nhỏ, hẳn sẽ rất lâu mới xong việc, và đương nhiên cả hai sẽ phải tập trung tối đa để đạt hiệu quả trong công việc cao nhất, nên có lẽ sẽ không còn ai kiểm giới được những việc làm dự tính của em. Moon mở máy và truy cập vào hệ thống của Ken, dấu vân tay đúng là hợp lệ như Sếp đã nói, vậy nên việc em truy cập trái phép này sẽ không thể bị những máy móc siêu tinh vi của tổ chức soi, và có thể ngay cả Ken hay người giỏi nhất máy tính hiện thời là Arrow cũng không thể bận tâm. Đúng ra em đâu phải cảm thấy tội lỗi, em đang làm việc tốt mà, Yun là người không có phạm sai lầm, chính xác thì việc giúp cậu thoát khỏi đây nếu thành công thì đáng để tự hào, nhưng sao tâm trạng em hoàn toàn ngược lại, như một con chuột chít tìm kiếm thức ăn giữa một ngôi nhà rộng lớn với rất nhiều con mèo hau háu căng tràn sức chiến đấu.

Đây rồi, Moon đã tìm ra chỗ Yun, phải dùng từ “sốc” để diễn tả khi biết chính anh mình là người đã bắt giữ cậu. Moon không dám ấn nút Enter để xem dữ liệu hôm ấy Wine đã làm gì để “tóm” được Yun, mọi việc làm của các nhân viên DEVILS đều phải ghi lại bởi chính họ để nạp vào máy chủ, em chần chừ, hay là dừng lại, nếu cứu Yun đã đi ngược lại Wine, mà thế thì sao anh tha thứ cho em, hay cả Mes và cha nữa,... Rồi việc tự động mở máy của Sếp, lí do khiến mà em có thể làm được chỉ có một, Sếp cho phép em, và Sếp đặt niềm tin nơi trái tim, ôi không, sao em lại có thể quay mặt. Moon vội vàng gấp máy tính lại, em ngồi co do lại, nhắm chặt mắt coi như không nghe, không biết và không hình dung ra hình ảnh Yun lúc này.

Wine đã vì em mà bất chấp mọi lời nói của cha, có gắng bù đắp những thiếu hụt về tình cảm cho em, để em được sống với người anh trai mà em mơ ước,...

Mes có thể chỉ vì DEVILS mà miễn cưỡng nhận em, em thấy ở anh một sự trung thành,...

Cha vì biết mẹ là gián điệp nên...

Còn Sếp, ...

Và Yun...

Em còn nhớ, lũ trẻ ở cô nhi viện đã “bắt” em phải ngã, rồi Sếp Arrow nghiền nát những ngón tay nhỏ bé của em bằng mũi giày, Sếp Ken lại để em đơn độc giữa những đám người xa lạ cùng những chiếc bánh kem ngọt ngào. Mes đã ném thẳng những câu nói xé tim gan khi từ mặt em... Nhưng, từ ngày biết Yun em không còn đau khổ, Jess cho em những câu chuyện vui về mỗi giờ ra chơi, Luci mới đây thôi đã băng bó vết thương cho, họ đều là những người mang hơi thở cuộc sống lại bên em. Kỉ niệm mà để làm em nhớ Yun nhất là hôm học thể dục, lớp chơi bóng rổ, em đã vô tình ném quả bóng với lực ném rất mạnh vào đúng ngực trái của cậu, chính xác thì trúng vào tim, cậu đã rất đau khi ấy, vừa mới chạy mấy vòng quanh sân, tim đang hoạt động nhanh để dồn máu lên não, bỗngưng chịu một lực nén mạnh khủng khiếp. Ấy thế mà cậu phớt lờ thủ phạm “tặng” cậu một món quà trái đắng dù cả lớp nhìn chăm chăm vào em, cậu đã lãng đi việc khác. Đến hết tiết em thấy cậu nằm mặt ở ghế nghỉ sân sau, cậu còn bị một vết thương ở khoang ngực trái từ trước,... em lại gần hỏi thì cậu không hé một lời, mãi mới hỏi được, ra là “Vì mỗi lần làm gì sai trông mặt cậu... ngu lắm!” - Yun bảo như thế nhưng em biết cậu hiểu em sợ bị trách móc, bị đánh đòn, nói chung là trừng phạt... Em đã quen với những việc làm ngu ngốc của mình để rồi bị bọn người DEVILS hành hạ, nhưng mỗi Yun là vị tha... Cậu còn dùng từ “Ngu” làm cụt hứng người hỏi, để ghét cậu ư? Nhưng em hiểu hết.

Moon quyết định khởi động lại máy, sao em có thể lãng phí biết bao nhiêu thời gian để đánh mất từng giây

phút quý giá của Yun chứ, sự tự do của Yun là sự tự do của em, em đã nghĩ cái tự do ấy không thuộc về mình, nhưng nếu hiến dâng ột người nào đó, có thể sẽ sống ý nghĩa hơn em nhiều,... Giờ thì em coi như không nhìn thấy mình đang ở đâu, và không nghe thấy những gì thuộc về DEVILS nữa, em sẽ làm theo ý chí của bản thân,...

Từ nhà Sếp đi tới chỗ của Yun chỉ khoảng 1km, nhưng phải đi đường vòng sẽ là 4km, nhưng thế sẽ an toàn vì đây là con đường độc địa của Sếp. Mọi nơi trong khuôn khổ DEVILS đều có lối đi riêng, Sếp thường đi xe nhưng em chỉ đi bộ. Em đã quyết định vì Yun thì 4km hay có là 4000 km thì cũng không phải là không chinh phục được.

Moon không đem theo bất kì thứ gì, vì chẳng biết Sếp để vũ khí ở đâu, và nếu có được cầm theo, hẳn sẽ không thể dùng, bọn người DEVILS rất giỏi. Mặt khác, em chỉ cần dấu vân tay của mình là đủ để mở mọi hệ thống, văn phòng của tập đoàn DEVILS toàn cầu. Vết thương ở hai bên đầu gối do hôm qua ngã xuống nền cát đá giờ đã se lại, nhờ tuýp thuốc của Sếp, ngấm lại từ nhỏ, em đã bị thương bao nhiêu lần, nhưng dùng thuốc của DEVILS thì khả năng phục hồi rất nhanh, kể cả căn bệnh viêm đường tiêu hóa cũng đã khỏi chỉ sau một tuần thuốc. Đúng rồi, cần phải cầm theo một vài loại thuốc cho Yun, ngộ nhỡ cậu bị đánh sẽ dùng tới. Từ kế hoạch trong đầu cho tới khi thực hiện hoàn toàn suôn sẻ, bởi lẽ, những việc em làm giống như kẻ mạo danh Sếp, có đi qua bất kì camera nào cũng không bị phát hiện, chính là nhờ lợi dụng việc tôn trọng quyền tự do của Sếp ở DEVILS. Em cố gắng đi thật nhanh để rút ngắn mọi lãng phí giây phút, trước mặt em lúc này đã là trại giam số 106, Yun được giam ở khu nhà số 6 dãy cuối cùng, và căn phòng vị trí thứ 7. Không thể ra mặt trực tiếp để yêu cầu thả Yun, nên đành phải gửi mật thư thông qua kí danh của Ken, nhấn mật khẩu cũng của Ken và tên người dùng là Đại Bàng Trắng, việc thả Yun không cần thêm sự giải thích, theo lẽ đương nhiên, nhân viên sao có quyền hỏi lí do của bên Sếp tổng.

Moon nhận lại một tin đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng đợi lâu quá mà Yun vẫn chưa ra. Em đã yêu cầu họ để Yun đi con đường nhỏ chính nơi em đang đứng, đi ẩn tạm rồi đợi Yun đi tới chỗ an toàn sẽ ra gặp cậu. Chờ mãi...

Những lo lắng của em lớn lên từng giây trôi qua, sao người ta đã thả cậu ra và chỉ cho cậu, hiểu theo cách ép buộc, phải đi theo lối này. Nóng ruột, lo Yun bị thương quá không thể đi được, em ra khỏi chỗ lấp và đi tiếp con đường. Đi lại gần hơn 200m, Moon nghe thấy tiếng động, chắc chắn tiếng lê dép đơn độc kia là Yun, em chạy nhanh tới.

Đúng là Yun rồi, bước chân không thể lẫn vào đâu được, vẫn là âm thanh mỗi chiều tan trường em tìm kiếm, có phần nặng nề hơn. Em không dám hét to dù ở cách trạm giam một đoạn xa, chỉ vội lao tới và đỡ lấy người cậu.

-...Moon! - Yun chỉ kịp nói lên một lời rồi để mặc cơ thể nặng nhọc ghì chặt lên tấm vai em. Hình ảnh Moon nhòe dần trong con người, nhưng niềm tin đã đúng, Yun dù chưa hiểu việc Moon đang ở đây, nâng từng bước chân cho cậu có ý nghĩa gì, vậy nhưng cậu cũng nở được một nụ cười hạnh phúc trước khi thiếp đi.

Cậu nặng quá, em không đỡ nổi vì chính em đây còn đang bị đau, thương cậu quá đi, nhìn cậu này, đến thở còn khó khăn, em lấy tay áo lau mồ hôi trên khuôn mặt cho, từng giọt nước mặn chát, rồi dùng bông lướt nhẹ trên bờ môi đã gần như nát tan, bên má phải của cậu phồng rộp những vết tay, em hiểu, em biết tâm trạng của cậu lúc này, em đã từng bị ăn tát, từng bị đánh đập kinh khủng, Yun cũng thế, chỉ là Yun phải trải qua tất cả cực hình đó góp trong một lần. Cậu đau lắm, em biết, cậu xót lắm, mỗi khi quệt nhẹ lên vết thương khiến mặt cậu nhăn nhó. Yun ngày nào với khuôn mặt kiêu kì và thi thoảng hay cười tươi với em đầu mắt rồi, giờ chỉ là một khuôn mặt hốc hác, đôi mắt đã thâm quầng, phía cánh mũi cũng thâm và trên làn da này đã lấm lem máu, em ôm Yun vào lòng, người không đủ để che chở cho cậu, em chỉ có thể là cây dù trong suốt giúp cậu khỏi ướt thêm cho con đường chứ không đủ khả năng che nắng.

Ân hận quá, nếu đến sớm hơn, có khi cậu đã không bị thêm một vài cú đánh, cởi chiếc áo sơ mi ra, người cậu không chỗ nào thiếu vết bầm dập, thế mà khi nhìn thấy em cậu đã cười. Yun ngốc quá, đau mà không bao giờ nói, cậu sợ em lo lắng à, sao cậu thánh thiện tới thế, tìm em cơ thất, ước mình có thể san sẻ một phần nỗi đau đớn tận cùng. Đặt mái đầu cậu lên vai, vuốt ve làn tóc để tránh chạm vào những vết rách sâu dài trên khuôn mặt, hơn ai hết em hiểu Yun cần có một người ở bên. Vậy là Yun đã hạnh phúc hơn em rồi, cậu đã có người ở bên lúc này. Moon tiếp tục bôi thuốc lên cơ thể chàng trai, nhẹ nhàng qua các vết

thương rỉ máu, một khi đã coi nỗi đau của cậu là của mình, em chăm sóc cho cậu hơn cả bản thân, băng bó hai bên cổ tay và bóp vai cho, thêm những vết trầy ở lưng bụng, em xoa dầu gió rất cẩn thận nhưng khuôn mặt kia thì thoảng vẫn phải chau lại. Hẳn cậu đau lắm lắm.

Xong đâu đó, Moon thu dọn và đỡ cậu dậy, cần phải rời khỏi ngay đây. Mong là cơ thể sẽ sớm hồi phục, em tin Yun sẽ khỏe mạnh nhanh chóng. Moon khụy người đôi chút vì sức nặng, lết từng bước và ôm chặt lấy tấm lưng cậu, chỉ sợ lỏng tay là cậu ngã nhào. Bốn km, tính ra là hơn hơn 1000 bước chân, em kiên trì, dấu biết việc làm này có thể khép lại chính cuộc đời mình, nhưng nguyện hy sinh...

Chữ “K” đã rơi xuống nơi nào đó dọc con đường em đi, có thể do va chạm với bề vai Yun nên tuột mất. Màu sắc của mặt chữ chuyển một màu vàng thuần túy đơn độc. Liệu rằng dấu vết ấy sẽ là bằng chứng cho những “tội lỗi” của em, hay một lối thoát giúp đỡ em và người con trai này, hoặc có thể chẳng có ý nghĩa gì.

Đi được một nửa đoạn đường, Moon mới xác định, mình và Yun đang đi về đâu đây, em đã quên không tra lối ra khỏi DEVILS, cách duy nhất bây giờ chỉ có thể phải trở về nhà Sếp để tìm lối thoát, nhưng... giờ này, có khi nào Sếp đã về.

!

z

Arrow vừa mới kết thúc cuộc họp kín với Ken, tất cả kế hoạch đã được thông qua, DEVILS tới đây sẽ “ồ ạt” tấn công các trung tâm thương mại của năm nước lớn trong tổ chức World Bank. Cả hai đều hài lòng với những gì đã đề ra, cuộc họp kết thúc sớm hơn dự tính hai tiếng, vậy nên Arrow sẽ ghé “thăm” trại giam, tự nhiên hẳn có hứng với “thằng nhóc” có cái tên ngộ ngộ là Yun. Có một điều khác với Ken là Arrow “dị ứng” với những kẻ thi hành pháp luật. Ta hiểu từ “dị ứng” ở đây có nghĩa là, Ken thường để cho nhân viên triết hạ lũ cớm, còn Arrow thích trực tiếp làm điều đó. Chính vì ghét lũ FBI, CIA và WHITE nên hẳn có tình cảm đặc biệt với lũ gián điệp tôm tép, chỉ cần biết ai trong tổ chức có âm mưu tạo phản thì hẳn y sẽ phải chịu một cái chết vô cùng nhẹ nhõm, còn gia đình thì sống không bằng chết, trừ phi người đó chỉ có một mình, y sẽ được trải nghiệm cuộc sống ở địa ngục ngay phần đời dài dặc còn lại.

Mấy hôm đã để cho thuộc hạ hành xử, hôm nay hẳn sẽ xử lí. Arrow kiểm tra lại hệ thống mạng, thói quen của một ông trùm kĩ tính. Tại sao Ken lại hoạt động trong khoảng thời gian 16h57 tới 17h13 trong trại giam này nhỉ? Lúc đấy anh ta đang làm việc bên hẳn, hai máy tính tập trung cao độ, không hề có thiết bị thoát ra để hoạt động nhiệm vụ khác. Arrow cẩn thận kiểm tra lại một tháng gần đây có gì lạ không, vì thì thoảng hẳn mới rà soát lại các việc làm của hai Sếp, chủ yếu là diệt virus nếu có hoặc xóa bớt dữ liệu cho đỡ nặng. Thì rơi đúng vào ngày hôm nay hẳn thực hiện lịch trình ấy, kể mà hôm qua hẳn làm thì chắc giờ chưa phát hiện ra dấu hiệu lạ. Ken thì chẳng có gì phải nghi ngờ, nhưng cái hành động mật này khó hiểu thật, cần gì thì Ken vẫn hay nói ra lời khi trao đổi với mình, việc gì phải bí mật, chẳng lẽ có một kẻ mạo danh!

Chẳng mất nhiều thời gian để Arrow tìm được dấu vân tay của người mạo danh đó. Hẳn nhận định ngay là phụ nữ, bằng chứng khuôn vân tay nhỏ hơn tay nam giới nhiều. Dem xác minh dấu vết này trong tổng số 80.000 nhân viên của DEVILS, đều không có kết quả, lạ thật, có thể là ai đây?

-“Moon!” - Đột nhiên Arrow nghĩ tới, gần đây chỉ có mỗi người đó bị sa thải khỏi DEVILS, hơn nữa, có thể Ken đã xóa dấu tay ấy trong bộ nhớ. Không sao, muốn xác minh không khó, người con gái ấy đã ở với hẳn một thời gian đương đối, giờ đã bao năm trôi qua nhưng vân tay sao thay đổi được, Arrow mất hơn 30s để chứng minh chủ nhân dấu vân tay không ai khác là Moon.

Và chẳng cần thêm 1 s, hẳn cũng đoán Yun đã được thả.

z

-Có chuyện gì vậy? - Ông già ngồi vị trí tổng ban cố vấn của DEVILS dừng công việc lại, một nhân viên có việc tường trình.

-Yun - mã số 283250 bị ngài Wine bắt cách đây 12 ngày đã được thả.

-Yun có phải con trai trưởng của dòng họ chống đối lại chúng ta? Nhớ rồi, ta đã gặp ở buổi tiệc của WHITE! Việc thả ra thì liên quan gì?

-Theo như chúng tôi biết, Sếp lớn không hề biết việc tên đó bị bắt, nhưng người thả ra lại là Sếp.

-Có thể Sếp nhỏ thông báo.

-Không, cả hai ngài ấy chưa hay việc đó. -Người nói gì mà vô lí vậy, không biết thì sao Sếp thả nó?

-Chúng tôi nhận ra một bóng người đã cứu y. Là phụ nữ. Do có chút nghi ngờ về nội dung tin nhắn Sếp gửi nên đã bí mật theo dõi.

-Chúng vẫn ở tầm kiểm soát của DEVILS chứ?

-Vâng, hiện tại thì chưa ra khỏi DEVILS, trước đó tôi đã gắn laze vào gót chân của tên Yun, người phụ nữ đó không bị phát hiện qua màn hình máy tính, nhưng tên đó thì có, vì thế hoàn toàn tìm được vị trí của cả hai đứa chúng.

-Ừ! Ý người ở đây là con nhỏ Moon ấy hả? Chà, nhóc con mà gan lắm, thi hành bộ luật của DEVILS đi.

-Nhưng nhớ Sếp...

-Không phải sợ, con nhỏ đó đã tự phản bội thì sao có chuyện Sếp dung thứ.

-Tuân lệnh.

-Vậy là đỡ được việc tìm người phù hợp với con nhỏ đó - Cô thư kí thở nhẹ.

-Ý là...

-Còn sao nữa, chẳng có một nhân viên nào ở DEVILS tình nguyện “qua đêm” với con bé. Muốn trừng phạt nó thì cứ lấy con nó ra mà trêu ngươi, nó 17 tuổi thì đủ để làm mẹ rồi. May quá có thằng nhóc tên Yun, có khi hai đứa lại có tình cảm... Mà thế thì đầu Sếp có nổi cơn tam bành, cũng sẽ chút cơn thịnh nộ xuống đầu thằng nhóc ấy.

-Vâng, nếu để nhân viên của DEVILS, cụ thể là ba người đàn ông tôi cử dấu mặt hôm nọ, sẽ chuốc tai họa cho chính họ và đứa con có thể có trong bụng con bé đó. Không thể làm thế phải không?

-Nhất cử lưỡng tiện, tuy nhiên,... tôi e rằng như vậy chúng ta đã không tôn trọng Sếp, dù sao con nhỏ... - Một lão già khác lên tiếng.

-Thôi đi, ông đã dùng từ “con nhỏ” thì đâu có khái niệm kính nể gì. Chính xác thì đây là cách hữu hiệu và nhanh chóng nhất để thải rác, Sếp sẽ không bao giờ chấp nhận loại con gái không còn trinh trắng. Thực ra, trước khi đi tới quyết định này, chúng ta đều phải sẵn sàng hy sinh, Sếp có thể sẽ đập nát cái ban cổ vấn này, nhưng lòng trung thành không cho phép chúng ta để con bé ngu dốt được ở bên Sếp - Lão thở dài, suy cho cùng là sự trung thành ích kỉ.

-Vậy thì người làm nhiệm vụ ngay đi trước khi Sếp quan tâm - Lão già kia tiếp lời sai nhân viên khẩn trương. Người đó đi ra khỏi văn phòng và tiến hành kế hoạch.

z

Yun vẫn đang lết từng bước cổ không tỳ mạnh vào Moon vì biết em đang rất mệt. Không nói câu nào, nhưng cậu nhẹ nhõm, Moon vẫn là cô gái trong sáng và ngây thơ ngày nào.

-Mình là người của DEVILS! - Moon thú nhận, giọng lộ rõ vẻ kiệt sức.

-Sao không nói gì thế? - Yun im lặng và bước đi, người cậu đã ảm dần lên. Moon luôn cẩn trọng trong từng bước chân, không muốn để cậu bị đau.

-Không quan tâm! - Yun nói không thực lòng, cậu thực sự rất quan tâm đến điều đó từ khi biết Wine là nhân viên DEVILS nhưng hành động lúc này làm cậu không còn thốn thích.

-...- Moon không nói gì, em chỉ cười tươi đáp lại lời nói cộc cằn mà đầy ý nghĩa đó. Nếu không hiểu Yun sẽ nghĩ cậu là một người khô khan và kiêu ngạo, càng tiếp xúc, em càng cảm nhận thấy từng nhịp đập nơi trái tim giàu lòng vị tha và tình yêu thương.

-Nhưng... không sợ bị... phạt à? - Yun đi theo em, không hề biết em đưa mình đi đâu. Từ “phạt” quá nhẹ nhàng chưa thể diễn tả hết hậu quả.

-Sợ, nhưng thời gian không quay lại để mình thay đổi rồi - Moon tiếp tục bước chân, em vẫn nuôi hy vọng cuộc họp của Ken kéo dài, đủ để đưa Yun thoát khỏi đây.

-Ngốc! - Yun vẫn cố gờ tay để xoa đầu em, nhưng cánh tay còn mỏi và đau lắm.

-Đừng cố, cậu cần gì thì cứ nói với mình. Hay là cậu mệt, nghỉ nhé! - Thời gian không dư giả, dù thế nhưng không muốn Yun gắng sức quá.

-Không, đi tiếp đi, ai chẳng muốn về nhà! - Yun cười với em, nếu về được tới WHITE, cậu sẽ khuyên em từ bỏ DEVILS.

-... - Mắt Moon tỏa sáng như ánh dương, em vui vì cái từ “nhà” ấy, vậy là Yun sẽ được tự do... Nhưng còn em... biết sao đây?

-HAI NHÓC ĐI CHẬM QUÁ, MẤY BƯỚC LÀ ĐÃ ĐUỔI KỊP RỒI! HAHA - Một nụ cười cất lên từ đằng sau, tiếng cười lạnh lẽo và giả tạo.

Moon giật mình quay lại, đây là con đường chỉ của riêng Ken sao lại có người biết được. Không kịp kháng cự, Yun đã bị hai người đàn ông giữ lấy, và hai tay em cũng bị vô hiệu hóa bởi hai người khác. Họ đưa em và cậu về lại con đường mà ngõ đã thoát ra.

Không mất thời gian quá 15 phút, Moon và Yun đã được đưa về, Yun thấy lạ vì sao họ lại không cố tình làm đau mình khi đưa cậu về đây, chỉ cần chạm vào những vết thương này là đã đau lắm, mà lũ người DEVILS vốn đã thích trêu người. Trái lại, họ còn tháo băng của Moon đã quấn vội ra, để sát trùng và trị thương, chẳng lẽ vừa đâm vừa xoa.

Sau một tiếng ở trong phòng cùng với mấy người mặc áo blue trắng, Yun lại được đưa đi. Khó hiểu quá, Yun thấy trong người đã bớt đau đớn nhiều, cơ thể cậu thường phục hồi cũng khá nhanh, cộng thêm đã được Moon cho thuốc và dùng kháng sinh đặc trị của lũ người này. Chúng dẫn vào một căn phòng đèn neon. Moon cũng ở trong đó, trông em có vẻ đang rất lo cho cậu.

-Cậu không sao chứ? - Moon gần như hét lên dù những người xung quanh vẫn đang giữ chặt tay, cứ sợ cậu đã bị làm sao rồi cơ.

-Từ từ rồi còn nhiều thời gian tâm sự - Giọng một người đàn ông đi bên Yun cất lên, rồi hần và một người nữa ép cậu ngồi vào ghế, vạch tay áo cậu ra.

Một nữ bác sĩ đi vào, cô ta cầm theo hai chai thuốc. Sau khi chuẩn bị năm ống tiêm, cô ta bắt đầu tiến tới chỗ cậu định tiêm vào tay trái, không thể giãy giụa vì đã bị không chế bởi hai tên côn đồ đầu trọc đằng sau.

Cô ta tiêm cho cậu hai mũi, rồi quay sang bên Moon. Ánh mắt nhìn Moon khó hiểu, Yun vẫn chưa thể hiểu những loại thuốc này để làm gì, họ định tiêm thuốc độc?, hay thuốc mê để coi cậu và em là chuột bạch thử nghiệm một vài loại thuốc mới chẳng?

Tên côn đồ nhận thấy ánh mắt Yun, hần cầm lọ thuốc rồi giơ trước mặt. Đó là một lọ thuốc ngủ, nhưng sẽ chỉ ngủ sau 5 tiếng nữa, Yun đánh mắt sang bên Moon, em bị người phụ nữ ấy tiêm, cô ta tiêm rất khoa học, đúng mạch nên không hề đau. Có vẻ liều lượng của em nhiều hơn cậu. Tiếp tục một lọ thuốc nữa giơ trước mặt, “Ecstasy”, chỉ cần nhìn thấy từ này là cậu đã hiểu.

-Không! - Yun hét lên khi cô ta tiêm cho Moon mũi thứ hai. Moon chỉ biết quay nhìn cậu, em cũng đâu có được cử động. Họ ghì chặt quá, không giống như Yun, em thậm chí còn được ưu ái thêm một lần tiêm thuốc nữa.

Yun còn làm gì được hơn khi thuốc đã được tiêm vào cả hai, Moon vẫn chưa biết gì. Chỉ một vài phút tới là thuốc sẽ được truyền tới mọi góc ngách mạch máu,...

Đám người đó đi ra và khóa cửa. Trong phòng giờ chỉ còn một chàng trai và một cô gái!

-Yun à! Cậu sao vậy? - Moon lại gần để kiểm tra những người đó đã làm gì cậu trong một tiếng trước, và cũng để bàn việc chạy trốn dù cơ hội rất hiếm hoi.

-Không! Đừng lại gần mình, người mình đang nóng, ngồi im một lát là hết thôi - Yun nghe tiếng bước chân Moon, cậu cố để Moon tránh xa. Hiện giờ vẫn chưa thấy có gì lạ trong cơ thể, nhưng chẳng mấy chốc sẽ thấy sự thay đổi rõ rệt trong mình.

-Họ tiêm cái gì vậy nhỉ? - Moon cất tiếng, ở bên cậu em thoải mái để hỏi mà.

-Không rõ, chắc là cái gì gì ấy... mình... cũng không rõ - Yun không thể bịa ra một loại thuốc nào, tâm trạng cậu đang rối bời.

-Cậu đã nhìn vào hai chai thuốc ấy rất kĩ cơ mà? - Moon quay sang nhìn cậu, bắt đầu có cảm giác nóng dần.

-Ừ nhưng đâu có hiểu, toàn chữ Ả Rập thôi, mà mình mệt rồi, để mình nghỉ chút! - Yun quay lưng từ chối ánh mắt Moon.

Moon nghe theo, không làm phiền cậu nữa và trở về ghế của mình ở góc phòng ngồi nghỉ. Trán đã xuất hiện những giọt mồ hôi dù trong phòng nhiệt độ tương đối.

Ecstasy - là một loại ma túy tổng hợp, thường được gọi với cái tên là “thuốc lắc”. Yun đã trực tiếp được quan sát những thanh niên sử dụng chúng, chỉ trong vòng vài phút, Ecstasy sẽ tác dụng trực tiếp vào não bộ gây kích thích thần kinh trung ương, tạo ảo giác cho người sử dụng trong nhiều giờ. Cậu lo cho Moon, em là cô gái có sức khỏe không thể gọi là tốt lại bị tiêm những hai liều, trong khi cậu mới chỉ tiêm một liều, mà cơ thể đã bắt đầu khác lạ. Ra là việc họ trị thương cho để cậu làm cái việc này đây, thà rằng có xéo thịt lột da cũng đừng để cậu phải làm cái việc đó chứ. Cậu không muốn làm hại Moon, không thể...

Ecstasy đem đến trạng thái sung mãn, tự tin và nhiệt độ cơ thể tăng, cảm giác nóng bỏng và thích thực hiện những hành vi có cảm xúc mạnh, đặc biệt khi kèm theo âm thanh có cường độ lớn. Bất thành linh đèn neon chuyển màu đỏ, rồi tiếng nhạc từ dàn âm ly trên cao phả vào không gian tĩnh lặng loại tạp âm đình tai nhức óc. Đèn bảy màu không rõ ở đâu lập lòe trong cái phòng chỉ có chừng 20m². Yun sợ lắm, nếu như ở trạng thái bình thường có thể kiểm soát được khả năng làm chủ của bản thân, nhưng hiện thời chính cậu đã bị kích thích rồi. Thứ nhạc sống động nhảy múa vòng vòng trong đầu. Giờ cậu không dám ngoái lại nhìn Moon, sợ rồi cả hai sẽ bị kích động mà người ta dùng từ “thăng hoa” để diễn đạt, tiếp đến sẽ thực hiện những hành vi kỳ lạ như kích động cuồng nhiệt, lắc lư quay cuồng, la hét, rồi là cởi bỏ quần áo, mà thậm chí là dẫn tới việc quan hệ.

Yun vò chặt nắm tóc, Moon đối với mình rất tốt, luôn ở bên mỗi khi mình cô đơn. Rồi khi biết cậu chỉ là bạn trai hờ của em để che đậy tình cảm ấp ủ dành cho Luci, em không hề giận mà còn tiếp tục giúp nữa. Không được, phải nghĩ về những hình ảnh bên Moon ngày nào sẽ giúp cậu lấy lại thăng bằng.

Moon khác hẳn với Luci - một người thì trầm tính mà mỗi khi đi bên cạnh, cậu luôn là người pha trò, còn Moon chỉ biết làm cho cậu rối bời, và nói không ngớt. Ở Moon, cậu thích được nhìn em cười, một nỗi buồn gì đó sâu thẳm ẩn dưới hàng mi mà không thể chạm vào được, Yun nhìn thấy chính bản thân mình trong mắt em, không còn phải lo nghĩ mình cư xử thế nào, có làm Luci vui hay không, hay có phải e dè để nghĩ về những người bạn Rìng hay Poise anh em,... không có khoảng cách khi trao cho em một ánh nhìn. Từ ngày quen em, cậu mới biết có những điều thú vị ở cuộc sống mà tưởng chừng như quá đỗi quen thuộc đến nhàm chán. Em bắt cậu đi tới đi lui biết bao con phố và dùng khuôn mặt ngốc nghếch mỗi khi đặt câu hỏi, rồi trả lời cho cậu cao giọng và lơ đãng những gì em hỏi, sau đó bị ánh mắt trong sáng ấy sai khiến và nói ra hết.

Hình ảnh Moon đọng lại sâu sắc nhất trong cậu là khi ngoái lại nhìn bóng em khuất dần ở ngã rẽ hai con đường. Nếu ngày ấy hỏi em đi đâu, em làm gì,... thì chắc trong thời gian dài vừa qua đã không phải tìm kiếm. Hai chữ “Chào nhé” khi nói tạm biệt mà tưởng như mỗi khi tiễn em hết đoạn đường chung, thế ra lại là cái từ biệt ly. Cậu đã không nhận ra chất giọng đượm buồn ngán lệ trong câu nói ấy, và cả ánh mắt u sầu, ...

Yun không thể bình tĩnh được nữa, nhịp tim có dấu hiệu tăng đột biến, huyết mạch dồn dập... Người cậu như mang một sức sống, ánh đèn mờ ảo kích thích giác quan. Yun không rõ nữa, cậu không còn đếm được năm đầu ngón tay mình, phút chốc cái cảm giác thác loạn áp đảo khả năng tự chủ. Tự cảm giác mê mẩn,

nhựa sống dào dạt trong từng hơi thở. Cậu đang mất dần đi phần xạ có điều kiện của bản thân, tâm hồn như chìm dần dưới bề nước đen ngòm, một cảm giác mới lạ dấy lên đến tột đỉnh.

Mình tên là gì? Mình là ai? Những câu hỏi này không còn giới hạn nào đáp lại, hóa chất đã xâm nhập và làm tê liệt trung khu thần kinh mất rồi. Cơ thể muốn nhún nhảy theo tiếng nhạc sàn, từng thớ thịt như nhảy ra khỏi cơ xương, mặt cậu đỏ gấc. Những ý nghĩ không lành mạnh mặc sức dạo chơi trong hàng tỉ tỉ cầu não, chất cocaine mặc nhiên tung hoành, cảm giác khoái lạc trào dâng.

Trước khi quá muộn, Yun gắng vò đầu và bít mọi lỗ thông với không gian bên ngoài. Cậu cố tình bịt chặt đôi tai lại nhưng chẳng thể với bớt tiếng nhạc sôi động thành thành khiến con tim như muốn nổ tung thành trăm nghìn mảnh vụn nhỏ. Cố kiềm chế đôi tay, cậu cảm thấy nóng bức và vướng bận với đám áo quần trên người. Không, bằng mọi giá không được quay người lại, đôi mắt nghiêng chặt làm một vài sợi mi rơi xuống, không thể làm hại người con gái đó được. Bình tĩnh đi nào Yun ơi, cậu tự nhủ không biết bao nhiêu lần. Mọi khi, không bao giờ nóng vội và luôn suy nghĩ kĩ trước những gì cần làm, sao giờ không thể. Mọi chất xám như đã chịu sự khổ đầy của bạch phiến.

Thoáng chốc cậu không còn là mình nữa, ừ, nếu chuyện ấy xảy ra, chẳng phải là từ cả hai phía, cậu không có lỗi, chỉ là cơ thể cậu không gắng chịu được cơn phong ba này, nếu có trách thì phải trách lũ DEVILS độc tàn kia. Mặc kệ đi, quên đi tất cả, quá khứ và tương lai, cái cần nắm bắt là hiện tại. Một giây phút thăng hoa để lụy tàn chẳng phải sẽ hơn tàn đom đóm cứ âm ỷ cháy. Người con gái ấy đã bị tiêm thuốc ngủ, tức là so với bản thân, Moon sẽ tỉnh dậy sau cậu sao, thế... nếu như cậu chối biến, chấp nhận là một kẻ hèn hạ, để rồi Moon sẽ không hay biết gì, theo lối này thì đâu cần lo tới hậu quả.

Mặt khác, ở trong cái tình thế này, Moon cũng là người tình nguyện, em cũng đã bị “nốc” những hai mũi tiêm kích thích, hẳn sẽ chủ động hơn...

-“Ồi không, sao mày có thể tồi tệ đến thế, những cái rác rưởi gì đang lớn vồn quanh mày đây. Mày không được phép xâm hại Moon” - Yun cố vùng vẫy, cậu liên tục đập đầu vào tường để dứt ra những suy nghĩ không xuất phát từ đáy lòng.

Mỗi giây trôi qua mà dài như cả trăm năm, Yun vật vờ để đấu tranh tư tưởng. Ít nhiều thì cậu cũng là một thằng đàn ông có kháng thể, những hóa chất khêu gợi kia chưa hoàn toàn ngự trị được. Cố lên, chỉ cần giữ vững niềm tin vào bản thân mình thì sẽ vượt qua tất cả.

Đâu phải cứ quyết tâm là sẽ thành công, cậu sẽ cố gắng được cho tới bao giờ nữa, một giây, hai giây hay là vài ba tíc tắc. Hiểu cậu không hề muốn, nhưng độc được trong loại thuốc lác ấy quá mạnh, đây là loại thuốc cao cấp đem đến thú vui tận hưởng xa hoa khoái lạc như đang tồn tại ở đỉnh điểm của thiên đường. Cứ cho là cậu sẽ vượt qua được, nhưng thời gian còn nhiều lắm, chúng nhốt cả hai vào đây biết bao giờ mới thả... Hay là... Yun nắm chặt tay, chỉ vài tháng nữa là Moon tròn 18 và không hơn một năm cậu sẽ 20, nếu... nếu thế cậu có thể chịu trách nhiệm về những việc mình làm cơ mà. Cậu sẽ kết hôn với người con gái này, rồi sống một cuộc sống bình thường như bao cặp vợ chồng khác, chỉ có điều đường tới ngày đó sẽ là đón đau. Cậu là người có trách nhiệm, cậu không thể để em bị hắt hủi đâu...

Yun mím chặt môi bặt cả máu. Hàm răng ghì mạnh lên làn môi mỏng, cậu không muốn thế, chỉ ít vẫn còn một phần rất nhỏ khả năng tự chủ không cho phép làm điều đó. Tuyệt nhiên không được động tới Moon, không được làm em đau khổ, Yun vẫn tiếp tục dặn lòng. Chưa kể, sau đêm nay sẽ ra sao, lũ khốn ấy có để tha chết cho cậu và em hay không, có để cậu được làm tròn trách nhiệm. Không đâu, chúng sẽ giết chết em mất, Yun không muốn mang lên vết thương thể xác không thể gột rửa tới người con gái đó.

Nhưng, thực lòng cậu có tình cảm với em cơ mà, cậu quý mến em,...

Mà cũng đâu đã biết thứ tình cảm em dành cho cậu là gì? Tình bạn hay là hơn thế? Em đã bỏ lại tất cả để đến đây cứu cậu...

Đôi mắt Yun bắt đầu nhòa đi, lần đầu tiên cậu khóc vì một người con gái, trong vô thức, cậu vẫn không muốn điều tồi tệ nhất ấy xảy ra.

Ý chí đã sắp lụy tàn, Yun rơi dần vào trạng thái mất kiểm soát. Bỗng nhiên, một bàn tay đặt nhẹ lên vai cậu. Rất ấm nếu không muốn nói là nóng. Cảm giác mềm mại mơn chớn đôi vai cậu... Chính xác bàn tay đó là của Moon! Và tiếng nhạc phụt tắt.

-Cút!

Yun chỉ thể hét lên một câu duy nhất, cậu không muốn em chạm vào mình, sợ cái mân mê của từng tế bào cảm giác khi được em lướt nhẹ trên người. Cậu chưa từng nặng lời quát lớn, nhưng trong trạng thái này, “cút” là từ duy nhất đủ dài để cất lên được. Bảo em tránh ra, nhưng cơ thể cậu không thể từ chối. Mọi sự va chạm đều khiến thể xác bị kích thích. Ta có thể hình dung như một cuộc đua xe trái phép ngoài đường phố, những biển báo giao thông dọc hai bên đường là ý thức tự chủ, xe moto là phương tiện. Một khi đã băng qua vạch xuất phát là phải tìm tới đích, chiếc xe không có chế độ giảm tốc và không phanh, tốc độ đạt trên 100 km/h, dấu cảnh sát giao thông có trông thấy thì cũng chỉ là “muỗi”. Yun rơi vào tình thế đó. Bản lĩnh đàn ông của cậu giờ chỉ là “muỗi” trước trò chơi đầy mạo hiểm kia. Biển báo cấm hay là gì chẳng nữa, dù có nhìn thấy được nhưng không thể ép mình thực hiện, vì làm gì có phanh để mà dừng. Thêm nữa, một lí do khá quan trọng, đó là, người con gái ấy không để cậu yên.

Làm sao Moon có thể dừng lại được chứ? Đây giống như bản năng - gần kề với cái chết, thì sẽ chỉ biết chạy, còn rơi vào hoàn cảnh này, chịu sự chi phối của heroin, em còn nhận thức được hành vi của mình sao? Máu trong người như không còn màu đỏ, chúng dào dạt cuộn cuộn tuôn chảy, hồng hực từ đỉnh đầu cho tới gót chân. Đôi mắt em thêm khát một thứ cháy bỏng, quyết tâm bằng được phải có nó.

Yun vẫn cố gắng tránh khuôn mặt em, càng đẩy ra thì em lại càng ghé sát vào, ôm chầm lấy lưng và mười ngón tay khám phá cơ ngực. Mỗi khi ấy Yun lại bồn chồn và không thể yên, em ngả cả người để nhom lên, ông ẹo muốn ngồi lên người. Những nhịp đập con tim phủ lên một màu u tối, mãnh liệt, khao khát chiếm hữu giấc mơ quay cuồng điên loạn. Ngón tay từ từ thăm dò hàng cúc, nhẹ nhàng mà quả quyết, như cơ thể cậu là của mình. Yun kiểm soát đôi tay em để không bật cóc. Đôi tay cậu run run trong khi bàn tay nhỏ bé của em đầy sức mạnh, móng tay bầu chắt khiến tay cậu rỉ máu. Mọi thứ đều quay cuồng, em thì cứ sục sôi đi theo con đường bị dẫn lối, còn cậu mất phương hướng và buông tay. Moon gồng lên để cắn vào cổ cậu, em như thể muốn nuốt chửng từng thớ thịt cậu. Đôi tay trở nên bất trị áp chặt tay cậu vào thân thể mình, rồi cứ thế mà ép phải vuốt ve.

Hắn Moon cũng đã phải đấu tranh tâm lí rất nhiều, nhưng trước những cám dỗ đầy mê hoặc cùng với liều lượng chất kích thích gia tăng, em không còn là chính mình. Giờ đây nếu Yun tiếp nhận thì em đánh mất chính mình.

Yun đã tưởng mình phải chết ở cái nơi tù ngục tối tăm này, không hẳn buông xuôi, nhưng không còn hy vọng, ngày ngày bị lũ quỷ cái DEVILS tra tấn, lăng mạ. Moon đã đem lại cho cậu một cơ hội sống, em phản bội lại tất cả để cứu thoát cậu. Thì giờ ai khác ngoài cậu ra để cứu vãn tình thế này? Không, phải cố, bằng mọi giá...

Moon vẫn tiếp tục lấn át, em dùng mọi cách để làm người trai kia ngã xuống, những vết thương còn chưa lành khiến Yun khó chống cự lại quá, phiêu theo thứ trạng thái bất trị, hư hỏng của men say.

“Moon là người đã cứu cậu đó!”

Yun đẩy mạnh người em ra, cậu dùng tất cả sức lực có thể, khiến em ngã nhào xuống đất và đập mạnh đầu vào tường. Ân nhân của mình sao lại có thể làm hại được, dù trong bất kì hoàn cảnh nào cũng phải cố để trả ơn, Yun vẫn còn lí trí và nghị lực, dù chỉ là một giọt nước nhỏ bé giữa biển đen. Em bị đẩy ra. Cậu phũ phàng không phải vì cậu ghét bỏ em, mà chỉ vì quá đau thương yêu. Thế nhưng cái u đầu đó chẳng thể kìm hãm nhu cầu của em lúc này. Giống như một con mèo con nhõng nhẽo, em không từ bỏ cái hành động đã bị sai khiến, lập trình của một chiếc máy tính đã bị virus ăn gần hết, cảnh báo không thể dừng chạy chương trình.

z

Ken không về nhà ngay, hắn thấy lạ vì chiếc dây truyền tặng Moon không còn màu trắng tinh khôi nữa, hẳn là em lại tháo ra rồi, nên giờ hắn lượn một vòng quanh thành phố để hóng mát trước khi về nhà.

Đi được một nửa quãng đường dài, qua biết bao nhiêu con phố lớn, tấp nập người qua lại, mọi ánh mắt đều phải ngoái nhìn con siêu xe của hắn. Nhưng chợt nhận ra, bên ngoài cái vẻ đẹp phô trương ấy bên trong chỉ là một con người đơn độc. Chiếc ghế bên trong trống vắng, chỉ có duy mình trái tim hắn lẻ loi. Dù có để tiếng

nhạc át đi cũng không thể che giấu thực tại. Hắn có tất cả mọi thứ, nhưng chỉ một thứ là chưa thể. Không phải không thể mà chưa thể, Ken có do dự khi nghĩ về điều đó.

Trước đây, hắn không nghĩ cô gái sẽ được vinh dự đi bên cạnh mình là Moon, phải là một người phụ nữ không có bất kì một thiếu sót gì, độc ác - xinh đẹp - tài năng - quyết đoán - thực dụng. Thế đấy, khi đã chín chắn hắn lại lựa một người con gái bị chà đạp - rất bình thường - không được đào tạo bài bản - thiếu tính thực tế - và quá tốt. Có khi nào ngày ấy đối xử tệ với em như thế, giờ hắn gặp phải quả báo không? Vậy nên em chưa thể dang vòng tay đón lấy,...

Ken cho xe dừng lại trước một trung tâm, hắn từ từ bước vào. Tự dừng lại muốn tặng quà cho em, kể từ hôm mua chậu xương rồng, hắn vẫn chưa có cơ hội tặng nhưng em đã đặt bên cạnh chậu cây của em, điều đó khiến hắn mỉm cười. Giờ thì hắn không còn cảm giác trống vắng nữa, đã có một hạnh phúc đợi chờ ở nhà, và chính hắn sẽ là người nhận hạnh phúc ấy lên nhiều lần hơn. Ken định chọn một chiếc váy màu trắng. Hắn thích con gái mặc váy, nhìn dịu dàng và tôn lên nét nữ tính sẵn có. Ken vào cửa hàng quen thuộc, dưới con mắt tinh xảo thì hắn sẽ tìm ra chiếc váy đẹp nhất với cô gái mà hắn muốn tặng.

Là một chiếc váy voan mỏng dài ngang đầu gối, có họa tiết chấm bi ở chân váy. Không cầu kì, chỉ là hai đường gân dây áo và điểm thêm một bông hoa trước thắt bụng phải, nhưng lại được hắn để ý tới. Và rồi Ken lái xe về nhà.

z

- Sếp! Dạ... - Tên cai cổng đang tìm mọi cách để liên lạc với bên cổ vấn. Sếp đã có mặt tại trước cửa trại giam, nhanh chóng, Sếp dùng súng bắn trúng màn hình máy tính, mọi sự liên lạc trở nên gián đoạn.

Người đó đập mạnh cửa xông vào, trông vô cùng đáng sợ với đôi mắt đỏ ngầu. Lũ người từ già tới trẻ đều cúi rạp người xuống. Không để ý gì tới chúng, hắn đi nhanh hơn.

-Đoàng! Đoàng! Đoàng! - Hắn bắn mạnh vào ổ khóa, khiến nó bật tung.

Chính tiếng súng ấy đã một phần thức tỉnh Yun. Nhưng còn Moon, chính xác em đang bị sốc thuốc. Cái người được gọi là Sếp đó vội vàng lao vào trong.

Yun đã để cho em chạm vào mình, nhưng cậu không đáp lại, chỉ là đứng im chịu trận. Vừa khi ba tiếng súng xé ngang tai, cậu đẩy mạnh người em ra thêm một lần nữa. Khả năng tự chủ đã quay trở lại đôi chút, nhưng cậu không thể nhận ra cú đẩy vừa rồi cùng với việc bị đập đầu trước đã khiến Moon bật máu. Trán lấm lết vài giọt máu đỏ thẫm, em đã lại lao thẳng vào tường.

Mặt hắn tái nhợt khi thấy cảnh tượng đó, hắn nhảy tới ôm chầm lấy em, mà em thì vẫn như thế, mù mịt trong cái trạng thái không kiểm soát.

Moon thở mệt, em đâu có biết gì, mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Cú va đập mạnh vào tường mà chẳng khiến em đau đớn, chứng tỏ loại dung dịch được tiêm vào cơ thể đã căng tràn. Giờ có biết những ai đang ở đây, chỉ biết bên cạnh mình là một người đàn ông, hắn ta đang ôm chầm, cảm giác dễ chịu vô cùng, một thân hình cao lớn mà vô cùng ấm áp. Em nhận lúc hắn ta không để ý mà giật mạnh chiếc cà vạt màu nâu trầm lại gần, phả hơi thở của mình vào.

Yun ngỡ tưởng đã có người đến cứu nên cậu ngã phịch xuống và buông xuôi. Chết men vẫn đang chế ngự thân thể cậu, nhưng may thay em đã được cứu. Cậu nhắm mắt để cố bình tĩnh hơn, đầu sao, nếu giờ có phải chết cũng mãn nguyện, vì đã chinh phục được chính bản thân mình.

Hắn ngoáy lại nhìn Yun để xem xét tình hình, tiếp đó, lờ mắt trừng trừng nhìn đám người DEVILS cả gan. Hắn tựa một võ sĩ samurai có thể nghiền chết bất cứ lúc nào, tuy nhiên cách tay hắn thả lỏng khi ôm em.

Nồng độ chất kích thích vẫn không ngừng tác quái trong Yun, nhưng vẫn cố gắng để mắt tới Moon, chợt nhận ra cái người đang ôm em đó là một “quý ông” của DEVILS, Yun e sợ hắn sẽ làm hại Moon. Đôi mắt cậu còn mờ lấm, chỉ nhìn thấy em đang cố gắng đưa làn môi mình lên khuôn mặt người đó. Không thể để chuyện đó xảy ra, Yun không muốn em bị tổn thương. Em đâu có tội gì, và em đâu có nhận thức được những việc mình làm, chỉ tại thứ hóa chất quá mạnh đã hủy hoại ý thức của em thôi.

Hắn dùng ánh mắt giận dữ của ngọn núi lửa sắp phun trào nham thạch, dịu lại ngay khi đôi tay em lướt trên gáy, dịu dàng luồn vào từng sợi tóc. Không ai to gan dám làm điều đó từ trước tới giờ, em còn vươn mình và chủ động quay mặt hắn về bên mình, rồi chu đôi môi mềm lia lưỡi liếm quanh rồi áp sát hắn hơn. Hắn bị xoáy vào đôi mắt đen quuyền rũ ấy, không chỉ là xao động mà là bị hút hồn, ánh mắt huyền ảo chứa đựng cả một bầu trời rộng lớn. Moon dẫn tay hắn đến với làn môi em, để hắn phải nín thở để ngón tay đi khắp viền môi. Rồi em từ từ nhắm mắt lại, và hắn cũng vậy.

-Mo...on! - Giọng Yun yếu ớt cất lên, không còn sức để lại gần, vì vết thương bị tra tấn cũng đau lành nhanh chóng được mà giúp cậu đấu tranh với cái người to lớn kia. Chuyện gì đang xảy ra đây, người đàn ông kia định làm gì vậy? - Làm ơn!... - Yun gắng mình dù có thể câu nói chẳng đủ âm lượng tới tai người khác. -... Đừng... hại cô ấy! - Dồn hết sức lực để nói, Yun hét lên rồi cũng ngất vì mệt.

Lúc này cậu còn yếu hơn một đứa trẻ sơ sinh, thì sao có thể che chở cho người khác, dù vẫn biết phải bảo vệ người con gái ấy, nhưng khó quá. Cậu là ai, là một chiến binh tinh nhuệ, một niềm tự hào của WHITE, ấy vậy chỉ vì một lượng nhỏ độc được đã khiến cậu lao xuống vực thẳm, ngay đến thân mình còn không bảo vệ nổi. Cậu chìm dần trong giấc ngủ nhưng lòng vẫn không nguôi.

Arrow dừng lại ngay khi chỉ cách môi em chưa đầy nửa phân, em vẫn đang lén tới, nhưng hắn đã kịp ôm đầu em và ấn xuống ngực. Dừng lại tất cả, Arrow bắn thuốc gây mê vào người Yun.

“Đừng làm hại cô ấy!” - Chính nhờ câu nói này mà Yun đã thoát mạng.

z

Arrow dùng sức mạnh để giữ chặt người em cố định và đôi tay thiếu tự chủ nhỏ bé ấy. Hắn mang em về nhà.

Không muốn tiêm trực tiếp chất gây mê tức thời để làm em ngủ quên, vì lo lũ DEVILS đã tiêm quá nhiều thuốc lắc, cơ thể yếu đuối kia không chịu được sẽ ngã gục, có nhiều trường hợp còn đột quỵ ngay tức khắc. Đám cổ vằn ấy có quyền gì mà hành hạ em tới nông nổi này chứ, em đã phạm sai lầm gì sao? Arrow rít một hơi khí, rồi thở dài. Hắn đắp chăn cho em mà vẫn phải cẩn trọng. Thực tế, những việc em làm phải bị xử tử hình, không bao giờ được dung thứ.

Thoảng có chút áy náy. Bộ luật do chính hắn đề ra cho những kẻ phản bội, đổ dồn hết mọi tội lỗi lên đầu của đứa trẻ con mà cha hay mẹ chúng làm mất vạ. Hắn nhìn em, căng tay mà kiềm chế những hành động thái quá. Điên đầu, sao lại yêu một đứa trẻ tội phạm và bị ruồng bỏ thế này chứ? Arrow trào dâng một nỗi niềm thương xót, trái tim hắn không khô cạn chưa được tưới nước, em lại chính là dòng suối mát lành cuốn trôi trái tim hắn. Thế mà từ khi em được sinh ra tới giờ, hắn đã làm em khổ đau bao lần, ...

Moon vẫn mơ màng trong cơn mộng trường kì, thời gian mới chỉ một tiếng trôi qua, lượng thuốc trong người em vẫn còn chưa đi hết điểm cực đại. Dù bị giữ chặt đôi tay và ép người vào tấm chăn dày, nhưng điều đó không thể kiềm chế những ham muốn ma lực bao phủ tâm hồn, Moon cố gượng mình để thoát khỏi tấm chăn được cho là vô duyên kia. Heroin làm con người trở nên tự tin hơn, và chẳng còn phân biệt được bản thân ta với người đối diện, kể mà em biết kẻ đang bắt ép em nằm im này là ai, chắc em đã rằm rắp nghe theo.

Arrow đứng trước tình huống khó xử. Trước một cô gái mình yêu thương, hắn phải động lòng, đây đúng là cơ hội tốt để phủ nhận cái từ “chị dâu” áp đặt ấy. Em thì khêu gợi trước hắn, từng lộn tóc trêu người sức chịu đựng tưởng như không giới hạn, rồi cả nụ cười chìm đắm trong những khát khao, em cần một người đàn ông lúc này...

Nếu như cho em một cơ hội sống, như là xóa đi bao cơ cực bấy lâu em chịu đựng, biến em trở thành một nữ hoàng được tất cả tôn sùng, chẳng phải sẽ được em tha thứ. Mà sao lại phải cần một sự tha thứ từ một người con gái thấp hèn chứ? Arrow không biết nữa, con tim hắn nói phải là thế, thì sao trái được. Hắn đang mơ về một hạnh phúc, một mái ấm tình thương với người con gái này...

Nhớ ngày ấy, cái ngày đứa trẻ tội nghiệp được che chở dưới một cái xác chết vẫn còn hơi ấm. Giờ thì nó đã trở thành một thiếu nữ, không có gì bất ngờ vì điều đó, quy luật của tự nhiên, từ mầm hạt giống, nảy nở và rồi vươn mình đâm chồi nảy lộc. Gần gũi quá, bao nhiêu tháng qua, chưa một lần hắn lắng nghe nhịp đập con tim mình, chỉ biết rằng sinh ra đã phải thế, về tiếp cái lối đi đã được vạch sẵn bằng nét bút khô

cứng chỉ với những đường thẳng đứt khoát mà vô vị. Đôi khi còn có một cái khuôn mẫu, cái thước để mà hấn chỉ việc kẻ một đường dập khuôn, không có được rẽ mình sang trái, hay lùi lại... Em giống như một đường hyperpol, không có điểm đầu và cũng không điểm cuối, tự do dạo chơi dẫu mặt phẳng vẽ có lấm lét. Em được khóc khi em quá đau, em mỉm cười khi em hạnh phúc, hấn có cố nguệch vào mặt phẳng ấy cũng chẳng thể nén lại dòng cảm xúc dào dạt kia. Trở về thực tại, hấn dù đang giữ lấy những gì coi là quý giá nhất của đời người con gái cho em, em cũng không buông tha...

Arrow đã để Yun được sống, - “Đừng làm hại cô ấy!” - chẳng có kẻ nào hăm hại người ta rồi lại cầu xin kẻ khác cứu người bị hại. Arrow hoàn toàn tin rằng Yun đã tự chủ, hấn khá ngạc nhiên vì điều đó, như hấn lúc này đây còn đang bị kích thích mà Yun lại rơi vào tình thế như em mà vẫn giữ được lập trường thì quả là đáng phục. Vì một thằng trẻ con làm được điều đó, lẽ nào hấn lại không. Arrow kìm lại mọi suy nghĩ, hấn... đồng ý thực hiện lời thỉnh cầu của Yun.

Sau bốn tiếng cố gắng giữ cơn sốc thuốc, cuối cùng Arrow có thể nhẹ nhàng thở phào khi thuốc ngủ đã ngấm vào người em, giờ em sẽ ngủ tới sáng và mong rằng không còn nhớ gì về ngày hôm nay. Hy vọng là thế, nếu không thì chắc em sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình nữa,...

z

Yun thức dậy, người cậu ướt đầm mồ hôi, giật mình khi nhớ lại chuyện tối qua. Giờ này Moon ở đâu? Em đang bị tra tấn? Hay đã xảy ra chuyện đó với cái người đàn ông mặc bộ vest trắng có thắt cà vạt màu nâu trầm? Yun tự trách mình đã không bảo vệ được em, cậu ân hận quá, nếu khi ấy tỉnh táo hơn, thì bằng mọi giá, kể cả phải liều cái mạng này thì nhất quyết sẽ vùng dậy. Người đàn ông đó, đã từng gặp ở bữa tiệc giao hảo, cậu nhớ như in, cái ánh mắt hấn ta nhìn Jess trông rất đáng sợ, như vừa trêu người lại vừa muốn nuốt chửng, vậy thì Moon sẽ ra sao? Yun tức mình rung mạnh thanh song sắt, cậu gừ lên một cách bất lực. Chẳng một thằng đàn ông nào, khi người con gái mình yêu thương bị rơi vào tay của kẻ khác, trong trạng thái như thế, mà không thể nổi giận...

Nhưng biết em ở đâu mà tìm...

z

Ken đã đợi Arrow từ trước, ngay khi tiếng ô tô to dần, hấn mở rèm và chờ. Arrow lên lầu với khuôn mặt vô cùng tức tối. Dù rất nóng nhưng Ken tỏ ra bình tĩnh, định để Arrow lên tiếng trước.

Arrow không đời nào chủ động lên tiếng khi mà người khác trông mong gì từ hấn, được thôi, để xem anh ta có dám nhắc cái từ “chị dâu” trước mặt mình không!?!

Nhìn vào ánh mắt Arrow, hấn đã biết tình cảm của cậu em mình, giống như hấn. Không chờ đợi thêm, Ken lên giọng:

-Sao rồi? - Chính là Ken muốn hỏi Moon đang ở đâu, chỉ là một câu hỏi thừa vì hấn biết đáp án, tuy nhiên muốn hỏi tình trạng của em nữa kìa.

-Ai sao? Cái gì sao? - Arrow thích trêu người.

-... Moon! - Cuối cùng thì Ken cũng phải thoát ra cái từ đó. Hấn nhớ không nhầm thì tên em hấn chỉ phát âm không quá 3 lần từ trước tới giờ.

-Anh! - Arrow sắp không kiềm chế nổi sự tức giận, hấn tiến tới và nắm cổ áo của người ngang hàng. Thật nực cười khi vô trách nhiệm trước một báu vật, hấn đã “cho” anh trai mình mượn, một là để giết ngay từ đầu, hay đã để được tồn tại thì tuyệt nhiên phải gìn giữ tới cùng. Thế mà điều gì đang xảy ra đây, Ken đã đứng ngoài cuộc hay khoanh tay đứng nhìn lũ DEVILS giở trò.

-... - Ken đứng yên, lần đầu hấn thấy Arrow đi quá khuôn phép, hấn là đang vô cùng khó chịu, cáu giận. Đúng là Arrow đã quá yêu Moon rồi, nhưng hành động này liệu có phải Moon đã bị làm sao?

-Tôi nói cho anh biết! Nếu đã từng nghĩ tôi coi Moon như một thứ hàng thì đúng rồi đấy, tôi thừa nhận, nhưng giờ thì thứ hàng đó phải về bên tôi, bắt di bắt dịch. NGHE RÕ CHƯA! - Arrow nghiêng răng và siết chặt hơn cổ áo Ken, hấn lừ mắt để thông báo rằng, nếu không biết điều thì sẽ phải chịu một cú đánh trời

giáng của hắn. Rõ là giờ thì hắn chỉ coi Ken như một thằng đàn ông tầm thường. Một khi đã cất lên cái từ “chị dâu” trong buổi tiệc đêm hôm ấy, đòi hỏi Ken phải có trách nhiệm trước người con gái đó.

-Cậu là gì của Moon mà được nói câu đó? - Ken lưỡng lự sẽ bị chính Arrow hỏi lại, nhưng hắn vẫn muốn nói.

-Là gì cũng được, nhưng không bao giờ là em chồng - Arrow vẫn không giảm phong độ, hắn không thích nhắc lại những câu hỏi của người khác.

-... - Arrow đã trả lời thông minh lắm, Ken thích câu trả lời đó, hắn thấy ở Arrow một thứ tự do giành cho Moon, không giống hắn - Được! - Ken đẩy tay của Arrow ra, hắn chỉnh lại vạt áo - Nhưng chưa bao giờ ta thua cậu cả! - Thế thượng phong trở về với hắn.

Arrow như càng điên tiết hơn, từ đêm qua, hắn đã điên với lũ người DEVILS, cả thằng nhóc Yun và Moon nữa. Nay lại thêm một người đổ dầu vào vũng lửa rực cháy.

-Bình! - Arrow không nể nang dùng cú đấm nhắm thẳng vào mặt Ken. Nếu như lúc này có súng trong tay, chắc hắn cũng đã bóp cò luôn.

Không kịp phản kháng, Ken lĩnh trọn một vố đau, rơm rớm máu. Má trái hắn đỏ ngầu, hiện rõ nắm đấm của Arrow. Ken nói đúng, hắn luôn đi trước Arrow một bước, cao hơn Arrow một bậc, vậy nhưng tất cả đều lắm tướng hắn hơn Arrow nên được làm thủ lĩnh mà chưa ai từng nghĩ, là do số phận. Arrow đâu có kém cạnh gì, chẳng qua chỉ là hắn sinh sau và cha của hắn cũng chỉ là người thứ hai. Cha truyền con nối đúng trong trường hợp này, Arrow đã nhịn nhục quá nhiều, hắn thường phải nín thở mỗi khi bị cha chỉ trích về những gì mình đạt được, ông ta đâu quan tâm đến rằng, những việc Arrow làm thậm chí còn đạt kết quả hơn cả Ken, chỉ là Ken đã ở vị trí quá cao, chẳng ai có thể dám không “tâng bốc”.

Arrow bỏ đi ngay, hắn cũng không muốn xảy ra cuộc chiến giữa hai anh em, dù sao thì hắn cũng đã quen với những kiểu bị xúc phạm thể này rồi, hết cha, rồi tới mẹ, giờ thì là anh mình. Nhưng hắn vẫn tin, sẽ có một thứ hắn sẽ phải hơn Ken, không đời nào mọi thứ đều hoàn hảo cả. Có lẽ nào, sẽ là em! Thôi thì hôm nay, và những ngày đã qua, hắn chấp nhận nuốt một trái đắng!

z

Ruby rút một điều xì gà, quý cô nở một nụ cười thâm độc.

-Con nhỏ đó sao rồi?

-Kế hoạch đã thất bại! - Một lão già từ bên cổ vấn hậu thuẫn với cô gái quyền quý này.

-No no! Sao ta nghe nói, Arrow đã đến cứu nó? - Cô ta gọi tên cái người mà đáng lẽ phải là Sếp của mình một cách thiếu tôn trọng, chứng tỏ, những ham vọng của cô ta lớn lao.

-Chính xác, nhưng đó là thất bại, chúng tôi xin lỗi vì không giết con nhỏ đó được. - Thêm cô thư kí đi cùng lão già dè dặt cất tiếng. Ngay đến cô thư kí này nhìn người phụ nữ tên Ruby kia còn thấy mê mẩn, có chút đồ kị phụ nữ, thì những đám đàn ông trong đây đều ngất ngây trước vòng một cực chuẩn ấy.

-Ta lại thấy thành công! Con nhỏ đó cho luôn Arrow - em rể ta, đâu liên quan gì đến Ruby này!. Hay đấy, có thêm Arrow sẽ là một quân cờ trong bàn cờ vốn rất đẹp ! Ha ha! - Quý cô nở một nụ cười vô cùng quyến rũ, hương thơm trong hơi thở toát lên nét sắc sảo trong từng lời nói.

-Ý là... - Ông già do dự.

-Ken à! Chẳng không thoát nổi ta đâu! - Cô ta nhìn thẳng vào bức tượng con chim đại bàng và nói.

z

Moon mở mắt, đầu vẫn còn chong chóng quay vòng vòng, đã ngủ một giấc dài mà người vẫn mệt mỏi. Sau khi vươn vai, em nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường màu đen. Còn Yun, cậu không có mặt, Moon trấn tĩnh lại, nếu như em nằm trên giường Sếp thì Sếp ngủ ở đâu, em quay mình sang bên, ơ, không có chiếc giường màu trắng nhỏ kê gần. Moon giật mình, căn phòng với tường làm bằng bê tông, đồ vật trong phòng khác hẳn những thứ mà em vẫn thường nhìn.

-Yun! - Moon chưa thể ngồi hẳn dậy, nhưng tình thương em dành cho cậu thì có thể.

Rồi cánh cửa phòng mở, có bóng người bước vào, Moon không dấu khỏi sự lo lắng, tiếng chân này em không nghe quen, nhưng nếu để ý kĩ thì đã từng có những kỉ niệm. Arrow bước vào, tay hắn cầm một cốc nước và tay bên kia là một nắm thuốc. Tiến lại gần em, hắn không hề tỏ thái độ như lúc nhỏ. Moon không tin vào đôi mắt mình, là Sếp nhỏ chứ không phải một ai khác, em dụi mắt, hay chẳng em đang nhìn nhầm, vì giữa hai người Sếp có kha khá điểm giống nhau. Nhưng không, em không nhầm, đôi mắt màu đen cô độc đó không bao giờ có thể quên được. Chính là đôi mắt đã “trao” cho em những tháng ngày ác mộng, và cũng chính là đôi mắt lưu luyến nhìn em khi em bước đi cùng Ken.

Lại là một tai họa gì nữa đây? Không bao giờ em gặp hai người Sếp của mình mà không nghĩ tới hai chữ “tai họa”. Tự nhiên lại nhói đau nơi đỉnh đầu, ngày ấy không ai khác ngoài con người này đá chân vào đầu mỗi khi gọi em dậy để sai bảo. Em đau lắm, một nỗi đau còn ghê sợ hơn thế, là hình bóng cuối cùng của mẹ hiện về,...

Arrow đến bên, hắn đã “ưu tiên” cho em được nằm trên giường mình, nhẹ dùng cánh tay nâng em dậy. Từng cử chỉ của hắn như dòng điện xoay chiều vậy, tại sao lại là xoay chiều nhỉ? Vì trước đây có bao giờ hắn nhẹ nhàng tới thế, luôn dùng ánh mắt khinh thị để soi, giờ lại thay đổi hoàn toàn,... Em cảm nhận thấy cảm giác ấm áp lạ kì mỗi khi hắn vuốt nhẹ vào làn tóc rối, tê liệt khi hắn đỡ ngồi dậy. Em chỉ có thể thở bằng miệng khi này, ngược lên nhìn hắn khi đưa ly nước cho. Ngồi cạnh mà đỡ lưng cho em, hắn vẫn có thể lấy vài viên thuốc đưa uống. Moon cũng chỉ biết làm theo, mấy viên thuốc con nhộng này là để đề phòng loại thuốc gây nghiện kia sẽ để lại tác dụng phụ. Arrow tránh cho em bị nghiện, hắn biết loại thuốc lắc này đối với người có sức khỏe thì chỉ kích thích một lần thôi, nhưng với em thì khác.

-Uống hết đi! - Chỉ có em là được nghe thấy chất giọng trầm ấm truyền cảm này.

-Dạ! - Moon vẫn luôn có thói quen trả lời lễ phép, em đã được nhiều người “rèn” cho.

Arrow nhìn em uống thuốc và mỉm cười, thoáng buồn. Em bỏ hết cả nắm viên vào miệng, rồi uống một hớp nước nhiều. Chợt nghĩ, mình thế này còn Yun ra sao? Em là thế mà, không bao giờ quên được những người đối xử tốt với em đâu. Em không thể uống ực khi nghĩ tới cậu, có lẽ nào là đã chết?

Arrow vuốt cổ cho em, bàn tay ấm nóng chẳng thể nguôi ngoai nỗi lo bên trong, em gần như sặc nước, nhưng phải cố để không làm Sếp ghét bỏ.

-Hỏi về Yun hả? - Arrow thừa đoán ra, không biết mới là lạ. Hắn cũng không muốn trả lời, nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt và hoang mang kia thì mọi điều đều tan biến - Vẫn sống, đã được trị thương- Câu nói của Yun vẫn còn có giá trị với cậu nhiều lắm, đơn giản, Arrow không muốn để em ghét và cảm hận mình thêm nữa, mẹ em đã là nỗi đau không thể bù đắp, thì không nên phạm thêm một sai lầm với người bạn tốt của em.

Moon thở đều hơn khi nghe thấy những lời nói đó, dù có đôi chút nghi ngờ nhưng hình như Sếp không nói dối. Em ngoan ngoãn nuốt hết số thuốc. Có phải nếu muốn một đứa trẻ vâng lời nên chiều chuộng nó, đúng rồi, em như thế, chỉ cần đối xử tốt sẽ mỉm cười. Arrow nhìn thấy nụ cười bình an nở trên môi em, dù rằng vì lí do nào nụ cười ấy mới nở.

Một sự thật đối lập giữa em và hắn, hắn chỉ thích những cảnh máu me và chết chóc, tàn bạo... trong khi đó, em muốn được nhìn thấy màu xanh nơi cuộc sống.

-Yun là gì của em? - Arrow lên tiếng, hắn vẫn đang dang vòng tay đỡ lấy em còn mệt.

-... - Khá bất ngờ, lần thứ hai Sếp dùng từ “Em” để giao tiếp, Moon nhận thấy sau khi trở về từ Green, không chỉ Ken mà Arrow đã có những cử chỉ khác lạ,... ban đầu em có phần chối từ, nhưng trước ánh mắt không thể nói lên sự căm ghét của Sếp, cũng dần tiếp nhận - Là bạn cùng lớp! - Nếu mà đem cái từ “bạn trai” ra nói, thì hẳn Yun sẽ chết ngay lập tức, linh cảm cho em biết điều đó, từ trước tới giờ, người nào thân thiết hay bạn mèo Mun đáng thương của em cũng đều chịu cái chết thảm hại cả.

-Vậy có biết tại sao ta lại để cho cậu nhóc ấy được sống? - Giờ thì Arrow đã học được cách tôn trọng em và những người xung quanh em.

-Không ạ! - Moon cúi mặt xuống, chỉ cần Yun còn tồn tại.

-Vì hần đã cứu em! - Arrow đặt Yun ngang hàng, câu trước mới dùng từ “cậu nhóc”, thế nhưng ở một khía cạnh nào đó, hần thâm cảm ơn Yun.

Moon không hiểu, em mới là người cứu cậu ấy, sao lại thế, mà thôi, em không suy nghĩ nữa, tốt nhất đừng nhắc nhiều tới Yun, ngộ nhờ Sếp đổi ý ghét bỏ em thì...

Arrow siết vòng tay hơn, tấm lưng em nằm trọn trong hơi ấm, hần muốn đem đến hơi thở mới cho cuộc sống màu rêu của em. Hần nhận ra một điều, cô gái này cần có tình thương, chỉ cần đối xử tốt với em, sẽ được em tha thứ.

-Mes không cùng nhóm máu với em! - Arrow suy nghĩ kĩ khi nói ra.

-Dạ, em nhóm máu AB, còn anh ấy em không biết - Moon suy ngẫm, trong một gia đình đầu nhất thiết cứ phải cùng nhóm máu. Nhưng em chưa hiểu ý Sếp, đối với em, có ai khác ngoài Mes. Arrow đã có câu trả lời cho dòng máu đang chảy trong người em, không phải của gia đình Mes, chỉ là hần vẫn chưa tìm ra cha mẹ cho em được thôi. Chứ ít, điều đó cho thấy, hần không phải là kẻ sát nhân đã cướp đi mẹ ruột của em. Nhưng điều mà hần băn khoăn, Mes có một người em tên Moon là sự thật.

Arrow hoàn toàn khác với những gì Moon đã nghĩ, hần trở thành một con người khác khi bên em. Trong mỗi cử chỉ đều cho thấy con tim hần đang tồn tại, không chỉ vậy mà còn có sức mạnh khiến những thứ xung quanh phải nóng dần đều. Hần đỡ em dậy và chẳng đợi cho phép đã bế bổng em lên, đưa em qua gian phòng bếp. Ở đó đã chờ chục mâm cơm thịnh soạn, đặt em xuống ghế, hần lấy một cái ghế khác ngồi ngay cạnh. Không để em động tới bất kì thứ gì trên bàn, Arrow gấp một bát đầy áp thức ăn, để bón.

Sếp đang coi em là một đứa trẻ lên ba? Moon không thích điều đó, chưa bao giờ em tỏ thái độ khó chịu như lúc này, em chối đẩy thìa thức ăn sắp được “dĩ” tới miệng mình. Em nhìn lại Sếp bằng ánh mắt cương quyết và có phần giận dữ. Điều có lí do cả, em ghét Arrow, thật sự điều đó không bao giờ thay đổi được.

Có những lần tim em đập nhanh khi ở cạnh Sếp, nhưng thường xuyên nó bị bóp ghẹt. Sếp coi em là đứa trẻ con, ý Sếp cộng với hoàn cảnh này, em không nghĩ là Sếp trêu ngươi mình, mà là thương hại. Cái hành động “bón” thức ăn chẳng phải thường do các ông bố bà mẹ làm cho đứa trẻ bé bỏng, từ lúc sinh ra, em không được ăn một bữa cơm có tình thương mẹ cha. Thế đấy, cái kẻ đã chỉ đạo giết mẹ lại đang ban cho em một ân huệ - được làm con hần! Nhục nhã, có thể chỉ do chính bản thân nghĩ thế, nhưng khó chịu lắm, em ghét cái cảm giác tù tội này, tại sao, chưa bao giờ em dám chống lại những cái người này?

Moon đẩy cánh tay hần ra, thử một lần dám, một lần để cho biết em cũng có quyền được thở trong cái xã hội này. Giọt nước tràn ly, em đã chịu quá nổi rồi,... tại sao bất cứ ai trên thế gian cũng có quyền giẫm đạp lên em chứ, không thể chịu đựng được nữa, bao tháng ngày qua, loài người áp đặt lên em gánh nặng định kiến. Họ cho rằng vì em là một con búp bê dễ rồi thỏa sức sỉ vả và đánh đập. Em không biết đau ư? Mấy đứa trẻ ở cô nhi viện ấy, chúng không coi em là người, chúng ép em ăn cơm cùng với mấy con vật trong khu trang trại gần nhà. Thức ăn thì trộn lẫn toàn những món thừa, thịt gà không còn chất, hay xương sườn nhai dở, canh cá cũng chỉ toàn xương dăm, tạp nham. Em đã từng phải khóc để nước mắt cuốn thức ăn, em chỉ cần một bát cơm để no chứ nào đâu có gì mong hơn, em đói lắm cũng đâu có ai hiểu, nên phải cố mà ăn dù không dễ gì có thể nuốt. Còn nhớ, em đã từng bị cậu nhóc lớn nhất trong đám người ấy dùng dây thừng buộc cổ và bắt làm cún. Nó to lớn và đè bẹp tấm lưng nhỏ bé của em, không thì đem ra làm chó trước những bé gái khác. Em bị bắt bò vòng quanh sân, rồi phải dùng miệng ngoạm những thứ bẩn thỉu. Những khi ấy con tim quặn đau, không có ai bảo vệ cả. Chúng, những đứa trẻ ở cô nhi viện cũng chỉ ngang hàng với em thôi mà, thậm chí cha của chúng còn thua kém cha em nhiều, nhưng sao khổ quá. Rồi khi biết mình có cái tên là Moon, lại thêm những tháng ngày đen tối nữa che lấp trang giấy, em không muốn nhớ lại... Nước mắt chảy ra giàn giụa, có nước mắt là vẫn còn màu trong thuần túy. Arrow để em gào to, em khóc hần là sẽ được thoải mái, hần biết em vẫn đang căm thù nhiều lắm, nếu như không là Sếp, tin rằng em sẽ chĩa dao vào hần rồi. Nhưng những giọt lệ long lanh kia còn hơn cả nỗi đau, giống như con tim bị cạo mất lớp da bảo vệ, rồi sát muối... xót lắm, Arrow thương em nhiều. Hần muốn dùng tất cả khả năng để em được hạnh phúc, nhưng hần không đúng cách rồi.

Moon đơn giản chỉ gào lên, hần không thể nghe hiểu em cất lên tiếng gì, không thể nghe thấy tiếng Mẹ trong những câu nói vô nghĩa của em. Em không dám gọi, chỉ tại hần, em sợ đến nỗi không thể thoát ra hai chữ cái ấy, sao bất kì ai cũng có quyền gọi mẹ mà em lại không,... Ôi, em ơi, em không có ai để gọi lên

thành tên cả, ai có đủ khả năng bảo vệ em, hay ai là người ngu ngốc “bảo lãnh” cho em chứ? Em chông chênh giữa mael chèo không phải do em được giữ, em bơ vơ trước kiếp người, sao lại để em được sống mà không có ai ột điểm tựa.

Là vì ai mà em phải thế, là vì chính con người em ư? Em có tội gì? Em làm điều gì trái ý ai? Em bị dày dọ thể này... sao không thể tìm được lí do, được thôi, nếu cho em một lí do thỏa đáng, thì để em chịu thêm thế này hay biết bao niềm đau nữa thì cũng đáng. Nhưng, dù có tìm kiếm cả đời cũng không thể biết. Chính tại nỗi sợ hãi tới cực điểm, em mới có thể tìm được không gian cho con tim mình, em khóc rất nhiều, và cũng không còn trông mong gì một bờ vai nữa...

Anh trai của em ơi! Tất cả là tại anh đó, em tin là có anh, tin mình sẽ được làm người khi gặp được anh,... thế mà em lại nhận được những gì, em khản cả tuyến lệ rồi, cạn khô tất cả vì đợi chờ cái từ “Em” anh dành cho,... Mes cũng đâu có coi em là con người chứ,...

Đến khi chỉ còn nứt nẻ mảnh đất khô cằn, em vẫn chưa thể tìm ỉnh một hạnh phúc giản dị, vậy mà bắt em chờ đến khi nào nữa đây. Ước mơ của em đã hoàn thành rồi, em đã gặp được anh mình rồi thầy, em chỉ cần thế là đủ rồi, cảm ơn cuộc sống vì đã cho em được có một điều hạnh phúc. Giờ thì em không cần gì nữa, mà đúng hơn là không dám mơ gì nữa.

-Anh xin lỗi! - Arrow ngập ngừng, rất khó để nói ra. - Nếu muốn, anh có thể mang lại cho em mọi thứ đã bị đánh mất - Arrow nhắm mắt rồi lại mở ra sau khi đã nuốt được những lời chân thành nhất. Nếu phải lên trời xuống bể cũng sẽ cố gắng tìm lại gia đình cho em.

-... xin ... lỗi - “Ông trời” đang xin lỗi em đây à, ông ta muốn em sống, em phải sống, rồi muốn em ra sao thì ra, để rồi thản nhiên vậy ư. Gối trong hai từ ấy mà cuộc đời em đón khổ thế này thì thật “hào phóng” với em quá. Em đâu có được dạy cách đánh vần từ “cảm ơn” để mà trả lời trong lúc này. Một món ăn mà cố tình bỏ muối lại bắt người dùng phải nói ngọt là sao?

Arrow không đủ tư cách để an ủi em. Hắn chỉ biết đếm những nắm đấm từ cánh tay nhỏ bé kia. Em không dám làm đau Sếp, chỉ là đang tự hành hạ bản thân. Ai mà chạm được vào “ông trời” cơ chứ, Moon chẳng cần ai ban cho em cái chết nữa, em tự làm được. Không được quyền dùng dao để một nhát vĩnh biệt, một cái đấm, rồi nhiều cái đấm như thế, hàng trăm, hàng tỷ cái nữa sẽ đưa em yên nghỉ được thôi mà.

Một giọt nước lăn dài trên gò má, chẳng đủ để xoa lấp bất kì thứ gì, Arrow muốn ôm em quá, nhưng không thể, hắn không có quyền được đụng vào người em.

Chiếc áo em mặc nay đã ướt đẫm, toàn là niềm đau thôi, sao chưa bao giờ em có thể khóc lên vì hạnh phúc được chứ? Hạnh phúc thì sạch sẽ, còn em quá dơ bẩn để nhìn thấy hướng hồ được chạm tới. Hạnh phúc treo lửng lơ để ai cũng đón lấy, còn em què quặt nên không thể,... Hạnh phúc là đốm sáng trên khung trời, là ánh sao muôn màu lung linh, em mù rồi nên không thể nhìn được, hạnh phúc là bản giao hưởng miễn phí, nhưng em điếc rồi còn đâu,... Cuối cùng em có gì để đón lấy? Chỉ có một cái thúng to dùng để chắt chứa bóng đêm u tối.

Em cười ngây dại, một nụ cười nhạt nhèo tới vô hồn. Em cười vì cái thúng ngày càng to ra, càng có thể vơ nhiều thứ hơn. Không thể tìm lấy một nguồn sáng trong ánh mắt, hay một dấu hiệu của sự sống trong em, không còn lấy một tia hy vọng. Arrow đã sai rồi, hắn đã làm em đau thêm lần nữa, và là cái lần kịch điểm. Vì muốn chăm em được sức khỏe, vì em quá gầy, mà đã biến em thành đúng một con búp bê da đen bị kì thị.

Ánh dương hiện lên sau một đêm mưa lớn, Arrow mở rèm để đem tới sức sống cho căn phòng. Đêm qua em sốt rất cao, nhưng em đã cố ngượng dậy để nhìn ông mặt trời. Hắn chủ động chải tóc cho, em thì không còn quan tâm đến những thứ xung quanh nữa. Mái tóc không được quan tâm tới, trông khô và chẻ ngọn nhiều quá, xơ xác, Arrow luôn ngón tay vào và ngỡ rồi, hình ảnh ngày trước mẹ đã từng chăm sóc tới người chị gái, ùa về. Ngày ấy hắn núp một góc quan sát tình mẫu tử của mẹ, mẹ quan tâm đến chị ấy lắm, còn hắn thì bỏ mặc. Chị mắc nhiều thứ bệnh và luôn trong trạng thái sẵn sàng xạ trị. Mỗi sáng mẹ vẫn chải đầu cho, nâng niu từng sợi tóc ngày một với dần đi. Mẹ là một phụ nữ độc ác, nhưng lại hiền từ với chị, nếu không núp và dõi theo, chắc không thể nhìn thấy mẹ cười hiền tới thế nào đâu. Arrow trống rỗng, lúc nào hắn cũng chỉ là người thứ hai.

-Em có biết Mẹ thiên vị với tất cả trừ anh không? - Arrow hướng về phía Mặt Trời, em đã đi thủng vào tim gan hấn rồi.

-Không muốn nghe! - Moon bíp chặt tai, em chỉ giả vờ để đánh lừa bản thân, hóa ra em vẫn còn tha thiết được sống lắm. Đối với em, Arrow không có nhân cách để nhắc cái từ “Mẹ”, một đứa trẻ 6 tuổi cướp đi mạng sống của người mẹ từ một đứa bé sơ sinh thì có thể tự do nhắc tới danh từ ấy?

Em không muốn nghe, hấn đượm buồn, có những nỗi buồn khi chia sẻ sẽ được vui bớt, nhưng không thể chia thêm nỗi buồn cho em được. Arrow đứng dậy và ra khỏi phòng, hấn để em tự do. Giọt nước mắt đã vương trên mái tóc em, hấn lẽ nào lại khóc?

Cũng có một đứa trẻ khao khát được tình thương giống em, nhưng cách thể hiện sự đồng cảm tàn bạo và đáng sợ quá!

Nếu như biết mở lòng với em ngay từ đầu, hấn giờ có lẽ hấn đã được là một phần trong cuộc sống em rồi, nhưng mọi chuyện đã lỡ, điều quan trọng là cần biết vực dậy, và nỗ lực không ngừng rồi sẽ có một ngày khác, ngày bình minh.

Arrow dựa tay vào tường ngắm nhìn em, một tâm hồn cô độc. Dưới ánh hào quang, em tựa một thiên thần bị mất đi đôi cánh, muốn giữ bỏ để bay lên thiên đình nhưng không thể. Ánh mắt nâu trở lại vào trong, rồi vô tình dừng lại chỗ hấn, và nhìn hấn. Cái ánh mắt này, hấn đã từng nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ? Quen quá, cũng là khi hấn lẻ loi có một ánh mắt đã nhìn hấn như thế, là ai vậy, không nhớ nổi nhưng rõ lắm, cả dáng người thanh mảnh kia,...

Cái ánh mắt này, hấn đã từng nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ? Quen quá, cũng là khi hấn lẻ loi có một ánh mắt đã nhìn hấn như thế, là ai vậy, không nhớ nổi nhưng rõ lắm, cả dáng người thanh mảnh kia,...

...

9. Chương 09

Chương 09: Người quen

Thêm một đêm nữa Arrow mất ngủ, chiếc ghế sofa không đủ để trải mình. Nằm suy nghĩ, hấn vẫn chưa thể tìm thấy ánh mắt tựa mặt nước phẳng lặng, nhưng lại có chiều sâu ấy ở đâu. Giờ mới để ý kĩ, ngoại trừ má lúm đồng tiền thì giữa Mes và Moon chẳng có điểm gì giống nhau, Mes đáng người cao to tựa giống hấn, còn em thì mảnh người. Nếu cùng huyết thống cũng có thể một trong hai thuộc gen lặn, nhưng bằng chứng xét nghiệm ADN thì không thể chối cãi được. Có hai giả thuyết được cân nhắc, một là Mes không phải con người phụ nữ hấn đã sai sát thủ giết chết đó, và khả năng thứ hai là Moon không phải con của gia đình Mes. Vậy thì em thuộc về ai? Arrow rít một hơi dài, thở ra điềm tĩnh.

Cách đây 18 năm đã có sự phân hóa giữa hấn và Ken, DEVILS yêu cầu Ken giết chính em mình để kiểm chứng mức độ độc ác và Ken đã thắng tay, từ đó hình thành người thủ lĩnh tối cao trong cấu trúc của DEVILS. Như thế thì Moon khoảng bằng tuổi đứa em đó. Không rõ là trai hay gái, nhưng hấn thiên về giả thiết đó là đứa bé gái chứ nếu không nó đã được sống để tiếp sức cho hai người anh trai rồi. Rắc rối hơn nữa là Mes cũng có người em sinh ra trong khoảng thời gian ấy. Như vậy, liệu có cả thấy bao nhiêu đứa trẻ đã sinh ra?

Ken đã biết tới cảm giác trống vắng chán nản tới nhường nào. Bất cứ mỗi khi làm việc gì cũng đều nghĩ tới Moon, em ít nói, hần cũng vậy, nhưng sao mà đọng lại trong lòng nhiều hồi ức. Khi thì nhìn thấy thiên thần đang ngủ, hay là mái tóc rối lúc gỡ áo ra khỏi đầu vì hần đã ném thẳng vào, rồi là vụng về khi em rán trứng, cả cái dáng ngồi bên máy tính giống hệt hồi nhỏ, tâm hồn trẻ con ngốc nghếch,... đều làm con tim hần không ngừng thổn thức. Hần biết em đang ở chỗ Arrow, nhưng chẳng thể nào đến mà “đòi”. Cả khu DEVILS.4, có bao nhiêu chỗ dành riêng cho Sếp nhỏ, giống như ngôi nhà của hần đây, nếu đi tìm từng nơi một vậy là không tôn trọng người đồng cấp. Nhìn vào sự tức giận, hần biết Arrow không thể đối xử tệ, có khi còn tốt hơn hần kia, biết em muốn gì đây?

Ken không hề biết chuyện Moon đi cứu Yun và những hệ lụy đã xảy ra, hần thường không hay kiểm tra mạng an ninh vì Arrow đã thay mình làm. Thế nên cũng chưa “khùng bố” lũ DEVILS, theo hần nghĩ, có thể em đã bị bọn người dối hơi ấy dận dò một vài điều, nhưng hần không thể dám động tới một sợi tóc. Họ biết nghĩ đến sự hưng thịnh của DEVILS nên mới làm thế, ai có thể ngờ được người hần chọn lại là em, dấu sao nghĩ tới lòng trung thành, hần chỉ nhắc nhở và yên tâm thế là đủ. Nhưng nếu để chọn một người phụ nữ có khả năng gánh vác trọng trách cánh tay phải của Đại Bàng Trắng thì không phải Moon, hần được sinh ra bởi hai con người tài giỏi vô cùng, lẽ nào con trai hần lại không được như thế, Ken còn muốn con trai phải hơn mình thật nhiều để DEVILS càng ngày lớn mạnh hơn. Moon thì không đáp ứng được yêu cầu đó. Chọn Moon, đồng nghĩa sẽ để cho con mình đi theo sau em nó - tức là con trai của Arrow. Không đòi nào, đối với một người đàn ông, sự nghiệp luôn là trên hết. Nhưng kẻ tham lam luôn muốn có tất cả và sẽ làm mọi cách để có tất cả, đó là suy nghĩ của hần.

Vậy là hần vừa muốn có em lại vừa muốn có DEVILS.

z

Không phải thay đổi, mà trước bất kì ai đối xử tốt Moon đều thế. Không phủ nhận hận thù dành cho Arrow, nhưng hần lại quá đối ân cần như một con chim bị nhốt trong lồng sắt han gỉ, bị thờ ơ không quen được yêu thương nay có bàn tay con người mềm mỏng nâng niu. Arrow luôn để ý thái độ của em trước khi chủ động đề nghị điều gì, sau hôm em gạt thìa thức ăn đó, nhiều khi cảm giác như hần sợ em, ánh mắt hần buồn tới thấu xương mỗi khi bị từ chối sự quan tâm.

Em thích mỗi khi ngủ có ai vuốt tóc như lúc này, dễ chịu và tình cảm lắm, rồi chìm dần vào giấc ngủ và không còn lo lắng những cơn ác mộng rình rập. Moon chợt tỉnh giấc lúc nửa đêm. Trong căn phòng ngủ duy nhất này không có ai khác ngoài em, Sếp có thể ra ngoài chăng? Em ra khỏi giường vì thấy khát cổ, cần uống chút nước. Đi qua phòng khách, giờ thì em đã biết Sếp nhường cái giường to lớn để nằm trên chiếc ghế bành. Nhìn Sếp ngủ mà thương quá, co ro vì chiều dài chiếc ghế có hạn, chân Sếp thừa ra những hơn mười lăm phân, còn mái tóc đã bị ép chặt, đôi tay khoanh lại, không có gối càng thêm vẻ khổ sở. Moon vào trong giường rồi lấy gối và chăn đem ra, nhẹ nhàng đầu Sếp lên hần thành ghế để chèn gối êm. Chắc là mẹ không thương Sếp rồi, nhưng em biết được một tình thương mãnh liệt ẩn chứa sâu thẳm trong con tim Arrow.

Moon về phòng vì không muốn làm Sếp tỉnh. Chiếc dây trên cổ đã lại trở về bên, mấy hôm em suy nghĩ không biết đã làm rơi ở đâu, là vì khi ngủ lúc này, Arrow đã trao lại. Chữ “K” sáng lấp lánh, giống như bùa hộ mệnh, nếu Arrow không nhặt được nó, thì chưa chắc đã tìm được chỗ của em và Yun. À... không biết Sếp lớn đang làm gì vào giờ này, liệu có đang tìm em, hay đã quên em rồi?

z

Người đầu tiên trong buổi sáng ngày hôm nay Moon nghĩ tới là Yun, tin theo lời Sếp, Yun vẫn an toàn, nhưng cậu có thể chịu được cái cảnh ở trong bốn bức tường màu đen mãi không?

Arrow sau một giấc ngủ say đã tỉnh. Em ngồi ghế đối diện từ rất lâu rồi. Arrow ngồi dậy, hắn không vươn vai dù khá mỏi cơ. Gối và chăn này là em mang cho hắn đấy ư? Bỗng nhiên hắn bật cười, trong tiếng cười trộn lẫn niềm vui và sự thương hại. Thương hại chính bản thân. Chỉ là một nụ cười thôi, mà có tác dụng gắn kết những mảnh vỡ quá khứ, em đáp lại cũng bằng một nụ cười, âm áp và hồn nhiên.

-Sếp ngủ ngon chứ? - Em ngỏ lời.

-Ừ! - Arrow uống cốc lọc nước Moon đã chuẩn bị sẵn trên bàn.

-Có muốn làm việc gì không? - Moon thích giọng nói cổ tở ra lạnh lùng mà bị lòi ra sự quan tâm của hắn như thế.

-Dạ! Không ạ!... - Moon lưỡng lự - Nhưng...

-Nghĩ về thằng nhóc đó à? - Arrow quả là tinh ý. Nhưng hắn tin việc em mang chăn cho không xuất phát từ mục đích này.

-Không... không phải! - Chưa được đối xử tốt lâu, em đã dám đòi hỏi là không được, mà Yun lại thuộc tổ chức đối kháng DEVILS.

-Vậy thì không cho gặp nữa!

Cơ hội đến mà không biết nắm lấy thì quả ngu ngốc, em hiểu điều đó, ánh mắt sáng lên. Arrow đứng chờ ở cửa, khi yêu người ta không thể hiểu được những việc mình đang làm, chỉ cần được thấy nụ cười rạng ngời, hắn sẵn sàng làm tất cả. Cho em gặp Yun thì có gì đáng ngại đâu, thằng nhóc đó là vô hại, không đủ sức áp đảo ai được.

Mọi thứ diễn ra nhanh chóng đến bất ngờ, Moon có đôi chút do dự, việc cho gặp Yun là điều tối kị, chưa hề đề nghị Sếp đã cho phép rồi. Thầm cảm ơn, rồi em nhanh chóng đuổi theo bóng Sếp đã đi cách mình một đoạn. Arrow không thể biết được người con gái ấy đang nhìn mình bằng ánh mắt cảm ơn và yêu mến đến mức nào đâu, hắn đi thẳng và không ngoái lại. Việc cho em được đi học ở trường là do chính hắn quyết định, việc tiếp xúc với bọn WHITE ấy cũng để mặc, có khi nào hắn muốn em trở thành một thiên thần?

Ngay khi vừa tới khu trại giam, Moon đã chạy vượt lên và đi tìm phòng của bạn mình. Không biết giờ Yun thế nào? Đã bao ngày cậu không được nhìn thấy ánh mặt trời rồi. Nếu Yun là một chiếc ô trong suốt, thì Arrow như một đám mây luôn bao bọc em, mỗi khi nắng gắt hay mưa rào, đều có đám mây âm áp này bảo vệ.

- Yun! - Moon vui không thể tả khi nhìn thấy cậu bạn thu lu góc cuối phòng. Yun quay sang nhìn em, mới mấy ngày mà trông cậu già đi hẳn, râu quai nón đã phủ trên lớp da non trẻ kia, cậu hẳn đã suy nghĩ quá nhiều.

Đứng dậy ngay lập tức, qua lớp song sắt, Yun đưa tay lên và ôm em.

-Cậu có làm sao không? - Moon thấy bạn gầy đi nhiều quá.

-Họ đã làm gì cậu rồi? - Yun không trả lời, cậu đẩy người ra rồi nhìn một lượt. Suốt năm ngày qua không một giây nào thôi nghĩ về cô bạn gái, Yun lo sợ sẽ mất em. Khung song sắt được tự động nâng lên, sau đó thì Moon vào hẳn bên trong.

-Sếp! À quên... - Moon lỡ miệng khi nhắc tới từ “Sếp” trước mặt một trinh thám, giờ em cần tìm một cái tên gán cho chức vụ ấy để Yun không nghi ngờ gì hơn, nhưng không tài nào nghĩ ra nổi.

-Cái người đã đem cậu đi có làm hại cậu không? - Yun lờ đi. Cậu đủ thông minh để nhận ra.

-Không! Người đó - Đành phải dùng danh từ chung để nói về Sếp, Moon cười hiền - đối xử rất tốt với mình, còn ỉnh đến đây thăm cậu nè! - Em cười tít mắt.

-... - Moon đã giấu đầu hở đuôi rồi, Yun không nói gì thêm, vậy chứng tỏ em đã an toàn, tuy nhiên đã vô tình cung cấp cho Yun một số thông tin quan trọng.

-Cậu gầy quá! - Moon nhớ ra mình mang theo một vài lon nước tăng lực chọn lấy một rồi mở nắp.

-Hi! - Yun cười ngượng, tự dưng cậu thấy ngại ngại. Không biết em có nhớ chuyện vừa qua không, nếu có chắc đã giận mình nhiều lắm. Vết thương trên trán giờ đã mờ đi.

-Cậu lo ỉnh đấy à? - Moon vui vẻ - Cái vết thương này tự dưng xuất hiện trên đầu, mình đã bôi thuốc rồi nên cũng sắp biến mất - Moon chỉ nhớ khi tỉnh dậy đã có băng trên trán hôm ấy.

-Chắc là tự đâm vào đầu mình rồi - Yun xoa lên mái tóc dài, không nhìn chằm chằm vào vết thương ấy nữa.

-Đâu có! Đâm vào đầu thì chỉ thâm tím thôi, sao chảy máu được?!

-Trông cậu béo ra đấy! - Yun lảng đi. So với khi học lớp 12, giờ trông em đã có da có thịt, cậu thích em được như thế này, nhìn khỏe mạnh và đáng yêu lắm. Lạ thật, từ ngày nhốt ở DEVILS, cậu như chỉ nghĩ tới em, còn ngay cả Luci cậu cũng không nhớ nhưng như thế.

-... - Moon không nói gì để mặt buồn thiu.

-Thôi! Gầy như bộ xương khô có gì mà hấp dẫn chứ!?! - Yun vừa nói vừa phì cười. Đúng là con gái. Moon nhìn cậu bạn một lúc, rồi kiễng chân lên ghé vào tai cậu:

-Ồ đây có khổ lắm không?

-K...hồ...ng - Mất ba giây để Yun nói được lên lời, khoảng cách giữa em và cậu giờ gần quá, khiến con tim có chút bối rối.

-Muốn ra khỏi đây không? - Moon ghé sát gần để nói hơn.

-Ngốc! Nói gì mà kì vậy, đừng bảo cậu sẽ hi sinh để cứu tớ ra ngoài đấy nhá! - Yun bất ngờ quay đầu sang trái, mắt cậu gần như chạm vào môi em.

-Ồ yên đấy! - Nói rồi Moon chạy thẳng ra ngoài.

Arrow đứng ngoài chờ, hắn không muốn lộ mặt. Chỉ mới mười lăm phút mà đã thấy em tắt tuổi đi ra.

-Sao? - Em sẽ không dám ngỏ lời trước đâu.

-Dạ! Về thôi ạ! - Moon cúi gằm mặt, vẻ thất vọng và có chút lưu luyến.

-Ừ! Đi về! - Arrow cười, một nụ cười đầy bí ẩn và cuốn hút.

-... - Moon chỉ bước theo. Em thật ngốc khi đã đề nghị giúp Yun với khả năng của mình làm sao có thể. Nếu cậu là một nhân viên của DEVILS thì may ra, không nhờ Sếp, có thể cạnh Wine, đảng này thì... gan của em càng ngày càng to rồi.

-... - Arrow không nói thêm. Thằng nhóc con ấy muốn bắt sống hay ăn tươi để như trở bàn tay, nó chỉ như một con kiến nhỏ bé giữa khu rừng rậm rạp, dù lũ người WHITE có đề cao tới mức nào chăng nữa. Được thôi, từ giờ đến cuối con đường, em dám nói ra việc mong muốn, hắn sẽ lập tức thả thằng nhóc.

Chẳng phải Sếp Arrow rất ghét bị phản bội, việc làm này chính là thế đó. Moon thở dài không biết bao nhiêu lần, ngồi sau ghế lái mà không dám làm gì hơn ngoài việc đan chặt tay vào nhau. Đến cuối con đường Moon vẫn không dám tin vào khả năng của mình. Vậy là hết cơ hội.

Điện thoại của Arrow để chế độ rung, có một cuộc gọi đến lúc này, hắn nhấn phím từ chối cuộc gọi vì đang đi cùng Moon. Sau khi đọc nội dung tin nhắn, hắn ngấm một lát rồi phóng xe tới trại giam.

-Xuống đi! Muốn làm gì thì làm! - Arrow đợi em bước xuống, phóng xe đi luôn.

Moon thực sự khó hiểu cho hành động vừa rồi của Sếp, nhưng chẳng phải đây là cơ hội sao. Arrow muốn đi xem mặt chủ nhân tin nhắn vừa rồi, người đó nhận là phụ nữ và tự tin ghép tên mình với tên họ của hắn. Hay chẳng lại thêm một con quỷ cái có tham vọng ngồi vào “chiếc ghế nóng”.

z

-Sao lại làm thế? - Yun bước lên nắm chặt lấy tay Moon. Cậu và em đã bước ra khỏi ranh giới của DEVILS.

-... Có lẽ là vì Luci!

-Luci?

-Ừ! Cô ấy đã nhờ mình.

-Buồn nhỉ, không phải là vì mình - Yun cười.

-Không, đáng lẽ một nhân viên DEVILS không được phép làm thế?

-Tại sao lại không thể? - Yun vẫn định sẽ để Moon được tiếp nhận những luồng tư tưởng tích cực rồi rút khỏi DEVILS. Sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp nào cho những kẻ độc ác, mà Moon thì không phải là kẻ ác.

-Hình như, mình nợ Luci!- Moon dừng lại, phía xa là những người bạn của Yun, họ đang chạy tới. Em đã vừa thông báo địa điểm cho Luci để đến đón Yun.

-Khó hiểu quá! - Yun vẫy tay chào, cậu đẩy nhanh bước chân.

-Mình cũng không hiểu, cảm giác là thế thôi. Mình về đây. Chào nhé! - Moon không định sẽ chứng kiến cảnh tay bắt mặt mừng của Yun với người khác. Em không thích cảnh đó, đúng hơn là ghen tị, Yun có nhiều bạn quá mà em thì chẳng có ai.

-Dừng về! - Yun nắm chặt lấy tay em.

-Bỏ ra! Mình còn phải về nấu cơm cho Sếp! - Arrow đâu bắt em phải làm việc nội trợ, tại vì em đã có một thói quen với Sếp lớn rồi.

-Sếp? - Chi bằng hỏi trực tiếp hơn thay vì đoán già đoán non, Yun đang nghĩ tới cái người đàn ông cao lớn hôm trước đã bế em đi.

-Đúng là Sếp, tùy cậu nghĩ, mình về đây! - Moon không buồn giải thích, trốn tránh ánh mắt để không nhìn thấy những tình yêu thương bốn con người kia đang lại gần bạn mình.

-Luci và Poise chạy trước, sau đó là Ring, họ vừa tới đã ôm chầm lấy người Yun, khiến Yun hơi khựng xuống vì không đủ sức. Ông Peter cũng đi theo, ông muốn xem mặt người bạn nào đã tốt với tổ chức WHITE đến thế. Rồi niềm vui sướng đã để Yun quên trả ơn người con gái tốt bụng. Cho đến khi cậu nhận thấy ông Peter cứ nhìn chăm chăm vào dáng người xa xa thì mới nhớ ra.

-Hey! Renny! - Ông Peter cười tươi rồi gọi lớn. Cả bốn cô cậu học trò đều dừng hành động quay sang nhìn ông.

-Renny? - Ở đây có ai tên là Ren đâu nhỉ, Poise ngạc nhiên khi thấy thầy mình hướng về cô gái kia, bốn người đã vô ý trước lòng tốt của Moon.

-Renny! - Ông Peter vẫn cố gọi, chắc chắn ở khoảng cách này người đó còn đủ khả năng nghe.

Yun chạy lại chỗ Moon rồi gọi với lên, em vừa đi vừa suy nghĩ sẽ đối diện với Sếp bằng cách nào nên không để ý, chỉ khi cậu đứng ngay trước mặt mới biết.

-Thầy tớ gọi Renny. Hình như là gọi cậu.

-Renny? - Moon đặt một câu hỏi y như Poise lúc nãy - Renny là ai?

-Mình không biết - Yun chỉ tay để Moon quay mặt lại chỗ ông Peter.

-Lâu lắm rồi không gặp, trông con vẫn thế! - Ông Peter tiến đến, chợt ông nhận ra sự vô lí trong câu nói của mình. Đã gần 20 năm, làm sao Renny có thể không bị “lão hóa”?

-Bác là... ? - Chưa kịp hỏi Moon khựng lại trước con xe đen biển số 6868 tiến đến gần, con xe đi rất chậm.

Chữ “K” trên ngực Moon sáng long lanh, Yun thấy lạ vì sự chuyển màu đó. Cậu tưởng mặt ngọc của nó là ngọc trai đen, lần nào cũng thấy đồ màu đen ngòm sao giờ tự dưng rực sáng. Ông Peter vẫn đang nhìn người quen, nhưng Moon thì đang toát mồ hôi khi con xe đã dừng lại hẳn. Cửa xe từ từ mở dốc lên, bên trong là một người nam giới, hắn nhìn thẳng và không quan tâm gì hết. Yun cố gắng giữ chặt lấy tay người bạn thì bị giật ra. Moon hít một hơi dài rồi ngồi lên xe ngay lập tức, vẻ mặt lo sợ hiện lên rõ trong khuôn mặt, rồi thì cửa xe cũng đóng lại. Tin nhắn em gửi cho Luci đã bị rò rỉ, mạng an ninh của DEVILS vừa rà soát ra.

-Em... xin lỗi! - Moon biết câu nói này chẳng có ý nghĩa gì. Kể cả có hay không bị Sếp phát hiện thì khi về cũng sẽ tự trình bày. Ken vẫn nhìn thẳng, hắn ném túi giấy sang bên, em đang khóc trong run sợ.

- Em biết tội rồi... em sẽ chịu mọi hình phạt...! - Chẳng mấy chốc nước mắt đã làm hai con mắt đỏ lờ. Em không muốn Sếp tức giận, không phải Sếp đã đặt niềm tin nơi em ư, sao lúc hành động em không nghĩ tới điều đó.

Ken không trả lời, không phán quyết cũng không dung thứ. Chính sự im lặng đó càng làm em khổ sở hơn. Moon đưa tay lên kim nước mắt, nhưng càng giữ lấy nước mắt càng tuôn rơi. Đau lòng quá, em đang đi theo vết xe đổ của mẹ, cứu Yun chẳng khác nào làm gián điệp, mà còn hơn cả thế.

Ken đã hứa sẽ làm cho em hạnh phúc từ giờ tới mãi mãi, tuy nhiên hắn đã không gạt nước mắt cho. Cứ để em khóc thế, hành động này làm hắn thất vọng nên cũng chẳng muốn làm gì. Việc làm phản đồ như vậy đủ để bị trục xuất khỏi DEVILS và xử tử hình theo luật. Tại sao càng ngày em càng làm hắn phát điên lên như thế? Ken thắng nhanh gấp, không dùng dây bảo hiểm nên người đổ về trước. Hắn đập tay mạnh vào vô lăng một cách bức xúc, rồi quay sang nhìn em.

-MUỐN GÌ??? - Hắn gất lên đầy bức tức.

-... - Sếp lúc này đáng sợ quá, cả người như che kín vàng thái dương trên cao, rồi ánh mắt sắc lẹm cửa vào mọi góc cạnh nơi em, cánh tay nổi lên từng đường gân. Em chỉ biết co dúm người lại, run lên bần bật, môi nhợt nhạt và khuôn mặt không còn một giọt máu.

Moon đã động chạm tới lòng tự tôn và tất cả mọi hy vọng của hắn. Em coi thằng nhóc đó hơn hắn sao, đúng, hắn đang ghen, em coi những việc hắn đã làm không bằng một nụ cười của nó, nếu mà thằng nhóc ấy ở đây thì chắc chắn sẽ chết ngay tức khắc trước nắm đấm sức mạnh rồi. Ken thở dốc, không gian trong xe nóng lên từng độ,... rồi hắn đập mạnh cửa ra ngoài.

May mà Ken đã kiềm chế, không thì chắc đã cho em biết thế nào là trò đùa của tốc độ. Vẫn là hắn quan tâm tới em, sự việc hôm nay hắn phát hiện kịp thời để bọn DEVILS mà biết được thì đi đứt, kể cả hắn có trong tay mọi quyền hành.

z

Trước mặt Arrow là người phụ nữ đầy quyền rũ, cô ta đã chờ từ rất lâu. Chiếc váy bó sát người không hợp để diện lúc này, Arrow chúa ghét những loại con gái ăn mặc hở hang.

- Chào! - Ruby đứng dậy và cười nửa miệng.

-... - Arrow phớt lờ, hắn vẫn đang nghĩ về Moon, sẽ cho con quỷ cái này 10 phút rồi trở về đón, chắc em cũng đã thả thằng nhóc đó ra.

-Thật là bất lịch sự nếu ngồi trước khi phụ nữ được mời ngồi - Chết giọng quyền rũ như nốt nhạc dương cầm của Ruby cất lên.

-Cứ đứng đấy! - Arrow không cho phép cô ta ngồi, một tay dùng chiếc mũi tên trên bàn phi thẳng trúng hồng tâm treo nơi cửa phòng.

-Oh! Dừng thái độ khiếm nhã với tôi e chú em sẽ bị anh trai ghét bỏ đó! Haha! - Ruby luôn tự tin trong câu nói.

-Đừng ảo tưởng như thế cô gái! - Arrow cũng chẳng kém cạnh gì. Đúng là cô ả rất đẹp, khuôn mặt toát lên vẻ thông minh sắc sảo, khá phù hợp với vị trí mà cô nàng ao ước.

-Tại sao lại ảo tưởng trong khi ta có thể đạt được! - Ruby để lại vệt son trên ly rượu vang vừa uống, sau đó cô ta chuyển vị trí con Hậu lên trên vị trí của đức Vua, đá con tốt ra trong bàn cờ thủy tinh. Hằng ý sâu sa đó, ả muốn gửi ngấm rất nhiều tham vọng, con tốt không phải Arrow - vì đó cô ta dám, mà cũng không phải những người thân cận của Ken, có thể Arrow hiểu điều đó.

-Quân Mã có thể đi lỗi mà con Hậu không bao giờ được phép đi - Arrow cười đều, hắn có nhiều vây cánh mà trong số đó có con Mã. Phải có sự đồng thuận của Arrow thì con đường của Ruby mới dễ dàng.

-Chúng ta sẽ hợp tác chứ? - Ruby lại gần và xòe bàn tay trước mặt.

-Không! - Arrow thẳng thừng, dù có chút đồ kị về tước quyền nhưng hắn không từng nghĩ sẽ liên kết với bất kì ai hay tổ chức nào làm ảnh hưởng đến quyền lợi của Ken.

-Con tốt này sẽ thuộc về Arrow, còn con Hậu trong bàn cờ vua này sẽ nằm trong tay ta! - Ruby mỉm cười đầy khát vọng.

Arrow không trả lời, hắn sực nhớ ra cái người phụ nữ mà hắn thấy ở đôi mắt Moon nên hắn về luôn. Khi về tới trại giam đã không thấy Moon đâu.

z

Ông Peter nở nụ cười mãn nguyện, cuối cùng cũng tìm được người cần gặp. Cô gái hôm nay ông đã gặp chính xác là con gái của Renny. Từ ánh mắt, mái tóc đen, tới những cử chỉ đều cho ông một cảm giác quen thuộc. Không ngờ họ lại thành một đôi, Trac và Renny, cô bé ấy cái dáng người manh mãnh giống bố. Ngày ấy khi còn là chỉ huy của trung đoàn AKa31, ở tuổi ngưỡng tưởng mình đã rất trưởng thành và dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, thế nhưng ông lại phải nhờ một cô gái chỉ hơn 15 tuổi dạy ột bài học.

FBI cử ông thực hiện phi vụ chống đối lại vụ cướp của DEVILS. Quân địch không đông, chỉ gồm có một chàng trai và một cô gái. Ông Peter cười khẩy, trông họ giống chú cháu hơn là một cặp đôi thi hành nhiệm vụ. Sau phi vụ ấy, ông mới có đôi chút thông tin về người đàn ông đó, tên là Trac, 30 tuổi, kém ông những hơn 12 năm kinh nghiệm, trông người đó gầy gầy mà kiêu căng, suốt này bắt bẻ nhóc con đi theo sau - Renny. Họ không cho ông ấn tượng ban đầu, vì cũng giống ông, chàng trai kia có phần ngạo mạn và bảo thủ, còn cô gái thì giống với nữ sinh trung học, rất đối bình thường.

Người thanh niên tên Trac đã trực tiếp ăn trộm số tiền lớn trong một casino hợp pháp. Do đây là sòng bạc được bảo hộ của nhà nước nên phần an ninh không thể bằng của tư nhân, và tiền mặt thường được quy ra mệnh giá lớn để sung công quỹ. Hệ thống camera có nhiều hạn chế, Trac đã khai thác thông minh để đút

túi số tiền không nhỏ. Nhưng hành vi của anh ta đã không trót lọt, trong khi bị tổ chuyên án bắt giữ, cô gái Renny đó đã tới ứng cứu, cô bé vốn gốc gác và hậu đậu, để mình bị bắt còn tên Trac nhanh nhẹn chốn thoát. Trên đường cất giữ tang vật, áp giải nghi phạm về đồn và bảo quản số tiền vừa bị trộm, xe của Peter đã bị một chiếc xe máy lao thẳng vào. Chủ nhân chiếc xe chính là Trac với mục đích quay lại vì số tiền, anh đã nhảy khỏi xe trước vụ va chạm. Thừa thời cơ Renny hoàn toàn có thể chạy chốn do ông Peter bị dắt trong xe, tình trạng khá nặng nề, nhưng không, cô đã ra lệnh cho cả cấp trên mình, buộc Trac phải cứu lấy ông trước khi chiếc xe phát nổ rồi mới tháo chạy. Khi đồng nghiệp của Peter tới thì hai người đã trong phạm vi an toàn, lại còn đắc thắng với chiến lợi phẩm.

Sau đó một hai năm, ông Peter một lần gặp Renny trên phố. Ông đã chủ động mời dùng trà.

- Nhỡ bác bắt cháu vào đồn thì sao ạ? - Renny trêu chọc, nụ cười vẫn trong sáng như xưa.
- Bằng chứng ngày ấy bị mất cháy rụi cùng chiếc xe rồi, giờ lấy gì để chứng minh cháu là tội phạm chứ. Bác mời cháu vì muốn trả ơn.
- Ồn gì đâu ạ. Cháu chẳng nhớ! - Renny lảng đi.
- Cháu không nhớ nhưng bác chưa quên! - Vậy là hai bác cháu ngồi trò chuyện cả một buổi chiều. Giữa một nhân viên FBI và một cô gái DEVILS mà cũng có kha khá chuyện để kể...

Lần nói chuyện ấy không thấy Renny nói gì về Trac, thế mà giờ đã có nhóc con lớn thế này rồi. Ông Peter lôi tấm ảnh cũ đã xin từ Renny ngắm nghía. Con bé con giống mẹ thật, việc nó cứu học trò của ông, chứng tỏ nó là người tốt, dù giống như mẹ nó - là người của DEVILS. Trách mình khi ấy không hỏi nhóc con giờ mẹ nó thế nào, ông muốn gặp lại Renny quá, dù lâu lắm rồi mà những gì xảy ra vẫn còn nguyên vẹn. Renny cho phép ông gọi mình là con, thì cô nhóc đi với Yun sẽ phải gọi ông là ông rồi. Ông cười lãnh đạm. Chắc là Renny đã thay đổi Trac và giáo dục con mình rất ngoan ngoãn, chỉ nhìn con bé con thôi là ông đã thấy quý mến rồi.

- Thầy đang ngắm ai vậy, con mách bác gái đấy! - Yun và mấy người bạn nhìn Peter từ lâu lắm, nhưng giờ mới lên tiếng vì ông cứ cười một mình mãi.

- Sao cô gái này giống với Moon thế? - Luci còn ngỡ tưởng là Moon nếu không có ông Peter hỏi còn trẻ đứng bên trong bức ảnh

-Nhóc ấy tên là Moon à,... - Ông nghĩ một lúc rồi lên tiếng - Yun con ơi, thật tốt số nếu đó là cô gái của con !

-Thầy nói gì vậy? - Yun nóng mặt.

-Nhìn mặt con kia! - Ông Peter cười lớn.

-Mà đây là mẹ của Moon sao thầy ?

-Ừ ! Cái ảnh này chụp cách đây gần hai mươi năm hay hơn gì đó.

-Vậy sao? - Yun đang suy nghĩ, một điệp viên như cậu luôn có nhiều câu hỏi.

-Nhìn nhóc con không hẳn giống Renny, vẫn có nét lai giữa người bố điệp viên. Ánh mắt con bé sáng nhưng không trong bằng mẹ nó. Ta muốn gặp lại Renny và bố con nhóc quá!

-Vô lí. Moon nói rằng mình có một người anh, hình như hơn những sáu bảy tuổi gì đó, mà con trông cô Renny này trẻ quá.

-Có một người anh sao ? Thế Renny phải nói cho ta biết chứ nhỉ ? Lúc ta hỏi thì cô ấy bảo chưa chồng con gì mà, nếu như con nói thì khi ấy Renny đã phải có nhóc rồi.

-Mà thầy ơi, Moon là trẻ mồ côi! - Yun nhớ ra thầy mình muốn gặp lại cha mẹ Moon.

-Sao cơ? Con nói gì? Renny đã chết ?

10. Chương 10

Chương 10 : Hạnh phúc giản đơn

Ken coi như Moon không còn tồn tại, hần thờ ơ, đi về thấy em chào cũng không mấy may biểu hiện trên khuôn mặt. Áo không bắt treo, thức ăn cũng đều từ nhà bếp đem tới, còn những thứ em chuẩn bị thậm chí không thèm ngó.

-Sếp có uống café không ạ? - Moon đã mấy lần hỏi câu này, nhưng đều không được đáp lại.

Ken vẫn chú tâm vào cái tivi, mấy hôm nay thật nhàn rồi, không có việc gì, ở bên ngoài tuy có rất nhiều trò tiêu khiển nhưng hần không thích lãng phí thời gian. Hần cũng không rõ mình đang theo dõi chương trình gì nữa, không chuyển kênh từ lâu rồi, ai nhìn vào thì chắc đang nghĩ hần rất tâm đắc với tập phim.

Không nhận được hồi âm nhưng Moon vẫn vào bếp chuẩn bị café, em cố gắng làm cẩn thận. Mang ra đưa Sếp mà đôi tay cứ run run, mặt nước lặn tẩn mải cho tới khi đặt cốc cafe xuống bàn. Em lùi lại đứng đằng sau ghế Sếp, đợi chờ sự sai khiến như là lấy máy tính, điều khiển máy điều hòa, .v.v... Cũng như Sếp, em nhìn vào màn hình tivi, chỉ thế thôi.

Khi café nguội lạnh, Ken vẫn chưa để mắt đó là ly cà phê đen hay sữa hươg. Chân em đã mỏi, đói bụng mà cũng không dám rời chỗ. Thà rằng cứ như xưa, mỗi khi làm gì khiến hấn không vừa ý thì cứ trách mắng hơn là im lặng như lúc này. Thi thoảng em để con mắt mình hướng về mái tóc Sếp, em nhớ hay được Sếp cốc đầu, lần cuối cùng Sếp cốc đầu em, khi ấy Sếp còn mỉm cười mà không quên đi rửa tay, khi em nhìn không hiểu thì Sếp đáp gọn lỏn là “Bẩn!” mà rõ ràng biết em vừa mới gội.

Ken nhận ra Moon đang nhìn hấn qua lớp gương tivi mỗi khi tới cảnh tối màu, hấn không mở hết con mắt, trông có phần hung dữ. Để tay quàng lên thành ghế, mùi thơm trên cơ thể tỏa ra nhẹ nhẹ, vươn vai rồi lại tiếp tục theo dõi chương trình không mục đích. Nhìn ở tư thế này, em mới phát hiện thêm những nét đẹp của Sếp. Sếp có một mái tóc màu nâu rất quyến rũ, em đã quên mất ranh giới của mình, rồi cuốn theo mùi thơm thoang thoang toát lên từ cơ thể kia, khiến đôi tay nhẹ nhàng vuốt lên làn tóc ngắn. Ken bất ngờ trước hành động tự tiện của em, mắt vài giây mới phản ứng.

-Làm gì thế? - Hấn không đủ khả năng để quát lớn, cũng không quay lại.

-... - Moon giật mình trước cử chỉ của đôi tay - Dạ!

-Sao? - Lần này thì hấn không nghe theo ý thức, xoay cả người nhìn em dữ dằn như thể mái tóc đáng giá ngàn vàng.

-À ha! Sếp sinh ra tóc đã màu này rồi ă? - Moon không biết nói gì hơn, mặt em thoáng hồng đỏ. Cuối cùng cũng được nghe thấy giọng của hấn, em thở nhẹ nhẹ che giấu không nhịp tim dồn dập.

-... - Toan định không trả lời nhưng nghĩ một lúc, Ken lên tiếng - Thì sao?

-Dạ, tại Sếp nhỏ tóc đen...

Ken quay mặt đi ngay, cục tức trong người tưởng đã rửa trôi chỉ vì một cử chỉ ân cần của em, nhưng giờ thì tan biến rồi, mây đen lại phủ lên bầu trời vốn đang xám xịt. Moon im de không nói gì hơn. Sau đó thì em lủi thủi công việc dọn dẹp, ra khỏi phòng khách. May ra Sếp sẽ để ý, nhìn mặt em buồn rười rượi...

Ken ra ngoài từ khi em còn chưa tỉnh, hấn tới salon tóc. Dù trong phòng lạnh nhưng người vẫn nóng như lửa. Thật là vô lí, sao em không hỏi Arrow sinh ra tóc đã màu đen mà hỏi hấn, đáng lí phải lấy hấn ra làm gương mẫu, đằng này chính hấn bị sẫm soi. Dù sao hấn cũng là anh, phải tính theo người sinh ra trước chứ.

-Ngài định nhuộm màu gì vậy? - Nhà tạo mẫu sau khi cắt tỉa tóc cho quý ngài đưa ra câu hỏi. Ken có đôi mắt thẩm mĩ rất tốt nên thường không cần sự tham vấn của người khác.

-Đen! - Hấn đáp, rồi lại nhắm mắt suy nghĩ.

-Năm tới sẽ có mode tóc hung rực, ngài có... - Người đó hơi do dự khi theo quyết định của thượng đế.

-Đen! - Hắc không thay đổi. Ken cười khoái chí khi hình dung khuôn mặt ngốc nghếch khi trông thấy phong cách mới của mình nhưng rồi nụ cười tắt ngay lúc nghĩ tới từ “Sếp nhỏ” trong câu nói của Moon, sao em ngốc thế, chẳng qua Arrow lỗi thời nên mới để y nguyên màu tóc từ khi sinh ra tới giờ, mà cả em nữa, thời buổi này có người nào còn mái tóc đen dài không qua xử lý hoá chất nữa đâu. Nhưng... hắc thích mùi thơm thoang thoang trên mái tóc em, không nồng nàn như những cô nàng đom đóm.

Moon đã hoàn thành tất tần tật việc nhà, ngồi chờ Ken về dùng bữa. Mắt hoa lên, vì bữa tối hôm trước chưa ăn gì, Sếp cũng đã thế nên em không thiết ăn, giờ hay Sếp đã ra ngoài ăn sáng và để mặc em rồi. Hôm trước nghe lỏm được, không hắc thế, mà đang ở trong bếp, nghe Sếp đứng ngoài ban công nói rõ to với ai đó về mấy cô gái nước ngoài. Bình thường nếu có công chuyện, Sếp nói em cũng không nghe, nhưng lần đó không nghe không được, Sếp nói mà tâm trạng phấn khích lắm, em ngó ra nhìn mà thấy Sếp cứ cười hoài. Lẽ nào lại đang đang chọn vợ, hình như là thế, vậy thì em ở đây để làm gì chứ và Sếp quên câu nói ngày nào rồi ư? Ken nói em là của mình cơ mà, vậy Sếp là của người khác?

-“Mình nghĩ gì vậy?” - Moon lắc đầu cố đẩy những hình ảnh hôm đi tới lễ hội hoa ra mà sao khó quá. Em ngồi chờ một chỗ để thời gian lặng lẽ trôi, không có Sếp, căn nhà trống vắng. Giờ mới biết mình đại dột, nếu ngày nào cũng ngoan ngoãn ở trong nhà thì đâu có bị tra tấn ác ma dưới tay của người DEVILS, mà hôm ấy, Yun với em bị sao nhỉ? Rồi khi tỉnh em lại ở chỗ Sếp nhỏ?, ôi đầu óc em càng ngày càng đãng trí rồi, chẳng nhớ được gì hơn. Em ngáp một cái rõ to, mệt mỏi quá nên định đi ngủ để khi nào Sếp về sẽ có tinh thần.

-Cạch! - A, Sếp về rồi, nghe tiếng cửa đập chân mạnh là biết, em rộn ràng chạy tới bậc thềm mà quên đi cơn buồn ngủ chờ chực.

-Chà...o... S... - Em không thể cất lên thành lời, người thanh niên này liệu có phải Sếp không?

-Nhìn gì? Hắc đi qua em và nằm phịch luôn xuống ghế sofa.

Chất giọng đúng là của Sếp, nhưng trông lạ quá. Moon quay người lại nhìn theo mà ngẩn ngơ.

-Nhìn như thế là vô duyên đấy! - Ken xoay người vào trong, cố tình nhắm chặt để mừng tượng đôi mắt ngổ ngỗ của em lúc này. Không phải quá lời, nhưng chưa một cô gái nào không chết lặng khi nhìn thấy hắc.

Mái tóc Ken đã cắt gọn hơn, hắc không thích tóc dài quá mang tai nên trong mọi kiểu tóc đều toát lên vẻ thanh thoát và khôi ngô. Nước da mang màu bánh mật trông khỏe mạnh vô cùng. So với ngày trước, tóc hung và da trắng hơi hướng giống với một người phương tây độc ác thì giờ một phong cách mới hiện hữu trên mọi nơi của cơ thể, vốn dĩ rất nam tính nay đã tăng thêm gấp đôi. Màu da mai mái ẩn hiện trong lớp áo cổ tim. Chiếc quần jean cạp trễ không thể che giấu đồ nội y, nhìn hắc chẳng khác một người mẫu chuyên nghiệp tạo dáng rất tự nhiên nhưng lại có thể khoe ra toàn bộ ưu điểm.

-Nhưng... Sếp mới là người... ha ha!- Moon cười sảng khoái. Ý em định nói Sếp vô duyên kìa, nhưng nhớ ra, câu nói đó chỉ dành cho người ngang hàng.

-Cô là con gái đấy hả? - Ken không tin em có thể cười tự nhiên như thế với mình nhưng vẫn còn dư âm của cái ngại ngùng nên tỏ ra giận dữ - Người gì? - Hấn muốn biết, rất muốn biết mình là gì trong mắt em.

Moon cố nhin cười, em phồng miệng lên, khuôn mặt bầu bĩnh trông rất đáng yêu.

-Nhìn Sếp hiền quá xá! - Em dùng cả hai tay ôm cổ để cố gắng không cười nữa.

Ken suy nghĩ, hấn nhòm người trước gương, đâu có hiền chứ, hấn vẫn là hung thần mà.

-Linh tinh ! - Đột nhiên chẳng còn muốn giận em nữa, chỉ muốn ôm vào lòng. Sau những việc em làm hấn chỉ giận ngắn hạn mà được à, nhưng em làm hấn không thể ghét được. Cách nói chuyện tự nhiên làm Ken không thể không cười mồm.

-Sếp ăn cơm nhá! - Em đổi chủ đề nhanh chóng, hy vọng không phải Sếp đã ăn cùng một cô nàng nào rồi.

-Không!

-Vậy à!?! - Moon cụp mắt xuống đi vào trong bếp luôn, em đang đói mà Sếp lại ăn với người khác rồi. Em dọn đồ ăn đi luôn, chẳng buồn ăn. Uống một ly nước lọc thật to để quên cơn đói.

Ken nắm được sự thất vọng ấy nhưng em lại dọn bàn ngay lập tức, chẳng phải mọi lần em vẫn hay đợi một lúc lâu rồi mới làm thế hay không định cho hấn đổi ý. Ken nhìn ra chỗ em, việc hấn thay đổi thế này làm em không thích? Mọi người ở salon đều tán tụng, vậy mà em lại chẳng thể ngồi ca gì, còn cười nữa. Ừ, em đâu có quan trọng về bề ngoài của người khác, ngay tới cả ông cụ già ăn xin em vẫn có thể quan tâm cơ mà. Hấn nhìn xuống.

-Đã ăn gì chưa?

-Ăn rồi ạ! - Moon cười ngược, em không vui. Chắc là Sếp đã vui vẻ lắm với một người khác, nên về mới nằm phịch xuống ghế mệt mỏi. Và có lẽ cô gái ấy muốn Sếp thay đổi ngoại hình.

-... - Ken không thể nói gì hơn khi em đã nói vậy. Hấn cũng đâu đã ăn. Moon không đợi mình mà dùng bữa trước là điều hấn muốn vì đảm bảo cho sức khỏe, nhưng cũng khiến chạnh lòng.

-Sếp dùng cafe chứ? - Em lên tiếng, hi vọng mong manh. Nếu giờ Sếp không đáp lại thì em đã thực sự bị quên lãng.

-... - Đôi khi im lặng là sự đồng ý.

Moon rửa tay và đi vòng qua gian phòng khách để tránh chỗ Kn, nếu Sếp đã từ chối mọi thứ em làm thì phải chấp nhận, không nên làm Sếp ngứa mắt nữa. Em thần thờ đi vào phòng ngủ và ngồi yên trên giường.

Ngay đến chiếc dây trên người mình cũng không mong được chạm tới. Chữ “K” này có ý nghĩa gì... Em nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những đám mây vẫn vũ nhè nhẹ trôi dăng xa, giờ đã muộn để thưởng thức bữa trưa, mặt trời chỉ còn ló dạng một phần nho nhỏ, khung trời mở ra bên ô cửa một màu ngọc trai rất đẹp, và bên một khung cửa khác, lớn hơn, Ken cũng để đôi mắt hướng về ánh dương...

-Ồ kìa! Café của ta đâu? - Ken nói vọng lại. Hấn đã không còn muốn im lặng, cần phải biết trân trọng những giây phút ở bên em. Hấn cũng đứng dậy và ra bếp luôn, kiểu gì em cũng sẽ lon ton chạy vào đây.

-Dạ! - Đúng như dự đoán em lại vui vẻ ngay, chạy tới chỗ hấn đứng, cười híp cả mắt.

-Cười gì mà cười! - Hấn quay mặt về phin café ngay tức thì.

-Dạ, không có gì! - Kết thúc câu nói, em lại nở một nụ cười tươi rói rồi bắt tay vào việc pha café.

-Có biết anh... à ta dùng loại cafe nào không? - ba từ đầu tiên hấn dùng giọng trầm ấm, nhưng ngay khi phát hiện lỗi sai, hấn sửa lại bằng thứ giọng hách dịch.

-Sếp thích dùng café đen. - Em lại cười rồi, lần này là chỉ tủm tỉm. Nếu như trước, em sẽ phải sợ vì âm thanh như gong lên của Sếp, thế nhưng lúc này giữa hai người thân thiện quá, chẳng còn khoảng cách nào gần hơn.

-Nói xem nào? - Giọng hấn trở về thanh trầm.

-Sếp không thích uống trà, ghét ở bẩn, ưa thích cây cảnh - Em ngược lên nhìn.

-Ừ! - Hấn cười mỉm nhưng lòng vui lắm dù biết rằng chẳng có nhân viên phục vụ nào không học thuộc nội quy cả, em không phải là nhân viên, nhưng phải đọc những điều đó từ lâu rồi, ngay khi còn là một đứa trẻ. Thế có gì mà đáng để vui nhỉ, à, hay vì em vẫn còn nhớ, hấn không để ý rằng ngày nào Moon chẳng phải nhắc lại món café đen này, có lẽ khi hạnh phúc, người ta luôn tìm được lí do - Uống không? - đổ thêm nước vào bình em đang cầm trên tay, chẳng thấy hấn làm việc này trước đó.

-Ấy! Sếp đổ nhiều quá! - Moon nâng phích đựng nước nóng lên, hấn cũng nghe theo mà dừng lại.

-Không uống hết thì chết đấy! - Hấn đe dọa.

-Dạ! - Em cười hiền, giống như một người cam chịu.

-Bảo không cười mà! - Hấn giật cái cốc nhỏ của em ra, rót vào đầy đầy café, rồi lấy một ly to gấp ba lần làm y hệt.

Em không nói gì cũng không cười, chỉ nhìn vào chiếc cốc to oạch.

-Có ai bắt uống ly này đâu! - Dừng từ “ly” thì khiêm tốn quá. Hắn cốc vào đầu em rồi theo thói quen để tay dưới vòi nước.

-Em mới gọi mà! - Moon lên tiếng nhỏ tỏ ý không thích bị coi là bần.

-... - Hắn rút tay lại ngay - Mới gọi khi nào? - vô tư kéo đầu em lại gần rồi đặt mũi mình lên làn tóc, như thể em là một giá trị của hắn.

-... - Moon thẹn thùng không lên lời, em nghe thấy nhịp đôi tay run run rồi Sếp bỗng đứng dậy ra.

-Không có thơm gì hết! - Hắn chữa ngược.

-Dạ! - Moon cúi gằm, em để Sếp nâng ly ô tô lên, rồi cầm chiếc cốc nhỏ vừa tay mình. Đi chậm chậm ra bên ghế gỗ mà Sếp đã kê sẵn ra còn chỉ tay ra hiệu, em ngồi vào. Đây là chiếc ghế ngay cạnh bên.

-Ý kiến gì? - Ken thấy em buồn thiu.

-Không có! - Em đáp lại.

-Hay thích uống cốc to? - Hắn cười và nhìn em ngốc nghếch - Ăn tham thế! - Hắn đẩy ly café của mình lại gần tay em.

-Không ạ!

-Thế làm sao nào? - Hắn ngồi sát hơn, giống như người con trai đang dỗ dành người yêu dấu.

-Không sao cả! - Em hơi đói và bị Sếp nói vậy nên không thể gượng cười, con gái đâu có thích bị nói là ăn tham.

-Không đùa nữa thì đừng ỉu xiu mặt mày! - Hắn ghé sát mặt vào hơn, trông khá tâm trạng, có gì đó lo lo và sợ bị em giận.

-Sếp ăn điểm tâm nha! - Moon quay lại áp mặt bên Sếp.

-Ăn gì giờ này! - Ken lưỡng lự không thích ăn một mình, mà em ăn no rồi chắc không ăn cùng đâu.

-Dạ! - Mặt em lại buồn, mím môi để hai đôi má phùng lên.

-...

-Nhưng mà em đói! - Moon nhìn vào mắt Ken, em đói lắm rồi.

-Chưa ăn gì à? - Ken suýt xoa, không quen ăn ủa người khác, nhưng khuôn mặt hần lúc này hiện rõ sự thương cảm - Muốn ăn gì... nào? - Thêm một từ cảm thán ngượng ngùng.

-... - Thường thì nhóc em đói quá hay đòi anh chị mình phải cho ăn, em cũng thế, nhưng đây đâu phải là Wine để nũng nịu, thời gian qua, vô hình chung em đã để Ken là một phần quan trọng. Vậy nên những lời mong muốn của bản thân dù nhỏ bé cũng đều nói ra.

Ken không thấy em trả lời, hần đứng dậy và mở tủ lạnh.

- Sếp để em tự làm! - Moon chạy tới.

- Đói thì cứ ngồi yên đi! - không ngoái lại, người hần cao to mà phải khom người để vừa tầm với cái tủ lạnh vì em chỉ hay để thức ăn ở những ngăn dưới.

- Không! Em làm được! Sếp ăn cùng nhá! - Tay em năn nỉ.

- Ồ! - Ken rất muốn ăn cùng đấy chứ, nếu em không đề nghị thì hần cũng ép rồi.

- Hi hi! - Em cười rõ tươi, rồi chen ngang chỗ Sếp.

Ken không tránh người ra, hần thích giúp đỡ. Nếu muốn gọi một bàn tiệc thì không má quá mất nhiều thời gian, tuy nhiên hần muốn một lần chuẩn bị bữa cơm cùng em.

- Cho cái này vào chảo à? - Hần lấy đĩa cá rán em vừa mới bóc lớp vỏ bạc, cầm lên rồi giơ trước mặt.

- Để em làm mà! - Em cười thích thú - Sếp không hợp với nghề đầu bếp đâu!

- Ta không hợp thì ai hợp! - Hần tự cao - Chẳng lẽ lại là... em?

- ... - Moon dừng mọi hoạt động. Sếp vừa gọi mình đấy ư?

- Không phải! - Hần tự trả lời - May mà đun lại thức ăn chứ... mà nấu thì ai ăn được - Dấu ba chấm dành cho từ “em” nhưng gọi chưa quen nên hần chỉ có thể nói như vậy.

- Vẫn có người ăn được mà! - em nói nhỏ.

- AI??? - Hấn nghiêng rằng, giờ mà nghe thấy cái từ Sếp nhỏ, hay thằng nhóc gì gì đó thì chắc chắn chỗ thức ăn này sẽ nát thành cám.

- Là em! - Moon co rúm người. Chẳng phải chính bản thân mình là vị khách dễ tính đối với mọi món ăn do tự mình tạo nên, vì thế mỗi khi nấu hỏng, em toàn ăn hết.

- Có gì mà phải sợ! - Hấn thở phào cốc nhẹ vào đầu thợ bếp nghiệp dư - Ta đùa chứ có ác ý gì đâu! - Hấn không muốn em phải nép vế, riêng em được quyền bình đẳng trước mình.

- Tay Sếp bẩn lắm! - Em cắn môi.

- Bẩn gì? - Hấn mắng yêu, lần này đã có thể nhẹ nhàng trong lời nói.

- Tay Sếp mùi cá, còn mái tóc em thì...

- Mùi cá còn thơm hơn! - Hấn không để nói hết câu, nhìn em ngốc nghếch khiến hấn khoái chí.

Sao em dễ giận thế chứ, khuôn mặt cứ lầm lì nhìn xuống. Em lẳng lặng xào nấu.

- Giận rồi à? - Hấn nhăn nhó mặt, thấy tội em quá.

- Đâu có ạ!

- Thế sao buồn thiu? - Ken lại gần chỗ em thêm một bước.

- Xong rồi đây ạ! Ăn thôi! - Ánh mắt em nhìn những món ăn mà khóe môi vẽ lên nét vui sướng, em sẽ để cho cái dạ dày của mình hoạt động trở lại.

Ken đứng ngăn người ra, cho tới khi thức ăn đã bày sẵn trên bàn và em lên tiếng gọi mới tỉnh.

- À ừ! - đi tới bàn và ngồi xuống ghế, hấn ngồi cách em một khoảng. Điều đó làm em thấy hơi lạ, những lần gần đây hấn đều để em ngồi kề - Nhìn gì? - Hấn gấp một miếng thức ăn thật to vào bát mình, cắn một miếng cũng thật to. Thực lòng, hấn sợ ngồi gần quá sẽ khiến con tim nổ tung, em rất hay cười, mà điều đó làm hấn không chống đỡ nổi.

Em không nhìn nữa, cúi gằm mặt xuống.

- Đừng cười nữa! - Hấn lại thấy tim mình đập loạn nhịp, khó thở.
- Nhưng mà trông Sếp... - Em không nhịn được cười, thực chất em cúi mặt xuống là để cười, mọi lần Sếp da trắng ăn uống thanh lịch, tao nhả không như lúc này.
- Làm sao? - Hấn gấp một miếng thức ăn, cố tình ăn trước để có cơ hội gấp cái đùi gà bự nhất cho em, chứ nếu vừa bắt đầu bữa ăn mà đã làm thế thì hấn không quen.
- Không dám nói đâu! Sợ lắm! - Nếu đã nói như vậy thì hấn em rất muốn nói ra suy nghĩ của mình.
- Nói đi! Ta không làm gì đâu! - Ken lấy làm tò mò.
- Em nói Sếp không được mắng em đâu đấy! - Moon vẫn cười cười. Em là người vui vẻ.
- Ừ! Không làm gì hết! - Ken khoanh tay lại nhìn em rồi cũng cười.
- Trông Sếp cứ thế nào ấy!
- Không thích à ? - Ken lo lắng hỏi.
- Không, Sếp trông hiền! Mà không giống với... ý em là... thì là... Sếp giống mấy người lao động chân tay!!! - Moon để hai ngón trỏ chạm vào nhau lưỡng lự khi nói.
- Gi? - Hấn tức giận - À, sao nói thế? - rồi lại dịu giọng nhanh chóng, đã hứa sẽ không khiển trách, tay hấn còn giơ lên để chạm vào đôi má đang ửng hồng kia. Vừa mới chạm nhẹ, những ngón tay đã tê tê.
- Nhìn Sếp trông khỏe mạnh vô cùng! - Em tủm tỉm, đôi má cũng vì những ngón tay mà đỏ lên nữa.
- ... - Hấn suy nghĩ câu nói, vậy ý là hấn giống nông dân rồi. Ken xoay người nhìn về phía bắp tay mình, thôi đúng rồi, trông hấn giống người làm bốc vác, có lẽ vì em đã quá quen với phong thái điềm tĩnh mà có phần độc đoán của hấn trong lớp vỏ bọc trước đây. Hấn tự thấy mình lúc này chỉ giống một người làm thuê cho Sếp lớn - người có nước da trắng.
- Nhưng... trông Sếp... hay lắm! - Em rụt rè.
- Hay là thế nào? - Phong độ lại được khôi phục khi hấn nghe thấy những gì em nói.

-Thì là trông Sếp dễ gần hơn...

-Thật không? Nhìn ta hiền quá ?

-Không! Sếp chẳng bao giờ hiền cả! - Em nhận xét chân thực, giờ với màu da khỏe khoắn này nhìn Ken vẫn đầy tham vọng, thậm chí còn mang một làn gió cuốn hút hơn

-Vậy thấy ta... đẹp không? - Hấn hỏi dò, nếu em nói là có thì có thể trước đây hấn không đẹp trong mắt em rồi, còn nếu câu trả lời là không, thì chưa bao giờ hấn đẹp cả.

-Đẹp... ạ! - Moon nhắm chặt mắt lại, để nói ra mà khó quá.

-Ha Ha! Ta biết mà! - hấn cười lớn - Lúc nào ta chẳng đẹp! - Hấn thêm một lần chạm tay vào má em.

-... - em không nói gì, thức ăn trong miệng chưa thể nuốt.

-Yêu ta rồi à? - Hấn lơ mồm, ngay sau khi nói ra câu đấy thì quay mặt đi ngay. Tại sao có thể buộc miệng một cách tắc trách như thế.- Ăn đi, bảo đói mà chẳng thấy dùng bữa! Ta ghét những người gầy! - Hấn đổi chủ đề.

-Dạ! - em cầm đĩa và tiếp tục bữa ăn.

-Này! Lần sau mà để thấy đi cùng với người khác thì không được đâu! Khi nào chữ “K” kia xin màu thì biết ta đang... - Khó nói quá, một mặt Ken mới đang tiếp cận tới những cử chỉ và lời nói thân mật nên không tránh khỏi hạn chế trong giao tiếp, người của DEVILS đã khi nào thể hiện tình yêu thương.

-Dạ, chữ K xin màu là sao ạ ? Mà Sếp sẽ...? - Em cũng để ý mấy lần nhưng không rõ lắm tại sao mặt ngọc lại bị tối màu.

-Ta không thích! - Rồi, cuối cùng hấn cũng nói được - Đi với người khác thì sẽ bị đổi màu, hiểu chưa ngốc!
- Hấn chẳng ngại em mà nâng chữ “K” lên tay mình. Người khác theo ý hấn là đàn ông.

-Dạ ! Em sẽ không ra ngoài là được phải không? - Sau tất cả, em nhận ra đây mới là nơi an toàn ình nhất.

-Ừ, ở yên trong nhà thôi, ta cũng không ra ngoài nhiều đâu! - Hấn chẳng muốn bước chân khỏi cửa, vì chỉ cần thể thôi nổi nhớ nhưng đã căng đầy.

-... - Em lại cười rồi ngấm nhìn chữ “K” tỏa sáng trong tay Sếp.

-Cười nhiều là bị điên đấy! - Hấn lên tiếng.

-Sao lại thế ạ? - Em không hiểu.

-Thì có người bị điên! Chẳng hiểu Sếp nói gì cả! - Ai có thể nghĩ Sếp tự nói mình điên, em không cười nữa.

-Không hiểu thì thôi! - Nhưng hấn cũng muốn nhìn em cười lắm - Mà này, tối nấu ăn đi nhá! - Giờ không còn sớm, chiều tà, bữa ăn này cũng được coi là ăn tối, tuy nhiên hấn muốn có thêm một bữa ăn nữa với em trong ngày. Cứ ép em ăn thì mấy mươi ngày là mặc váy cô dâu đẹp rồi. Hấn cười tự lự.

-Nhưng em sợ Sếp chê lắm! - làm nũng, thực tế em cũng rất muốn được nấu thức ăn cho Sếp.

-Không chê! Không bao giờ chê nữa! - Bao ngày qua không được ăn món trứng của em đã là một thiệt thòi, dù có vô vàn món ngon khác cũng không sánh bằng một món ăn đơn giản của người mình yêu thương.

-Hi hi! - em lại được dịp thể hiện.

-Đã làm được món trứng chưa? - Hấn hỏi tế nhị.

-Dạ, em chưa ạ!

-Cười tươi như thế mà vẫn chưa làm được à?! - Hấn trách yêu, cứ nghĩ em đã khá hơn - Có cần phải học nấu ăn không? - Hấn muốn từ giờ trở đi sẽ chỉ ăn cơm em nấu thôi.

-Sếp làm nhanh lắm, em không theo kịp được! - Moon rất ngại trước sự vụng về đáng trách.

-Ai bảo dạy cho! Phải học bài bản của các đầu bếp! - Trừ món trứng thì hấn chưa bao giờ đụng tay làm nên sao có thể làm thầy em được.

-Vừa rồi Sếp nói không được gặp người khác cơ mà?

-Thì là đầu bếp nữ... - Hấn nói tới đây thì lời máu ghen ra rồi - Nói chung thì có sự giám sát của ta! - hấn cố gắng chữa cháy, hy vọng em không hiểu. Đôi mắt soi xem em có phát hiện ra không.

-Dạ! - Nếu được chỉ bảo em sẽ làm được, những ngày bé tại vì không được hướng dẫn bao giờ nên mới không thể làm được thôi.

-Nếu muốn gặp anh trai thì cứ gặp! - Riêng anh trai thì hấn cho phép, có gì mà phải nghi ngờ quan hệ giữa em và hai người anh trai và cả hai người anh của em đều là những nhân viên tối trung thành. Bây giờ, hấn

muốn em được làm những điều mà em muốn, dù Mes có đối xử thế nào thì hấn vẫn sẽ tạo điều kiện cho em để gặp anh trai.

-Em cảm ơn! - Nếu Sếp cho phép, em cũng chỉ được gặp anh Wine thôi, chứ chắc gì Mes đã muốn nhìn mặt. Hôm ấy Mes nhận em chẳng qua là vì trách nhiệm.

-Nghĩ gì thế? - Hấn thấy em trầm ngâm.

-Sếp có biết... - Tự dưng nhắc tới gia đình, em nhớ đến người hôm nọ mà Yun gọi là thầy, ông ấy gọi em là “Renny” - Sếp có biết ai là Renny không ạ?

-Renny?

-À không! Chắc Sếp không biết đâu.- Ngớ ngẩn thật, sao lại hỏi Sếp về người đó, ông ấy là người cùng phe với Yun, tức là chẳng liên quan gì đến DEVILS thì chắc gì người có cái tên “Renny” đã được DEVILS biết tới.

-Renny là đàn ông hay đàn bà? - Hấn hỏi cộc lốc, đang nói chuyện với hấn mà lại nhắc đến tên người khác làm khó chịu và đột nhiên không phân biệt được cái tên nghe rõ nữ tính.

-Em không biết. Chắc là phụ nữ.

-Ồ! Mở máy tính của ta mà kiểm tra.- Hấn chỉ ra chỗ kệ sách.

-Thôi ạ! - Moon từ chối vì máy tính của Sếp nếu có chẳng chỉ là dữ liệu của các nhân viên ở DEVILS.

-Sao? Cứ dùng đi! - Hấn bắt đầu cho phép em can thiệp sâu hơn vào đời sống.

-Máy của Sếp em không được phép dùng.

-Làm sao mà không được!?! Những thứ trong nhà muốn dùng cái gì cũng được, ta cho phép!

-Dạ!

-Dạ gì mà dạ! - hấn biết em chỉ nói thế chứ nào đâu dám động vào - Mà đừng gọi là Sếp nữa! - đột nhiên chất giọng phát ra nhỏ lại.

-... - em nhìn hấn.

-Gọi như thi thoảng vẫn hay gọi ấy! - Để diễn đạt từ “Anh” mà hấn tốn thêm nhiều lời quá.

-Dạ!

-Dạ rồi thì gọi đi! - hấn sốt ruột.

-...

-Không gọi được à? - hấn lại lấy ngón tay búng nhẹ vào má, thêm một sở thích khi ở bên em. Tay còn lại hấn nhắm ít nước cho đỡ khát.

-Anh ạ! - em cúi mặt mà ngượng ngùng.

-Phì! - Hấn bị sặc, nước từ miệng bắn tung tóe ra các món ăn trên bàn, tiếp theo là một tràng ho. Em gọi hấn mà nghe đáng yêu quá!

-Sếp... à... anh có sao không? - em vội đứng lên, dùng tay vỗ ngực và cả tấm lưng cho hấn.

Ken xấu hổ, tại em làm hấn bị sặc, tại em làm hấn có những hành động không phải là mình nữa. Nhưng chỉ có em làm hấn hạnh phúc. Những con quỷ khi tìm thấy niềm vui của mình hóa ra đều trẻ con và vô tư nhường này.

- Sếp đỡ chưa? - Em rót thêm một cốc nước để hấn uống cho xuôi.

- Sếp? - Hấn dù vẫn chưa hết cơ ho, nhưng phải bắt lỗi em ngay.

- Sếp sặc vì từ “anh” ấy ạ? - Em hiểu rồi.

- Cái gì? - Hấn giầy nẩy người khi bị em nói trúng tim đen.- Ta bị hóc xương ấy chứ! - Hấn giả bộ khục khặc.

- Dạ! Thế mà em cứ tưởng...

- Tưởng mới chẳng tượng - Hấn suýt thì mất hết thể diện.- Đã bảo đừng gọi là Sếp rồi, không nghe à? - nhần nhí nhảnh như thể em có gọi một trăm lần từ “Anh” thì cũng không bị ngại.

- Vâng!

- Ăn tiếp đi!- Bữa cơm đã bị gián đoạn bao nhiêu lần, hấn để ý em đã ăn được mấy đâu.
- Không ăn nữa, em no rồi.
- Ăn! - Hấn ra lệnh, gấp cho em một miếng thịt cá hồi.
- Không! - Em che tay lên bát mình, nhất định từ chối.
- Ăn được mấy miếng rồi mà bảo chưa, nhanh nào! - Hấn cậy tay em ra.
- Nhưng... tất cả số thức ăn này đã được “đánh dấu” của Sếp rồi! - Em lại quên mất cách xưng hô.
- Này này... - Hấn đã chiếm hữu cả bàn ăn này rồi còn đâu.
- Thôi, tối em nấu thêm! - Em nói rồi đi vào nhà tắm lấy một cái khăn cho Ken.
- Dọn đi! Dọn hết đi! - Hấn chờ em ra rồi mới nói, chẳng khác một đứa trẻ làm sai nhưng vẫn cố chấp.
- Dạ vâng! Sếp lau tay đi - Em cẩn thận chuẩn bị khăn ướt vì biết Sếp không thích dùng giấy ăn.
- Đưa đây! - Hấn giật lấy cái khăn, lau tay kĩ càng rồi ném phịch xuống bàn. Ken phút chốc đã định ôm em vào lòng, hấn kìm lại bằng cách đi ra bên phải tránh hướng em đứng, vươn vai rồi đứng khoanh tay dựa vào tường, lặng ngắm nhìn theo. Mỗi khi ánh mắt Moon quay ra thì hấn nhắm lại ngay. Cứ thế, dù tỏ ra lạnh lùng, nhưng trong lòng chẳng có chỗ nào không có hình ảnh của em cả.
- Này!
- Sao ạ? - Moon đã úp chiếc bát cuối cùng lên kệ.
- À,... - Hấn muốn một phép so sánh
- Em vẫn đang nghe - Moon rửa tay rồi rót một ly nước.
- Ta và Arrow... ai ác hơn? - Hấn quyết định hỏi.
- ...

-Nói đi em! - Đôi mắt hắn có phần trĩu nặng - Hãy nói ra hết tất cả suy nghĩ đi - Tay hắn buông thõng.

-... - Câu hỏi không bắt ngờ nhưng Moon không tin lại được cất lên từ chính người được đem ra so sánh.

-Là ta! - tuy muốn hỏi nhưng Ken lại có sẵn câu trả lời chỉ vì những nỗi đau em chịu đựng là rào cản lớn nhất không thể để hắn được ôm em vào lòng.

-Không, không phải,... - Đã không nhắc tới thì thôi, giờ những giọt nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi. Ken nhìn em, hắn vẫn lắng nghe. - Sếp Arrow cũng không phải, chẳng ai cả,... - những giọt lệ đã lẫn tới khóe môi. Một cô gái hay cười là thế, rồi khi chạm tới nỗi đau đôi vai của em không thể gánh thêm được nữa. Ken lại gần và đưa tay lên để lau nước mắt, hắn nhớ, ngày bé mình ác lắm, vì muốn thấy em khóc đã làm mọi cách, ấy thế nhưng những giọt máu của em còn rơi nhiều hơn giọt lệ. Khuôn mặt Moon nằm trong đôi tay ấm áp, hắn muốn hôn lên đôi mắt, muốn đưa em vào lòng, muốn làm bờ vai cho em dựa vào, nhưng tất cả chỉ là mong muốn.

-Nhưng em hận Sếp nhỏ lắm, em ghét lắm, tại sao lại giết mẹ của em, rồi còn để em sống - Em nói rất nhanh như sợ ai sẽ không cho em quyền nói, rồi nước mắt tuôn rơi hàng nối hàng - Em khổ lắm! Hu hu... - tiếng khóc to dần lên, Moon nắm chặt tay rồi đập mạnh vào người hắn. Cho rằng hắn là anh Mes để tìm chút hy vọng, lại coi là Arrow để trả hận thù, rồi là một vị thẩm phán sẽ giúp em được hưởng công bằng, hay chính hắn - người đã gieo mầm những nỗi đau. Hắn chỉ biết đứng đờ, nếu làm bao cát, nếu những cái đấm yếu ớt này giúp em hàn gắn, hắn sẽ chịu hết tới cả cuộc đời này.

-Chẳng lẽ cứ là Sếp thì được quyền hành hạ kẻ thấp kém sao? - Em cứ đánh hắn, mỗi lần như thế là những giọt máu tươi trong người đã từng rơi. Em đã mất quá nhiều máu rồi, đến nỗi mà người anh trai không còn muốn nhận giọt máu này nữa.- Tại sao lại có quyền đó? - em mệt lắm, có đánh mãi thì cái người khỏe mạnh này cũng chẳng bị lụy được - Em muốn trả thù Sếp lắm, nhưng sao được, em làm sao mà dám được cơ, huhu...huhu... - nói rồi ôm chặt lấy hắn, rúc cả khuôn mặt vào tấm áo đã ướt nhèm nước mắt. - Sao bây giờ Sếp mới hỏi em câu đó!!! - Em hận cả hắn nữa - Hai người đối xử với em tệ lắm mà giờ lại thay đổi như thế? - Moon trách móc thương thân. Ngày trước thì cả hai đều thi nhau hành hạ, rồi đây lại muốn cho em tất cả. Ken không đủ tư cách để có được cái ôm này nhưng hắn đã vòng tay qua người em mất rồi, cái siết còn hơn cả cả tình yêu thương trong hắn. Người con gái nhỏ bé trong vòng tay rộng lớn này, nhưng đủ để giữ cái vòng tay mãi dành cho em.

-HÃY ĐỂ ANH MANG TỚI HẠNH PHÚC CHO EM! - Hắn hôn lên mái tóc em nồng nàn - CHO ANH... MỘT CƠ HỘI... EM NHÉ! - Câu nói từ tận đáy lòng chân thực, có thể hắn đã lợi dụng rất nhiều người, có thể hắn là một kẻ xấu xa nhất thế gian này, có thể hắn độc ác với tất cả, nhưng với em, với thời gian trong suốt quãng đời còn lại, với con tim cháy bỏng, hắn sẽ chỉ dành cho em. - ANH LÀ CỦA EM VÀ SẼ CHỈ CỦA MÌNH EM! - Không cần biết em như thế nào, nhưng hắn cho em tất cả vô điều kiện.

Em chỉ biết khóc nức lên, bấu chặt vào tấm lưng của hắn, nếu dòng nước lũ cuốn trôi tất cả thì chiếc cột này sẽ giúp em trụ vững. Không có giới hạn nào cho tình yêu của hắn lúc này, những nỗi đau hay là tội lỗi đã bị tình yêu xóa lấp, hắn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường trước người con gái hắn yêu.

- Anh sẽ bảo vệ em chứ? Em không muốn bị cô đơn, em sợ bị đánh đòn lắm!!! - Moon vẫn cố gắng nói dù em đã mệt giữa cơn bão lòng.

- ANH SẼ ĐEM TÍNH MẠNG CỦA MÌNH RA ĐỂ ĐẢM BẢO ANH SẼ MÃI BÊN EM - Hấn thả lỏng người khi cảm thấy em bị khó thở, rồi hôn lên trán dù đôi môi mình run rẩy. Em cười trong nỗi đau, em đã có một chỗ dựa tinh thần và em muốn được an ổn mãi mãi. Ánh mắt sáng lên thuần khiết, quá khứ trong giây phút đã bị con người cao lớn này làm lu mờ.

Muốn bảo vệ được em, chỉ cần sai một vài người đáng tin cậy là không bao giờ em bị tổn thương, nhưng đem tính mạng của hấn ra, tức là chỉ hấn mới có đủ quyền và nghĩa vụ để đảm bảo cho em, giữa em và DEVILS, hấn đã đặt ngang hàng. Em đã là tài sản của hấn, một thứ tài sản vô cùng quý giá, nếu DEVILS được cả một bộ máy bảo vệ thì em chỉ có duy mình hấn, nhưng không sao, chỉ cần hấn thôi cũng đủ để mang tới hạnh phúc màu xanh cho em rồi.

- Anh hứa rồi đấy nhá anh! - Em ngược lên nhìn hấn, hấn giống một thiên thần mang đôi cánh màu đen, nụ cười của hấn hướng về em, giống như ánh hào quang của ngày mới. Những giọt nước mắt tan biến theo ánh sáng ấy.

Hấn không nói gì, đáp lại em bằng một nụ hôn.

Một lời hứa khóa lại,

Một tình yêu được mở ra,

Cơn mưa bất chợt ngoài hiên, dịu đi ngọn lửa đau đớn cùng đôi môi đang hoà vào nhau. Những ngón tay đan vào lọn tóc rối bởi sẽ gìn giữ cho em được hạnh phúc. Cảm giác hạnh phúc tốt đỉnh khi nhận lấy hơi ấm từ người kia, em cho hấn một niềm đam mê cháy bỏng, ngược lại, hấn cho em một điểm tựa âu yếm. Tất cả bỏ lại sau lưng khoảng cách, danh vị, cả thế giới, hai đôi mắt nhắm lại để tâm hồn quyện vào nhau, ngoài sân, hai chiếc lá cùng lìa cành, đôi chim nhỏ quần lấy nhau, mọi thứ đều có đôi, em và hấn...

Anh sẽ là người bảo vệ em mãi mãi,...

Nhưng kết thúc của “mãi mãi” luôn có một dấu chấm hết.

z

Ken hôn lên trán em một cách nhẹ nhàng, hấn đã làm việc này mấy lần trong buổi sớm mai. Cứ chốc chốc nhìn em rồi mỉm cười, hấn không thể dời mắt khỏi em lấy một giây, chỉ nhắm mắt để điều tiết thôi đã cồn cào nỗi nhớ. Không phải là con tim hấn giam cầm hình bóng em nữa, mà phải là em sở hữu nó, em chôn chặt nó và em có mọi quyền hạn sử dụng nó. Ngay cả khi em đang ngủ vo tròn người lại cũng khiến hấn vì thế mà điều đứng. Thêm một lần nữa hấn không tìm được, hôn lên mái tóc của em. Một cảm giác quen thuộc tê tê trên trán khiến em tỉnh dậy, hàng mi mở ra, em đã nhìn thấy hấn.

Em vẫn chưa tỉnh hẳn, đôi mắt hôm qua khóc ướt nhoe vẫn mờ mờ, lơ lơ nhìn hẳn. Em đáng yêu quá, cách em dụi mắt cũng lại làm hẳn thương, vậy nên chẳng lí do gì khác để thêm một cái hôn lên đôi mắt em.

- Ồ? - hơi giật mình, tấm chăn em đắp là màu đen.

- Đồ ngốc! - Hẳn vì em mà để nhiệt độ thấp suốt chín tiếng đồng hồ qua, chịu cái lạnh man mác mà em chỉ cất lên một tiếng “ơ” cảm thán.

- Tại sao...? - Em ngồi dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng biết đây không phải giường mình. Em quay sang nhìn hẳn, ánh mắt ấy vẫn đang nhìn em, - ... sao em lại nằm trên giường này?

- Đúng là đồ ngốc, có nhớ gì đâu! - Hẳn cốc nhẹ lên đầu em - Tối qua chẳng ăn thêm gì mà đã lăn ra ngủ rồi, bẽ vào giường thì nửa đêm lại mò lên đây.

- Em...- chẳng lẽ em lại tự động đến thế sao? - Em không cố ý... - Moon chẳng nhớ gì, nhìn cái áo phong của cả hẳn, phần cổ đã bị rách đôi chút.

- Lên giường của người ta rồi cướp luôn chăn của người ta - Hẳn đùa- Làm tỉnh cả ngủ, đã thế còn rúc vào ngực của người ta nữa. - Hẳn đập nhẹ vào ngực mình. Thực tế em không cướp chăn của hẳn, mà là hẳn tình nguyện nhường hết cả cái chăn ấm của mình để em vo tròn người.

Khuôn mặt em thoáng có nét lo sợ, em đã làm gì mà khiến áo của Sếp nhàu nhĩ tới kia.

- Nhìn gì mà nhìn - Hẳn ngại ngùng khi em cứ tắm tia khuôn ngực hẳn - Nghĩ ta là ai chứ! Không có chuyện đó đâu! - Hẳn dùng tay véo má em - Lần sau có muốn lên đây ngủ thì cầm chăn mình lên đấy nhá, ta không chịu được lạnh đâu! - Hẳn véo lên cái nữa, chẳng phải hẳn không chịu được lạnh, mà vì hẳn không chịu được sự quyến rũ mang tên em thôi. Đêm qua hẳn đã phải uống những bốn viên trợ thần kinh vì em đó, để cho em rúc vào người mà phải nằm im như pho tượng còn khó hơn đi cướp nhà băng nhiều nhiều.

- Em xin lỗi! - Moon cúi mặt.

- Cũng biết xấu hổ cơ đấy! - Hẳn lại không thể không véo thêm cái má bên kia.

- Em... - em không thể nhớ vì sao mình lại hành động như thế, hay vì em nhớ hơi ấm của hẳn, ấm lắm mà cũng thoải mái nũng nịu.

- Rồi, hiểu rồi, không phải giải thích! Ta cũng quen bị “một số người” chảy nước miếng vào ngực rồi! - Hẳn cười cười nhìn em khiêu khích, “một số người” nào có ai, đồ ai dám bôi bẩn lên người hẳn ngoại trừ em ra.

- ... - Em không nói gì, chỉ biết cúi mặt thấp hơn nữa, theo phản xạ lấy tay quệt miệng.

- Ai bảo ngực ta quyến rũ quá ấy mà!!! - Hấn cười khoái chí, vỗ tay vào ngực mình ba phát. Điều đó càng khiến em ngượng hơn, ho một tiếng nhỏ.

- Tối qua không ăn thêm gì giờ đã đói chưa? - Hấn mân mê chữ “K”, ánh sáng của nó ánh trong đôi mắt em mới tuyệt diệu, huyền ảo làm sao.

- Dạ! Đói! - Em gật đầu nói nhỏ tí.

- Yêu quá cơ! - Hấn nhìn đôi môi chúm chím mà buộc miệng, nghiêng người áp em vào lòng, rồi thơm nhẹ vào má em một cái. Đây có lẽ là câu nói thân mật đầu tiên dành cho em mà tim hấn không bị đập mạnh, giống như một lẽ đương nhiên, hấn nói như thế với em vì em là của hấn. Nhưng thơm một cái chưa đủ, hấn còn lướt nhẹ trên đôi môi em chừng ba giây, cái cảm giác ngọt ngào này không ai khác chỉ có em đáp ứng được con tim hấn.

Em đẩy nhẹ hấn ra, khuôn mặt đỏ lựng, tim em đập mạnh nhưng tay vẫn giữ trên ngực hấn, bàn tay còn lại để nắm lấy chữ “K” của mình. Đôi mắt bên lên mãi mới dám ngược lên nhìn hấn.

- Sếp...

- Lại gọi là Sếp rồi! - Hấn mắng yêu, lần này hình phạt của em không phải là một cái cốc đầu nhẹ nữa mà là một cái chạm môi. Hấn mặc kệ bàn tay em đang khống chế mình.

-Không! - em từ chối, áp mình xuống lớp chăn, dù chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng không nên.

-Đói rồi! Không chuẩn bị bữa sáng đi à! - Hấn dừng lại đúng lúc.

-Dạ! - Em từ từ bỏ chăn ra, cúi thấp đầu mà đứng dậy ra khỏi giường.

-Đồ ngốc! - Hấn nhìn em rồi cũng đứng dậy.

-Cộc! - Vừa đi được vài bước đã va vào lớp kính trong suốt, chắc là vì hình ảnh của hấn quanh quẩn trong đầu nên em đi nhầm lối cửa ra.

-Có sao không? - Nhìn hấn rõ là lo lắng, chạy tới ôm chặt lấy mái đầu của em mà vuốt ve. - Đau lắm à? - Hấn hỏi trong sự xót xa.

-Không, em không sao! - Em thích được quan tâm thế này lắm, dựa vào người hấn thì dù có đau biết mấy cũng chẳng sao cả.

-Thương quá! - Hấn chẳng ngại ngần khi nói ra suy nghĩ của mình - Để anh bôi dầu cho nhá! - Hấn kiểm tra xem đầu em có u lên không.

-Hi hi - em cười hạnh phúc, sau đó thì để con tim thay mình lên tiếng - EM THÍCH ANH! - Moon ngược lên nhìn hấn mà nói, em cười rất tươi, một nụ cười trong trẻo mà không vương bận. Giờ đây thì em đã biết, có một thứ tình cảm còn to lớn hơn cả tình anh em nữa. Và người cho em biết là hấn.

-... - Từng huyết mạch, cơ quan, bộ phận trong cơ thể hấn trào lên hạnh phúc, đôi môi không thể che giấu sự vui sướng, hấn cười một nụ cười cũng như em, chỉ có tình yêu là thống trị tất cả - Gì cơ? Giờ mới thích thôi á? - Hấn khựng người lại, nhìn em bằng ánh mắt yêu thương vô vàn - ANH YÊU EM TỪ LÂU LẮM RỒI! - Hấn đồng đặc trong từng câu chữ, đôi tay gài trên mái tóc em và giữ tầm mắt em về hướng mình. - NGAY CHÍNH BẢN THÂN ANH CŨNG KHÔNG BIẾT ANH YÊU EM TỪ KHI NÀO NỮA! - Hấn ghé sát vào bên tai em, một lời thì thầm chỉ cần em nghe là đủ.

Em không biết đã có lần nào hạnh phúc hơn thế này không, nhưng thực sự bây giờ em cảm thấy mình đang đi trên con đường thần tiên, những đóa hoa bên đường và vô vàn trái tim tung bay, đi bên cạnh em là một chàng vệ sĩ điển trai. Chàng trai ấy rất tốt, nụ cười hiền tha thiết hướng về em, và đan những ngón tay bảo vệ...

Cả hai có một bữa sáng không mấy ngon lành, em đã làm món trứng ốp la nhưng kết quả vẫn không khá hơn những lần trước, vì thế hấn phải giúp đỡ, và dầu khá vất vả nhưng cô học trò này vẫn chưa học được cách làm cái món ăn được coi là đơn giản nhất.

- Đi ra ngoài không? - Ken nhìn em trêu mến, dù ăn không ngon nhưng hấn rất vui.

- Dạ! Đi đâu ạ? - Em để cho hấn quàng tay lên người mình.

- Đi làm việc!

- Em đi làm việc? Làm việc gì vậy ạ? - ngạc nhiên.

- Đi rồi biết! - Hấn nghe người quản lí nói có cô nàng nào đó tên là Ruby có tham vọng sở hữu chiếc ghế bên cạnh hấn, hôm nay hấn sẽ đi gặp cô ta, nhưng đã hứa là không để em cô đơn rồi, nếu là đi làm việc thì để em ở nhà một mình còn được, chứ đi gặp phụ nữ thì không. Dù em đã từng để hấn lẻ loi để gặp anh trai, rồi ở chỗ Arrow và cả thằng nhóc của tổ chức WHITE nữa thì con tim hấn cũng không cho phép mình lừa dối. Mặt khác, nếu như em gặp cô gái đó, hấn chưa gặp bao giờ nhưng biết cô ta rất đẹp, em sẽ như thế nào? Em sẽ ghen với cô ta vì hấn? Hấn cười thầm rồi tự dưng cốc vào đầu em một cái nhẹ nhàng.

- Đau em! - Em trách hấn - Làm thế em lùn đi đấy!

- Ừ! Biết rồi, không cóc nữa! - Hấn vờ như em đau lắm, xoa đầu - Chuẩn bị quần áo đi thôi! - Hấn giục, cứ nghĩ đến khuôn mặt em lúc ghen là hấn vui sướng.

- Em sẽ đi nếu em biết đấy là việc gì?

- Á à, dám đòi hỏi! Không nói đấy! - giờ mà nói ra nhờ không cho hấn đi thì không được nhìn mặt em ghen, tiếc lắm. Hấn lắm gái theo vô cùng, em mà biết sẽ cấm cung hấn hoài, suy nghĩ của hấn trẻ con thật!

- Em không đi đâu, em sợ ra ngoài, em chỉ thích ở nhà thôi! - Em đoán là không phải đi làm việc, mà nếu có thì bên cạnh hấn có biết bao nhiêu trợ thủ giỏi giang, em đến đấy lại bị đẩy ra thôi. Còn lũ người DEVILS làm em sợ.

- Sao không đi! - Hấn thoáng thất vọng! - Đi với anh! Đi nhá! - Nịnh nhưng khuôn mặt em không muốn đi thì biết làm sao được.

-Anh đi đi! Em ở nhà học nấu ăn! - Em chỉ vào cái máy tính, em sẽ học nấu món ăn trên mạng.

- Không thích! - Hấn nhăn nhó, em mà không đi thì có gì thú vị.- Thôi, cũng không đi nữa! - dù cuộc hẹn này tốn không ít công của người DEVILS năn nỉ và hấn mãi mới đồng ý, nhưng “vợ” không muốn thì hấn “không được phép đi”.

-Làm thế nào được! Đi đi anh!

-Không! - Hấn ngồi phịch xuống chán nản, nhưng nghĩ tới thời gian sẽ ở bên em lại vui vẻ trở lại ngay.

-Nhìn mặt anh nhiều quá chán lắm! Mà nhà toàn cửa kính thế này, muốn làm gì cũng khó! - Em vẫn muốn hấn đi, công việc của một người lãnh đạo rất quan trọng, không thể vì một lí do cớ con nào mà để lỡ được.

-Cái gì? - Hấn giật mình, biết em nói đùa nhưng kì cục quá, nếu biết hấn đi đâu thì liệu em có “cao cả” thế này không, lại còn cười được nữa.

-Em định làm cái này, nhưng mà anh ở nhà thì...!

-Nói dóc! - Hấn nhìn em đoán già đoán non - Làm gì?

-Em định làm một chiếc bánh kem! - em cười vui lắm.

-Bánh kem? - Hấn ngạc nhiên - Nhân dịp gì? - Ước muốn của hấn là được ăn bánh kem do em làm, điều này sẽ thành hiện thực sao?

-Em định giấu, nhưng... tại anh hỏi đấy! - nũng nịu.

-Cho anh à? - Hấn cười tươi lắm, một niềm vui thăng hoa.

-Sắp sinh nhật anh mà! - em chu đáo.

-Đâu có, còn những mười ngày nữa! - Hấn thoáng buồn vì em nhớ nhầm ngày.

-Thì phải làm sớm chứ, không thì hôm ấy anh ăn nhiều bánh kem quá ngán bánh em rồi! Em làm đỡ lắm! - em ngãi đầu.

-Không! Không ngán! - Hấn lại cười, bên em hấn đã không chỉ cười và còn cười rất nhiều, vòng tay ôm em, hấn hôn nhẹ lên má.- Ai bảo đỡ, rất ngon! - Dù chưa ăn nhưng hấn đã thấy ngon lắm rồi, cái bánh em làm cho anh trai, hấn biết hình thức của nó không đẹp, nhưng cái hấn cần là tấm lòng thì nhiều vô vàn.

-Ăn chán lắm, sợ anh không nuốt nổi thôi!- e ngại, nhưng nếu có bị chê thì em cũng muốn làm.

-Ăn hết luôn ấy! Không để thừa một mẩu nhỏ nào đâu cưng à! - Hấn để mũi mình chạm vào mũi em, lắc nhẹ mái đầu.

-Cưng á? Eo ơi... - Em khẽ nổi da gà, nhưng nghe dễ thương lắm.

-Cho anh làm với! - Giờ thì hấn đã tin là có thiên đường trong cuộc sống này.

-Không! Một mình em làm thôi!

-Sao thế? - Hấn vẫn ôm em thật chặt.

-Ừ ừ! Em không cho... Mà anh đi làm việc đi anh, đi sớm về sớm, nhanh lên để em còn thực hiện kế hoạch.

-Hay anh vào đánh một giấc rồi...

-Anh không đi làm thì em cũng không làm cho anh đâu! - Em muốn hấn tập trung vào công việc.

-À thì đi! Vợ ở nhà đợi anh nhá! - Hấn đứng dậy và đi ra ngoài ngay, nếu đi chậm sẽ bị em bắt bẻ cái từ “vợ” thì ngại lắm.

Hấn không kịp thay trang phục đã vội ra cửa, chỉ nghĩ tới lúc về thôi đã khiến con tim rộn ràng. Được rồi, hấn sẽ đi làm theo ý em, một tiếng, à không chỉ nửa tiếng để gặp cô gái Ruby gì đó chiều lòng DEVILS thôi, rồi sẽ phải chuẩn bị sinh nhật ỉnh nữa. Hấn cười sảng khoái, suốt 25 năm qua là 25 cái sinh nhật hoành tráng với những món quà cực kì chất để “ngoại giao”, nhưng sẽ không bằng sinh nhật lần này với em được đâu.

Đúng rồi, phải nhân dịp này để cầu hôn với người con gái mà hấn yêu! Hấn cười một lần cuối thật hạnh phúc rồi nụ cười tắt ngấm. Bước vào tòa nhà với một vẻ mặt lạnh như băng.

z

Đúng như lời đồn đại, Ruby có một nét đẹp kiều sa mà rất hiếm người có được, hấn vừa bước vào, cô nàng đã đứng dậy và nở một nụ cười cuốn hút. Cô dùng màu son đỏ như máu trên nền khuôn mặt trái xoan trắng hồng, kết hợp cùng bộ váy màu đỏ rực, quả là một cô gái thời thượng và nóng bỏng. Đôi mắt biết nói mỗi lúc một cách biểu cảm, toát lên một sự lạnh lùng mà lại khôn ngoan. Và ngay khi nhìn thấy Ken, cô biết chẳng ai khác ngoài mình hợp với hấn.

Đôi môi Ken như chưa bao giờ biết cười, hấn nhìn Ruby bằng ánh mắt sắc đá, không mấy may. Hấn thừa nhận người DEVILS nói đúng, cô ta có một nét đẹp hút hồn mà không một cô gái nào có được. Nhưng như thế cũng chẳng nói lên điều gì!

Trong khi cô nàng khoe mẽ một cách có ý thức những đường cong hoàn hảo của mình thì rất tiếc hấn lại chăm chăm vào cái đồng hồ, còn mười lăm phút nữa cho cô ta mà hấn tưởng dài như một ngày.

-Anh có vẻ không tập trung! - Ruby tinh tường - Hãy thử nhắc lại những gì em nói được chứ? - Ruby nhìn hấn bằng ánh mắt chim bồ câu.

-Một không gian thật lãng mạn! - Hấn đáp lại, dù không mấy để tâm nhưng lời người đẹp nói thì hấn cũng có thể nhớ.

-Wow, anh nói không sai! - Ruby không hề bị lép vế trước con người đối diện. Cô xuất thân từ một gia đình danh giá với rất nhiều công trạng lập được cho DEVILS, bản thân cô đã là một nhân viên DEVILS.5 đẳng cấp cao bên Đức.

Hấn đã mắc mưu cô nàng, nếu không nhắc lại câu nói thì thật khiếm nhã, nhưng khi nhắc lại rồi chẳng lẽ lại làm cụt hứng người đẹp bằng hành động ra về khi đã tới giờ kết thúc. Hấn đành phải ngỏ lời mời người đẹp ăn trưa để tiếp nối câu nói “Một không gian thật lãng mạn!” để thể hiện mình là một người đàn ông lịch sự.

Phải, những người có cùng trình độ, cùng mục tiêu, cùng tính cách luôn có rất nhiều chuyện để nói, vì thế chẳng mất quá nhiều công sức để Ruby hòa nhập với hấn và bắt chuyện một cách rất tự nhiên. Kết thúc bữa ăn, họ làm một cuộc thi nho nhỏ. Hấn cử Mes sẽ là đối thủ của Ruby. Đương nhiên nếu hấn nhập cuộc, Ruby sẽ không thể thắng, nhưng biết đâu cô nàng lại có thể thắng được tay trợ thủ của mình, nhìn cô ta có rất nhiều tố chất và tiềm năng.

Đúng như hấn nghĩ, thi bắn súng, cưỡi ngựa, giải đố trên ma trận virus hay là đấu tay đôi, cô nàng đều ngang ngửa với Mes. Có thể Mes nhường phụ nữ, nhưng cô nàng đó cũng chưa tung hết năng lực của mình

ra đâu, dù sao cũng đáng nể - một phụ nữ đáng để hắn tôn trọng ngay trong lần gặp mặt đầu tiên. Và Ruby được đưa vào danh sách tầm ngắm với một dấu tích do chính hắn đánh dấu.

-Cuộc hẹn hôm nay đúng là không tồi chút nào! - Hắn cười nửa miệng với Ruby, trong lòng đang suy tính nhiều thứ.

-Rồi anh sẽ còn thấy thú vị hơn nữa! - Ruby hôn gió hắn một cái, chủ động ra về chứ không phải hắn sẽ làm việc đó trước. Đúng là một phụ nữ bí ẩn. Hắn cười nhạt, trong đầu hình thành động từ “lợi dụng”. Tốt lắm, cô gái này phù hợp với chiếc ghế đó, nói thế nào để diễn tả chính xác nhỉ, một người phụ nữ để DEVILS có thể tin tưởng trông cậy, hắn cũng có thể an tâm khi giao phó việc công cho cô ả, nhưng chỉ thế thôi - giống như mẹ hắn, có một chiếc ghế lộng lẫy kiêu sa nhưng tâm hồn thì chỉ màu đen u tối.

Hay đấy, hắn có thể sẽ cho Ruby là nữ hoàng của Đại Bàng Trắng - ấn tượng của hắn về cô ta rất tốt, nhưng còn vợ thì phải là Moon.

Ken đánh lái xe đi thẳng, đã tốn những năm tiếng đồng hồ hơn dự tính, giờ chắc em cũng chuẩn bị xong món bánh kem ỉnh rồi, hắn tự trách đã để em phải chờ đợi. Máy tiếng qua lúc nào cũng nhớ em mà lại không thể ra về vì bộ óc của cô nàng kia khiến hắn thu hút, chắc em giận lắm. Nhưng rồi hắn lại nở nụ cười âm ỉ ngay khi nhìn thấy chiếc nhẫn sẽ trao tặng em tối nay. Tối nay sẽ phải là buổi tối hạnh phúc nhất của em và hắn, nhất định sẽ thế, và tối nay hắn sẽ có thể gọi em bằng cái từ “Vợ yêu” mà hắn nung nấu bao ngày.

Tình yêu dành cho em làm hắn thánh thiện... với em.

Hình ảnh em làm hắn cười một mình nhưng hạnh phúc trào dâng.

Và đôi môi em làm hắn tan chảy giữa mùa tình yêu,...

11. Chương 11

Chương 11: Ngược chiều kim đồng hồ

Moon không hài lòng vì chiếc bánh kem đã làm cho hắn, nó nhìn không mấy ngon lành, một hình tròn méo mó với lớp kem phủ lên không đều, thô dài và tiếp tục làm lại cái khác.

Em cười rất tươi mỗi khi nghĩ Ken sẽ ăn miếng bánh thế nào, rồi hắn sẽ tỏ thái độ về hương vị của chiếc bánh ra sao. Em chắc chắn hắn không thể cười khi ăn bánh của em, sẽ nhăn nhó mà cố đầu em thôi, nhưng rồi lại cho em ở yên trong vòng tay hắn. Quan trọng là tấm lòng, em làm chiếc bánh này mà có biết bao lời mong mỏi dành cho hắn, em ước sẽ được bình yên thế này mãi mãi...

Trong lúc làm bánh, có đôi khi em lại nghĩ về quá khứ, tại sao hắn đã từng đối xử với em tàn bạo như thế, tại sao còn ghì nát cái bánh kem em xin được của người làm để kỷ niệm sinh nhật của anh trai và bắt em ăn phần kem vụn bẩn. Hắn đã nói nếu gặp anh trai em thì sẽ nghiền anh ấy như cái bánh bị thương đó, thế mà Mes lại được làm cho hắn,... em cười nhưng nước mắt vẫn rơi...

Trước đó, tại sao Ken lại bắn chết bạn mèo Mun của em, bạn mèo ấy là tất cả với em thế mà lại nằm xuống cùng một vũng máu,...

Em dùng kem quét nhẹ hình chữ K để trang trí cho cái bánh, cố không để những giọt nước mắt vương vào, đôi tay run run vì đã từng bị hắn giẫm dẫm, rồi cả những vết thương do bị đánh... thế mà sau khi đánh xong lại ném thuốc trị thương cho em,...

Hắn nói yêu em từ lâu lắm rồi, vậy là từ khi nào,... chỉ nghĩ tới từ “Yêu em” đó thôi, mọi nỗi đau như tan biến hết, em không còn trách móc gì hắn nữa, cũng không còn muốn hỏi tại sao lại ghét em như thế,... vì hắn yêu em cơ mà, em đâu cần nhớ lại quá khứ đau khổ kia nữa,...

Vừa cười lại vừa khóc, một giọt nước mắt đã rơi vào chữ K mà em vẽ lên cái bánh kem rồi, nhưng không sao, một nụ cười hiền hậu nở trên khóe môi, có phần cam chịu mà hạnh phúc,...

Vậy là đã hoàn thành cái thứ hai, trông nó cũng không tồi chút nào, em vỗ tay tự khen mình và nghĩ về hắn, chắc cũng sắp về rồi nên cần phải nhanh tay chuẩn bị những thứ còn lại.

...

Nhưng hẳn lâu về, đi làm mà những hơn bốn tiếng rồi, nhớ quá, em muốn được nhìn nụ cười, muốn nhận cái cốc đầu âu yếm, và muốn áp vào ngực hẳn để cảm nhận nhịp đập con tim hướng về mình, em cứ ngóng ra ngóng vào, đợi chờ, ...

Chợt nhớ ra, hay là thử tìm cái tên “Renny” qua máy tính, hẳn cho phép em rồi, biết đâu sẽ có kết quả thông qua cổng tìm kiếm. Cái tên này làm em suy nghĩ mãi.

Moon mở máy của Ken ra, sẽ tìm kiếm “Renny” trong khi chờ đợi. Windows vừa khởi động đã bị bất ngờ bởi hẳn để hình em làm phong nền ấy tính mình. Một tấm hình trẻ con ngốc nghếch, em đang ngồi học lập trình, cách đây mấy năm rồi ư? Trông em hồi đấy ngố thật, em cười mà lòng hạnh phúc vô cùng, ngắm nghĩa bức ảnh mình một hồi lâu mới tìm ra câu trả lời về cái từ “lâu lăm” của hẳn. Bật cười thành tiếng, em lại càng thích hẳn hơn, cái máy tính này không giống với cái máy hẳn đã dạy em hồi đấy, chắc cũng đã thay mấy đời máy rồi mà còn để hình em lúc nhỏ này thì chứng tỏ... ôi... em đáng yêu đến mức đó cơ à. Moon nghĩ lại mình hồi nhỏ, và nhớ cả hẳn khi ấy nữa, trông hẳn lúc nào cũng lạnh lùng mà chụp ảnh em để trưng bày thì thật đáng ngạc nhiên, hình dung khi ấy hẳn đã chụp thế nào, hay thật, hẳn thường hay nằm trên giường của em, em còn đang lo sợ bị mắng vì làm mãi mà không chạy được chương trình, đôi mắt cứ dán vào cái máy, muốn hỏi mà không dám nói,... nghĩ tới nhưng kỉ niệm này mà lòng em xốn xao. Ngắn người một lúc, mới nhớ ra việc cần làm. Mở hộp thoại quản lý nhân viên, em gõ từ Renny, hy vọng mong manh chắc cũng chẳng thể tìm được đâu, có thể người thầy của Yun đã nhầm với người nào đó mà em không hề biết và cũng chẳng có liên quan gì tới. Dẫu sao thì cũng đã có một niềm vui nho nhỏ khi khởi động chiếc máy này. Em chợt hát vang một vài lời ca,...

Chiếc máy tính giả về khoảng gần 10 cái tên Renny. Tất cả đều có lí lịch cá nhân, em tò mò ấn vào thử, từng người một. Tới người thứ 8, em không thể tin vào mắt mình, lại có một người gần giống với chính bản thân.

Trước mắt em là một cô gái với mái tóc ngắn, trông cô rất trẻ, chỉ khoảng bằng tuổi em hoặc hơn, điểm tương giao dễ nhận diện nhất giữa em và cô gái đó là đôi mắt!

Moon kéo thanh công cụ xuống, thêm một vài tấm hình nữa. Chẳng lẽ em có một người chị gái, à không, em nhìn kĩ vào năm sinh, cô gái này hơn em 22 tuổi, tức là hơn anh Mes những 15 tuổi. Thế này là thế nào? Em giật mình, mẹ em lúc hy sinh chưa được ba mươi tuổi thì sao lại có người con lớn tới từng này. Em đổ mồ hôi,... cô gái này có thể là ai?...

Hay là, em đang nghĩ giả thiết mình giống với Wine, cùng cha khác mẹ với Mes, không đúng, mẫu AND của em và cha đâu có khớp, chuyện gì đang xảy ra ở đây, em chẳng hiểu gì cả. Em kéo hẳn xuống dưới cùng, đó là một tấm hình của một chàng trai chụp bên cạnh cô gái có cái tên Renny. Chàng trai đó đang cười, để lộ má lúm đồng tiền và đôi mắt màu nâu. Em có một đôi mắt lai giữa màu đen và nâu, trong bức ảnh này, cô gái và chàng trai có nhiều điểm hội tụ ở em!

“Renny và Trac, kết hôn ngày 28 tháng 12 năm 1992” - có một dòng chữ nho nhỏ em đã phóng to lên ở dưới bức hình.

Chẳng lẽ... đây mới là cha mẹ của em sao?

Đôi tay run run, nhấn phím Enter để chuyển trang tiếp theo mà làm mãi không xong, tất cả sự thật đều đảo ngược lại hoàn toàn so với những gì được biết. Vậy người phụ nữ có cái tên Hanmony đã ôm em vào đúng giây phút định mệnh của đời mình ấy không phải là người sinh ra em ư?

Những gì em đọc được từ bộ nhớ có thể nói tóm gọn lại như sau: Renny là con của một gia đình hạ cấp làm việc trung thành cho DEVILS, gia đình có ba anh em nhưng tất cả cha và mẹ Renny cùng hai người anh trai đều hy sinh trong một lần vây bắt của tổ chức Interpol khi Renny được ba tuổi, vậy nên cô được nhận vào cô nhi viện. Khi được 14 tuổi tình cờ được cử chăm sóc ột bé gái, vì đây là người con gái không được công nhận là con của Sếp nhỏ - tức cha của Arrow nên phu nhân của Sếp nhỏ đành phải bí mật nhờ người chăm sóc, việc tuyển người không quá chú trọng, chỉ cần có tấm lòng và bà đã chọn được Renny. Cô con gái là con của Rồng Đen - tức Sếp lớn lúc đó, nhưng vì gánh nặng danh vị nên ông đành để mặc. Renny rất thương đứa trẻ, trong khi người mẹ chỉ dám lén lút thăm con vào mỗi khi rảnh rỗi thì cô dành nhiều tình cảm để chăm sóc đứa bé mà đã coi như em gái mình. Rồi khi bị Sếp nhỏ phát hiện, Renny đành lánh đi một thời gian. Và cô đã quen Trac trong những phi vụ của DEVILS. - Moon đọc trích ngang lí lịch của người thanh niên tên Trac ngay lập tức - Đó là một người cũng lớn lên ở cô nhi viện, hơn Renny những mười bốn tuổi, một con người vốn rất trung thành với DEVILS và có tham vọng được leo lên vị trí DEVILS.3, tính tình thô bạo y như những người DEVILS nhưng ngay sau khi quen Renny đã thay đổi, Trac trở nên biết nghĩ cho những người xung quanh và thân thiện với mọi người hơn dù biết rằng những mối quan hệ xã hội chẳng giúp ích cho đường tiến thân của mình... - Moon lướt nhanh những phần đó - Sau một thời gian thì Renny quay trở lại với công việc chăm sóc đứa bé tội nghiệp đã chuyển sang căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. (Thời gian này Renny đã mấy lần nhìn thấy Arrow khi cậu nhóc bí mật dõi theo mẹ chăm sóc cho chị gái, có đôi phần hiểu được sự thiếu vắng tình thương trong đôi mắt Arrow, Renny thường hay cười với cậu nhóc nhưng khuôn mặt lạnh lùng kia không tiếp nhận, sau đó thì Renny dần bận bịu với công việc chăm sóc cô bé hơn nên không còn để tâm tới Arrow nữa). Một vài tuần sau thì cô bé qua đời, lễ tang chỉ có mẹ của cô bé và Renny cùng với Trac, một đám tang đượm buồn.

Tiếp tục sang trang tiếp theo, Moon hy vọng sẽ tìm thấy tên mình - Ba năm sau thì Renny và Trac kết hôn, Trac đã lên chức còn Renny thì từ bỏ việc làm cho DEVILS, cô không thích nhúng tay vào tội ác, nhìn chồng mình vất vả cô cũng rất thương nhưng không muốn can thiệp sâu, Trac vì đã bị Renny thuần hóa những ngày trước nên cũng chỉ thực hiện những việc không liên quan tới máu. Và sau gần một năm kể từ ngày cưới, bé Chris chào đời là sự kết tinh trong cuộc hôn nhân hạnh phúc của họ.

-Chris? - Chris đâu có phải là mình, muốn đọc tiếp quá nhưng dữ liệu đã bị khóa lại. Moon tiếp tục mò để bẻ gãy chìa khóa, em lại một lần nữa đánh liều dùng mật khẩu của Ken để truy cập.

Ngày 29 tháng 10 năm 1993, phu nhân của Sếp lớn sinh hạ một bé gái chưa đặt tên.

Ngày mùng 7 tháng 11 năm 1993, bà Hanmony sinh một bé gái tên là Moon.

Và vài ngày sau đó, Renny cũng sinh một bé gái được Trac đặt tên là Chris.

Vậy là thế nào đây, việc này lằng nhằng quá, ba đứa trẻ cùng được sinh ra trong một khoảng thời gian tương đương. Em là Moon, em là con của mẹ Hanmony và em gái của Mes!??

Không, Moon chợt nhớ ra, cái ngày Arrow gọi em là Moon lần đầu tiên ấy, ai kiểm chứng là hắn đã gọi đúng. Và người phụ nữ đã che chở cho em đâu có gọi em là con lần nào!

Rồng Đen dù vẫn nặng lòng với em gái của vợ mình, nhưng ông đã dứt bỏ để tập trung đào tạo cho người con trai tên là Ken của mình. Ken có một người em gái, đó là em ruột, nhưng em trai Rồng Đen lại không muốn có sự tồn tại của đứa trẻ đó, hẳn muốn Arrow phải là người thừa kế ngay sau Ken. Đứng trước những đề nghị của DEVILS và quyền lợi của đứa cháu trai Arrow, Rồng Đen đành phải đưa tới quyết định sẽ hạ sát con gái mình.

Phu nhân của Rồng Đen không có ý kiến gì cho việc đó, đối với bà một đứa con là quá đủ, mặt khác bà cần một đứa con trai tài giỏi hơn là chú tâm chăm sóc cho đứa con gái sơ sinh. Ban đầu đã định hủy cái thai đi, nhưng nửa muốn trả thù cô em gái vụng trộm với chồng mình nên bà định giữ lại để Ken và em gái thao túng DEVILS, tuy nhiên sau khi đứa con ra đời, bà lại nghĩ tới vận mệnh của DEVILS, Arrow là một đứa trẻ rất có tố chất lãnh đạo nên đành phải nghĩ tới sự sống còn của đứa con dứt ruột mình đẻ ra. Và bà đã để đứa con thứ hai hy sinh cho đứa con thứ nhất của bà được tôn vinh.

Mẹ của Arrow rất tội lỗi vì những việc mình đã làm, bà năn nỉ chị gái đừng để cháu bé chết, đương nhiên người mẹ kia cũng mềm lòng dù bà có ác thế nào đi chăng nữa thì con mình đâu có dễ dàng vứt bỏ. Mẹ của Arrow nghĩ tới Renny, cô lúc này sắp sinh, nảy ra ý định sẽ để đứa con của chị gái mình nhờ Renny nuôi giúp. Một cô gái nhiệt tình và tốt bụng chắc chắn sẽ không thể từ chối. Vậy là đứa em gái của Ken được bí mật đem tới bệnh viện nhỏ của DEVILS.

Bé Chris mới được sinh ra nên thèm sữa của mẹ lắm, bé cứ khóc gào hoài, nhưng vì mẹ bé mệt và yếu nên chẳng có mấy sữa để bé uống cộng thêm một sinh linh nhỏ bé khác cũng đang quấy khóc. Chỉ có Trac ở đây với Renny, cả hai đều hiểu sứ mệnh của mình, họ đành chấp nhận để đứa con bé bỏng của mình chịu đói cho bé gái kia được uống sữa trước, vì thân thể của bé gái đó cao sang hơn con của họ nhiều.

Bé Chris đòi nhiều quá, bé thèm được mẹ bế trong khi mẹ bé còn rất mệt vì đẻ non mà vẫn phải chăm sóc cho bé gái kia. Trac dỗ dành con mình bằng tất cả tình yêu thương. Ông bố này quyết định ra ngoài tìm sữa cho con uống vì lượng sữa trong cơ thể mẹ Renny không đủ. Trac đi vòng quanh cái bệnh viện nhỏ bé này, vì việc nuôi bé gái kia bí mật nên chẳng có ai trong cái bệnh viện này ngoài vợ chồng anh, nhưng tới hành lang, anh nghe thấy có tiếng trẻ con nên liền đi vào.

(- Chào chị! - Trac lịch sự lên tiếng, cô gái này nhiều tuổi hơn vợ mình nên anh xưng hô như vậy, đúng người Trac muốn tìm, một phụ nữ có đứa con nhỏ.

-Dạ! - Hanmony lo sợ, cô đang bị truy nã nên trốn vào cái hầm nhỏ này, giờ bị phát hiện thì biết làm sao đây.

-Không! Đừng sợ! - Trac thấy cô gái hoang mang - Tôi có một bé gái vừa sinh, nhưng mẹ cháu ít sữa quá, mà...

-Anh sẽ không hại mẹ con tôi chứ? - Hanmony lên tiếng trước khi có lòng tốt, cô cũng là một người giàu lòng nhân ái.

-Không, tôi không thích giết người, tôi chỉ làm công việc bên hành chính của DEVILS thôi.

-Vậy thì mang con của anh tới đây, tôi sẽ giúp cháu và chị nhà! - Hanmony thân thiện, cô cũng định nhờ vả người đàn ông đó một chuyện.

-Cảm ơn chị nhiều lắm! - Trac không giấu nổi niềm vui và vội vàng về phòng bế con tới. Ban đầu cũng định sẽ đề nghị cô gái đó vào phòng của vợ mình mà nghỉ ngơi, nhưng chắc cô ấy sẽ từ chối vì hình như Trac đã hay tin cô gái này là gián điệp.

Bé Chris được bế sang, Trac chăm chút cho bé rất tỉ mỉ, lần đầu tiên được làm bố nên anh rất hạnh phúc.

-Chào bạn đi con! - Trac bế bé lại gần, - Con tôi đây! - Trac cười hiền - Bé là Chris.

-Wow, bé dễ thương quá - Hanmony bế con mình lại gần - Con em cũng là con gái, cháu tên là Moon!

-Mặt Trăng à! Cái tên dễ thương đấy - Trac cười để lộ lúm đồng tiền.

-Cả hai bé đều có lúm đồng tiền này anh! - Bé Moon vẫn cứ làm nũng mẹ trong khi bé Chris thì kêu đói.

-Hay thật, cô có một cái lúm đồng tiền bên trái, còn tôi có cái bên phải, thành ra hai nhóc con đều thừa hưởng! - Chính sự trùng hợp ngẫu nhiên này mà đã có không ít rắc rối.

-Bé Chris đói rồi đấy! Để tôi giúp cho! Chắc chị nhà yếu lắm!

-Không hẳn, cảm ơn cô nhiều lắm! - Trac đỡ bé Moon từ tay cô gái, rồi trao đứa con bé bỏng của mình cho cô.

-Không có gì đâu! Biết đâu sau này hai bé sẽ là bạn thân! - Hanmony rơi lệ, cô đã sắp đoán được kết thúc của mình, có lẽ cô mong muốn nhờ người thanh niên này nuôi con họ mình chẳng?

Cứ thế, khi nào bé Chris đói là Trac lại bế con nhờ Hanmony giúp, có cái gì ngon anh cũng thường chia đôi cho cô gái để cô có sức khỏe.

- Anh này! Em có thể nhờ anh giúp một việc không? - Được một tuần thì Hanmony đã khá thân với Trac, cô tin người này không xấu xa như những kẻ DEVILS khác.

- Cô cứ nói đi! Nếu làm được thì nhất định tôi sẽ giúp.

- Em là gián điệp làm việc cho tổ chức WHITE, DEVILS đã phát hiện ra thân phận của em. Em biết anh cũng là người của DEVILS nhưng xin anh thương bé Moon... - Cô bắt đầu khóc.

- Cô nói gì vậy, tôi coi bé như con gái tôi mà, nếu có thể tôi sẽ nhận cháu làm con nuôi... - Trac đã đoán ra cô gái này sắp phải chết.

- Cảm ơn anh! Nhưng em muốn nhờ anh một việc, chồng em là Monster, anh ấy rất yêu thương em và con trai, nhưng vì nghi ngờ bé Moon không phải con anh ấy và phát hiện ra em là gián điệp nên đã hắt hủi mẹ con em. Em không mong gì được anh ấy tha thứ, nhưng làm ơn, anh giúp em xét nghiệm mẫu tóc của anh ấy với bé Moon, em muốn con trai em được gặp em gái, nó thương em nó lắm - Nước mắt cô đầm đìa.

-Monster? Cái tên nghe là lạ, nhưng được thôi, tôi đồng ý, nhất định tôi sẽ giúp bé Moon tìm được anh trai và bố của bé.- Trac đang bế bé Moon để bé Chris được bú tí.

-Em cảm ơn anh nhiều lắm!!! - Hanmony nhìn xuống đứa bé kháu khỉnh - Bé Chris sướng nhá, bố và mẹ bé thương bé lắm lắm! - Cô nói trong sự chua xót cho đứa con của mình. Cô thương con, nhưng sức cô không đủ để bảo vệ.

-Bùm! - Một tiếng nổ đinh tai nhức óc khiến căn hầm chao đảo, cát trên trần ít nhiều rơi xuống, Trac và Hanmony ôm chặt hai đứa bé để chúng không bị thương.

-Vợ tôi! - Trac hốt hoảng, theo phán đoán tiếng nổ phát ra từ khu bên trái bệnh viện - nơi Renny nằm ở đó. Trac lo sợ và chạy thẳng lại chỗ ấy, anh quên mất đã mang đứa trẻ đi theo. Trac sợ rằng người vợ yêu quý của mình đã bị thiêu trong đám cháy.

-Bùm! - Lại thêm một tiếng nổ lớn, Hanmony hoang mang, cô liều lĩnh chạy ra ngoài. Thôi rồi, con gái cô đã biến mất theo làn khói trắng xóa... Cái ranh giới giữa sự sống và cái chết thật mong manh, Hanmony ôm lấy đứa con của Trac mà luồn theo lối thoát hiểm ra ngoài, và chạy tới con xe Benz.

Nào ngờ đâu, một đứa trẻ con cùng tay sát thủ đã chờ sẵn trên chiếc xe đua. Người đó chính là Arrow. Và Hanmony cùng đứa bé tên Chris gắng mình trên chiếc xe cũ để giành giật sự sống...) - Mọi ghi chép cụ thể đều được cất giữ trong tủ dữ liệu của Ken, những chuyện tưởng chừng chẳng thể nào biết được nhưng DEVILS đều thu thập đủ để trong trường hợp Sếp cần lập tức sẽ có. Tuy nhiên Ken không mấy khi lật lại quá khứ nên hẳn chẳng hay... còn Arrow cứ ngỡ bé con đó là con của gián điệp...

Tới đây thì em đã hiểu, Moon và Chris là ai!

Tại sao em không phải là con của mẹ Hanmony mà mẹ lại cố hết sức để cứu như thế? Máu đã chảy trên đôi chân gầy của mẹ, tấm lưng mẹ ướt đầm vậy mà còn ôm em chặt như con gái mình, và tại sao người cha tên Monster hồ đồ không xét nghiệm mẫu gen của em với anh Mes mà lại xét nghiệm của em với ông ấy làm gì? Em là con của mẹ Renny và bố Trac, em đâu có huyết thống với mẹ Hanmony. Lòng em đau như cắt, sự thật là như thế, cha và mẹ em đều là trẻ mồ côi và em là con đầu lòng thì làm gì có ai thân thích trên cõi đời này.

Không không! Tại sao khi lần đầu tiên gặp anh Mes em đã có cảm giác thân quen rồi, sao có thể nhầm lẫn được, em có anh trai Mes cơ mà, em gào khóc như một đứa trẻ, ra là cái hơi ấm cuối cùng còn sót lại của người mà em vẫn nghĩ là mẹ sau những sự kiện kinh hoàng của cuộc rượt đuổi giữa hai con xe đã khiến em

nhớ mãi, in sâu tận trong đáy lòng, nên khi gặp anh Mes, hơi ấm của anh dù ở xa nhưng em đã thấy rất quen thuộc rồi,...

Hai quả bom ấy đã mang gia đình em đi thật sao, em không tin điều đó, lẽ nào mẹ Renny và bố Trac của em đã chết? - em lo sợ phải đối mặt với sự thật này lắm. Em còn không nhớ gì về họ, bố và mẹ thương em lắm cơ mà, em không muốn cô đơn đâu.

Em tiếp tục lật thêm một trang nữa, nhưng tất cả chỉ là một khung trống không có dữ liệu.

- Về rồi này! - Ken cầm một bó hoa hồng rất to để trước mặt. Hấn đã tự tay lựa từng bông để chọn ra 99 bông hoa đẹp nhất vườn hồng.

Giật mình, em vội vàng tắt ngay trang mạng, chưa muốn hấn biết điều đó. May thay bó hoa đã che mất hành động của em.

- Nè! - Hấn từng bước lại gần, dữ liệu đang được đóng lại. Khi hấn tới thì màn hình trở về phòng chính.

- Hi! - em cười ngược, đôi mắt vẫn đỏ ngầu.

- Làm sao thế? - Hấn cuống quýt vì hấn về quá trễ đã khiến hàng mi em ướt đầm. - Anh không định về muộn quá nhưng...! - Nếu hấn về sớm hơn, chắc em cũng chẳng biết được mình là ai, như thế hấn sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.

- Không sao! Anh đói chưa? - em gạt nước mắt rồi rúc vào ngực hấn.

- Đói lắm, nhớ bánh kem quá! - Hấn vui sướng, - Tặng hoa này! - Hấn đỡ lấy mái đầu em rồi lau khô nước mắt, - Mỗi bông hoa này là một hạnh phúc của em đó.

Em không kiềm lòng được, ôm chặt lấy khiến hấn ngã rạp xuống ghế. Em giữ chặt vì không muốn lại mất đi thêm một người mình yêu thương. Vậy đây, người anh trai mà em chờ đợi không tồn tại, đó chỉ là của cô bé tên Moon nào đó, của cô ấy tất cả, cả Wine cũng không phải là của em. Cũng tại vì em mà ông bố Monster mới hắt hủi dòng máu của mình, em thấy mình tội lỗi quá...

Bó hoa rơi xuống nền, em chẳng bận tâm tới chúng, chỉ quan tâm đây là người duy nhất còn ở bên thôi, em phải giữ lấy không thì cũng tuột khỏi tầm tay. Ngọt ngào quá, người anh trai mà cứ nghĩ là sẽ mang cho em hạnh phúc, dựa vào niềm tin đó để sống, để vượt qua những đêm dài đau đớn quần quai, cuối cùng thì ra là đầu phải của em, em biết rồi, vì sao Mes lại không nhận em, dòng máu của em và anh đâu có cùng nguồn cội. Em ôm chặt hấn hơn, em sợ lắm, tự dưng em lo sợ Mes biết tất cả, nếu người bạn tên Moon ấy may mắn sống sót, họ sẽ sống hạnh phúc thì em biết phải làm sao, rồi sẽ bắt em phải đền bù khoảng thời gian đã tự tiện dùng cái từ “Moon”, em phá vỡ hạnh phúc của cả gia đình ấy, nếu như cha Monster biết thì sẽ giết em mất,... còn cả Wine nữa, anh ấy bảo yêu em nhiều lắm, nhưng chỉ là yêu Moon thôi,...

Em ích kỷ, em không muốn như thế, không muốn bị bỏ rơi đâu, sợ lại bơ vơ như thuở còn bé lắm, em đã không còn mẹ, không còn cha rồi thì lấy gì để sống.

- Moon à, cẩn thận ngạt thở đấy em! - Ken cố để em ngượng dậy, nhưng không thể, hắn không biết sao em lại thế nhưng thật đáng lo. Nếu cứ áp chặt vào người hắn mãi, mồ hôi và nước mắt sẽ quện lại rồi em bị cảm mất.

- Em là Moon!!! Em là Moon phải không? Nói đi, nói cho em biết em là Moon đi... - Người đó gọi em hay gọi cô gái khác, em sợ lắm, sợ có một người nào tên là Moon sẽ đòi lại tất cả những gì em đã mượn. - Anh là của em, anh không được là của ai khác đâu!!!

- Anh là của em, mãi mãi là của em mà! - Ken hôn lên đỉnh đầu em. Hay em có linh cảm về việc hắn đã đi gặp cô gái khác. Hắn hít một hơi sâu rồi vòng cả hai tay ôm em thật chặt. - Cả đời này anh chỉ yêu một mình em thôi! - Hắn đã xác định tình yêu của mình trọn vẹn dành cho em, dẫu có một người phụ nữ nào được làm phu nhân của hắn thì cũng chỉ là hình thức thôi, còn vợ hắn thì chỉ có một và phải là em.

- Anh nhìn em đi! Nhìn em rồi nói lại như thế đi!!! - Em sợ câu nói này dành cho Moon, em sợ hắn sẽ không còn yêu em nữa khi biết em là người khác.

- NGHE CHO KĨ ĐÂY - hắn nâng cằm em lên, ngắm nghía thật kĩ - ANH YÊU EM, YÊU EM VÀ CHỈ YÊU MÌNH EM THÔI! KHÔNG BAO GIỜ ĐỔI THAY! - hắn hạnh phúc khi được nói cho em nghe.

Em không nói gì thêm nữa, mong rằng người đó chính là mình,...

- Anh về muộn làm em buồn lắm à? - Lần sau sẽ không thế nữa đâu! - Hắn đỡ em ngồi dậy, lau nước mắt, không quên hôn lên bờ mi.- Đừng khóc nữa em, anh sợ nhìn thấy em khóc lắm! - Hắn đã từng lo sợ điều gì đâu, ấy mà khi thấy nước mắt em lăn dài lại đau lòng, mấy lần trước, em đã định chết cùng với những giọt nước đau xót nên làm hắn sợ khủng khiếp.

- Chỉ cần anh đừng bao giờ rời xa em thôi! - em ngả vào vai hắn, đôi mắt thần thờ.

Em đã yêu anh trai nhiều thế nào thì tình cảm dành cho hắn không thể ít hơn, chính em chắc cũng không biết nếu cân đo đong đếm thứ tình cảm ấy sẽ nặng tới mức nào, vậy nên một mai khi bờ vai này không thể ở bên em được nữa chắc chắn em sẽ suy sụp hoàn toàn và cuộc đời không còn lấy một lối thoát. Giờ đây Ken là tất cả của em, em không muốn mất đi thứ duy nhất còn sót lại và cũng là thứ quý giá nhất này...

z

Wine nép mình lắng nghe Sếp đang sai khiến thuộc hạ, lạ thật, hắn là tay sai thân tín nhất của Arrow mà sao lại không được giao phó công việc có vẻ như rất bí mật này. Cũng có thể việc này không quan trọng, chưa cần đến sự ra tay của hắn, Wine nghĩ vậy nên bước đi, nhưng chưa được nửa bước đã nghe thấy có từ “MOON”... Cái tên Moon rất hiếm gặp, nếu ám chỉ một hiện tượng gì đó chắc Sếp cũng không dùng, mà nếu liên quan tới em gái mình đương nhiên không thể thờ ơ được, đặc biệt khi cô em gái này có một vị trí rất quan trọng đối với hắn. Vì thế Wine lại gần để nghe rõ hơn cuộc đối thoại giữa Sếp và tên thuộc hạ.

- Tôi sẽ truy tìm tung tích của cô gái đó và sẽ trình Ngài kết quả sớm nhất có thể! - Cô gái đó?, Wine càng nghi ngờ là Moon, không hiểu sao em gái hắn lại có được sự quan tâm đặc biệt của không chỉ Sếp nhỏ mà cả Sếp lớn, hắn không thích điều đó.

- Được! Phải giữ bí mật tuyệt đối, bất kì ai hỏi tới cũng không được nói ra! - Arrow nghiêng rằng, tên thuộc hạ này do Wine giới thiệu, và Arrow không muốn để Wine hay người nào khác biết được.

- Vâng! Nhưng nếu như người đó đã chết... - Một câu nói như sét đánh ngang tai, Wine toát mồ hôi, chuyện gì đang xảy ra vậy, kẻ kia vừa nói ai chết?

- Nếu Moon chết rồi, hãy xóa mọi dữ liệu về... Chris và thay thế bằng cái tên Moon! - Arrow nhói đau trong lòng, cái từ “Chris” làm hắn phát âm nhỏ lại.

Suýt chút nữa Wine đã không kiềm được nhảy thẳng ra để hỏi Arrow, những gì hắn nghe được làm ơn ai nói cho hắn biết không phải là sự thật. Lần cuối cùng nhìn thấy Moon trong tay Sếp lớn đã không thể chịu được rồi, nếu không phải em đang đi với một trong hai người Sếp thì chắc chắn hắn đã đánh chết tên đó... Những gì mà hắn nghe được mà là sự thật, người con gái hắn yêu thương mà không còn nữa thì ngay cả Sếp hắn cũng không nể nang. Đôi bàn tay của Wine nắm chặt tựa sẵn sàng phá vỡ bờ tường bê tông.

- Vậy cô gái đi bên cạnh Sếp hôm trước không phải là Moon ư? - Tên thuộc hạ liếc nhìn hỏi, tên này không hiểu vấn đề mà chỉ biết phục tùng lệnh thôi, rõ ràng cô gái ấy mọi người đều gọi là Moon mà Sếp Arrow lại bảo hắn đi tìm một Moon nào khác thì thật khó.

- Không phải việc của ngươi! - Arrow không cho tên thuộc hạ một dữ liệu gì về cô gái có cái tên đúng là “Moon” đó nữa, và cũng chẳng nói cho tên đó biết em là Chris. Việc điều tra là của nhân viên hắn không nhúng tay vào, nói rồi Arrow bước đi thẳng.

Những gì Wine nghe được có nhiều thứ vô lí. Có thể cô gái mà hắn thương không phải là em gái...? Theo đó việc hắn theo đuổi cô gái ấy một cách công khai sẽ chẳng phải lo sợ gì tới luân lí cả. Tuy nhiên việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm ra người em tên Moon ấy, Wine khá thông minh khi hiểu ra vấn đề một cách nhanh chóng.

Arrow nhìn xa xăm, hắn mang một nỗi buồn tới nỗi nao lòng. Hóa ra sự thật là như thế, hắn đã có tội với bé con Chris,...

Cái từ Sếp chỉ là ảo tưởng để hắn mặc sức chà đạp lên người khác, đem tới cho họ những cơn ác mộng liên tiếp ngày qua ngày, Sếp cho hắn được chìm đắm trong cơn khát máu, với những nụ cười thỏa mãn mà trống không, cô hồn. Được gì sau cái sự vui sướng vì đã đẩy dọa một đứa trẻ bơ vơ để rồi yêu nó đến mức không tưởng nổi, có bao giờ hắn lại nghĩ mình đem lòng trao chọn cho đứa bé thấp hèn ấy,...

Arrow muốn nổ tung, hắn điên cuồng và không thể tha thứ cho bản thân mình nữa, hắn có quyền gì để hành hạ người con gái ấy được chứ, khi mà cha mẹ em một lòng một dạ trung thành với DEVILS...

Nếu đứa trẻ ấy đúng là Moon thật, chắc hắn không đến nỗi phải day dứt tới cỡ này, con bé có cái tên Moon hắn phải mạnh mẽ và đầy tham vọng như người anh của nó, thế thì làm sao yếu mềm như người con gái hắn yêu được.

Ước gì người ấy phải là em,...

Hối hận muộn màng, hắn giờ biết làm gì để xoa dịu con tim em,... cách duy nhất bây giờ có thể làm được chẳng chỉ là để sự thật về người con gái tên Moon đó phải là em, để em còn có một người anh để hy vọng...

Arrow biết tên hung thủ đã cho nổ quả bom ấy là ai. Nếu để em nghĩ mình là Moon, em sẽ hận hắn tới tận xương tủy vì đã giết người mẹ mà em yêu quý, nhưng ít nhất thì em vẫn còn có niềm tin vào ngày mai, nhưng một khi sự thật được phơi bày, người con gái hắn yêu sẽ mất hết ý chí và nghị lực, sẽ không còn người thân nào ở bên, em sẽ đau khổ tới chết mất, hắn không chấp nhận điều đó. Thế nên cứ để em hận mình hắn thôi, để em còn có khái niệm sống, dù lại một lần nữa nhường đường cho đối thủ của mình - KEN. Nhưng rất tiếc, em đã biết được sự thật đó, chỉ là chưa có thông tin gì về con rắn độc ác đã cướp mất cha mẹ em thôi.

z

Ken cắt chiếc bánh kem, hắn để ý thấy em không hề nhìn hắn. Đôi mắt ngậy ra và những giọt lệ chờ chực. Hắn dừng hành động, muốn làm một điều gì đó để em vui. Hắn đứng dậy và ra phòng khách. Lập tức em đứng dậy theo, đôi tay đan chặt vào hắn hơn.

- Anh đi đâu thế? - hỏi một cách hoảng hốt. Sự thật về em thật mơ hồ, giống như một kịch bản viết sẵn, em không muốn tìm vào điều đó và không muốn người cuối cùng còn bên cũng đi mất.

- Anh đi lấy cái này, ngồi đợi anh một lát! - Hắn bắt em phải ngồi xuống, nhưng không được.

- Em đi theo! - Một lời cầu khiến mà nói như ra lệnh, em không muốn rời xa hắn, em sợ cô đơn.

- Anh chỉ ra lấy cái cặp thôi mà! - Bình thường những thứ nhỏ nhỏ hắn thường hay để trong người, nhưng món quà này cần phải trân trọng và để cẩn thận không sẽ bị hỏng mất cái nơ buộc bên trên.

- Không, cho em đi cùng anh! - Em năn nỉ, đôi tay run rẩy như tan ra trong bàn tay hắn.

- Thế thì... thôi được! - Hắn vòng tay đặt vào eo, giữ em theo từng bước đi. Hắn biết em sợ mất hắn đây mà, cũng có lí, em làm sao bằng những cô gái bên cạnh hắn được, nhưng thực tế thì hắn mới là người sợ mất em, vì con tim hắn, hắn biết những gì nó cần và muốn. Có cho hắn ở bên cạnh em luôn luôn thì chẳng bao giờ hắn biết chán dù em chẳng nói gì. Cái nắm tay của em lúc này đã có lúc hắn nghĩ sẽ không bao giờ có được. Mỗi chiều nhìn thấy em với cậu học sinh tên Yun ngày nào, hắn chỉ lo sợ cậu ta nắm lấy tay em, rồi khi em tìm được anh, hắn lo Mes sẽ ôm em, rồi sẽ mang em đi mãi, cả khi Arrow cho em những món quà trong bữa tiệc ấy, em trong mắt hắn đẹp lắm, hắn lại sợ Arrow sẽ chạm lên đôi môi em,... Rồi khi chủ động hôn em, hắn sợ em biết nhường nào,... nhưng giờ em đã là của hắn rồi. Cái nắm tay này cũng chỉ thuộc về hắn thôi, cả cái bánh kem có chữ K kia nữa,... Vậy thì hắn cũng muốn có một chứng cứ để chắc chắn hắn cũng là của em.

- Quà đây! - Hấn cười cười ngại ngùng, không chắc có phải là món quà không nữa, giống như một sự ràng buộc.

Em không nhìn vào món quà, thứ em cần không phải vật chất, mà là giá trị tinh thần nơi hấn.

- Ngố! Không lấy quà à! - Bữa tiệc sinh nhật của hấn mà lại trao quà cho em, hấn chia hộp quà màu đỏ có cái nơ màu đen đưa em. - Không có chuyện giả lại đâu! - Hấn không nói đùa.

- Em không cần quà, chỉ cần anh ở bên em thôi! - Em nép mình vào lòng hấn.

-Muốn thì phải nhận quà chứ? - Một lời cầu hôn sắp được nói ra, để em nghe một lần duy nhất mà hấn đã mất nhiều đêm suy nghĩ... Hấn kéo em trở lại với chiếc bàn, bên ánh nến lung linh và chiếc bánh gato còn đang dở.

Một bản nhạc cất lên trong không gian trầm lắng, chiếc máy phát nhạc cổ mang tới điệu kì diệu trong từng nốt nhạc. Ken không biết tại sao mình lại chọn Right here waiting for you cho không gian này, đó là một bài hát buồn, về một câu chuyện tình yêu tan nát, chàng trai sẽ mãi chờ đợi người con gái đó, cô ấy đi mang theo bao nhiêu nỗi nhớ và niềm đau, nhưng không gì có thể thay đổi sự đợi mong trong tình yêu của chàng trai, vì tình cảm ấy là vĩnh cửu...

Màu kem trắng phủ lên toàn bộ chiếc bánh, không ngon lành, tuy méo mó, có một vài chỗ bị rỗ, nhưng chữ K vẫn nguyên vẹn thứ tình cảm trong sáng. Ken đã cắt hai miếng bánh nhỏ, một của em và một của hấn. Ánh đèn huyền ảo đan quện trong bản tình ca làm nền cho từng nhịp đập mãnh liệt của tình yêu. Không gian này là của riêng hai người và buổi tối này mọi cung bậc cảm xúc sẽ lên ngôi...

Ken chìa bàn tay để em đặt lên, một vài bước đi tạo nên bước nhảy,... Hấn không còn phải ngại khi để em cảm nhận thấy những thay đổi trong thể trạng, khuôn mặt hay bất kì điều gì thuộc về mình khi bên em nữa... Ở bên em hấn có thể quên đi mọi gánh nặng, không còn những màu đen che lấp đôi mắt, những cơn mưa tham vọng, chỉ còn một trái tim mộc mạc chân thành...

Ken ghé vào tai em, thở nhẹ nhẹ và đọc theo lời bài hát, chiếc váy màu trắng ngọc tung bay theo từng bước chân,...

Chưa bao giờ hấn có một khái niệm sẽ phải chờ đợi một ai đó, hay sẽ cùng một người con gái đi tới cái nhà tù tình yêu, nhưng em đã làm hấn thay đổi, ngọn lửa nhỏ bé của em đã làm tan chảy cả một tảng băng to lớn, và làm nó còn ấm áp hơn cả vầng thái dương,...

Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you

Ken dừng lại, nhìn em rất lâu. Khoảng thời gian này sẽ trở thành bất diệt,...

-Có thể trước đây, em chỉ là một hạt cát trong mắt anh, hay chẳng phải là một thực thể sống,... - Ken ân cần trong từng lời thú tội - Anh đã đem đến cho em rất nhiều nỗi đau,... Anh biết mình sẽ chẳng thể làm gì để quay lại khoảng thời gian ấu thơ đó mà đem tới bình an cho em cả,... nhưng làm ơn... - Lời cầu xin chân thành được bộc lộ qua xúc giác khi những bàn tay đặt trên đôi vai hao gầy - ... làm ơn hãy để ANH ĐƯỢC CHĂM SÓC EM MỖI NGÀY, ĐƯỢC NÓI ANH YÊU EM MỖI KHI ANH MUỐN, ĐƯỢC LÀ BỜ VAI ĐỂ EM TIN TƯỞNG VÀ SẼ LÀ NGƯỜI CUỐI CÙNG TRÊN CON ĐƯỜNG CỦA EM...

Em nhìn Ken, những lời ngọt ngào này làm xao động, trước tình yêu, cả em và hấn chỉ là mù quáng, nhưng nếu mù quáng với người mà trọn đời sẽ bên mình thì là đúng,...

- LÀM VỢ ANH EM NHÉ!- Một lời cầu hôn không bay bổng, không dùng những từ ngữ lãng mạn, nhưng đối với một người có trọng trách lớn như hấn, những lời lẽ đơn sơ này mới là quý giá. “Vợ” chỉ là một cái từ bình dân thay cho nữ hoàng hay là phu nhân, hấn cũng chỉ muốn là một người đàn ông bình thường trong tình yêu mà thôi, vì em, vì hấn, vì hấn muốn một tương lai hạnh phúc,...

Khi ột người nào đó, hấn luôn suy nghĩ tới lợi ích thu về, nhưng người con gái này làm hấn chỉ biết à không quan tâm tới những gì nhận được... Vì... ngay cả khi em có dành đôi mắt cho Mes thì hấn vẫn chỉ nhìn về phía em thôi...

Ken đặt chiếc hộp lên, để ở giữa hai người.

- Mở đi em! - Một nụ cười hy vọng trong tim. Hạnh phúc nâng lên theo từng giây phút khi đôi tay em kéo chiếc nơ được chính hấn buộc lại ra...

Em mở chiếc hộp ra, là hai chiếc nhẫn bên cạnh nhau. Thoáng có nét lo sợ, tay em cầm chiếc nhẫn lên, ngẫm ngía một lúc.

Ken không hiểu hành động của em, nhìn vào ánh mắt hoang mang ấy, sợ em từ chối lắm,...

Ánh sáng kim loại long lanh trong những chi tiết tinh xảo của chiếc nhẫn, nếu em nhận lấy thì cái sinh nhật này, món quà quý giá nhất hấn nhân được là em...

Không có chữ “M” hay “Moon” nào khắc trên cả hai chiếc nhẫn,... em nở một nụ cười mãn nguyện.

- Anh sẽ không được làm em đau nữa! - tha thiết nhìn hấn, nỗi đau em sợ nhất là bị bỏ rơi...

- Sẽ không bao giờ! - Ken nhận lấy chiếc nhẫn, sẽ trao cho em ngay...

- Keng! - Chỉ nhận lại chiếc nhẫn trên tay em thôi mà hấn đã làm rơi xuống. Có lẽ hạnh phúc khiến một con người mạnh mẽ phải run lên vì yêu...

Chiếc nhẫn dành cho em rơi xuống nền nhà, lăn tới chân của chiếc đèn tuýp để đọc, ...

Tình yên cần được dẫn lối bởi thứ ánh sáng màu trắng!

Mọi thứ diễn ra thật nhanh chóng, ghét em rồi yêu em và được em yêu, giây phút hạnh phúc làm Ken quên đi những gì đang xảy ra. Chiếc nhẫn tuột khỏi tay trong khi hấn dùng cả bàn tay để nắm lấy.

- Keng!... Koong!... Koong!... - Thêm một vài tiếng động nhỏ cho tới khi nhẫn nằm yên trên sàn. Ken bỏ cánh tay còn lại khỏi em để đi tới nhặt. Giá trị vật chất của chiếc nhẫn không phải lớn lao với một người như hấn, hấn có thể đặt làm lại cái đẹp hơn, mắc tiền hơn nhưng không bao giờ có thể làm y hệt, chính tình cảm của hấn là vô giá trong miếng kim loại cồng kềnh, thiêng liêng và cao quý, không màng tư lợi. Buổi tối ngày hôm nay không thể gián đoạn chỉ vì một bất cẩn nho nhỏ, tình yêu đang đong đầy trong lồng ngực, hấn cần chiếc nhẫn để gửi những lời yêu thương tới em,... Vậy nên hấn nhặt lên, áp vào lồng ngực rồi hôn nó trên môi trước khi trao lại cho em.

- HÃY ĐỂ TẤT CẢ NHỮNG GÌ THUỘC VỀ ANH LÀ CỦA EM! - Ken nâng đôi tay em lên, không phải là DEVILS, không phải là ngôi vị Đại Bàng Trắng, mà đơn giản chỉ là con người hấn thuộc về em.

Đôi tay em được đưa lên một cách trân trọng, những ngón tay mảnh khảnh và yếu ớt, hấn muốn bao bọc chúng, Ken lướt bàn tay ấy trên đôi môi mình, hạnh phúc chỉ nhỏ bé thế thôi, được hôn lên em mỗi ngày và gìn giữ mối quan hệ này tới trọn đời, hấn thật may mắn khi có tất cả (?).

Chiếc nhẫn được luồn vào ngón tay, nhẹ nhàng như một làn gió, mà cũng đem tới cái cảm giác tê tê khi chẳng may ngón tay hấn chạm nhẹ. Ánh mắt Ken trở nên bình lặng khi nhìn em, sự sắc sảo, tinh thông của nó đã bay biến để ôm trọn bóng hình của một cô gái với mái tóc buông dài. Và, có nét hoang sơ khi đôi mắt nhìn vào cử chỉ nơi đôi tay mình.

Nhưng...

Em để cong tay đúng khi chiếc nhẫn đi tới đốt tay. Bài hát được để chế độ nhắc lại, giai điệu đã lặp mấy lần, vừa mới tới đoạn kết thúc, đột nhiên lúc này thời gian chờ để chiếc máy phát nhạc quay lại trở nên dài biết mấy, không gian tĩnh lặng tới ngàn năm. Chỉ là ảo tưởng, thời gian giữa mỗi lần chạy nhạc cũng chỉ có vài giây thôi mà,... Một sợi tóc vương trên đôi mắt em, Ken không nhìn vào chiếc nhẫn nữa, đôi mắt để nhìn em...

Tại sao lúc này đây, em chỉ được nghĩ tới hấn thôi mà trong lòng lại có vương bận?

Em có khả năng tập trung rất tốt khi ở bên Ken, đúng là như thế nhưng bây giờ em còn không thể mở to mắt để nhìn hấn. Em đang nghĩ gì lúc này? Có một người khác đang chi phối em, dù trước mắt là Ken, mà hình bóng người ấy vẫn cứ mòng mị. Thoảng có một câu hỏi trong suy nghĩ, rằng: Em có yêu hấn không? Em cũng không biết nữa, cái định nghĩa về tình yêu đa góc cạnh, em có thể hiểu theo khía cạnh nào đây?

Ở bên cạnh hấn đặc biệt lắm, hơn hấn những người khác, thích nhất cảm giác được ngả mình để hấn ôm em vào lòng, rồi mỗi khi ánh mắt chạm nhau là một vòm trời thần tiên mở ra,... Cả những lúc hấn tỏ ra không hài lòng với em cũng làm lóe lên những giai điệu của cuộc sống,... Em còn đã nói là thích hấn nữa, lời nói ấy bộc phát nhưng phải là rất thích, thích đến nỗi không tìm được nên mới nói ra, thế mà lại có một người đàn ông nào đó đang điều khiển em giây phút này,...

- Sao vậy em? - Ken không kiên nhẫn được, hấn không thích em chỉ lặng im như thế, em không thể để hấn trao cho chiếc nhẫn tình yêu này hay sao? Sự căng thẳng xâm chiếm cơ thể, một vài nét lo âu thấp thỏm hiện lên, không còn cái vẻ tự tin nữa.

- Không! - Em rút tay lại ngay dù hấn đã gần tới đích. Em còn một người nữa để nghĩ tới mà không phải hấn.

Nếu Ken không lên tiếng, em vẫn có thời gian để lường lự, nhưng giọng nói của hấn làm em không còn muốn thuộc về hấn.

z

Arrow lao đầu vào công việc. Đêm nay trời trở nên mịt mù, những ánh sao đã bị che khuất bởi mây đen, và cũng chẳng còn ánh trăng soi chiếu mặt nước lặn tắt. Ngọn gió từ phương xa rú nhau quấy rầy bầu trời vốn không yên bình, không khí sặc lên chất bão, ngọt ngọt. Đám lá còn non đã lìa cành vì không chịu nổi một cơn giông lớn... Và đàn chim cũng đã về tổ...

Ánh đèn phòng vẫn sáng, Arrow đã nốc rất nhiều rượu rồi mà đầu óc vẫn tỉnh táo. Hấn muốn mượn rượu để rửa đi cơn u mê,... Đồ đạc vỡ nát, chồng sách đã bị đập đổ, mấy cái bình hoa thủy tinh không thể chịu nổi cơn tức giận của hấn, mảnh vụn rơi tứ tung. Arrow ngồi bên máy tính đã hơn năm tiếng, hấn dùng virus làm trò tiêu khiển để giải sầu, chỉ mỗi cái click của hấn thôi đã rối loạn toàn bộ hệ thống của Interpol. Các cơ quan chính phủ hiện thời đang chao đảo dữ liệu của tin tặc, mà hấn vẫn hiên ngang tàn phá hệ cơ sở dữ liệu của họ. Hấn ước mình có thể đau đầu để đắm chìm trong cái trò chơi vô bổ này, nhưng con tim hấn lại cứ bắt bộ não không ngừng nghĩ về em.

Một nhóc con đang chơi với cái ô tô bị hỏng, nó cười một mình và nói cũng chỉ có mình nó nghe. Chiếc ô tô màu đỏ bị mất cái bánh xe ở góc trái, bộ điều khiển đã bị vật mất radar, chỉ có một sợi dây nhem nhúc buộc vào mũi ô tô và tay con bé. Nó ngồi bên hiên chơi đơn độc, thi thoảng thì tự hét lên làm tiếng còi xe bị bỏ. Trong khi ngày bé hấn có cả một bộ sưu tập xe cộ sành điệu cũng không thể làm hấn thỏa mãn như nụ cười của bé con ấy. Nó chẳng khác gì một đứa ăn xin ở nơi đây mà lại có thể tự tạo ra niềm vui ình, mà hấn có mọi thứ lại không thể tìm thấy một niềm vui tí hon. Tại sao chỉ nhìn vào cái lúm đồng tiền của con bé mà hấn lại không ngắm nhìn đôi mắt trong sáng của nó để biết nó là ai?

Hắn nhớ ngày ấy đôi mắt của con bé long lanh lắm, tròn và thánh thiện đúng như cô gái ấy. Thế mà chỉ vì chút ích kỷ, nó có cái nụ cười tươi rói mà ghét nó, coi nó là con của một kẻ tội đồ.

Hắn biết Renny. Mỗi chiều sau khi đi tập huấn cùng với Ken, hắn khi ấy còn là một cậu nhóc vẫn thường chôn đi để theo dõi mẹ. Hắn còn quá nhỏ nhưng đã biết tới ánh mắt mẹ trao cho người bác ân cần hơn nhiều so với sự lạnh lùng dành cho cha mình. Mọi người thường nghĩ những người thủ lĩnh của DEVILS chỉ có một trái tim băng giá, nhưng lầm rồi, thực chất đâu phải thế. Hắn cũng có một trái tim với gia đình, hắn thấy buồn mỗi khi cha phải nén nỗi đau trong tim.

Arrow thấp thò bên căn phòng người chị, mẹ chỉ chăm sóc ỏi chị ấy, trong khi đó chưa một lần hỏi hắn có đói không. Có một vài lần nhìn chị gái, hắn mệt quá do sáng phải luyện súng, nên đã nằm ngủ ngay trên hàng ghế ngoài hành lang. Khi tỉnh dậy cứ nghĩ mẹ đã mang chăn ình, nhưng một lần hắn giả vờ ngủ thì mới hay người đem tới lại là cô gái giúp việc. Và mỗi khi thấy mẹ chăm sóc cho chị, cô gái ấy vẫn hay nhìn hắn một cách thấu hiểu, đôi mắt có chút buồn nhưng lại chan chứa hy vọng... Mãi đến giờ hắn mới hiểu, khi ấy, ánh mắt đó buồn vì cô gái là trẻ mồ côi...

Cả tuổi thơ hắn chỉ có mỗi cô gái đó đem tới màu trắng nhỏ nhoi cho bốn bức tường màu đen bủa vây hắn, đáng lẽ ra phải biết ơn người đó, phải trả ơn hoặc không thì hãy đừng làm gì cả. Đằng này hắn đã gây ra những gì cho con gái của cô, hắn đau lắm, cái vết thương ngày xưa gây ra cho em thì giờ hắn đã thấu hiểu hoàn toàn nỗi đau...

Nếu biết em là con gái của Renny, có lẽ hắn đã để em được sống cái quyền của một đứa trẻ,...

Mà nếu không có những hành động cao đẹp của cái người tên Renny ấy thì em cũng phải được hưởng một cuộc sống công bằng vì cha em có cống hiến cho DEVILS... Nhưng hắn đã nhầm mất rồi, em đâu có tên là Moon.

Arrow ném chai rượu xuống sàn, mảnh vỡ bắn tung lên và cửa vào bập tay... Những giọt máu đỏ tươi bắt đầu chảy, máu ra nhiều hơn hắn nghĩ vì vết thương vào đúng tĩnh mạch chủ. Nhưng có là gì đâu khi mà ngay lần đầu tiên đã cửa mảnh vỡ ô tô vào cánh tay nhỏ,...

Hắn thật sự không đáng để là Sếp của em, chỉ vì sợ sẽ có tình cảm mà đã chuyển em sang chỗ Ken để nhờ anh mình giết. Hắn đã nghĩ Ken rất ác nên sẽ chẳng còn bao giờ nhìn thấy em nữa. Vì một thứ tình cảm nhỏ nhoi len lỏi từ một phía của hắn mà lại có quyền cướp đi sinh linh vô tội, cứ làm Sếp là có quyền hành đó được ư? Hắn càng nghĩ tới lại càng hận mình. Nếu Ken giết em rồi thì ...

Ồi không, hắn hận bản thân, hắn căm ghét cái sự ích kỷ trong tư duy của mình, những giọt máu rơi xuống là một cơn bão lòng,... Thế rồi khi em lớn, lại tự tiện gọi em về để đi tới Green với mục đích cho em một thành quả lao động để có thể công nhận em là một nhân viên xuất sắc của DEVILS, rồi biến em trở về bên mình. Lần ấy nếu em chết thì...

Thêm một lần nữa tự áp đặt chiếc váy của mình bắt em mặc, rồi còn “vô tư” hứa rằng sẽ cho em tất cả số trang sức mà em muốn,... để rồi vứt mất tất cả. Hắn còn gì trong em không, chắc là ngay cả sự tôn kính của một đẳng tối cao cũng không còn đâu... Em có thánh thiện tới mấy cũng không thể bỏ qua cho những lỗi lầm chất cao như núi của hắn được...

Vậy hắn còn quyền để tìm em không? Có lẽ sự từ bỏ sẽ để tình yêu của hắn dành trao em còn một lối thoát, dù biết việc dừng yêu em chưa bao giờ làm được, và cũng không thể. Mong rằng một ngày nào đó, hắn có thể được làm người đứng đối với em.

Cuộc đời còn rất dài, và tình yêu trao cho em là vô biên, nhưng nên dừng lại tại đây, cứ để con tìm kêu gào tên em, để mỗi đêm về lòng thổn thức, để sự cô đơn bao phủ cả ngày ấu thơ cho tới khi nhắm mắt, còn hơn là giành lấy em để mà em phải đau khổ mãi như thế...

z

Arrow ngửa mắt khi cô nàng Ruby cứ đi qua đi lại chỗ hắn, thật chẳng đứng đắn chút nào nếu như cô ta có tình ý với Ken mà lại cố tình khêu gợi trước người khác, vậy nên hắn rời khỏi bàn tiệc trung tâm.

Yun vẫn đang đặt ra hàng tá câu hỏi, không chỉ cậu mà tất cả những quan chức của WHITE hay FBI, CIA ở đây cũng vậy. Về bề ngoài, DEVILS luôn tỏ ra khách khí với Interpol, hằng năm vẫn tổ chức một vài buổi tiệc xã giao, lần này cũng không ngoại lệ, tuy nhiên trường hợp có rất nhiều nhân viên của cục Interpol được mời tới dự thì đây là lần đầu tiên. Trong thư mời có đề cập tới nội dung của bữa tiệc đêm, Sinh nhật của Đại Bàng Trắng - hiểu thẳng vấn đề, tức là DEVILS muốn cởi bỏ lớp mặt nạ đã che giấu vị thủ lĩnh của tập đoàn, khiêu khích tất cả những tổ chức pháp luật. Điều lạ là vì sao chúng đã bỏ ra bao nhiêu công sức để che giấu thân thế người này giờ lại phơi bày quá lộ liễu. Chắc cái sinh nhật kia chỉ là hình thức của trẻ con, còn hiểu theo cách người lớn tức là lộ mặt diện mạo của DEVILS.

Địa điểm tổ chức buổi tiệc không nằm trong khu vực DEVILS, mà tọa lạc tại tầng cao nhất của tòa nhà Centre với trên 100 tầng. Khó mà tìm được một đại gia chịu chơi tới mức bỏ ra hàng tỉ để thuê một địa thế xa xỉ nếu không muốn nói là không thể tìm được một túi tiền lãng phí tới mức đó. DEVILS thật “quý tộc” khi tiêu sài một mớ tiền chỉ để khoe mẽ một sinh nhật của người tối cao thôi ư? Không phải, DEVILS đã tính toán rất kĩ để không bị lỗ tới một xu, có thể không quy đổi ra tiền mặt như chi phí bỏ ra để gòn cho những vật chất xa hoa, thay vào đó sẽ là những mảnh lực của cơn lốc thế hệ trẻ đang lãnh đạo DEVILS, gần giống như một bữa tiệc quảng cáo giới thiệu.

Dưới hơn một nghìn ánh đèn pha lê hoa lệ, kết hợp cùng với hiệu ứng ánh tuyệt kĩ đã gây ấn tượng rất tốt từ mọi con mắt dù khó tính tới cỡ nào đi nữa. Bức tượng thủy tinh màu trắng hình Chim Đại Bàng ngạo nghễ hiên ngang thách thức mọi ánh nhìn được đặt trên một bệ đất bạc cao cấp, oai hùng bởi các vân chạm trở đạt tới độ chính xác tuyệt đối. Con Chim Đại Bàng hướng đầu Đông ngụ ý tiến tới vầng Thái Dương, nhắc nhở rằng sẽ có một ngày sải cánh rộng lớn của loài chim này sẽ che lấp toàn bộ ánh sáng. Mọi đồ vật trong cả tầng nhà rộng lớn đều cao cấp và sang trọng, món quà đem trình cho Đại Bàng Trắng thì khỏi nói, giá trị khổng lồ.

Ken chẳng quan tâm tới chúng, những cái sinh nhật lặp đi lặp lại cũng chỉ có thế, những lão già dần dà không biết nên dâng hấn món gì thú vị trong khi chẳng bao giờ được ngó tới. Tuy nhiên có một món quà hấn lại rất trân trọng nhận được trước đó mấy ngày, phải nói là nếu có thể hấn sẽ giữ chiếc bánh kem của người hấn yêu trong tủ kính để trưng bày, nhưng đâu thể vậy nên hôm ấy hấn đã cố gắng ăn hết toàn bộ dù rất ngắn. Ken bước đi cùng một vài tay sai, đôi mắt hấn lạnh lùng nhưng trong lòng thì khác lạ. Vì chốc nữa sẽ có một cô gái xuất hiện trong bữa tiệc buồn tẻ này.

Cả đám đông như nín thở theo từng nhịp chân bước của hắn, mọi đôi mắt đổ dồn vào cái vị trí trung tâm nhất. Tất cả đều ngỡ ngàng khi người đang đứng trên bục cao là một chàng trai còn rất trẻ, chỉ sau vài giây xuất hiện, Ken đã gây một chấn động lớn cho suy nghĩ cũ mèm của người phi DEVILS, vì họ đều nghĩ ông trùm của tổ chức mafia này phải già lắm. Nhưng nhìn dáng vẻ tàn nhẫn, đáng sợ cũng như quả quyết của hắn thì chẳng ai nghĩ chàng thanh niên này không thể. Phải nói là hắn rất đẹp, lúc nào cũng điển trai, nhưng theo cách ác độc, vậy nên mới thu hút ánh nhìn của họ tới vậy. Khuôn mặt tựa như băng mang một mùi khí oai phong cộng thêm sự lãnh đạm của một vị hoàng đế đến từ cõi chết chấm dứt hoàn toàn nghi ngờ về tố chất của con người trẻ tuổi. Bộ Vest căng đầy cơ thể, từng đường nét hoàn hảo, làn da ngăm ngăm một sức mạnh cường tráng tới tuyệt vời, không phải chỉ nhìn vẻ bề ngoài thôi, mà những tinh tế trong từng cử chỉ cũng làm người khác phải thừa nhận con Đại Bàng to lớn kia là hắn.

Rất nhiều người đã chìa bàn tay để có vinh hạnh được bắt tay hắn, nhưng cánh tay kiêu căng kia không bỏ khỏi túi quần bất cứ lúc nào, điều đó càng tôn lên đẳng cấp của người đứng đầu.

Arrow cũng có mặt ở bữa tiệc, hắn vẫn luôn tỏa sáng bởi vẻ đẹp gợi một nỗi buồn man mác, nhưng lúc nào cũng trầm lắng. Arrow vốn là người không ưa những nơi ồn ào, hắn thích tận hưởng một buổi tối tĩnh lặng một mình. Nhưng hôm nay thì không thể, vì DEVILS cần có sự góp mặt của vị Sếp thứ hai này.

Ruby phải lượn mấy vòng mới có được hồi âm từ Ken, hắn chán nhìn những thứ màu sắc kia, nên đành chấp nhận thả con mắt về phía cô. Một phụ nữ với những đường cong không thể chê, và đôi môi màu cherry ngọt ngào, hắn đang nghĩ tới những gì mà người DEVILS mong muốn, gọi nôm na là lập hậu. Cô gái này đáp ứng những điểm hắn cần, không thiếu sót một điều nào cả, để đạt tới mức độ đó thì đương nhiên người DEVILS đều ủng hộ. Tuy nhiên muộn mất rồi, hắn chán những tiêu chuẩn cao cấp ấy, mà lại có ý muốn gắn bó với một quý cô “quê mùa”, nếu hôm trước quý cô ấy chấp nhận lời cầu hôn, có thể hắn sẽ xem xét việc cô nàng Ruby có khả năng làm cánh tay trợ thủ cho hắn hay không, nhưng quý cô “kiêu” quá, chẳng có một cái gì để tự tin lại dám từ chối hắn trong khi cô nàng có mọi thứ kia lại mau mắn muốn sở hữu Đại Bàng Trắng. Là vì sự thất bại ấy Ken lại càng muốn có được quý cô, và chẳng còn đoán hoài tới một thứ gì khác. Minh hắn chèo lái con thuyền DEVILS là đủ, không cần phải có thêm một phụ nữ nào, cộng thêm sự có mặt của Arrow nữa, thế thôi,... Ánh mắt hắn chuyển sang trạng thái lạnh “bình thường” ngay lập tức khi người con gái ấy đến.

Dù một làn gió mới đang lồng lộng thổi vào khung cửa trong tim hắn, nhưng Ken vẫn phải tỏ ra kiêu kì. Hắn không hề muốn nhìn vào những bước chân của em, chắc là ở đây có quá nhiều kính đã khiến hắn chẳng thể nào để con mắt không nhìn em từ một góc độ nào đó. Hắn cười thầm khi em đã đến, thực tế thì Ken đã dùng lệnh của DEVILS triệu tập buộc em tới, vì biết chắc nếu hắn cho em đi cùng ngay từ đầu sẽ gây nhiều phiền phức trước lũ già dưới kia. Một màu vàng nhạt nhẹ nhàng trong đám sắc màu rực rỡ, cô gái rụt rè bước vào, đâu hay cô gái đang chiếm hữu không chỉ một mà nhiều trái tim trong căn phòng này.

Em mang một đôi giày cao gót, lóng lánh với chiếc xước nhỏ trên đầu và mái tóc búi cao, nhìn khác hẳn với mọi ngày, cũng không đập khuôn giống những phụ nữ cao sang ở đây. Chỉ là có chút gì đó hiện đại, trang nhã.

Em không biết lí do mình được mời tới đây, sự thực thì có chút ngượng ếp khi phải tới cái nơi đông người này. Em ngại tiếp xúc và giao tiếp với tất cả. Nếu ở nhà, chỉ có mình em thôi, Ken sẽ không gọi thẳng tên em ra, nhưng ở đây nhiều người quá, muốn gọi em chẳng phải sẽ dùng từ “Moon”?, em sợ trong đám đông này, ngộ nhỡ có một cô gái tên Moon. Em kiếm tìm ánh mắt Ken, hy vọng sẽ có được một nơi bình an. Ken đứng cao hơn hẳn chỗ em đứng, tỏa sáng trên đó, có vẻ như không biết được sự tồn tại của em.

Lần đầu tiên em sợ hãi tới tột cùng khi nhìn vào con người hắn. Không vì lí do gì, nhưng nhìn hắn lúc này vô cùng đáng sợ, trước đây hắn cũng từng đánh em nhưng không thể đem sự khốn cùng tới cỡ này, và trong khoảng thời gian sau này, hắn luôn mỉm cười hiền, mà giờ lại đem tới cho em sự hoảng sợ ghê gớm. Em còn cảm nhận chiếc giầy của mình đang rung lên, còn đôi tay thì lạnh thấu xương. Ken hay âu yếm em nay đâu mất rồi, trước mặt chẳng khác một vị bá tước cao sang. Chợt Ken không tìm được khi biết em đang nhìn hắn, quay sang để đón lấy ánh mắt em, vậy nhưng vẫn là góc cạnh lạnh te. Em bàng hoàng trước điều đó, như một nỗi đau khê nhói trong tim, sự phủ phàng của hắn làm em lo. Tại em từ chối chiếc nhẫn ấy hay sao? Ken nhìn không còn trêu mến và ân cần nữa rồi. Không, sợ Ken lạnh giá với em lắm, ngộ nhỡ bị hắn ghét bỏ thì biết phải làm sao? Một cảm giác lạnh lẽo vây kín tâm hồn, em đâu có muốn từ chối hắn khi ấy, chỉ là tự nhiên cái ngón tay không nghe lời em đó thôi, tự nhiên có một người kiểm soát.

Ken nhận thấy sự bối rối trong đôi mắt em, biết em đang lo lắng đây mà, hơn ai hết hắn muốn đến bên để nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn kia, nhưng nếu hắn trừng đôi mắt xuống, những con mắt trinh thám có thể sẽ gây hại cho em, đặc biệt là lũ người của Interpol, chỉ cần một cách nhìn khác của hắn tới em thôi, cũng đủ để biết được mức độ tình cảm của hắn rồi, vì riêng đối với em hắn rất khó để kiểm soát trạng thái. Nếu chúng biết, có khi nào sẽ bắt em làm con tin thì thật khó... Vậy nên cứ giả vờ thế này để bảo vệ sự an toàn của người con gái hắn yêu, dù đã có một vài vệ sĩ trung thành được gài theo em.

-M... -Yun mấp má môi nhưng lại thôi, cậu thấy em lạ lắm, nhìn từ khoảng cách này mà đã cảm nhận sự run rẩy nơi bờ vai gầy. Em nhìn bất động, vai hơi so lại, cậu cách chừng mười bước chân, nhưng khi định gọi mà không thể cất thành lời. Vì sao ư? Vì đây là buổi tiệc của người DEVILS, cậu và em thuộc hai thế giới khác nhau.

Em lẩn mình vào một chỗ. Cái từ “Moon” lúc nào cũng ám ảnh, cứ như nếu ai đó cất tiếng gọi là em sẽ quay lại ngay vì nghĩ là tên của mình. Nơi đây cao sang và phồn hoa, không phải dành cho em, và những con người ở đây cũng không chào đón một con bé hèn kém này.

Nép mình, lặng thầm nhìn dòng người... Một giọt nước mắt bắt đầu rơi. Em lọt thỏm giữa những tiếng cười, sợ Ken sẽ bỏ mình mất nên cố gắng lẩn ra xa hơn. Nếu không còn hắn thì em sẽ ra sao? Hắn là người còn sót lại duy nhất bên em, không còn một người nào khác nữa đâu, em biết mà, nhìn dòng người kia mà xem, có khi nào chợt nghĩ tới em được chứ?

Ở góc tối này em có thể nhìn thấy mọi người, Yun vừa bắt gặp ánh mắt em liền quay đi, cậu ghét em ư? Rồi thì Mes ở bên Perry, người anh trai mà em yêu quý dù anh đâu phải của em. Và cả Wine nữa, cũng không đoái hoài gì tới em nữa rồi, thay vào đó Wine đang nhìn Luci. Thoáng có một suy nghĩ trong em...

Luci có một cái lúm đồng tiền cùng bên với Mes, em thầm nghĩ. Luci cho em một cảm giác rất quen thuộc mà cũng rất thân thiết, ngay từ khi mới vào lớp, em đã để ý tới... Rồi em đang nhìn kĩ Luci, khuôn mặt Mes thì em quá nhớ rồi, đem ra so sánh cũng không có nhiều điểm chung, ừ, nếu có thì họ đã nhận ra nhau ?

“Nhận ra nhau?”, em đang có ý niệm gì vậy? Mặt em tối sầm xuống, các huyết mạch tự dừng căng đôn mà không thể dần để được thở, nếu không có lớp sơn bao phủ và phấn trang điểm thì em nhợt nhạt lắm rồi. Đầu óc choáng váng, ngộ nhỡ điều đang suy nghĩ đúng thì sao...?...!

Luci có cảm giác ai đó đang nhìn mình, không phải một mà là hai. Khi cô quay người sang bên thì Wine đã mất hút nên cô không thể biết có ai đang theo dõi mình ở góc độ này nữa, nhưng ở đằng sau lưng, Luci quay vội lại. Cái người mà theo cô tên là “Moon” đang trôn trố nhìn bằng một ánh mắt hoảng sợ, lo lắng và phiền muộn. Theo thói quen, cô sẽ lại gần để hỏi chuyện vì từ cái lần “Moon” cứu Yun đó, cô đã có cách nhìn khác về DEVILS, ít ra vẫn còn có một người tốt.

Em lùi dần, Luci đang tiến lại gần em đó, Luci hay là Moon? Em khủng hoảng, mồ hôi nổi tiếp nhau vương xuống sàn, ngộ nhỡ là “Moon” tới để đòi em thì sao? Ngộ nhỡ anh Mes biết em không phải là Moon, tất cả đều biết, cả Wine, Yun và ngay cả Ken nữa, em biết làm sao bây giờ, khó thở quá, đường cùng mất rồi, em cần phải chạy đi ngay lúc này. Em khó chịu quá!!!

Arrow bước ngang qua, tạo thành ba điểm thẳng hàng giữa Luci và em. Hắn không đòi hỏi gì từ cái tình yêu mù quáng của mình, chỉ là hắn đã biết Luci là ai, hay chính xác hơn, cái tên “Moon” là của người nào.

Luci không dám bước tiếp vì Yun đã giữ cô lại, cũng vì Arrow đang đứng đằng kia, ai có thể bước qua tới được. Nhưng thực sự Luci rất muốn đến an ủi em, vì ở cô có một tấm lòng vị tha cao cả, mặt khác, cô cũng đâu có biết được mình là ai. Chỉ nhớ cô đã được nhận nuôi từ hồi bé xíu, và có một mối thù sâu đậm với DEVILS.

Arrow lại để lòng được nhìn người con gái hắn yêu, để những cơn khô hạn của trái tim được tưới mát dù chỉ một giây, trái tim hắn sắp hóa thành đá vì em mất rồi.

Đúng như mong đợi, được nhìn em là cả một cơn mưa tưới mát hoang mạc, để mọi mao mạch lại được trở về với những nhiệm vụ thường nhật và được sống. Trong mắt hắn chỉ mỗi em là đẹp thôi, cũng chỉ mình em có đủ thẩm quyền khóa trái nó lại. Hắn không biết em hận tới cỡ nào, nhưng... con tim hắn không dừng việc yêu em được. Có lẽ em trả thù những hành động đáng cay của hắn trước đây bằng cách đánh cắp đi trái tim hắn mất rồi, và thì, giấu biệt nó đi để không ai có khả năng tìm lại. Yêu em và bị em đẩy dọa thể này thật khốn cùng, từng giây trôi qua không được gặp em, hắn như một con cá mắc cạn không thể tới nguồn nước, chết dần chết mòn. Hạnh phúc của hắn sẽ chỉ là nhìn thấy em thôi, dù em ở bên ai chẳng nữa,... không phải vì hắn không can đảm để đấu tranh giành lại tình yêu, mà vì hắn không đủ tư cách để được nói chuyện cùng.

Em nắm chặt lấy thành ghế, một cơn sóng thần trong tâm hồn đang cuốn mọi thứ, em chao đảo giữa biển cả mênh mông, và không kịp thoát thân. Arrow dùng ánh mắt hối lỗi để nhìn mà em cũng chẳng phân biệt được nữa, tự nhiên tất cả những người ở đây ai cũng như ai,... quay cuồng. Vội vàng, em chạy nhanh để lẩn tránh thế giới.

-Hộc hộc hộc... - Em không kịp mở cánh cửa nhà vệ sinh, máu đã ra ướt sàn.

-Oe! Oe!... Oe! Oe!... - Máu tuôn ra chẳng kịp được, cơ thể không còn bình thường nữa. Em ngã gục ngay tại bệ, máu ra nhiều quá, ho sặc sụa, lấy tay quẹt miệng làm máu nhem nhuốc cả khuôn mặt. Rồi em thở mệt, em nhắm chặt mắt để lượng máu trong cơ thể vẫn tuần hoàn nên nào.

-Oe oe!... - lại thêm một lượng máu nữa tuôn ra, giống như trước khi về lại với DEVILS em cũng đã từng bị như thế. Chắc tại vì dạo này không uống thuốc nữa nên lại tái phát chẳng? Máu như là nước lã, ra quá nhiều, còn nhiều hơn nữa.

-Khụ khụ! - Em ho nấc lên như một bà lão. Nước mắt giàn giụa - Hu hu ... hu hu... hu hu... - Em khóc thành tiếng. Cô đơn quá, liệu có ai ở ngoài kia quan tâm tới em không, Ken có còn lưu luyến gì hay không?

Vừa rồi là Luci tới để đòi “Moon” của em? Em không muốn phải chấp nhận sự thật đó. Mes sẽ hờ hững và không coi em là gì, Wine cũng không thiết em nữa đâu, Yun cũng sẽ chỉ có Luci, và Ken thì sẽ có hàng tá cô gái vây quanh,... không còn ai đoái hoài tới nữa. Giờ thì tất cả đã hết rồi... em phải học cách để rời xa cái từ “Moon” thân thương ấy sao?... Nước mắt và máu quyện lại, em ngủ thiếp đi trong đau khổ,... trong cơn mê... mộng mị... giông tố.

Em đâu hay ở ngoài này, họ vẫn đang kiếm tìm em.

Mes tỏ ra thờ ơ với Perry, anh chẳng quan tâm tới những điều cô nói. Em gái anh đang làm gì ở đây, lũ DEVILS độc ác gọi em tới ư, hay là Sếp? Anh vẫn đang nghĩ em là Moon, ngay từ lần đầu gặp em anh đã cho rằng đây chính là em gái mình rồi, cô em gái mà anh khao khát tìm lại sau bao nhiêu năm bị người cha ngăn cản. Vừa nãy nhìn em thương quá, trong thời gian qua anh không ngừng tìm kiếm vị trí em ở, nhưng kết quả là con số không. Cái hôm mà anh giả vờ coi như anh nhận em ấy, lòng anh đau như cắt, anh phải dối em dù trong lòng luôn coi em là gia đình của mình... Anh ghét cái sự giả tạo của DEVILS, lúc nào cũng phải giữ mình trong khuôn khổ để che đi tình cảm thật sự. Anh muốn được như em, dám thể hiện tình yêu mà anh lại không thể. Hận rằng mình là anh mà không làm tròn trách nhiệm, cứ nghĩ trung thành với chủ nhân là ép em không được đến với Sếp...

Anh biết làm gì đây, anh yêu em nhiều lắm, có những đêm dài anh bất tỉnh khi nghĩ về người em gái tội nghiệp,... Có những khi anh lại nghĩ, hay là từ bỏ tất cả để được sống cuộc sống bên em gái mình... nhưng không thể... Liệu có còn cơ hội cho anh được không khi anh biết em gái thực sự không phải em?

Wine đã có thể đưa đến kết luận chính xác, Luci là em gái mình. Hắn đã làm xét nghiệm nhanh với mẫu tóc của cô với chính mình. Có thể Luci theo gen lẫn nên không có mấy đặc điểm giống Mes hay cha, Wine chau mày, nhưng cô em gái này theo tổ chức phản DEVILS... Liệu Moon biết được sự thật này sẽ ra sao?, hắn vẫn đang nghĩ tên em phải là Moon. Hắn đang kiếm tìm em ở buổi tiệc này nhưng không thấy, e rằng đây sẽ là một cú sốc lớn với em mất. Đáng lẽ ra tình máu mủ phải được thể hiện trong lúc này, nhưng hắn với Luci đâu đã từng gần bó, mà có thể cảm thông, hắn lại đang đau xót cho người con gái trong quá khứ tên là “Moon”. Vậy nên hắn quyết định không nói với Mes, cha hay một ai khác, cứ để đây là bí mật thôi.

Yun cũng đang trong tâm trạng nhức nhối, cậu không thể tập trung được, đôi mắt cứ bắt tìm em. Cậu nhớ em nhiều lắm, và cũng lo sợ em bị lũ người DEVILS kia hãm hại. Vừa rồi nhìn em trang trọng trong bộ váy kia, phần nào nỗi lo cũng dịu bớt, không, đây chỉ là lớp vỏ bọc thôi, cậu nhận thấy sự đau khổ đè nén, biết tìm em ở đâu đây...? Biết thế cậu đã nắm lấy tay em ngay từ đầu...

z

Người đàn ông đã ngăn cản em, là một linh hồn.

Có một cảm giác gì đó ấm áp đã siết lấy tâm hồn, ngay lúc Ken trao cho em chiếc nhẫn quý giá. Còn hơn cả được an toàn trong vòng tay Ken, hay được cười với anh Wine, thoải mái bên Yun, hơn cả người phụ nữ đã ôm ấp em lần cuối ấy,... hơn mọi thứ. Một hơi thở nhẹ nhàng có phần quyết đoán, bảo ban hay là bắt em phải làm thế - từ chối con người kia.

Em không phủ nhận tình cảm của Ken, cũng có thể khẳng định em luôn nghĩ về hắn, và cần hắn... nhưng cũng sợ hắn biết nhường nào. Trong giây phút tưởng như sẽ thuộc về hắn ấy, em lại tìm thấy có một hạnh phúc nhỏ nhoi và đầm ấm, một điểm tựa nơi tâm hồn, mặt khác có gì đó phải vâng lời, như thể trên Ken còn một người nữa có thể áp đặt mọi tư tưởng của em.

Em không thể biết người ấy là ai đâu!

Nhưng ở một cõi hư vô nào đó, cha đã có mặt kịp thời để ngăn cản con quỷ kia. Chỉ có thể hiểu được hiện tượng này theo nghĩa lý tâm linh, vì phần khoa học. Người có quyền hành chính là cha Trac của em, cha đã khuyên em co ngón tay lại đấy. Cái cảm giác yên ổn là cha đang đến bên con gái, siết chặt để con mãi được ở trong vòng tay của gia đình. Vì chính cái kẻ ác độc đã giết mẹ Renny và cả người cha này nữa, thế nên có ai chấp nhận kẻ đó là con rể mình được chứ. Vậy nên dù là một linh hồn ông cũng cố gắng bằng mọi giá vượt qua ngưỡng cửa âm dương để soi cho em một con đường dù em chẳng biết ai đã can thiệp vào. Và đương nhiên, lời cha nói nặng hơn những lời âu yếm của Ken nhiều nhiều.

Thế là em đâu có cô đơn nhỉ? Không, cha Trac chỉ có thể đến bên em lần đó thôi, lần duy nhất, và em sẽ chẳng còn ai trong đường đời này nữa, kể cả trong tiềm thức, giấc mơ, hay một giá trị tinh thần nào đó.

Em nằm ngực xuống từ lâu, cho tới khi tỉnh thì đã một tiếng trôi qua. Những tiếng động huyền ảo ngoài kia trở thành im lìm trong căn phòng nhỏ bé của một góc khu nhà WC. Em vẫn thu lu và nhìn vô định vào hướng cửa, liệu có một cánh cửa nào được mở ra cho em đi tới...

Bước chân ra ngoài kia sẽ đối mặt với thực tại thế nào đây? Em là Moon hay Chris? Hay chỉ là một kẻ bị đầy ải? Việc em đã cứu Yun cho thấy Moon ở trong em, người mẹ Hanmony ấy thuộc về tổ chức WHITE, em đã từng cứu một người thuộc tổ chức này, vậy hay em sẽ là Moon? Nhưng... cha em là một cán bộ của DEVILS, và mẹ em không bao giờ từ bỏ lòng trung thành với tập đoàn ngầm này. Em đã từng ăn cơm của DEVILS, sống trong môi trường DEVILS, có khổ cực, có bị thương, nhiều lần muốn rời bỏ thế giới vì không chịu đựng nổi, nhưng nếu không có DEVILS liệu em có một nơi để dừng chân. Cơm gì thì cũng là cơm, nếu không có những bữa cơm lắm sạn ấy sao có thể tồn tại... Em là Chris?

Một mớ bòng bong, chịu thôi, không thể biết được mình là ai, vì em còn nợ Hanmony nhiều lắm, nợ cả con cô nữa, cũng lại nợ Arrow và Ken, cả hai người anh... Cố mò dậy, em đứng một lúc để chấn tĩnh cho hệ thần kinh trở lại với chính mình. Rửa mặt và quét một lớp mặt nạ dày đặc phấn, lại như lúc ban đầu khi em tới đây,... Ra ngoài cửa thật điềm tĩnh trên đôi giày cao cấp, em tiến thẳng tới lối ra.

Tất cả những ai ý định tìm tới em vẫn không ngừng con mắt, trong đó có cả Mes. Họ rồi cũng thấy em trong đám đông, và đều có chung một mong muốn, được bảo vệ em.

Đầu tiên là Luci, cô sẽ hỏi em một vài thứ, nhưng lại bị chặn lại bởi những tiếng nói chuyện xã giao.

Yun liếc thấy Luci đang hồi tiếc gì đó, và cậu cũng nhìn thấy em, nhưng không thể tới gần,... vì ranh giới...

Wine là người thứ ba, hẳn chẳng phải như hai người trên, có gì phải lo sợ về vai vế khi hẳn là một người cao cấp trực thuộc cơ quan đầu não của DEVILS, nhưng hẳn đã từng lợi dụng em để tiếp cận với nhóm người WHITE, hẳn tự thấy mình không thể,...

Từ góc nhìn khuất, Arrow nhắm mắt lại, dù rằng trước khi thấy bóng dáng quen thuộc, hẳn đã xốt xắng biết nhường nào, nhưng giờ đã đạt được rồi, hẳn lại thôi ngay mọi ước muốn trao cho em ánh mắt yêu thương,...

Mes có thể đem lại những gì em mong muốn, một vài cử chỉ nhỏ nhoi của anh thôi, như là nhìn em, không cần phải cười hiền đã kéo em khỏi cơn bão rồi. Anh không phải anh trai em, cũng không phải là người gì đó đặc biệt, nhưng chính cái ngỡ tưởng về một người anh đã đem tới cho em sự tồn tại này, lúc này đây có thể anh sẽ là người phù hợp nhất để đỡ dành và che chở cho, nhưng... chưa bao giờ Mes từng làm thế cả. Về bề ngoài của anh còn lạnh lùng hơn cả hai người Sếp kia dù trong lòng có nghĩ gì chẳng nữa,... nên... anh không thể tới bên em lúc này, ...

Còn Ken, hẳn có chủ đích muốn để em tới đây là vì muốn lù WHITE đáng ghét mà tiêu biểu là thằng nhóc tên Yun phải biết rằng em là người của DEVILS. Hẳn có phải lo sợ điều gì từ phía “cánh gà” đâu, hẳn dám khẳng định mình sẽ bảo vệ được em, dám chắc chắn sẽ mang lại một địa vị, sự vinh hoa, hay bất kì thứ gì cho em... nhưng vẫn là em, liệu em có muốn hẳn ở bên hay không? Em đã chối từ chiếc nhẫn ở thời điểm mà hẳn đã yêu em quá nhiều và nghĩ em cũng như thế,...

Một rồi vài phút để hẳn suy nghĩ, để từ bỏ một bữa tiệc sinh nhật “khủng bố”, vẫy hết những long lanh lấp lánh của vật chất, cường quyền,... Chẳng lẽ em không nhận tình cảm của hẳn là đã từ bỏ? Không, tình yêu của hẳn dành cho em lớn hơn cả núi, bao la hơn biển cả, và dạt dào hơn mẹ đất,... thế thì phải đi tìm em ngay thôi.

Ken để ly rượu rơi tự do, một tên vệ sĩ đã kịp thời đỡ lấy, hẳn cúi luôn lớp áo khoác bạc tỉ, sải bước nhanh chóng ra ngoài ngay lập tức mặc kệ những ánh mắt tò mò hay sự ngăn cản của Rồng Đen.

Hòa vào dòng người trên phố, Ken cũng đã nhìn thấy em bước ra từ một cửa hàng sang trọng. Hẳn thấy ở em một thứ gì đó dứt khoát, không chút tiếc nuối, em đứng trên đôi chân mình, mái tóc buông dài và ôm một cái bọc. Bay biến những diêm dúa cầu kì trong trang phục, chỉ còn lại đôi chân trần và nụ cười hồn nhiên. Em lang thang trên con đường và dừng lại trước một góc tối. Ken bước cách em một đoạn ngắn, hẳn không gọi em ngay vì muốn biết suy nghĩ kia. Ken đi theo lối đó, em dừng lại, nhìn vào cái bọc đựng một khoản tiền. Có thể em đã đem bán những món xa xỉ kia chẳng, em đang nghĩ gì vậy, hẳn đã chọn rất kĩ các sản phẩm đó để rồi em ném qua cửa sổ? Ken biết được lí do sau đó vài giây, em đặt tất cả tiền vào chiếc mũ rách rưới của một người đàn ông mất hai chân và bên cạnh là một bé gái chừng sáu, bảy tuổi. Hai cha con họ nhem nhuốc trong mấy miếng bìa carton, ngay tới áo còn không đủ mặc. Người đàn ông chỉ nhìn rõ lồng tử và hàm răng vỡ, mái tóc rũ rượi như bị điện giật, đôi tay còn lạnh lặn nhưng còn chẳng nhìn thấy cơ đâu vì chịu đói trường kì. Đứa con gái rúc vào người cha, hàm răng sún dơ bẩn, cái áo vớ được giống như áo sơ mi của người lớn phủ kín người. Em đặt số tiền một cách trân trọng chứ không như những người qua đường vẫn thường ném mấy xu một cách rẻ rúng. Em ngốc lắm, số tiền này thậm chí còn không thể mua nổi một bên giấy em đi, mà lại đem bán rẻ để đưa cho cái người khuyết tật kia, ông ta có thể làm gì với khoản tiền này chứ, còn đứa bé con kia nữa, nó chỉ quen đếm và nhặt nhanh một vài đồng tiền nhỏ mà đâu

nhìn thấy xấp tiền lớn bao giờ. Đâu phải cứ cho đi vô tội vạ như vậy là sẽ được, Ken nhìn em trầm lắng. Em tốt quá, một người tốt như thế thì đâu hợp với hần.

Em bé nhìn em với một ánh mắt biết ơn. Ánh mắt tắm tối kia vẫn có thể cười để cảm ơn, thì ra còn nhiều người bất hạnh hơn em nhiều lắm. Em tháo chiếc xước màu bạc trên mái tóc và đặt lên đầu em bé. Vuốt nhẹ từng lọn tóc mây chẻ ngọn, gỡ rối một vài chỗ, và mỉm cười. Em ấy đã cảm ơn và cười thích thú. Em đáp lại cũng bằng một nụ cười vui khôn xiết, giống như ba người họ là một gia đình. Đó là ánh nhìn hạnh phúc. Trong khoảng khắc ấy, Ken biết vì sao em lại từ chối hần, em là một thiên thần, một thiên thần bị bao bọc bởi một con quỷ tàn ác và độc đoán nhất thế gian này. Hần cho đi một thì muốn nhận lại mười, còn em, em cho đi mọi thứ chỉ cần nhận lại một nụ cười,... Em khác hần nhiều quá, nhưng chính điều đó đã khiến hần thay đổi. Hần nhìn vào người cha và đứa con gái kia lại cảm thấy thương xót, chưa một lần ném mùi đau thương, chưa từng cảm thông với người khốn khổ, thế mà lúc này hần chỉ muốn rút hết tiền trong ví ra để làm việc tốt thôi. Sự thánh thiện của em đã chọc thủng tất cả những gì thuộc về hần. Có thể trước giây phút này, DEVILS và em ngang bằng hoặc là DEVILS có nhỉnh hơn chút xíu, nhưng hiện thời thì khác rồi, cán cân đã chịu sức nặng của em mà lệch hẳn xuống.

Đứa bé đưa cho em một chiếc bánh nhỏ, còn nguyên vẹn trong số những mẫu vụn. Em chìa tay đón lấy, và ăn ngon lành dấu biết hệ tiêu hóa mình không tốt. Từ trưa tới giờ em đâu đã được ăn gì.

-Chị tên là gì? - đứa bé lên tiếng.

-M... À... Chris. Chị là Chris - Ken thấy lạ vì sao em lại giấu tên, cái tên Chris chẳng gọi cho hần một điều gì. Em xoa đầu con bé - Ừm, chị là Chris - rồi em hướng mắt lên nhìn trăng, nhưng giữa hẻm của hai tòa nhà cao tầng này làm gì có mảnh trăng nào. Và em biết, mình không phải là Moon.

...

Sau đó Chris chia tay hai người và bước đi vào con phố đông người.

-Ai là Chris? - Em nhận ra giọng nói quen thuộc, nỗi sợ hãi lại căng tràn như ngày nào. Lo lắng, những cảm giác yêu thương tan biến, em có cảm giác trước mình Sếp chứ không còn là Ken, em không thể quay lại.

-Dạ! - không đề cập tới câu trả lời, Ken vẫn chờ đợi em lên tiếng. Rồi thì kiểu gì Ken cũng biết thôi nên em lại quyết định trả lời, không giấu làm gì - Là em! - vẫn không nhìn lên dù đứng quay lưng với Ken. Nếu Ken biết em không phải là Moon mà ruồng bỏ thì đành phải buông tay, sống với cái tên của người khác mãi được ư?

-Ai là Moon? - Ken bắt đầu nghi vấn, hần biết em thật thà như vậy sẽ không thể nói dối đứa trẻ kia, mà chẳng có gì phải giấu một người đứng về tên mình như thế cả.

Em không dám trả lời, nếu có ai biết được đáp án chính xác của câu hỏi trên, thực lòng em rất muốn hỏi bằng được nhưng lại vẫn muốn chỉ là một dấu hỏi chấm trong đầu.

-Dù thế nào chẳng nữa em vẫn là của ta! - Dứt lời, Ken đến bên và ôm lấy em. Chris không tiếp nhận, nhưng cái siết của hắn chặt quá, em chỉ là một con manocanh không hơn không kém. Một ngọn lửa đang rực cháy vây quanh một đá tảng, dù có cháy trong nhiệt độ ghê gớm, cũng không thể làm cục đá mài chảy nhựa,...

Trời lâm thâm mưa tiếp thêm cho hắn một chút cơ hội, những ánh đèn cao áp, một vài chiếc lá rơi,...

Trên tòa nhà cao tầng, Arrow hướng tầm nhìn, mắt kính được chỉnh ở trạng thái ống nhòm. Arrow cứ đứng bất động, hắn đã nhìn thấy ánh mắt em kiếm tìm Ken, rồi thất vọng khi Ken không nhìn mình trong buổi tiệc, và giờ là để yên cho Ken bao bọc. Vậy là hắn thua Ken thêm lần nữa rồi, mọi thứ quan trọng của hắn, DEVILS và người con gái hắn yêu,...

Em đã chấp nhận Ken rồi ư? Thế thì hắn đành phải là kẻ gánh mọi nỗi hận thù thay người anh vậy, Arrow thở dài, mãi thì hắn cũng chỉ được làm kẻ dọn dẹp cho con chim Đại Bàng Trắng may mắn kia thôi. Nếu em yêu Ken, hắn chấp nhận gánh mọi tội lỗi cho người mà em yêu để em được hạnh phúc. Thậm chí đến mức mà hắn phải lấy một phu nhân tài giỏi cỡ Ruby để con Đại Bàng chút bớt gánh nặng và chỉ thuộc về em, hắn cũng sẽ đồng ý.

...DEVILS cần phải được phát triển và cuộc đời màu hồng sẽ phải nắm lấy em...

Người ban sự sống tới cho có bao giờ em biết?

...

Việc sửa đổi thông tin có đôi chút gián đoạn, Arrow cần phải có sự thông qua của Ken để thay cái từ “kẻ tàn nhẫn” ấy là mình. Hắn đang đắn đo, nếu nói ra liệu Ken có để hắn sửa không? Xét về độ ích kỉ thì cả hai đều ngang ngửa, hắn nghĩ gì thì Ken cũng vậy, nhưng ở đây lòng tự trọng của một thằng đàn ông có cho phép Ken để hắn làm? Arrow có chắc câu trả lời là không, thế nên mới cần thuyết phục, hắn tự cười vào mặt mình, cũng có ngày hắn phải uốn lười vì một cô gái. Thôi được, nếu Ken nhất định không đồng ý thì hắn cũng bắt anh ta phải cho phép.

Nhưng không biết có phải là may mắn hay là xui xẻo, người đang sử dụng máy của Sếp lớn không phải Ken mà lại là người trong cuộc.

Chris đang có một ý tưởng, em thiết nghĩ cái trang mạng hôm trước chưa truy cập vào được có thể do màu chữ trùng với màu nền, chỉ cần bôi đen là có thể đọc tiếp những thông tin về gia đình mình. Lúc này đây em rất muốn tìm hiểu những mảnh ghép còn sót lại về cha và mẹ, dù Ken ở đây cũng không thể cản em được.

- Em muốn tìm hiểu thông tin! - Giọng em hơi yếu, đôi mắt không nhìn Ken mà dán vào lap trên bàn. Hiện giờ cả hai đã về nhà.

- Được thôi em! - Ken vươn người lấy máy cho em, không giống mọi lần, khi về em sẽ phải thay đồ trước, mà hôm nay lại muốn đọc thông tin gì đó ở máy tính của hắn, thật lạ. Nhưng vì em muốn... hắn cho phép em kể cả là muốn can thiệp vào chuyện đời tư. Khởi động máy giúp rồi hắn vào phòng tắm để em được tự do.

Một hộp thoại hiện lên trước màn hình vừa đúng lúc Chris chuyển tới trang cần đọc, việc này đã chặn lại hoạt động của máy tính. Chữ “From: Arrow” to đùng khiến em không thể không chú ý, thư của Arrow gửi Ken. Trong trường hợp này đương nhiên em sẽ gọi Ken ra để hắn trao đổi với người Sếp thứ hai, nhưng vì đang nóng lòng muốn tìm hiểu về người cha tên Trac, em đã kéo hộp thoại xuống góc trái để tiện quan sát trang chủ. Do đã được cài đặt sẵn, vì thông thường chỉ Ken có quyền động tới cái máy này nên hộp thoại nhận một cái click chuột đã tự động mở hộp tin.

“Đề nghị sửa từ “Đại Bàng Trắng” ở trang số 5 thành “Báo” vì con bé đó ” - Arrow chỉ gói gọn trong cái từ “con bé đó” có gạch chân, bức thông điệp chỉ có vậy nhưng hàm ơn sâu sắc. Hắn không dùng từ “Moon” vì người hắn đề cập tới không phải cái tên ấy, nếu là “Chris”, Ken không đọc những trang trước sẽ chẳng thể biết. Còn “con bé ấy” nghe thật vô tình và không có gì liên quan đến mình, có thể sẽ đạt được mục đích câu nói. Arrow thờ dài, “con bé ấy” chẳng có gì ràng buộc hắn, nhưng lại có một chỗ đứng nhất định trong trái tim nghèo nàn này. Hắn hy vọng Ken sẽ vì yêu em mà nhấn chấp thuận.

Trang số 5? Hôm trước nếu nhớ không lầm thì em đã đọc hết trang số 4. Chris nhắm mắt mà nhấn chấp thuận, em làm thế là không được phép nhưng cái hộp thoại cản trở việc truy cập dữ liệu. Mà không có sự lựa chọn nào khác ngoài khung “Accept”, từ khóa “Decline” và “Later” đã bị làm mờ, không thể cho chuột chạm tới. Em mong rằng Ken cũng sẽ đồng ý với hộp thoại này vì thông thường giữa hai Sếp đều tin cậy tuyệt đối lẫn nhau. Không một chút đắn đo thêm, em khao khát được tìm về gia đình...

Hộp thoại biến mất, em đã bơi đen toàn bộ phần văn bản mà không thể nhìn thấy gì. Thêm một vài suy nghĩ, có thể cách để chìm văn bản này đã cổ, em dừng việc bơi đen, nhấn chuột thử vào một vài chỗ nhưng không có kết quả. Không bỏ cuộc, em cố click vào viền khung và... thành công. Ra là một bức phong màu tối đã che mất lớp văn bản phía dưới, kiểu như khung cửa sổ vậy, nếu muốn nhìn vào trong nhà, cần phải mở cửa ra. Thì đây, em dỡ bỏ bức phong là chữ đã hiện ra toàn bộ.

“ Trac bế đứa bé không phải con mình theo, đi tới nửa đường mới nhớ ra rằng đây là con của người phụ nữ kia. Thời gian lúc này là gang tấc, Renny có thể không kịp thoát khỏi vụ nổ vừa rồi, tình yêu dành cho người vợ đã tiếp thêm cho Trac can đảm, anh phi ngang qua khu hành lang và đặt đứa trẻ ở yên đấy, dưới một tán lá trong lành và yên bình, rồi vội lao mình vào vụ nổ.

Trong đám khói mịt mù, Trac mập mờ nghe thấy tiếng trẻ con kêu gào ai oán. Khi tiến gần hơn chỉ kịp bắt lấy tay vợ mình. Renny ôm chặt đứa bé mà mấy ngày nay vẫn chăm sóc, khuôn mặt cô đã biến dạng, lớp da chảy xệ, máu và dây thần kinh lộ hết. Trac kinh hoàng khi không còn nhìn thấy đôi chân vợ mình đâu, đã nát toét, quả bom đã cán quét cả một góc bệnh xá. Renny còn không kịp nhìn Trac và đứa con gái ruột thịt, cô đã chết. Đứa bé trong vòng tay cũng chỉ kịp hét lên thêm một tiếng thì quả bom thứ hai nổ.

Vậy là Trac cũng từ trần...”

Chris cắt nát cả móng và lớp thịt đầu ngón tay, nước mắt chảy ra còn hơn cả hồ, khuôn mặt em rung lên những cung bậc chết. Có nỗi đau nào hơn khi hình dung ra đôi chân của mẹ đã thành cát bụi, be bét máu,

và rồi cả cha cũng thành tro. Em cố không để tiếng khóc lạc mất mình, tiếp tục đọc,... ước gì được là đứa trẻ ấy... để cùng lên thiên đường trong vòng tay mẹ.

“Ngày 29 tháng 10 năm 1993, phu nhân của Sếp lớn sinh hạ một bé gái chưa đặt tên. Và 29 tháng 11 năm 1993 là ngày giỗ của bé gái vô danh ấy! (Bổ sung: Bé Moon đã may mắn được một gián điệp hợp tác với bà Hanmony trông thấy và đưa về WHITE, người này tuy không biết bé Moon là con của Hanmony nhưng đã cho bé được sống trong cộng đồng tổ chức WHITE và có một tên mới là Luci).

Người đã dùng cảm hy sinh người em mình để thăng tiến cho địa vị là Báo. Chính Sếp đã cho nổ hai quả bom cách nhau chừng 100s để chắc chắn cho sự đưa tiễn đứa em xấu số về châu trời. Việc làm này chính là tấm gương để toàn thể nhân viên DEVILS học tập, nghi nhớ: Kể cả là người thân trong gia đình, nếu họ cản trở đường tiến thân của mình, có quyền được khử”.

Thật ghê tởm, em vô đầu, không tin vào những dòng chữ trên màn hình kia, lũ quỷ này còn ác hơn cả thú rừng. Mức độ kiên trì giúp em đọc nốt toàn bộ, không bỏ sót một chữ nào tới hết đoạn. Không có một từ “Arrow” hay “Báo” nào thêm nữa.

Kết luận rằng, làm ngược lại, đem thay thế từ “Báo” bằng “Đại Bàng Trắng” hay đích danh là “Ken” thì đã rõ chân tướng, trong ngôi nhà em đang ở đây có một con quỷ khát máu. Chris giật mình hoảng sợ, em bối rối hay là không thể tin được. Có chuyện anh ruột giết em gái ư? Nếu em không sai thì Ken hơn em bảy tuổi, ở cái tuổi con nít ấy mà dám ...

Arrow ngưỡng tưởng đã hoàn thành, hắn gấp mạnh lap, rồi quăng vào sọt luôn không thương tiếc. Vậy là kết thúc rồi, “con bé đó” giờ chỉ là một hạt cát, nếu nó có hận hắn và muốn cầm dao kè cổ thì cũng mặc. Chẳng còn liên qua gì nữa, hắn là Sếp và hắn có quyền. Thậm chí “con bé đó” không có quyền được tiếp cận tới hắn huống chi mà có ý định trả thù. Đã đến lúc để ý chí đập lại tình cảm,... nhưng... con tim hắn đã khắc ghi hình bóng ấy mất rồi !

Ken sấy mái tóc, hắn muốn là bờ vai để em dựa vào nên cần chỉnh chu. Hôm nay thấy em lạ lắm nên cần phải dịu dàng với hơn chăng? Hắn cười một nụ cười của người đang yêu.

Chris tin vào những gì mình đang nhìn thấy, em không ngờ Ken lại là một kẻ bỉ ổi như thế. Giết em gái đã là một cái tội không thể dung thứ, chưa hết, hộp thoại vừa nãy có khi nào là hắn ép em trai mình phải thay từ “Báo” thế chỗ “Đại Bàng Trắng”. Kinh tởm! Em hít một hơi dài, Sếp nhỏ rất trung thành với hắn mà hắn lại làm thế, đổ mọi tội lỗi lên đầu Arrow ư? Đều giả, hại một đứa em bé tí rồi cả một người em chỉ kém mình có vài tháng. Phải rồi, nghe đâu Arrow cạnh tranh địa vị với hắn kia mà, hay là nhân dịp này hắn muốn dim Arrow xuống.

Em đứng dậy, lướt qua đám ảnh bày trên bàn của hắn. Một đứa trẻ khôi ngô mà ác độc ghê gớm, bức ảnh khi ấy Ken còn nhỏ, mái tóc đen chưa nhuộm và một nụ cười khinh khỉnh. Ồ, đúng rồi, hắn đã từng bắt em “chơi” với mấy con chó thì sao không dám làm thế. Nếu so sánh việc Arrow đã làm, giết Hanmony, em còn có thể hiểu được là vì Sếp coi trọng kỉ cương, dẫu sao bà ấy là kẻ tội đồ. Sếp làm thế mà em đã hận tới tận xương tủy thì cái việc giết cha mẹ em - những người vô tội, cứ cho là ngoài ý muốn đi, nhưng đứa trẻ sơ sinh bé tí ấy thì sao. Ngốc thật, thế mà em còn định trao gửi cả đời cho hắn, chắc là chỉ một thời gian ngắn nữa là tới lúc hắn cho em thành món thịt rắn rồi. Em cười theo cái cách hắn đã từng cười, nhạt nhẽo,...

Nước mắt đã khô tựa lúc nào, loại phấn cao cấp và mascara không trôi trong trường hợp này cũng bị nhòe vì những giọt nước đã khóc cho cha, ẹ, cả hai người bạn cùng tuổi kia. Có lẽ nhiệt độ ở Nam Cực cũng

không bằng con tim của Ken rồi, thế nên hắn mới dám làm những điều kinh khủng thế...

Hiểu rồi, người của DEVILS là phải thế!

Ken bước ra với vẻ mặt vui sướng, hôm nay là ngày sinh nhật đặc biệt nhất của hắn vì có em, còn gần nửa tiếng nữa là đã qua ngày hôm nay rồi, vậy nên cần trân trọng thêm những giây phút này... Đôi môi hắn vẽ lên đường cong trái tim, sống mũi thanh tú và một mùi hương nhẹ nhẹ...

- Xoảng! - Ngay khi chạm tới mắt hắn, em đã sợ xanh mặt. Những sợi tóc bết chặt lại, mười ngón tay bấu vào thành bàn và chiếc khung ảnh rơi mạnh. Mảnh vụn loảng xoảng trên bức ảnh hắn còn nhỏ, tựa như mặt bằng bị đập tung, nhưng cái ánh nhìn độc đoán của cái tuổi nhỏ kia vẫn sắc đá. Mọi hoạt động lúc này tạm ngưng để tập trung vào hô hấp, em cố gắng lùi lại, trước mặt em lúc này là một con quỷ đội lốt người không hơn không kém.

Ken nhìn em, hắn cũng nhìn vào cái máy tính phía xa, có lẽ em đã đọc một vài chiến công của hắn chẳng, năm 20 tuổi hắn đã từng giết tới hơn 50 cảnh sát chỉ trong hai tiếng bằng súng, và sau đó vài ngày thì 100 kẻ chống đối DEVILS đã bị hắn cho ném thử khẩu thần công với tốc độ 2 phút 05s,... Nhiều lắm, hắn đã nói là rất độc ác mà, yêu hắn em phải chấp nhận điều đó, nên sớm muộn gì cũng phải cho em biết thôi. Ken bước chậm chậm lại gần em, vẫn là ánh mắt điềm đạm dành riêng...

Trí tưởng tượng của em lúc này phô hết ra, em nghĩ những bước chân của con người kia đang giẫm đạp lên máu, da thịt người... lênh láng dung dịch màu đỏ giữa nền gạch gỗ, có tiếng mèo con kêu trong làn gió thoảng thoảng thiết, và mùi hương toát lên từ người hắn sắc mùi máu...

Nhớ lần trước, hai tên sát thủ ở tổ chức Green ám sát, cái lúc mà chạy xuống tầng hầm em đã buông xuôi tất cả, mọi nỗi sợ vượt qua ranh giới... may mắn thay em lại va vào thùng dầu,... cảm giác lúc này cũng tương tự như thế, đứng trước hai vực âm dương, chỉ cần con quỷ Ken kia chạm vào em là vĩnh viễn chết... Bản năng sinh tồn lại trỗi dậy, em muốn cầu cứu để tồn tại,... nhưng biết gọi ai đây khi mà người duy nhất ở bên em lúc này là tử thần...

- Reng reng reng! - Tiếng chuông điện thoại đổ. Ken dừng bước chân, hắn chuyển hướng. Tầm này thì có thể là ai to gan gọi được, nhưng nếu không nghe máy thì có lẽ tiếng chuông vẫn cứ kêu ồn ào. Hắn nhắc máy lên, Ruby gọi. Cô nàng tìm không thấy hắn đâu nên gọi bằng mọi số điện thoại, hắn cứ để cô ta thao thao bất tuyệt, đôi mắt vẫn trông chừng em, hắn biết sợ một người... Nhìn mắt em đen xì vì náo, phẳng phất một nỗi buồn và sự lạnh giá.

Tiếng chuông đã kéo em lại, giống với đồng hồ báo thức hẹn lúc 0h mà ngày nào vẫn dùng. Em chợt tỉnh khỏi ảo tưởng, bình tĩnh lại thì ra trước mặt mình là một con người.

Ken cup má, hắn không nói gì trong lúc đàm thoại và cũng chẳng cho Ruby cơ hội được chào tạm biệt. Ánh mắt em đã làm hắn mất suy nghĩ, em đang nhìn một cách hoảng sợ, còn hắn bị ánh mắt ấy làm nhỏ bé cái tôi.

- Sao vậy em? - Giọng trầm ấm tràn đầy tình thương - Mệt à? Có cần... - Hắn chưa kịp nói hết thì em đã chen ngang:

- Không! Không sao! Không sao! Chẳng sao cả!

- Nghỉ đi! - Hắn đưa tay lau mồ hôi cho nhưng em đã đẩy ra.

Hít một hơi dài, lấy hết dũng cảm để thốt lên lời.

- Tôi là Chris, cha tôi là Trac và mẹ tôi là Renny. Họ đều là nhân viên của tập đoàn Thương Mại DEVILS, gia đình tôi trung thành tuyệt đối với DEVILS, không phải gián điệp.- Em nói không kịp đớp hơi - Thời gian qua tôi đã bị mang lối con của gián điệp và phải chịu sự trừng phạt của tập đoàn, giờ tôi cần lấy lại những gì thuộc về mình! - Em quả quyết, không có ý định phục thù Sếp, vì hắn là đẳng tối cao, nhưng em có quyền được trả lại một tuổi thơ ...

Ken không hề biết điều em đang nói, Trac và Renny hay một cái tên nào khác, có vô số nhân viên ở DEVILS thì bộ óc nào nhớ nổi.

- Thế muốn gì? - Em xưng “tôi” thì hắn đáp lại theo đúng thứ bậc.

- Một vị trí ở DEVILS.4! - Em nói nhỏ. Cha trước khi chết đã được làm ở DEVILS.3 một vài tháng và ông muốn con phải hơn mình.

Ken thấy lạ, em có muốn làm cho hắn ở DEVILS.5 thì hắn cũng cho phép ngay. Đợi một lúc không thấy Ken lên tiếng, em tiếp tục:

- Tôi phải được bồi thường vì danh dự và nhân phẩm của mình - Đã phải chịu quá nhiều tủ nhục rồi, em không thể nhẫn nhịn được nữa, chẳng có người nào có sức chịu đựng vô biên được đâu.

- Được thôi! - Em không hiểu hắn rồi, nếu lấy hắn em có hơn mọi thứ. Vậy nên việc trao cho em chiếc nhẫn ấy chính là sự bồi thường lớn nhất có thể.

Em nhìn hắn không nói lên lời.

- Thích thì thế chỗ cho Arrow hay làm tổng bên ANGELS! - Hắn phóng thoáng, nhưng em cứ nghĩ hắn đang trêu người.

- Tôi muốn làm cho Ngài Arrow! - Nhìn thẳng mắt hắn, em đã trách lầm người.

Ken nhìn em vẻ hiểu kì, hắn đã tin là em yêu hắn thì chẳng có gì phải e sợ trước một người đàn ông khác.- Ta cho phép nhảy bước! - Ý hắn là không cần phải làm tôi tớ cho Sếp nhỏ, mà làm luôn chức đó, hoặc là về bên cạnh hắn ở DEVILS.5.

- Chỉ làm cho bên DEVILS.4 thôi! - Em muốn trung thành với DEVILS vì cha mẹ, nhưng em không muốn đầu quân cho con quỷ độc ác này.

- DEVILS.5 mà còn chê ư? - Hấn ghé sát vào tai em.

- Tôi không thích DEVILS.5! - Em vô cảm.

- Nhưng ta muốn thế! - Hấn đau khi em nói vậy.

- Ngài không có quyền! - Em ghét những thứ áp đặt, nếu em không phải người của DEVILS thì tin rằng em đã giết hấn rồi.

- Thế mà dám xin làm ở khu 4! - Theo em thì em cũng làm gì có quyền mà xin xỏ hấn.

- Vì Sếp nhỏ chấp nhận! - Lần mà em ở chỗ Arrow, hấn đã bảo là sẽ nhận em làm nhân viên lần hai.

- Vậy nói ta biết để làm gì? - Ken to tiếng.

- Vì... - Đúng, nói cho con quỷ này biết để làm gì chứ, em nhận ra... - Vì... đây là nhà của ngài!

- Và cũng là của em!

- Không! Tôi chỉ là người giúp việc ở đây! - Em gạt đi mọi khoảng thời gian tươi đẹp.

- Em đã từng đồng ý là vợ của ta! - Hấn lừ mắt, ngày trước em còn muốn được ngủ với hấn cơ mà.

- Ngài... đâu có... yêu tôi! - Em trùng chân và hướng mắt vô định. Nếu yêu mà thế này thì chỉ là xiềng xích.

- Yêu mới được lấy ư? - Hấn đã nói yêu em bao nhiêu lần mà em không nhớ?, hay em đã quên?

- Ngài lấy tôi thì được gì? - Em nhìn hấn bằng một ánh mắt vô sản, em nghèo và chẳng có một vật giá trị.

- Cứ phải được gì thì mới lấy sao?- Ken không thích em nói đến chuyện lỗ lãi trong tình yêu. Hấn có mọi thứ, đại gia với số tiền chất cao hơn núi thì cần gì phải hưởng quyền lợi từ người khác nữa. Tuy nhiên, em cho hấn những cảm giác hạnh phúc vô giá mà có số tiền nào thỏa mãn, vậy nên hấn lời quá ăy chứ.

- ... Tôi - Em bối rối trước từ “em” và “tôi” rồi cũng có thể cường lại từ “em” - ... không hiểu! - Giọng nói có phần thiếu năng lượng.

- Tại sao cần phải hiểu? - Hấn quát làm em co do, nếu bắt hấn hiểu vì sao lại yêu em, yêu đến điên cuồng thì làm gì có câu trả lời.

- Nhưng vợ của Ngài phải là người hoàn hảo - Em nói về thực tế.

- Định nghĩa? - Hấn khoanh tay lại một cách gia trưởng.

- Trí tuệ... xinh đẹp... tài giỏi... - Em đang nghĩ tới từ “độc ác” nhưng không thể nói - và... được sự đồng thuận của tập đoàn - Em đã từng bị dọa nạt nên biết điều kiện này không thể thiếu.

- Xét cho cùng thì em chẳng có gì cả! - Ken nhìn em một lượt từ trên xuống dưới, - nhưng còn thiếu sự lựa chọn của ta! - Em đã quên mất thứ quan trọng nhất, vợ của hấn thì phải do hấn được quyền chọn.

- Tôi... không xứng đáng với Ngài!

- Nhưng... con ta phải là của em! - Hấn quên mất nghĩa vụ đối với DEVILS, ước muốn lúc này thật tầm thường.

- Tại... tại sao? - Em ngược mắt lên nhìn vào hấn.

- Vì ta muốn!

- Không thể... - Một tí nữa chẳng bao giờ mơ tới hạnh phúc cao sang ấy.

- Ta muốn em là mẹ của con ta! - Một câu nói có nội dung tương tự lại được cất lên, không mong ỉnh, tuổi thơ hấn đã qua lâu rồi.

- Em? - Chris cất lời, lơ lửng giữa cách nhìn đầy tình cảm mà cầu xin của hấn, có lúc đã lãng quên quá khứ.

- Không thể à? - Hấn không còn đủ sức nói to nữa, giọng hấn đuối dần, trước em hấn chỉ là một cành cây hoang dại.

- Có... rất nhiều người thích hợp! - Buổi tối hôm nay, em đã thấy hấn nói chuyện và mỉm cười với rất nhiều phụ nữ xinh đẹp.

- ... - Hấn gạt thờ - ... - thêm vài giây nữa trước khi quyết định - ... nếu không muốn ta cũng không ép! - đã nói quá nhiều rồi, rằng em là người duy nhất phù hợp, sao chẳng bao giờ em chịu nghĩ như thế, hấn không

trách em tự ti, nhưng suy nghĩ của em nhỏ bé, hạn hẹp quá. Ánh mắt Ken trùng xuống, lần đầu tiên hấn thể hiện nỗi buồn trên khuôn mặt. Sắc hồng đã bị sự nhợt nhạt của thất vọng làm hấn thê lương. Hấn không muốn con phải như mình, thật đấy, không muốn nó có mọi thứ một cách cô độc bằng con đường này. Hấn sợ khi không bao giờ được bế trên tay sinh linh bé bỏng của mình, sợ phải mắng con và làm con ghét mình,... những điều này cha hấn đều đã cho hấn nếm trải... Hấn thêm cái cảm giác được hét lên trong bệnh viện rằng “ Con tôi đấy!”, thật là tầm thường với những người có chí lớn như hấn phải không ?

- Xin lỗi, em không thể làm được, em thiếu quá nhiều thứ !

- Có một thứ mà em không thiếu! - Hấn cười nhạt, đấy là thứ hấn cần nhất - ... là tình yêu! - Hấn chưa thể biết được sự ấm áp trong vòng tay mẹ, nếu em là mẹ của con hấn, chắc chắn chúng sẽ hạnh phúc biết chừng nào... Em có biết hấn đã từng khao khát được làm anh trai của em thế nào không, hấn muốn được chăm sóc và yêu thương em như một gia đình...

- Em là trẻ mồ côi, em chẳng có ai cả, chẳng một ai đón nhận em và bây giờ em cũng vẫn chỉ có một mình,... em làm gì có tình yêu chứ?

- KHÔNG! Em hơn tất cả mọi người, em có rất nhiều thứ, những thứ mà ta có tìm kiếm mãi mà cũng không thể có, ta muốn con ta phải được có tình yêu của em!

Em nhìn hấn, hấn sai rồi, em làm gì có, tình yêu ư, em ghét nó, em ghét rằng chỉ mình em cho đi tình yêu thôi mà không nhận lại được bất kì điều gì khác...

-Chắc là... những cô gái đó - em ngập ngừng, những cô gái thông minh sắc sảo đủ tiêu chuẩn để hấn lựa chọn ấy - họ chưa thể hiện ra thôi! - Em nghĩ rằng họ cũng giàu tình thương dành cho gia đình, vì đó là điều hiển nhiên mà... Nhưng có lẽ chỉ hiển nhiên với những người như em, Yun hay Luci thôi, người ở DEVILS làm gì có khái niệm “gia đình”.

-Nếu không phải em, con ta sẽ không bao giờ được cười! - Hấn không nói dối, nhìn hấn mà xem, có khi nào thấy hấn cười một cách sản khoái đâu.

- Mẹ nào mà chẳng yêu con chứ! - Em ngạc nhiên, không tin là mẹ hấn chưa từng bỗng bế đứa con trai trưởng này.

-Vậy thì nhầm rồi! - Có thể chính vì em là người thường nên không thể hiểu.

-Không đâu! Bình thường ta làm sao biết được, chỉ khi nào có biến cố xảy ra chúng ta mới hiểu được tình mẫu tử! - Chắc là bà Hanmony ngày ấy đã coi em là Moon mà che chở cho em tới hơi thở cuối cùng...

-Em đâu có hơn ta, dựa vào cái gì để nói? - Ken có cha mẹ nhưng hấn cũng chẳng hơn gì một đứa trẻ mồ côi. Ánh mắt của hấn còn đen hơn cả bầu trời đêm nay, sâu trong nó, vẫn là hình ảnh của em.

-... - Im lìm.

Ken xoay người, không muốn nhìn em nữa, để hông dựa vào bàn, tấm lưng hơi cong vì mỏi. Hấn khoanh tay và hình dung về một tương lai không xa... khi hấn có một cậu con trai và em có hai nhóc tì. Vòng tuần hoàn lại bắt đầu, con hấn đơn độc bắt nạt hai đứa bé, hành hạ, đánh đập, thậm chí là lăng mạ. Còn hai đứa nhỏ đã ý thức mà che chở dùm bọc, mọi nỗi đau đều tan biến khi chúng ôm lấy nhau... Con trai hấn sẽ đánh chúng tới khi nào mà chúng phải tách rời nhau ra, như khi hấn đã ép em không được nghĩ về anh trai mình nữa ấy... Nhưng chẳng thể,... Hấn không tìm được nữa, hấn không thể để khoảng thời gian cô độc ấy lặp lại.

- Tại sao lại nghĩ như thế? - Em không tán thành việc hấn nghĩ, chắc là mẹ hấn cũng yêu con, nhưng bà không thể hiện.- Con anh... - Em đọc được suy nghĩ của hấn - chắc chắn sẽ là niềm tự hào của anh, của mẹ đứa trẻ và của DEVILS, tất cả mọi người... - trong đó có em, em tự hào vì tập đoàn, vì em là người DEVILS.

- GIẢ TẠO! - Hấn đáp lại ngay, ngày xưa hấn đã nghĩ em giả tạo khi cố thể hiện tình yêu ra bề ngoài, còn giờ hấn biết sự giả tạo không tồn tại trong em. Mà trong hấn, trong những bộ óc khôn ngoan ưa thích được ca tụng... - Chỉ để che mắt thiên hạ! - Ai cũng nghĩ hấn sung sướng. Ken cười trong nỗi chua xót em không thể hiểu được cảm giác ấy.- Ngồi đi! - Hấn thấy em đã mệt mỏi lắm rồi, chắc hẳn có ai muốn nghe tâm sự của con rô bô như hấn đâu. Hấn ngồi xuống trước, để chống một chỗ ngay cạnh cho em.

Chris ngồi xuống, không ngồi cạnh, mà tìm một cái ghế nhỏ như ngày xưa hấn vẫn thường dạy em học... Một sự phân chia giai cấp mà tự hai con người tạo ra. Hấn với chiếc ghế lớn và em nhỏ bé.

-Chắc chắn con em rồi sẽ rất hạnh phúc! - Hấn thở dài, để nói ra câu nói này lòng quặn thắt. Chàng trai nào được bảo vệ em mãi mãi sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian này, không phải là hấn rồi. Ken biết, có một cách yêu là chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, chắc là hấn chỉ được yêu theo cách đó thôi. Mặt hấn chợt tái nhợt lại, e sợ nếu người đó là Yun, hay một người nào đó thuộc tổ chức chống đối lại DEVILS, hấn không muốn phải giết đi kẻ đó, kẻ sẽ là người cuối cùng khóa trái tim em lại. Hấn biết em đã quá nhiều đau khổ, nhưng nếu em yêu một người như Yun, cậu ta đúng là người tốt, có thể cậu ta sẽ đem đến những hạnh phúc cho em, nhưng em ơi, xin em đừng yêu đối thủ của DEVILS nhé, hấn không thể cướp đi chồng em được đâu vì hấn là người của DEVILS,... Vậy nên nếu em yêu ai hãy để cho hấn biết trước nhá em... Ken bất động một lúc, hấn sợ em sẽ quên mất mình. Em chỉ cần được người khác quan tâm tới thôi là sẽ yêu quý họ ngay, hấn biết mà, nếu như khoảng thời gian tươi đẹp trước đây không phải là hấn, là một người nào khác kể cả là Arrow chắc em đã yêu người đó rồi... Hấn muốn thời gian dừng lại, để em chỉ được phép yêu một mình thôi.

Em không nói gì, đôi mắt thoáng hụt hẫng khi hấn nói như thế. Chẳng lẽ em và Ken sắp rời xa rồi ư?

-Sao thế? - Hấn vẫn muốn quan tâm em, muốn ôm em vào lòng nhưng có khoảng cách mất rồi.

-Không, em không sao!

-Ta chỉ muốn em là vợ của ta và là mẹ con ta thôi! - Hấn không thể ôm em, nhưng hy vọng mong manh cứu vãn tình yêu này. Làm ơn đồng ý đi em, để hấn được cười nụ cười hạnh phúc nhất.

Nhưng ánh mắt em thêm một lần khước từ, hấn đứng dậy và đi vào giường. Đồng hồ đã qua con số 12, vậy là ngày hôm qua là ngày buồn nhất của hấn, dù có em nhưng món quà sinh nhật ý nghĩa nhất không tới

được tay. Hắn nằm yên trên giường, thi thoảng vẫn để mắt tới cái dáng người nhỏ nhắn kia. Rồi khi thức dậy sẽ coi em là gì đây ?

-NGÀI ĐÃ GIẾT CHA VÀ MẸ TÔI! - cuối cùng thì em đã nói ra được lí do. Nếu... không có điều kiện này, chắc em và hắn đã có một kết thúc hạnh phúc.

Ken bật dậy ngay lập tức, những điều cả tối nay em nói về cha mẹ và cả câu nói vừa rồi... hắn không nhớ nổi,... hắn có thể đã giết nhầm người thuộc tổ chức, điều này có thể cho qua với những người chỉ đạo, nhưng sao lại trở trêu khi người con gái hắn yêu lại là nhân thân của nạn nhân!

Chris không khóc, em ngồi thừ ra nhìn vô hồn chẳng khác một xác chết. Bất thành linh Ken lao tới ôm chầm lấy em, quỳ luôn xuống để khuôn mặt em tới bờ vai. Bàn tay to lớn run rẩy trước một cô gái...

-Ta xin lỗi, xin lỗi em! - Hắn lần đầu tiên hạ thấp bản thân để xin lỗi một người, - làm ơn, hãy để ta ôm em một lúc thôi, rồi ta sẽ để em được tự do...

Em ngồi im, tay không thể đưa lên ôm hắn được nữa. Em không thể cho qua lỗi lầm này được, cha và mẹ em... và... hắn!

Một lúc, hai lúc, rất lâu rồi Ken vẫn cứ ôm chặt, tựa đầu lên bờ vai em hắn ngủ như một đứa trẻ. Dù rất mệt nhưng em biết, lần cuối, lần cuối được yêu... nên em cho hắn mượn bờ vai này... Chỉ cần dịch nhẹ người là hắn càng ôm em chặt hơn.

Mùi vị của hắn, của em, của quá khứ, hiện tại sẽ khóa lại ở đây.

Rồi Ken tỉnh, đôi mắt thần thờ vẫn nuôi tiếc, sau một hồi nữa thì hắn cũng ra được quyết định :

-CÚT! - Ken đuổi em đi đấy, hắn bỏ em ra một cách lạnh lùng, đi vào giường và ngủ tiếp.
... Mãi mãi dừng lại tại đây.

Nếu như thời gian quay lại, Ken sẽ không để em gái mình phải chết,

Nếu như có chút tình người hắn đã bao bọc cho đứa em...

Nếu như đừng đặt lợi ích của DEVILS lên trên thì có lẽ hắn sẽ có được một tình yêu,...

Nếu như... có những nếu như... thì lúc này đây Ken đã không phải ân hận vì những điều mình làm...

-Tíc tắc! Tíc tắc!... - Mỗi giây đồng hồ trôi qua, không thể nào quay lại, giống như tuổi thơ đã xa sẽ chẳng còn cho hẳn được sống ình lại một lần nữa. Thế mới biết, thời gian là vật chất lạnh lùng nhất thế gian này, nó vô tình trôi nhanh để không một ai có thể vịn ngược chiều kim đồng hồ.

12. Chương 12

Chương 12: Nếu anh mất em

Chris hít một hơi dài, từ giờ em sẽ sống với cái tên Chris này, chấp nhận thực tế sẽ không còn ai thân thiết trên cuộc đời này nữa. Mọi cố gắng sắp tới ột cuộc sống với cái tên của mình sẽ chẳng có đích tới, không có ai để mong ước, để em nghĩ rằng mình còn có một chỗ dựa, tất cả những gì mơ tưởng đều tan biến. Mes và em chỉ là người đứng,..., em và người ấy cũng chẳng còn gì cho nhau.

Với một ít tiền nhỏ nhoi, là số tiền mà hôm trước liều lĩnh đem bán số đồ trang sức trong ngày sinh nhật Ken, chia cho hai cha con nghèo đói phần hơn, còn lại em chỉ thuê được một căn phòng nhỏ bé chưa đầy 15m² mà nhà vệ sinh, giường ngủ, nhà bếp chung nhau.

Em đã quen với ngôi nhà rộng lớn toàn cửa kính của Ken mất rồi, căn nhà chỉ có hai người ở thôi mà có tận những năm nhà vệ sinh, hai nhà bếp và mấy phòng ngủ. Trong khi căn phòng này thậm chí một chiếc ghế cũng không có chỗ để, chỉ có mỗi chiếc giường gỗ mục ọp ẹp và một vài thứ vật dụng tối thiểu. Vừa đặt mình lên giường đã nghe thấy tiếng một ăn gỗ nhứ nhối, cảm giác âm êm của chiếc nệm màu trắng với ánh đèn dịu dịu đưa em vào những giấc ngủ nay còn đâu, chỉ là cái đèn ống cũ và những con thiêu thân vò vập bay xung quanh, cái chiếu rách sờn hết cả màu sơn nhuộm. Một quá vì phải đi từ sáng sớm, tìm kiếm khắp khu ngoại ô mới có một chỗ rẻ mạt này, em lấy tạm một vài cái áo làm gối, chìm vào giấc ngủ dễ dàng và tạm quên đi những biến cố hiện tại.

Tưởng rằng giữ bỏ căn nhà ấy là em bước vào một cuộc sống thoải mái, có thể vui cười để đón nhận một tự do, nhưng em nhầm rồi, tự do của em cũng có thể là chỉ ở trong căn nhà đó, được nấu những bữa cơm cho người em mong nhớ.

Tối sáu giờ, em bất tỉnh theo thói quen, sẽ định vào bếp để nấu cho ai đó một bữa trứng,... nhưng làm gì có ai ngoài em trong căn nhà bé tẹo này. Bốn bức tường gần nhau quá, không giống với trước đây, để đi tới tường gỗ của căn biệt thự phải mất nhiều bước cơ. Ngắc ngờ em để món trứng bị cháy mất, cũng chẳng có ai mắng em nữa đâu...

Em nhớ có người cho em biết cách rán trứng, rồi không cho em dọn bếp khi em sợ ý để trứng cháy trực tiếp trên bếp vì sợ em bị bỏng,... hay là chỉ cho em phải cho dầu và gia vị vào món mì xào,... Người ấy giúp em biết một ngày dài như thế nào,..., nơi đây với cảnh tù túng, một hay cả năm trời cũng không còn là khái niệm nữa rồi...

Em cũng đã nghĩ, chắc là chỉ coi hấn quan trọng vì có người ở bên mỗi khi cô đơn, có chút rung động mỗi khi hấn cười hiền hay là đặt em vào lồng ngực. Chỉ là nhem nhóm chút ít hương vị ngọt ngào thôi mà ngày qua ngày vô tình đã đong đầy cả trái tim, từng chút một, tích góp dần dần, hấn đã có một chỗ an toàn trong trái tim em.

Lúc này đây làm gì em cũng nhớ, cũng mong mỗi và thổn thức. Đi ra rồi lại đi vào, mọi hoạt động đều gắn liền với những suy nghĩ về hấn, không biết giờ này hấn đang làm gì ?

Đứng trên cương vị của Sếp, nhân viên quèn như em không có quyền oán hận những việc làm của bề trên. Việc giết nhầm hay là chẳng may chỉ là sơ xuất, không nằm trong chủ đích của Sếp, vì Sếp nào đâu có muốn nhân viên của mình chết đâu, nếu trách thì âu do số phận đã định phải như thế. Mặt khác, không ai nhìn Ken theo một khía cạnh nhỏ bé, ai cũng nghĩ hấn tài giỏi, hấn vĩ đại, có người nào đã từng suy nghĩ khi giết em mình hấn còn quá nhỏ, chỉ là một cậu nhóc thiếu nhi. Kể cả em cũng không nhận ra rằng, Sếp là người đưa ra quyết định, nhưng Sếp còn nhỏ tuổi nên cũng phải “tham khảo” ý kiến của bề trên, gặt đầu đồng ý một cách chỉ định.

Nhưng... vì em không phải là nạn nhân, còn hấn là hung thần,... em không thể tha thứ. Cha mẹ em mới là người bị hại ở đây, có đời nào chấp nhận được một tên ác ma đã lấy đi gia đình mình rồi hứa hẹn xây dựng ình gia đình mới với hấn... Người ta sẽ sỉ vả vào em, sẽ coi khinh và nghĩ rằng em là người con bất hiếu, chạy theo tiếng gọi của danh quyền... Và chính em cũng tự kết luận ình như thế.

Cái từ “Cút” là quá phũ phàng, nước mắt em rơi xuống ướt vai áo, hấn hại gia đình em rồi phủ tay một tiếng như thế để lòng em trĩu nặng. Đã hận hấn lại càng hận hơn, giờ ai sẽ là người gỡ bỏ những thiệt thòi về tinh thần và vật chất trong suốt mười bảy năm qua em phải chịu, ai sẽ bù đắp sự mất mát vô giá trong em,... “Cút”, con người hấn chỉ có vậy thôi ư, tàn nhẫn, vô tình, man dợ,... Em là một kẻ ngu dân mới bị đổ ngọt rồi chấp nhận cho hấn đá bay khỏi thế giới.

z

Việc một thiếu nữ chuyển tới khu nhà ổ chuột không người thân thích, cách xa nhịp sống đô thị gây không ít tò mò cho người dân nơi làng quê nghèo. Họ bày đặt ra đủ thứ để giải thích nguyên do một cô gái với

ngoại hình không phải là bắt mắt nhưng cũng ưa nhìn kia nhốt mình trong căn nhà không người thân quen. Lờ ra tiếng vào, từ đầu xóm tới cuối làng ai cũng biết, rồi họ cũng tìm cho nhau được lí do tương đối ổn, và định ninh rằng cô ta chẳng ra gì...

Đạo này lạ lắm, chắc có lẽ đã quen ở trong môi trường trong lành nên khi sống trong không khí tạp nham, lạnh lẽo này những căn bệnh lại bắt đầu tái phát. Một phần cũng vì lượng thuốc lắc tiêm vào cơ thể quá liều đã làm giảm khả năng miễn dịch vốn không được tốt, dù Arrow cũng đã cho em những viên thuốc bổ. Chưa hết số thuốc của Ken em đã giấu hẩn uống không đủ liều làm cho thuốc dù rất tốt nhưng không thể phát huy hết tác dụng của mình. Hệ tiêu hóa rối loạn, những lần nôn của em càng nhiều hơn, đến nỗi mà ngay cả uống nước em cũng có thể nôn hết ra. Điều này càng làm cho người dân ở đây cũng cố lí do của họ.

Người em càng gầy hơn, chưa đầy hai tuần mà cân nặng chỉ còn 45 kg, trong khi khung xương đã chiếm trọng lượng lớn. Mặt mày tái xanh, bờ môi hồng ngày trước đã nhợt nhạt và khô nứt, đôi mắt lơ đãng vì thiếu năng lượng. Có rất nhiều lần quá mệt, không thể ra ngoài mua đồ ăn, em chờ đợi sự giúp đỡ của hàng xóm, nhưng không, không một ai tình nguyện mua giùm em gói mì hay bát cháo hoa nào cả. Suy nghĩ nặng nề cổ hủ đã vô tình làm con người trở nên lạnh lùng với đồng loại, và em bị lãng quên ở đây. Trời trở gió, em phải choàng mấy lớp áo mỏng mà tự mình lết từng bước tự mua lấy đồ ăn để sống qua ngày, đã bệnh mà thức ăn không đủ dưỡng chất, toàn chất bảo quản vì em mua cho nhiều ngày, lại càng làm cho hệ tiêu hóa trở nên tồi tệ. Cứ thế cuộc sống đơn độc với những ánh nhìn dè bieu xem thường lại áp đặt, chỉ cho em thấy địa ngục trần gian thêm lần nữa.

Mái tóc xơ xác và rụng nhiều mỗi khi đưa tay chải, làm gì có lược và gương để em soi mình mỗi sáng thức dậy, ngay cả những thứ cần bản nhất cho lứa tuổi hồng của mình em còn không được tiếp cận thì cuộc sống quá là vô vị. Em tự cười bản thân, em cười vì ông trời ác, trong tiếng cười có nỗi đau quặn, không còn niềm tin vào ngày mai nữa... đột nhiên em ho hắng lên, khục khặc với cái cổ họng khô cạn, ống thanh quản cọ vào nhau nghe da diết. Máu bắt đầu tràn ra.

Vậy là người dân bác bỏ em là một cô gái hư hỏng, suốt ba tháng qua họ chẳng thấy điều gì từ con người gây rập đi cả, nhưng em bị cho là mắc bệnh lao truyền nhiễm. Mỗi khi nghe thấy tiếng ho khản cát lên từ phía cuối dãy nhà, họ rùng mình lo sợ, nhưng chẳng ai quan tâm tới em.

Dù rất mệt và chán trường với cuộc sống, ngày nào cũng chỉ nằm bẹp dí ở xó giường nhưng con tim em sao mà vẫn luôn thổn thức, nhắm hay mở mắt thì cũng vẫn ảo tưởng về con người đó. Em ngỡ Ken đang ở bên em, nếu hẩn mà biết em thế này chắc thương lắm, rồi sẽ dỗ em uống thuốc bằng được, còn bón cho em ăn như dạo trước nữa chứ. Hình dung ra khuôn mặt khó chịu mỗi khi em ốm đau của hẩn làm em vui biết mấy, Ken toàn giả bộ mắng mỗ cốt để em ngoan ngoãn vâng lời, chứ nào đâu có ghét gì em,... Nụ cười ảm áp của hẩn làm thỏa lòng lúc này, chỉ cần nghĩ về thôi đã giúp em vượt qua những tháng ngày dài nơi đây...

Em hướng đôi mắt ra phía cửa sổ, không có chân trời nào ở khung cửa đó, chỉ là bức tường xây dựng dở dang rêu phong. Đường cụt. Em đã cô đơn bao nhiêu rồi, nhưng dường như lần này vượt qua sức chịu đựng, nỗi nhớ da diết quá, nó nhấn chìm tất cả. Em thèm được mang áo cho Sếp, cũng muốn được tựa đầu vào bờ vai ấy, hay là nhắm mắt lại mỗi khi Ken hôn lên em. Chưa từng nghĩ rời xa là đau khổ đến thế, em đã lỡ nặng lòng với hẩn rồi...

Lại một ngày vô vị nữa trôi vào quên lãng, em chán trường với vòng quay cuộc đời, dậy rồi lại ho, rồi ăn và lại nghỉ. Những cơn ác mộng bắt đầu tìm về không cho em ngủ, chẳng có đồng hồ, không còn người nào vỗ về và chạm nhẹ mỗi khi ngủ mê,... khiến em chồn chạy. Em không biết được trước đây ngày nào Ken cũng

trông em ngủ, hần nhẹ nhàng làm gối để em ôm lấy mà vượt qua những cơn mộng mị, rồi hần lặng thầm trở về giường mình để em an tâm... nhưng bây giờ hần mất đi thói quen đó rồi chẳng ?

Ở phương trời ấy, nơi có biết bao thú vui để thường thức, liệu có giây phút nào hần nghĩ tới người con gái này không ? Nước mắt em lăn dài mỗi đêm khi nỗi nhớ dâng lên cồn cào, không thể tưởng nổi rằng mình đã yêu con người ấy hơn cả bản thân mất rồi...

Vẫn biết hần có tội, vẫn biết lòng hần là bằng giá, vẫn biết lời biệt ly phũ phàng làm tim em nhói... mà sao em vẫn mong chờ. Còn lại gì khi đã làm đau người khác, khi mà chính em là người từ chối, ra đi chẳng thể là lối thoát, chỉ là tự chôn mình và tình yêu trong hầm tối. Nếu có trách, xin đừng nghĩ là hần sai vì hần không sai, hần chẳng làm gì sai cả, chỉ là vì con tim em đã không làm chủ được thôi...

Cứ khóc đi em để mai kia có thể cúi đầu và phục tùng cho Sếp, nước mắt có giá trị của nó, nó sẽ làm đầy nỗi nhớ nhưng khôn siết, lãng quên đi khoảng thời gian tuyệt vời xa mãi...

z

Ken đã thay đổi, hần không lưu luyến căn nhà này nữa. Ngay sáng hôm ấy đã ra đi mà không thèm ngoái lại, chẳng còn quan tâm có ai còn ở đó nữa không.

Hần ở một khu nhà rộng hơn, tiện nghi hơn. Trong hần lúc này chẳng còn Moon hay Chris, đó chỉ là con bé quê mùa ngu xuẩn, có một cơ hội vàng mà không biết nắm bắt,... vậy thì ...vĩnh biệt.

Cũng chẳng hối hận thêm gì sau từ “Cút” với ngữ âm nhấn mạnh và quả quyết. Xung quanh hần chẳng thiếu người đẹp, tại sao lại phải chạy theo một đứa con gái xấu xí như thế. Vòng một thậm chí không đạt 80, cặp chân cũng chẳng có gì nổi bật, nước da hay màu mắt đều bị coi là bỏ đi. Chưa thiếu, tối dạ và ngang bướng, học kém mà không chịu trau dồi, chẳng có một ưu điểm gì có thể đem ra tự hào.

Cái máy tính hần cũng đã quăng từ tầng cao nhất của nhà DEVILS cho rơi tự do, hình nền và những thư mục nhỏ dành cho con bé ấy đã bị “nát vụn” khi tiếp đất. Đồ đạc, trang phục cũng bị mặc kệ, may mà hần không đốt luôn căn nhà ấy đi. Như thế em chẳng là gì trong hần nữa.

Ken đặc biệt chú ý tới hình thức, hần ăn mặc chỉnh tề với những bộ quần áo phải không còn một nếp nhăn, như trước đây người con gái ấy là áo cho hần, dù vẫn còn nhiều thiếu sót thì hần vẫn khoác lên mình và còn cười sung sướng, lúc này đây ai vụng về không làm hài lòng ý hần thì chỉ còn cách nghỉ việc. Hần cũng không còn phải chịu cảnh cơm tù với vài món nhạt nhẽo, thay vào đó là những sơn hào hải vị bày trệt bàn ăn mà có khi chỉ dùng để ngửi.

Không có người con gái ấy, hần sống tự do hơn, không ràng buộc bởi thời gian, cũng chẳng phải về trước khi trời tối. Những cuộc vui không giới hạn luôn được hần tổ chức, và cô nàng Ruby được chiều chuộng hơn cả người mà hần đã tưởng là vợ mình. Nàng Ruby được đặc cách nhõng nhẽo bên hần, ngồi hần lên đùi và tùy cô ả vuốt ve hần. Cuộc sống này mới thực sự là của Ken, một đại gia nắm trong tay bạc vàng và gái theo dài...

Công việc cũng thuận lợi hơn, hần trở lại với sự độc tài không chấp nhận bất kì ý kiến của kẻ dưới. Đã ra lệnh là chúng phải làm theo, chỉ quan tâm tới kết quả mà bất chấp thủ đoạn xấu xa, nhờ quyết đoán, sự

tập trung tối đa và tài thao lược, không còn bị chi phối bởi những suy nghĩ linh tinh nào khác, hắn đã thể hiện cho toàn thế giới biết: thập kỉ này dành cho DEVILS. Nguồn vốn ồ ạt chảy vào tập đoàn, các phi vụ làm ăn phạm pháp chót lọt cung cấp vào kho ngân hàng đen một khoản tiền khổng lồ, hay những mẻ hàng cấm đắt đỏ vẫn thu hút lượng cầu của hàng nghìn người... tất cả đều đã trở về, một Ken ngày nào đã quay lại với DEVILS.

Hắn quên mất cách đánh vần từ “Moon” hay là “Chris”, cả đại từ “Anh” cũng không còn chỗ trong bộ óc nữa, tất cả đều bị xóa một cách vô tình. Không còn e sợ gì hết, bất kì người phụ nữ đến với hắn mà làm cao hoặc vác bộ mặt u sầu thì cũng mặc, họ không theo được thì thôi, bỏ. Quên đi cái chuyện hắn hạ mình đồ dành người khác, mỗi đêm lại thăng hoa với một phụ nữ mà tới sáng thì quăng vào mặt họ một sấp tiền, thậm chí cái tên cũng không cần biết mà đi luôn. Chỉ trừ cô nàng Ruby khôn khéo là được hắn quan tâm.

Thế mới là sống chứ, sao cần phải canh giữ cho con bé kém mình những gần chục tuổi ngủ ngon trong khi mình phải thao thức chần chọc kiểm chế bản thân. Nó ngủ thế nào thì kệ nó, có bóng đèn chết thì mắc mớ gì đến hắn, nó chết rồi thì thiếu gì những em còn ngây thơ và trong trắng ao ước được lên giường với hắn. Sếp mà lì, hắn cười khi thấy Arrow chỉ biết cắm đầu vào công việc mà đánh rơi tuổi trẻ, lãng phí hoài. Đàn bà đối với hắn là thú vui qua ngày.

Còn về đứa con, tương lai sẽ như hắn. Hắn thấy mình có lúc thật ngờ nghệch, tự nhiên lại thấy may vì “con bé” không đồng ý. Hắn giỏi giang như thế này mà mẹ đứa trẻ chẳng bằng ai thì không thể chấp nhận. Chẳng lẽ lại để con trai đứng dưới ánh hào quang của kẻ khác chỉ vì lí do ngớ ngẩn là tình yêu của hắn đặt nhầm chỗ. Thế thì thấp hèn quá, con hắn phải được trải nghiệm cuộc đời không có tình yêu để rèn luyện cho cuộc sống đầy trách nhiệm. Hắn nhận ra một điều là những gì mình có hiện tại, một bộ óc thông minh và bảo thủ, mọi thứ có được đều nhờ sự ghẻ lạnh từ người cha và người mẹ. Vậy nên phải cảm ơn họ thay vì mong muốn được làm hành động điên cuồng, hét lên trong bệnh viện đứa trẻ là con mình.

Hắn chẳng hối tiếc, đã yêu theo đúng nghĩa, đã tôn thờ người con gái ấy, và những thứ hắn nhận được là không gì cả. Việc quái gì phải như thế nữa, một lần đau là đủ, đã sống hết mình và yêu hết mình, thì vậy thôi, chấm hết. Mọi tình cảm nén lại mức zero. Mà zero có nhân với trăm nghìn thì cũng chỉ là một đường tròn.

Gánh nặng trút bớt, Ken nhẹ nhàng hơn nhiều, thế mà bấy lâu nay hắn không nghĩ ra, tại sao phải ràng buộc với một người nào đó để rồi được gì, cứ sống thoải mái cho bản thân có phải hơn không? Những lời hứa vĩnh cửu, những lời ngọt ngào hắn trao, những môi hôn ngày nào... ừ, hắn thuộc tuýp đàn ông bay bướm, nên chẳng cần áy náy khi để thời gian cuốn chúng đi hết. Hắn là Đại Bàng Trắng, và nếu một ngày nào đó giết chết gia đình mới của em, thì cũng chỉ coi là... sự cố ngoài ý muốn.

Hết thật rồi, tình yêu trong hắn đã hóa cát bụi. Vô tình gặp nhau giữa dòng đời, hắn và em sẽ đi ngang qua nhau, hai lối đi hoàn toàn trái ngược, mà có lẽ giả thiết này chẳng thể nào xảy ra vì hắn ở trên cao, còn em không với tới được.

z

Đôi mắt em đã không còn sáng, nước mắt rơi nhiều khiến hai quầng mắt thâm lại, lúc nào cũng thấy sự u buồn trong đó. Mỗi sáng thức dậy, em lại tự đặt một câu hỏi về Ken, em lo hắn sẽ ăn gì, sẽ mặc gì khi không có em, rồi suy nghĩ lại tất ngẫm, hắn có bao giờ hài lòng vì những thứ em làm đâu, chỉ là tình yêu

làm cho hắn thay đổi. Liệu tình yêu của hắn còn hướng về em, chắc là có chứ, em an ủi bản thân như vậy...
hắn còn yêu em lắm phải không?

Em đã không từng thể hiện tình yêu dành cho Ken, toàn là hắn độc thoại và yêu em. Bởi vì em biết như Mes, em càng thể hiện là cần anh thì sẽ càng làm anh ghét em hơn, nên với hắn em cứ để trong lòng mãi, nhưng lỡ hắn không biết thì sao, em bối rối vì sợ, khi mà giờ đây hắn có nghĩ là em rất nhớ ?

z

Khi đặt mình dựa vào người con gái đó, Ken đã đau đớn biết nhường nào, đấu tranh suy nghĩ rất nhiều, không thể rời xa em, cũng không muốn để em tới ngõ cụt, hắn ôm em chặt và lâu tới mức chính hắn còn khó thở, hắn cần hơi ấm ấy, cũng cần được che chở em, cần mọi thứ từ em... Tựa vào bờ vai ấy, hắn mới biết tình người, mới cảm nhận mọi sắc thái của cuộc sống, buồn có, hận thù có, vui sướng và cả hạnh phúc cũng góp mặt. Hắn biết em đã cố dằn con tim không được đập dồn dập, nhưng chẳng thể để nó chờ đợi tim hắn vẽ lên một giai điệu rất riêng... rồi phát âm ra từ “Cút” hắn phải đổi lòng, con tim như đã chết, mọi hưng thịnh cuộc sống sụp đổ, chỉ còn lại màu đen tối sẫm. Nhưng... sau đó, không như hắn đã nghĩ rằng phải thê lương, mà hắn đã giữ bỏ hết dứt khoát. Tưởng là khó lắm, tưởng là không thể chịu nổi, quằn quại trong cơn u mê cơ, mà thực tế lại quá dễ dàng, hơn cả một cơn lốc xoáy cuốn đi tất tần tật những yêu thương được coi là kiên cố mà hắn dành cho. Dễ lắm, chỉ cần ngủ một giấc, khi tỉnh dậy là không còn biết căn nhà này còn tồn tại một ai khác nữa hay không. Cô ta là ai, cô ta có gì mà cuốn hút hắn vĩnh viễn được chứ, câu trả lời có thể là hắn chưa từng yêu...?

Ken lạnh giá như thế thì có thể yêu ai? Ngay từ nhỏ đã biết tới bài toán được mất, cho đi và đòi hỏi phải nhận lại, cũng trong tuổi thơ ấy hắn được rèn tính vô cảm. Vậy nên mới “rủ” con bé chưa tròn mười tuổi vào chuồng chó với toàn những con thú dữ tợn, để nó sợ đến xanh mặt, rồi thì bắn đoàng một phát chẳng thương tiếc vào con mèo vô tội, thậm chí còn ác tới mức không eo con chết ngay và để nó đau quặn tới không chịu nổi nữa... Chắc là hắn chỉ muốn trải nghiệm thử cảm giác của tình yêu thôi, mà thử, không hài lòng có thể không sử dụng nữa, vì có gì chắc chắn đâu... thế nên trái tim hắn không thể gắn bó với một bóng hình mãi mãi...

Vui thật, đó chỉ là một trò đùa mà kẻ thắng cuộc luôn là hắn. Ngay cả một cô gái không còn gì trên đời cũng bị đem ra đùa cợt, những level trong trò chơi nâng cấp dần theo thời gian, bỏ ra chút tiền mặt, vật chất và một vài lời mật ngọt để cô gái bay bổng, sau đó thì game over bằng một động từ người ta vẫn hay dùng để đuổi súc vật. Xong rồi, mọi thứ sẽ bắt đầu với những người chơi mới khác...

z

Ngày qua ngày, em mệt mỏi. Không có lí tưởng sống, chẳng biết mục đích tồn tại để làm gì nữa, em có khỏe mạnh hay ốm đau thì có ai biết tới, cũng như nếu có tất cả mọi thứ liệu còn ai ở bên để sẻ chia. Trước đây, em mong mình trở thành một đứa trẻ ngoan để anh trai xoa đầu, hay là cố gắng học lập trình để mơ một ngày giúp đỡ cho anh, rồi khi được đi học, em muốn mình học thật tốt để thi vào một trường đại học giống như những bạn trẻ khác, có khi lại cật lực lao động để ngài Báo biết rằng em không phải gián điệp,... vậy mà không có một cơ hội nào mở ra cho em. Có ai tin trên đời lại có một cuộc đời chật vật, không có lấy một ánh sáng hy vọng... như thế này!

Máu vương xuống sàn, lấm tẩm mà đỏ thẫm. Em chẳng biết mình đã làm gì sai để ông trời ghét tới vậy, cả tử thần cũng chối bỏ, để em bơ vơ sống không bằng chết...

Nếu tình yêu là hận thù

Chắc có lẽ em là người yêu anh nhất

Còn nếu hận thù là tình yêu

Chỉ có anh hận được em thôi...

Em nhầm mất rồi, em đã yêu. Trong tình yêu đó có nhiều nỗi đau, hay chỉ toàn nỗi đau, đau vì người em yêu cao sang quá, vì người ấy là kẻ sát nhân ác độc...

Đến giờ em vẫn không thể hiểu tại sao con người đó lại có thể chấp nhận em, “anh ấy” đã bảo vì em có được trái tim ấm áp hơn tất cả, ngay cả người dưng cũng khiến em phải động lòng... Ken đã hỏi em vì sao lại cho đi cái bánh mì và chiếc áo mỏng manh, ... em có một câu trả lời mà không bao giờ dám nói. Là vì em đã có lúc nghĩ mình như thế, nghĩ mình chẳng hơn một kẻ ăn xin, bị khinh miệt, hành hạ và toàn phải ăn cũng như mặc đồ thừa. Nào đâu được như người khác, những quần áo em mặc toàn lấy từ giẻ lau mà thôi, được quần áo cũ đã tốt vì những cô bạn ở DEVILS nhiều đồ lắm, họ chỉ mặc một vài lần rồi thải đi, nhưng họ đâu đã cho em ngay, họ toàn bắt em lấy chúng lau mấy phòng tắm rồi mới chuyển nhượng cho, mà không nhận thì làm gì có quần áo chứ,... có những ngày đông tê tái chỉ có một chiếc áo mỏng phong phanh và chiếc chăn đã bị chuột ngặm nát...

Có một lần khi còn nhỏ em đã làm sai ý, bao nhiêu áo sơ mi chất vải rất đẹp mà Ken chỉ mặc một lần rồi vứt hết, em lượm lại một hai cái để cho anh trai, em nghĩ ngộ nhờ anh trai cũng như mình phải dùng những thứ dơ bẩn mà thương anh nhiều, quyết định sẽ để lại cho anh. Em tưởng tượng anh mình cũng như Sếp, cũng cao ráo và khôi ngô,... tuy nhiên đôi mắt thân thiện hơn nhiều. Giặt thật cẩn thận, em giấu biến mọi người, chắc Sếp chẳng cần tới nữa, vứt thì tiếc lắm... Thế mà có một đứa trẻ đã trông thấy hành động lén lút của em, lại là lũ trẻ ở cô nhi viện được cô giáo cho thăm quan mấy khu nhà ở DEVILS, gần chỗ Sếp ở, nó nhìn và đánh em một cái rồ đau ở vai. Rồi dọa sẽ mách người lớn em ăn cắp, thế là em tìm mọi cách van xin, nó bắt em quỳ em cũng làm, rồi để cho nó và mấy đứa khác đánh túi bụi, mặt mày thâm tím. Chúng hả hê, nhưng rồi vẫn mách người lớn, thất hứa với em. Chỉ vì một chiếc áo em không những bị đánh đau rồi lại bị phạt bỏ đói... hi sinh phẩm giá với mong muốn anh mình sẽ vui biết nhường nào khi được mặc chiếc áo đó... Đến khi lớn mới biết anh trai đâu có chịu khổ nhục như mình, đâu có phải mặc áo rách... và cuối cùng thì biết anh không phải là anh mình... em lại khóc nữa rồi, nỗi nhớ huyệt huyệt mà da diết... Vì nhớ anh, em mới yêu Ken, và cũng trong nỗi nhớ Ken, em lại tìm về gia đình... mặc nhiên chấp nhận từ “Cút” để tuột mất tình yêu...

Tình yêu đâu phải chỉ dành chọn ột người, không thể đặt nơi người anh trai mà cũng không thể trao chọn cho Ken, em chỉ hạnh phúc khi có sự dung hòa tất cả... nào thể thoải mái khi ở trong vòng tay Ken mà cha và mẹ em đau đớn, cũng không được phép mượn cái tên “Moon” ra để lừa dối anh trai...

Em gần như chìm ngấm, ghét mình, ghét trái tim này, em ước mình có thể lạnh giá... Nếu ngày ấy vô tình như Mes chắc em chẳng còn phải chuốc lấy xiềng xích tình cảm.

- Ọc! Ọc! Ọc! - Máu ra nhiều làm cổ họng đau rát. Từ sáng tới giờ đây là lần thứ hai rồi, nếu cứ tiếp tục thì em sẽ bị thiếu máu trầm trọng. Em cứ để máu vương khắp sàn và giường, vì mệt quá không thể ngưng dậy được. Máu chưa kịp khô đã có thêm những giọt mới, loang lổ nền đất, kết chặt lại khiến những con

nhặng ruồi bầu tối. Số thức ăn cũng chẳng còn nhiều, chuột lục lọi gặm nhấm, em làm gì được nữa ngoài việc bắt lục nằm liệt trên giường. Cũng là ăn thức ăn thừa thôi mà, em lại chấp nhận.

z

- Lộp độp! Lộp độp! - Cơn mưa cuối mùa. Mái nhà làm bằng tôn ồn ào với những tiếng chọc ghẹo của thời tiết, ầm ù tiếng gió gào thét, cánh cửa sổ bật tung rồi đóng sầm lại vô tri, màn mưa giăng kín con ngõ nhỏ.

Mưa làm đường lầy lội, bùn đất bắn làm tắc ống thoát nước, mặt đất lênh láng. Những ngôi nhà rêu phong rầu rĩ chịu trận, từng hạt mưa như những viên sỏi đá ném mạnh vang lên trong màn đêm u buồn. Cơn gió hừ quanh kiếm tìm bạn đồng hành qua từng ngôi nhà, qua đêm nay trời chuyển mùa.

Nỗi buồn tâm trạng nhân đôi, não lòng trong không gian cô độc. Mọi thứ đều sắp hết, tiền, đồ ăn, sức khỏe... duy chỉ còn tình yêu là nguyên vẹn. Tại sao muốn quên đi một người lại khó tới thế ? Em rời xa là để chôn giấu và kìm nén tình yêu, để vứt bỏ mọi lưu luyến với con người có trái tim băng giá. Thế nhưng em lại không thể làm được, khoảng cách xa xôi không làm vơi đi một chút nào tình cảm, thậm chí lại còn làm chúng ngập tràn...

Mưa càng lúc một to hơn, Ken dựa mình vào ghế, mắt nhìn ra ngoài. Hắn để mặc cho nữ tài xế lái xe tới đâu. Cảm giác nhẹ nhàng, trong lòng chẳng vướng bận chuyện gì. Nhìn những người ngoài phố mà hiểu kì, chúng nháo nhào tìm một chỗ trú rộng hơn vì chủ quan nghĩ rằng trời sẽ chỉ mưa một lát, ai ngờ đâu lại gộp ghiếc tới vậy. Đứng trước bãi đợi xe buýt mà ướt át vì mưa xiên dử dội. Đúng là người tính không bằng trời tính, chiều nay trời đẹp là thế, mây trong xanh nô đùa nhõn nhõ, đến tối đã mưa một trận ào ạt.

Con người tự ình quyền độc ác, con người có thể vượt hải dương, băng qua núi hay khai thác những nguồn gió, nhưng con người có bộ óc, có tư duy mới có lúc nhân từ, nên không thể tàn nhẫn như thiên nhiên được, Ken có vượt trội thế nào chẳng nữa thì hắn cũng không vượt qua giới hạn một con người. Trong cơn mưa, hắn ngồi trong xe và nhìn ra thế giới, một con mắt khô ráo sao có thể biết được sự khốn cùng của những người ngoài đường bị mưa và gió đập mạnh hồng hết cả dùi? Hắn đang nghĩ nếu mình ở ngoài ấy sẽ như thế nào?

Để xem, bước ra ngoài kia, thứ đầu tiên ướt sẽ là mũi giày, mất đi vẻ bóng loáng hàng hiệu. Mái tóc rồi cũng ướt hết và rũ xuống, cảm giác lạnh lạnh khi nước xâm nhập vào cơ thể, quần áo dính chặt vào người. Chiếc đồng hồ kén nước sẽ hỏng, đôi mắt cũng không thể mở to hơn... Và ai cũng như ai! Hắn lại nghĩ: Thật là ngu ngốc khi bước ra ngoài đó. Ken để tay khựng lại, chỉ là suy nghĩ không hơn. Ra ngoài kia thì được gì, để tưới mát tâm trạng hay là để cô nàng nhân viên này cười vào mặt mình. Hắn nhìn vào nữ tài xế qua gương chiếu hậu, chắc là khi hắn bước ra ngoài kia cô ta sẽ nghĩ hắn bị khủng dũ không dám bộc lộ ra mặt, và sự kiện này sẽ được bàn tán sôi nổi. Hắn chẳng phải ngôi sao, nhưng đáng để người khác quan tâm và thậm chí là tôn thờ. Hành động coi là điên rồ nhất thời đó sẽ làm sụp đổ hình mẫu của một vị Sếp, mà tự đứng tại sao lại nghĩ ra cái trò vớ vẩn thế, đang khô ráo không thích lại muốn ướt như chuột lột. Hắn nhắm mắt lại và ra hiệu bật nhạc to hơn, thứ nhạc xập xình chẳng khác trong vũ trường với dàn âm li mini ở hai góc ghế sau mà hắn cũng chộp mắt được ư ? Hay đang giả vờ bỏ lại nhịp sống, cũng như tự mình tạo rào cản với nhân viên, nghĩ rằng mình luôn là tấm gương, mình hoàn hảo và mình không được phép làm những điều mà mình muốn, như là hòa cùng mưa...

Chiếc xe lặng lẽ đi trong màn mưa, vô tình bắn lên những vệt nước bắn...

Cuộc họp hôm nay do Mes điều hành, những sự kiện quan trọng trong thời gian tới được đề ra trong bản thảo một cách tỉ mỉ, hai Sếp nhân hạ có mặt chỉ để xâu chuỗi và thống nhất dự án, ra quyết định để biến giấy thành tiền bạc. Thế nhưng một người luôn đứng giờ lại để cho thủ lĩnh phải chờ đợi, Mes không tới buổi họp. Anh chưa từng trễ hẹn, cũng chưa làm Sếp không hài lòng bao giờ lại biến mất vô lí do. Thì ra anh đã biết sự thật.

Giấy không thể bọc được kim, hai tay chẳng thể che lấp bầu trời, sự thật rồi cũng sáng tỏ. Ngờ đâu vở kịch anh tạo ra lại là sự thật. Anh đã nói rằng cô gái đó, anh biết gọi là gì đây nhỉ, không phải là em gái anh, không phải là Moon, hoặc có thể trùng tên thôi. Anh ruồng bỏ một cách thờ ơ, lãnh đạm mà có phần quá quát với người đó để ép em không tin vào điều em nghĩ. Anh định hy sinh bản thân đến cứu người em gái tội nghiệp đi vào chỗ chết từ Green, nghĩ rằng một đi không trở lại nên mong em sẽ nuôi hy vọng về một gia đình vô thực mà còn có thể tiếp tục chờ đợi, anh cho rằng điều đó là tất cả những gì tốt nhất mà một người anh trai có thể đem lại cho đứa em tội nghiệp, tình yêu đó là cao thượng? Trớ trêu khi anh đã coi em như máu mủ mà lại không phải, anh thật sự sốc khi biết được tin đó nhờ đường truyền gián đoạn của Sếp Báo. Không rõ đầu đuôi nhưng có thể mập mờ biết ai là Moon, ai mới thật sự chảy chung dòng máu với mình.

Anh thuộc tuýp người lạnh lùng, nhưng đã yêu quý ai thì sẽ không thể dừng lại được. Anh và người con gái đó, anh vẫn dành từ “em” để nghĩ tới, không có một tuổi thơ bên nhau, không sống dưới một mái nhà vậy mà cái ngày em gọi tên anh đó, anh đã thương em rồi. Mọi người khi gặp em đều ghét cả, ban đầu luôn là thế, rồi sau đó mới có cách nhìn nhận khác mà anh lại yêu em ngay từ lần đầu tiên ấy... thật lạ, có thể vì em đã yêu anh quá nhiều rồi chăng ?

Mes cầm tấm ảnh của Luci, đó là một tấm hình mà thợ săn ảnh đã chụp lên theo lệnh. Luci cười rất tươi cùng với mấy người bạn bên cạnh, anh nhìn thấy sự thánh thiện trong nụ cười của cô, gì nhỉ, Yun cũng có mặt ở đó, anh đặc biệt để ý tới cậu, vì nếu cậu không phải là người của WHITE thì cậu sẽ được anh “nâng đỡ” để làm người bảo vệ cô em gái mình... mà ai mới làm em gái anh chứ, anh lại nghĩ tới em rồi...

Luci đi theo con đường của mẹ, anh thì theo cha, DEVILS và WHITE luôn đối kháng. Gia đình quả thực phức tạp, ví như Luci biết về thân thể mình thì em ấy sẽ làm gì, sẽ theo người anh này hay vẫn muốn chia sủng vào anh. Nếu mà là Moon, à anh lại nghĩ nhầm rồi, là người em xa lạ ấy thì em theo anh ngay mà, vì em thương anh...

Anh không đem so sánh tình cảm của hai người con gái ấy, không thể bảo Luci anh là gia đình của cô và bắt cô phải yêu thương, điều đó cũng khó như bắt người em kia chấp nhận sự thật và rời bỏ anh. Ngay chính anh cũng không thể so sánh tình cảm của mình, anh chỉ có một người em gái thôi, mà đã có người chiếm mất vị trí ấy rồi thì em ruột sẽ ở đâu trong ngăn kéo thô sơ trái tim. Thế nên việc quyết định có tìm về người em ruột thật khó, anh sẽ làm Luci sốc mất, sẽ xáo trộn cuộc sống của cả anh và em gái. Em ấy vẫn đang hạnh phúc khi không có anh, vẫn có những ba người anh trai luôn sẵn sàng và chở che, còn người em kia thì... Cứ mỗi khi anh nghĩ về Luci là hình bóng cô bé với đôi mắt ướt nhèm lại hiện lên, không cho anh nghĩ tiếp nữa,... người em đó nếu thiếu tình thương còn có thể tồn tại...?

Em đã bảo là sẽ vì anh mà yêu Sếp, liều lĩnh chấp nhận như một con thiêu thân tìm tới chỗ chết chỉ mong một lần anh để ý. Anh không biết em có đang nuôi hy vọng ấy, nhưng em ngốc lắm, em làm thế chỉ thiệt

em thôi vì Sếp đâu có trái tim, Sếp làm cho người khác yêu tới điên cuồng, nhưng Sếp sẽ chẳng coi em là gì đâu... anh biết mà, em cũng sẽ giống những cô gái kia thôi, lao đầu vào lưới tình và bị Sếp sai khiến, mãi mãi không gỡ bỏ được hình ảnh Sếp. Không một ai thoát khỏi được đâu... không ai có thể quên đi hay là gần bó với Sếp...

Em ơi, nếu thời gian có thể quay lại thì lần cuối gặp em đó, anh phải giữ chặt lấy em hơn dù em có cắn nát cánh tay anh. Ôm em để tình cảm anh em mình vượt qua tất cả, để em không còn yêu được ai khác và để anh chấp nhận mình có hai người em gái !

Anh hứa, nhất định nếu được gặp lại, anh sẽ không để em phải cô đơn, anh sẽ là người anh tốt nhất của em, sẽ chỉ cho em biết anh cũng yêu em nhiều như em yêu anh, và hơn thế...

Vậy nên... anh vẫn gọi em là Moon được nhé?

z

Chris rất mệt, nhưng vẫn cần phải tôn trọng bản thân, dạ dày trống rỗng, làn da xanh xao và lượng máu ít ỏi... nếu có chết cũng phải được ăn no chứ. Em ngượng dậy quyết định ra ngoài, cần cố gắng tiêu hết số tiền còn lại trước khi đoàn tụ gia đình.

Em giống như đang đứng trước những ngã rẽ, con phố kia Mes đang đứng ở đó cùng với anh Wine và một cô gái, họ là một gia đình, cả cha Monster, thế là đường cấm rồi. Con đường màu xanh đối với những ước mơ về tương lai như là làm việc ột tổ chức hợp pháp bắt phải mua vé tri thức để thông hành, em không được học hành bài bản, thêm một con đường không thể tiếp nhận mình. Con ngõ kia thì sao, theo ANGELS, em sẽ được làm những hoạt động tình thiện giúp đỡ người nghèo, chính em cũng đang cần sự trợ giúp mà, thế thì có thể hỗ trợ cho ai đây ? Và con đường thứ tư là Ken, em sẽ được chào đón khi bước đến đây(! ... ?), nhưng là ngõ cụt, tình yêu của em làm gì có lối thoát trong vòng tay hắn...

Còn một con đường cuối cùng là đi ngược lại, em sẽ làm gì với thân xác tàn tạ này, chỉ bằng buông xuôi tất cả, để thực hiện ước mơ tìm lại tuổi thơ... Ôi, em khao khát vòng tay mẹ quá, cũng muốn biết nụ hôn cha dành ình, nũng nịu trên bờ vai cha, nghe những câu chuyện mẹ kể, được mơn bơn cẩn thận, được quan tâm khi ốm đau... chỉ nghĩ tới thế thôi đã làm em sung sướng lắm rồi... cần phải nạp năng lượng để chuẩn bị ột chặng đường dài... dài tới thiên thu.

Em có thể hình dung ra nụ cười hạnh phúc khi mẹ sinh em ra, rồi cảm giác hồi hộp sợ sệt của cha khi bế em lần đầu. Chắc là cha bế nhổng lên và cười vui sướng, em là thiên thần bé nhỏ của hai người mà. Rồi sau đó, chắc là cha sẽ khó chịu khi phải nhường em cho những y bác sĩ để họ chăm sóc cục cưng của mình. Em tin chắc là cũng đã từng được bú tí mẹ, dòng sữa trong lành tinh khiết lắm, và bàn tay nhỏ bé này cũng từng làm nũng với những tiếng oe oe non nớt, cả gia đình ồn ào hẳn lên khi có em. Ba ngọn nến, ngọn nến cao nhất là của cha cho nền mẹ dựa vào và ôm lấy nền con. Em bật cười khúc khích, chỉ nghĩ đến thế thôi mọi phiền muộn như tan biến. Có khi ở trong hơi ấm ấy, em sẽ chẳng còn biết Mes và Ken nữa...?

Em sẽ ăn một món ăn thật ngon, mua một bộ đồ mới tinh và một ít thuốc ngủ để kết thúc. Hạnh phúc thật, em thích được ăn và mặc những thứ do chính mình chọn... nhưng chỉ được thực hiện một lần thôi.

Chiều nay trời đẹp, những vạt nắng đỏ dài xuyên qua lớp cửa kính của những quán café cổ, nhịp sống hối hả vang lên tiếng còi xe tấp nập. Lá bắt đầu khoác lên lớp sơn màu vàng, lác đác lìa cành, nhưng gió thì thực sự vào thu rồi. Cảm giác se lạnh nơi ngón chân và mái tóc dài tung bay của một vài học sinh tan trường. Xuống phố, em cẩn thận mặc thật ấm để tận hưởng một ngày dành riêng ỉn. Bước chân hòa theo tiếng hát, em yêu đời nhìn lên trời xanh. “Chắc là hai người mong con lắm phải không?”, cười một nụ cười tươi tắn.

Một vài người chú ý nhìn, họ hiểu kì khi em mặc nhiều lớp áo quá, khom người cao ảnh khảnh cũng trả lời giùm, em đang bệnh! Tuy nhiên nụ cười và ánh mắt vẫn không còn hoạt bát như trước lại cho thấy rằng em đang căng tràn khát vọng sống. Em còn vui vẻ đáp lại những ánh nhìn bằng cái gật đầu thân thiết, thấy mình cũng thuộc về cuộc sống này đó chứ, nhưng... duy chỉ trong thời gian ngắn ngủi !

Em đủ tiền ăn một món ăn bình dân vỉa hè, bát cơm và miếng đùi gà công nghiệp rán qua loa. Nếu nghĩ là ngon thì chúng sẽ hấp dẫn vô cùng, em đang nghĩ tới một bàn tiệc, wow, toàn là những cao lương mỹ vị, khác xa với những thứ mà ngày qua phải ăn. Mỗi hạt cơm cho là trắng ngần thì sẽ tuyệt hảo lắm đây, cần một miếng đùi gà thật đã và nhắm mắt tưởng tượng mình là một nàng công chúa được ăn thỏa thích, đã đời... Miếng thịt được rán bằng dầu chao đi chao lại nhiều lần, họ tẩm gia vị đậm đà để che giấu phần nhạt nhẽo và tầm thường của thực phẩm tăng năng suất, thế mà em cố tình nghĩ rằng đó là thịt của con gà chọi dâng cho vua chúa...

Nhưng bữa ăn bị gián đoạn khi máu rơi xuống, chảy máu cam rồi, em vội vàng quẹt mạnh để không một ai nhìn thấy, ngộ nhờ họ nghĩ mình bị phong hay lao sẽ không cho ăn nữa mất. Bát cơm có thêm một sắc màu, một hai giọt máu cũng đủ để nổi bật giữa vô số hạt cơm trắng vàng, máu nhẹ nhẹ thấm vào những hạt tinh bột. Em cố bịt mũi để không còn thêm một giọt nào chảy xuống, nhìn bát cơm mới chỉ bắt đầu ăn mà đã phải để lại rồi, làm sao có thể “uống” máu của mình được chứ?

Đứng dậy và đi tiếp, em dự định mua một bộ quần áo mới. Nghe thật khó tin nhưng em chưa từng mua quần áo bao giờ, điều đó làm Moon hào hứng . A, có một lần được đi cùng Yun lượn xung quanh mấy dãy phố thời trang, nhưng mà em hiểu, số tiền còn lại không đủ ột ước mơ cao sang đến thế.

Ruby dựa hẳn vào bờ vai của Ken, mỗi bước đi của hắn đều kèm theo tiếng giày cao gót duyên dáng của cô. Chỉ có mỗi mình cô ta có thể thản nhiên ôm hôn, hay ghé sát và nói thì thầm vào tai, tùy tiện lấy áo sơ mi của hắn để mặc. Ken cho phép vì cô ta đẹp! Về bề ngoài rất quan trọng, hắn cười với ý nghĩ nếu một tên chỉ huy mà xấu xí, lùn tịt thì có ma nó thèm nghe lệnh, còn như hắn chẳng cần nói đã có chục nghìn người tự biết thân phận mà làm việc cật lực. Trong cái thế giới này, không chỉ có quyền, có tiền mà phải có sắc - Ken nhận định, Ruby được đấy chứ!

Mỗi khi rèm cửa kéo ra, Ken đều phải ngỡ ngàng vì cô ta, đến nỗi mà hắn phải đứng dậy và hôn má cô nàng một cái. Thông thường thì các đại gia thường thích khoe mẽ chân dài mỗi lần đi lựa quần áo, đó chính là lí do hai người góp vui tại kinh đô thời trang Hil này. Ruby thuộc dáng người thắt đáy lưng ong, đầy đặn và có một làn da trắng hồng tự nhiên, cộng thêm những nét quyến rũ đến chết người. Cô làm ngây ngất không chỉ một mà tất cả những con mắt trong cửa hàng này, có những con mắt đàn ông thèm khát đến ngây dại, nhưng cũng có không ít ánh mắt đố kị của phụ nữ, vì thế Ken hãnh diện khi “được” tay trong tay với cô ả, và những cặp mắt đó cũng tự biết mà dè chừng, vì người đàn ông lịch lãm tồn tại ở đây có đôi mắt hung thần. Hai người là một cặp đôi quá hoàn mỹ, trong tất cả các lĩnh vực, như thể được tạo ra từ một thực thể. Hắn mang nét đẹp trầm lắng, chút gì đó tây tây, kiêu sa,... và Ruby cuốn hút từ mọi góc nhìn...

-Có lẽ phải đem hết đồ ở đây về thôi! - Ken cười nửa miệng, để lộ khuyên răng lóng lánh. Hắn nhìn Ruby lộng lẫy trước bộ váy ống màu đen đơn giản, mọi thứ, ánh đèn, tường nhà trang trí phong cách, những tấm thảm lót màu đỏ đều sẵn sàng cho những bước đi sành điệu đầy ma lực. Tất cả làm nền cho người phụ nữ tuyệt vời này.

-Khó chọn quá! Bộ nào em cũng thích cả! - Ruby để mặc cho hắn đang mân mê cặp đùi thon thả, cô thường hay mặc đồ may sẵn của các nhà thiết kế quen thuộc, và mục đích đến với thương hiệu thời trang Prada này chỉ đơn giản phô trương hình thể.

-Nữ hoàng cũng có lúc như thế này à? - Hắn trêu đùa - Đúng là phụ nữ! -Hắn biết ngay là thế, dù có là một cô gái giản dị hay một cô nàng sành điệu cũng đều bị thôi miên khi mua sắm, lòng tham của họ trỗi dậy khi đứng trước những xa xỉ phẩm.

-Vậy không mua nữa! - Dù đã 24 nhưng Ruby vẫn cho phép mình trẻ con, để ý từng cử chỉ của Ken trước khi dám lên tiếng.

-Thôi, ta đùa đấy! Mua hết! - Ruby có sai đâu, Ken rất chiều cô mà, nhưng cô nhận thấy rằng hắn không thích chờ đợi, vì thế lần sau cần phải thận trọng hơn. Đừng bắt hắn phải ngồi chờ trong khi mình cố gắng diện thật đẹp để thỏa mãn cái nhìn của con mắt xanh này.

Hai người bước ra rồi đi vào xe...

Ông trời hay thật, lại để cho em nhìn thấy họ!

Chẳng ai trong hai người nhìn thấy Chris, họ vô tư thể hiện những cử chỉ thân mật nơi công cộng. Em núp mình dưới bớt ATM, chẳng biết vì sao mình lại lạc vào chốn này, cả khu phố là thiên đường mua sắm của dân chơi, trong khi nhìn lại em xem. Tuyến đường dành cho người đi bộ, nhưng riêng con xe có màu đen rất độc lại được đi vào dù diện tích của nó không hề nhỏ, chắc là đi theo nó, em đã tới đây.

Vừa rồi khi đứng bên đường, Chris nhận thấy một chiếc ô tô màu đen bạc kiêu hãnh và biển số đầu xe được dát kim loại quý không lẫn vào đâu. Mọi cảm xúc dồn nén chợt tuôn trào dữ dội, em không có ý định quên đi người ấy, cũng chưa từng nghĩ sẽ nuốt chứng tình yêu dành cho hắn, chỉ là để âm ỷ trong lòng, thì nay gặp lại hình bóng thân quen, trong vô thức đẩy em phải dõi theo con người đó đang làm gì...

Một bên tay Ken vẫn để trong túi quần, vạt áo bị nhúm lại, còn bên tay kia ôm chặt lấy vòng eo của Ruby. Chris nhận ra cô gái đó, là người phụ nữ hôm sinh nhật Ken đã đứng bên cạnh hắn một khoảng thời gian ngắn, hai người họ lúc ấy nói chuyện dường như rất hợp gu, Ken đã cười và vui vẻ nâng li với cô gái... Em có cảm giác lòng tự trọng bị xúc phạm!

Đã từng nghĩ mình không còn danh phẩm hay một danh từ có nghĩa tương tự như thế, nhưng quả thực lúc này em không tin Ken lại dội một gáo nước lạnh bằng vào người mình. Ken đã từng ôm em như thế, tuy

nhân bàn tay chỉ hờ hững khoác nhẹ vào hông, hấn không (dám) “giữ khư khư” đôi tay như làm với cô gái kia. Điều gì đang xảy ra ở đây? Em hay hấn?, hay cả hai đã đổi thay?

Có một phụ nữ quá đẹp, quá lộng lẫy bên cạnh thật tương xứng, trong khi em thì sao?, một đôi giày cao gót so với một chiếc dép nhà quê bằng xốp; một mái tóc làm xoăn màu hung hung cầu kì với mái tóc xơ xác chẻ ngọn, còn rối bời nữa chứ, thêm nữa là chiếc váy đẳng cấp đáng giá bằng mấy chục nghìn lần bộ đồ em vừa mua đây - hàng tồn của phiên chợ chiều, ống quần và tay áo đều kệch cỡm, ngắn tũn, hàng cúc đính vội vàng xiên xẹo. Ra là thế, việc em “cút” đi để cô gái đó thế vào, cho hấn được ngẩng mặt cao đầu mà tự đắc. Thế này mới đúng là con người hấn chứ, đời nào chấp nhận một kẻ thấp hèn vô dụng như em, thà rằng hấn cứ tỏ ra như thế này ngay từ đầu còn hơn là đưa em lên tận trời xanh.

Em không trải qua giai đoạn hứt hẫng, ngỡ ngàng... ghen tuông hoặc gọi hấn là “sở khanh”, nhận luôn hai chữ “đồng thuận”. Không giống như những cô gái khác khi thấy người yêu cặp kè với người tình mới, mà em bình tĩnh chấp nhận sự thật. Em yếu đuối trước những vấn đề về tình yêu, tuy nhiên lần này thì khác, không chỉ tỏ ra cứng rắn mà đích thực là thế. Em vẫn cứ chăm chăm nhìn vào “cặp nhân tình đó”, quan sát từng hành vi của họ. Họ cười, họ nói, hay họ chìm đắm trong nụ hôn dành cho nhau em vẫn cứ nhìn, nhìn xem hấn có thỏa?

Chính xác em không có quyền ghen! Em biết vậy nên đã cố tránh, ghen với cô gái đầy đủ tư chất và “phẩm hạnh” để làm dâu của DEVILS kia mà được à, kể cả nếu em có được làm vợ hấn rồi thì quyền cơ bản đó em cũng không thể có. Ghen làm sao được khi mà hấn đã vứt bỏ em đi, phủ tay trước những hành động man rợ tàn ác, rồi thản nhiên âu yếm người phụ nữ kia...

Em khóc!, nước mắt lăn dài, dồn dập rơi xuống mà không buồn lau, tim quặn đau, đau kinh khủng, đau đã man...

Hấn bỏ em rồi à, em đã làm gì sai mà lại quay ngoắt đi nhanh thế? Chẳng lẽ thời gian sống bên em đó hấn đã quên rồi sao? Quên đi những tháng ngày hạnh phúc? À, hay tại em chỉ biết cảm nín mỗi khi được hấn vỗ về, kìm nén biểu cảm khi được Ken trao lời yêu thương,... là vì em tỏ ra vô cảm? Đôi tay run run, chỉ vài giây trước, em vẫn nghĩ mình trụ được, cảm giác đau đớn khi bị xúc phạm và sự việc xảy ra này là điều hiển nhiên... chỉ thế thôi, và đây sẽ là cơ hội để em có thể quên hấn nhanh chóng... vậy mà sao không còn đứng nổi trên đôi chân này nữa.

Con tim em rung lên từng nhịp đập yếu ớt, mọi thứ quay vòng vòng nhưng hình bóng kia thì vẫn rõ nét, em phải dựa hấn vào một góc,... Nước mắt như một cơn mưa, xoáy vào tim can, và mỗi cử chỉ của Ken là một mũi kim được rèn nhọn hoắt chọc mạnh vào da thịt, thế xác và linh hồn. Hấn cười với cô gái ấy, rồi ôm ấp và thì thầm nhỏ to,... tại sao lại thế chứ, đáng lẽ ra phải dành cho em...

Em lùi lại, đặt mình từ từ ngồi xuống, đến khi chạm đất, thu lu một chỗ mà khóc. Em hận mình, hận sao không để Ken nắm tay mình, cho phép hấn được hôn em một lần thỏa thích, hay là vứt bỏ những tự ti về khoảng cách, hấn đã từng coi em ngang hàng cơ mà... nay đâu rồi... và dù em có mong một lần thời gian quay lại cũng không thể nữa. Em biết rồi mình cũng sẽ phải ra đi, rời xa hấn, quên đi những chuỗi kí ức êm đềm, nhưng vẫn muốn lưu lại trong hấn một hoài niệm đẹp. Ước gì được phá vỡ rào cản để thể hiện tình yêu cho Ken biết em yêu hấn nhiều đến mức nào...!

Nếu đã có những hồi ức ấy, hấn em vẫn còn chỗ trong trái tim hấn có phải không? Dù một chỗ bé nhỏ thôi nhưng vẫn còn tồn tại, còn hơn là mất thật rồi. Mọi em mím chặt, sắc mặt tái mét và không còn kim lại

được, em hét lên với hy vọng người em yêu sẽ nhìn về phía em:

- Ken ơi! ... K...! - Em có biết được thời điểm này, nếu tình cảm dành cho Mes là con số đếm được thì dành cho hấn đã không thể kiểm soát, em gộp thở quá, Ken làm em không còn phương hướng rồi! Em biết làm thế nào đây khi mà Ken lại đối xử với em như thế!

Trước đây, em bị hấn hành hạ thể xác, đau đớn biết nhường nào nhưng rồi cũng vượt qua... liệu bây giờ em có qua nổi nếu không còn tình yêu của hấn. Ken lại đang hành hạ em, đẩy em tới mười mấy tầng địa ngục bằng việc bóp ngạt con tim. Em đau, em gục ngã, em cần hấn nhiều lắm!

Suy nghĩ rời xa Ken nhưng con tim vẫn thuộc về hấn là động lực thúc đẩy em tồn tại. Em hận hấn vì hấn không cho em ném trái tim thương gia đình, ghê tởm vì hấn thô bạo giết chết chính em gái mình,... Hận và yêu, em yêu hấn vô cùng, và định ninh hấn cũng thế, cứ ngỡ xa cách nhưng tấm lòng dành cho nhau là trọn vẹn!

Ken thực dụng! Điều này một cô gái ở lứa tuổi mơ màng như em không thể biết được, hấn cần gì và muốn gì là hai yêu cầu khác nhau. Có thể hấn đang tay trong tay với Ruby, nhưng nếu... một phụ nữ khác tuyệt vời hơn cô ta, biết chiều chuộng hấn hơn thế nữa,... thì Ruby cũng xếp vào hàng phế thải. Em cũng không biết được nhu cầu của một người đàn ông khác phụ nữ thế nào? Đàn ông có thể làm tất cả những điều vì người mình yêu, thậm chí là quỳ xuống dưới chân để xin tha thứ... nhưng giới hạn chịu đựng của họ bị hạn chế, eo hẹp lắm. Ken sẽ nhẫn nhịn một con búp bê vô tri như em được sao? Hấn làm mọi thứ cho em chẳng lẽ không mong được nhận lại, trong khi hấn chỉ đòi hỏi ở em sự tự tin thôi, cần em biết mình quan trọng thế nào với hấn để mà đừng bao giờ nói đến chuyện không đủ tư cách thì em lại làm điều ngược lại, càng ngày càng đẩy hấn ra xa mình hơn... Vậy thì tìm một cô gái có đầy đủ kiêu hãnh sẽ dễ dàng hơn...

Em vẫn gọi tên hấn đó, một vài người qua đường tỏ ý thương hại, có người còn rút khăn giấy để em lau nước mắt. Tồn tại khái niệm bắt đầu thì cũng phải song hành sự kết thúc, những người từng trải họ hiểu cảm giác đau thương khi mất đi người mình yêu. Nhìn vào cô gái ngồi khóc một mình bên hè, rên rỉ tên người con trai bằng chất giọng yêu mến, họ cũng đoán ra tâm tư này.

- Đừng khóc cô bé! - Một chàng trai đưa cho em mấy tờ giấy thấm, em cũng chẳng buồn quan tâm, đôi tai em ù ù mông lung.

- Sao lại tỏ ra yếu đuối thế em? Đừng để người em yêu nhìn em thảm hại thế này chứ! Khuyến em nên về nhà, lúc này mà ở bên gia đình thì nỗi buồn sẽ được san sẻ đó! - Anh ta tốt bụng khuyến ân cần, một phần cũng vì em đang làm mất hình ảnh của tòa nhà đang đứng, và anh ta có trách nhiệm làm bảo vệ.

“Gia đình”, anh ta đâu có biết em làm gì có cha, cũng làm gì còn mẹ nữa, họ đã bỏ em đi xa quá rồi. Em bỏ ngoài tai những lời của người thanh niên kia, chẳng có một sự xoa dịu nào thích hợp dành cho em được cả. Không một thứ gì có thể lấp đầy những lỗ thủng trong trái tim em được đâu... vì thứ ấy không còn tồn tại.

Thêm một lí do để rút ngắn con đường tìm về tuổi thơ...

Em giật mình, đứng dậy đột ngột và nhìn lại về phía trước, biến mất rồi,... Ken và người kia đã lên xe phóng đi... Họ vô tình đâu biết đã làm con tim một ai đó đau đớn tới cỡ nào...?

Rồi em cũng phải bước đi, trên cùng một con đường với họ. Họ cách xa một đoạn dài thênh thang mà đôi chân mòn mỏi không bao giờ tới kịp. Từng bước nặng nề, em lết mình qua ánh đèn mà không biết lối về.

sẽ về đâu đây, em sợ bị bỏ lại trong căn nhà nhỏ bé ấy, thà cứ bơ vơ giữa chốn đông người này còn hơn chìm vào cơn ác mộng hù quanh. Về nơi đó, em sẽ bị những hình ảnh của Ken siết chết, nụ cười hiền chỉ dành cho riêng em, cả những cử chỉ ân cần sẽ cuốn em vào dòng nước lũ mất... Thế mà em cứ nghĩ, hẳn luôn chờ đợi sự tha thứ của em cơ...

Nhưng kể cả thế, em cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn được đâu!

Nắm trong tay cả lọ thuốc ngủ, em sẽ bỏ lại tình yêu này. Góc ngách em vẫn mơ mộng rằng, cái chết của em sẽ có một ngày làm hắn đau!

Trước khi vĩnh biệt địa ngục này, em sẽ cho “Moon” một bí mật. Em cần phải giải thoát cho “Moon”. Thực lòng, nếu không phải em mang cái tên đó, chắc đời em không khổ não đến thế này, tuy nhiên, em không là Moon, em sẽ không được yêu hết mình như thế!

Thôi, tất cả đã qua rồi, tiếc nuối làm gì,... nếu quay lại, em vẫn sẽ yêu hắn đến điên dại thêm lần nữa!

Mon men tới con đường về nhà Yun, cậu bảo em, gia đình cậu ở có rất nhiều thành viên, Luci là con nuôi của cha mẹ cậu nhưng họ coi cô ấy còn hơn cả một thành viên ruột thịt. Em cần trả lại “Moon” cho cô.

Trên con đường này em đã từng tung tăng tà áo trắng và vui đùa cùng Yun, tự nhiên nhớ cậu quá đi, vì thế cần phải chào vĩnh biệt cậu lần cuối. Ngày ấy em vô tư là thế, nụ cười hồn nhiên và trong sáng, em còn nhớ Yun ép em không được cười, bằng mọi giá bắt phải mím môi lại, cậu bảo là “Cười như thế khó chịu (nổi) lắm!” - dù nghĩ là cậu miến cưỡng nhưng ở bên cậu là thoải mái nhất. Chẳng ai cho em một cảm xúc chân thật hơn mỗi khi chạm vào mắt cậu. Có lẽ vì em không phải là một con quỷ!

Em chẳng biết vì sao ngày ấy, dù Yun có ghét mình, tỏ ra vương vếu khi có một cô bạn gái ngây ngô là em nhưng lại vẫn muốn tiếp xúc với cậu. Em thích sự thẳng thắn mỗi khi cậu nói, rồi khuôn mặt đỏ bừng mỗi khi cậu ngượng ngùng. Em không bao giờ phải thăm dò thái độ cậu ra sao như ở bên Ken, hay là cả người anh thứ hai của Moon nữa...

Nghĩ tới đây, một suy nghĩ len lỏi trong trí óc,... Tại sao em lại giải cứu cho Yun?

Đáng lẽ ra phải giết một chiến binh của WHITE để lập công cho DEVILS, hay không thì nhắm mắt làm ngơ trước sự sống và cái chết của cậu, mặc kệ cậu tồn tại hay ra đi... Thế mà em lại phản bội DEVILS một cách táo bạo, nói thẳng trước mặt người ghét lủ gián điệp nhất - Arrow. Vì một người không mấy thân thích, chỉ với danh hiệu bạn gái hờ mà khiến em hết mình như vậy. Tất cả cho thấy sự lương thiện trong con người em, em sai rồi, em đã lạc mất DEVILS trong tiềm thức. Em muốn mình được làm người ngay thẳng!

Những bài học trước khi được gài làm mật vụ ở DEVILS đã cho thấy sự chui lủi của một con quỷ, sống và làm việc ngoài vòng pháp luật, lúc nào cũng phải đề phòng cảnh sát, đối trá, lươn lẹo. Có lẽ thời gian qua, ở bên Ken hay Arrow, em đã lãng quên mất vì họ là Sếp, họ sống thượng lưu chứ không ngay thẳng! Nói luôn ra là vì họ có thể lực nên có quyền giấu cọt với công sổ tám, chứ thực chất bằng chứng tội phạm cả họ chất đống và có thể đem ra xử tử hình. Em rùng mình khi nghĩ tới những thứ mà DEVILS coi là chiến công lại làm cho dân nghèo khổ đốn. Cái vở ANGELS càng cổ tổ ra thanh cao, trong trắng biết bao nhiêu thì DEVILS lại bẩn tưởi và rác rưởi, tiêu biểu là hai tên thủ lĩnh đó. Hỏi vì sao Yun cùng những người bạn có thể sống thoải mái là thế mà em thấy Ken lúc nào cũng đắm chiêu suy tính, một thể giới màu trắng và một màu đen không thể cùng tồn tại...

Em dừng lại khi đứng trước cửa nhà, ánh đèn sáng tỏa ra một hơi ấm diệu kì, ngôi nhà hai tầng ấm cúng trong cảnh quây quần. Em đứng đó, tay bầu chặt một cành cây nhỏ, nhìn vào trong...

Thiên đường chắc giống như thế, gia đình họ có những sáu người: cha mẹ, ba người anh trai và một cô em gái. Chris thập thò bên hiên, trong bóng tối, em hướng về ánh sáng!

Em chính là một ví dụ về sự bất công bằng trong xã hội, con nặc DEVILS làm em bẹp dí không thể lê lét, trong khi đó, Luci được mang về WHITE mà không rõ tung tích, hoàn toàn có thể nghĩ cô là người của DEVILS lại được sống hạnh phúc. Em không biết trong lòng của Luci có thực sự bình yên hay không, nhưng về hình thức là có, chỉ ít em cũng chỉ cần lớp vỏ như cô bé ấy là quá đủ. Rõ ràng hai thái cực DEVILS và WHITE là khác nhau, em thuộc về DEVILS 100% nhưng trong thâm tâm đã có sự thay đổi. Việc em cứu Yun đã lột bỏ bóng đen bao phủ, thấy rằng dù sống trong môi trường nào đi nữa, em vẫn hướng thiện! - Một lí do mà không bao giờ em có thể trở thành phu nhân của DEVILS.

Luci cần biết mình là ai có phải không? Giống như em đâu biết không còn gì những vẫn một mực muốn lật lại quá khứ, chính vì thế em sẽ nói hết tất cả.

Nếu nói em cùng đường thì không thật chính xác, Yun sẽ cho em một con đường để bước tiếp, cậu mang ơn em nhiều, và sẵn lòng mở ra cho em một gia đình mới. Không chỉ cậu, người ở WHITE rất có tấm lòng, họ luôn chào đón những tâm hồn lạc lối hồi tâm, mà em có một lòng vị tha... một người có mặt khẩu của Đại Bàng Tráng và Báo trong tay! Nhưng không đời nào em phản bội, chẳng vì em đã yêu kẻ thủ lĩnh đó, chẳng vì mang ơn Arrow cứu mạng, đơn giản em không muốn là gián điệp. Nên có suy nghĩ như thế nào đi nữa, em chỉ được gọi là một con quỷ có tấm lòng nhân hậu mà thôi.

Luci vui vẻ đón nhận những miếng thịt từ các thành viên còn lại trong bữa ăn, cô cười nói rất hồn nhiên. Cùng là hai đứa bé, chỉ chênh lệch nhau có vài ngày, mà khác nhau với vợ. Tại sao lại phải trả Moon về cho cô bé chứ?

Chris quay ngoắt lại, em đi về bóng tối. Một sự đổ kị len lỏi trong lòng, mặc kệ, bỏ ngoài tai, và em sẽ đem Moon xuống nắm mồ của mình. Trước đây đúng là em quá hiền lành nên mới ngu ngốc bị bắt nạt, hãy thử một lần vô tình cướp đi cái tên của người khác để làm một điều tốt nhất cho con tim mình lúc này...

Có biết hay không, Luci vẫn sống tốt? Vậy thì làm ơn cho em thuê “Moon” cả đời!

Em không dần vặt nữa, cũng chẳng quan tâm sẽ có ai bắt đền việc đánh cắp Moon của người khác, chỉ qua đêm nay thôi... mọi thứ sẽ trở về con số 0. Em sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại! Nếu ai đó có hận em đến tận xương tủy, thì ầu cũng là ý trời...

Món quà quý giá nhất sẽ giữ lấy bên cạnh phải... là Moon!

Em đã gột sạch bụi bặm trên cơ thể, khoác lên mình bộ trang phục mới, rải cẩn thận lại chiếu, đặt mình xuống cùng 50 viên thuốc ngủ...

Bầu trời hôm nay trắng vẫn sáng, nhưng từ sau nửa đêm, mây đã che kín đặc, không còn mảnh trăng tròn... những ánh đèn dần dần tắt. Lại thêm một lần nữa ông trời trên người con người bé nhỏ, ông ta không cho cô bé ấy được toại nguyện.

Chris nôn hết số thuốc ra, em không tài nào nuốt nổi dù đã chia nhỏ để uống. Cả đêm quần quai đau khổ và cuối cùng thì vẫn phải sống. Nhưng sống làm sao khi trong tay không còn một giá trị vật chất nào nữa...

z

Ken ngồi thờ như bức tượng khá lâu, hần thờ ơ mọi quan chức trong buổi họp. Arrow đưa ra bản thiết kế của những con tem giả để đánh lừa con mắt hải quan Pháp, đến lượt Ken tiếp tục.

-Eagle! - Arrow dùng tiếng Anh để gọi Ken, nhưng đã mấy lời vẫn không thể “hút” Ken trở về thực tại. Không thể hiểu Ken đang nghĩ gì mà tập trung hơn cả công việc, trường hợp này có thể để Mes đứng lên thuyết trình thay Sếp vì anh đã được trọng dụng, là thân tín số một của Ken, tuy nhiên hôm nay cả Mes hay Wind đều không có mặt.

Trước một cuộc họp khá quan trọng, với những quan chức cấp cao từ các nước phát triển và cơ quan đầu não của DEVILS, Arrow không cho phép Sếp lớn cứ ỳ ra thế, quyết định hần đánh động cho Ken bằng cách huých tay nhẹ.

-BINH!!! - Ngay sau khi có tín hiệu bên ngoài động vào cơ thể, Ken như một con sư tử hau háu điên cuồng không làm chủ được hành vi, hần ném mạnh xấp tài liệu vào đúng chỗ ghế trống mà Mes thường ngồi. Tập tài liệu không bị tung ra vì được để cẩn thận trong bì inox ghim chặt, tuy nhiên sức mạnh của lực ném cộng thêm miếng kim loại sắt đá va vào khiến cái ghế cứng cáp phải chào thua, nó gãy mất cột chống, quay vòng vòng chệch khỏi phom bàn.

Hơn năm mươi con người ở đây không thể tưởng nổi hành động điên rồ xuất phát từ một người cẩn tính như Ken. Sững sờ họ đứng dậy, đồng thời không khí trong phòng lạc hần đi, không còn trang nghiêm theo kiểu chú trọng vào công việc, mà nổi sợ hãi căng tràn trong lồng ngực khi nhìn vào khuôn mặt đỏ gấc của Ken. Ruby có mặt ở cuộc họp, cô được ưu ái làm thư kí của Ken, cùng với một thư kí nữ chính nữa. Cả hai sáng nay đều làm việc với Ken đâu có thấy biểu hiện gì khác lạ, Sếp chuẩn bị rất kĩ cho kế hoạch thâm tóm thị trường tại hai mươi trung tâm giải trí châu Âu và dự định sẽ thuyết trình gần một tiếng. Nhưng trạng thái lúc này của Sếp giống như đánh trận hơn là làm những việc “trí óc”.

-PHỊCH! - Ken nóng hừng hực, hấn vội vàng tháo cà vạt, kéo mạnh nó ra và vắt luôn cả cái áo Vest thừa thãi trên người, đập một nhát xuống bàn làm nước trong các ly sóng sánh, rung mạnh và vỡ tung, mấy cái ở xa thì nước bắn tóe tung vào áo của người đứng gần. Ken giật phắt đường cúc trên chiếc áo sơ mi, hấn thấy mọi thứ đều trở nên thừa thãi. Mọi người không lường được những hành động quái quỷ này, tuy vậy vẫn mong chờ sự bình tĩnh từ phía Sếp. Đâu có một ai hiểu tại sao từ một con người lịch lãm lại trở nên “hoang dã” tới thế? Máu trong người lồng lên cuộn cuộn, từng huyết mạch căng tràn mãnh lực không thể kiểm soát, người hấn lúc nóng lúc lạnh từng đợt. Hấn đang ĐIÊN!!!

-UỖNH!!! - Thêm một tiếng động nữa, Ken đập thẳng vào bàn hội nghị một cách thần nhiên, chiếc giấy in một nét sâu vào cái bàn được đóng cố định với sàn, may là thể chứ không những người đối diện với hấn ngã rụp và nôn mửa ra hết. Dù cái bàn chắc chắn, kiên cố và dày đặc cũng không làm chân hấn hề hấn. Ken tiếp tục đập thêm một lần nữa cho thỏa nhưng Arrow và một vài người xung quanh đã kịp ngăn cản.

-BUÔNG TAO RA! - Ken hét lên, hấn mất bình tĩnh khi xưng hô thiếu tế nhị bằng từ “Tao” trước đồng đảo tầng lớp thượng lưu, và đặc biệt là người đồng cấp - Arrow.

Arrow giữ chặt ngực của hấn bằng cánh tay chắc khỏe ôm từ đằng sau lưng, hai tên vệ sĩ còn lại ghì tay.

-XÉO! - Ken bực mình vươn vai gồng lên, hắt cẳng đám râu ria đang kiểm soát mình. Sức mạnh của hấn lúc này nhân lên ba bốn lần lúc bình thường, như thể được tiêm thuốc tăng lực. Quá bất ngờ, mấy gã thanh niên cũng không làm gì được, không khí căng thẳng bao trùm giống như đang xảy ra chiến sự.

Không một ai dám động vào hấn thêm nữa, cẩn thận mất mạng như chơi. Arrow hướng mắt sang Ruby nhưng cô nàng từ chối ngay, hiểu Arrow đang nghĩ gì, hấn muốn nhờ cô ả làm Ken bình tĩnh lại vì theo mọi người cô có uy tín nhất trong đám phụ nữ bên cạnh.

Ken nhìn chẳng khác sát thủ, đôi mắt sắc lạnh và vô hồn. Hấn đi lui tới ghế của Mes. Dù có mấy tên vệ sĩ người Tây cao lớn hơn cũng chẳng thể chắn đường, nhìn hấn còn kinh hoàng dữ tợn hơn thần chết.

-Giữ Sếp lại! - Arrow ra tay, xắn tay áo và khống chế Ken bằng biện pháp mạnh. Đương nhiên một mình Arrow chẳng thể làm gì Ken khi mà hấn đang điên cuồng, theo sau Arrow là sáu tên đô to cao khỏe.

-CHÚNG MÀY MUỐN BỊ SA THẢI HẾT HẢ?! - Ken không chịu, hấn tìm mọi cách thoát khỏi mười mấy cánh tay lực lưỡng.

-Các người làm theo lệnh của ta! Không sao cả!- Arrow ra giọng đầy hiệu lực, lúc này cần đặt thể diện của chính Ken và DEVILS lên trên thay vì so đo ai là Sếp lớn.

-BỎ RA! CHÚNG MÀY CÚT HẾT ĐI! - Nói đến đây hấn im bặt, dường như từ “Cút” có giá trị riêng của nó, chế ngự tư tưởng Ken.

Vậy là sáu người phải cố gắng đưa Ken đi, Arrow ở lại chỉ đạo cuộc họp cùng với hai thư kí của Ken.

Lí do khiến Ken điên loạn đến thế chỉ có một, hắn đang ghen! Vì sao ư? Mes đã vắng mặt mấy hôm nay rồi, kể cả Wine nữa, trùng hợp với ngày mà người con gái đó bỏ đi!

Hiện tại bộ phận y tế tiêm cho hắn một ít thuốc an thần. Cần phải giữ lại để kiểm tra thêm một chút nữa, họ không thấy dấu hiệu khác thường sau khi chụp xung thần kinh của Sếp, có lẽ Sếp đang bị một cú sốc gì đó điều khiển. Chẳng ai biết được nguyên nhân trừ hắn! Ken đợi chờ thời cơ, hắn chẳng còn giống một người Sếp nữa, mọi hoạt động đều bị kiểm soát như tù nhân.

-Được rồi đó! Thả ta ra! - Hắn tỏ ra bình tĩnh, chấn chỉnh trang phục, cài thêm hai cúc áo, cúc tay và cà vạt. Mấy bác sĩ cũng đã an tâm khi nhịp tim hắn trở về trạng thái ổn định, mặt khác, họ chẳng có đủ thẩm quyền để giữ chân lại, mỗi giây phút của hắn vô cùng giá trị, không thể lãng phí ở đây. Vậy nên họ đành phải để Sếp đi, theo sau vẫn có mấy tên vệ sĩ.

-Chúng bay định theo ta về nhà à? - Ken lừ mắt, không chấp nhận bị giám sát.

-Dạ không, nhưng chúng tôi được lệnh hộ tống Ngài!- Tên vệ sĩ mặc đồ đen cúi người trước hắn.

-Khỏi!

-Dạ, nhưng...

-IM ! Lệnh của ta còn dám cãi? - Ken cầm lấy chìa khóa ô tô.

-Không được đâu, Ngài Arrow và Ngài Rồng Đen yêu cầu...

-Các người coi ta là cái gì? - Ken dừng lại đột ngột, cho năm giây để mấy tên này biến, bọn chúng e dè trước quyền lực của hắn nên đành tạm thời rút lui. Thực chất, Arrow lo cho sự an toàn của Ken nên mới bắt buộc phải giám lỏng theo cách này.

Ngay sau đó 2s, Ken chạy như bay. Hắn biết mình cần phải đi đâu! Cầu thang máy sẽ tiết kiệm thời gian và sức lực cũng không phải mất công chờ đợi vì dành riêng cho Sếp, tuy nhiên Ken chẳng ngại mà nhào nhào phi cầu thang bộ. Qua mỗi tầng, hắn chỉ mất vài ba bước sải chân là xuống, Ken đang nóng và xả stress theo cách vận động này, 12 tầng, hắn vẫn đủ sức để băng qua bãi đỗ xe.

-Vèo! - Vừa tra chìa khóa, hắn đã nhấn ga cho tốc độ đạt tối đa. Trong vòng 4s, vận tốc lên tới đỉnh điểm là 100 km/s, mồ hôi tuôn ra khi đi thang bộ khô kiệt ngay tức khắc, tốc độ tiếp tục tăng chóng mặt. Lũ vệ sĩ bám theo nhưng không tài nào đuổi kịp, Ken lao vun vút, những sợi tóc pháp phới và một số đồ vật trong xe bị quán tính rơi tứ tá.

Bất kể phương tiện nào trên con đường từ DEVILS tới khuôn viên của Ken đều choáng váng, hoang mang khi đằng xa có một “xe điên” lao tới. Ken vẫn bình tĩnh mà né để về nhà sớm nhất có thể.

- Két!!!!!! - thắng gấp, hấn không muốn mất thời gian cho việc từ từ dừng lại mà đến đúng gara mới phanh. Nhảy lên, hấn ra khỏi xe.

Ken vồn vã đi qua mấy dãy hành lang, nóng lòng để chờ đợi một người nào đó. Cho đến ngày hôm nay thì không thể chịu nổi nữa rồi! Vệ sĩ chỉ thể tiến tới cổng, chúng không có mã ID để theo Sếp vào nhà, Ken tự do.

- CHRIS! - Ken hét lên trong căn nhà vắng tanh, đèn chưa kịp bật. Hấn làm chủ được ngôn ngữ khi không dùng từ “MOON”.

-CHRIS!!!! - lòng sục tất cả các phòng, qua gian bếp, không có ai, phòng ngủ, hai cái giường một màu đen một màu trắng trơn chọi, ngay cả nhà tắm hấn cũng xông vào. Chỉ một mình hấn là ở đây!

Ken tìm lại một lần nữa, hấn vẫn không ngừng gọi tên người con gái ấy, ngu ngốc tới mức mở tất cả những tủ áo, ngăn kéo hay cái gì đó để tìm. Kết quả chỉ là chữ “K” cô độc đã được đặt cẩn thận trong bàn trang điểm, chiếc điện thoại màu trắng và một vài vật dụng không phải của hấn.

Người ấy đi mất rồi! Ken thất thần ngồi phịch xuống sàn, tay ôm lấy đầu như nhồi. Hấn rất mệt, quãng đường từ DEVILS về đây, hùng hục đi tìm trả lại hấn một nỗi đau xuyên thủng tâm can. Mỗi nhột hấn, tóc tai rối bù, áo quần xộc xệch, mũi giấy mòn hấn đi còn con tim vẫn không ngừng gào thét.

Đột nhiên sáng nay, sau khi kết thúc việc soạn thảo kế hoạch với hai nhân viên, Ken hăng hụi không hiểu nổi mình đang làm những thứ này để làm gì, tiền tài, danh vọng, có để được gì? Tự nhiên hấn vào ngõ cụt!

Hấn chợt nhận ra mất lí tưởng sống, những ngày trước, mỗi lần làm việc đều mong chờ đến tối về sẽ có một mái ấm yêu thương, sẽ có một ai đó ngồi đợi bên bàn ăn, trần trọc đêm thời gian ngóng đợi. Rồi nhìn vào đôi mắt thánh thiện ấy, mọi oan trái ích kỉ tan biến, hấn trở nên hiền lành và được nghỉ ngơi, thư giãn cười đùa với người đó... Thế rồi lúc này, những việc ra sức làm, cày ngày cày đêm, lao tâm khổ tứ vì công việc mà tìm hoài không cho hấn cơ hội thanh thản. Ngày lại ngày, hấn chỉ biết trông chờ vào sự thay đổi của con tim từ Ruby hay những người đàn bà khác, giấy vò họ để tự làm đau chính mình, vùi chôn những tình yêu trong sáng xuất phát từ tận sâu thẳm trái tim. Tan biến, hấn đã tưởng mình lạnh lùng, chỉ khao khát cái đẹp mà mù quáng không biết mình cần gì, giờ muộn mất rồi...

Hấn đã, đang và sẽ phải trải qua cơn mộng mị khốc liệt nhất, ngày hôm qua, hôm nay, rồi mai nữa, cuộc sống bó hẹp trong một căn hầm không có lấy chút ánh sáng, kể từ tội đã lỡ vứt bỏ cơ hội tìm lại Mặt Trời thì đâu thể quay đầu lại. Hơn nữa, mỗi giây phút trôi qua, bốn bức tường càng tiến lại gần hơn, tù túng, ngột ngạt,... đến thời điểm này thì đè bẹp hấn, không cho được sống nữa.

Người con gái ấy đã đem lại sắc màu cho cuộc đời, khiến hấn từ một kẻ mù màu biết tới sắc đỏ của cuộc sống, màu hồng của mơ mộng, và màu xanh hoa lá... Em cho hấn những ghen tuông - biết rung động. Hấn đã từng ghét em, ghét vì muốn được làm anh trai của em, ghét vì muốn bỏ ọc em ra để chèn hình ảnh của mình vào...

Hắn được nếm trải cảm giác lo sợ mỗi khi em biến mất, khi em trong tay Yun, hay một người khác, dù tình cảm của em với họ có kiểm soát. Em có biết hắn sợ hãi tới mức nào trong đêm tiệc mà em để Arrow ôm em đó, lại còn khoác lên mình chiếc váy không phải hắn tặng. Ánh mắt em nhìn Arrow lúc ấy làm hắn lo lắng tới xanh mặt, không thể ngồi yên được. Và hắn chấp nhận hạ thấp danh dự để “chiếm đoạt” em từ người anh em thân thiết.

Em làm hắn điên cuồng, dằn dặt, mỗi khi đi cùng với một phụ nữ nào khác, chỉ là nhân viên của mình thôi, đều đang làm việc nghiêm túc mà hắn cũng lo gay gắt nhớ em hiểu lắm...

Tất cả con người hắn thuộc về em hết, hắn làm gì, hắn ở đâu hay hắn có ngủ mê cũng chỉ ôm lấy bóng hình em, tưởng như một bộ đồ chơi xếp hình có hàng tỷ mảnh ghép, thì hắn cũng vẫn ghép lại đúng khuôn hình em, không thể nào sai vì em không thoát khỏi trí óc được. Hắn dần vật kinh khủng!

Mấy tháng qua hắn đều phải sử dụng toàn bộ hệ thống thần kinh, kiểu như nhấn chìm hình ảnh em vào kết sắt và chìa khóa thì vất bỏ xuống biển khơi, lao tâm khổ tứ nhập cuộc những thú vui giải trí, đắm mình trong chuỗi ngày mông lung... Không thể tưởng nổi, có vui vẻ bên những nàng kiều hay lách cách máy tính, các dây thần kinh của hắn phải lừa dối con tim bằng cái giá rất đắt, chính là lúc này đây, hắn gục ngã mất rồi, không còn tiếp tục đóng kịch được nữa,...

Bỏ rơi em, làm những điều mà trước đây vẫn hay làm - không có sự tồn tại của em, là dễ dàng? Hắn dặn lòng phải như thế, đúng là hắn đã không nghĩ tới em trong suốt thời gian qua, cứ thế băng đi và vô tình nghĩ mình làm được, những buổi sáng với đầu óc trống rỗng, những cử chỉ vuốt ve người đàn bà khác mà mất cảm giác, hắn như một cái máy không hồn. Những tín hiệu của năm giác quan không còn làm đúng trách nhiệm nữa, thiếu em, hắn mất hết cả tình cảm. Vui? Buồn? Giận dữ? Hạnh Phúc? Đau khổ? Có những lần hắn câu được cho DEVILS hơn năm chục tỉ đô mà không thể ngượng cười, rồi khi con Frang sinh ra một đàn chó con mà hắn không buồn quan tâm, đặt tên cho chó con... Thế ra cuộc đời trước kia của hắn cũng như vậy, không có chỗ cho niềm vui, đơn giản tới nhàm chán, mỗi sáng đi làm và kết thúc một ngày với những người xa lạ, hắn đã hiểu tại sao mình độc ác đến thế... Có ai chỉ cho hắn biết cách sống thế nào đâu? Ngoài em! Một bàn tiệc thịnh soạn mà không có gia vị, nhạt nhẽo chính là cuộc sống của hắn.

Việc Mes hay Wine bỏ đi không lí do, hai người đó đi đâu hay làm gì cũng đều làm hắn liên tưởng đến em. Hắn đã từng chấp nhận họ trong cuộc đời em với tư cách hai người anh trai, nhưng sự thật đã rõ rồi, dù sao đi nữa, dù tình cảm của cả ba vẫn y như thế, nhưng hắn không thể chịu được. Chỉ hắn mới có quyền được che chở cho em thôi!

Hắn cũng biết việc làm dạn dặt thời thơ ấu, hai quả bom ngày nào đã đánh mất gia đình em là một bức rào cản không bao giờ sụp đổ trên con đường của em và hắn. Giống như tuyến đường dành cho người đi xe đạp và mô tô, song song, đồng hành nhưng không cho phép được “lấn sân”, em không thể tha thứ cho hắn dù tấm lòng em cao cả như một đứa trẻ sơ sinh... Là bé tắc... nhưng nếu hắn mất em... hắn sẽ không còn được thở luồng không khí này nữa...

Ken co thắt, con tim muốn nổ tung, người lạnh toát. Hắn lao vào tầng hầm và nốc vội vàng rượu - chỉ ít rượu sẽ giúp con người ta tạm thời chìm lắng. Hắn không thể cầm cự được nữa, mỗi giây thiếu vắng em như bị ném xuống dòng nước băng lạnh giá, cần rượu để đốt cháy bản thân. Ken tu ừng ực, rượu còn không kịp chảy vào cuống họng, những tiếng chan chất mỗi khi hắn uống xong một chai và đánh rơi xuống sàn vang

lên đều đặn. Hắn quay cuồng, đôi chân đảo bước, chao đảo và ngã nhào xuống, những vết máu bắt đầu chảy mà đầu hay mình đau...

Không như thế, dù men rượu ngấm vào cơ thể, mùi rượu nồng nàn say khướt vẫn len lỏi hình bóng người con gái ấy. Hắn nhớ quá đi thôi, một con nhóc dám nổ súng vào hắn, rồi cười thánh thiện để đi vào cõi chết khi cố gắng tự tử, cả khuôn mặt ngô ngố không hiểu chuyện, và lúc em ngủ say trong vòng tay hắn... Hắn chịu hết nổi rồi, làm ơn mang người con gái đó về bên hắn đi... nếu được phải quỳ xuống van xin hắn cũng làm...

Ken hốt hoảng ra khỏi nhà, đi còn không nổi nhưng vẫn cố gắng mò mẫm từng bước, hắn đặt niềm tin ở đôi chân mình, cần phải tìm được em!

- Sếp! Sếp bị chảy máu! - Mấy tên vệ sĩ vẫn chờ ngoài cổng, khi trông thấy Ken, họ kinh hoàng khi người hắn toàn máu.

- Để ta yên! Ta phải đi tìm người! - Ken vẫn nói dù giọng phát ra quá nhỏ. Hắn ước mình đủ minh mẫn để đi.

- Sếp bị làm sao vậy? - Ken chẳng còn sức lực khi chúng giữ chặt lấy người và sơ cứu. Hắn bị trầy xước khá nhiều, một phần do cơ xương mỗi mết, hơn nữa lại vị mấy mảnh sành cắm thủng da thịt.

- Ta không còn thời gian đâu, cho ta đi đi! - Hắn cầu khiến người khác, không ngờ có lúc cũng phải hạ mình vì mấy tên tứ chi phát triển kia.

- Sếp yếu lắm! - Họ nhận định quả không sai, Ken không ngừng nôn ra nước, chính là rượu, mặt mày tái nhợt, cơ thể nóng lạnh hòa trộn. Mùi rượu nồng nặc ô nhiễm khiến hắn thở khó.

- Ta phải đi tìm Chris...!

- Vâng! Sếp cần nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ tìm kiếm người có tên là “Chris”! - Trên quả đất này có biết bao nhiêu Chris, ở châu Á, Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Phi,... biết tìm thế nào khi chỉ biết mỗi cái tên nhưng họ trung thành với chủ.

- Không! Ta tự đi tìm! - Hắn vừa nói hết câu đã chìm ngẫm, một tên vệ sĩ nhấn huyết đạo làm Ken rơi vào trạng thái bất động. Chỉ khi nào hắn bình thường mới ra ngoài được thôi, còn lúc này, có lẽ một con kiến cũng không giết nổi!

...

Ken nằm trong giường bệnh, hắn mặc bộ đồ dành cho người ốm với những đường kẻ dọc màu sáng, trông hắn gầy đi hẳn, khuôn mặt đúng tuổi vì râu ria mọc lên không cạo gọn. Đêm qua hắn mê muội gọi tên người con gái đó đến khản cổ. Có những lúc vẫn ngỡ là Moon mà gào lên, rồi bình tĩnh hơn thốt thức gọi Chris, hắn đã từng nói “Dù thế nào chăng nữa em vẫn là của ta!”, sự thật em có phải một người nào khác

đi chẳng nữa thì Ken vẫn là của em! Hắn vừa tỉnh đã nằng nặc đòi đi ra ngoài. Bác sĩ không cho phép vì sợ hắn đang ốm sẽ trúng gió, nhưng nhìn hắn đau đớn thế kia họ cũng đành buông tha.

Thân tín số hai của hắn - F. đến kịp lúc, tên đó cầm theo một xấp ảnh, có lẽ sau khi nghe thấy từ “Moon” đã cất công tìm kiếm. Theo F. chỉ cần tìm ra người con gái tên Moon rồi sẽ điều tra ra Chris, việc nhận diện Moon không khó với tên này, vì F. từng được nhìn thấy mấy lần, tuy nhiên việc tìm kiếm rất mất công. Huy động hơn 100 điệp viên làm việc bí mật mà không có chút tung tích nào, nỗ lực được đền đáp sau hơn mười giờ cất công rồi cũng mang về cho Sếp mấy bức hình giá trị. Sau khi Ken cầm ảnh trên tay, hắn vò nát ngay lập tức, lúc này hắn không phân biệt mấy tờ giấy đó là tìm mình hay không, mà xé toạc nó ra, tan nát.

- Tôi sẽ lái xe! - F. lên tiếng, hiểu rằng Ken đang mất bình tĩnh. Tên này bảo vệ Sếp đến mức mua chuộc tất tần tật những người có thông tin về cô gái này, để không một ai ngoài Sếp biết được. Nghe đầu Mes và tay sai của Sếp nhỏ đang ngấm ngấm tìm “cô em gái” ấy, nhưng F. đã đi trước một bước.

- Không! Ta tự đi! - Ken đứng dậy, người chao đảo vì đã nằm một quá lâu, hắn tra dép mà còn ngược đôi nhưng vẫn chứng minh mình đã bình phục.

- Tôi biết lối đi tắt sẽ nhanh hơn! - F. đưa cho Ken trang phục và cả dao cạo, chu đáo đợi chờ Sếp từ ngoài cổng. Tất cả đều không muốn cô gái ấy đến được với Sếp, nhưng riêng tên F. này lại suy nghĩ khác, Sếp có thể làm việc đạt chất lượng gấp ba lần khi ở bên cô gái đó, F. đã để ý khá nhiều lần khi chót lại. Vậy là hơn hẳn sức của Ruby rồi còn gì...!

Lạ thay Ken ngoan ngoãn nghe theo cấp dưới, hắn không nói gì thêm. Và chiếc xe lăn bánh trong một ngày trời thu có nắng.

Ken nóng lòng đến nỗi nếu chân mình chạy nhanh hơn con xe thì cũng sẵn sàng nhảy ra mà tới nơi. May thay F. đã điều tổ dẹp đường trước đó nên chỉ mất chừng một tiếng đi xe là họ tới. Trong thời gian đó, Ken không ngừng hỏi sắp đến nơi chưa, lúc thì hắn soi mình trước gương lo lắng vì mình có khác trước, lo em không nhận ra mình mất. Hắn chỉnh lại cổ áo ngay ngắn, kiểm tra trang phục, thêm nữa hắn mang theo một chiếc khăn tay để trước ngực áo vest.

Xe dừng lại, F. nhìn Ken một hồi, hắn không biết là đã đến nơi chưa hay không dám vào mà người ngồi thờ nín thở. Thoảng có chút lo sợ, ngộ nhờ em đuổi mình đi thì sao? Ken ậm ừ, hoang mang, đôi chân run lại và không thể bước ra khỏi xe... Em có còn nhớ đến hắn nữa không?

Rồi hắn liêu lĩnh bước xuống, lấy hết can đảm của một người đàn ông mà đi. Con đường nhỏ không đủ cho ô tô tiến vào, hắn đi một đoạn dài. Bùn đất bắn lên chiếc quần tây và giày đen, hắn đau xót chỉ vì cái từ “Cút” đáng chết đưa đẩy em tới cái xó xỉnh này.

Một chiếc xe ngoại nhập gây không ít chú ý cho người dân làng vốn lạc hậu này. Mỗi khi nghe thấy tiếng máy nổ là họ đổ ra đường nhìn ngấm, và lần này họ choáng ngợp trước sự kiêu sa ngạo nghễ của cái thứ còn hơn cả xe hơi kia. Chàng thanh niên bước ra cũng là đề tài đáng để bàn tán, nhìn anh ta có nét gì đó tàn ác, mà lại phiến muội, xen lẫn ăn năn. Anh ta đến từ đâu? Đến đây để làm gì? Gặp ai? Ai là người có

vinh hạnh được gặp?, là những câu hỏi không còn dừng lại trong đầu họ, cố tình nói to để Ken nghe thấy mà tự trả lời, nhưng không, hân vẫn lạnh như băng, chỉ riêng có một người mới làm hân thay đổi.

Ken không phải là điềm tĩnh mà không thể đi nhanh hơn được. Càng tiến lại gần, tim hân đập mạnh hơn. Hân quá quen với những lời ca tụng của người khác về vẻ bề ngoài lãng tử nên mặc xác họ, nhìn những người dân há hốc mồm dõi theo, các thiếu nữ quê mùa đắm chiều mơ mộng... nếu như trước đây, hân sẽ khinh khỉnh và coi chúng là lũ cỏ dại thì giờ lại khác, vì ai mà hân bớt khó tính với họ hơn, dù không thể hiện ra bên ngoài, nhưng hân chẳng có tí miệt thị nào? Rồi cũng vì ai mà hân nghĩ tới những người đã chà đạp lên họ, chân hân khựng lại, Ruby và những phụ nữ đã vì hân mà tổn thương...?

Ken không còn khép trái tim như trước nữa, vì người con gái đó hân biết đến nỗi khổ của người khác, biết đặt mình vào họ... Rồi tự nhiên hân thấy mình tội lỗi vì đã đánh cắp trái tim của những người mà hân không thể yêu để rồi bỏ mặc, nếu... mở cánh cửa cuối đường kia, hân sẽ giả em một món nợ, nhưng còn bao nhiêu người nữa thì sao? Tại sao không nghĩ tới tình cảm của người khác mà lại chiếm đoạt và lợi dụng..., làm họ đón đau?

Em làm hân khác trước rồi, vì yêu em, yêu con tim ấy mà chính hân tự mình chỉnh lại góc kính của con mắt. Hân nợ quá nhiều người... Không, dứt khoát là một giải pháp, hân sẽ dứt khoát với mọi nạn nhân và bù đắp cho họ bằng nhiều cách có thể, chỉ như vậy con người kia mới bớt hận hân hơn... Và hân sẽ dứt khoát với tình cảm của mình, dứt khoát yêu em trọn đời!

- Hình như anh ta tìm con bé bị bệnh đó!

- Nó mà cũng có người hỏi thăm ư?

- Đạo gần đây không thấy cửa mở, có khi nó nghèo rồi ấy chứ? Nghe nó ho mà phát ốm!

- Không, nếu chết thì cũng phải bảo người ta một tiếng để khênh xác đi chứ!

- ...

Những tiếng rầm rì không quá nhỏ với cái tai thính của Ken, hân sững sờ, hân là họ không nói sai được đâu vì có gì phải dối trá. Ken quay người lại nhìn họ một lượt, những ánh mắt kia ái ngại, có người còn mạnh dạn khuyên hân trước khi vào cần phải kiểm khẩu trang.

- IM HẾT ĐI!!! - Ken trở nên hung dữ, hân nắm chặt tay để tiếng xương răng rắc trong gió, trách bản thân mình. Ken không ngừng lại được nữa, hân chạy một mạch tới căn nhà đó.

Một ngôi nhà mốc meo, nấm hoang mọc đầy. Cửa sổ đóng chặt và cửa chính cũng vậy. Bên ngoài có dây treo một chiếc áo đã lâu, vì trông nó hơi bụi. Không gian yên tĩnh đến lạ thường, ngay cả gió cũng phải dừng lại không dám thổi nữa. Ken im lìm đứng trước ngôi nhà có thể tạm gọi là hoang. Hân không muốn sẽ vô vọng,...

Những tiếng bàn tán vẫn tiếp tục, nỗi đau này có bao giờ hẳn hiểu được, nhưng rỉ máu khi họ nói về em như thế... Mồ hôi tay ra nhiều, run rẩy và sợ hãi, ngộ nhờ điều đang nghĩ là sự thật thì... sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân!

- UỶNH!!! - Ken đạp chân vào cửa, hẳn chỉ nghĩ được cách đó để vào nhà. Cánh cửa bị tung bắn lên và cũng chệch đôi, hẳn xông vào lập tức.

F. đứng bên ngoài, tên này ra sức kéo sự chú ý của người dân về phía mình, quả là một người trung thành.

Chris bật dậy.

Ken nhìn đảo qua căn phòng. Nếu không có ánh sáng ngoài kia nhờ cú đập cửa vừa rồi thì tối om, một thứ mùi tanh xông lên mũi. Nhìn cái gì cũng cũ kĩ, từ cốc uống nước tới thứ giá trị nhất là cái bếp, giống như đồ cổ từ thập niên chín mấy. Tường trần mạng nhện chi chít, dộp thủng vá lỗ chỗ, còn không bằng chuồng chó của hắn. Và người quan trọng nhất, hẳn đã nhìn thấy.

Chris hoảng sợ, em đang chìm dần vào giấc ngủ, một tiếng động quá mạnh cùng với bóng đen ngòm lao vào nhà làm em thóp tim. Em rất đói, rất thiếu năng lượng nên nếu kẻ đó có đến giết thì cũng không thể chống cự. Em không nhìn rõ hẳn là ai.

Ken hứng ánh sáng, hẳn có thể nhìn vào trong nhưng lại bị che khuất nếu như người bên trong nhà muốn nhìn ra, kể cả đôi mắt bình thường cũng khó mà tường tận khuôn mặt hắn, hướng chỉ là em. Ken nhận ra em đang co rúm. Trời ơi! Có thể tin được không đây là em, hẳn hốt hoảng nhìn xuống sàn, phải tới mấy chục viên thuốc bị chảy nước xen lẫn máu khô - chính là căn nguyên của mùi tanh. Khuôn mặt hốc hác, môi trắng bợt và ử rữ, không còn chút sinh khí. Chiếc áo em mặc ố vàng và máu đóng kết, không có xà phòng giặt và sức lực để em vệ sinh. Nơi em ở là thế này ư? Không được tiếp cận bất kì một tiêu chuẩn sống tối thiểu nào.

Ken có thể đoán, không, mà là chắc chắn rằng em cố gắng tự tử bằng những viên thuốc màu trắng kia nhưng không thành. Và giờ đang nằm đợi thần chết đưa đi, hẳn thật vô duyên khi trái lệnh cả vị thần đó để cướp lấy em. Tuy nhiên nhìn đôi mắt xa lạ của em làm hắn sợ hãi vô cùng, đôi mắt hắn vẫn soi mình như làn nước trong suốt ấy giờ liệu còn có muốn cho hắn được dựa vào?

Ken không suy nghĩ, hẳn lao tới và ôm chầm lấy em không cần biết thế nào chẳng nữa. Đôi tay cố gắng truyền hơi ấm cho em mà sao khó quá, thân xác tong teo khó để có thể ôm trọn. Một cô gái khỏe mạnh ngày nào đâu mất rồi, chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt như thế này? Ken không biết, hẳn lấy hết bản năng mà ôm em, che chở cho, hẳn sợ em không nhận ra làn hơi ấm của mình nên cố gắng hết sức mà ấn em vào sâu trong người mình hơn, hôn lên mái tóc thấm thiết.

- Em đã khổ lắm phải không? Tôi xin lỗi. Xin lỗi em vì tất cả! - Đôi mắt hắn cũng đã hoa lên, mười đầu ngón tay giữ chặt lấy bờ vai. Em xơ xác quá, hẳn còn nghe thấy tiếng trống rỗng trong khoang bụng, em là đói lắm. Hẳn hôn lên gò má, muốn chứng minh rằng hắn cần tất cả những gì của em dù em có không gì cả. Con tim Ken mỗi lúc một căng thẳng, nó mệt mỏi quá rồi, suốt mấy tháng chỉ được đập để sống và vô cảm với mọi thứ, sau đó lại rung lên liên hồi để kêu cứu khi ngập trong nỗi đau vì mất em... đến lúc này nó không còn chịu nổi thêm những biến cố nào nữa đâu. Dù là tìm hắn, nhưng nó đã thuộc về người con gái này từ lâu lắm rồi, đâu còn biết nghĩ cho chủ nhân, lúc nào cũng chỉ đập vì em thôi.

Em chẳng còn sức nữa, chìm trong vòng tay hắn và tiếp tục ngủ, như thế cũng là tốt lắm rồi, Ken có thể ở bên em mà trân trọng giây phút này mãi mãi. Hắn vô thức yêu em, và vô thức nhận ra rằng: Hắn không thể sống nếu em không tồn tại!

- Tôi xin lỗi em, xin lỗi em muôn vàn lần! - vứt bỏ cái tôi, đối với hắn em đã ngự trị hoàn toàn và hắn cầu xin được làm nô lệ của em. Nếu em cho phép, ngày nào hắn cũng sẽ nói xin lỗi em để tới khi đầu bạc những lỗi lầm gây ra sẽ nguôi ngoai chút ít.

Mím chặt môi, đến bật cả máu, Ken muốn được biết cảm giác đau đớn của em, muốn đánh cắp nó để em đỡ khổ và chấp nhận gánh hết, nếu để em mòn mỏi thế này thì bắt hắn chịu đựng gấp trăm nghìn lần như thế còn hơn, em đã yếu mà bắt nhịn ăn đói khổ tốt cùng sao không ép hắn tự xẻo da thịt mình ra, em bị ra máu sao không để hắn vắt hết sinh lực của mình đi. Hắn không đáng mặt đàn ông, tự thừa nhận, không thể chấp nhận để người con gái mình yêu khổ sở trong khi hắn vẫn đang sống trong lụa là, sung sướng. Ken hèn nhát khi không dám đối mặt với sự thật, hắn chạy trốn những tháng ngày mất em trong cái vỏ đủ đầy, mãi tới khi nhận ra không thể giả tạo được thêm nữa rồi mới kiếm tìm, hắn không chấp nhận được bản thân mình. Nếu như em có thể đánh hắn thật đau, nói hắn thậm tệ thì hắn sẽ cho em làm thỏa thích, nhưng em ngủ mất rồi...

Ken lấy chiếc khăn trong người ra ủ ấm, lau đi những vệt nước mắt và máu khô của em dù biết chẳng thể nào sạch. Khoác lên người em chiếc áo của mình, bao bọc trong làn hơi thở ấm áp, đây là cơ hội cuối cùng để được yêu em. Rồi lại đưa em về với DEVILS!

F. chưa bao giờ thấy Sếp nhìn mình bằng ánh mắt cảm ơn như thế, không phải trước kia hắn không ra sức giúp đỡ Sếp trong những việc đời tư hay phấn đấu hết mình vì công việc, mà đã cố gắng cực kì nhưng không được Sếp trọng dụng hơn Mes. Dù sao Mes cũng chỉ là con của một điệp viên cấp III, lại mang tì vết của người mẹ, hắn tin chắc là xét về đẳng cấp và tuyệt kĩ thì Mes thua xa, vậy mà không chỉ Mes, còn có người em trai đều được cả hai Sếp trọng dụng. Rồi thì hắn cũng đã tìm được mấu chốt vấn đề, quả thực bất ngờ khi lí do lại là vì một cô gái, nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn nữa, một người bằng giá như Sếp nhỏ và cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với cô gái này lại... cũng như Sếp mình đây. Việc Mes và Wine lên như điều gặp gió mà thực lực chưa thật sự xuất sắc có thể vì hai Sếp muốn “nịnh” cô gái này chăng?, F. bác bỏ ý kiến đó, suy nghĩ logic và hiểu được rằng, muốn đưa cô gái này “lên cao” cần phải có ô dù, và hai người anh trai may mắn được tham gia vào “âm mưu” của Sếp. Không hiểu được Sếp đang nghĩ gì nữa, hắn không thấy cô gái này có gì đặc biệt, vậy là vì Sếp đặc biệt nên mới yêu cô gái ấy chăng? F. cười mỉm, dù sao cũng mang ơn cô ta một lần, ...

Hắn nhớ hồi nhỏ, khi mới lần đầu tiên gặp Sếp, nhìn Sếp bắt nạt một đứa trẻ con mà thấy tội nghiệp nó. Làm việc với Sếp được một thời gian ngắn, khi ấy hắn 15 còn Sếp 18, trong một lần vô tình làm đổ vỡ cái gương bằng ngọc mà Sếp tặng cho Ropez, tại cô người mẫu để trên đồng tài liệu cao vời vợi, hắn với mãi không tới. Vì sợ Sếp sẽ trừ lương và cấp bậc, cô người tình Ropez kia sẽ “chú ý”, nên hắn im đi. Kết quả là đứa trẻ đó - chính là cô gái này đây bị Ropez hành hạ nhục nhã còn hơn một con vật.

Ngẫm lại mới thấy mình đã xử sự không bằng một đứa bé, hèn nhát, F. cần phải làm gì đó để “bồi thường” danh dự cho cô gái này và hắn hy vọng mình đã không làm sai.

- Rìng! Rìng! Rìng! - tiếng chuông điện thoại đổ, F. lưỡng lự không biết có nên nhấc máy?

Ken ngồi ở hàng ghế sau, hắn tìm mọi cách để em có thể ngủ thật thoải mái trong vòng tay mình, cố thở thật nhẹ để không ảnh hưởng đến giấc ngủ mệt mỏi, thì thoáng lại lấy khăn lau mồ hôi cho em. Giai điệu của tiếng chuông được vặn nhỏ ngay khi cất lên đủ cho hắn biết người gọi là Mes, mắt hắn mở to ra và nhịp tim đập dồn dập. Nét hoang mang không giấu được trên khuôn mặt, tại sao lại phải sợ nhân viên của mình đến thế này? Hắn lo lắng Mes sẽ đến đòi em đi mất, nếu biết mình đã để em ra nông nổi này thì dù có phải là một người anh ruột hay không hắn Mes bằng mọi giá cũng phải mang em đi, còn em sẽ sẵn sàng nắm lấy tay anh mình. Ken hoảng quá, ngộ nhỡ Mes không cho hắn được gặp em nữa thì chết mất. Vẫn là hắn có quyền hành cao nhất, nhưng con tim thật sự rất yếu đuối, hắn sợ Mes!

Không chỉ thế, Ken còn sợ tất cả những người yêu mến em, sợ rằng họ biết: hắn không đủ tư cách để bảo vệ người con gái này. Chưa nỗi đau nào hành hạ em như thế này phải không?, Ken ôm em chặt hơn, hắn có rất nhiều điều muốn nói, đôi tay mềm nhũn ra nhưng gắng ghi em thật sát để không tuột mất tình yêu. Hắn thở đều đều lên làn tóc em mà mong muốn em cũng phải thở đều như thế, nhịp tim của em chậm lắm, chắc sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhưng em có biết hắn cũng không thể chịu được thêm nữa nếu cứ tiếp diễn những tháng ngày thiếu em không, bất kể người con gái nào đi ngang qua cũng làm hắn mừng rỡ tưởng ra em, em có mặt ở mọi nơi hắn tới, không buông tha cho trái tim đang cố gắng đóng băng lại, hắn càng tỏ ra thân thiết với người nào khác thì lại càng mơ tưởng em đang ở đó để buồn rười rượi trước những hành động của một vở kịch mà hắn chỉ là diễn viên nghiệp dư. Em có ngờ hắn điên dại vì em như thế nào không, hắn mù quáng mà nghĩ em đang bên cạnh hắn mà hôn lấy hôn để những người đàn bà thậm chí còn không biết là ai, hắn làm thế chỉ để... kiếm chế những xúc cảm khi ở bên em, ngay cả lúc này... Ngu ngốc, hắn muốn để em ghen với những cử chỉ âu yếm không dành cho em hay đang tự chìa súng vào lồng ngực?

Thực sự nếu thời gian có thể quay lại, hắn không muốn gặp em một chút nào, thà rằng cứ sống trong cuộc đời giàu sang vô vị còn hơn là yêu em điên cuồng tới thế. Nhưng hắn đã lỡ rồi, đã yêu em hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này thì sao có thể quay đầu lại được, chỉ còn cách tiếp tục yêu em hơn thế nữa. Mỗi ngày hắn lại nhận ra một sự thật, rằng hắn càng yêu em hơn, ngày hôm nay nhiều hơn hôm qua, và ngày mai là vô tận... Hắn chỉ mong tình yêu này có thể chữa lành phần nào nỗi đau em phải chịu.

Ken không để ý F. đang trả lời điện thoại, nhưng người thuộc hạ này tránh để cô gái kia tỉnh giấc, sử dụng tai nghe và bộ đàm thoại mini. Cuộc nói chuyện xoay quanh công việc, Mes gửi lời xin lỗi Sếp vì đã bỏ bê kế hoạch tầm cỡ chiến lược của DEVILS, đồng thời xin nghỉ phép thêm một vài ngày, F. cố tình hỏi lí do dù đã đoán được, nhưng Mes không có nhiệm vụ phải giải thích với cấp dưới nên anh cụp máy luôn. Thông thường sự thiếu trách nhiệm đó sẽ buộc Mes phải thôi việc, nhưng anh đã sẵn sàng từ bỏ vì người em ấy, giờ thì anh mới biết em quan trọng tới mức nào...

F. chau mày, cứ ngỡ DEVILS không có một điểm yếu nào thì hóa ra cô gái trong xe chính là nhược điểm không thể khắc phục. Hy vọng không ai khác nắm được khuyết điểm của Sếp.

Chiếc xe dừng lại ở dinh lớn, Ken không ngần ngại bế bổng Chris lên và đi trên nền gạch đỏ. Hắn mặc kệ mọi ánh nhìn của lũ cáo già, hay cả cha mẹ mình, chẳng nào em cũng sẽ có một danh phận thì việc gì phải giấu giếm mà đi lối cửa phụ. Bất kể người nào mà dám ngăn cản em trở thành nữ hoàng của DEVILS, hắn sẽ bắn bỏ không thương tiếc, hắn xin thề là thế!

Ken cúi chân dài, hắn để khuôn mặt em dựa vào cằm mình, cứ đi một đoạn lại hôn lên trán để chắc rằng em vẫn ổn, trong lòng buồn vui lẫn lộn, hắn mong rằng sẽ được bao bọc em mãi mãi. Đi tới ngã rẽ trái của khu nhà cao tầng, Ken đổi hướng ngay khi nhìn thấy Arrow. Có lẽ trong tình yêu cần những ích kỉ để giữ lấy người mình yêu thương nhất!

Nhưng qua hệ thống camera, chẳng lâu sau thì Mes hay Wine cũng biết!

Ken mang em về lại ngôi biệt thự quen thuộc mà hắn đã coi là nhà bấy lâu nay, đặt từ từ xuống giường mình, hắn tung cái chăn màu đen tuyền ra và thay vào bằng tấm chăn màu trắng thanh tao, em là một màu trắng tinh khiết, thứ màu đen vẫn đục không được dành cho em. Ken yêu cầu các chuyên gia y tế bậc thầy trực tiếp tới khám, hắn sợ những y bác sĩ trong nước không đủ trình độ dù nghĩ em chắc chỉ bị thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài. Nhìn em ngủ mà hai má hốc hác, hắn thương lắm. Ngày nào đôi má phúng phính và đôi môi đỏ chúm chím làm hắn chỉ muốn chạm mãi không buông đầu mất rồi, em lúc này gầy rẹp, nếu như đứng trên một chiếc bập bênh, hắn chỉ cần nhún mình là ở đầu bên kia em sẽ bật tung lên.

Chốc chốc hắn lại chỉnh mền, mong em không bị mỏi vì nằm quá lâu một chỗ. Đứng ngồi không yên, Ken không thể chợp mắt một phút nào, ngộ nhờ em tỉnh mà hắn ngủ quên mất thì ân hận lắm, vì hắn cần được ngắm nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của em.

-Cô ấy cần được bồi bổ nhiều loại thực phẩm chức năng để bổ sung cho phần dinh dưỡng thiếu hụt trong nhiều ngày qua. Hiện thời chúng tôi vẫn đang theo dõi chuyển biến trạng thái sức khỏe, và tình trạng bệnh lí của cô ấy...

-Bệnh? Bệnh gì? - Ken tốt xắc, giọng nói vọng cả hành lang, nghe rất lo sợ.

-Không nghiêm trọng quá đâu! Cô ấy đơn giản chỉ bị rối loạn đường tiêu hóa, chắc do hồi nhỏ ăn uống không chú trọng, nên khi được chăm sóc cẩn thận với các thức ăn thượng hạng, ruột non không quen thức ăn lạ nên bị dị ứng. Chúng tôi sẽ đưa ra thực đơn đầy đủ dưỡng chất và thích hợp nhất cho quý cô, Ngài hãy cứ yên tâm!

Ken mở cửa, hắn đem vào một bát cháo chai, từ một người không bao giờ quan tâm đến bếp núc, hắn ngượng ngùng đặt trước giường ngủ và biết em đã tỉnh.

-Ăn cháo đi em! - Ken ngồi lên đệm, lau mồ hôi cho, không giấu được nụ cười tươi rói, nâng em ngả vào lòng mình.

Em ngoan ngoãn nghe theo, để hắn bón à không biểu lộ cảm xúc, hắn tự cười một mình, độc thoại hay nhịp tim có dồn dập thế nào chẳng nữa cũng không màng, rồi lại ngủ tiếp. Những mũi tiêm và mấy chai nước truyền có tác dụng chậm nên vẫn mệt mỏi để có thể gắng nói lên lời.

Ken vui lắm, cứ cười hoài. Thấy em ăn hết bát cháo, hắn sung sướng tột cùng, đối với hắn được chăm sóc người mình yêu thế này thì còn gì bằng, rồi vài ngày nữa là em sẽ lại khỏe và toe toét cười. Chắc chắn sẽ như thế và hắn sẽ không ngại ngần gì mà đáp lại bằng một nụ cười tỏa nắng.

13. Chương 13

Chương 13: Trả thù

Đến lúc này thì Mes không nép vế, anh đòi hỏi quyền lợi của một người anh trai. Mes vội vã đi tìm Sếp, dù có thể nào đi chăng nữa phải gặp bằng được “Moon”. Anh sẽ cho phép em có được cái tên đó vĩnh viễn.

Ken chậm rãi trên hành lang rộng thênh thang, hần nhận được lời mời gặp của Mes, và hiểu ngay vấn đề. Nếu như càng trốn tránh thì cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ bằng đối mặt. Và giữa hai người đàn ông chẳng cần phải nhiều lời vì họ đều nắm được cảm xúc của nhau, Ken lùi xuống và nhường Mes một bước, anh cũng không dẫn đo bước lên trên, như vậy có nghĩa là Ken muốn hai anh em họ được gặp nhau. Yêu là phải biết mang đến hạnh phúc cho nửa kia, Ken chẳng bận tâm khi để một người quá đối trung thành với DEVILS tiến đến khu dinh thự với các mật mã bảo vệ. Hần muốn em hưởng hạnh phúc từ gia đình của cô gái có tên Moon, để những niềm ước ao về một mái ấm mà em đã từng ở vị trí của cô gái đó mơ về vẫn có cơ hội trở thành hiện thực.

Về phần Mes, anh đã học được cách để lí trí quyết định tình cảm, nhưng với người em gái này nên phạm luật. Từ chính sự khác nhau căn bản nhất để chứng minh hai người không ruột thịt đã khiến anh thay đổi. Anh yêu em vì không chung dòng máu, yêu em vì em đã thay máu mủ của anh sống một cuộc đời của đứa trẻ bị đẩy dụa, nếu không, chắc Luci đã không sống nổi đến ngày hôm nay. Anh biết em không yếu đuối như vẻ bề ngoài kia đâu, anh hiểu vì em là đứa em gái mà anh yêu thương nhất.

Mes đứng trước nắm cửa hít một hơi dài trước khi gọi từ “Moon” lên thành tiếng. Ngay khi nhỏ, mỗi lần hỏi mẹ về cái tên của em mình mắt anh long lên những sắc màu ảm áp, mà nghe hoài lí do vẫn muốn mẹ nói lại. Anh thích chữ “M” trong tên em, vì nó ở trong tên anh, vì anh muốn che chở cho người em mình mãi mãi. Thế nên anh sẽ không còn để em cô đơn nữa. Anh hứa sẽ bảo vệ em hết sức có thể, và bất kì người nào làm em đau khổ, anh cũng sẽ đòi lại công bằng bằng mọi giá, dù người đó có mạnh tới cỡ nào chăng nữa.

Ken đứng ngoài để giây phút hai anh em họ tái ngộ không bị gián đoạn, cũng không phải dè chừng vì người Sếp này. Đúng, hần ghen, hần khó chịu nhiều lắm, nhưng vì tình yêu này, hần sẽ chia sẻ một tình yêu khác.

z

-Tôi không quan tâm tới quá khứ, nhưng nếu anh để tôi biết được anh là một thằng đàn ông tồi thì nên nhớ rằng anh sẽ không yên với tôi đâu! - Arrow nói giọng rắn chắc, mỗi câu chữ toát lên vẻ dũng mãnh của một con báo đứng ngoài đời theo chữ chưa từng cuộc. Tại sao lại nói thế, lí do là trong chuyện tình cảm ấy, hần chưa bắt đầu nên sẽ chỉ chờ đợi dẫu trong vô vọng.

-... Cảm ơn! - Đã bao lần Arrow phải nhún nhường Ken rồi, một con thú chiếm lĩnh giang sơn dưới mặt đất và một con Đại Bàng sải cánh to rộng, chưa bao giờ Ken màng tới những hy sinh lớn lao của hần, và cũng chưa từng cảm ơn lấy một lần. Thế mà giờ lại thay, lại được nghe từ cảm ơn từ con Đại Bàng kiêu ngạo kia. Chỉ vì một cô gái. Hần biết để nói một từ cảm ơn quả thật khó với anh mình, cũng như chính hần mà thôi, nhưng Arrow không hài lòng vì ngữ điệu run run của Ken. Hần muốn âm thanh chắc nịch từ cuống họng anh ta, muốn anh ta phải nhìn xoáy vào mắt mình để khẳng khái hứa rằng sẽ chỉ được phép làm người con gái đó hạnh phúc.

Arrow quay lưng đi, tấm lưng lúc này đã ướt đẫm mồ hôi rồi,... Chính hắn là người có lỗi vì đã để em đi qua cuộc đời mình, vậy nên hắn sẽ không tìm cách lấy lại nữa. Việc Arrow cần làm lúc này đây là muốn trả ơn người phụ nữ Renny đó, nhưng hắn gây ra quá nhiều tội lỗi cho con gái cô nên cũng chỉ biết buông tha là cách tốt nhất.

Ken nhìn bóng người em trai đã khuất, lần đầu tiên cảm xúc khó tả tới thế, tâm trạng lẫn lộn, hắn thấy cay cay sống mũi kèm theo luồng khí nóng. Rồi mãi một lúc sau nữa mới thốt lên từ “Arrow” - cách hắn nói lên lời khó khăn nhưng giàu nghĩa tình. Một câu trả lời mà suốt mười mấy năm qua kiếm tìm nay được hay, hắn không hiểu vì sao em lại yêu anh trai mình tới thế, nhờ Arrow hắn hiểu được giá trị của tình anh em là thế nào.

Arrow đi xa rồi, Ken biết nhưng hắn vẫn gật đầu chào. Hắn tôn trọng Arrow và sẽ không để sự hy sinh của người anh em vô giá trị.

Ken chậm rãi bước chân về nhà, chắc rồi em với Mes vui lắm. Hắn sẽ để cho hai anh em được thường xuyên gặp mặt. Đứng ở ngoài, Ken đẩy nhẹ cửa để nhìn vào trong phòng, em sẽ cười với Mes chứ?

Không như dự đoán, căn phòng im ắng quá, qua khe cửa, Ken nhận thấy một không khí ảm đạm từ phía em. Giống quá, nhìn cách hành động của Mes chẳng khác gì mình, cánh tay trở nên thừa thãi, rồi ngượng ngùng đưa tay lau mồ hôi cho em, khi thì cất lên câu cảm thán nào đó và cũng như thế, em không đáp lại. Hắn ngỡ tưởng vì chỉ giận mình nên em không muốn nói chuyện nhưng ngay cả đối với Mes, em cũng không biểu hiện một sự yêu ghét nào.

Em không nói gì, để yên cho Mes vuốt tóc. Đôi mắt đượm buồn nhìn xa xăm, thi thoảng lại nhắm vào để anh biết mình muốn ngủ và cần được yên tĩnh. Nếu như là trước đây, em tìm mọi cách để gặp được anh, ầy thế mà sao giờ này chẳng còn giá trị nào thỏa đáng. Anh đã làm sai để em giận ư? Hay em đã không còn muốn là Moon?

Tim Ken đau nhói, vì sự vô tình của mình đã làm con tim em đóng băng ngay cả với anh trai. Phải thôi, tháng ngày qua đâu có ai biết được em không còn ở chỗ hắn mà đi tìm, tại hắn đuổi em đi mà những người thương yêu em không thể biết,... tại hắn mà em phải cơ cực.

...

Những ngày sau đó, Ken không rời nhà. Bữa ăn của em đến do hắn trực tiếp bưng lên và bón mồm. Thi thoảng thì cho phép Mes đến thăm, dùng mọi sự ân cần để sưởi ấm tâm hồn khô lạnh kia, nhưng đã quá muộn.

Em chẳng cần gì nữa rồi...

Vẫn không từ bỏ, Ken tạo mọi điều kiện để các anh trai tiếp cận. Chỉ cần làm em cười thôi, hẳn sẽ kìm nén những suy tư của mình. Mong rằng với Wine, người chấp nhận em ngay từ đầu sẽ đủ khả năng mang đến niềm vui. Nhưng không, Ken có cảm giác như, em đã coi tất cả là người dưng.

z

Ruby điều tra về một số người tình của Ken, cô ta thấy tất cả họ đặc biệt đều được chuyển khoản phí rất lớn vào thẻ ATM và thắng chức nhanh chóng, y như mình. Dù mức độ “bồi thường” của Ruby cao nhất, nhưng đối với một phụ nữ có chí lớn và sự tham lam vô bờ, cô ả không chấp nhận điều đó. Ngay từ khi được lên chức chỉ huy chi nhánh ở các nước phía Đông Nam của DEVILS, cô đã nghi ngờ. Cộng thêm việc Sếp lớn thường xuyên vắng mặt tại các cuộc họp và từ chối gặp, cô ta đã biết tới sự trở về của con bé tóc đen. Ấy cứ nghĩ em không phải một đối thủ đáng gờm, đơn thuần chỉ là sợi chỉ giật mạnh sẽ đứt thì ra lại là cục nam châm hút kim loại sắt, rồi thì đập mãi không vỡ, nhẽ nào thắng được cô trên con đường đời này ư? Thật nực cười, cô ta không chấp nhận một con tép trong bàn tiệc toàn những món hải sản cao cấp, vậy nên cần phải vớt nó vào sọt.

Một kế hoạch đã được Ruby sắp sẵn, chi tiết, tuyệt đối đúng đắn để không phạm sai lầm: “Nếu con Đại Bàng muốn bỏ ta xuống khi mà đã bay lên cao thì cũng hãy đón lấy sự nổi giận của ta!”.

z

Ken không muốn thấy em phải miễn cưỡng như thế, miễn cưỡng sống, miễn cưỡng để hẳn chăm sóc, miễn cưỡng chấp nhận cuộc đời mình chấm dứt ở đây. Hẳn biết mình sai, để rồi cuộc tình trôi đi vào lầm lỡ. Thực sự hẳn đâu biết em yêu mình tới mức nào. Kể từ ngày em nói thích, hẳn đã yêu em điên loạn rồi. Nếu giờ em vất bỏ mọi xúc cảm đã trải qua thì hẳn sẽ ra sao? Em có thể chết để bỏ lại, em đâu có bị ràng buộc bởi điều gì nên ra đi sẽ nhẹ nhàng lắm, còn lại mình hẳn sẽ sống ra sao đây? Những tháng ngày dài sẽ dài mãi, những nỗi nhớ sẽ da diết siết lấy màn đêm, cơn ác mộng thường trực không chỉ trong giấc ngủ mà ngay khi có ý thức, con tim mãi không thể tìm được một ngày yên bình, đôi bàn tay này sẽ vĩnh viễn mất đi những cảm giác yêu thương. Nhưng biết làm thế nào bây giờ, hẳn càng cố gắng chứng minh lỗi lầm, lại càng bị em ruồng bỏ. Hẳn vẫn hay luồn vào bàn tay mỗi khi em ngủ, nắm chặt và thầm mong em sớm khỏe lại, vẫn dịu dàng ngắm nhìn đôi mắt nâu và sẵn sàng đợi em lên tiếng. Được bên em là ước muốn khi hẳn mất em, nhưng khi đã có được rồi, hẳn lại muốn phải được yêu thương của em.

- Em... - Ken không nói lên lời, hẳn mím chặt môi. Dù vậy nhưng em vẫn chăm chú nhìn vào phiếu thông báo trạng thái bệnh tình, đôi mắt long lên tia hy vọng. Ken biết em đang vờ hẳn, em đang cố hạnh phúc với kết luận của bác sĩ về tình trạng sức khỏe. Hôm trước hẳn đã cố tình dựng một vở kịch với mấy người y sĩ để em chẳng may nghe thấy, vì muốn dối em bệnh ung thư mà yêu cầu toàn bộ bác sĩ phải sửa bệnh án. Em thừa hiểu điều đó, kế hoạch của hẳn vốn quá hoàn hảo, nhưng việc đưa cho em tờ bệnh án đã làm sụp đổ, chẳng có người bác sĩ nào lại khoe ra tờ khám trước mặt bệnh nhân cả. Vì hẳn yêu em quá nên mới nhâm lân rồi chẳng? Ken thở dài, ngoài trời mưa phùn rơi mang một màu ảm đạm.

- Thực ra... em bị ung thư máu... - Ken cũng dám nói lên lời. Ngay cả căn bệnh này cũng là hẳn gây ra cho em. Cha và mẹ của Chris đều là người khỏe mạnh, không mang gen xấu của căn bệnh, em đáng lẽ cũng phải căng tràn sức sống,... chỉ tại hẳn đã từng đánh em, đã từng để những giọt máu của em rơi,... rồi lại xoa dịu thể xác bằng cách truyền nhóm máu của người khác cùng mẫu. Nhiều lần như thế, lâu dần sức đề kháng của em giảm hẳn và lượng máu được truyền vào đôi lúc lại không thực sự phù hợp, dẫn đến các quá trình đào thải và tế bào ung thư có cơ hội nhen nhóm.

- ... - Em không nói, chỉ cười rất nhạt. Em biết rồi hấn cũng nói ra sự thật này thôi.

- Nhưng mới chỉ ở giai đoạn hai - Ken nắm lấy bờ vai để truyền nghị lực - Ghép tủy sống là...

- Tủy của AI? - Em xen ngang, nhưng cách nói chậm rãi, đôi mắt đã không thể dừng lệ.

- Của anh, của Mes, của Wine hay bất kì người nào phù hợp... kể cả là người ruột thịt chưa chắc đã phù hợp mà em - Nói đến đây hấn chạm vào nỗi đau của em mất rồi. Thông thường tỉ lệ chấp nhận của cơ quan nội tạng trong người con khi nhận được từ cha là rất cao, mà cha em lại bị hấn làm biến mất rồi...

- Sẽ được chứ? - Lần duy nhất em khinh khỉnh nói với hấn, trong câu nói mang nỗi tuyệt vọng vì em biết mình chẳng may mắn để có cơ hội tìm được người nào đáp ứng cơ thể yếu mềm này.

- Tại sao không chứ em, bác sĩ đang xét nghiệm và sẽ tìm ra người thích hợp đó thôi. Em cứ yên tâm! - Ken cười đầy nỗi niềm.

- Tìm được thì giết người đó để lấy tủy à? - Ken kinh ngạc khi em nhìn mình vô hồn đến thế. Hấn hiểu em đang nói về cha mẹ mình, hiểu em biết hấn độc ác tới cỡ nào, câu hỏi mang đầy tâm nghĩa. Chỉ cần đạt được mục đích sẵn sàng trừ khử người ban ơn. Ken không thể nói được nữa, hấn đã bị cầm khẩu. Đôi mắt trùng xuống và cánh tay ướt mềm, mọi thứ nóng ran lên. Mòng mòng. Quay cuồng. Bế tắc.

Mes là người thỏa đáng, kết quả này hết sức bất ngờ đối với anh. Một cơ hội hiếm hoi để anh đem tới cho em hạnh phúc. Anh chạy như bay tới nhà Sếp, chẳng quan tâm sẽ làm Sếp phật ý, hồ hởi mà hét lên từ ngoài cửa rằng:

- Em ơi! Chúng ta sẽ cùng làm phẫu thuật!

Ken xoay người lại, hấn đón nhận niềm vui từ Mes, hy vọng lại lóe lên.

- Ghép tủy sẽ rất mệt! - Em nói và không hề vui.

- Ngốc! Mệt thì làm sao? Anh sẽ chỉ mất chừng một tháng hai tháng là sẽ sản xuất ra các tế bào khác bù đắp vào chỗ trao cho em, như thế lại còn được nghỉ ngơi dưỡng sức ấy chứ...

- Phải đấy em, anh sẽ cho Mes nghỉ dài ngày! - Ken gạt đi câu nói đau nhói vừa rồi của em, với công nghệ của DEVILS thì một trăm phần trăm em sẽ kéo dài sự sống hơn năm chục năm nữa.

- ĐỂ LÀM GÌ? - em vẫn lại hai người kia, sự vui mừng của họ là gì, và niềm vui của em là gì, là một con số còn bé nhỏ hơn số không.

Sau câu nói đó nụ cười tắt ngấm, em lạnh lùng với họ một cách quá đáng.

- Em... chúng ta sẽ được là anh em theo đúng nghĩa! - Mes hy vọng nhiều lắm đấy em.

- Chỉ có em là thể thôi, còn anh thì không! - Em lại nói để xé toạc tim mình. “Em” và “Anh” chỉ là cách xưng hô của một người bề dưới trước người hơn mình những mấy tuổi chứ không mặn mà cảm xúc. Anh cho và em nhận, chứ có gì thuộc về em là ở trong người anh đâu, vậy thì em đâu thể là người em gái của anh được.

- Nhưng ... ANH YÊU EM! - Mes hét lên bực tức, anh đã thề trước mộ người mẹ của mình như thế đấy!

Mes khó chịu vì em cứ mãi như thế, thời gian nào để cho con người ta phung phí tiêu pha, anh đã bỏ rơi em suốt những tháng năm trước, anh hối hận và không muốn em như thế. Anh bắt em phải nói ra hết những khó chịu cũng như tình cảm chân thực của mình.

- Nghe anh nói đây! Anh và em đã mất quá nhiều thời gian để tìm nhau, suốt mười tám năm qua dù không thể hiện những chưa bao giờ anh không ngừng tìm kiếm Moon cả. Vậy nên đừng bắt anh phải khốn khổ thế này chỉ vì sự thật chúng ta không phải anh em. Nếu không phải thì đã sao chứ, chẳng lẽ anh không được coi em là em gái hay sao, người đứng không có quyền yêu quý người khác được ư? Anh biết nếu chấp nhận em, tức là người em gái thực sự sẽ rất hận anh, nhưng nó có cuộc sống của nó, nó đi theo một con đường trái ngược anh, nếu bắt anh nhận thì thật sự khó xử vì nó là kẻ thù của DEVILS. Và anh tin tình cảm của em dành cho anh hơn nó, ngược lại con tim anh cũng vậy. Ngay từ lần gặp em ở dãy hành lang ấy, anh đã coi em thực sự là máu mủ rồi, nên anh không thể sửa đổi được. Anh muốn được bảo vệ em, muốn bù đắp tất cả vì con tim em cần phải được như thế! - Mes nói dài, anh muốn bộc lộ toàn bộ những suy nghĩ về em, về tình anh em cao cả này - Anh sẽ đứng ở đây để dang tay đón em, anh không lại gần đâu, em được quyết định, sẽ nhận tử từ anh và trở thành em gái anh, hoặc là em sẽ mất đi một người thân và cuộc đời mình. - Mes không hề ép buộc, anh biết xét về lí thì giữa anh và em chẳng có chút giá trị nào cả, chỉ phụ thuộc vào chính em thôi, anh cứ đứng giữa phòng chờ đợi.

Ken rời chỗ ngồi trên chiếc giường để nhường đường cho em, hắn cảm thấy sự thừa thãi khi hiện diện ở nơi này. Gì nhỉ?, hắn đã từng nói sẽ đè bẹp dí anh trai em như chiếc bánh kem, thế mà lúc này hắn thấy ngưỡng mộ Mes biết nhường nào. Hắn là quyết định này sẽ khiến anh dần vật với người em mình, anh đã phải đấu tranh rất nhiều để đem lại hạnh phúc sót lại cho Chris. Tình yêu thương của anh dành cho em thật lớn lao, vậy mà cứ nghĩ Mes chẳng hơn một tên sát thủ máu lạnh. Hắn ra hắn ngoài mà ngược lên trời cao, ánh trăng phản chiếu một thứ sắc màu lung linh.

Z

- Anh nói sao? - Perry lo lắng nhìn Mes từ trên xuống dưới, dạo này họ không mấy dành thời gian bên nhau, có chăng cũng toàn bàn việc công sự - Anh sẽ hiến tủy ột cô gái không thân thích?

- ... Moon... là em... gái anh! - Mes nhìn Perry mà trầm ngâm, thật tình anh vì muốn tìm em gái mới đi lại với cô gái quyền quý này, nay lại đem lòng yêu Perry thật thì thấy mình quá nhỏ nhen.

- Vậy sao? Quả thực rất bất ngờ! - Perry vô cùng ngạc nhiên, vì lí do này đương nhiên cô sẽ đồng thuận để Mes cho em tủy sống và tạm hoãn kế hoạch thăng tiến của anh sau một thời gian.

- Ủ! Anh thấy thương con bé và không muốn nó phải sống trong bệnh tật, đây sẽ là món quà ý nghĩa nhất mà anh có thể đem tới - Mes cười buồn.

- Đáng lẽ ra anh phải vui mừng vì tìm được em gái chứ? Mà em nghe anh Ken nói, anh ấy sẽ đầu tư cho ca phẫu thuật này rất nhiều.

- Nhưng... - Mes thở dài thượt - ... em gái anh không đồng ý! Ôi Trời ơi!!! - Mes thất vọng, hai bàn tay chụm lại để trước mặt, sao em lại không chấp nhận chứ. Hôm ấy dù anh đã nói hết lời, một mực Chris vẫn cứ thờ ơ.

- Vì sao?

- Anh không biết, chẳng thể biết! - Mes suốt mấy ngày đã tắm bỏ nhiều thực phẩm để chuẩn bị cho đợt phẫu thuật tới, nào ngờ em vô tình quá. Ánh mắt em nhìn anh chẳng còn chút hy vọng nào cả.

- Để em thuyết phục em ấy cho!!! - Perry truyền niềm tin cho Mes, cô đã từng giúp đỡ em thì chẳng lẽ lời nói của cô không có chút giá trị.

- Không được đâu! Ngay cả anh và Wine nói mãi cũng không được... - Wine cũng được Ken mời đến, khuyên răn mà em nào có chuyển ý, em sợ sẽ làm ảnh hưởng tới Mes. Việc chọc và hút tủy đối với người cho là một thanh niên khỏe mạnh như anh thì không vấn đề, dẫu là người bình thường sau khi hiến vẫn có thể đi lại ngay trong ngày, tuy nhiên, đối với một chiến binh hàng đầu của DEVILS điều này nên tránh, vì anh cần vận dụng tối đa tiềm lực trong cơ thể.

- Thế thì dùng biện pháp ép buộc, tiêm thuốc mê rồi tiến hành phẫu thuật là được mà anh? - Perry trầm nghĩ, mấy cái đầu siêu đẳng như Mes mà không nghĩ ra cách này, cô ngưỡng tưởng Mes sẽ gạt đồng ngay trước sáng kiến, nhưng không, anh tiếp tục thở dài:

- Tinh thần bệnh nhân không tốt thì khó mà qua khỏi lắm em à, bệnh này đâu phải chỉ cần công nghệ cao là chữa trị được.

Mes thôi không nói về em nữa, nhất định anh sẽ ép được em lên bàn mổ, chắc chắn là thế. Đối với anh thì việc chăm sóc em gái phải là một trách nhiệm không thể thiếu trong suốt phần đời còn lại, dù sau này cả hai có gia đình riêng hay thế nào chẳng nữa. Mẹ anh đã từng che chở cho em đến hơi thở cuối cùng...

z

Ruby tìm cơ hội tiếp cận với Perry, cô nàng đang ngấm ngầm ột kế hoạch.

- Đạo này chị và Mes giữ khoảng cách quá! - Cô nàng kém tuổi Perry và căn cứ vào cấp bậc nên hạ mình dù vẫn khao khát một ngày Perry và Arrow phải gọi mình là chị.
- À ừ! - Perry tỏ ra không mấy thân thiết, đơn giản người phụ nữ này sống theo trường phái khép kín, cũng như Arrow, đều không ưa những người tình của Ken.
- Chỗ thân thiết tôi mới nói, thực sự tôi chưa bao giờ thấy hai người tỏ ra thân mật! - Ruby cười nham hiểm nhưng cuốn hút, bày cách để Perry bị rối lòng.
- Sao? Chẳng lẽ cứ phải tỏ ra suồng sã mới là yêu? - Perry không kém lời, cô tin vào tình yêu của mình và luôn nhìn bằng nhiều khía cạnh để nói một vấn đề, do đó ít khi phạm sai lầm và nổi nóng. Giữa hai người anh trai, cô quả thật ngưỡng mộ Arrow hơn là Ken, cô ghét cái tính lằng nhằng của anh mình.
- Ồ! - Ruby biết ngụ ý của câu nói đầy đay ghiến kia, nhưng vẫn phải tỏ ra niềm nở để được việc - Tôi nghi ngờ giữa hai người có kẻ thứ ba!
- Linh tinh! - Ruby nắm được điểm yếu của Perry, dầu có mạnh mẽ, quyết đoán trong công việc, nhưng Perry rất phụ thuộc vào chuyện tình cảm. Từ ngày yêu Mes, cô chưa từng được anh đi quá giới hạn hai chữ x, và càng ngày, nhất là khi chuyển về nước, anh tỏ ra quá thờ ơ, đôi khi còn lãng quên cuộc hẹn của hai người, để một quý cô cao giá phải đợi chờ.
- Tính tôi không thích lòng vòng, vậy nên sẽ nói luôn: Con nhỏ mà Mes gọi nó bằng cái tên Moon đó chính là kẻ xấu xa, một con rắn độc! - Đứng trên lập trường Ruby thì kết luận này không sai.
- Cô nói gì vậy, Moon và Mes là hai anh em ruột, còn thân hơn cả Wine ấy chứ!!! - Perry bắt đầu mất bình tĩnh, dù gì cô cũng không thích Mes dành nhiều thời gian cho bất kì ai ngoài cô kể cả người đó là em anh.
- Chị nghe đây! Tôi có đủ bằng chứng để xác định nó không phải là Moon, nó chẳng khác nào con hồ ly tinh hút hết hồn của cả đám đàn ông rồi! - Ruby quyền quý, nhưng khi ghen thì không thể kiềm chế, móng tay ả sắc nhọn hằn vào lòng bàn tay.
- ... - Perry suy nghĩ một lát, ở cương vị này đối với Ruby, hai người lớn sẽ chẳng làm trò trẻ con mà ăn đờn nói đặt, cô ngẫm lại. Nếu là anh em thì sao đôi mắt tinh tường như cô không nhận diện ra, ít nhiều thì họ phải có một điểm chung nào đó, đằng này cô thấy trái ngược hoàn toàn. Trừ cái lúm đồng tiền, à không, không phải thế,... Perry hoang mang. Hai người ấy không có gì giống nhau hết.
- Chắc chắn Mes đã giấu chị sự thật về thân thế con hồ ly tinh đó, nó là con của hai kẻ hạ cấp và chẳng may được ngài Arrow vớt về trại mồ côi. Việc nó leo lên vị trí hiện tại quả thật may mắn, chị có thể chấp nhận được việc cả hai người anh đứng đầu DEVILS của chị cùng với người chị thương yêu “dâng hiến” cho con nhỏ đó?

- Anh... - Perry chưa kịp nói lên lời thì ả Ruby tiếp tục.
- Chính xác tôi hiểu chị đang nghĩ gì, chúng ta cùng là phụ nữ, việc bị đâm lên từ sau lưng...
- Im đi, cô là gì của Ken mà đòi lên lớp! - Perry không cho Ruby nói nữa, đến lúc này thì dường như ả đã đạt được mục đích với Perry rồi.
- Một thời gian nữa người hỏi câu đó phải là tôi mới đúng! Không biết lúc đó chị sẽ trả lời thế nào nhỉ? - Ruby vẫn mang tham vọng lớn. Cô cười lớn - Quay lại câu chuyện đang dở, tôi cam đoan chị đang nghĩ vì sao tôi lại đem cả Arrow vào chuyện này. Thuộc hạ của tôi vừa mới bắt gặp Sếp đi cùng con nhỏ đó đấy!

...

Cuộc nói chuyện tiếp tục cho đến khi nào Perry trở thành một tội đồ của tình yêu. Cô không phân biệt được tình yêu của Mes, cho rằng anh đã đang và sẽ tiếp tục lợi dụng mình. Đó là sự sỉ nhục rất lớn đối với con người cao ngạo và càng không thể chấp nhận cho Arrow hay Ken qua lại với con bé mà cô đã từng cực kỳ mang.

z

Arrow nhìn Ken một cách thất vọng, hắn quyết định bắt đầu lại từ con số không và mặc xác Ken. Đã nhiều lần cho anh ta cơ hội dường như chẳng bao giờ Ken hiểu và chịu nhường nhịn lấy một lần, để tuột mất người con gái yêu thương thì lúc này đây, là thời điểm phải giành giật lại.

Chẳng ai ngờ hắn lại có một sức quyến rũ tới thế, một làn hơi thở ấm áp cùng với vòng tay ôm siết chặt quần lấy em, hắn chẳng quan tâm đến sự có mặt của Ken, Mes và sự cho phép của thân chủ. Hắn ôm thật chặt, thủ thỉ những lời nói chan chứa:

- Mẹ Renny muốn nhìn thấy em được làm việc cho anh! - Hắn đã thức trắng đêm mới tìm ra một câu chuyện bịa đặt để kể - Anh đã từng được tiếp xúc với bà ấy - Xét về độ tuổi giữa Renny và Arrow thì không cần phải dùng giọng tôn kính đến như vậy, hắn dựng ra cốt chỉ mong những điều tốt đẹp, nhưng lại kính nể thật lòng.
- ... - Câu nói nếu xuất phát từ một người nào khác, thì hắn Chris sẽ không tin, nhưng từ Arrow, có đôi chút làm em xao động - Nói dóc!
- Mẹ em đã từng chăm sóc cho chị anh - Arrow không nói nhiều, phần lớn dùng biểu cảm của con mắt, chùng đó quá đủ để chiếm trọn sự quan tâm của người đối diện.
- Mẹ đã nói những gì? - Em tin, nếu nói em nhẹ dạ thì không sai, vì lòng tin của em đã bao giờ đặt đúng chỗ, vậy nên khi Arrow làm chủ được nguyện vọng thì thật dễ để khai thác. Em cất lên tiếng nói yếu ớt của một đứa trẻ ngu ngơ, tưởng tượng khi ấy chị hắn đã được mẹ mình ân cần biết bao.

- Mẹ nói nhiều thứ lắm, để anh nhớ lại đã, lâu lắm rồi - Arrow dùng tư cách của một người anh, một người bạn tâm tình, hấn sẵn sàng làm mọi thứ để được thấy nụ cười của em. Ngày hôm nay, hấn đã chủ động đến nhà và yêu cầu Ken phải ình được gặp em, cũng là ngày đầu tiên những người khác có thể nhìn thấy hấn cười tràn đầy sức sống, đôi mắt cong lại để hàng mi đen gợi cảm phô diễn. Và hấn cứ nói, nói cho thỏa những điều em mong ước, vì ngoài những lời lẽ này ra, không còn thứ gì làm em để tâm.

Arrow hiểu vì sao em không muốn nhận tủy, hấn biết rằng em sợ việc hy sinh của Mes là vô nghĩa và càng đẩy nhanh ngày mình vĩnh biệt thế giới. Thứ nhất, việc hiến tủy sẽ mất đi của Mes mấy trăm ml dịch não, sẽ khiến phần xương sống và xương chậu của anh gặp đôi chút ảnh hưởng. Thứ hai, một cơ thể vốn quá yếu mềm lại phải phá hủy hoàn toàn tủy sống, giết tất cả tế bào ung thư và chờ đợi việc tiếp nhận tủy được ghép vào, nếu giai đoạn này thành công, tủy mới không chứa tế bào ung thư sẽ sinh sôi trong cơ thể em, và chuyển nhóm máu của em giống với anh, tỉ lệ bị nhiễm trùng rất cao. Em sẽ mất đi kháng nguyên nên dù có kiêng khem thì các tế bào bạch cầu cũng không đủ sức chống đỡ nổi ồ ạt các ô nhiễm từ môi trường ngoài và từ chính nguồn tủy mới, ngộ nhờ em không qua khỏi,... hấn biết em sẽ nghĩ vậy, ngộ nhờ không thể thì sự cho đi của Mes cũng là công cốc. Ừ nếu à người kia dù muốn tiếp nhận nhưng không thể có được thì phí phạm quá.

Arrow để em ngả trên vai, hấn thừa hiểu em tỏ ra lạnh lùng như thế vì mục đích gì, em mà tỏ ra thân thiện như trước, yêu cuộc sống như thế liệu khi Ken hay Mes ép buộc phải làm phẫu thuật, liệu em có thể từ chối không? Thất bại đồng nghĩa em sẽ mất đi tất cả.

- Có thật là mẹ bảo thế không? - Em nghi ngờ ngược mắt lên nhìn Arrow, trong lòng đắn đo nhiều thứ lắm.

- Không chỉ mẹ mà còn cả cha em nữa, ông ấy đã viết một bức điện yêu cầu em phải cố gắng hết mình để được làm việc cho anh! - Arrow giả dối, hấn còn chưa từng biết Trac là ai, và cũng không bao giờ nói chuyện với Renny một từ nào. Hấn biết em là đứa con hiếu thảo.

- Mẹ em hỏi ấy như thế nào? - em mở tròn mắt và cố tìm kiếm niềm vui nơi Arrow, đối với em lúc này, hấn là một sứ giả kết nối hai thế giới âm dương.

- Mẹ em à, biết nói ra sao đây, anh không nhớ, nhưng anh biết cha em vì sao lại chọn bà ấy.

- Vì sao? - Em chơi người lên để hấn đỡ mình, mừng tượng qua những bức ảnh về mẹ.

- Vì đôi mắt mẹ em sáng lắm, long lanh như mặt hồ trong vắt mà lại khó đoán.

- Là sao?

- Mẹ em thánh thiện! - rốt cucc Arrow cũng nói ra được, hấn không chỉ nói Renny mà nói cả con gái cô. Có lẽ vì đôi mắt này mà đã phải lòng em chẳng, rồi ngay cả việc em cứu Yun ngay trước mặt, hấn vẫn cho phép, vì em... còn hơn cả thiên thần.

Như thế ngày qua ngày hắn trở thành người bạn mở ra muôn vàn giấc mơ ngọt ngào, em thường lặng im mỗi khi được nghe kể, nhưng từng câu chữ của hắn thì không bao giờ bỏ sót, bởi có một gia đình của em trong đó. Dường như chỉ mỗi hắn đủ hiệu lực để khiến em ngoan ngoãn, đi đâu hắn cũng cho bám theo, rồi thức đến tận khuya để trả lời tường tận những thắc mắc mà nếu người ngoài nghe sẽ nghĩ em chỉ mới năm sáu tuổi. Hắn là một dòng nước lũ cuốn em lao đao, rồi lại xuất hiện như một khúc gỗ cho phép bám víu. Thời gian ở bên lúc này quả thực là hạnh phúc tốt cùng, nhưng hắn cũng nhận ra tình cảm của Ken sâu đậm tới cỡ nào. Ken đứng ngồi không yên mỗi khi em nũng nịu hắn, rồi áp mặt vào thân hình cường tráng của mình. Có lúc lại thấy anh ta nhìn mình bằng ánh mắt đối đầu, có phần bất lực, cũng đúng thôi, giờ cầu nối giữa em và thế giới bên ngoài chỉ là hắn.

z

Chẳng biết có phải nhường nhịn không nhưng Ken chấp nhận như thế, đã quá mệt mỏi với người trong cuộc, hắn không buông xuôi, mà đang chờ đợi. Hiểu em giận mình muôn vàn lần, hiểu em vẫn còn mong muốn được làm Moon nhiều lắm, và em cũng vẫn khát khao được sống với mẹ Renny và bố Trac,... hiểu rằng mọi tội lỗi đều bắt nguồn từ mình, Ken khổ sở với những suy nghĩ dằn vặt. Không đêm nào hắn ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thôi là hình ảnh em cứ dạt dào xâm chiếm khôn nguôi. Thậm chí đã cố uống rất nhiều thuốc ngủ mà những cơn u mê vẫn thăm gọi tên em, hắn yêu quá nhiều và cũng đau khổ tương xứng, tại sao em lại đẩy hắn tới mức này, cũng như bóp nghẹt trái tim đã được bảo vệ an toàn. Vì sao em lại tồn tại trong tâm trí hắn như một lẽ thường tình và bất biến? Liệu trong em, hắn còn một nơi để đứng?

Đèn đỏ bật sáng, sau những nỗ lực của Arrow, cuối cùng thì em chấp thuận phẫu thuật. Hắn hứa sẽ giúp em thực hiện nguyện ước về một đứa con thành đạt của gia đình, vậy nên cần phải có sức khỏe để sống.

Ken chẳng biết làm gì hơn khi trả một khoản tiền khổng lồ cho đám y bác sĩ, hắn nằng nặc không cho Arrow làm việc này, bởi lẽ ngoài ra hắn chẳng còn biết giúp em bằng cách nào. Nếu người hiến tủy mà là hắn, sẵn sàng cho em lấy hết một nửa của mình, chỉ cần cả hai cùng tồn tại.

Arrow đã dặn Ken không được gây áp lực cho các giáo sư y sĩ, vậy mà hắn đâu có làm theo. Việc ghép tủy đối với các chuyên gia không khó, chỉ cần tập trung trong khoảng từ bốn đến năm tiếng dưới sự giám sát nghiêm ngặt của các trang thiết bị hiện đại, đáng lẽ không cần nói Ken cũng khác biết ca phẫu thuật dễ dàng nhưng hắn tỏ ra quá dỗi lo lắng và dùng những lời lẽ hăm dọa đến nhân thân của tất tần tật nhân viên y tế, nên họ chịu sự chi phối phần lớn sức ép nặng nề này. Mỗi tín hiệu của bệnh nhân đều phải theo dõi sát sao, ngộ nhỡ ca phẫu thuật kết thúc mà người bệnh không gắng sức mà qua khỏi thì cũng chết hết.

Trường khoa gây mê của Đại Học Hoa Kỳ được đài thọ qua đây chỉ để tiêm một liều thuốc cho em, ông ta cẩn thận đến mức dò kĩ lưỡng huyết mạch tránh cho em không bị đau và thuốc vừa đủ lượng. Đèn bật sáng cũng là lúc em chìm dần vào giấc ngủ, coi như rơi vào trạng thái lâm sàng. Chỉ có ý thức được sự sống, may ra cơ thể này sẽ làm lại một cuộc đời mới, nhất định phải hạnh phúc.

F. đề nghị Ken vào phòng chờ riêng, không thể để Sếp cứ đi đi lại lại giữa hành lang phòng mổ gây rối trật tự. Hắn khi có một y sĩ bước ra Sếp sẽ lao tới và hỏi dồn dập đến nỗi người ta không kịp thở và sợ hết vía, vậy nên cả Sếp Arrow và tên đồng cấp Wine kia, F. cũng ngoan cố không cho tiếp cận gần phòng bệnh. Thôi thì để mỗi người một phòng theo dõi qua hệ thống camera.

Chỉ mới nửa tiếng mà ngực áo Ken đã ướt đầm, cứ như đang trực tiếp cầm dao mổ. Mồ hôi đầm đìa và đua nhau ứa ra, đầu óc không thể minh mẫn nghĩ về thứ gì khác ngoài việc cầu nguyện. Một kẻ hiểm ác, một con quỷ trong lột người cũng có lúc lại tin tưởng vào Thượng đế, hẳn quỳ xuống và lẩm nhẩm biết bao lời, mong em được may mắn, rằng cơ thể sẽ chấp nhận lượng tủy kia.

Tiếp đó, Mes được mời vào phòng bên, anh rất vui khi ngày này đến, em có biết không, việc trao tủy cho em tức là một phần cơ thể của anh tồn tại trong em, vì thế anh sẽ có quyền chăm sóc mặc dù em chẳng có gì trong anh. Như vậy dù muốn hay không thì vẫn phải coi anh là người thân tuyệt đối.

- Anh à! - Perry mang tới một vài món ăn cho Mes, cô muốn ở bên.

- Xin lỗi mời quý bà ra ngoài để chúng tôi thực hiện chuyên môn! - Vị giáo sư già lên tiếng. Ông đang đeo găng tay.

- Đúng đây em, ra ngoài để anh làm việc nào! Khoảng hai, ba tiếng là anh hoạt động bình thường...

- Em đã trực tiếp làm những món ăn này - Perry giơ cặp lồng lên, cắt lời.

- Cảm ơn em nhiều lắm, nhưng anh phải dùng thực phẩm chức năng kê đơn trong mấy ngày đầu... thôi nào, để anh còn ngủ chứ! - Mes không muốn người yêu nhìn thấy lượng tủy của mình bị chọc lấy ra, hẳn cô thương anh nhiều.

- Không! - Perry cương quyết, cô đứng lì ra một chỗ, cảm không ai thuyết phục. Cô ghét lời cảm ơn khách sáo của Mes, tại sao đã yêu nhau bao năm mà anh vẫn giữ khoảng cách tới thế.

- Thôi, các vị cứ làm đi! Cô ấy sẽ không làm phiền đâu! - Mes hiểu một khi đã quyết thì người phụ nữ cứng đầu như Perry dẫu có uốn lười cũng không thể thay đổi.

- Các người mà làm anh ta đau thì biết tay ta đấy! - Đang bắt đầu tập trung, ê kíp lại phải khựng lại. Đoàn phụ trách bên người nhận bị đe dọa và giờ tới lượt bên này, quả là khó hiểu cho ba anh em Sếp. Mes định trả lời để cho Perry yên tâm, nhưng anh lại thôi, thuốc gây tê đang tiêm vào hông trái.

Anh nằm sấp và ngủ lì bì, các bác sĩ tiến hành việc hút dịch não. Ống tiêm ban đầu ở trạng thái chân không, từ từ nâng pittong lên và dịch nước màu trắng chảy vào, ít một. Mọi thao tác thực sự phải nhanh, làm lạnh dịch tủy để nó hóa đá và mang vào phòng bên. Vì cơ thể người bệnh không tốt nên thời gian bảo quản càng ngắn càng tránh được những hệ lụy miễn dịch sau này.

- Dịch tủy! Nhanh lên nào!!! - Cô phó khoa thúc giục, ngay sau thì có một bác sĩ đem tới.

- Đây rồi! Kiểm tra lần cuối rồi cho xuất!

- Không kịp đâu! Điện não đồ đang hạ - Một bác sĩ khác nói nhanh.

- Nhưng... - Người khác lo sợ trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

- Không nhưng nhị gì cả, khớp mã số X203 trên lọ rồi! - Chiếc lọ chứa dịch vừa lúc lấy từ Mes có một kí hiệu riêng đặc biệt, sang phòng của em thì người ta chỉ nhìn mã số thích hợp là chuẩn xác. Ai ngờ đâu, Perry đã nhanh mắt nhìn thấy mã số và gửi qua mail cho Ruby, trà trộn một lọ tủy của nhóm người khác. Khi đem qua phòng em, một nội gián đã thực hiện hành vi “chôm” trong tích tắc để người bác sĩ vận chuyển không nhận ra.

Vậy là một sự nhầm lẫn sắp đặt trước, các bác sĩ không có nhiều thời gian để kiểm nghiệm, lọ tủy vô tình được đưa vào ống tiêm và tiến hành truyền cho em.

- CÁC NGƯỜI MÀ TIÊM KHÔNG CẨN THẬN THÌ GIA ĐÌNH SẼ BỊ CHÔN SỐNG HẾT! - tranh thủ lúc F. không để ý, Ken lôi máy bộ đàm trong túi ngực có kết nối với phòng bệnh. Hẳn dặn dò trước một thao tác được coi là sống còn đối với bệnh nhân, nếu em ra đi, hẳn còn thấy đời giá trị được sao? Câu hét của hấn ghê gớm với trọng lực cực lớn, khiến toàn thể các bác sĩ giật bắn người dẫu họ có dày dặn kinh nghiệm. Chỉ riêng hai người bệnh vẫn lì bì trong giấc ngủ.

- Keng! - Lọ dịch tủy rơi xuống sàn.

Ken và Arrow đứng tim nhìn thứ quan trọng nhất lúc này nằm dưới nền đất. Ken không kiềm chế được, hấn đánh vào bụng mình một cái đau đốn.

- Nguy rồi! Lọ dịch đã ô nhiễm! - Các bác sĩ căng mào, lọ chưa vỡ, nhưng xác suất không dùng được là rất cao, bởi lẽ nếu cho vào cơ thể người kia sẽ gây ra không ít phản ứng phụ.

- Tủy thay thế!!!

- Không kịp nữa rồi, thời gian gây mê không cho phép! - Ngoài Mes, còn có thêm một người da màu nữa phù hợp với em mà tổ chức đã chuẩn bị, trong trường hợp khẩn cấp thì người này sẽ được thay thế, nhưng tế bào của Mes tương thích hơn. Nếu giờ cho người đó lên giường mổ sợ không kịp vì phải làm lại công tác sát khuẩn sau khi vệ sinh cơ thể do yêu cầu khử trùng vô cùng quan trọng. Hơn nữa người dự bị đột nhiên xuất huyết não.

- Tủy của bệnh nhân đã hút hết ra rồi! - Nguy hiểm quá, nếu chưa hút tủy của bệnh nhân còn có cơ hội tạm hoãn ca phẫu thuật, nhưng đảng này tế bào ung thư đã được thải ra ngoài.

Kế thuộc hạ của Ruby vừa kết thúc việc thủ tiêu lọ tủy thật để phòng trường hợp Sếp phát hiện. Dưới nhiệt độ 2000°C, cấu trúc ADN bị phá hủy nên không thể kiểm nghiệm được, mọi bằng chứng kết tội an toàn trong trường hợp vô.

- LẤY THÊM TỦY CỦA MES ĐI! - Lần này là Wine, hấn đập cửa mà lao vào phòng Ken dành lấy máy bộ đàm. Trong bộ quần áo xộc xệch, hấn vội vàng lôi tờ giấy viết tay của Mes ra - XEM ĐÂY, TỜ GIẤY NÀY CHỨNG MINH NGƯỜI HIẾN TỦY CHO PHÉP BÁC SĨ LẤY ĐI CƠ QUAN TRONG CƠ THỂ PHỤC VỤ CHO VIỆC CỨU BỆNH NHÂN! - Có giấy xác minh thì việc giám hộ các hành động tổn hại tới sức khỏe Mes được đảm bảo, người nhà không thể kiện cáo bệnh nhân được tủy. Tới qua Mes viết vội vài chữ nhờ Wine giữ.

- KHÔNG ĐƯỢC! ĐÃ LẤY RỒI MÀ, SAO CÓ THỂ LẤY HẾT ĐƯỢC! - Perry hét lên, cô không cho phép.

- TÔI QUYẾT ĐỊNH THAY ANH TRAI! - Wine khẳng định, Mes tạm thời trao cho hấn quyền này, còn Perry trên pháp lí chẳng là gì.

- CẬU ĐIÊN À! LẤY NỮA THÌ ANH CẬU KHÔNG CHỊU NỔI ĐÂU! - Perry mất bình tĩnh. Cô bắt đầu ân hận vì những việc mình làm.

- TỦY CÓ THỂ SINH RA BÙ ĐÁP LẠI LƯỢNG ĐÃ MẤT ĐỐI VỚI MES! - Wine tiếp tục đấu tranh, không có nhiều thời gian để đôi co - Nếu bệnh nhân mà chết, anh tôi sẽ...

- Tiến hành tiếp! - F. ra lệnh. Nhìn đồng nghiệp đang mơ màng giấc ngủ và hai Sếp dù rất thương yêu người con gái kia cũng không thể quyết định, F. đứng ra dàn xếp. Đối với Ken, Mes quá trung thành, không thể ủng hộ Wine, nếu chẳng may không thành, sự sống còn đe dọa tới cả cậu thanh niên đó. Khó nghĩ quá, hấn tiếp tục hành hạ bản thân, chỉ tại sự nóng nảy.

- Rõ! Chúng tôi sẽ lấy ít hơn lần một để đảm bảo an toàn cho ngài đây, Quý bà hãy yên tâm. Tuy có ảnh hưởng sức khỏe nhưng khả năng hồi phục là khả quan.- Dừng ca phẫu thuật tại đây thì các chuyên gia phải chết, đâm lao rồi phải theo lao, họ bắt tay vào công việc và cử người tiêm thuốc mê chế ngự Perry. Ken hay những người khác lặng im, họ muốn sự việc tiếp diễn,...

z

Một tháng sau, trời đã bắt đầu vào đông, tới ngày MOON tròn 18, đồng nghĩa sắp tới ngày giỗ của Trac và Renny. Những làn gió se lạnh tăng cường cuốn bay lá bụi xa mãi, chẳng còn thấy nắng trên con đường. Một màu xám ảm đạm trên nền trời, lòng người trào lên nỗi nhớ nhà da diết, hay chỉ muốn tìm về tổ ấm sau một ngày làm việc, cảm xúc dâng lên nỗi buồn ngây ngất khó tả. Arrow đẩy chiếc xe lăn một vòng quanh khuôn viên rộng lớn, thoáng chốc lại dừng lại để Chris được nghỉ.

- Em sắp đi lại được rồi đấy! - Hấn cười và động viên. Sau những ngày chật vật với hóa chất, cơ thể em đang dần tiếp nhận tủy từ Mes, hiện giờ cần hạn chế ra ngoài và luôn có máy móc hỗ trợ đem theo nhưng sắc hồng đã chuyển biến trên khuôn mặt non nớt.

- Dạ! - Em tỏ ra linh hoạt hơn, cười với hấn.

- Có người muốn gặp em! - Arrow không hiểu mình nghĩ gì nữa, tình yêu của hắn đi về đâu đây, chưa một lần thổ lộ, cũng chưa từng nở hoa, thế mà đã cao thượng quá rồi.

- ... - em không nói gì, vì biết hắn đang nói tới ai.

- À, người đó muốn gặp Moon - Hắn muốn tránh quá khứ đau khổ của Chris. Em tham lam quá, vừa muốn làm Moon lại vừa muốn là chính mình, và mọi người đều đón nhận em như hai nửa cuộc đời.

- Nhưng... Chris không muốn gặp! - Em không được khóc nhưng nước mắt đã chờ chực trong sâu thẳm. Ước gì người đó chỉ dừng lại những tội ác như Arrow... Tại sao sau bao nhiêu đòn đau thể xác, những lần xạ trị ngất lên ngất xuống, những viên kháng sinh ảnh hưởng không ít đến trí nhớ, rồi cả hệ thống thần kinh có khi bị tê liệt do việc kiểm tra sức khỏe của nhân viên y tế mà những hận thù ấy vẫn không nguôi ngoai? Nếu như em là cảnh sát viên và người đó là kẻ phạm tội thì tình yêu vẫn còn nơi dừng chân, hay như hắn vẫn là một ông trùm còn em là một con người bình thường, tình yêu sẽ vượt qua rào cản, nhưng mãi mãi hắn là một tên tử tù không thể tha thứ.

Em hận nhiều hơn hay là yêu? Có thật chỉ mỗi hận thù đè bẹp nỗi đau tinh thần, hay còn tồn tại một giá trị vô hình nào nữa hả em? Mắt buồn rười rượi, mái tóc dài ngày nào đã cắt ngắn thành đầu nấm. Ngày ấy có một người vẫn hay vuốt làn tóc mây, rồi tỏ vẻ tóc em không có hương thơm mà vẫn cứ ôm vào lòng âu yếm, cũng người ấy nắn cho cách đánh máy bằng mười ngón tay, cốc đầu mỗi khi không làm theo, rồi lại kéo em ra khỏi những giấc mơ kinh hoàng. Người ấy vì em mà thích ăn trứng, muốn em chọn áo à giả bộ mắng mỏ, muốn em làm việc nhà để dựng xây tổ ấm. Người ấy đã nói muốn em là mẹ của những đứa trẻ mà người ấy là bố, rồi hứa hẹn sẽ cho em chăm sóc chúng theo ý mình, để gửi cuộc đời mình vào một định mệnh khác mà em được quyền định đoạt.

Arrow nhường cho Wine đẩy chiếc xe lăn, rồi hắn đi mất. Em biết phía đằng xa kia có một người mong mỏi được gặp biết nhường nào, và mỗi khi nghe nhắc đến Chris, Arrow đều gọi Wine đến để thay thế cho người khách ấy. Giả vờ người khách muốn gặp là anh trai Moon đây.

Ngồi bên Wine, em giơ đôi bàn tay gân guốc lên chạm vào từng nét mặt, em thích thú nhìn hắn, đây là người đã truyền tình thương mến mà em mong muốn. Wine là người thay thế? Hắn thay thế Mes để làm anh trai, rồi lại thay thế người đó đến tìm em... Giá mà khi ấy em cứ mãi giả tưởng chỉ có một người anh này thôi, chắc đã chẳng biết hận con người kia.

Arrow bước tới cuối dãy hành lang, hắn chậm lại khi qua cái cột trụ lớn, nhìn vào đó rồi lại bước đi, đôi mắt đượm buồn. Hắn không biết tại sao anh ta lại tiêu tụy đến thế, lớp vỏ bọc bên ngoài không thể che giấu tâm hồn héo khô. Mỗi lần ẩn dưới bức tường để dõi theo em, hắn anh ta luôn cố tỏ ra hoàn mĩ nhất, mái tóc đen cố gắng chải gọn, cẩn thận cạo sạch từng vùng râu quai nón, chiếc áo sơ mi cài lịch sự tất cả các cúc, thậm chí anh ta còn không dùng sản phẩm nước hoa quen thuộc vì sợ em dị ứng,... cốt chỉ để ánh mắt vô tình kia chạm tới. Bao nhiêu lần hỏi em có người muốn gặp, hắn nhìn thấy trong mắt anh ta ánh lên những tia hy vọng lấp lánh, một màu đen tỏa sáng chứ không tối sầm lại như khi Wine xuất hiện thay cho. Chính xác lúc này đôi mắt ấy tựa hồ như lỗ đen, ánh sáng không thể lọt qua, cũng chẳng còn khái niệm không gian, thời gian nữa.

Anh ta ngượng ngùng nhìn hắn rồi đi vào bóng tối, biết anh ta “thèm thuồng” cảm giác được như hắn biết bao, thèm được là bàn tay hắn dù chỉ một lần để được vuốt lên mái tóc em, hay dạo bước bên em trong

buổi chiều tà... dường như chỉ cần được bên em một giây phút ngắn ngủi thôi, Ken sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ. Không phải thương hại, nhưng Arrow rất muốn giúp, hẳn thừa hiểu tâm trạng của em, em cũng muốn được ngắm nhìn Ken lắm chứ, đôi mắt kia cũng đang kiếm tìm ánh mắt đen của Ken, chẳng qua, nếu đặt mình vào em hẳn cũng sẽ từ chối như thế này thôi.

Vì sao hẳn yêu em mà lại muốn giúp người khác có được người mình yêu?

Câu hỏi này cũng khó giải đáp như tại sao Mes dù yếu đi nhiều bởi hai lần lấy tủy vẫn vui mừng trước sự bình phục của em và còn sẵn sàng cho nhiều hơn thế nữa.

Tình yêu của hẳn, Ken và Mes dành cho em là khác nhau. Không thể so sánh giữa mình và Ken ai yêu em nhiều hơn đâu, nhưng hẳn có thể khẳng định là câu trả lời không bao giờ kém. Mes yêu em như một người em gái, có lẽ là thương nhiều hơn, còn Ken, tình yêu của anh ta là phải sở hữu, phải nắm bắt và giữ mãi bên mình. Đối với Arrow, yêu không phải sợ xiềng xích ràng buộc, yêu là sự giải thoát cho cuộc sống bồng bong rối loạn. Hẳn tìm đến tình yêu để làm dịu đi những sóng gió ở cái máy con robo cao cấp hạng hai này, yêu và không cần nhận lại, Arrow chợt nghĩ ra...

... thì ra... Mes tìm tới em để rửa trôi những vắn đục của một con ác quỷ, nhờ em khử trùng bàn tay máu...

... thì ra... hẳn cũng còn một chút lương tâm... thì ra tất cả những con quỷ ở đây đều có trái tim... và đã thể hiện những nỗ lực của mình nơi em - sứ giả của Thượng đế.

Đã có quá nhiều tội lỗi, nên những người đàn ông này mới tìm đến một số phận cơ cực cầu mong được vơi bớt dã tâm.

Z

Ruby vẫn không từ bỏ, cô ta lại năn nỉ Perry. Nghe theo cô ả, kế hoạch lần trước tại Sếp đe dọa đột ngột làm đội ngũ y bác sĩ giết mình, hoàn toàn ngoài ý muốn. Perry đau xót trước sự hy sinh của Mes, giờ đây anh đâu còn thể hiện tài bắn súng cự li xa được nữa, hơn nữa tháng tới tiếp tục lại phải làm phẫu thuật cho người kia để cân bằng lượng tủy mà anh đã cho. Kể mà lần ấy không có chuyện gì chắc Chris đã nhanh chóng phục hồi và Mes cũng không đến nỗi lo lắng thêm.

-Chị chưa hiểu ra vấn đề sao? - Ruby cao giọng - Nếu như Mes giải thích với chị chỉ coi con nhỏ đó như người em thì việc gì phải giấu giếm việc nhượng cho Wine quyền quyết định thể xác mình, anh ta chẳng coi chị là gì cả. Chị nhìn xem, giờ anh ta mỗi khi thức dậy, mở mồm ra đều hỏi han con nhỏ đó thế nào, nó có khó chịu ở chỗ nào không, hay mệt mỏi ra sao, có bao giờ hỏi chị lấy một câu quan tâm dù đã dành ra cả đêm chăm sóc? - Ruby để ý từng nét giận dữ trong đôi mắt Perry rồi tăng thêm mức độ - Tôi đã từng làm việc với Mes, một con người đầy tham vọng và sẵn sàng lươn lẹo để thắng tiến, không đời nào lại hy sinh vô mục đích vì con nhỏ đó.

-Cô đang nghĩ gì chứ? - Perry nóng lòng muốn Ruby phải phân tích kĩ càng hơn, Sếp luôn chọn người cầu tiến và bất chấp mọi thủ đoạn để thu được kết quả có lợi cho DEVILS chứng tỏ Mes phải là mẫu người đứng y như Ruby nói. Anh cứu cô gái đó để được lợi ích gì?

-Vì anh ta yêu nó! - Ruby bặm môi - Chị hiểu chứ, chỉ có tình yêu mới làm con người ta hy sinh nhiều như thế, thử hỏi xem ngoài những món đồ hàng hiệu ra, anh ta còn cho chị thứ gì khác không?

-Không tin! Tôi sẽ đi hỏi - Perry nóng mặt, có cảm giác như dưới chân là một đồng lửa ngun ngút khó chịu không tả. Cô không muốn tưởng tượng thêm gì nữa.

-Người sáng suốt như chị cũng có lúc hồ đồ quá! Chị nghĩ đến hỏi trực tiếp thì anh ta sẽ nói ra ư? - Ruby chen ngang - Có đời nào ăn vụng quên chùi mép, làm điều xấu xa lại khai nhận ra không. Việc anh ta yêu con nhỏ đó không xấu, nhưng việc lừa dối một phụ nữ đầy tự trọng có chấp nhận được không? Không đời nào chị nhận được câu trả lời thỏa đáng.

-Nhưng... tôi biết phải làm sao bây giờ? - Perry run run, cô muốn có một điểm tựa, nhưng Ruby không phải bức đệm tốt.

-Còn sao nữa! Chị mất người ta rồi! - Ruby thẳng thừng - Chị có núm kéo thế nào chẳng nữa cũng chẳng còn gì đâu!

-Cô... tôi không muốn thế! - Nào ngờ thật dễ đối với cô ả để khiến Perry phải khóc.

-Ở đây ai cũng biết anh ta yêu chị chỉ để lợi dụng, để giành giật con nhỏ đó với Sếp! - Nhịp tim của Ruby cũng không ngừng mãnh liệt, ả cũng mang một tâm trạng ghen tuông cực điểm - “KHÔNG ĐƯỢC THỂ ĐÁP ĐÓ”, câu nói này luôn là phương châm của tôi! - Đôi mắt phái nữ găm lên một màu uất hận và những quỷ kế khó lường.

-... nhưng anh ấy đâu còn yêu tôi! - Perry ngờ nghệch chấp nhận sự sắp xếp trong câu phán xét của kẻ chủ mưu.

-Nếu con nhỏ đó biến mất khỏi thế gian này, nếu nó không tồn tại... tôi sẽ mang Mes đến với chị như chưa có chuyện gì xảy ra!

z

Yun, Luci và những người bạn đang cố gắng tập luyện, họ sắp sửa làm một đợt tấn công DEVILS. Mọi nỗ lực trong bao nhiêu năm qua nay sẽ đổ dồn vào trận vây bắt quyết liệt này, đi và không trở về, dấu biết là thế những họ vẫn sẵn sàng lao mình vào bóng tối. Cần phải có một ngọn nến đủ sáng để thắp lên giữa trời đông mịt mù.

Cơ quan đầu não của DEVILS đang có dấu hiệu mâu thuẫn. Arrow vẫn điều chỉnh được hoạt động trong phạm vi khu vực mình quản lý, khối lượng công việc ở DEVILS.5 hiện đang quá tải. Ken hầu như không thể tập trung, trước kia thường giải quyết số lượng lớn vấn đề trong một khoảng thời gian nhất định, vậy mà một công việc vừa tầm hần lại đang phải chia nhỏ lúc này. Arrow không thể đảm nhận hết được, thái độ quá thờ ơ của Perry và Ken gây không ít khó khăn. Nếu còn hỗ trợ cùng Mes vẫn triển khai được, nay khi làm việc với F. không thể ăn nhập hoàn toàn. Tập đoàn hoạt động phồn thịnh, nhưng liệu để lộ ra sơ hở của

bộ máy cấp cao thì rất nguy hiểm. Tuy vậy nhưng qua hơn trăm năm thành lập, DEVILS luôn trú trọng xây dựng hệ thống an ninh, cơ sở máy móc an toàn tức trực, hệ điều hành bảo mật của Ken và Arrow ở mức tuyệt đối.

Công việc của Sếp lớn dưới sự tiếp nhận của những nhân viên trung thành tiến triển, họ phải làm gấp đôi ngày thường và Ken chỉ đủ sức để đồng thuận hay hủy bỏ bản kế hoạch do hội đồng đề ra. Với hắn những ngày này chẳng khác địa ngục, làm việc vô mục đích, lệ thuộc vào những kỉ niệm đã qua để sống, mừng tượng có một người con gái vẫn đang chờ đợi ở nhà. Đôi lần mặc kệ những tội lỗi, muốn lao đến bên em và ôm thật chặt cho thỏa những mong ước từ tận đáy lòng nhưng không, mỗi khi đôi chân đi trên con đường quen thuộc, hắn lại không thể bước tiếp. Khuôn mặt em làm hắn sợ hãi, hình bóng em làm hắn u mê. Tại sao em yêu anh trai như thế, Mes cũng yêu người em mình mãnh liệt, mà hắn lại có thể táng tận lương tâm sát hại chính máu mủ của mình. Ôi, hối hận thì được gì đây khi đã mất đi một người em. Nếu nó còn sống, hắn đã có thể bắt chước Mes chăm sóc cho em mình, nó cũng sẽ đáp lại tình cảm như em, nó sẽ cười, nói, nhảy lên tấm lưng này để hắn chiều chuộng. Và sẽ chẳng có lỗi với đôi vợ chồng trẻ kia...

z

Em ái ngại nhìn Mes, anh cười rõ tươi, để lộ cái lúm đồng tiền duyên dáng.

-Chào anh...ạ! - Câu nói ậm ờ đầy cảm tạ. Mọi người đều đã giấu em việc lấy tủy quá liều lượng, nhưng Perry nói thẳng ra luôn. Điều này làm em áy náy mãi, nếu là ruột thịt của anh thì không sao, nhưng đằng này khó nghĩ quá.

-Ồ kìa! Nhìn thấy anh mà mặt mày ủ rũ như thế coi được à? - Mes cố tỏ ra chưa hề có sự chia cắt tình anh em, anh thể hiện mình là một người trưởng thành, không chấp vặt những giận dỗi của cô em bé bỏng.

-Em ấy cứ bắt em phải đi nhanh để đến gặp anh đấy! - Wine thêm vào, đây thực sự gọi là gia đình.

-Không phải! - Mặt em phúng phịu.

-Thật thế à? Vậy thì không tiếp khách nữa! - Mes giả vờ mệt rồi lại nằm xuống, nhìn anh trong bộ đồ bệnh nhân ốm yếu mà tội tội. Có lẽ ông trời đã nghe lời thỉnh cầu của em mà ban một thiên thần kiêu ác quỷ đến bên.

-Cảm... ơn anh! - Em nói lí nhí, mắt không thể hướng lên, môi mím chặt và ngừng thở.

-Ôn huệ gì hử! - Mes nhào ra khỏi giường và ngồi xuống bên em, anh vội vàng đưa tay lau những giọt nước mắt ồ ạt từ khóe mi. Mắt em lại đỏ ngầu, những dây thần kinh hiện rõ màu đỏ trong lòng tử, anh đang dỗ dành người em mình, bàn tay lạnh lạnh áp lên má em mà sao ấm tới thế, ngỡ như họ là hai giọt nước chảy cùng nguồn. Và em vươn người ôm chầm lấy cổ anh, dây truyền nước bị kéo theo cũng không làm dừng cảm xúc mãnh liệt này lại. Em gào lên rằng mình rất muốn được anh chăm sóc, rất muốn nhận tình thương từ anh...

Ở bên ngoài, Perry đã nhìn thấy hết, cô giận dữ khi Mes để em ôm như thế và lại còn đỡ lấy, vỗ về. Perry chưa từng nhận được ánh mắt dịu hiền đó, ánh mắt anh sao dễ thở và giàu tình thương đến thế...

Có một điều, chẳng bao giờ cô biết, anh thương hại Chris. Có nhiều thứ đã được đẩy đến kịch điểm.

z

Ngày hôm nay Chris đã có thể tự đi trên đôi chân mình, em không muốn mãi phải bó buộc ở chiếc xe lăn cần người đẩy đi giúp. Các bác sĩ đồng thuận cho em di chuyển quãng ngắn để vận động, kích thích tuần hoàn, thú đẩy quá trình trao đổi oxi trong tế bào, tới đây họ sẽ thực hiện thêm một ca mổ cuối cùng, tuy nhiên việc kiểm thêm tế bào sống từ Mes quả thật hơi khó, anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Cứ để em hoạt động bình thường, tư tưởng được thoải mái thì cơ chế tự hồi sẽ càng tiến triển.

Bao nhiêu khó khăn gian nan qua, đến giờ em phải tập đi lại ở cái tuổi trưởng thành. Mes ở bên cho em vịn vai và cổ vũ. Hồi nhỏ ấy, khi còn bé tí, em đã học bò, học đi bằng cách nào nhỉ, hình như chẳng có ai dạy cả, nắm đầu ngón tay tự mò mẫm nhìn những đứa trẻ khác đã biết chạy. Khi này, người ta đã vồn vã, nhắm mắt cũng vẫn chạy được thì có người cho em biết cảm giác của một đứa trẻ.

- Đừng bao giờ để em lại một mình anh nhé! - Em không ngừng nghỉ, hăm hở một sức sống.

- Anh hứa! - Mes khẳng khái, những giọt mồ hôi của hai người quện vào nhau, nóng hổi, đôi mắt em long lanh ý thức quyen sống. Tuy nhiên em buồn lắm vì còn dang dở phía đằng xa, một người vẫn đứng đợi để thực hiện một lời hứa: Bảo vệ em suốt đời.

- Anh à! - Em hốt hoảng khi thấy Mes đứng im một lúc! - Anh sao vậy? - Từ “Anh” đã bấy nhiêu lâu muốn thoát ra từ tận sâu trong trái tim, em bây giờ có thể gọi lên thành tiếng thỏa thích.

-Không! Anh hơi mệt thôi em! - Mes thấy buốt sống lưng, những cơn co thắt nóng lên từng hồi. Có vẻ như bác sĩ cho rằng anh thể trạng tốt nên việc phục hồi nhanh chóng và cho liều lượng hơi nặng. Không muốn làm em lo lắng, anh lại gượng cười vui vẻ. Anh có dự cảm không tốt cho em, chẳng biết tại sao, dù biết Sếp mình luôn dõi theo từng bước đi, cảm giác đã quá an toàn rồi mà tưởng sẽ không giữ được em mình nữa, một nỗi sợ về lời hứa không thể thực hiện hiện hữu trong anh lúc này.

-Chiều nay anh lại đến? - Em không muốn ở một mình và cũng không muốn hình bóng người kia cứ xâm chiếm, Mes là liều thuốc duy nhất.

-À, ừ... à mà... không được rồi! Chiều nay Perry muốn... - Tự nhiên anh lại muốn làm tất cả mọi việc trong ngày hôm nay.

-Dạ, em hiểu! Hi! - Anh thật may mắn khi có một tình yêu như thế, không biết có phải đang ghen tị hay không, nhưng em cần một tình yêu mà hai người yêu nhau có thể đến được với nhau, còn em và người ấy thì không thể

-Chiều nay Wine sẽ qua chỗ em. - Mes đôi khi muốn quyết định chuyện tình cảm cho em gái, anh hiểu tình cảm của em trai mình dành cho, nó không phải một người đàn ông tốt, nhưng em làm nó thay đổi, cũng có khi lại muốn cậu nhóc hay đi kề bên em gái thật sự của mình đến được với em. Còn Sếp thì sao? Anh không muốn, em phải được sống những tháng ngày bình yên, chứ không phải gồng mình trước hàng tá quỹ kế của đám đàn bà. Thế đấy, chắc anh đang thực hiện nghĩa vụ của người cha.

-Dạ! Anh à, anh phải quan tâm tới chị Perry nhiều vào anh nhé! - Thứ em muốn anh hiểu là cần phải biết trân trọng tình yêu. Em không phải có kinh nghiệm, đơn giản, em đang phải trải qua cảm giác đau đớn khi lìa xa thứ thuộc về mình. Em đã từng không tưởng tượng ra Arrow, Ken có một trái tim, thế mà họ lại có, và Perry chắc là yêu anh nhiều lắm. - Anh có biết em từng lo lắng anh sẽ lập gia đình rồi bỏ rơi em lắm không ?

-Đồ ngốc! Vợ là vợ và em gái là em gái! - Mes cười lớn - Sau này cũng phải gả chồng cho “cái đuôi” này thôi! - Khoảng cách giữa hai anh em càng được rút ngắn.

z

Mes ngồi đối diện với Ken, anh đã nghỉ phép dài ngày.

-Sếp! Cạn ly nào! - Anh lấy chai rượu phía bên Ken, đổ đầy vào cốc nước lọc phía mình sau khi đã uống hết.

-Được thôi! Nhưng... tôi - họ giống như hai người bạn - uống rượu còn cậu uống nước lọc! - Ken giật lại chai rượu.

-Chưa bao giờ tôi được uống riêng với Sếp cả! - Mes đề nghị.

-Rồi sẽ có lần! Còn bây giờ thì sức khỏe cậu không cho phép! - Ken uống thay phần ly rượu của Mes luôn.

-Không! Tôi muốn lần này! - Mes nhìn thẳng, giành lấy ly của Ken - Nghe tôi nào! Tôi nhỉnh hơn Sếp đó! - Mes đang nghĩ ra kế hoạch gì chẳng?

-Hơn thì sao? - Ken chưa bao giờ phải nhường nhịn bề trên, nhưng hấn thoải mái với Mes, và tạm gác cương vị ra một bên.

Anh rót thêm rượu vào ly mà Ken đang cầm, chạm ly mình rồi uống ực, chẳng để Ken phản ứng. Hôm nay tâm trạng anh lạ lắm, chẳng còn coi Sếp là đáng tối cao nữa. Dù biết đang trong trạng thái ăn uống nghiêm ngặt, nhưng anh thử hiếm trái luật.

-Sếp có muốn gả em gái cho tôi không? - Khuôn mặt Mes lại không đùa nữa, thăm dò ý kiến.

-Không! - Ken thẳng thừng, - Perry không thích những người kém khỏe mạnh! - Hấn cũng hù vào theo, rồi lại mơ mộng rằng Mes sẽ đồng ý nếu mình hỏi ngược lại. Nhưng nếu thế, thì biết gọi nhau là gì đây?

-Yêu cầu cao quá! - Anh thừa biết Sếp đang khích lệ mình giữ gìn sức khỏe chứ không phải phũ phàng tới mức chê trách ốm yếu. Chắc chắn rằng việc anh uống rượu sẽ không lộ đến tai Perry, cô ấy mà biết chắc lại giận ngay.

Ken uống cạn ly rượu còn lại rồi không thấy họ nâng ly nữa. Một tiếng sau đó vẫn ngồi trò chuyện như hai người đồng môn, thì ra họ cũng có nhiều điểm tương đồng.

...

Mes trở về với bó hoa trong tay, có lẽ giờ này Perry đã dọn sẵn một bàn tiệc đợi. Từ lúc anh nhập viện cô thay đổi hẳn, dịu dàng và biết nghĩ cho anh nhiều hơn, thay vì cứ nhắc nhắc trong công việc. Mấy lần anh ngủ mê giữa đêm mà bật dậy, đều thấy cô ở bên và nắm chặt tay chăm sóc, rồi khi anh đau mệt, bàn tay thon thả của cô mềm mại xoa dịu... Đối với người đàn ông, họ cần một người phụ nữ biết lo cho gia đình hơn là chăm chăm sự nghiệp, vì thế nên đã có lúc anh cảm thấy chán ngán cô nhưng lại mong muốn thay đổi. Đạo này anh cũng thấy mình vô tâm quá, chắc cô cũng buồn, cần phải tận dụng thời điểm này chỉ cho cô biết hình hài con tim mình.

Mes hồ hởi nhìn bó hoa, đêm nay, anh muốn để tình yêu thăng hoa và bùng cháy. Cửa phòng mở ra, Perry không ở nhà. Mes vẫn nghĩ là cô sẽ tới, anh đợi chờ một nửa vế lên khúc ca, đôi tay nâng niu chiếc nhẫn.

Z

Yun tuyệt đối cẩn trọng, nếu bị phát hiện ra chắc chắn sẽ liên lụy tới em, cậu phải nhớ đó là người mở ra cho cậu cuộc sống mới cùng niềm tin. Cậu đã từng bỏ cuộc khi nghĩ một cục đá không thể đập vỡ cả tòa nhà DEVILS đồ sộ, chẳng lẽ sẽ lật đổ cả một giang sơn khát máu kia với sức người nhỏ bé, nhưng cô gái ấy đã thấp cho cậu nghị lực, chỉ cần có niềm tin sẽ vượt qua được phải không?

Điện thoại của Luci chợt rung lên một tiếng nhỏ, có một tin nhắn với nội dung: “Anh xin lỗi!” từ một số lạ và đầu số mạng cũng không xuất hiện trên thị trường bao giờ. Trước khi lên tiếng nói với hai người đi cùng, cô nhắn lại: “Anh là ai?”. Luci không cho nhiều người biết số của mình vì tránh tin tặc gây rối loạn đường truyền, thật lạ khi có người giấu tên lại nhắn dòng tin gây cho cô sự khó chịu về tình cảm tới thế, như thể anh ta làm tổn thương mình ghê gớm.

“Em đừng nên đặt câu hỏi và tìm kiếm anh! Xin lỗi vì anh không thể làm bất cứ điều gì cho em cả! Sống tốt vào em nhé!” - tin nhắn thứ hai có nội dung dài hơn, càng làm Luci muốn tìm ra chủ nhân số điện thoại.

-Cậu này! Có người nhắn cho tớ một cái tin lạ cực kì! - Luci chia sẻ.

-Ồ, mình cũng có đây này! - Yun và Poise đồng thanh lên tiếng. Hai người cùng nhận được một nội dung: “Cậu là một người anh tốt đối với Luci! Cảm ơn cậu nhiều lắm!”. Ba người họ nhìn nhau, không thể hiểu cho hành động của kẻ đó.

Mấy dòng tin ngắn ngủi nhưng lấy hết yêu thương của Mes, anh trình bày cẩn thận tới cả dấu chấm cuối câu, đối với người em thật sự của mình anh dặt dĩnh khi không thể gọi lên thành tên “Moon” dấu chỉ một lần, giữa anh và Luci có khoảng cách lớn lắm, y như cha mẹ của họ, hai người, hai lối đi đối ngược, giao nhau ở chính giữa anh và em gái. Dù mẹ là một kẻ xấu xa đối với DEVILS, nhưng anh không hận bà và cũng không phản đối việc mong ước đứa con thứ hai phải tách rời DEVILS, vì thế anh mới không thể nhận Luci. Anh cũng giấu biến cha mình việc Chris không phải Moon, không ông sẽ bắt em phải moi tủy đền anh mất. Thật là trớ trêu, nếu một ngày chính tình máu mủ lại phải chĩa súng vào nhau, để viên đạn định đoạt quyền sinh sát, anh không muốn nghĩ tới nữa, và nhường quyền làm anh của mình cho Yun hay những người theo bên Luci, cũng như cố gắng chăm sóc cho Chris để gửi tình thương này tới đứa em tên Moon.

Và anh lại đặt một ngày mới trên đôi tay Chris.

-Em tôi đâu rồi? - Mes lên tiếng hỏi mấy y sĩ, anh cứ tưởng em quanh quẩn trong phòng, nhưng chờ mãi không thấy đâu.

-Dạ, Quý bà Perry đến và rửa bệnh nhân đi, hai người hình như muốn tâm tình, tôi thấy họ cười rất tươi!

-Vậy ư? - Mes đâu có hỏi rõ tâm trạng của em mà người kia trả lời như thế nhỉ, đặc biệt từ hôm qua đến giờ anh mong muốn làm mọi thứ, uống rượu, cầu hôn Perry, đi xe cùng Wine, nhắn tin cho Luci, và cuối cùng là đến đây.

-Vâng! Họ vừa đi cách đây không lâu.

-Sếp có đến không? - Ý Mes là Arrow.

-Sếp có đến nhưng thấy bệnh nhân đi với Perry thì không ra mặt.

-... - Sáng nay, Wine thông báo có cuộc họp khẩn với Sếp nhỏ để phụ trách việc khai thác vùng cần sa phục vụ cho thị trường Hồng Kông, cuộc họp vẫn đang diễn ra thì chẳng cô ta đang nói tới Sếp lớn. Không đúng, chiều qua khi ngồi cùng, anh đã khuyên Sếp nên nghỉ ngơi ở nhà một ngày và Sếp đồng ý. Người như Ken không nuốt lời dù chỉ việc cón con. Hay là cô y sĩ này đã nói theo sự chỉ đạo của một nào đó. Bản tính của người DEVILS luôn nghi ngờ, Mes dù tin tưởng Perry tới cỡ nào cũng có lúc họ bất đồng, anh hỏi vắn vắn thêm cô y tá vài điều, mập mờ suy đoán, dường như em đang bị bắt cóc.

Thứ nhất, em không được phép ra ngoài quá một tiếng, luôn phải mang theo xe lăn, nước truyền. Thứ hai cô ta nói Perry đi cùng, tại sao lại không gọi anh đến, chẳng phải Perry thừa biết anh rất thương em sao.

Z

-Chị ơi! Mình nghỉ một tí được không, em mệt quá! - Nước lã thấm trên khuôn mặt Chris, đôi môi mấp máy vài lời.

-Sắp tới nơi rồi em! - Perry đưa đi lòng vòng, cô lấy cớ chỉ cho em nhà của Mes. Nếu như trước đây nhìn em một nhòai cô hẳn có chút thương mến và sẵn sàng khom đỡ, từ giờ thì không, chẳng may may hỏi han lấy một câu chân thành, cũng không thích đưa vai cho vịn.

-Dạ! - Nghĩ rằng anh trai sẽ ở nhà theo lời của Perry nên Chris vui vẻ đợi chờ.

Nhưng chẳng phải thế, Perry bỏ em ở căn nhà hoang tàn. Sau bức tường đen là một phụ nữ có màu son bóng quỳnh rũ, cô ta đã chuẩn bị nhiều điều thú vị dành đặc biệt cho em.

- Chị bảo em vào trong nhà này ạ? Em sợ lắm! - Chris thỏ thẻ giật nhẹ vạt áo của Perry, ngôi nhà này có sắc màu chàm lạnh lẽo, heo hắt trên bãi cỏ hoang, chẳng lẽ nào Mes lại ở nơi đây. Mới vào tới bậc thềm mà em đã ho hoắng, làn da bắt đầu nổi mẩn, rón rén đi từng bước bởi rơm rạ phủ đầy sàn, những con rết nhỏ bò lồm ngồm khiếp sợ, y như vị chủ nhà đã đi vắng từ rất lâu.

- Vào đi, có người muốn gặp cô đấy! - Perry quay ngoắt, đánh giọng và đứng khoanh tay trước cửa ra duy nhất.

- Sao ạ? - Chris lại đặt lòng tin nhầm chỗ, em giật mình trước thái độ tỉnh bơ của Perry khi cô đẩy vào. Bẩn thì không đáng sợ, những con bò sát kia cũng chẳng khiến em lao đao, cái hãi hùng là lòng người đổi thay. Ai cho em một lí do vì hành động này của người đã từng cho chỗ ở và cứu mạng? Nhưng Chris không thể chống cự, Perry là cấp trên, mặt khác phản ứng dữ dội của cơ thể khiến đầu óc choáng váng.

- Đến đây rồi mà mày vẫn còn tỏ ra yếu mềm à? - Ruby trong bộ đồ da màu đen bó sát và tóc buộc bồng, nàng ta sẵn sàng lâm trận.

- Dạ! - Theo thói quen em lên tiếng, quay người ra.

- Mày bỏ ngay bộ mặt non tơ sói già đội lột cừu non đi! Nhìn tởm lắm! - Cô ta nghĩ sao nói vậy, thừa biết mặt Chris đang tái mét do bệnh tật. - Không biết mày dùng mỹ phẩm ở đâu mà khuôn mặt xanh non thế? Đóng đật thật ấy! - Cô ta tiến lại gần, vẫn đang kiểm chế được hành vi.

- Mày nghĩ mày là ai mà tao nói không trả lời, HẢ???

Trước những lời lẽ như thế thì em biết nói gì được.

- Mes không tới đâu! - Perry thẳng thừng - Đừng có hy vọng sẽ có người tới cứu! - Không di chuyển khỏi chỗ đứng, Perry để cho Ruby tùy ý xử.

-Chị nói vậy là sao? Em không hiểu, chị có chủ định đưa em tới đây ư? -

Chris cũng chẳng nghĩ tới trường hợp có người đến cứu, một phần vì đã quá quen với những việc mình trải qua.

-Mày đừng dùng ánh mắt của một con diêm ở đây! Chúng tao là đàn bà, không ngu xuẩn như bọn đàn ông bị mày mồi chài đâu? - Ruby ghét ánh mắt lúc nào cũng ngẩn lẹ, may là cô ta đang đỡ đeo găng nên chưa manh động.

Đứng trước người phụ nữ kia, em đâu có khóc, nước từ hốc mắt chảy ra theo phản xạ khi bụi bay vào. Em không hiểu ý cô ta.

-Tao cũng nể mày thật đấy, thứ quý giá của người phụ nữ mà cũng đem cho bừa bãi được ! Không hiểu mày ngủ với bao nhiêu thằng rồi mà mới nhuần nhuyễn đủ đốn với cả ngài Arrow! HA HA!!! - Cô ta cười với vẻ mặt mỉa mai, cô ta yêu Ken và chỉ dành riêng cho hắn, thật khó tin khi Ken lại chấp nhận con nhỏ này, theo cách nghĩ của ả, em là kẻ hư hỏng.

-Chị nói gì vậy? Tôi không phải loại người đấy! - Dù kính trọng quyền cao chức tước của Ruby, nhưng em không cho phép cô ta đặt điều.

-Thế không phải mày bán thân để lấy tiền à? Tao nghe nói mày không những ngủ với anh, còn ngủ với cả em nhà Norwood! - Ruby cố tình nhấn mạnh tới họ của Mes, tiếp thêm lửa vào ánh mắt Perry.

-Nói gì? Cô dám ngủ với Mes á? - Perry điên lên, cô không hề kiểm nghiệm thực hư mà lỏng lẻo xấn tay áo tiến vào trong. Tình yêu của cô lúc này sụp đổ.

-Chị... - Em biết có nói lúc này cũng chẳng ai làm chứng nhưng vẫn cần thanh minh - Em với hai anh ấy là anh em mà!

-Chà! Lại còn bịa đặt cơ đấy! Bọn tao có ngu đâu mà không biết mày là con rơi con vãi, mà không chừng lại bắt trước bà mẹ, để con ra rồi bắt người ta chịu trách nhiệm. Nói ày biết nhé! Ken của ta không mù mắt mà theo mày đâu!

-Im đi! Tôi có cha mẹ đáng hoàng, cha tôi là...

-Á à, dám bảo tao im à, ày biết thế nào là im này! - Nói rồi Ruby bịt khẩu trang, ném vào em một vũng nước màu vàng có mùi khai, chứa kí sinh trùng.

Kiên quyết không khụy lụy, dù biết thứ nước trên người mình là gì, Chris không nhìn cô ta, loại người như Ruby không thể giải thích, em muốn cho Perry biết Mes chỉ coi mình không hơn một người em.

-Ruby à, nó sẽ bị chết vì nhiễm trùng đấy! - Không cam, Perry vẫn còn chút tình người.

-Không chết mới là lạ! Dù sao tý nữa cũng thiêu sống nó rồi thì... - Ruby chỉ cho Perry mấy thùng dầu xung quanh.

-Không được! Ta không bao giờ giết người vì đàn ông! - Perry uốn lưỡi, cô cũng cảm hận Chris lắm, nhưng hình dung ra cảnh kẻ yếu bị tra tấn thì không đành.

-Thế chị muốn để nó giết lại mình à? Chị nên nhớ con nhỏ khôn khéo này chuyện gì cũng làm được, giờ ô dù của nó to lắm, có cam đoan anh trai chị sẽ tha cho khi biết chị làm những việc này. Có mà nó bơm vào thì chị chỉ còn nước đứng đường, Mes khi ấy cũng xem chị như một đứa thị dân! - Ruby rần trong từng câu chữ - Tôi đang nghi ngờ bản lĩnh của chị đấy! Tổng phụ trách mảng DEVILS.3 mà gan chỉ có thể thôi sao? Còn nhìn gì nữa, hôm nay chị mang đôi giày 15 phân để làm gì?

-À ờ! - Động đến lòng tự tôn của mình thì bất cứ ai chẳng bị khiêu khích, Perry nhất quyết đi theo đường lối của Ruby, đôi giày nặng trĩu của cô sẽ là vũ khí để tra tấn.

-Mà thôi! Tôi có đem theo một con hắc tinh đây ! Để nó chơi với con nhỏ này thì hay hơn, đỡ bần tay chúng mình. - Ánh mắt thâm độc của Ruby dừng lại bên dây xích, cô mang theo con chó béc giê màu đen xì, chỉ mỗi ánh mắt con chó là có tí ánh sáng trắng hắt vào.

Chris đứng im, lại là chó, tại sao họ luôn coi em không bằng một con vật như thế. Bộ quần áo màu trắng ngọc đã ngả ố vàng, mái tóc đen bết lại, đôi chân không biết còn trụ lại thêm bao lâu được nữa.

-Ngoan nào chó cưng! Hôm nay ta cho chú mày lên tiên nhá!!! - Ruby cười cười với con chó, cô ta lôi ra một ống tiêm và chích vào chi dưới của con vật. Hành động này làm em nhớ tới lần ở bên Yun.

-Chó? - Perry hỏi lại.

-Thú vị lắm đây! Chắc chị chưa từng được xem phim cấp ba giữa người và chó đâu nhỉ?

-!!! - Perry bắt đầu khiếp sợ, cô giật mình.

-Cô có làm sao không đấy? Làm sao có thể...?

-Không tin thì sau khi xem sẽ biết! Con chó đực này lâu lắm không được mang đi phối rồi đấy! Con nhỏ kia, mày nghe đây, tao luôn thắc mắc mày có điểm gì làm Sếp si mê đến thế, chắc là mày có lắm tuyệt chiêu trên giường làm đàn ông khoái chí lắm hả? Để xem mày thực hiện với con chó này thế nào nhá!!! Ha ha!!! - Cô ta được một mẻ cười không dừng lại được, quả là dã man, sau đó thì cũng tháo xích cổ của vật nuôi ra, đợi nó ngấm thuốc.

-Nghe đây Ruby! Chúng ta đừng đi quá giới hạn như thế! Cô chỉ bảo cần phải cảnh cáo con bé thôi mà!

-Nhưng con chó của tôi nó không chịu được chị à! Biết làm sao đây khi mà giống chó bị kích thích trước thứ mùi amoniac mới chết chứ! Giờ có thả nó thì tôi không chắc con chó này để cho nó yên đâu. Mà này chị, loại đi điểm như con kia, chắc nó thèm làm chuyện ấy lắm rồi, chẳng phải hai tháng nay nó làm phẫu thuật không được làm tình rồi còn gì? - Suy nghĩ của Ruby trở nên thật thấp hèn, thậm chí thật đáng khinh bỉ. Chẳng ai có thể ngờ những câu nói thiếu văn hóa lại xuất phát từ một phụ nữ sang trọng - Thôi nào chị! Nếu biết nó bị con chó này làm nhục, liệu còn thằng ngu nào dám đến với nó nữa không? - Ruby gạt Perry đứng ra ngoài góc cửa, cẩn thận với con chó khi đã lên cơn.

-Gừ gừ gừ...! - Con chó bắt đầu rên rỉ, người nó đang nóng dần lên.

-Tránh xa ra! - Em bắt đầu cùng quẫn, ngã xuống rồi tìm mọi cách thu chân ẩn về phía góc tường. Cảm giác sợ hãi này đã từng trải qua?

Ngày hôm ấy cũng trong một căn phòng nhỏ, người ta tiêm vào Yun và em thứ thuốc kích thích, rồi họ cũng đi ra, y như thế. Em đã tìm mọi cách để hỏi Yun chuyện gì đang xảy ra, cậu không nói, rồi chẳng biết vì sao mặt mày em nóng rực và cơ thể như được thổi phồng lên để chịu tới sung sướng. Sau đó thì sao nữa? Em không nhớ! Những lời Ruby nói em kia sai hoàn toàn, nhưng giữa em và Yun liệu có chuyện gì được không?

Đối diện với con chó, em không biết làm thế nào nữa. Khiếp sợ? Kinh tởm? Điên cuồng? Nhục nhã?

Người ta thường hay cắn lưỡi để tự vẫn (!!!), nhưng liệu chết rồi thì vết nhơ có rửa sạch? Trong sự sợ hãi, người gọi lên thành tên là người cần nhất, nếu người đó ở đây em sẽ được an toàn.

-KEN ƠI! CỨU EM VỚI! KEN ƠI! KEN - ... - EM GỌI ANH MÀ SAO ANH KHÔNG NGHE EM ! KEN ƠI!!! LÀM ƠN ĐẾN ĐÂY CỨU EM... - âm vực khẩn đặc và không thoát ra hơi, em sợ lắm hẳn có biết không? Em thực sự rất sợ đấy! Sao hẳn hứa sẽ bảo vệ em, sẽ ở bên mà lại không có mặt lúc này đây. Hãy nghe và hiểu cho em đi, em cần hẳn hơn bất cứ điều gì, hãy cho em được ở trong vòng tay của hẳn.

Ruby được hả hê một lúc thì lại nổi nóng, ai cho phép gọi Ken của cô ta, ả chỉ muốn hét vào tai Chris rằng không ai được quyền gọi hẳn ngoại trừ mình ra. Perry không dám ngó vào, cô sợ sệt kèm thương tâm.

- Mặc kệ cô đấy! Tôi phải vào cứu... - Perry đưa tay lên trán hoang mang, tóc tai rối xù.

- Chị mà vào bây giờ là con chó cũng chẳng tha! Nó có phân biệt được ai với ai đâu? Loài chó này dữ tợn lắm đấy!

- Gừ gừ!!! Ặng Ặng Ặng! - Con chó bắt đầu điên loạn, nó gầm lên những tiếng kêu man rợ và lao thẳng vào góc tường.

- Không được! Tôi phải... - Perry lấy hết dũng cảm đi vào trong. Cô không nở...

- Chị dừng lại! - Ruby chạy tới ngăn cản, e rằng nếu Perry mà bị làm sao thì ả có chín cái đầu cũng không sống được.

- Gừ! Gâu! - Con chó quay sang phía cửa, giác quan rất hoạt, nó cứ nghĩ ở trong góc kia là một con chó cái hấp dẫn và ngoài cửa có loài người vô duyên cản trở. Vậy là nó xông ra toan định vồ lấy hai cô gái để đuổi họ đi mà một mình độc chiếm.

Ruby và Perry nhìn thấy thế sợ hãi, nanh vuốt sắc nhọn của con chó vươn dài, nó nhảy cao chụp lấy khung cửa, hai người hoảng loạn vội vã chạy ra ô tô và phóng vù đi. Còn lại duy nhất con người.

- KEN ƠI CỨU EM!!! KEN ƠI... - mấy phút trôi qua thôi mà như đã gọi tên Ken được cả nghìn lần, con chó quay lại, em ném rơm rạ vào người nó và cố gắng lấn mình vào đồng rơm dẫu biết làm thế sẽ càng bị viêm nhiễm, những nỗ lực cách ly của mình tan tành.

- Ặng! - Con chó rú lên một tiếng, đôi mắt của nó chẳng khác tên yêu quý xấu xa.

- Ken à! Anh đến rồi ư? Cứu em với! - Em nhận ra một bóng người cao lớn, thở hắt một tiếng. Máu từ cổ tay đã ứa ra, vết cào của con chó vừa rồi mới đau đớn làm sao.

- Chết mày đi! - Người thanh niên dùng giấy ném con chó, khiến nó tức tối nhảy phụt ra chỗ anh. Anh ta tiếp tục ném chiếc giấy da cứng còn lại vào lưng nó.

Dữ dội, con chó bực mình vì chưa nhập cuộc đã ngắt quãng, nó gầm lên rồi chẳng do dự chồm lên người thanh niên kia.

- Gừ!

Anh ta cố gắng vùng vẫy, con chó đang lên cơn điên nên sức khỏe tăng gấp bội, nanh của nó hằn sâu trên tấm lưng anh ta. Thế là anh lao ngược thẳng vào tường, cú va chạm đẩy con chó ép sát tấm bê tông, tuy nhiên cũng làm anh choáng váng và nhức nhối với những vết máu sâu.

- Cô không sao chứ? - anh ta hỏi - Mau lên, nhanh chạy ra khỏi đây.

- Nhưng... còn anh? - Em nhận ra đây không phải là Ken.

- Nó bị kích thích bởi mùi khai đấy. Cô ở đây chỉ làm cho nó thèm hơn thôi. - Anh ta lơ là một vài giây là con chó lại lấn tới - Nhanh lên! Không nó xơ múi xong tôi mất!

Nỗi sợ làm em vồn vã lao ra ngoài, bỏ lại người thanh niên kia. Khi vừa lộ mặt ra, gặp gió lạnh làm cơ thể tê tái.

Con chó khi thấy con mồi chạy mất, nó toan định đuổi theo nhưng chàng thanh niên đã kịp giữ nó lại, hậu quả là anh ta tiếp tục bị nó cắn phá.

- Anh không sao chứ? - Em định hình lại, nói vọng vào trong. Ở đây tứ phía là cỏ, không tìm được ai cầu cứu.

- Tôi sẽ ổn nếu cô chạy thật xa! Được chứ? - Anh ta đáp lại, câu nói hiện rõ sự mệt mỏi.

- Dạ! - Em làm theo, cố gắng tránh xa nơi đó. Tập tễnh bước đi mà chẳng thể xác định phương hướng.

- Ken ơi! Cứu lấy em đi anh! - Vẫn là những câu cầu cứu trong vô vọng, em chỉ còn đủ hơi để nói thầm, chẳng may vấp phải cục đá, cả người nằm ngã luôn mà không thể ngượng dậy. Mệt quá rồi, não vẫn ý thức nhưng cơ thể không cho phép hoạt động nữa, Chris buông xuôi, cầu nguyện cho chàng trai tốt bụng kia.

Poise rút đồng hồ bằng bạc nguyên chất của mình ra, tìm mọi cách trả đũa con chó. Nó càng lần tới, anh được thể phang cục bạc ấy vào đầu. Một nhát, rồi hai nhát, tay anh vẫn nắm chặt lấy vòng bao quanh, còn mặt đồng hồ - chỗ nặng nhất thì phăm phăm vào nó. Ấy thế mà con vật vẫn cứ dai sức khủng khiếp. Có lẽ trong máu có lẫn doping, may thay sau nhiều lần đập bốp chát và ra sức đạp, con chó tạm ngoan ngoãn mà nghỉ giữ sức.

Loài người có tư duy, Poise cũng ngừng lại nghỉ ngơi cho đỡ mệt nhưng mắt không ngừng tìm kiếm điều thuận lợi ở trong căn nhà hoang này. Anh chợt nhìn thấy khoang dầu và ý nghĩ lóe lên trong đầu, ai ngờ đầu con chó giả bộ để anh không chú ý, nó dai sức nhảy mình lên ngoạm lấy cánh tay trái và cắn chặt quyết không buông.

- Được lắm, mày cứ cắn đi, cắn đến mức nào không chịu được nữa thì buông! - Poise nhắc cánh tay lên ngang vai, con chó đu đưa quơ tay cố tìm cách giữ thăng bằng. Nhưng anh trả giá bằng sự đau đớn khi nước dãi của nó chảy ra xót xa vết thương hở. Poise giờ ra giờ vào cánh tay trên trọc con vật, đầu của nó mãi mà chưa dứt sát gò hết, chỉ rớm rớm máu thế mà người anh đã tàn tạ, quần áo thì chỉ chút vết cào, rách rưới.

- CHẾT ĐI ĐỒ CẦU! - Anh hét lên rồi quật mạnh con chó, nhanh nhẹn dùng tay phải nâng nó lên đứng giữa thùng dầu - Mày nặng gớm! - cố gắng dùng sức nặng con chó cộng thêm sự dẻo hoạt nơi cánh tay mà làm sập nắp thùng, khiến nó ngã nhào xuống nước dầu đen xì. Chơi với trong dung dịch nhớt chẳng khác gì đầm lầy, lại còn chịu lực ép rất lớn, cái lông chó của nó kết chặt lại.

Không ít dầu bắn lên khung trung, vẩy mạnh vào áo của Poise, khuôn mặt loang lổ vết dầu nhưng anh vẫn cười hả hê.

- Giữ! - Con chó cố gắng bấu víu lấy thứ cuối cùng còn giữ để được thở trong không khí, là tay Poise, nó ngoạm chặt hơn, vẫn rên rỉ. Dầu hỏa rất nóng khi bị bôi lên người, kể cả giờ có thoát ra được thì nó cũng chết vì bốc hỏa mà chẳng cần lấy mồi lửa. Nó ú ớ thêm khát sự sống, chỉ trước cố gắng giữ lấy Poise.

- Buông tao ra! - Poise càng cử động cánh tay lại càng đau dữ dội, đôi răng nanh sắc nhọn của con chó đã cắm xuyên thủng cổ tay. - Tại mày bị dại nên tao mới phải giết mày chứ tao đâu có thù oán gì, bỏ tay

tao ra!!! - Anh nghe thấy những tiếng rắc rắc của cơ xương đang bị giãn tròn, tiếng xé nhỏ của từng thớ thịt.

Con chó nhìn lại Poise giận dữ và muốn lòi anh chết cùng, nhưng hoàn cảnh không thể cho phép nó vùng dậy. Mắt nó gỉ nước, không biết có phải là nước mắt ột cuộc đời quá đổi trung thành với thân chủ độc ác hay không nhưng mang một tiếng gọi thê thảm, như là nếu có kiếp sau, nó không muốn phải làm chó. Nóng quá, người nó như bị thiêu dưới ánh lửa Mặt Trời, thêm một lần nó vùng lên giãy giụa, mồm day day cánh tay Poise, vẫn cố bám chặt, còn anh dứt khoát buông ra.

- Phụt! - Poise không tin vào những gì mình nhìn thấy nữa, máu ở đầu đang chảy ra đây, mồm con chó vẫn cắn chặt một thứ, ở đó có cả các dây mạch máu và cơ xương.

- Là... là tay của mình sao? - Poise kêu rên, đến bây giờ anh mới bắt đầu cảm thấy đau. Rồi đầu con chó chìm chìm cùng với cánh tay người.

- Không! - Poise hét lên nhưng đã quá muộn, một khi chạm vào đầu thì coi như cánh tay đã hoại tử, không thể thực hiện phép nối. Máu lan tràn xuống đôi chân anh, một màu đỏ ấm nóng, nếu không kịp cầm thì mạng sống cũng đi tong.

Không muốn nhìn thấy những thứ sót lại từ cơ thể mình, đầu ngón tay cuối cùng của bên trái đã dần chìm xuống màu đen chết chóc, Poise chạy ra ngoài, cởi áo và cố gắng băng bó.

- Poise! Cậu có làm sao không? - Giờ thì em mới nhớ ra khuôn mặt này, dùng hết sức lực quay lại - Trời ơi! Tay cậu?

- Lấy... lấy hộ máy bộ đàm trong... - Poise thở hổn hển, máu nhiều quá, việc băng bó quá sức tưởng tượng.

- Để mình băng cho cậu đã! - Em dơ tay lên và tiến lại gần, cởi áo khoác coi làm băng.

- Yun... gọi giùm tôi ... - Poise giơ tay còn lại lên cao khua em dừng lại gần.

- Không được! Không băng ngay sẽ... - Chris dừng lại khi hiểu ra, người em bây giờ bẩn quá, không thể đưa đôi tay nắm rơm rạ, bùn cát lên vết thương nghiêm trọng kia. - Cậu để ở túi quần ha? - Em rối loạn và đứng xuôi chiều gió so với anh, chỉ dám chạm nhẹ vào lớp vải quần để kiểm tìm.

Poise chỉ gạt đầu, tay phải vẫn cố gắng băng cho cánh cụt còn lại, chiếc áo be bết máu, tấm lưng và bụng chỉ chút vết cào nguy hiểm.

- Yun à, cậu nghe mình nói chứ! - Chris cũng tìm ra thiết bị và nói không ngừng nghỉ tuy nhiên không nghe thấy tín hiệu nào cả - Hồng rồi, máy bộ đàm bị cắt liên lạc! - Mặt em thất thiếu, nhìn anh ta yếu mệt quá, em cũng chẳng hơn gì, cảm giác giống như máu bị tràn hết ra khỏi mạch, tuôn ra ồ ạt làm ngập lụt các bộ phận trong cơ thể.

- Hồng? - Poise méo xẹo, radar đã bị con chó điên làm rối loạn tín hiệu, ngay cả bộ phận trung tâm do Ring chỉ đạo ở cơ quan trung ương cũng mất liên lạc. Giờ chỉ trông mong Yun thấy lạ khi tín hiệu của anh dừng lại ở đây mà quay về tìm. - Nói gì đi! - Poise hét lên.

-Nói gì là nói gì? - Em nhìn vào vết thương đó mà thương xót.

-Nói... nói cho tôi đỡ đau! - Anh muốn tập trung vào Chris để quên cơn đau đi.

-À,... ờ... mà... - Lúc này thì nghĩ được gì để nói, đôi mắt em đã cố không tỏ ra hoảng loạn và không nhìn vào vết thương kia mà không thể. - ... Cậu... cậu sao lại tới đây? À... cậu tấn công DEVILS?... Mà tại sao lại biết mình ở đây để cứu?

-Chẳng biết... thấy có tiếng kêu cứu... và tiếng xe nổ... lúc đầu từ xa tôi đã nhìn thấy cậu đi cùng một phụ nữ...

-Cậu làm gì ở nơi hoang vắng này? - Em hỏi lại, mong rằng những câu nói này làm ân nhân đỡ đau.

-Hỏi gì kì vậy, tôi là người chống lại DEVILS, làm sao có thể nói! - Môi trắng bệch, mà máu vẫn không thể cầm, Poise lơ đãng con mắt. Thực tế anh chia nhóm để Yun đi cùng Luci thâm nhập vào DEVILS, riêng anh chọn lối đi riêng, vô tình bắt gặp em nên đi theo.

-Tại... tại sao lại cứu?

-Vậy tại sao cứu Yun?

-Ha, vì... Yun là người tốt! - Đầu óc em bắt đầu có những rối loạn dù vẫn tỏ ra khỏe mạnh, những đợt nổi da gà tăng lên và nhức nhối.

-Tôi cũng vậy đó! - Poise từng không ưa em khi học chung một lớp, nhưng những gì em làm cho Yun đã khiến anh thay đổi - Vì... - anh nhìn vào mắt em - chúng tôi là người thi hành công lí, không thể thấy chết mà không cứu!... Hiểu chứ... tôi biết cậu không muốn làm cho DEVILS! - Anh ta muốn nói rằng, trong suy nghĩ của mình, em là người tốt.

Em chẳng biết, nhưng câu nói này thức tỉnh lí trí mình. Em là gì của Poise, chẳng khác một người dưng, không quan hệ, cũng không mang lại cho anh bất kì thứ gì cả, vậy mà lại sẵn sàng bất chấp sự an nguy của bản thân để nhào vô không chế con vật kinh tởm. Cũng vì em đã rất sợ trước đó, có nhiều lòng tin vào công lí, em tự nhận thấy mình không muốn làm quỷ.

- Có tiếng xe hơi! - Poise vẫn dùng trực giác nhạy bén - Tiếng động cơ... cho... thấy con xe màu mận đỏ lúc này quay lại.

- Không được rồi! Poise à, mình không muốn liên lụy cho cậu, hai người phụ nữ đó... họ... hình như là... muốn giết mình,... cậu... mình dìu cậu vào trong nhà hoang, ở yên đấy. Họ tới bắt mình thôi, sẽ không làm hại cậu được vì chưa thể biết sự có mặt của người nào khác.
- Cùng trốn đi! - Tình bạn có thể bắt đầu từ con số không, nhưng lại bền vững ngay khi tạo lập.
- Cậu thế này thì đi được đâu cơ chứ, vừa nãy cậu nói có thể Yun sẽ quay lại tìm và giải thoát cho, nếu mình không ra mặt thì họ sẽ truy lùng bằng được, sao có thể đi cùng. - Em không dám động vào người nhưng ép anh phải trốn vào trong nhà, để bó rơm to phía trước che khuất.
- Này!... - Poise nuốt nước miếng - Tôi tin... cậu... là một thiên thần! - Nhìn em già biết. Anh nói muốn em thông hiểu vị trí của mình và đi theo con đường của kẻ lương thiện - Tôi đã hiểu vì sao Yun lại không làm hại cậu! Cẩn thận nhé!

Em không có nhiều thời gian, chạy vội ra ngoài khi hai người kia kịp tới, Ruby đẩy em vào trong xe và phóng hỏa căn nhà. Không ngoái lại, nhưng em tin ông trời sẽ không phụ lòng người tốt. “Yun không làm hại cậu” - Em biết Yun là một chiếc ô luôn bảo vệ mình, tức là cậu với em đã không xảy ra chuyện gì đúng không? Và cậu cũng không thể chữa súng vào một thiên thần! Em mỉm cười, rồi bắt đầu chìm ngẫm để mặc cho Ruby muốn làm gì sau đó.

Z

Arrow đã có lần đề cập tới cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn, xinh đẹp là Jess, cô được gài trong người con chip điện tử ghi toàn bộ dữ liệu của tổ chức WHITE, cùng kế hoạch tác chiến với cảnh sát thế giới để lật đổ chế độ DEVILS hóa toàn cầu. Đến thời điểm này cần thủ tiêu con chip đảm bảo cho sự an toàn tuyệt đối của tổ chức xã hội đen, vì thế hắn trực tiếp đi bắt Jess.

Một khi đã ra tay thì “cơ hội” thất bại còn hiếm hoi hơn cả khả năng hái sao trên trời, Arrow chẳng tốn nhiều công sức, hơn thế nữa, các vệ sĩ của Jess đều “vắng nhà”.

- Ông định làm gì tôi? - Jess hét lên khi bị Arrow vô nhân tính xách cổ áo lên cao. Nhìn hắn mang vẻ đẹp quyền quý sang trọng với hàng lông mày đen rậm như bá tước Anh thế kỉ XVIII khiến Jess sợ xanh mặt và gọi là “Ông”.
- Làm gì à, mỗ bụng moi tim cắt! - Arrow hiện rõ hình con ác quỷ, hắn đã nắm được thông tin có kẻ lạ mặt xâm nhập vào vùng cấm và đang tiến hành trả đũa, tìm đến rồi bắt Jess một cách công khai.

Z

- Yun nghe không? Jess đã bị DEVILS bắt cóc, cần phải bảo vệ con chip trong người cô ấy! - Ring trực tổng đài, anh không thể bỏ dở các thao tác kĩ thuật mà đuổi theo Arrow, còn các cảnh sát vẫn đang ngấm

ngầm điều tra, họ không thể ra mặt khi mà DEVILS có chiếc dù to lớn là ANGELS. Mặt khác, Yun biết đường trong DEVILS.

- Sao cơ? - Yun giật mình, không ngờ bọn DEVILS lại cao kể đến thế. Cậu cúp máy quay sang chỗ Luci đang băng bó cẩn thận cho Poise, hai người đã tìm tới căn nhà hoang.

- Tỉnh rồi à? - Luci làm hết sức có thể, cô đem theo bông băng nhưng chỉ thể sơ cứu tạm thời, trong thời gian ngắn vẫn phải đưa đồng đội về chạy chữa.

- ... Moon - Poise vẫn nghĩ Chris tên là thế - cô ta đang bị hai kẻ hành hạ... họ đi theo hướng tây nam, nhanh lên... đến cứu Moon, cô ta sẽ giúp ích cho chúng ta! - Poise dù mệt mỏi vẫn cố điềm tĩnh.

- Moon không phải là người của DEVILS sao? Việc cứu Yun có thể do sự sắp xếp của tập đoàn DEVILS...?
- Luci cân nhắc.

- Kia Yun, cậu quyết định nhanh lên chứ! - Poise lờ đi lời nói của Luci, anh không tin Chris là người xấu nữa, đặc biệt trước khi chia tay, em đã nói với anh chăm sóc thật tốt cho Luci, làm anh nghĩ tới cái tin nhắn lúc sáng sớm, sự thật về thân phận của Luci vẫn đang là dấu hỏi lớn.

- ... - Yun không nói, cậu quá thừa niềm tin nơi em, chỉ cần nghe Poise nói em đang gặp nguy hiểm thì dù có ở tận phương trời nào cậu cũng nhất định phải che chở, nhưng còn Jess và con chip, cả người anh em đang thiếu máu trầm trọng thế này nữa, trong khi chỉ có mình và Luci. Cậu hiểu Poise nghĩ gì, cũng rất muốn thực hiện điều đó, mang ánh sáng tới em, nhất định em sẽ theo cậu mà hướng thiện. Nhưng làm thế thì thực sự nguy hiểm, đồng nghĩa với việc bị tra tấn suốt đời của em một khi DEVILS phát hiện ra.

- Luci à, nghe mình nói, Moon rất có lợi cho chúng ta, mình cần phải khai thác điều đó. Còn Poise đang bị thương quá nặng, không thể tự di chuyển được. Nghe mình hãy quay về và bàn bạc với Rìng. Mình ở lại để giải thoát cho Moon! - Yun giấu biến chuyện con chip, nếu không làm vậy hai người sẽ không để cậu liều thân một mình. Thương bạn, Luci lại chưa đủ kinh nghiệm, cậu quyết định tự giải quyết.

z

- Con bé hiện thời sao rồi? - Ruby cầm lái trong khi Perry đặt Chris tựa vào vai mình ở hàng ghế sau.

- Moon à! Em đừng làm chị sợ! Chị xin lỗi em! - Perry lấy khăn lau mồ hôi cho người ngồi kế, phần mềm diệt khuẩn trong tia laze của DEVILS được bật lên khắp ô tô hy vọng khắc phục lỗi lầm của Perry. Đây chính là hiệu quả tương tác từ di động giống như lần em bị hai tên sát thủ đuổi bắt phải dùng tới để gấp đạn, tia sinh học đã được nâng cấp hơn nhưng không thể hạn chế tác dụng phụ từ phóng xạ phát ra ở buồng máy.

- Nó sao rồi? - Ruby hét lên, vừa rồi cô ả quyết định quay lại để giải thoát cho em, nhớ ra vụ thông đồng lần trước với mấy lão già cố vấn đe dọa người con gái này tránh xa Đại Bàng Trắng, khi bị phát hiện lập tức Ken đã cho chôn sống họ dù chưa có chuyện gì quá đà, cả lần nhốt thằng tiểu tử tên Yun, cho chúng

uống thuốc lắc, những người tham gia đều bị Sếp nhỏ Arrow chặt tay và để chảy máu đến chết. May mắn cô ta đứng sau giật dây nên thoát nạn. Quả này thì nguy to nếu con bé chết. Cô nàng đang mưu tính trong lòng đổ hết tội cho Perry hoặc một cách nào nguy hiểm hơn thế.

- Không biết! Lái xe nhanh lên! Moon nổi mẩn từ nãy rồi mà không tịt, dịch trắng chảy từ mũi ra, nước mắt không ngừng tuôn, mồ hôi ứa ra nhiều quá! - Perry phán đoán, chỉ khoảng một tiếng nữa thôi là người em nhũn mềm vì mất nước. - Tất cả là tại cô đem con chó ấy đến!

- Á à, chị đổ lỗi cho tôi đấy hả? Nếu chị không dẫn nó đến thì tôi có mười con chó cũng chẳng làm gì được. Mà chị nhìn xem, người nó có mỗi vết cào mà sao lấm máu thế, chẳng lẽ nó nôn ra máu? - Ruby không thể biết chính là máu rỉ ra từ cánh tay Poise khi em đứng sau cậu.

- Đừng hỏi tôi nữa! - Perry lo lắng - Mes ơi, tha lỗi cho em! Em xin lỗi...

- Mes cái nỗi gì! Hắn không phải sợ, cái quan trọng là Báo và Đại Bàng biết thì hỏng! - Ruby quan ngại sẽ chỉ mình gánh tội khi Perry vẫn đang phụ trách DEVILS.3, thật khó để thay cô ta bằng người khác. “Con nhỏ này có gì mà hai thằng đàn ông đó phải như thế chứ?” - Ruby nghĩ thầm, lườm Chris qua kính gương. Hay là... giết cả hai... bịt đầu mối (!).

z

Chưa hết một buổi sáng mà có quá nhiều sự việc xảy ra, dồn dập như thể là ngày tận cùng.

Mes điều động vài chục người đi tìm em, anh vẫn đang giấu cha, dù ghét em nhưng ông vẫn nghĩ là máu mủ của vợ mình nên chỉ im lặng khi biết anh bệnh. Việc nhầm lẫn mười tám năm trước thật tai hại, Chris là con của Trac và Renny, đâu có liên quan tới mẹ anh. Chỉ trách sao cha mình lại đem xét nghiệm mẫu gen của ông mà không lấy anh ra để kiểm nghiệm. Hắn nếu làm thế chắc chắn em sẽ không phải sống trong kiếp tội nghiệp, mà mẹ anh cũng không phải mang tiếng với chồng. Cũng tại người lớn mà em không đến được với Ken, tại họ mà anh không tìm Luci, tại họ mà anh quyết định ôm trọn trách nhiệm (!).

Chó nghiệp vụ theo lệnh điều động tích cực tìm kiếm, con Frang cũng hăng hái tham gia. Nó kéo cả đàn chó con theo, chúng thông minh và rất được việc. Có lẽ vì hiểu tâm tư của chủ nên khi được Mes cho người áo của Chris là nó vội vàng phi tới chỗ Ken mà sửa âm ỉ. Vậy là dù muốn giấu nhưng Mes vẫn phải thú thực với Sếp mình.

- Chris sao rồi? Em đi đâu? - Ngay khi con Frang chạy sộc lên giường, nó đánh thức chủ dậy mà trước đó Ken đã nhờ tới sự hỗ trợ thuốc ngủ, hắn biết điều không lành nên chạy theo con chó đến chỗ Mes mà vẫn, vẫn mặc nguyên bộ áo ngủ.

- ... - Mes biết nói gì đây khi đã tìm hơn một tiếng mà không thấy.

- Em không thể đi xa mà không có xe đấy! - Ken liếc nhìn vào phòng bệnh.

- Tôi không biết, nhưng em tôi... chẳng lẽ lại bị bắt cóc? - Mes không muốn tin là có sự góp mặt của Perry trong chuyện này, vì anh không tìm được nguyên do. Không tự nhiên sao em có thể bỏ đi mà không nói.

- Kiểm tra dấu vân tay trong phòng ngay! - Ken sáng suốt ra lệnh lớn, thêm một lần nữa trách mình không theo sát em. - Bác sĩ! - Hấn quát.

- Tôi đây! - Bà bác sĩ tầm năm mươi tuổi với cặp kính dày khệ nệ, đôi chân run bần bật.

- Sếp bình tĩnh! Các bác sĩ ở đây không biết chuyện này,... Perry đưa em đi! - Mes không muốn những người vô tội bị trừng phạt - Có thể cô ấy đưa em tôi đi dạo! - Anh cố dặn mình nghĩ theo hướng tích cực.

- Đi dạo mà người huy động người và chó nghiệp vụ làm gì? - Sao có thể qua con mắt tinh tường, Ken yêu cầu liên lạc với trợ lý bên DEVILS.3 hỏi về Perry và nhận được rằng, cô đi vắng từ ngày hôm qua. Mắt long lên và tay nghiền chặt, hấn thương em bị lạnh hay gì đó chứ riêng Perry thì không mấy nghi ngờ.

- Vì... tôi muốn chắc chắn! - Mes hiểu Ken còn lo cho em hơn anh nhiều, chỉ cần nhìn đôi mắt cố tỏ ra bình tĩnh và tâm trạng bồn chồn không yên ẩn dưới sự lãnh đạm giả dối là biết.

- Thôi được rồi! Cậu đang bệnh, ta sẽ... - hấn không nói nữa, để dấu ba chấm lửng lơ, em có thể cho hấn bảo vệ được không em?

- Nhưng... - Sếp nói đúng, Mes không thể đứng quá lâu.

- Sao? - Ken quắc mắt nhìn, xắn tay áo bắt đầu công việc, nín thở nghe Mes nói gì, hấn đã bao giờ đem tới điều gì tốt đẹp cho người con gái này đâu. Cũng vì thế tất cả các camera ở bệnh viện đều gỡ bỏ tạo cho em sự thoải mái nhất.

- Ngài... đừng nổi giận với cấp dưới! - Anh không phản đối, nhưng cách hấn tra hỏi người bác sĩ khiến bà ta co rúm thì thật không nên, tóm lại anh không muốn hấn dùng quyền hạn mà hành hạ kẻ dưới, nếu Chris biết hấn cũng như anh.

- ... Ừ! - Hấn quay người, em ghét cái ác, hấn biết điều đó. Khi nhân viên giám định tới thông báo kết quả, hấn đã định quát lớn vì sự chậm trễ nhưng kiềm chế ngay lập tức.

- Thưa ngài, chúng tôi xác định ngoài dấu tay của bệnh nhân, ngài Mes, ngài...

- Biết rồi, ngoài ra có ai khác? - Hấn nôn nóng và hỏi nhanh, vẫn giữ ngữ điệu vừa tai nghe.

- Dạ có, của ngài Perry. Dấu vân tay xuất hiện ở thành giường.

- Rồi, người lui đi.

- Sáng nay tôi đã hỏi nhân viên y tế, họ trông thấy Perry, trong câu nói của cô ta có gì đó bất thường, như thể bị ép phải nói thế.

- Gọi người đó lại đây!

- Cô y sĩ đã mất tích. Tôi cho người đi tìm này giờ mà không có kết quả.

Ken nghe hết câu nói rồi đi ra ngoài luôn, Mes nhìn theo rồi lại quyết định đi tìm, dù gì anh vẫn khỏe hơn em nhiều.

z

Ruby đang ngấm ngấm. Việc lần này chỉ có thêm Perry biết, cô ả trực tiếp mua chuộc kẻ tôi tớ phụ việc bên bệnh viện bằng biện pháp mạnh, nếu như Perry và con nhỏ đáng ghét ngồi đằng sau biển mất, mọi chuyện sẽ êm thấm.

- Ruby! Cô rẽ hướng khác ư? Tốt nhất đưa Moon về bệnh viện, thay trang phục rồi đợi khi nào tỉnh thuyết phục Moon nói rằng tôi đưa đi lạc. Như vậy chúng ta sẽ không bị sao.

- Chị nghĩ con nhỏ này vị tha gớm! Nó không bắt Đại Bàng xẻo thịt mình ra thì thôi, làm gì có chuyện ngược đời!?!

- Vậy còn cách nào khác? Cứ lẩn trốn và làm việc trái lương tâm này tôi không đồng ý.

- Chị có lương tâm? Buồn cười thật, quý ngấm nhấm lương tâm của tất cả người trong DEVILS rồi. Mà nó tỉnh thì có bao nhiêu người tức tặc, chị liệu làm gì được? - Rõ ràng Ruby có lí, đã làm sai một lần thì sẽ tiếp tục be bét sai thêm nhiều lần khác nữa.

- Nói cô đang nghĩ gì? - Perry chợt nhận ra ánh mắt sắc lạnh của Ruby, có phần đều giả và nham hiểm.

- Tôi đang muốn nghĩ gì à? - Hà hà, cô ả cười thâm trong bụng, nhún ga và lao ngay ra ngoài cửa xe, lộn vòng tiếp đất.

- Cô...? - Sự việc quá nhanh chóng đến nỗi không thể bắt ngờ hơn. Xe không người lái trên vực thẳm.

- Bình! - Va vào hòn đá, con xe vẫn tiếp tục lao thẳng do lập trình sẵn, chưa đầy nửa m là xuống vực thật.

Ruby an toàn nhìn ngắm ngày tàn của Perry.

- Moon à! Tỉnh đi em! - Perry hét lớn, cô bắt buộc phải đẩy em ra và nhảy cong chân lên, đặt hông lên thành ghế tài xế và lái xe bằng chân.

Trong cái rủi có cái may, hôm nay cô mang giày cao gót nên tăng thêm độ dài cho đôi chân, hoàn toàn bằng cảm tính, Perry lái xe mà mắt không thể nhìn thấy đường. Tay cô ghì chặt ghế sau, đầu chúc xuống, phán đoán qua lớp kính sau xe, thì thoảng vẫn phải giữ cho em không bị ngã.

Vách đá thoải thoải ở đỉnh và dốc ngược lưng chừng, sau vài giây nữa họ sẽ rơi tự do, không chết vì sức ép thì cũng vì va chạm trong xe ô tô. Perry muốn vượn người ngồi lái, lại sợ em không có ai giữ à lẫn lộn. Tuy nhiên trong trường hợp này đành phải liều, cô ướn người và thu chân nhanh chóng, ngồi đúng ghế lái.

- Moon à, chị xin lỗi, chúng ta nhất định phải sống. - Cô tập trung tối đa sau đó, cố gắng giành giật sự sống bằng việc đi men theo dốc.

- Bình! - Em bắn mình sang bên trái, khiến cả chiếc xe chao đảo trên sườn núi, Perry cố gắng ngồi sang ghế phải để cân bằng trọng lượng nhưng không thể, con xe “muốn” lật.

Chấn động mạnh, làm em tỉnh dậy, chưa hiểu gì nhưng thấy Perry cố gắng nhảy lên lấy lực đà để ổn định thăng bằng, tay cô vẫn giữ vô lăng, em cũng làm theo bằng cách xô mạnh thân mình vào cửa bên phải.

- Moon! - Perry không còn tâm trí để cười khi em tỉnh, gắng hết mình cho hy vọng cuối này, dấu nếu thoát được lần này vẫn mắc phải những chông gai khác, cái vách núi quá hiểm trở, nơi con xe đang chạy vòng có góc nghiêng 30°, phải đi bằng tốc độ rất nhanh. Hiện tại nó đang bị nghiêng ngửa, nhưng bánh xe vẫn quay đều.

Em và Perry cộng lại chưa được một trăm cân, hành động chống chọi tử thần này chẳng khác gì múa rìu, hều hợt trước sức nặng của con xe dù đây là dòng siêu nhẹ.

- Tắt máy đi! - Em hô lớn. Perry không hiểu nhưng cũng làm theo.

Chris mở kính xe bên phải, nhanh trí tung chiếc dây chuyền, mặt chữ K dắt đúng vào khe đá.

- Được rồi! - Em cười, nghĩ tới chiếc dây mình cất kỹ trong người đem tung ra, rồi may mắn lại rơi trúng khe để bị dắt lại - Khởi động xe nhanh! - Bàn tay em bị sợi dây cửa chặt, toét máu, những giọt máu theo hướng gió bay xa.

- Phụt! - Perry kết hợp ăn ý, nhờ sợi dây mà trọng lượng được kéo về, khi động cơ tăng vọt, lõi làm bằng vật liệu nano của sợi dây chuyền quá tải, đứt ra và con xe tiếp tục theo hướng lái của Perry.

Em giữ chặt sợi dây đó, vì lúc này lòng bàn tay đã bị hằn kim loại vào thịt da, không thể lấy ra được. Chữ K bị giữ lại trên vách núi. Đây là sợi dây chuyền may mắn, vì nó đã cứu em những hai lần...

...

Mười phút sau thì chiếc xe cũng vượt lên khỏi vách. Perry thở hổn hển, khâm phục chính bản thân mình. Cô vẫn đang lái xe đến khi nào nó hết xăng thì tự dừng vì Ruby đã gắn chế độ không thể gỡ bỏ. Cô cảm hận con quỷ cái đó.

- Chị... chị xin lỗi!

Em không nói gì, vẫn chăm chú nhìn sợi dây, nghĩ về Ken. Em mà chết, hấn sẽ ra sao? Đến bây giờ em mới thực sự nghĩ cho hấn. Bao lần tự tử không thành, em đã hiểu sao hấn lại bằng mọi giá đòi em về từ cõi chết. Chữ K đánh mất, em không tiếc, vì nó đã đem em về với cuộc sống.

Chiếc dây chuyền này hấn đeo cho, hấn muốn chữ K là của em, hay đặt cả con người mình vào nơi em. Thế mà khi buông hấn rồi, vẫn còn giữ lấy chiếc dây này thì có lẽ tình yêu của em rộng lớn bằng vũ trụ.

Là hấn trói buộc hay tự em thuộc về hấn?

Z

Ken dùng ống nhòm quan sát, hấn thấy chiếc xe đỏ mận khả nghi, nó bị xước mạnh và bụi mù, phóng to hơn, hấn nhìn thấy Perry đang lái xe.

- Vù! Vù vù! - Con xe lao ngang qua đường, hấn nhìn thấy cả Chris.

- Nhanh lên, mau chặn chiếc xe lại! - Ken chỉ thị cho cấp dưới. Có điều bất thường, hình như xe không phanh, bằng chứng là nó đi với tốc độ rất lớn, qua nhiều chướng ngại vật mà không giảm tốc, Perry cố gắng để không đâm vào bất kì thứ gì trên đường đi. Lạ nữa là đằng trước có một tòa nhà đang thi công, mà động cơ vẫn cứ theo hướng đông thẳng tiến.

- Em nhảy ra khỏi xe được không? - Perry đề nghị - Xe đã hết xăng nhưng được lên dây cót, không có cách nào làm nó dừng lại được cả! - Cô đã định trở em về bệnh viện và loanh quanh vài vòng tới hết nguyên liệu, không ngờ có quá nhiều rắc rối.

- ... - Em không trả lời, với tốc độ xấp xỉ 100 km/h này thì không thể - Đằng sau có xe tới giúp! - Em quay người lại - Chúng ta được cứu rồi!

- Không đâu, con xe này của Ruby, e rằng khi dừng lại nó sẽ nổ tung vì lúc ở vách núi chúng ta tắt máy đột ngột, lượng xăng bị đổ hết vào hộp điện, nếu dừng lại, điện sẽ chập tạo ra tia lửa điện, hộp bị nứt chảy xăng lọt khe và gây nổ lớn, chị nghĩ thấy mùi thuốc nổ. Không cẩn thận thì tất cả những xe yểm trợ cũng nổ theo xe mình mất. - Thôi rồi, có xe đi đằng sau và đang cố vượt lên để chặn, nếu theo Perry nhảy xuống thì khả năng bị xe cán bẹp là rất cao - Em giơ tay ra ngoài đi! Họ sẽ hiểu là mình muốn giữ khoảng cách để nhảy!

- Dạ! - Em chỉ biết nghe lời.

- Cầm lấy! - Perry ném cho em chiếc áo khoác.

- Còn chị? - Chùm áo lên và nhảy sẽ giảm thiểu ma sát, tuy nhiên có duy nhất một cái.

- Nhảy đi! Sắp va vào cổng bê tông rồi - Perry ước tính còn gần mười phút! - Chị có kinh nghiệm!

- Không! Người lái sẽ khó tiếp đất hơn, thôi chị cầm đi! - Em đôi co.

- PERRY!!! - Ken dùng loa để gọi, hấn đi lối ngang và đang áp sát xe, F. cầm lái. Biết rằng gọi như thế có thể Perry bị giật mình, nhưng hấn không thể gọi một cái tên khác.

- BẮC thang qua đây! Tốc độ 105km/h - Perry thông báo, cân chỉnh để hai con xe đi song song, như vậy em có thể trèo qua thang sang bên xe hấn. Kế hoạch thực thi nhanh chóng, Ken xuống hàng ghế dưới để đón em. Như vậy sẽ không phải nhảy xuống.

- Còn chị? - Chris hiểu kế hoạch này chỉ thực hiện với người ngồi sau, Perry và F. cần phải lái xe rất ăn ý mới cho phép người trèo thang nằm ngang di chuyển, nếu Perry làm theo cách này, không thể giữ tay lái.

- Không sao! Ken sẽ gài chip để lái xe hộ chị, rồi chị sẽ làm giống em! Nhanh lên, em không định cho chị sống à?

Chỉ còn 7 phút, Chris làm theo.

Còn 3 phút!

Ken ôm em vào lòng, an toàn. F. tự động thu thang.

- Còn chị Perry! - Em đẩy hấn ra và nói với lên - Chị ấy bảo các ngài - hàm ý chung chung - sẽ gài chip để xe kia tự lái.

Ken và F. không nói gì, biết là Perry dối em rồi, đầu chuẩn bị sẵn chip điện tử ở đây mà thực hiện nhiệm vụ đó, mà mỗi xe có mã ID riêng trong hộp đen, không biết mã thì chip cũng chẳng giá trị.

- Sao vậy? - Em quyết định vẫn hấn bằng con mắt.

Còn 2 phút!

Perry chụp áo lên người, cô sẽ nhảy ra ư? - Thật là khó để thực hiện vì tốc độ của xe càng ngày càng cao.

- Kéo đi! Dùng mối nối kéo con xe của chị ấy di chuyển chậm lại! - Em nẩy ra sáng kiến.

Ken cũng không nghĩ ra nên tán thành ngay lập tức. Chỉ ít nếu động cơ xe kia khỏe hơn, cũng làm chậm tốc độ xe của Perry lại để cô nhảy xuống. F. bắn que nối tự động, thật là khó để bắt được đúng vành inox của khung xe đằng trước.

- Cạnh! - Perry không biết kế hoạch của Ken, cô chờ chiếc xe màu đen dừng lại mà nó mãi cứ bám theo đằng sau, nên mở cửa để F. biết cô định nhảy ra. Nếu cứ đi như thế, sau khi cô thoát được, thì xe đằng sau không cẩn thận sẽ đâm vào xe này.

-Dừng lại Perry! Ta đang cố gắng nối que sang xe đẩy, tiếp tục lái xe đi, rồi xe này sẽ đi lùi lại - Ken nói tắt, trên thực tế không thể đi lùi xe bằng vận tốc quá lớn, định sẽ để ba xe đi ngược chiều nối xe hấn lại và bắc cầu giữ tốc độ đứng yên cho Perry nhảy ra. Nếu không thực hiện nhanh thì sẽ mất cả bốn mạng người.

z

Ruby đứng trước mặt Arrow, cô ả có một chiến công. Yun vẫn hiên ngang đứng, cựa dạng hai chân tỏ ra không thể khuất phục. Trong lúc tìm Chris, cậu đã bị ả tóm được.

- Lạ thật, bắt được tên tiểu tử này sao không trình Sếp lớn mà giao cho ta? Không phải cô muốn lấy lòng anh ta ư? - Arrow tỏ ra nghi ngờ, đã bao giờ Ruby hợp tác với hấn.

- Tôi tới đây để trao con tốt cho Ngài! - Ruby khơi lại câu truyện bàn cờ hôm nào, cô đã từng mời chào Arrow tham gia vào kế hoạch của mình nhưng không được đáp lại, giờ này sau khi biết Perry còn sống, ả quay sang cầu cạnh Arrow.

- Im đi! Con tốt nào ở đây chứ? - Arrow thừa hiểu, hấn vốn là người điềm tĩnh, nhưng ngay khi cô nàng nhắc tới người con gái hấn yêu với giọng điệu khiêu khích mà khinh miệt thì hấn không để yên. - Cô nên nhớ là DEVILS 49% thuộc về ta, kể cả có ngày cô trở thành con hậu cũng đừng có mà làm phách. Một khi không nhận được sự đồng thuận của Arrow này thì Ken hay cả Rồng Đen và Cha ta cũng chẳng thể “che chở” cho cô em đâu. Vậy nên đừng làm ta ngứa mắt! - Arrow chỉ trừ không thích Ruby ở điểm này chứ thực sự hấn hài lòng vì lòng cầu tiến và tham vọng của cô ả, dù gì Ruby tài trí vẹn toàn, biết khai thác và sử dụng hợp lý thì DEVILS càng ngày càng lớn mạnh.

- Arrow! Ngài đường hoàng là ông lớn của DEVILS, xung quanh có biết bao người tài giỏi và phụ nữ đẹp, chẳng lẽ để con oắt con tên Moon hay Chris gì gì ấy làm mù quáng ? Thật không đáng!

- Cô...! - Arrow giơ tay lên định ra tay. Năm đầu ngón xò ra gân lên những đường máu, hẳn đang điên và có thể sát thương cô ả bằng một cú đánh gây chết người, tuy nhiên hẳn không làm vậy. Chỉ Ken như thế là quá đủ rồi, hẳn không muốn. Ruby thuộc tầng lớp thượng lưu, ít nhiều cũng có những suy nghĩ giống hẳn, hỏi làm sao một ông trùm như Ken sớm ngày bỏ bê công việc chỉ để quan tâm chăm sóc ột dân thường lại không đặc biệt. Hẳn thừa nhận mình yêu Chris, nhưng không cho phép sự mù quáng lẫn ất lý trí, mặt khác, hẳn đứng ra chèo lái con thuyền lớn này cũng là mong muốn cho em được hạnh phúc bên Ken mãi mãi, đẩy những mù phủ thủy cở như Ruby về bên mình, họ có đấm đá, cấu trí nhau thì cũng là tranh làm phu nhân của hẳn, để người “chị dâu” ấy có thể an toàn.

Có vẻ như cả hai đều đang vô tình vạch trần điểm yếu của DEVILS ột người thi hành công lí. Chính xác thì giữa em và Yun vẫn còn ràng buộc cơ mà, cậu và em đã chia tay đâu nhỉ?

z

Perry được giải thoát trong gang tấc khi chỉ còn vài giây chiếc xe lao vào bức tường lớn. Cô đã nhảy ra kịp thời, trong khi đó xe của F. cùng ba xe đua khác tiếp tục làm nhiệm vụ, họ vẫn phải duy trì động cơ vì chiếc xe màu mặn vẫn đang hoạt động, chỉ cần tháo mối nối là nó sẽ lao thẳng tiếp.

Ken yêu cầu xuống vì muốn đưa Chris vào bệnh viện, tình trạng lúc này rất nguy kịch, hẳn cho phép bức tường bê tông sụp đổ, dầu sao trong xe kia cũng không có người, xe hẳn lại đang thuận chiều để kéo nó, bức tường có thể xây lại, chứ hẳn không thể ôm em mà nhảy xuống được. Vừa này Chris còn nhất quyết không cho hẳn chạm vào người, nhưng lúc này đã lâm vào tình trạng hôn mê, lúc nhận thức được lúc không.

Vừa đặt chân xuống, Mes từ đâu tới vỗ vập tìm kiếm em mình, Ken chẳng thể nào giữ em được nữa nên đành để theo Mes.

- Perry! Em có làm sao không? - Dù vậy anh vẫn không quên quay sang hỏi thăm.

- Không, em không sao!... Em xin lỗi, tại em mà... suýt nữa thì... Ruby... - Perry nói không lên lời, cô nhìn Ken đứng ngồi không yên mà ăn năn. Không thể đổ hết tội lỗi cho Ruby, chính cô mới là kẻ đáng để căm hận nhất.

- Em tôi bị làm sao vậy? - Mes dù vẫn giận Perry nhưng anh không quá nặng lời. - Người em sao lại lấm máu?

- Dạ,... Em và Ruby... để em ấy cùng với một con chó...! - Perry thú thực, nhưng có người đã đến cứu... em đoán thế vì máu không phải của Moon - Lúc chăm sóc cho em trên đường, cô đã kiểm tra và biết, có lẽ vì thế mà Ruby mới có dấu vết để tìm ra Yun.

- Ruby sao? Chẳng phải quý cô đi tham vấn với ngài Arrow ở cục cảnh sát? - F. đứng ngoài câu chuyện, nhưng chứng cứ ngoại phạm rõ ràng rành, vừa rồi cô ta đã gửi một lịch thông báo hoạt động của Arrow.

- Biết rồi, con đàn bà đó lợi dụng bóng của Arrow để thoát tội đây mà! - Ken nhìn ra vấn đề, hẳn Arrow chưa biết chuyện, nếu mà biết chắc đã nghiền nát Ruby thành tương. Quả là một con rắn độc, giết Perry và Chris không thành, cô ta đầu quân cho DEVILS.4 mong cống hiến tài năng để xá tội, nhưng đừng hòng có chuyện đó. Đối với Ken, hẳn có thể tạo điều kiện thuận lợi ột nhân tài thì cũng có thể vùi dập bông hoa đang nở. Cứ để cô nàng làm cho DEVILS nhiệm vụ cuối...

- Anh... anh tha lỗi cho em! - Perry nhìn Ken, trong lòng hối lỗi.

-Cô cũng cẩn thận đấy! - Hẳn nhắc nhở, động tới ai chứ đừng có làm tổn thương đến Chris, hẳn sẽ không dễ yên. Vì mạng sống của em cũng đã thay cho người em gái mà hẳn lỡ sát hại, đối xử tốt với em cũng là nhớ đến nó. Hẳn và Perry đi ngay sau Mes, một chiếc xe cấp cứu đang tiến tới gần.

Ken biết em vẫn đang nắm chặt sợi dây chuyền, điều đó làm hẳn thực sự rất hạnh phúc rằng em vẫn còn nhớ tới mình.

-Anh à, em mệt lắm rồi... em chắc không ngượng dậy được nữa đâu!!! Lạnh lắm, cũng nóng nữa,... cho em dừng lại tại đây đi! - Chris thất thểu nói với Mes.

-Em phải sống! Nhất định phải sống! - Ken nhảy cảm, dù những lời nói rất nhỏ mà hẳn nghe không sót từ nào. Hẳn chạy lên đưa bàn tay vuốt lấy má, em vẫn đang thở hổn hển trên người Mes.

-Em sợ đau lắm! Hóa chất làm em đau ră rồi, không chịu được nữa đâu!!! - Dù rất lưu luyến cuộc sống này, có Mes bảo vệ, có một người vẫn luôn yêu thương, nhưng thực sự cơ thể không cho phép em tồn tại. Đôi chân lạnh ngắt, da thịt tê tái, cơ quan nội tạng trong bụng cứ như bực rữa hết cả.

-Cố lên đi em!!! Làm ơn em phải sống!!! - Ken muốn ôm em vô cùng, nhưng em vẫn mãi quẩn lầy anh trai mình thôi - Em... đừng bỏ anh lại!!! - Câu cầu khiến mang sức nặng tình thương chất chứa, Ken cố gắng thuyết phục, nếu em đau một thì hẳn đau một trăm, một vạn lần. Tại hẳn mà em ra nông nổi này, tim em lúc này đập loạn nhịp vì quặn đau còn tim hẳn điên loạn những nỗi lòng không thể cất lên thành lời. Giống như bản giao hưởng của những nốt nhạc chỉ toàn thanh trầm và bổng, dữ dội khôn nguôi, da diết tưởng như chết lặng khi ngân nga gào xé lòng người,...

-... - Chris chỉ lắc đầu, hơn ai hết em hiểu ý nghĩa của việc được sống, nhưng... không còn thể ngượng được nữa, máu của Poise và cánh tay của anh ta làm em sợ, làm em hình dung ra mẹ.

-UỠNH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Có chuyện gì xảy ra vậy??? - Mes lên tiếng, anh sững sờ trước một sự thật mà chính anh cũng không bao giờ nghĩ tới được.

Phản ứng dây chuyền - khi chiếc xe đã lên dây cót lao đầu vào tường bê tông, một lực tác động như vũ bão làm công trình xây dựng lâu đời trên ba chục năm đổ sập, cột trụ vì thế không thể gắng sức khi cứ liên tiếp các thiết kế bên tường đổ xuống. Lại đúng là chỗ DEVILS đang cho dỡ bỏ để xây dựng lại, hệ quả này kéo theo hệ quả khác, vì quá lo lắng cho Chris mà không ai thừa thời gian để ý. Trần long lở nứt toạc, các vết nứt cứ lan rộng cho tới chỗ mái hiên Mes đang bế em đứng đợi xe cứu thương.

-Sếp cẩn thận! - F. giữ lấy người Ken và đẩy hắn ngã nhào ra xa, đây là nhiệm vụ bắt buộc của một trợ thủ đắc lực kiêm vệ sĩ. F. nhanh tới mức Ken còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-MES!!!!!!! - Perry đứng cách đây một đoạn ngắn, cô không bị sao, chỉ có là một lớp bụi mù làm mờ mắt.

-Chuyện gì đang xảy ra thế em? - Mes hỏi em, Perry hay đang hỏi chính mình... dự cảm về ngày cuối cùng trong cuộc đời anh đã tới, nhưng ai ngờ đâu lại nhanh đến thế.

-Anh!!! - Mes ôm em thật chặt, cảm giác này... sao mà lại quay về y như ngày xưa. Mes vòng siết hơn, anh đang che chở ột người không cùng máu mủ.

-Anh!!! - Thêm một lần nữa nước mắt chảy ra, không giống như ngày ấy, một đứa trẻ bé bỏng chỉ biết khóc khi nghe những âm thanh chói tai đáng sợ, giờ này em lớn rồi, hiểu được những chuyển động của vòng quay đồng hồ. Nỗi đau đã đọng đầy cả nỗi lòng, những giọt nước đang chảy đây giống như máu,...

-Anh có bị sao đâu! - Mes gắng ngượng nhồm miệng, cánh tay trái may mắn lành lặn cố xoa đầu em.

-Mes à! - Perry hét lên vang cả đất trời, cô bắt chấp tất cả chạy tới đồng đồ nát.

Mảng trần nặng hơn chín tấn rơi xuống, mảnh gạch vỡ vụn rơi tứ tá, cốt thép đổ rầm, Mes khi ấy đang bế Chris, theo phản xạ, anh để em xuống, nhanh chóng nằm sấp và dùng thân mình lấp kín toàn bộ. Đến khi bị trọng tải lớn đè lên, anh vẫn cố giữ khoảng cách giữa hai người để em vẫn định ninh rằng không có chuyện gì xảy ra.

-Nhanh lên! Sếp mang em tôi ra! - Mes hóa ra lại tự ảo tưởng, anh đâu biết rằng em cũng chung cảm giác đau đớn như anh. Ken hiểu Mes đang cố tỏ ra bình tĩnh trước Perry, hắn ôm lấy người em họ và chấp nhận những cái cào cấu.

-Các người mau lên, gọi đội giải cứu tới! - Ken biết không thể dùng sức người để nâng mái mở đường sống cho những người mà hắn yêu thương nhất, nếu làm được thì hắn đã xông vào rồi, chỉ sợ càng động vào sẽ càng làm sập lở thêm, cần phải có các xe chuyên dụng xúc bớt bê tông cốt thép đi và cũng chỉ có những đôi bàn tay lành nghề mới có thể mang Mes và em ra một cách an toàn.

Perry càng kêu khóc, càng làm cho Mes đau lòng hơn thôi, nhưng anh chẳng thể nhìn cô, những giây cuối cùng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Ken trào lên một nỗi thương xót vô cùng, hắn ôm em mình, dùng hết khả năng để an ủi mà khó quá, biết làm gì đây khi máu đã lênh láng rồi. Còn em nữa, Ken không biết rồi sẽ ra sao? Em đừng ích kỷ khi chỉ muốn theo Mes em nhé, hắn sao thể chịu nổi được.

-Buông ra!!! Phải cứu Mes, cứu ngay...!!! Ken cứu anh ấy đi! Cả Moon nữa kìa, sao lại không cứu họ!!! - Perry hết cầu cứu Ken lại quay sang F., thêm những kẻ hầu cận nữa nhưng chẳng ai làm theo nguyện vọng của cô. Nhìn xem, bao nhiêu song sắt vây quanh hai người xấu số, những mảnh sành chỉ cần lướt qua đã đủ để bật máu,... ai làm gì được hơn.

-Dỡ từng thứ một, khẩn trương lên!!!! - Rồi đội cứu hộ cũng đến, Ken ra lệnh và chờ chức chỉ để giành giật sự sống của hai người kia. Phía trên tấm lưng đầm máu của Mes là một song sắt lớn đỡ lấy tấm trần, nó mà gãy hẳn thì chắc chắn sẽ không thể phân biệt đâu là tim can của em và anh nữa...

-Không sao đâu mà!!! - Mes vẫn nói nhưng ngoài em ra chẳng có ai nghe thấy gì hơn, anh cố giơ tay trái của mình để Perry biết chiếc nhẫn khắc tên cô luôn thuộc về mình.

-Anh!!! - Ngoài anh ra em biết gọi là gì hơn, tại sao lại tốt với em thế, tại sao khi biết trần rơi xuống không đẩy em ngã mà tìm đường thoát thân, anh hẳn sẽ sống sót thôi. Nhưng mà, em vừa mới làm tổn hại sức khỏe của anh sau ca phẫu thuật, nay lại thêm tai họa gì nữa đây. Chris cảm nhận được sự ầm áp từ lồng ngực anh, cái ôm siết chặt hơn bao giờ hết, sao giống mẹ anh thế. Người phụ nữ khi ấy biết em đâu phải con bà mà vẫn bao bọc trong những vết chân cùn cụt, rồi máu của bà chảy ra như máu anh lúc này, be bét, thấm đẫm nền đất, hơi thở hỗn hển phả vào làn tóc em cứ đều đều mà yếu dần, rồi sao nữa... em không dám hình dung. Sau 18 năm tất cả lại quay trở lại, nhịp tim của mẹ, của anh không còn cảm nhận được nữa.

-Rắc!!! - Tiếng rơi của thanh thép ấn cả đồng đồ nát xuống sâu nữa, vậy là anh phải chịu đau nhiều hơn, giống y như tiếng súng xé ngang tâm hồn em ngày ấy, mẹ chết vì viên đạn, còn anh, em không muốn anh chết chỉ vì che chở inh.

-Tại sao? Tại sao lại thế hả anh?????? - Em nhòa đi vì nước mắt và máu, ngay cả cánh tay tưởng còn vẹn nguyên của anh cũng đã thương xót gửi vào đất những giọt máu tươi.

-ANH XIN LỖI VÌ ANH... LÀ NGƯỜI RA LỆNH NÉM HAI QUẢ BOM! - Và rồi ở nơi nào đó có một ngọn nến phụt tắt.

Đây là lí do ư? Lí do giải thích vì sao anh đã dìm bọc và che chở em trong suốt thời gian qua? Sự thật đảo lộn với những gì được biết, chẳng lẽ mọi thứ tốt đẹp nhận được từ anh là giả? Chỉ vì muốn gói trong từ "xin lỗi" mới coi em là Moon, rồi mới mỉm cười với đứa em này? Em không tin, không thể tin vào sự thật... nhưng... lời giải đáp cho những hành động tốt đẹp của anh thật "hợp lí"! Phải, trên đời này làm gì có người nào tốt đẹp, làm gì có những hành động xuất phát từ trái tim cao thượng,... tất cả, tất tần tật đều có lí do thôi em ạ, mọi thứ đều phải quy ra thực tế, không bao giờ có chuyện biểu không đâu. Việc Mes làm hoá ra là vì thế.

- MES!!!!!! - Perry đẩy Ken ra bằng mọi cách, cho đến khi cả hai nhìn thấy Mes nhắm mắt thì vòng tay của Ken không thể chặt hơn. Perry thoát khỏi sự kiểm soát, cô chạy tới bên anh, ngã, rồi cố gắng vực dậy, mấy lần như thế cho đến khi lết tới bên, chỉ còn mỗi cánh tay trái của anh là hướng về bên cô, chiếc nhẫn vẫn lung linh ánh bạc.

Chris rơi vào trạng thái bất tỉnh, máu của Mes thấm hết vào người em rồi, một dung dịch màu đỏ đen ấm nóng. Anh ra đi mà lòng không nguôi...

Hàng mi của Luci giật mạnh, giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi bất chợt.

z

Ba tháng sau...

Ca phẫu thuật thành công, cuối cùng thì Chris hoàn toàn bình phục, bác sĩ đã lấy lượng tủy còn lại và một số cơ quan nội tạng lành lặn của Mes ghép cho em. Tất cả đều được sự đồng ý của Wine và Perry ngay khi thi thể Mes vẫn còn giá trị sống, cũng kể từ ngày đấm máu ấy, em mất lòng tin nơi anh... kẻ quá dối trung thành với Sếp lớn.

Ken thay thế Mes, thi thoảng hần ghé qua chỗ Perry để an ủi, nhiều lần đi từ cửa mà Perry cứ ngỡ người thương, cô ôm chầm lấy mà trách móc, những lúc ấy hần chỉ biết đứng im. Người thanh niên đó sao lại làm hần náo lòng tới thế, Ken không hiểu vì sao sau ngày định mệnh, Chris không cho phép gọi em là “Moon” và đã cho hần được ở bên, hay là Mes đã chấp nhận để hần thay mình chăm sóc.

Nhìn em gái ra ra vào vào thẩn thờ, Ken thương xót vô cùng, đã từng trải qua cảm giác mất đi người mình yêu thương nhưng không nỗi đau nào gớm ghiếc như Perry phải chịu đây. Hần cảm nhận được tất cả giác quan của Perry chỉ chực chờ hơi ấm từ Mes, nó làm người con gái này quẩn quại trong cơn mơ mịt mù, đi hết con đường nào để tìm được người thương? Nhìn cô phờ phạc và người gầy tọp, nhiều lần hần cùng Arrow đã khuyên phải ăn uống đầy đủ mà cô đâu có thèm nghe, giờ cô ra sao người ấy có biết được không, cô đẹp hay xấu thì anh cũng có ngắm nhìn được?, vậy thôi cô lầm lũi với những khoảnh khắc êm đẹp ngày nào.

- Anh phải sống hạnh phúc đây! - Perry đặt tay Ken trong tay mình, nhìn bằng đôi mắt tha thiết.
- ... - Chẳng ai biết ngoài vỏ bọc của Perry, hần hay cha mẹ mình lại có một tình thương cảm vô bờ bến. Tại sao mà Mes chết rồi, Perry mất đi tình yêu mà cô vẫn mong mỏi cho người khác, hần cũng có một cô em gái thương yêu mình đây chứ, chỉ là chẳng bao giờ hần chịu hiểu.

Arrow chấp nhận đơn xin rút khỏi DEVILS của Perry, cô ra đi cùng chiếc nhẫn có tên mình trong tay Mes. Dù Chris không nói gì về việc từng bị cô và Ruby hãm hại nhưng mỗi khi gặp em hay đứng trước ngôi mộ của người thanh niên trẻ Perry ấy náy vô cùng. Nếu ngày ấy cô sáng suốt hơn, đừng để những nhỏ nhen suy tính làm mờ mắt thì anh đâu ra đi mãi, và bản thân đã không phải chịu sự dày vò ghê tởm của chính mình. Trong ngày đưa tang, người cha già không thể ngừng nước mắt, cô khiếp sợ đến nỗi không dám nhìn theo, người cha ấy hối hận vì không cho anh được nhận Moon, và vì ông vẫn nghĩ em là Moon nên chấp nhận cắt từng khúc thịt của đứa con trưởng hiển tằng,... ông không muốn giọt máu cuối cùng của người vợ Hanmony về với cát bụi. Perry ra đi để tìm một nơi sám hối...

z

Cánh đồng trải dài bạt ngàn, Chris một mình bước đi trên con đường nhỏ, em đặt vòng hoa mẫu đơn trước tấm bia mà đã tự mình dựng lên, quỳ chân...

- Mẹ à... con không biết... con đâu phải con mẹ, cũng chẳng phải em của Mes - Em không thể gọi lên từ “anh” - Có phải vòng quay của đồng hồ lặp lại rồi không mẹ? Cha con bỏ rơi Moon của mẹ, rồi Mes bảo rằng đã làm mất mẹ và cha của con... - Nước mắt giàn giụa rơi xuống nền đất như giọt máu, vương trên những ngọn cỏ non nớt, em đang cố gắng dằn lòng hiểu đúng nghĩa lời thú tội của Mes - Con chẳng biết vì sao nữa, nhưng con thương mẹ Renny và bố Trac lắm, hẳn họ cũng thương yêu con như mẹ thương bạn Moon phải không? - Chris ngập ngừng, hình ảnh của Luci vẫn đang hiện hữu trong kí ức - Nhưng rồi con lại cướp Mes của mẹ - Em khóc lớn, sống mũi cay mềm, nếu không phải vì che chở cho thân xác ốm yếu này chắc Mes giờ đã đến đây thăm mẹ rồi - tất cả là tại con, tại con không phải con mẹ mà làm Moon bị mang tiếng, chỉ vì dòng máu chúng ta không chảy chung mà cha trở lạnh nhạt với mẹ, nhưng vì sao mẹ lại thương con đến thế...? Vì sao ngày ấy không để con chết đói luôn trong căn hầm bệnh viện...

Em gục hẳn xuống, nền đất làm khuôn mặt bám bầm, trong sâu thẳm đáy lòng vẫn phủ định kẻ thủ phạm. Một đứa trẻ chỉ mới bảy tuổi thì làm được điều gì, nó hiểu việc mình làm sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của người khác được ư? Anh ta không những hiến tủy, còn giành giật cái chết với em nữa, từ một người khỏe mạnh trở nên bệnh tật và thậm chí là hiến tặng tất cả thể xác, ột phép màu để giấc mơ thành hiện thực, không có anh ta sao em biết được tình thương từ gia đình? Em không muốn sống nữa, thực sự quá bế tắc khi không thể hận người anh xấu xa đó. Dòng máu này là của cha mẹ hay là của anh ta? Sao ông trời ác độc thế, kể cả khi anh ta chết rồi, đã muốn nuốt chửng quá khứ kinh hoàng kia rồi lại “bắt ép” một đứa trẻ đơn côi phải nhận ân huệ thêm lần nữa. Thà rằng khi ấy, để em và Mes cùng chết, để cả tảng bê tông ghì nát người em luôn, để những giọt máu này trả lại ẹ Hanmony, trả lại cho kẻ sát nhân đáng oán đó... thế mà,... một phần cơ thể của kẻ nhận tội vẫn đang tồn tại, cộng sinh cùng những tế bào sống của em đây.

Em gơ đôi tay mình lên, dùng cảm cảm lấy một con dao nhỏ... cứa vào đầu ngón tay mình...

- Tí tách! - Máu rơi rồi... rơi xuống nắm mồ của mẹ, phẳng phất hình bóng người con trai thuở còn bé hay ghé sát vào bụng mẹ mà dò hỏi về đứa em chưa chào đời.

- Con gửi lại mẹ hình hài người con trai mà mẹ yêu thương, người anh của con gái mẹ... - Ken đã có mặt từ lúc nào, hẳn đưa tay giữ lấy bờ vai em... một chút hương khói thoang thoảng làm khóe mắt hẳn cay cay - Mẹ ơi,... thực sự con rất muốn... con rất muốn mãi được coi anh ấy là anh trai mình! - Em không dám để máu chảy thêm nữa, những giọt quý giá này đâu phải chỉ của riêng mình... Mes đã gửi ngấm cho em một cuộc sống mới, cả người mẹ này cũng góp phần để em tồn tại cơ mà, gia đình anh, họ đều muốn nhận em. Đột nhiên em dựa mình ngã hẳn vào Ken, nhắm chặt mắt và ngủ quên... để mặc cho thời gian trôi mãi trôi... em chấp nhận tin vào lời nói dối của Mes.

Mười tám tuổi, lúc này em đã thực sự được sống theo đúng nghĩa một con người.

Z

Sự mất mát đi cánh tay đắc lực của Đại Bàng Trắng cùng sự ra đi không lí do của người Sếp bên DEVILS.3 là một tổn thất không nhỏ đối với DEVILS. Tuy nhiên bên WHITE cũng đang mất cân bằng khi các chiến

sĩ của họ đi không trở lại, và điều quan trọng nhất là con chip đã thuộc về DEVILS.

- Luci! Đến lúc này con cần phải biết một sự thật, không biết sau khi nghe nó con sẽ phản ứng như nào, nhưng chúng ta cần phải nói và tôn trọng quyết định của con!

- Chuyện gì quan trọng vậy ạ? - Luci đang cố gắng bình tĩnh để chấp nhận, lúc này nhóm bốn người chỉ còn lại cô, Ring và Poise với cánh tay không lành lặn.

- Con là người của DEVILS!

z

Chris đứng đợi từ lâu lắm rồi, có rất nhiều day dứt trong tim. Từ DEVILS tới đây em đã nghĩ rất nhiều về Ken và Yun, về tình cảm của mình dành cho con chim Đại Bàng to lớn hay vì thứ gì đó trong sáng trong tình bạn. Em thấy mình tàn nhẫn lắm, thực sự quá độc ác khi đem lòng hận thù với người yêu em nhiều đến như thế, khi nghĩ Ken giết cha mẹ mình, em vội vàng rời bỏ, để sự căm giận đánh đổi tình yêu,... mà khi để kẻ thủ phạm là Mes lại không thể nào hận được... sao lại có thể bắt công đến thế.

-Moon!

-Ồ! Là cậu? - thoáng có chút thất vọng khi người đến không phải là Yun.

-Yun... đang bận, cậu ta nhờ tôi đến thay!

-Vậy à. - Em muốn gặp Yun, Luci hoặc chí ít là Poise chứ không phải là người thanh niên này, từ trước tới giờ dù cậu ta chơi thân với Yun nhưng chưa bao giờ nói chuyện với em. Nhưng trong câu nói của người đó có nét gì đó giấu giếm.

-Không muốn gặp tôi sao? - Ring mang theo một sứ mệnh, cậu sẽ đem ước muốn của không chỉ Yun, Poise ngay cả ông Peter chia cho người con gái này.

-Không phải! Mà vì... mình có chuyện muốn nói với... Y

-Nghe này Moon,... Yun chết rồi!

z

“Yun chết rồi”

“Yun chết rồi”

“Yun chết rồi”

-Em làm sao vậy? - Ken từ trong nhà ra đón, đỡ lấy chiếc áo khoác và treo lên giá trong khi em ngồi phịch xuống ghế. Cả căn phòng lặng thinh nghe tiếng thở mệt mỏi, lại thêm cú sốc kinh hoàng xảy đến.

-Em chết mất thôi! - Giọng nói yếu ớt cất lên, từ lúc nghe thấy hung tin đó, em dường như chỉ mòng mòng sự tiếc nuối vô bờ bến.

-Sao vậy em? Sao em lại nói như thế? - Dù mấy tháng nay đã cho phép mình được ở bên, nhưng chưa hôm nào hắn nghe thấy tiếng em nói, vẫn là những lời độc thoại hỏi han quan tâm em từ tận sâu đáy lòng, những việc làm bấy nhiêu ngày xa cách muốn chia sẻ mà chỉ sau ngày Mes qua đời hắn mới được thể hiện, em chỉ chấp nhận mà không tỏ thái độ mà hôm nay em lại tha thiết bằng tiếng lòng chất chứa. Hắn lại gần và ngồi cạnh, đưa tay lên trán và nhận thấy sức khỏe em đã rất tốt, ấy vậy lại nói ra những câu chữ làm hắn khiếp sợ - Nếu em chết rồi... vậy còn anh?

-Anh sẽ chết cùng em chứ? - chỉ nghiêng đầu về phía hắn, đôi mắt em ánh lên chút gì đó mờ ảo.

-Không! - Ken trả lời không do dự.

-Anh không thể nói dối cho em vui được ư? - rồi ôm chầm lấy dáng người cao lớn, em biết Ken nói rất thật, hắn không bao giờ đánh mất DEVILS để đổi lấy tình yêu đâu. Từ “Không” nhói lòng quá, cũng như em đây vì cha mẹ mà có chịu tha thứ. Nhưng em thích sự chân thực trong câu nói ấy, dù biết em sẽ rất buồn nhưng hắn vẫn nói ra, Ken tin tưởng em tuyệt đối, điều này làm cho em còn đau đớn hơn nữa.

-Anh sẽ không được quên em! - Em trả lời cho câu hỏi vừa rồi. - Nếu em chết anh không được yêu người khác! Hứa đi anh! - Chris ngẩng đầu lên tìm kiếm ánh mắt Ken, hắn lúc này siết chặt lắm dù người em không còn lạnh như xưa.

-Không hứa! - Ken nhắm đôi mắt lại, hắn đã từng nói sẽ bảo vệ em cả đời, thế mà cái ngày ấy lại không thể che chở cho em, vậy thì thế thốt để làm gì khi không thực hiện được. Tuy nhiên những gì hắn đảm bảo ở tình yêu này là vô hạn, hắn yêu em không cần phải khóa trái qua những lời đầu môi, tình yêu này không cần hứa hẹn, tình yêu này tồn tại vĩnh cửu.

-Vì sao anh không muốn làm em vui? Em đang buồn lắm! - Rìng nói với em rằng Yun đã hy sinh, Poise đã mất khả năng chiến đấu và Jess, đã bị DEVILS giết hại để lấy con chip.

-Anh không thể! - Đối với Ken, người con gái này là chiếc gương phản ánh mọi nỗi niềm thầm kín đã cố chôn vùi. Trước em hắn không thể dối gian lấy một từ nào cả.

-Vì sao anh không thể? Em... chỉ còn mỗi anh là người thân duy nhất! - Em nắm chặt tay hắn, cho hắn xem vết sẹo nơi bàn tay ngày trước đã ghì chặt sợi dây chuyền. - Cha mẹ em chết rồi, Mes cũng đã ra đi!

-... - lặng người.

-Em sẽ mất anh! - Câu nói này chắc chắn đúng, thế nên em mới ghì chặt hấn tới thế, ngay trong chính trang phục của cả hai, một màu đen tuyền một màu trắng sáng đã nói lên điều đó. Đường như ngày hôm nay em đã phân biệt được vị trí của mình, chỗ đang đứng và biết ánh sáng tồn tại ở đâu.

-... - Ken không nói, theo hấn thì phải là hấn sẽ mất em chứ không ngược lại.

-Mes giết cha mẹ em! - Chris nói mà lòng đau đốn, nhưng vẫn mỉm cười nhìn hấn, - Em xin lỗi vì đã nghĩ là anh! - ngồi hấn vào lòng Ken, em tức tưởi khóc, khóc vì sao cứ phải đi tìm kẻ thủ phạm ấy trong khi những giá trị bên mình đây không giữ lấy. Nếu em đã không bỏ đi, Ken không phải đau khổ, em đã không bị bệnh, Mes không phải chết, Perry không mất đi người yêu thương, cánh tay của Poise đã không lìa khỏi thân chủ, Yun cũng không phải vì em mà ra đi. Em khóc lớn lắm, tiếng nổi lòng át đi mọi chuyển biến của cuộc sống, khiến cảnh vật cũng phủ lên trạng thái nào nề.

-... - Ken buông tay khỏi người em, hấn đực ra như một kẻ khờ khạo, lòng người cao cả biết mấy mà hấn lại quá nhỏ nhen ích kỉ. Tại sao mọi điều tốt đẹp lại đến với hấn, tất cả đều nhường đường dẫn lối cho hấn đi, và tại sao tình yêu giữa hấn và em vẫn còn một lối thoát?

Đáp lại sự im lặng của Ken cũng chỉ là những tiếng sụt sùi của Chris, nước mắt vẫn cứ lã dài mãi. Ngày hôm qua em khóc cho cha mẹ, ột người anh, hôm nay em khóc cho người bạn thân nhất của mình, và ngày mai... sẽ là Ken đó, hấn có biết không?

Một cơn mưa trái mùa ập tới, đã sắp sang xuân rồi mà mưa như trút nước, mưa ào ào trên những mái nhà, mưa rầm rì qua khe suối... ngày mai khi trời tạnh, sẽ có một con người không còn là quỷ.

z

Ken tỉnh dậy, có chút choáng váng vì cả đêm tựa mình trên chiếc ghế. Em và hấn đã thiếp đi từ lúc nào không biết, có lẽ Chris cũng chỉ mới rời khỏi nhà không lâu vì chiếc áo của hấn vẫn còn ẩm ướt nước mắt. Hôm nay hấn có một cuộc họp quan trọng tại nhà lớn.

Trên bàn có một ly café - thói quen ngày nào - và một tờ giấy, Ken lật ra đọc:

“Em không hận Mes đâu anh!

Và em sẽ tìm ình một lối thoát!

...”

Dòng chữ cố gắng nắn nót dù không hề đẹp, em viết mà phải ghì những giọt nước mắt lại, Ken đau lắm. Tại sao lại có những thiên thần như Mes và em!? Sự thật hóa ra lại quá dễ thay đổi chỉ bởi lòng bao dung.

z

Arrow có mặt sớm tại buổi họp, hẳn chuẩn bị cẩn thận từng công việc để trình chiếu con chip của WHITE. Kể từ ngày bắt được Jess, DEVILS đã khẩn trương thủ tiêu nạn nhân để thu tóm con chip, chúng đã man tới mức không hề tiêm thuốc mê để mổ xẻ thân chủ, sau khi lấy được con chip chúng mặc kệ nạn nhân ra máu tới chết rồi gửi trả về cho WHITE cái xác đã đang phân hủy. Con chip được gửi qua cho Arrow để hắn phân tích và mã hóa, nhiều ngày dịch giả thông tin dữ liệu số, ngày hôm nay Arrow sẽ đem trình chiếu “chất xám” của WHITE, đồng thời sẽ làm một quả quyết định đè bẹp tất cả những tổ chức gan to dám chống lại DEVILS, góp phần kiên cố hoá thời gian tồn tại và hưng thịnh của tập đoàn xã hội đen khét tiếng này.

Khi buổi họp chỉ còn vài phút là diễn ra, nghị sĩ từ một số nước và tư vấn viên đã có mặt đông đủ, các máy tính trong tình trạng sẵn sàng thiết lập phá hủy cơ quan của WHITE thì Ken tới.

- Bắt đầu! - Con Chim Đại Bàng lên tiếng khởi động.

- Sau đây chúng tôi sẽ công khai thông tin của con chip - Ruby đứng lên thuyết trình trước, cô ta rất biết cách ăn nói nên được trọng dụng tối đa. - ... Và ngài sẽ lên thuyết giảng! - Ả nhượng đường cho Sếp đi lên, đèn hội nghị tắt để bật máy chiếu.

Sếp chỉnh lại mic cho vừa vặn sẵn sàng công việc. Mọi hành động đều phải dừng lại khi nghe Sếp nói, hơn ba mươi bộ não tập trung tối đa.

- Cạnh!

Không khí im lặng bao trùm, không ai hiểu vì sao Sếp tự dưng dừng lại khi đang thuyết trình vào vấn đề chính, duy chỉ mình hắn phát hiện ra “vật thể lạ” đằng sau.

-...

- Bắn đi nếu em làm được!

14. Chương 14 (hoàn)

Chương 14: Đồng hồ chết

- Bắn đi nếu em làm được! - Arrow không đợi kẻ kia lên tiếng sau khi đã cho hơn mười giây để nói thách thức lại bằng chất giọng đanh thép. Hắn là người lên thuyết trình vì nắm rõ nhất khái niệm dữ liệu trong tay, Ken vẫn ngồi ở dưới dõi theo.

Cách! Cách! Cách! - Những tên vệ sĩ bên ngoài đã tiến vào bảo vệ cho Arrow sau khi nghe thấy tiếng động, chúng bao vây xung quanh.

Đèn bật sáng, cô gái với dáng người dong dỏng vẫn đang chìa súng vào gáy tên trùm, cánh tay run run nhưng nhằm chính xác mục tiêu. Cô biết nếu một trong số những tên vệ sĩ kia nổ súng mình sẽ chết, nhưng lòng cam đảm cho phép cô mạng đổi mạng với kẻ độc tài. Chính hắn đã để mặc ả Ruby bắn chết Yun khi cậu gửi mật thư về cho White.

*

- Liệu có được không?

- Hãy tin vào sức mình! - Rìng trấn an người bạn.

- Nhưng chúng ta chỉ có ba người, trong khi Devils...

- Này Moon, cậu chính là người mở ra ánh sáng cho chúng tôi!

- Minh... làm sao có thể? - Em thực sự không thể hiểu được tại sao những người ở tổ chức White lại đặt lòng tin lớn nơi mình.

- Cậu có biết bức mật thư cuối cùng Yun gửi cho chúng tôi có nội dung gì không?

- ... - Nhắc tới Yun làm em thương cậu nhiều quá, chẳng còn nhớ nổi ngày gặp nhau cuối cùng giữa hai người nữa, đã lâu quá rồi, cũng không thể ngờ được cậu lại ra đi vội vàng.

- “Moon chính là điểm yếu của Devils và là thể mạnh của White, cậu ấy có quyền sai khiến hai tên trùm Devils!” Tôi tin điều đó, tất cả chúng tôi tin ở cậu, chính cậu cho chúng tôi niềm tin vào câu chuyện của một con kiến bé nhỏ vật ngã cả con voi to kênh. - Rìng đặt đôi tay lên vai em - Trước kia là Yun, Poise, còn giờ sẽ là tôi đưa cậu đến chân lí!

Em nhìn vào đôi mắt sáng ấy, hơi ẩm từ cánh tay cậu tỏa ra giống như có phần Yun, Yun đang nhìn em và nhún nhún em hãy hướng thiện.

- Có một điều mà các cậu không biết! Minh không phải là Moon mà người sở hữu cái tên đó chính là Luci kia! - Em mỉm cười thanh thản trước Rìng, hay Yun hoặc chính bản thân mình - Minh là Chris, đã từng là nhân viên của Devils! - Rồi cũng phải trả lại tên cho người ta, thật may mắn khi “Moon” được trở về với một người tốt, lòng em giờ nhẹ nhàng lắm.

- Còn giờ Chris là của White! - Rìng tiếp lời, rồi hai người chạy tiếp.

Bíp bíp! - Hệ thống chống kẻ đột nhập kêu lớn.

- Tại sao lại thế? Rõ ràng dấu vân tay của mình hợp lệ mà?

- Chắc có lẽ do bộ phận cảm ứng từ nhận diện cơ thể tôi đặc biệt, mong rằng cậu ấy có thể giữ chân bọn chúng.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Không kịp đâu, chắc chắn chúng sẽ cho người đến đây ngay tức khắc, chỉ cho tôi máy chủ của hắc ta đi!

- Kia! Theo mình! - Em không cần nhắc gì hết, đây là nhà của Ken và em đang dẫn một kẻ nguy hiểm vào trong, thậm chí còn cho Ring biết tám kí tự mật khẩu của Ken. Cả hai chạy xuống tầng hầm, vì em hợp lệ nên cửa tự động mở và Ring cứ thế mà chạy theo, cậu là thiên tài máy tính hắc sẽ tìm ra phương thức gửi bằng chứng kết tội Devils về tòa án.

*

- Bíp! Bíp! Bíp! - Tín hiệu được chuyển tới máy tính của Ken trong giây lát, một đội đặc nhiệm chờ sẵn lệnh để tấn công vào nhà, tuy nhiên hắc tư lự. Đẩy ghế và đứng dậy, hắc vẫn đang ở hội nghị, thông thả bước tới chỗ Arrow.

- Sao vậy? Bắn đi chứ! - Arrow ra dấu cho những tên vệ sĩ đứng tản ra, chỉ cần hắc ra lệnh chắc chắn họ sẽ bắt cô gái này lại ngay. Arrow muốn hỏi lòng người con gái ấy thực sự có muốn giết hắc không khi mà hắc không hề làm bất kì một việc gì sai trái trong cuộc đời em. Việc giết bà Hanmony khi ấy là theo ý của bậc trên và hắc không trực tiếp hành động, mặt khác bà ta là gián điệp và nhận kết cục như thế là đúng. Hắc không để em nhúng tay vào tội ác, cử đi học, thay tên mình là kẻ sát nhân thế cho người em yêu, rồi giả vờ quên biết cha mẹ mà bắt em làm phẫu thuật. Tất cả toàn là mong cho em hạnh phúc, hắc không tin người con gái này dám nổ súng. Tình yêu của hắc dành cho em quá nhiều, thậm chí nếu em nổ súng thật, hắc cũng không tiếc khi chết dưới viên đạn của một thiên thần. Cho đến ngày hôm nay Arrow đã biết đôi bàn tay bắn thủ này gây ra biết bao tội ác và cần được tẩy rửa.

- Soạt! - Ken tiến đến từ lúc nào, kéo khăn bịt mặt của cô gái ra. Mái tóc ngắn cắt vội vàng, cũng cái dáng người mảnh khảnh, má lúm đồng tiền, giờ thì Luci vào vai của Chris.

Arrow bắt ngờ quay lại.

Đoàng! - Vì đã lên cò sẵn, lại bị giật mình khiến Luci nhún cò, hành động này của cô làm Ken nhớ lại ngày nào, cái ngày đứa bé ngây ngô lỡ tay bắn chủ của nó... ngày bắt đầu một cảm xúc lạ.

- Dừng! - Wine chạy như bay tới chỗ Luci, cầm lũ vệ sĩ bắn hạ. Arrow khựng người, máu chảy ra mà tay vẫn giơ lên đồng tình với lệnh của cấp dưới. May thay vì run nên Luci bắn chệch xuống vùng ngực phải của tên trùm.

- Ta nợ cô một cuộc đời! - Arrow vẫn đứng được. Hẳn nợ Luci hay là nợ Moon? Chẳng ai biết được nữa, khi mà Mes đã hy sinh rồi. Hóa ra em đang giỡn đùa với hắn, em để Moon đến đây nhằm súng vào hắn ư? Sao em lại làm hắn đau tới thế?

Cô ả Ruby nhân cơ hội muốn lấy lòng hai vị Sếp, thừa thời cơ bắt lấy súng trong ngăn bàn và tung ra.

-Đoàng! Đoàng! - Hai tiếng súng nổ vang khán phòng, một viên đạn từ phía ả đàn bà hướng về phía Luci, một viên khác bắn ngược hướng, chúng gặp nhau ở giữa và rơi xuống đất. Ken đã kịp thời ra tay. Nhưng kể cả viên đạn ấy vô nhân tính bắn vào “Moon” thì anh trai đã đến bên em gái và thực hiện trọng trách của mình. Wine ôm chầm lấy đứa em thực sự là máu mủ, hai người chẳng phải đều cùng một người cha, giống như Mes đã từng che chở ột Moon nào đó.

- Có một cô gái tên là Moon ngày trước thường kể với anh rằng anh trai là tất cả của cô ấy, nhưng thực tế thì cô ấy lại cướp đi người anh của Moon. Em sẽ không thể hiểu được đâu nhưng Luci à, em chính là Moon thật sự! - Wine nói rất nhỏ, chỉ để cho Luci nghe. Đôi bờ vai của run run y như ngày người con gái đó ôm Wine vào lòng mà mong mỗi hắn dừng rời xa cô ấy. Giờ thì Mes đã đi rồi, Wine muốn được thay anh chăm sóc người em gái này,... để thời gian trôi đi không phải hối tiếc.

*

- Luci sẽ không sao chứ? Đã hơn 15 phút trôi qua rồi mà không thấy có người đến bắt chúng ta?

- Cậu muốn họ đến bắt ư? Yên tâm đi, rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở thiên đàng! - Rìng chỉ tay lên trời, thực lòng cậu cũng lo thất tim, này giờ vẫn chưa tìm thấy Devils cất giữ tài liệu ở ổ khóa điện tử nào, ma trận hiện lên rồi mất.

- ... - Nếu được lên thiên đàng thì người yêu thương nhất có cơ hội nào tìm thấy em được không?

- Cậu sợ chết à?

- Không!

- Sao nói không nhỏ thế! Tôi biết dẫn cậu vào trò chơi nguy hiểm này là đưa cậu vào chỗ chết, nhưng... chúng tôi cần cậu! - Rìng dẫu đang bận nhưng vẫn ngoái lại nhìn em, trước khi thực hiện kế hoạch, cậu và Luci đều nắm chắc ngày giỗ của mình, không biết giờ này Luci ra sao nhưng cậu thì có thể cam đoan chỉ ít phút nữa mình sẽ ngã xuống. Rìng tiếc cho cô gái, cô không đáng phải lao tâm như thế, nhưng cậu hiểu đôi mắt kia, đôi mắt tình nguyện làm việc tốt - Nếu có kiếp sau, tôi sẽ làm anh trai cậu! Thật đấy, sẽ nhường nhịn và chăm sóc cho cậu! - Rìng không nói đùa.

- Vì sao... chứ? - Em dè dặt, người thanh niên này giống Yun quá, cậu ấy đã từng hứa sẽ là người anh trai của em khi giải thoát cho cậu, em lại rơi nước mắt. Trời đất ơi, sau Mes sao lại có nhiều người anh tốt như thế chứ, Mes vì muốn em được hạnh phúc mà cố tình xóa cái quá khứ bế tắc kia, rồi đến cả Yun nữa, sao cậu đã từng hứa sẽ trả ơn mà chết mất rồi, em chỉ cần cậu thực hiện lời hứa sẽ để mình được nhìn thấy cậu thêm một lần nữa thôi sao cậu ngủ mãi thế. Em muốn Mes và Yun phải sống lại, em muốn được hét to lên rằng dù hai người ấy không phải máu mủ nhưng em thương họ nhiều lắm. Biết bao nhiêu kỉ niệm tươi đẹp, họ ra đi mà bắt mình em cất giữ...

- Đừng khóc! Yun bảo với mình cậu ấy ghét cậu khóc lắm! - Nói là thế mà sao lệ từ khóe mắt cậu cũng rơi, Ring khóc vì lời hứa dang dở, ba người, cậu, Yun và Poise đều đem lòng yêu Luci và cậu biết Luci cũng có tình cảm với mình, nhưng cậu đã vì tổ chức mà lừa dối yêu Jess, kết quả nhận được là gì đây khi thi thể của Yun và Jess cùng lúc được gửi về White. Cậu đã không bảo vệ được người mình yêu, cũng không bảo vệ được người yêu mình, ngay cả lời hứa với người anh em thân thiết cũng không làm được. Yun muốn cậu và Poise bảo vệ Chris, Poise đã bị thương, mất quá nhiều máu không thể phục hồi mà phải từ bỏ nghề điệp viên, nhưng chỉ ít Poise đã bao bọc được cho Chris, còn cậu, thay vì thực hiện lời thỉnh cầu của Yun, cậu đã kéo em đi quá xa, chính cậu tiếp tay cho em phải chết. Kế hoạch đột kích Devils lần này nếu có bại hay thành thì chúng cũng không tha cho Chris đâu, còn cả Luci nữa, cô đã đóng giả em để đánh lạc sự chú ý của tên Đại Bàng Trắng, cô ấy chết mất.

- Ô kìa! Cậu làm gì thì làm tiếp đi chứ! - Chris vực cậu dậy, từ trong nỗi đau em biết đứng lên. Cha và mẹ em là người của Devils, Mes cũng vậy và người đó là ông chủ, tuy nhiên em là em và có quyết định của riêng mình.

- À ừ! - Sau khi được cung cấp hai mật khẩu của Báo Đen và Đại Bàng Trắng từ Chris, hộp thoại dữ liệu đã hiện ra. Ring nhấn nút gửi về cho White, vì đường truyền trong khu nhà Ken thuộc sở hữu tối cao nên việc truyền dữ liệu ra bên ngoài Devils không hề khó. Máy bên White đã nhận được thông báo, họ cần phải qua một khâu kiểm tra rồi mới nhận tệp tin nhưng thời gian không cho phép nên chấp nhận ngay, nếu trong quá trình truyền tải mà đứt quãng thì lập tức dữ liệu sẽ bị hủy vì không trọn vẹn.

Có tiếng bước chân rất gần, Ring và em nhìn nhau, lúc này họ mong ước cho thời gian kéo dài được chút nào hay chút ấy. 99% - Tài liệu gửi đi nhanh, nhưng từ 99 đến 100% thì mất rất nhiều thời lượng.

Sầm! - Chỉ có một mình Ken bước vào, vẫn là cái cách cố tình gây sự chú ý.

- Còn những 2 phút nữa! - Em nhìn vào màn hình máy tính thông báo, chỉ cần Ken ngắt cầu dao là đi tong.

- Yun ơi, nếu cậu đang dõi theo thì xin hãy căn con người kia đi thật chậm lại, làm ơn hãy để dữ liệu được chuyển tới công lí.

Em chỉ dám lăm bắm trong miệng, sống lưng lạnh toát. Cả căn phòng vang lên hai nhịp đập dồn dập, em và Ring đang bị dồn tới bước đường cùng, tên bạo chúa cứ thế mà lững thững bước. Sẽ chẳng còn ai bảo vệ cho em nữa, cũng chẳng còn gì để hối hận trong mắt cậu thanh niên trẻ kia, em và cậu, tuy xuất thân hoàn toàn đối lập nhưng lúc này đây đều sẵn sàng xả thân.

Ken lạnh như băng dẫu trước mặt là hình hài luôn hiện hữu trong con tim, tiếng giày cộp cộp trên sàn gỗ mang một âm thanh nặng nề, ngay tại ngôi nhà này đây, người mà hắn đặt mọi niềm tin lại đang châm lửa hủy diệt chúng. Hắn đã cho em tám kí tự quan trọng nhất của Devils, tám chữ cái mang bao nhiêu xương máu của lũ quỷ gìn giữ, tám chữ cái đủ để ghép lên từ “IloveYou” hàn gắn biết bao nỗi đau em đã phải chịu, trao cho em mật khẩu của hệ thống quản lí, đặt ngang bằng với vị trí mình... mà em lại dễ dãi hiến dâng cho thằng nhóc kia? Hay thật, trước đây là với tên Yun gì gì đó, em vứt bỏ lời thỉnh cầu rằng muốn có một gia đình cùng hắn, để rồi chối bỏ tư cách của người Devils cứu nó hết lần này đến lần khác. Tới thằng nhóc này, hắn biết, cả con nhỏ vẫn đang ở hội nghị nữa, bọn chúng thuộc White, em có hiểu gì không đấy, những con quỷ chỉ sống trong bóng đêm và không bao giờ muốn hòa bình với màu trắng. Em không những lấy đi sự tin tưởng của hắn, còn cả Arrow, thật không ngờ dù luôn cẩn trọng, hoài nghi là thế mà lại nuôi giặc trong nhà. Một tay vẫn giữ nguyên trong túi quần, tay kia hắn buông thông, đôi chân bước chậm chậm.

Chừng nửa phút nữa thôi, cổ lên, Ring thậm chí không hề chớp mắt, còn em, em không dám nhìn Ken.

Cạch! - Ba bước nữa là Ken tiến tới chỗ cầu dao, đôi chân hắn như muốn lắng nghe tiếng lòng của ai đó. Rõ ràng việc ngăn chặn hai kẻ này đơn giản nhưng hắn không muốn, người con gái kia sẽ phải giải thích.

- Ken! Kết thúc tại đây đi anh! - Ring nhìn sang em, hắn nhìn cậu. Chris vừa nói vừa quỳ xuống ngay tại chỗ, em ngã phịch xuống như một phản xạ tất yếu. Ken quay lại nhìn một cách cứng nhắc, giống như con rô-bô vô tri. Những giây đồng hồ cứ lặng lẽ trôi qua, em mong mỗi những giọt nước mắt này sẽ làm con người kia dừng lại, hy vọng Ken chấp nhận đi theo ngã rẽ khác, một con đường không còn Devils. Tuy nhiên ngôn ngữ cơ thể hắn không coi lời nói của em có chút giá trị:

- Không phải chuyện của người!

Mặt em thần thờ. “Người” là sao? Từ “người” là thế nào? Em là “người” ư? Hắn vẫn không động lòng, ánh mắt lướt nhìn chỉ dừng lại không quá 1 giây mà đủ để em bị thiêu đốt, Ken dùng ánh mắt khinh miệt chưa từng thấy để nhìn người hắn yêu đấy sao? Em không dám tin nữa, với ánh mắt này thì không thể tin được rằng nó đã từng tha thiết hướng về phía em. Đôi mắt cao sang quyền quý nhìn con tiểu tốt bẩn tuổi, tồi tệ, hôi hám, ghê tởm, còn hơn cả thế, em sợ lắm, sợ rằng người đàn ông kia mất hết tình yêu vì hành động này,... nhưng biết làm sao đây khi Ken lạc lối.

Phụt! - Tất cả hệ thống điện dừng hoạt động, dây đèn dọc hai bên trần tắt ngấm.

Anh! - Vừa dứt câu, em lao về phía màn hình máy tính ngay lập tức, chân vẫn trong trạng thái quỳ sụp.

Vòm trần cao lợp kính không thể phản chiếu chút ít ánh sáng trời đông u ám trong ngôi nhà toàn màu đen, đang là ban ngày mà không gian chìm vào giấc ngủ.

- Kịp rồi! - Ring nở nụ cười mãn nguyện nhưng cậu không thể nói to vì sợ chọc tức con người ác quỷ kia, chẳng ai hình dung em vui sướng đến mức nào, em cười trong tâm trạng vui sướng đến tột cùng, có nước mắt, nụ cười, niềm đau và hạnh phúc hòa trộn, đông đầy con tim. Cảm ơn Yun, cảm ơn mẹ Hanmony đã biến điều ước thành sự thật. Con tim dường như rỉ máu bấy lâu ngày đã đến lúc được tiếp thêm sinh lực, em biết chắc chắn phải có công lí trong cuộc đời này, nhưng những bằng chứng ấy một khi được gửi về tòa

án tối cao Ken sẽ... trong tỉ tỉ dữ liệu ấy không thể không có một dấu tích nào của Đại Bàng Trắng. Nụ cười vội tắt, ngày hôm nay là ngày mai của hôm qua, là ngày em sẽ khóc cho người em yêu.

Chris nắm chặt tay Ring, cậu hiểu suy nghĩ mà những ngón tay kia gửi tới, hẳn em đang lưu luyến một Yun ngày nào với dáng đứng chờ nơi cuối con đường cho phép em chạy tới để tay trong tay, một cuộc sống theo đúng nghĩa của Moon, và tình bạn cao quý, rồi thả tay ra như một câu “Chào nhé!”.

Chào nhé, vĩnh biệt tất cả những gì thuộc về Yun, về White, về sự mạo hiểm theo lí trí mách bảo, còn giờ em chỉ muốn sống với tình yêu của con người kia. Em đã làm hết khả năng rồi, sức chịu đựng cũng chỉ đến mức này thôi, chạy tới chỗ Ken, những bước chân trong bóng tối, dù con đường mịt mù nhưng hình ảnh ấy, chỗ hẳn đang đứng đã hằn sâu trong óc nên em ngừng lao tới và đang tay ôm chầm.

Ken mất thăng bằng, người đổ ra sau vì bị người con gái đó bám lấy dữ dội. Hẳn giả diếc, giả câm và giả mù, giữ người đứng im trong vòng tay nhỏ bé, hẳn không cúi nhìn cũng không đưa tay ôm ghì, trong bóng tối đôi mắt thoáng nhận thấy những chuyển động, có một bóng đen đã ra ngoài cửa.

- Em xin lỗi, xin lỗi vì đã lừa dối anh! Em sai rồi, thực sự đã sai nhưng em không hối hận! - Yêu Ken là sai lầm lớn nhất của cuộc đời, đánh đổi tình yêu này lấy một sứ mệnh khác là quyết định đúng đắn...

Câu chuyện tình yêu lầm lỡ giữa hai con người, một ông trùm mafia có trong tay mọi vinh hoa phú quý của cuộc đời, một cô gái ngay cả quyền hạn căn bản của con người không được hưởng. Giữa hai số phận trái ngược nhau hoàn toàn liệu có trạm dừng chân nào ột tình yêu? Có đấy, nơi đây chính là trạm dừng chân duy nhất cho cảm xúc này, nếu như có thể đóng băng tất cả tình yêu sẽ dài tới vô tận, ngôi nhà này là điểm tựa của một cuộc tình xuất phát từ hai con tim trần trụi: hẳn ta giàu có mà vô vị, còn cô gái với tình thương cảm vô bờ bến. Cô gái đang cố gắng chặn những bông tuyết lạnh giá toát ra từ cơ thể kia, cô dùng ánh sáng của niềm đau để níu giữ một con người... chẳng ai trong hai người họ hiểu nhau, cô ấy sẵn sàng quên đi bất hạnh để chờ hẳn chìa bàn tay nâng đỡ, nhưng hẳn vô tình hay hữu ý?

Mes đã ngược chiều kim đồng hồ thay đổi tất cả để rồi cô gái này muốn cho kim đồng hồ kia ngừng quay kết thúc mọi thứ, nhưng làm sao có thể sửa chữa một sự thật vốn không thể phủ định, chỉ là cố dằn lòng mình phải nghĩ khác đi thôi... liệu Ken có thể?

- Sao chúng ta lại phải thế hả anh? - Em không muốn là kẻ thù của Ken, càng không muốn phản bội lại những con người ở đây. Arrow, Perry, Mes, Wine, cha, mẹ... những người họ không phải thuộc về Devils sao, không phải ai trong số đó cũng đã từng đối xử tốt nhưng họ cũng yêu thương em nhiều lắm... thế mà chỉ vì một tình bạn với Yun thôi em đạp đổ tất cả. Nếu cậu còn sống chắc chắn sẽ hiểu cho thảm cảnh của em lúc này, chỉ cậu hiểu được thôi, vì Thượng đế chọn em, ông ta muốn em làm nút thắt của chai rượu và muốn tự mình em giải phóng cho những giọt nước lã lối. Có thể Ken sẽ nghĩ vì nghe theo cậu mà em cho đi tám kí tự, không đâu. Bất kì việc gì xấu xa cũng sẽ bị vạch trần, bây giờ hoặc một khoảng thời gian xa xôi nào đó Devils rồi sẽ sụp đổ thôi.

Bao nhiêu năm qua đã có quá nhiều nạn nhân dưới của Devils. Những số phận vốn cơ cực lại càng bị đát hơn, những kẻ giàu được thể vợ vét nhiều, càng nhiều món tài sản kèch sù, lạm phát, tội phạm, bất hòa, suy thoái, chiến tranh ngấm đều từ Devils mà ra, em chỉ là một minh chứng. Ánh sáng không bao giờ có thể chiếu tới Devils được ư? Không gì là vĩnh cửu! Em chính là ánh sáng!

Em là người không tốt, đúng vậy, thế gian này khái niệm tuyệt đối không tồn tại, cũng như Ken không xấu xa hoàn toàn, dừng lại tại đây để làm lại một cuộc sống mới sẽ cứu vãn những tội ác khủng khiếp mà bàn tay hắn gây ra... chỉ cần lắng nghe con tim và để nó định đoạt số phận.

Ken vẫn giữ nguyên tư thế, mười ngón tay thả lỏng, hắn mệt mỏi với em quá rồi. Hắn em, ghét em nhưng lại không thể ngừng thương nhớ. Đã từng coi em như các cô, kể mà ngày ấy em dừng bước vào cuộc đời mình làm gì, cứ để cho hắn sống với những thứ phù phiếm còn hơn phải chọn lựa thế này... Em và Devils ? Trong tâm khảm hắn chọn em nhưng không dễ để từ bỏ bá quyền kia. Devils không chỉ của mình hắn, đâu thể suy nghĩ nông nổi đâu em! Việc em đang làm đây chính là gián tiếp tiêu diệt con át chủ bài.

Không cho hắn chút do dự, em chủ động đặt môi lên những tế bào nhạy cảm nhất của hắn, làn môi em kiểm soát tất cả,... Những lần trước luôn là hắn ra lệnh và em răm rắp chấp hành, vẫn là hắn áp đặt tình yêu và bắt em phải cuốn theo... đến khi em chấp nhận hắn lại muốn ra đi được ư? Nếu khả năng chỉ có hạn, em nguyện trao trọn nụ hôn này không hối tiếc. Xin hãy hiểu cho em duy chỉ lần này, rằng em đã đặt tất cả những gì giá trị nhất vào môi hôn, có vị mặn, vị chát, chua xót và ắt phải có ngọt ngào, hãy chấp nhận cách thể hiện tình yêu của em.

Đánh mất người con gái này là điều đáng tiếc nhất cuộc đời, Ken đã từng trải nghiệm những ngày thiếu vắng em rồi, và ngay khi ở gần bên mà không được đáp lại tình yêu là chuỗi thời gian chết của cuộc đời, nó kinh khủng gặm nhấm tâm hồn đến nỗi mà hắn trở thành vô tri. Devils vẫn còn đây mà nhạt nhẽo, sống và chết chẳng rạch ròi, không em đời chấm dứt. Biết vậy nhưng hắn không thể, làm sao có thể... Làn môi em tiếp tục quấn lấy, ngày qua ngày đã có quá nhiều trắc trở, giây phút ngắn ngủi hiện tại mong sẽ cứu vãn được tình yêu. Nước mắt em dừng lại trên khuôn mặt hắn, đôi tay quấn siết, kiểm soát để dựa hoàn toàn mà Ken sao thế này, chẳng khác một cây cột, nuốt lấy giọt nước long lanh...

- Em sẵn sàng chết cùng anh! - Kết thúc nụ hôn mãnh liệt, Chris vẫn ôm chặt, tay nâng niu từng đường nét thanh tú, em muốn chạm tới đôi mắt, cánh mũi và tâm hồn kia.

Ngủ gục, nếu hắn chết thì Devils vẫn tồn tại, còn có Arrow hay một thủ lĩnh nào khác, đâu phải Devils chỉ của riêng mình Ken. Ken cười trong bóng tối, em tối dạ lắm, vì đầu óc đơn giản nên em sống một cuộc đời chỉ có thể, vì hắn có một kết cấu hoàn hảo, vì em có xuất phát điểm là một số 0 nên...

- Chúng ta không thể cùng đứng trên một con đường - Ken dập tắt mọi hy vọng.

Tinh! - Hệ thống điện tự động kích hoạt, và toàn bộ đèn bật sáng, kể cả hệ thống máy tính.

Ánh sáng trở lại rồi, em đã tưởng mình khuôn mặt hắn. Chính tại thời điểm hai trái tim có thể hòa hợp lại là lúc hắn đóng băng. Đôi mắt Ken dịu lại mà vẫn nhìn em theo đúng nghĩa của Đại Bàng Trắng, chứa đựng những ánh đèn mơ hồ, có lẽ chúng làm Ken bị lóa mắt.

Tim quặn thắt, sự hy sinh của em hoàn toàn vô nghĩa, đúng hơn từ trước tới giờ chưa một lần em được đáp lại theo đúng cách cho đi. Em cam chịu nỗi đau gia đình để đi theo kẻ này, hắn đã từng giết chết tuổi thơ em, vậy mà khi đã là một thiếu nữ, em nguyện vứt bỏ cuộc sống để đi cùng hắn xuống tận địa ngục mà Ken không thể đồng ý. Thế ra cuộc đời của em không làm được việc gì có nghĩa, bất kể một việc gì, em không dám nhìn hắn nữa, tay nắm chặt chỉ quần. Hay là em sai nhỉ? Sai vì đã không làm ngơ trước những việc

làm tội lỗi của giới thượng đẳng, sai vì đã trái lời tất cả sinh vật tự ình là con người, sai vì đã cho rằng tình yêu tồn tại trong lồng ngực của kẻ đứng trước mặt. Tuổi thơ đầy những mảng màu của máu. Chính con người này đây đã đổ máu vào thân thể em, cũng là hấn tát em đau đớn, vết máu chảy dài trên má mang theo những uất hận. Chris quay mặt sang bên, tránh để Ken nhìn thấy nước mắt rơi. Em khóc quá nhiều lần và hấn cũng đã trông thấy không ít, Ken không biết giọt nước mắt ấy đọng đầy những nỗi niềm gì, có khi đã thành nhàm chán. Em quệt mạnh, hất những giọt nước rơi tận ra xa không muốn làm Sếp khó chịu, phải, Sếp một khi không thích điều gì thì tuyệt đối không được phạm sai lầm, lỡ Sếp giận em chết mất. Chẳng còn người anh nào để Sếp trút giận, và em cũng đã lớn chẳng thể hành hạ như xưa, chỉ có con tim bị giày vò dữ dội. Em không thể tìm nước mắt, lệ rơi tới đâu đều gạt đi hết mà chúng chẳng thương em cứ lăn dài. Sếp đứng đấy nhìn, khoảng cách bây giờ xa lắm, đứng rồi, em và Sếp không thể bước trên một lối đi.

- Thế em biết về đâu đây? Em hại Devils rồi thì có quyền đứng trên nền gạch của họ không? Đôi chân run bần bật, cả người đều run rẩy, ngay cả chiếc áo trên người cũng phải chuyển động. Em không đáng với những thứ này, quần áo em mặc, cơm ăn và cả tính mạng này đều của Devils hết, giờ biết phải làm sao?

Máy tính hiện lên trạng thái thông báo, đột ngột các màn hình lớn bật sáng hiển thị, em và Sếp đều nhìn thấy, dữ liệu đã được truyền tải về White, em không thể vui được nữa, cố gắng quỳ xuống mà đôi chân bủn rủn. Đôi tay mãi mới lôi được khẩu súng ra.

Choang! - Em làm rơi, nhặt lên bằng tất cả khả năng có thể, súng mang nước mắt và sự đau đớn, đem dâng cho Sếp.

Ken nhìn khẩu súng trên đôi bàn tay kia, đôi tay dường như không thể cầm nổi, súng trên tay em mà chấp chới. Chris xin một ân huệ, được chết dưới họng súng của người em yêu. Đôi mắt ngược lên nhìn hấn lên lút, sắp chết rồi mà ngay đến quyền được nhìn ngắm một dáng hình cũng khó quá. Em lại đưa mắt xuống, nhắm nghiền để rồi khi mở ra nước mắt ào ạt. Thêm lần nữa, em nấn ná để mãi khắc ghi chính xác hình bóng Ken trong lòng. Em không muốn Ken chết đâu, cũng không muốn Sếp phải từ bỏ tham vọng của cuộc đời, nhưng không nỡ để những số phận nghèo khổ bị bóc lột mãi. Cuối cùng em nhắm chặt mắt hình dung Ken lần chót, quỳ trong tư thế ngay ngắn, tỏ ra mạnh mẽ, đan những ngón tay vào nhau và mỉm cười. Nụ cười này không hạnh phúc vì ẩn chứa vô vàn sự bất công. Ken bóp cò.

- Dữ liệu bên White đã bị tê liệt! - Màn hình máy tính kèm loa tiếp tục thông báo tin mừng cho chủ nhân, những dòng chữ màu đỏ hiện lên trên nền đen. Em mở mắt, thứ nhìn thấy đầu tiên là họng súng, cố xoay đầu để nhìn màn hình lớn. Ken vẫn lạnh lùng.

Thì ra là vậy. Em và Ring đều bị mắc lừa, Sếp cố tình căn đến khi nào 100% tài liệu chuyển đi mới ngắt điện, vì quá vội vàng mà White đã không kiểm tra, kết quả là guồng máy trung tâm bị virus của Devils chén sạch. Em tưởng là có tám kí tự của Ken và Arrow là đủ? Một tập đoàn như Devils, hai cái đầu của Ken và Arrow để em đánh cắp dễ dàng... sao có thể? Dữ liệu thực chất là phần mềm lỗi chứa virus nguy hiểm mà Devils đề phòng trường hợp bất trắc, một cú lừa ngoạn mục.

Ring nói với em, ngày bị Devils bắt Yun mang trách nhiệm hình sự vì thông đồng đánh cắp số lượng tiền tương đương 20 tấn vàng, White đã phải huy động rất nhiều mới gom đủ để chạy tội cho dù cậu không hề phạm pháp. Cả một tổ chức lớn không thể chi trả ột khoản tiền mà đối với Devils là nhỏ nhách, trước mặt em đây, con người này khoác lên mình bộ cánh trị giá bằng cả một ngôi trường, sự chênh lệch quá lớn... Tưởng tượng mỗi ngày Sếp tiêu tiền phung phí với cuộc sống của đứa bé nghèo đói không có đồ ăn, hay một

sinh linh được sinh ra và lớn lên vất vả thế nào mà người Devils chỉ cần “Đoàng!” một phát... Devils là tổ hợp các kí tự không thể đánh vần.

Tổ chức White sụp đổ ngay lập tức vì rối loạn trầm trọng, vậy là hết rồi, cục an ninh quốc tế đã đứng ngoài cuộc, tất cả đều không thể chịu được áp lực và thiệt hại khi giao chiến với Devils. Những giọt máu đổ xuống lãng phí, các chiến binh không thể mỉm cười nơi chín suối, tổn thất lên tới vô giá. Hết thật rồi, mọi thứ lụi tàn cho con quỷ không lồ thống trị thế giới.

- Em... có thể xin... một điều được không... anh? - Cát lời một cách khó khăn, lúc này Chris thấy có lỗi với mọi niềm tin đặt nơi mình. Mẹ Hanmony chờ chờ cho em để thấy sự thất bại này ư?

- Nói! - Ken trở lại với ngày chưa từng gặp em rồi, giọng đánh lại như thể ép buộc lắm mới phát âm ra.

- À không, hai điều được không ạ? - Ánh mắt em vẫn sáng, chấp tay cầu xin.

Cách! - Hấn gí sát súng vào vầng trán, tay kia đã cho trong túi quần lúc nào, đứng thế thượng phong. Tàn nhẫn. Như vậy là không được rồi, em tham lam quá, hành động máu lạnh của Sếp nghiêm cấm hy vọng. Nếu không phải mang thể chất tốt sau đợt phẫu thuật hẳn em đột tử ngay lập tức khi nhìn vào ánh mắt sắt đá của con chim Đại Bàng. Đau, thực sự tâm hồn em đã chết trước thể xác.

Em không muốn ngôi nhà này... vậy bắn! - Nhưng vẫn lên tiếng. “Bắn”, máu em bắn tưới lắm, máu em không xứng đáng được loang lổ ở đây, ngôi nhà này của Sếp, em không muốn bất kì thứ gì liên quan đến mình làm nhơ nhuốc những thứ giá trị. Em đáng chết ở một khu rác ô uế. Máu của một thành viên tối trung thành với Sếp đang chảy trong người em, thiêu rụi cơ thể qua linh hồn - Em không thuộc về Devils! - Trút hơi thở em khẳng khái, không thuộc về Devils đâu có nghĩa không thuộc về Ken.

Ken thu súng về, hấn đi sau, cho phép em tự lựa chọn nơi an nghỉ, cò súng vẫn luôn sẵn sàng. Đến đi em còn không vững nữa mà hấn vẫn vô tình. Chris đi qua nhà bếp, những kí ức còn vẹn nguyên, một Moon hiện lên cùng Ken ngày nào, mùi thơm thoang thoảng của món trứng ốp-la... giờ chỉ còn hoài niệm, em bước tiếp, lưỡng lự trước cửa phòng ngủ, ngay lập tức mũi súng đã chèn vào lưng, Sếp bận lắm, Sếp không có nhiều thời gian đâu. Em muốn lấy một món đồ, mặc kệ Sếp mà chạy vào giường, ngó xuống gầm và lôi một thứ gì đó ra nhét vào người rồi lại vội vã đi. Đóng cửa cẩn thận, em ngoái lại nhìn chiếc giường màu trắng trong cả căn phòng màu đen. Hai người bước tiếp, họ đi tới nơi chia cắt.

- Ở đây! - Hấn ra lệnh.

- ... - Không ngờ Sếp lại muốn em chết nhanh tới thế, định bụng sẽ yên nghỉ ở một nơi nào đó ngoài Devils, có thể là một căn nhà hoang với bốn bức tường kín đặc, Sếp nói vậy thì em tuân lệnh, dừng chân ngay nhưng không quay mặt lại, sẽ là một phát súng kết liễu nhanh chóng, còn lại gì cho nhau?

Năm phút trôi qua để mây ngừng trôi, gió ngừng thổi. Tâm hồn tĩnh lặng. Em mang lọ keo dán ra, đây chính là thứ muốn cầm theo. Có lọ keo dán sẽ gắn lại cánh tay cho những con búp bê, sẽ gắn tóc em ái đầu trọc của chúng, cố định chiếc bánh xe đồ chơi vào thân máy,... ngày ấy ngay cả một lọ keo rẻ mạt em không có, nếu những món đồ ngày nào được sửa chữa chắc tuổi thơ đã yên bình. Ken không thể biết được

vì hấn sống trong sung sướng, em mang theo lọ keo để gắn một thứ thuộc về mình, cái tên, để cha mẹ biết em là Chris, cũng muốn hàn gắn những lỗ thủng trong trái tim em và hấn. Đương nhiên chỉ là ước mong vì đâu thể làm được. Em nắm rất chặt mà Ken không hề hay đó là cái gì mà dù nếu biết cũng không hiểu hết được ý nghĩa.

Gió lại thổi, mái tóc tung bay, thoang thoang hương thơm tinh tế gửi đến hấn một nỗi nhung nhớ. Em vẫn khao khát được thấy đôi mắt đen kia lấp lánh, nhưng phải quyết tâm, dặn lòng để hấn được thanh thản, Ken là Sếp, Sếp phải lấy em làm gương cho những kẻ phản bội, em hứa sẽ không hận Sếp vì hành động này đâu, em tình nguyện hiến dâng cho Đại Bàng Trắng mạng sống nhỏ nhoi. Nhưng. Không làm được, em quay người ngoái lại. Gió ngược chiều em đứng, có giọt nước mắt đã bay tới tận khoe môi Ken. Mắt em mở to, nếu hét lên rằng “Em yêu anh nhiều lắm!” Ken sẽ không thể nổi sùng đâu, nhìn mà xem, hấn không chuẩn bị được sự lạnh lùng khi tiếp nhận sự tha thiết này. Giá mà có thể cho hấn một hạnh phúc... cho hấn được thỏa thích yêu thương.

- Nếu... em là tôi... và ngược lại... em có thể bắn? - Sau mỗi từ Ken đều phải nuốt nước bọt, cổ họng đau rát. Từ lúc theo em đi tới bãi đất trống này hấn tỏ ra rất quyết đoán mà sao giờ ngay cả khẩu súng cũng không nắm chặt được. Em cứ nhìn hấn âu yếm như thế, điều mà hấn chưa từng được nhận từ người thân ruột thịt, em là khởi nguồn của cuồng nhiệt, đam mê, của rắc rối thông lọng và của một đại khờ ngây ngô. Người ta thường nói về cái thùng rác, đó là nơi chứa đựng ổ dữ liệu muốn xóa bỏ, một nỗi đau hay cú sốc tâm lý chỉ cần vứt vào đó sẽ an toàn, hấn muốn tìm một chiếc thùng rác để nhốt em vào trong rồi bỏ lãng quên, tìm mãi hấn nhận ra bộ não mình chính là thứ đó.

- Có! - Em trả lời đồng dạc. Em không thể là hấn và hấn cũng không thể là Chris này, duy chỉ có tình yêu là một, hấn yêu em và em cũng đáp lại bằng nguyên vẹn tình yêu đó, vô tận. Chỉ cần nghe được câu nói này của Ken là mãn nguyện lắm rồi, giờ có bị phanh thây hay ngựa xéo em cam chịu.

- ... - Ken chờ đợi lí do mà em không nói thêm. Hấn bế tắc, giống như đưa kim la bàn trước cục sắt nó sẽ quay vô hướng mà không thể ngừng, con tim hấn lúc này dao động liên hồi. Trong khi đó em cười, cười trong nước mắt, trong nỗi đau. Ken muốn trốn tránh. Chris duỗi thẳng vai sau khi đã so lại, cổ thở một hơi dài mang theo những tiếng nuốt khò khè.

- Điều cầu xin thứ hai? - Tại sao em không nói những suy nghĩ ra hả em, Ken muốn hiểu nhiều lắm, em đã đặt mình vào địa vị của Đại Bàng Trắng khi trao khẩu súng này cho hấn, vậy mà sao hấn không thể nghĩ cho em. Em đã yêu nhầm người rồi, xin lỗi em vì tất cả. Trước khi tiễn đưa người con gái này về nơi xa xôi, Ken sẽ thực hiện một điều thỉnh cầu, nhưng chỉ làm ình em thôi.

- Dạ thôi không ạ! Em chỉ sợ Đại Bàng Trắng thi hành theo quy định của Devils... nhưng Ken đã không làm thế! - Em xưng hô theo đúng cảm xúc và không hề có đệm “ngài” hay “Sếp” trong ngữ nói. Trong tình yêu sao cần phải câu nệ nữa chứ.

- ... - Hấn hiểu - Cô làm quái gì có người thân!? - không như những lần lăng mạ trước, lần này giọng hấn chùng hấn xuống. Tức là nếu em có người thân, họ sẽ phải chịu đựng cực hình cho những việc em làm. Ken đau đầu nỗi lòng, trong khi hấn có cả một đại gia đình mà em thì chỉ đơn độc riêng mình. Thôi từ đây phải coi em như một kẻ dưng.

-... - Đối với em người thân duy nhất còn sót lại được đánh vắn bởi ba chữ cái và bắt đầu bằng chữ “K”. May thay sẽ chẳng ai hại được người thân này nữa, chỉ hi vọng một ngày người đó sẽ hồi tâm. Đây, em cứ im lặng mãi làm sao hấn biết được vị trí quan trọng của mình trong tim em - Em muốn được tự tay nổ súng!
- Thế vào điều thỉnh nguyện là một sự chờ đợi. - Cho em được làm việc xấu! Em muốn xuống địa ngục để chờ một người! - giết chết bản thân mình cũng là một tội phạm, tử thần vì thế sẽ đuổi em khỏi thiên đàng.

- Vô ích! - Ken sững sờ, vài lời nói này đủ để hấn tưởng tận con người em, hấn sẽ phải xuống địa ngục khi chết, chắc chắn là thế, người con gái này sẵn sàng vứt bỏ những linh hồn thân thiện để được bên hấn ư? Em dại khờ thế? - Tôi sẽ kết hôn và sống tới già, cô có đợi, đợi nữa, đợi mãi cũng chẳng ích gì! - Hấn nói thật đấy, giết em rồi hấn sẽ tìm cho Devils một vị phu nhân... Ken không muốn vì mình mà em phải khổ sở như thế.

- Em đợi là QUYỀN của em! - Ngỡ em sẽ khóc ròng và đau đớn khi nghe câu nói phũ phàng của mình, việc hấn đi tìm một hạnh phúc mới hấn sẽ làm em hối hận trong tình yêu này vậy mà sao em lại yêu hấn nhiều tới thế.

Đoàng! - Ken ném khẩu súng ra xa, cò giật và viên đạn rơi xuống nền đất.

Ai cho em thứ quyền được đợi hấn chứ, em định chết rồi để cả đời hấn ăn năn hay muốn hấn hận chính bản thân đến tận xương tủy. Em không mù quáng đâu mà chẳng một ai đứng đắn bằng em, không vì tình yêu hy sinh lẽ phải, không vì công lí đánh mất tình yêu. Em tỉnh táo khi trao cho White dữ liệu của Devils, đã thế lại vẫn chung thủy với kẻ nắm cường quyền, dấu kết quả là không gì cả.

- Anh cho em định đoạt cuộc đời anh! - Không thể ngừng lại, Ken đã bị tình yêu cảm hóa. Hành động vừa rồi, vứt bỏ vũ khí đối với một tên trùm mafia đồng nghĩa với việc rũ bỏ chiếc áo choàng màu đen, Ken quyết định đi theo những nhịp đập cháy bỏng. Không chỉ bởi cảm xúc dồn nén nhất thời hay chịu sự bức ép trước tình yêu cao cả trong em, hấn suy nghĩ, đã suy nghĩ cả quãng đường này, suốt hai mươi mấy năm qua đây mới là lần duy nhất hấn chủ động làm theo điều mình mong muốn.

Hấn không kéo em về bên mà tiến lên hai bước, ôm lấy bờ vai và thảng hoa tình yêu bằng một cái siết chặt, con tim lúc này đã thỏa những dấu yêu. Nhất định theo cách này Ken sẽ không hối hận. Từ giờ chẳng còn gánh nặng nào trong cuộc sống, không phải nghe thấy những tiếng cười giả tạo, những lời nịnh nọt, đánh đổi con Đại Bàng để được làm một người bình thường, cho phép mình vượt quá khuôn khổ và từ đây sẽ không có ai là Ken độc ác, nhẹ nhõm vô cùng.

Em bầu lấy da thịt hấn, rúc cả mặt vào ngực để khóc, nước mắt lấy đi tuổi thơ nhưng cũng đáp lại một tình yêu hoàn hảo. Mẹ Renny đã cảm hóa được bố - một con quỷ nhỏ bé, còn em chắc giữ mẹ tự hào lắm, không chỉ mẹ mà còn cả người phụ nữ đã từng coi em là con của cô ấy nữa, em cười trong vòng tay hấn, và chắc chắn lúc này Ken cũng mỉm cười.

Lâu lắm rồi đôi bên không nhận được mối xúc cảm hòa quyện, sợi dây tình yêu gắn kết mọi cung bậc, em đã nếm được vị ngọt của nước mắt rồi, Ken mãi là bờ vai che chở cho em, bất kì điều gì em muốn hấn phải làm cho kì được.

- Anh nghe em vô điều kiện! - Không hẳn thế vì em đã trao cho hẳn quá nhiều, phải nói hẳn cực kì may mắn khi có một người con gái bao dung trước những lỗi lầm không thể dung thứ, Ken muốn khẳng định cho em rằng giờ đây tất cả những gì hẳn có chỉ là em, không cần thêm bất cứ thứ gì nữa, chỉ thế là quá đủ. Hạnh phúc là cho đi, cảm ơn em đã cho Ken biết chân lí đó.

Đám mây nhường chỗ ặt trời, ánh hào quang không vàng rực như những ngày hè, nhẹ nhàng vạt nắng mang sức sống êm đềm. Ken chẳng cần một Devils đồ sộ nữa, chúng làm hẳn mất đi nhiều giá trị, còn ở bên tia nắng dịu dàng này hẳn được thỏa thích giấc mơ có thật. Chiếc lắc trên tay tỏa một sắc màu cổ tích và chữ “K” ở một nơi nào đó hẳn cũng ánh lên hương vị của mối chân tình.

- Em hạnh phúc lắm! Thật đấy, chắc chắn những thiên thần trên cao kia sẽ mỉm cười với anh! - Ngược mặt lên, em để đôi mắt mình hướng về phía thăm thẳm rồi lại sà vào lòng Ken, đã không còn áp ủ tình yêu trong lớp vỏ ốc. Khác với ước vọng muốn lật đổ hoàn toàn Devils của Yun hay một thiên thần nào khác, đối với em việc thuyết phục được Ken đã là điều lớn lao nhất rồi - Cảm ơn anh! - Đây là lời cảm ơn của tất cả những nạn nhân của Devils, thông qua em gửi tới sự hy sinh được cho là dũng cảm của con Đại Bàng Trắng.

Ken thích nhìn em vui thế này, vì nụ cười ấy hẳn không nuôi tiếc.

- Mọi đớn đau của em phải dừng lại tại đây! - Ken quả quyết, nếu chúng còn xuất hiện thì xin em hãy đổ hết lên bờ vai này, hãy hứa với hẳn rằng em chỉ được hạnh phúc. Và một nụ hôn dành cho cả em và hẳn, được đáp lại từ hai phía...

*

Tại bệnh viện hàng đầu Devils, Arrow vừa trải qua ca phẫu thuật gấp đạn. Hội đồng đang trông chờ vào con Báo này, việc Đại Bàng Trắng có những hành động tiêu cực đối với tài khoản Devils chẳng ai có thể ngờ, họ đã nghĩ tham vọng của ngài không bao giờ sụp đổ nên chẳng chuẩn bị tình huống bị lụy. Rồng Đen và cự Sếp nhỏ đang đứng ra dàn xếp, tuy nhiên chỉ thể tạm thời vì không tường tận nắm rõ giai đoạn hiện thời của Devils bằng hai Sếp mới.

- Vào đi! - Máu đã cầm, sử dụng các loại thuốc tối tân nhưng Arrow khá mệt. Hẳn vẫn thế không thềm hướng mắt ra, nỗi đau tinh thần lấn át.

Một cô gái với mái tóc đen và khuôn mặt lấm lem thập thò ngoài cửa, làm sao quên được hình ảnh đứa bé gốc nghếch chơi cùng chiếc ô tô màu đỏ.

- Chris xin lỗi! - Tay nắm chặt, em nói lí nhí và không phạm sai lầm, đưa mắt nhìn Arrow.

- Chris không phải người của Devils! - Giọng khàn khàn, hẳn còn muốn nói lại câu đó với chủ ngữ là “Moon” nhưng lại thôi.

Người đàn ông này đã hứa sẽ cho em một việc làm ở Devils.⁴ Khi khỏe bệnh và giờ lại nói khác. Arrow luôn là thế, nghĩ tốt cho em nhưng không bao giờ thể hiện ra, ngay cả khi đã bị em bóp nghẹt con tim rồi mà hắn vẫn tỏ ra khinh miệt để cố bảo vệ. Chris không phải người của Devils tức là em đang không phản bội, dấu cho có làm gì chẳng nữa thì cái từ “gián điệp” không thể bám theo, ý của con Báo này đó, hắn chẳng cần ai hiểu, chỉ cần em bình an.

Mãi một lúc sau Chris mới ngược mắt lên nhìn, Arrow hóa ra đã nhìn em từ lâu rồi, hắn bối rối lẩn tránh.

- Chris có lỗi với Sếp! - Em có thể xưng “tôi” với bất kì ai nhưng riêng với Arrow thì không thể được, hắn đặc biệt. Em vừa tôn kính lại có gì đó gần gũi mặc dù hắn đang tạo khoảng cách.

Em làm hắn khó hiểu, lúc nào cũng gieo hy vọng cho tình yêu đơn phương này, hãy đừng nhìn tha thiết như thế, cũng đừng khóc vì hắn làm gì. B ắt cứ lúc nào Arrow cũng muốn được ôm em vào lòng.

- Báo với anh ta - nói về Ken - Arrow này không quan tâm đến tài khoản của Devils! - Thông thường trước khi chi trả ột công trình hoặc xuất tiền để sử dụng với khối lượng lớn, chiếm trên 1% tổng lượng tiền mặt của Devils thì việc thông qua phải từ cả hai phía của Báo và Đại Bàng Trắng. Em chưa nói gì mà hắn đã giành lời nói trước.

- ... - Câm nín, Ken đã chuyển toàn bộ số tài sản riêng của Perry và chính mình cho Angels, một mặt đóng bằng tổng tài sản của Devils.⁵ Mọi nhân vật quan đang chất vấn và tố cáo lại con chim Đại Bàng, tìm cách lật đổ và nâng đỡ Báo lên, khó khăn lắm em mới lên vào đây được.

- Thôi ta mệt rồi, để ta nghỉ đi! - Muốn nói với em thật nhiều mà không cho phép bản thân, hắn giả vờ ho hắng.

- Arrow à, em thật lòng biết ơn anh nhiều lắm! - Đến lúc này chẳng còn rào cản nữa, Chris ngã vào lòng người đàn ông trước mặt, nước mắt chảy ướt đầm cả vết thương. Em thực sự thương hắn lắm, rất nhiều - Tại sao lại vì em mà từ bỏ Devils chứ?

- Không! Ta tình nguyện! - Chưa một lần hắn cảm thấy được ấm áp như thế dấu biết em đang dùng chính sự thương hại như Mes từng dành cho em để mang tựa nơi mình.

- Tại sao anh lại giấu, em biết hết, em biết anh vì em mà...

- Mà làm sao? - Hắn chen ngang, em biết để làm gì chứ, em biết thì tình yêu của em sẽ dành cho hắn được ư, em sẽ bỏ Ken mà theo hắn chắc? - Ta làm thế vì muốn sống một cuộc đời yên bình.

- Thế sao anh không từ chức mà lại đẩy hết trách nhiệm lên mình? - Em ghét sự thánh thiện của Arrow, làm sao trả hết ân huệ này được đây - Anh cứ để mặc Ken đi, anh hãy làm theo ý anh muốn, đừng vì em nữa! Anh bảo rằng muốn được yên bình mà lại nhường điều đó cho Ken - em không biết rằng nước mắt đang làm vết thương của hắn rỉ máu đau lắm em ơi.

Nhưng thế này là quá đủ rồi, hắn đã cho em quá nhiều đòn đau hay sao mà lại dằn vặt hắn tới cỡ này, không thể chịu đựng được nữa, hắn đón lấy em như một phần của mình dấu biết em chỉ để hắn vui. Ôm chặt em dù con tim kia không thuộc về mình.

- Nếu không có Ken, em có thể yêu anh? - Đã có lúc hắn tin vào điều đó.

- ... - Arrow hiểu sự im lặng, hắn biết em chưa từng nghĩ đến câu hỏi mà mình rất cần câu trả lời dù đối trá, vậy tức là em yêu người đó nhiều lắm phải không em?

- Anh được quyền yêu em chứ?

- ...

- Đừng thế mà, sẽ có một cô gái tốt hơn em gấp ngàn lần. Em không đáng! - Quay mặt đi, cam đoan rằng người đàn ông này tốt hơn bất kì ai khác nhưng định mệnh quá trớ trêu. Sự việc ngày càng phức tạp hơn, dù Sếp lớn đương nhiệm vẫn là Ken, nhưng những việc làm hướng thiện của Ken lúc này phạm vào bộ luật của Devils và hình phạt cho sự phản bội là cái chết. Chắc chắn vì không muốn em mất đi người thương cuối cùng mà Arrow bí mật tạo mâu thuẫn ngầm với Ken để đẩy những sai sót về bên mình. Cứ cho là hắn nghĩ cho em đi nhưng ai sẽ nghĩ cho hắn, em không muốn vậy.

- Ta không muốn em giống với... mẹ ta! - Lí do Arrow ngay khi gặp Hanmony đã muốn hành hạ đứa bé vì hắn ghét những đứa trẻ ngoài giá thú như người chị của mình. Cách đây lâu lắm rồi khi người cha và Rồng Đen như hắn và Ken lúc này, cả hai đều đem lòng yêu một cô gái, Rồng Đen tuy sở hữu trái tim người con gái nhưng cha hắn mới là người sánh bước cùng trên thánh đường, và mối thù hằn từ hai người cứ thế mà to lớn. Arrow không muốn em như thế, một phần vì mình chẳng thể có điểm phúc được sống với người yêu thương, phần khác quá khứ cần khép lại, thật là bế tắc nếu như lại có thêm một Arrow đơn độc nào nữa, - Em đáng lẽ đã có một gia đình thật hạnh phúc, ta ngưỡng mộ tình cảm của cha em dành cho Renny! - và nếu Ken được như thế thì còn gì bằng, hắn xin gửi một người đàn ông không tham vọng nơi Ken, nếu có thể hãy chỉ được làm một người bình thường đủ khả năng xây dựng gia đình hạnh phúc. Buông em ra, ngộ nhớ “chủ sở hữu” nhìn thấy thì thật không hay, nghĩ đến đây một nỗi buồn trào dâng, mắt em mãi mãi.

Em chẳng thể hiểu được những bậc sinh thành ngày trước cùng những mối quan hệ phức tạp, tuy nhiên cách thức hắn bày tỏ đã truyền tải đầy đủ và chính xác nỗi niềm. Ước mình có thể làm một điều gì đó cho hắn mà thật khó, nếu ngày ấy em đúng là Chris, sống dưới một mái nhà giản đơn của cha mẹ chắc đã chẳng bao giờ biết tới Ken hay bất kì người nào nữa

- Việc mà anh đã sai,... đó là để cho bé con được sống! - Em không trách hắn, đứa bé ấy chính là em. Nếu em không tồn tại sẽ chẳng có rắc rối gì và Devils vẫn cứ sừng sững hiên ngang trước thế giới.

- Vậy nên anh phải tiếp tục sai lầm! - Sai lầm rằng đã yêu em để rồi cho đi tất cả những gì quý báu. Ngoài Ken, có một người đã đang và vẫn sẽ hiến dâng mọi thứ đáng giá nhất cho em. Hắn yêu nhiều lắm vậy mà em phũ phàng nói sẽ có người con gái phù hợp dành cho, chỉ muốn bảo vệ em thôi nhưng có một người theo em là quá đủ.

- Tại sao Devils không sát nhập vào Angels? - Không phải một ý kiến hay, em vẫn đề nghị.

- Lửa không cháy được trong nước! - Đời nào có chuyện hoang đường, với lòng tự tôn của người Devils không cho phép.

- Em sẽ bảo lãnh cho Anh! - Nắm chặt tay Arrow, những việc làm cho công lí hắn sẽ cho em một chỗ đứng, chắc chắn tòa án phải chấp thuận em với tư cách một người có công lao lớn và không thể làm ngơ trước sự bảo lãnh của công dân Moon, em xứng đáng với cái tên đó.

- Ken? - Cười hiền, bảo lãnh cho hắn để anh ta tử hình thì sao được.

- Còn Ring và Poise, em thuyết phục và có thể họ sẽ ...

- Ha ha ha - Hắn cười làm vết thương đau nhói. Giờ đây cả hắn và Ken đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Một là hắn hoặc là Ken phải có ít nhất một người hy sinh. Nếu Ken đứng ra chịu trách nhiệm những việc đang làm thì sẽ bị Devils trừ khử, kể cả hắn có dang tay bảo vệ anh ta cũng không thoát khỏi lưới pháp luật. Hắn chọn cách vờ vết sai trái của Ken để thay anh ta xuống địa ngục, quên rồi vị trí thứ hai.

- Em không ngốc đâu! Tin em đi, họ là người tốt! - Em lấy băng trong tủ thuốc ra - Máu anh ra nhiều quá, em sẽ băng lại!

- Không cần, tí rồi bác sĩ đến thay!

- Để em làm! - Cương quyết, hắn đã từng làm em đau, nhưng cũng là hắn giúp em vực dậy thì chẳng lẽ muốn cảm ơn cũng không được. Đôi tay nhẹ nhàng cởi lớp áo sơ mi ra, bộ ngực trần làm hắn ái ngại, máu ướm đầm, dòng lệ tinh khiết có vị mặn làm vết thương xót xa. - Em biết cách băng mà!

Em giống mẹ em lắm, mẹ em đã từng chăm sóc chị hắn thế nào thì em cũng đang làm thế. Liều thuốc giảm đau của đời hắn là em.

- Sau này Ken có bắt nạt em thì nhớ tới anh! - “Bắt nạt”, ngôn ngữ này mới xuất hiện trong ý thức hắn, nó không phải là ra lệnh, đe dọa hay hành hung mà hạnh phúc lắm. Arrow đang chờ đợi một điều gì đó từ em trong nỗi tuyệt vọng.

- Em được chăm sóc anh, anh trai! - Em gọi hắn bằng tình thương mến, phải rồi, em yêu anh trai lắm và cũng yêu hắn như thế.

- Không! Anh có quyền yêu em không phải tư cách người anh trai! - Sự hy sinh của Mes thức tỉnh Arrow, hắn không muốn được chia phần với ngôn từ “Anh trai”, chỉ có Mes xứng đáng thôi. Còn hắn, một gã khờ đại học cách chấp nhận từ “chị dâu”.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên vết thương, Chris cẩn thận sát trùng. Chính em cũng không thể hình dung được tình cảm dành cho con người này, nó nằm giữa tình yêu và tình thương.

- Ngày trở về Devils từ Green, nếu ngày đó người đầu tiên em gặp là Arrow, thì em sẽ yêu anh nhiều hơn Ken! - giả sử có một cái bao chứa đựng vũ trụ, em sẽ yêu Arrow nhiều như cái bao ấy, nó rộng lớn hơn vô tận.

- Ủ! - Không buồn tiếp lời, vẫn là nụ cười ngượng ngạo, chẳng có giá như hay nếu đâu em, mà nếu có thì hắn đã để tên sát thủ năm nào giết em rồi.

*

Đối mặt với hơn một nghìn người đại diện cho 80000 nhân viên của Devils, Ken vẫn tỏ ra tố chất của một nhà lãnh đạo. Bên cạnh hắn, tay trong tay là em.

- Giải thích về điều này đi! - Rồng Đen nhìn con trai bằng ánh mắt căm giận. Mặc dù Arrow đã ngẫm lỗi lên mình nhưng không thể qua được những con mắt tinh tường của ban lãnh đạo, Rồng Đen không biết nên thất vọng hay thế nào với Ken nữa.

- Giàu để được gì? - Ken vẫn lại - Nó mua được cho chúng ta một khoảng lặng không? - Hàm ý sâu sa, mỗi người có một khoảng lặng riêng mà chẳng thể diễn đạt, đôi khi không thể biết mình muốn gì, một thứ gì đó quá trừu tượng và xa tầm với.

- Nực cười! Có tiền là có thế, có uy, có danh, có đẳng cấp! - Đến bây giờ lẽ nào lại phải dạy cho con trai giá trị của đồng tiền, Rồng Đen lướt nhìn Ken - Chiếc áo Ngài đang mặc nói lên điều đó! - Ông trân trọng gọi con trai bằng cách thức mà trước đây người ta gọi mình. Sở hữu một bộ râu quai nón, một phong thái già dặn đầy kinh nghiệm từng trải, chưa bao giờ ông ta phải phiền lòng về Ken, việc hy sinh tình yêu để nhận lấy một đứa con tài giỏi chẳng khiến ông do dự là mấy.

Ken không nhìn vào những xa xỉ trên cơ thể mình mà hướng mắt nhìn toàn thể nhân viên ở đây, đôi tay nắm chặt một đôi tay khác giá trị gấp ngàn lần những thứ mà Rồng Đen có.

- Ý là cha muốn tôi phải lấy Ruby hay một Safia nào đó và lén lút thể hiện tình yêu với người con gái này!
- Ken đã hơi nặng lời khi nói ám chỉ.

- Bốp! - Một cú tát trời giáng khiến miệng nạn nhân bật máu.

“Cha” - Ken đã gọi người sinh thành ra mình là cha sau hai sáu năm, không phải vì hắn không muốn gọi hay không tôn kính ông mà vì hắn rất muốn được nghe ông ta đáp lại bằng từ “Con”, rất tiếc vì hoàn cảnh mà ngay cả ruột già máu mủ hai con người này đối nhân xử thế quá tệ. Còn Ruby, việc Arrow và Ken không trừng trị cô ả bởi Rồng Đen và phu nhân đứng sau giàn xếp, chỉ điểm nên họ không muốn động tới. Nhưng giờ đây Rồng Đen đã quá lắm rồi.

- Sao cha không tát tôi? - Ken đã không kịp đỡ cho em, tay hắn chỉ kịp giữ em thăng bằng, máu từ miệng em cứ thế chảy, chỉ ngoài hắn không một ai khác thương tâm.

- Đại Bàng! - Ông ta nhấn mạnh, đây không hẳn là việc gia đình nhưng không nên nói trước đám nhân viên hạ đẳng.

- Ngài hiểu từ “lén lút” chứ? - Wine đỡ Sếp mình ra, Arrow bước lên đứng cùng phía với Ken.

- Ngài...! - Rồng Đen thất thế, ông thấy xấu hổ với phu nhân mình và người trong cuộc.

- Ông vừa tát đứa con gái của mình đấy! - Arrow tiếp tục.

- Láo toét! - Đến lượt phu nhân Rồng Đen lên tiếng - Hai đứa trẻ đó đã chết từ lâu rồi!

- Hai đứa trẻ? Mẹ gọi tên con gái lạnh lùng quá! - Ken giữ em thật chặt, hắn đã hiểu ý Arrow.

- Con bé này là con ta? Nó chẳng khác gì con các ké!

- Nhưng mẹ của Chris đã chăm sóc hai người chị em của tôi như con gái mình ! - Một là chị, một là em cả hai đều chung dòng máu với Ken và Arrow, mức độ thân thiết của họ chẳng khác từ cùng một cha mẹ.

- Ta không quan tâm! - Đây chính là phong cách của Arrow và Ken ngày trước, Rồng Đen vẫn bảo thủ.

- Ngài có biết vì chăm sóc cho... chị của Arrow và em gái Ken mà cha mẹ tôi đã chết thảm - Em vực dậy. Rồng Đen thật vô nhân tính, chẳng khác Arrow và Ken ngày trước, em không phải con ông ta có điều hai người con của ông đang nhờ em tìm quyền lợi cho họ, thiết thấy sự hành xử vô nhân tính em không thể dừng lại.

- Chris đã phải trở thành đứa trẻ mồ côi, con của Ngài thì chết! Ngài được lợi ích gì từ điều đó? - Arrow xen vào đúng lúc trước khi Rồng Đen có quyền cấm đoán em. Dù gì ông ta là bậc tiền bối nên trong lời nói của hắn vẫn mang hàm ý kính trọng - Con gái Ngài đang trách vì sao Ngài lại tát mạnh tay đến thế! - Liếc nhìn em, đôi má phồng rộp lần đầu năm ngón tay dù Ken đang cố gắng xoa dịu bằng cách xoa nhẹ lên nó. Hắn biết chắc chắn em xem thường gia đình này, dù đã ra sức chỉ cho ông ta hãy trân trọng em như một đứa con gái mình mà ông tát em như tát chính đứa con ruột của mình, nếu không phải đứng trước đám đông thì cam đoan rằng người nhận cú tát đó là Ken, ánh mắt thất vọng hiện lên rõ trên khuôn mặt em, giờ thì em đã biết rồi đó, em không thể trách hắn vì quá khứ độc ác của hắn được, sống trong môi trường này hắn lương thiện được ư?

- Được thôi, nếu thích thì lấy nó làm vợ và sinh cho Devils một đứa con trai tài giỏi! - Rồng Đen không thể nhìn vào ánh mắt em được nữa, nó không yếu mềm như vóc dáng mảnh mai này, ông đổi sang nhìn Ken, tuy ánh mắt cậu con trai sắc đá nhưng cũng không đủ để làm ông ghê rợn như ánh mắt kia. Phải, ông công nhận nếu con gái mình còn sống chắc nó cũng sẽ được đứng giữa hai người đàn ông kia. - Ta đã phong lưu,

đúng thế ta thừa nhận nhưng việc làm của ta chẳng ảnh hưởng gì đến sự hưng thịnh của Devils! - quan điểm trọng nam khinh nữ luôn tồn tại trong óc của mỗi người đàn ông, nói thẳng ra nếu Ken sinh ra mà không phải là nam giới thì hẳn đã không được quyền hít thở dưới bầu không khí này. Duy chỉ có mỗi Perry là trường hợp đặc biệt vì Devils cần một người phụ nữ giải quyết các vấn đề ngoại giao. Ông đã hiểu tình cảm của Ken, hiểu hắn yêu ai và muốn sống với ai, điều đó không quan trọng, cuộc hôn nhân của ông dưới sự sắp đặt của bậc sinh thành, nó không hạnh phúc, nếu Ken muốn, ông đang suy nghĩ... vì thứ Devils cần là nòi giống của hoàng gia.

Arrow nắm chặt tay chỉ muốn đâm cho lão ta một cú. « Phong lưu », « ta thừa nhận », ông ta nói mà không biết dơ mồm, phải tay sạch sẽ trước những gì đã gây ra đối với mẹ hắn và nỗi đau gớm ghiếc cho người vợ và người em mình. Đến lúc này mẹ còn đến bên và đặt tay xoa dịu nơi quả đấm đã thành hình, người như ông ta sao mà người mẹ này vẫn ngây dại đến thế trong khi cha hắn một mực thủy chung..., giống như em đây em có biết không, Ken « đã từng » có rất nhiều người.

- Quay trở lại Devils, được phép lấy cô gái này làm phu nhân và sinh con cùng Ruby! - Đó là điều kiện của ông ta, Ken tài giỏi và được chiều mộ. Cách Ròng Đen nhìn Chris tuy đã bớt khinh khỉnh nhưng em vẫn nhìn ông ta bằng nguyên cái ánh mắt ấy đôi lúc làm người đàn ông trung niên này nổi da gà.

Dữ liệu thực tố cáo tội trạng của Devils chưa bị rò rỉ điều đó Ken vẫn trong phạm vi an toàn trước Interpol.

- Nếu tôi từ chối thì sao? - Từ « nếu » chỉ là hình thức đối với Ken bây giờ. Hắn có một ước muốn tầm thường, đó là được ẵm đứa con mà mình yêu thương dù là bé gái và dạy con học.

- Còn ta, còn cha của Báo và Báo! - Đại Bàng Trắng không phải khái niệm tuyệt đối.

- Vậy ta rút khỏi Devils? - Không việc gì phải tôn kính, Arrow phớt lờ thái độ của người lớn tuổi cũng như đám lâu la phía dưới. Chưa hết cú shock về Đại Bàng Trắng, Arrow làm Devils chao đảo một lần nữa, hai người Sếp đương nhiệm đưa nhân viên đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác theo chiều hướng tiêu cực. Mọi ánh mắt đổ dồn vào Arrow trong đó có Ken, còn hắn - hắn nhìn em, chỉ quan tâm đến suy nghĩ của em thôi dù em đã là người biết quyết định này đầu tiên.

Chris thả lỏng tay, Ken lập tức nắm chặt lại, sự việc vừa rồi nếu là Mes, Arrow hay chí ít là Yun chắc chắn sẽ đỡ cho em cú tát đau điếng. Nhưng nỗi buồn lớn hơn nằm trong tâm tư của Ken, em thấu hiểu tình cảm trong lòng hắn, những lỗ hổng trái tim mà hắn cố sức tự bù đắp lại càng giãn xa ra. Hóa ra trước đây Ken tỏ ra lạnh lùng là để làm hài lòng ý cha, Ken luôn làm tốt mọi nhiệm vụ cốt chỉ để Ròng Đen khen thưởng thực lòng vậy mà... em biết hắn rất đau khi để em bị đánh, Ken giận bản thân mình nhiều lắm, hắn đau hơn em gấp ngàn lần nhưng... Ken còn có một người ở bên là em. Còn Arrow? Kể ra thì em hơn họ nhiều, ngay chỉ một người anh như Mes thôi đã làm em hạnh phúc biết nhường nào, ngoài ra thì Yun, Wine, hay chí ít là người sơ quen như Poise và Ring,... Em lúc này mới quay sang Arrow, khó thở quá. Arrow có biết đang làm em khó xử lắm không, thà hắn cứ bày tỏ bộc bạch hết những mong ước cho em còn hơn là nhượng cho Ken âm thầm như thế. Hình ảnh hắn quần lầy suy nghĩ em không buông tha. Arrow thì có gì ? Trời ơi, câu trả lời phũ phàng quá mức, tại sao lại có một người đại khờ ngu ngốc thế, hắn cho đi là để mất, em đã làm được gì cho hắn đâu mà nhận lại nhiều ân tình thế?

- Giỏi thì rút khỏi đây! - Ròng Đen cố chấp, ông ta cắt phăng dòng suy nghĩ, ánh mắt nãy lửa nhìn qua Ken rồi đâm thẳng Arrow và dừng lại ở người đứng giữa - Tại con nhỏ này mà ra HẢ? - Ông quá lớn, trần nhà như rung chuyển bởi tiếng gầm.

Trái lại, đôi chân em trở lì phản kháng lại cứng rắn, dám đáp lại Rồng Đen bằng ngôn ngữ cơ thể. Em không sợ, nếu có sự hoang mang sợ hãi lúc này chỉ là ông ta và bè lũ Devils.

- Cách! - Tiếng động này xuất hiện quá nhiều lần đối với dân xã hội đen, không ngoại trừ em.

- Nó chết thì tất cả sẽ dừng lại! - Rồng Đen chìa súng ở cự li gần nhằm đúng vào vầng thái dương của Chris.

- ÔNG MÀ NỔ SÚNG THÌ CON ÔNG SẼ NẪM DƯỚI MỒ ĐÁY! - Không che chắn cho em, Ken tỏ thái độ tỉnh bơ. Ngoài hắn và Arrow tại thời điểm này không ai vận hành trơn tru bộ máy Devils được vì thế đánh trúng tâm lý ông ta. Về phần cha của Arrow, Ken không đáng lo ngại, nói đúng ra là hắn chẳng sợ, ông ta tuy ác độc y như Rồng Đen nhưng không bao giờ đối xử tàn nhẫn với vợ con.

- Người...! - nói được gì nữa, nhưng ông ta vẫn cố - vì một đứa con gái mà mày phải làm Devils ra thế này hả? Con nhỏ kia, mày nghĩ mày thánh thiện lắm sao? Mày nên nhớ là nếu Devils suy thoái thì đám nhân viên này cũng chết hết, khi ấy thì tội của mày lớn lắm đó!!!

- Không sai! - em nắm được trách nhiệm trong việc đại sự này, - nhưng sai mà biết sửa thì chắc chắn pháp luật sẽ được khoan hồng!

- Câm miệng! Khoan hồng cái cóc khô ấy! Lũ Interpol đang hau háu đợi chờ để tóm gọn hai thằng này đây! - Ông chỉ súng sang hai bên.

- Chứng cứ nào vạch ra Devils đã làm những gì xấu xa chứ? - em thừa nhận hành động thực hiện cùng Ring không đạt kết quả - Ai có thể tố cáo được Devils này! Rồng Đen, hãy nghe tôi, dừng lại trước khi quá muộn!

Không chỉ riêng Rồng Đen mà toàn thể nhân viên phía dưới đều tỏ thái độ trước người con gái liều lĩnh này. Em không thể gọi Rồng Đen và xưng hô ngang bằng như thế được, tuy nhiên Arrow đã cho em quyền thoát ra khỏi kiếp quỷ.

- Đúng ! Ngài vừa nói có tiền là có tất cả, Ngài có rất nhiều thứ mà những người dưới kia khao khát, nhưng Ngài có bao giờ đặt suy nghĩ vào một điệp vụ hạ đẳng. Cứ cho là Devils biết cách ưu đãi nhân tài, biết chăm sóc cho những đứa trẻ con để huấn luyện chúng thành người giỏi giang, dùng tiền bạc để mua danh phẩm nhưng ông có biết là Devils lấy đi mạng sống của một con người quá dễ dàng hay không?

Ken và Arrow lặng thinh khi nghe em nói, lời nói tuy không cô đọng, không súc tích và chẳng có gì truyền cảm nhưng mang một sức mạnh nhất định. Vì coi mạng người là cỏ rác mà Devils ăn thịt chính đứa con mình, những nhân viên kì cựu, những người trung thành tuyệt đối chỉ vì một sơ suất không hoàn thành trong công việc và « đoàng » một phát, họ vĩnh viễn ra đi.

Dành đúng năm phút để lặng im, tất cả chẳng có tiếng động nào, hãy để tự những con quỷ suy ngẫm, ngẫm xem mọi việc Devils đã đang làm để được gì. Chẳng lẽ hai ác quỷ như Ken và Arrow đã hồi quy thì những người ở đây không thể?

...

Chris cởi chiếc cúc áo khoác ra, em đã quần một quả bom quanh người.

- Nếu tôi hành động đại dột thì quả bom này sẽ nổ - Ánh mắt em mang một nỗi buồn u ám, em chẳng biết ai đã mách bảo lá gan của mình, quả bom này mà được kích nổ thì không chỉ em mà người đàn ông em yêu thương nhất, người đàn ông mang ân tình sâu nặng nhất, và những người xung quanh sẽ chẳng thể sống. Em không ác mà chỉ thay công lí hành động.

Bóng hình em trôi dạt những linh hồn oan ức, Devils đến giờ phải kết thúc thôi, rất nhiều mối thù oán cần được thanh toán tại đây.

- Đừng hoảng! - Ken hít một hơi dài trước những ánh mắt hoang mang lo sợ cho tính mạng - Từ nay ta không còn là Đại Bàng Trắng, Báo không còn là Arrow, Rồng Đen hay bất kì ai sẽ không có quyền cưỡng chế các người, thật là phi lí nếu bỗng dưng một ngày Devils sụp đổ nhưng hãy giải phóng cho chính bản thân các người. Hãy trở về với cuộc sống bình dị mà bấy lâu nay bị đồng tiền làm mờ mắt,... làm ơn... **LÀM ƠN HÃY SỐNG ĐỂ KHI NHẮM MẮT KHÔNG HỐI HẬN VỀ NHỮNG VIỆC MÌNH PHẠM PHẢI !** - Không ai ngờ được Ken lại có lúc cầu khẩn những người khác vì mục đích không mấy liên quan gì đến cuộc sống của hắn vì đã quyết định theo em.

Giải bài toán cho hành động được coi là điên rồ của Chris. Dụng ý của em có nghĩ là :

Thử coi em như Devils. Vì sợ quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào giống như những áp đặt của chế độ tài phát xít này lên những nhân viên của Devils, họ phải cố gắng lao động, hy sinh mọi thứ cốt chỉ để quả bom kia đừng vô tình. Vậy nếu chót lỡ nổ thì mọi sức lực bỏ ra của họ đi toang, tuy nhiên nếu họ chết chẳng phải sẽ thanh thản bỏ lại hàng tít tá trách nhiệm với Devils, phải, nếu Devils ngừng hoạt động... sẽ có những lúc họ bình an...

- Bíp ! Bíp ! Bíp ! - Tiếng động kéo dài mãi xuất phát từ trụ sở chính của Devils lan ra toàn cầu.

- Ngài đã làm gì vậy ?

Ken không trả lời, hắn đã kích nổ hệ thống quản trị của Devils thông qua bộ nhớ máy tính, tất cả dữ liệu, tài khoản khổng, mọi thứ liên quan đến Devils đã xóa sạch. Dấu vân tay của Ken và Arrow đồng thời thực hiện lệnh và chỉ trong vòng 5s mọi công trình cố công xây dựng của Devils tan tành mây khói.

Có rất nhiều người đã cảm hận Ken đến tận xương tủy sau hành động vừa rồi, tuy nhiên hãy để họ tự tìm hiểu lí do... rồi sẽ có lúc lương tâm thức tỉnh. Làm như thế quả bom trên người Chris mới không phát nổ.

z

Mọi việc đã chấm dứt bằng một cách nào đó thật khó tin. Nhờ một cô gái mà cả một xã hội được giải thoát,... nhưng thực ra đây là cuộc đấu tranh giữa cả thể xác và tinh thần của hai người đàn ông.

Devils biến mất như chưa từng xuất hiện. Angels sau đó sát nhập vào tổ chức từ thiện toàn cầu dưới sự đứng đầu là Perry - một cách xám hối chưa hẳn quá muộn.

Ken nắm tay Chris trên con phố đông người qua lại, chỉ có tình yêu chói buộc hai con người, không gì hơn... Suốt những tháng ngày qua chính tình yêu làm con người ta đau khổ, xiềng xích nhấn chìm những ước mơ kế hoạch trong tầm với nhưng nó lại an ủi hai trái tim bằng một kết thúc có hậu.

Sáu giờ chiều của một ngày bình yên, hàng loạt dây đèn to nhỏ giăng trên những tán cây cao của con phố bật sáng lung linh, một cây đèn hình trái tim trước bộ công viên rực rỡ ánh màu. Hôm nay là ngày lễ Tình Nhân,...

Ken đã phải chờ đợi từng ngày từng giờ để được hòa mình như người ngoài phố tay trong tay với người yêu mình nơi đây. Như ngày xưa nếu muốn, Ken có thể ép buộc hệ thống đèn ở trung tâm thành phố sáng rực vào đúng giây phút hân yêu cầu thì lúc này đây hân đang cùng em đợi thời khắc đèn điện sáng theo một cách tự nhiên. Vì yêu em hân không còn ích kỉ, vì em hân mới biết yêu những điều giản dị nhất...

Đèn bảy màu treo trên khung trái tim to lớn thay phiên nhau phả ánh sáng muôn vẻ, Ken nhìn thấy trong mắt em những tia hy vọng phơi phới ở lứa tuổi hai mươi.

- Anh sẽ cưới em! - không giấu nổi niềm vui được có em mãi mãi, hân áp đặt một chiếc móc khóa cho tương lai mà chắc chắn em sẽ gạt đầu đồng ý. Lời cầu hôn dành cho em lâu lắm rồi tới hôm nay mới thành hiện thực, tình yêu phải được dẫn lối bằng thứ ánh sáng màu trắng...

- Em đồng ý! - Món quà cho những hối cải của Ken là em và cho sự thứ tha của em là hân.

Hai người trao nhau nụ hôn nồng say... bất tận.

Ken dẫn em vào một nhà hàng, rồi gọi thức ăn. Người phục vụ bàn đưa thực đơn ra. Hân gọi rất nhiều món.

- Tại sao lại bắt em ăn nhiều thế ?

- Phải ăn nhiều thì mặc váy cô dâu mới đẹp ngốc à! - nụ cười thường trực trên môi hân mỗi khi ở bên em, đó là một cảm giác hạnh phúc sung sướng.

- Anh có tiền không đấy? - Em tránh ánh mắt gợi cảm kia, mọi thứ đều đổi thay chỉ riêng tình yêu còn nguyên vẹn, ngày ấy chính hân cũng ép em ăn rất nhiều và cũng vì lí do đáng yêu này.

- Cho cầm ví đây này ! - Ken lấy ví của mình ra và ấn vào tay em. Hắn thích được em làm chủ, thích cho em tất cả những gì mình đang có.

- Anh phải tiêu tiết kiệm vào chứ ? Phải tính nhỡ sau này có việc gì... - Em tò mò ngó vào chiếc ví da, nó không phải da cá sấu hay tê giác hùm beo, chỉ là một bóp tiền giản dị em tự tay khâu, và bên trong có một hình trái tim nhỏ dán ảnh em. Ken vẫn chưa sửa được tính tiêu pha hoang phí nên em ngày nào cũng phải lấy tiền thừa trả lại khi mua bất kì thứ gì. Lúc ấy Ken nhìn em và người bán hàng ái ngại, ra cửa đứng chờ. Cái túi của Ken vẫn lớn lao lắm, em đành quàng tay và nói : « giờ anh chỉ là con đại bàng trong bàn tay em thôi ! ».

- Lỡ có việc gì ? - hắn cười tinh quái - À, - âm vực phát ra lớn - sau này còn nuôi theo một đàn nhóc nữa hả ? - Chỉ nghĩ đến thế thôi Ken đã bật cười khanh khách.

- Ai bảo thế ! - Mặt em đỏ hồng một cách ngượng ngùng, từ nãy tới giờ hắn cười nhiều quá làm khách trong quán cứ nhìn chăm chăm. - Em muốn anh phải làm tình nguyện.

- À ừ ! - Ken không cười nữa, hắn hiểu suy nghĩ của em. Vợ chưa cưới của hắn tốt lắm, em bắt hắn phải trả nợ những gì thời quá khứ đã xa. Hắn chuyển ghế ngồi cạnh em. Cô phục vụ bàn đi tới, cô ta lém một ánh nhìn sắc lạnh vào cô gái được cho là may mắn này rồi đặt số thức ăn lên bàn.

- Công việc của anh thế nào ? - Em quan tâm, thực sự hạnh phúc lắm khi có một gia đình nho nhỏ, được nghe Ken kể về hoạt động mỗi ngày.

- Chẳng mấy chốc anh lên chức Tổng giám đốc mất thôi! - Ken lại cười.

- Thật không ? - Em đặt niềm tin hoàn toàn nơi hắn, Ken đã đầu quân ột công ty viễn thông với một chức vụ nhỏ, với khả năng và bộ óc vượt bậc này thì rồi điều hắn nói không sai.

- Anh tài giỏi là thế, cái gì cũng thông thạo lại còn đẹp trai ngời ngời nữa! - hắn cũng chẳng biết tại sao mình lại tự khoe khoang thành tích của mình. Ken đã bắt đầu cuộc sống mới, hắn không mặc định một vị trí cao sang quyền quý mà chấp nhận leo từng bậc thang cuộc đời.

- Đây là ảnh chụp kỉ niệm công ty thành lập phải không anh ? Tại sao anh lại được đứng giữa chứ ? - Ken cố tình mang di động chìa ra để em phải lên tiếng, hắn vẫn cười tủm tỉm. Nhìn mặt em hơi nhăn nhó khiến hắn không kiềm được hôn nhẹ lên đôi má.

- Món cơm chiên của quý khách đây ! - Cô phục vụ bàn chen ngang, ánh mắt cô ta hung dữ.

- Tại sao anh không được đứng ở giữa chứ ? - Ken lơ đãng, cô phục vụ bàn này cho hắn một cảm giác quen thuộc. Nhưng dẫu cô ta có là một mỹ nữ thì cũng không chiếm đoạt được tâm trí hắn.

- Em không thích ! - Vẫn là cái cách chu mỏ và phồng má tinh nghịch, em phụng phịu hờn giận. Trong bức ảnh Ken đứng cạnh mấy cô nàng đốm đáng, có cô còn ngả đầu vào vai hắn.

- Em không thấy mặt anh lạnh như tiền à, chỉ có đi bên em anh mới cười nói vô tư thôi ! - Ken thừa nhận. Điều này khiến em vui lắm, bức ảnh chụp nhìn giống một Đại Bàng Trắng kiêu ngạo vô đối, còn hấn lúc bây giờ thì chẳng ai làm hấn buồn được.

- Đi ra chỗ khác ! - Ken lừ mắt với người phục vụ, ánh mắt cô ta nhìn làm hấn không thoải mái như thể nếu không có em ở đây cô ta sẽ vô vậ tới.

- Dạ ! Tôi xin lỗi ! - Cô phục vụ quay mặt đi, giọng hơi khàn, ẩn dưới làn mi mang một nỗi tuyệt vọng và một dã tâm.

- Anh sao lại thế chứ ? Anh không thể nói nhẹ nhàng hơn được à ? - Chris bức xúc, cứ cho Ken thuộc tuýp người kiệm lời nhưng không cần thể hiện bằng giọng nói khó chịu tới thế.

- Kệ đi em ! - Hấn không để tâm nữa rồi lại hướng mắt về tâm hồn.

z

Cô ấy đi !

Dù tôi có làm gì cũng không khiến cô ấy bận lòng.

Dù tôi dành cho cô ấy cả một trái tim vĩnh cửu và trung thành.

Dù biết yêu là lắm lừa và biết trái đắng là tình yêu

Tôi không ngần ngại nuốt nó vào con tim đơn độc.

Chợt lắng nghe tiếng gọi nơi thốn thức,

Ngày qua ngày lặng thầm gào tên em

Có khi nào trong vòng tay người ấy

Em ngỡ hỏi anh sống thế nào ?

Làm sao anh đi hết quãng đường đời

Khi mà em đã xa mãi xa

Trên cuộc đời chỉ mình anh độc bước

Ngoảnh mặt lại em đâu còn đó nữa

Đã biết mãi mãi mất một người...

Và em đi...

Arrow mặc một chiếc áo màu trắng, đóa hồng trên tay tỏa một hương thơm phảng phất.

- Anh! - Em nhìn Arrow và mỉm cười, một nỗi nhớ căng tràn thoát ra khỏi khả năng, em ôm hắn vào lòng.

- Đừng khóc! Phần và mass sẽ trôi hết mất! Cô dâu của anh sao lại như thế?

- Huhu - Em tức tuổi khóc và mặc cho người làm tóc loay hoay mãi với mái tóc đen. - Em xin lỗi! Xin lỗi anh mà! - “Cô dâu của anh”, câu nói này khiến lòng em quặn thắt, em cũng muốn được làm cô dâu cho người đàn ông này, nhưng không thể, từ “xin lỗi” thực tế lại càng làm Arrow đau hơn. Nếu em có một người anh trai, hắn anh ấy có quyền nói “cô dâu của anh” trước khi trao tay đưa em ột người nào khác, em biết Arrow đang muốn nói theo ngữ nghĩa đó... mà trong thâm đáy lòng tan nát.

- Nhìn em bây giờ xấu lắm! Nước mắt nước mũi chảy tòng tòng hết rồi - Đẩy em ra, Arrow lấy khăn lau khóe mi kia, tuyệt đối hắn không dùng chính đôi tay mình, vì không được nữa rồi. - Ngoan nào! Em phải xinh lên chứ! - Đón đầu thay khi rồi sẽ không thể gọi người con gái này là “em”.

- Hức hức hức! - Em không dám khóc nữa, em mắc nợ cả Wine và cả một cậu bạn trên trời. Wine sẽ là người dắt tay em trên lễ đường, vừa rồi Arrow gặp hắn, cũng với ánh mặt đượm buồn của một người anh trai hờ.

- Em không được hối hận! - Arrow cứng giọng, hắn không đủ rộng lượng hơn nếu chúc Ken được hạnh phúc, chỉ mong rằng em đừng quay đầu lại. - Em mất anh thật rồi!

- Hu hu hu! - phải rồi, theo Ken em sẽ mất đi một người yêu em tương tự...

“Em mất anh thật rồi” hay là anh mất em thật rồi, Arrow không làm chủ được nữa, thêm một lần nữa nước mắt lăn dài vương trên mái tóc em. Trời vẫn còn se lạnh mà hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, vì chú rể cũng mặc sơ mi trắng, gile trắng và áo vest trắng. Hắn không thể giống anh ta được.

Một phụ nữ xinh đẹp mang bộ trang điểm môi ra, ả yêu cầu cô dâu phải tiếp tục công việc làm đẹp. Lấy thỏi son có màu đỏ, ả vẽ lên làn môi em, rất đậm, màu đỏ giống máu... Arrow thấy vậy nên đành quay bước đi, hấn sẽ biến mất khỏi người con gái này mãi mãi vì không thể cất lời gọi em bằng từ ngữ khác. Nhìn em lần cuối, máy bay sẽ cất cánh chừng nửa giờ nữa. Chris đang soi trong gương và ngắm nhìn khuôn mặt mình.

- Em đẹp lắm! - Arrow nói rất nhỏ - Em đẹp hơn tất cả những gì anh từng được thấy, anh yêu em! - Rồi quay mặt bước đi.

- ARROW! Khoan đã! - Em chạy theo, bỗng chân vấp trong tay và chạy với đôi chân trần, em cần làm cho hấn một điều hạnh phúc, một hạnh phúc nho nhỏ trước khi thuộc về người khác.

*

Cô ả mang theo thỏi son chứa độc tố vút vào sọt rác.

*

Ken đang đếm từng giây phút trọng đại nhất cuộc đời, vị cha xứ già lướt từng trang sách để chuẩn bị cho giây phút quan trọng

Phía dưới là những người bạn của Chris và Ken, có sự góp mặt của Luci và Rìng, cả Poise nữa. Luci ôm lấy tấm ảnh của người bạn xấu số, cũng nhờ cậu ấy mà có ngày hôm nay, ngày mà ác quỷ hội ngộ thiên thần.

Rồng Đen và phu nhân mỗi người một tâm trạng nhưng họ chấp thuận cuộc hôn nhân do đứa con trai mình lựa chọn, Ken và cô dâu của con ông sẽ ghép lại những mảnh vỡ trong cuộc sống hôn nhân hai bậc đi trước đã gánh chịu.

Wine đứng đấy, mặc đồ đen, thay Mes và Yun, đưa người con gái ấy đến bến bờ hạnh phúc...

*

Trên chiếc máy bay thiếu một hành khách.

...

Và tại thánh đường vắng bóng cô dâu...

Ruby cười hiềm, vì Ken ả đã phẫu thuật hoàn toàn lại khuôn mặt và giọng nói. Người phục vụ bàn hôm nào chính là cô ta. Ken vẫn lạnh lùng theo cách của riêng hẳn. ả chẳng có giá trị trong đôi mắt ấy.

- Thế thì hãy nhận lấy sự trừng phạt cho những gì đã gây ra... chàng là kẻ ác, ta yêu chàng nhưng ta buộc phải đánh cắp tình yêu kia...

Rồi cô ả vội vàng bước xuống phố. Con đường tấp nập người qua lại, chiếc xe trọng tải lớn quẹo ngang, bất thành linh xảy ra vụ tai nạn.

*

Đã quá 30 phút, lòng Ken nóng như lửa đốt. Chiếc lắc tay tự nhiên rớt xuống, nó bị đứt. Tiếng còi cứu thương inh ỏi vang vọng.

Trước đó...

- Em yêu anh! - Chris hét hải chạy tới chỗ Arrow.

Hắn dừng bước. Arrow chính là người đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời em.

- Một phút thôi! - Dứt lời, Chris tiến lại gần và kiễng chân đặt lên Arrow một nụ hôn.

Ken có em cả đời, xin hãy cho Arrow được một phút có em. 1 phút, 60 giây, 6.000 tích tắc để cho Arrow được yêu hết lòng mình, để yêu và được yêu theo đúng nghĩa. Hãy để cho những lời xin lỗi của em trở thành một hành động đẹp, nụ hôn cứu rỗi mọi nỗi đau. Trong 1 phút ấy em sẽ yêu Arrow như đang dành cho Ken, một tình yêu bất tử...

Nếu nghĩ rằng em yêu Arrow mãi mãi và dành cho Ken 1 phút, nhưng vì kim đồng hồ chết khi dừng lại trong thời gian có hạn định sẽ lí giải những vết thương lòng cho Arrow. Ngọn lửa tình yêu rực cháy, những chất chứa trong lòng, hẳn đáp lại nụ hôn đó một cách mãnh liệt. Nhưng em đâu biết rằng hành động đó vô tình đã kéo theo một mạng người.

*

Tám năm sau...

Bé Moon chạy lon ton tới chỗ bố, phụng phịu đôi má hờn dỗi.

- Ừ biết đâu, sao Moon chỉ được giải sáu thôi! Moon muốn được giải nhất như anh Mes cơ! - Cánh tay bé nhỏ chỉ về phía cậu anh trai bảy tuổi - Sao anh ấy lúc nào cũng đứng đầu mà con không được? - Ken bế bổng bé con lên cười trêu mếu, lau mồ hôi và vuốt tóc cho bé.

- Moon ngốc! Con chưa đủ tuổi để được giải nhất thôi! - Hẳn có quyền tự hào về hai đứa con mình. Bé Mes đoạt quán quân trong cuộc thi giải máy tính Casino, tất cả đều do một mình hẳn dạy.

- Nhưng mà con thích được cái cúp màu vàng ấy cơ!!! - Moon nhảy xuống từ vòng tay bố, bé chạy tới đón lấy kỉ niệm chương của anh trai. Mes bỏ vòng nguyệt quế từ cổ mình trao cho em gái, trêu trọc:

- Bố cưng mỗi anh thôi nên chỉ dạy ỉnh anh học lập trình, em hay làm nũng nên bố không dạy cho đâu!!!
- Suy nghĩ trẻ con thật hay hay, biết trước rồi bé em sẽ kêu khóc, cậu bé đã sẵn sàng một thỏi kẹo socola trong túi. Ken cười vui rồi bước tới xoa đầu hai đứa trẻ.

- Bé Moon không lên nhận phần thưởng hả? - Ken chỉnh lại cổ áo cho con, hôn lên mái tóc nắm để cảm nhận hương thơm quen thuộc.

- Em ấy còn ham ăn lắm! - Mes chìa cho em kẹo.

- Kệ em! - Bé Moon vénh mặt, lè lưỡi, đôi mắt đen tròn trĩnh hôn má bố rồi bước lên bục. Chiếc váy nơ bông màu hồng làm bé nổi bật giữa đám đông.

- Bố ơi, sao cái cô chủ tịch có tên họ giống bố con mình lắm nhé?! - Mes thì thầm vì họ của cậu bé rất hiếm. Hẳn công con lên để nhìn giây phút tỏa sáng của bé em.

- Vô lí thật! Năm nay lại có thêm giải sáu cơ đấy!

- Chắc là đồ vớ đấy mà!!! Nhìn cha nó thế kia chắc chắn phong bì một cục lớn cho ban giám khảo! - Mấy người phụ nữ tề nhị, họ lôi điện thoại ra mà soi người đứng đằng sau, màn hình gương phản chiếu người đàn ông với phong thái lịch sự.

- Có khi lại là con ông cháu cha...

- Sao các cô nói em cháu thế? - Bé Mes lém lỉnh, suốt ngày chọc Moon thôi nhưng cũng bênh em lắm. Ba người phụ nữ xấu hổ lảng đi, Ken cũng chỉ cười trừ vì biết họ nói có ý đúng.

- Con ông cháu cha là gì hả bố? - Mes không hiểu.

- Là gì à? Rồi con sẽ hiểu! - Ken dõi theo đứa con bé bỏng của mình trên bục, hạnh phúc đọng đầy trong trái tim.

Bé Moon tự tin trên sân khấu dù đứng cạnh mấy bé khác lớn tuổi hơn, một vị chủ tịch trẻ bước lên cùng cô thư kí mặc váy dài với một số phần thưởng. Vị chủ tịch trao tặng cho các tài năng nhí kèm những lời khích lệ, đến lượt bé Moon, người đó bế hân bé lên để chụp ảnh.

- Cháu biết vì sao cô lại thích chụp ảnh cạnh cháu rồi!

- Vì sao? - Chết giọng ôn tồn.

- Cháu dễ thương thế này thì người ta coi ảnh sẽ chỉ để ý đến cháu thôi, cô đứng cùng thì sẽ được chú ý! - Bé cười tít mắt để lộ hai cái răng sún ngộ nghĩnh.

- Cháu nói đúng quá!!! Sao cháu lại tên là Moon?

- Dạ, bố bảo mẹ cháu thích tên là Moon nên đặt cháu là thế ạ, mới lại bố cũng bảo mẹ muốn hai anh em cháu thương yêu nhau! - Bé chu đôi môi đỏ mọng như quả cherry mặc dù chính bé cũng chưa từng được nhìn thấy người mẹ mà bố đã nói.

- Vậy thì anh trai cháu là Mes phải không?

- Ô, sao cô biết? - Anh của cô bé cũng hay dò hỏi vì sao mẹ muốn đặt tên mình là Mes nhưng nhất định Ken không nói chỉ cười và bảo là nếu không có Mes thì mẹ sẽ không lấy bố, cậu bé chẳng thể hiểu được mẹ cậu có một người anh chấp nhận cướp tội ác từ tay bố mình.

- Chẳng có gì là cô không biết cả! - Cô cười hiền nhưng trong lòng thương xót cho hai đứa trẻ vô cùng, có lẽ vì bố chúng rất hay kể cho nghe những câu chuyện về mẹ.

- Vậy á? - Moon hoài nghi - Mà sao cô hao hao giống bố cháu thế?

- Haha!

Xong đâu đó, Moon kéo vị chủ tịch ra chỗ người thân, chắc bố sẽ ngạc nhiên lắm đây khi lại có người muốn bắt chuyện với ba bố con.

Ken vui mừng ôm lấy người quen. Chẳng phải nếu Perry không mở rộng thêm giải sáu thì chưa chắc đã có cuộc hội ngộ lần này.

Perry ghé qua thăm nhà ba bố con, đó là một ngôi nhà ngăn nắp nhưng có phần hơi lạnh lẽo, có lẽ vì thiếu đi hơi ấm của người phụ nữ. Nhìn hai đứa trẻ chơi vui vẻ cô cũng hòa mình vào thời trẻ thơ.

Ngày ấy đã từng có một đứa trẻ khao khát có được một người anh...

*

Mes cầm nén hương từ tay Perry rồi đưa sang bố, bé vẫn chưa hiểu lắm, Ken bảo con rằng đây là nhà của người thân, mẹ tạm thời có việc xuống dưới ấy để chăm sóc cho bác và chú của bé.

- Bố ơi ! - Giọng bé con có gì đó tội nghiệp, mùi hương làm bé Moon cay cay sống mũi - Sao trên đây lại khắc chữ Mes, chữ Chris, còn có cả tên con ở dưới nữa, và ngôi nhà kia lại có tên Arrow là sao ạ ? - Một màu cỏ xanh mượt phủ lên nấm mồ, những làn gió hiu quạnh giăng xé nhau, mặt trời thả mình dưới núi.

Ken lặng người đi, Perry ôm lấy bé Mes mà khóc, nước mắt cũng lăn dài trên mi mắt người đàn ông.

- Bố cháu đang học cách yêu thương những con người không cùng máu mủ! - Perry run rẩy, cứ nghĩ lại lỗi lầm đã qua làm cô không nguôi, nhìn hai đứa trẻ yêu thương nhau giống như Mes và Chris ngày nào... không cùng tình ruột thịt. Ken hít một hơi dài, đặt tay lên ngôi mộ ở giữa.

“Ngày hôm ấy đáng lẽ phải là ngày hạnh phúc nhất của đời em!” - Ken không dám nói trước mặt hai đứa trẻ, chúng còn quá ngây ngô.

... Cũng là ngày hạnh phúc nhất của tất cả mọi người, ngày Mes được nhìn thấy cô em gái hạnh phúc, ngày Yun tìm được chỗ tựa cho người bạn gái thân thiết, ngày cha mẹ em bỏ lại quá khứ để con gái được yêu thương, là ngày trọng đại của đời hần, và chắc Ken có thể đoán ra... một giây phút thống thiết của Arrow. Thế mà... giờ đây chỉ mình Ken ngậm ngùi trong nỗi nhớ...

“Anh sẽ chăm sóc cho hai đứa trẻ này, sẽ che chở cho chúng như chính con mình dù bố mẹ chúng đã vứt bỏ” - Điều giá trị nhất hần muốn làm cho em là hai đứa trẻ nhận nuôi từ viện cô nhi, hần muốn một Moon bé bỏng phải được yêu thương, muốn một Mes sẵn sàng chìa tay đón lấy đôi bàn tay nhỏ bé yếu ớt của em gái nhưng hần ngọt thổ quá, em ơi, sao lại để cho chúng mất đi tình thương của em được chứ, chẳng phải em muốn có một gia đình lắm sao... Nước mắt của một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành là thế này đây. Ken chưa từng được trải cảm giác bế đứa con của mình từ tay người bác sĩ, hét to rằng đó là con của em... Ôi, biết bao mong mỏi, biết bao yêu thương... còn lại gì sau ngày ấy. Chiếc nhẫn này đã đặt trong tay em đâu...

Hết thật rồi khi đời này vắng em, nhưng em thấy hần giỏi không, hần đang bắt chước em bầu vú vào một thứ tình cảm nào đó mà sống qua ngày. Em đã từng có một người anh trai, thì đây, hần đang xây dựng một mái ấm với hai đứa bé,...

Ôm chặt bé Moon vào lòng, Ken như muốn phát điên khi mừng tượng đến một Moon ngày ấy, đầu mắt rồi...

- “Em à... Anh chết mất, con tim anh đã ngừng đập rồi, anh nhớ em nhiều lắm!” - Ước gì người con gái ấy ở ngay trước mặt, Ken sẽ ôm chặt không bao giờ buông nữa... - “Anh sẽ chỉ cầm cự đến khi nào còn khả năng

chống đỡ nổi thôi...! Rồi anh sẽ buông xuôi hết để một lần nữa theo em... ”- Nếu dừng lại lúc này, chẳng phải bé Moon cũng sẽ lại như em sao, Ken không nữa...

Không đêm nào Ken ngủ ngon, hình ảnh em với nụ cười trêu mếu thân thương sẽ mãi chẳng phai nhòa một khi đã bắt biến trong tỉ tỉ những khái niệm thuộc về hắc. Nhưng Ken biết mình không mất em... Dòng đời cứ mãi trôi, hắc sống được là nhờ những kỉ niệm bên em đó, dù biết quàn quại, biết rằng sống với những kỉ niệm êm đềm đó chẳng khác một liều thuốc độc với thực tế.

Lời hứa bên em mãi mãi đã có người thay hắc, bên kia ranh giới của sự sống có những người tốt hơn hắc nhiều, họ sẽ bảo vệ cho em, sẽ không còn một Moon nào bị bắt nạt nữa... Ở đó có một người yêu em vô vàn...

Đáng lòng, em sẽ bình yên trong vòng tay họ...

- Anh mãi là của em!

Một ngày, khi chiếc đồng hồ của Ken ngừng quay, hắc sẽ gặp lại em ở ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục...

———— Hết ————

[Dừng tìm kiếm một hực hắc ở đoạn kết thúc truyện, hãy tìm cho Chris một hạnh phúc ở đâu đó trong tác phẩm này, một hạnh phúc giản đơn tuy ngắn ngủi bên Ken,...

Ngược chiều kim đồng hồ hay ngược lại những dòng đánh máy của tác giả, bạn sẽ có được một đoạn kết hợp lý nhất, mà ở đó mỗi khi đọc lại bạn có thể mỉm cười,...

Câu truyện này khép lại ở những trang giữa chứ không mắc kẹt ở chiếc đồng hồ chết...]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoc-chieu-kim-dong-ho>